

Клайв Баркър

Втъкан свят

На Д.Дж.Д.

„...своя родина има духът – царството на смисъла на нещата.“

Сент Екзюпери

„Мъдростта на пясъците“

ПЪРВА КНИГА В ЦАРСТВОТО НА КУКУВИЦИТЕ

Първа част ДАЛЕЧНА НЕОБЯТНА СИНЕВА

„Не познавам гледка по-мила на взора човешки от родната страна...“

Омир, „Одисея“

I. НА ПЪТ КЪМ ДОМА

1

Нищо няма начало.

Няма първи миг, няма една дума или едно място, които да поставят началото на тази, или която и да е история.

Винаги може да се проследят нишките назад, до някоя предишна приказка, и до още по-ранни приказки – макар че колкото по-далечен става гласът на разказвача, толкова по-слаби изглеждат връзките – всяка епоха изисква приказката да се разказва така, сякаш е създадена през нея.

Така езичниците стават светци, трагичното – смешно, влюбените стават сантиментални, а демоните – механични играчки.

Нищо не е неизменно. Совалката влиза и излиза, факти и измислици, дух и материя, втъкани в мотиви, а общото помежду им е може би само това: сред тях е скрит филигран, който с времето ще се превърне в един свят.

В такъв случай мястото, което ще изберем за начало, трябва да бъде произволно.

Някъде между полузабравено минало и бъдеще, което засега сме зърнали само за миг.

Например, това място.

Тази градина, за която не са полагани грижи от смъртта на нейната пазителка преди три месеца, и която сега избуява под ослепително яркото небе на късния август – плодовете ѝ висят необрани, цветните бордюри са се разбунтували, подмамани от поройните дъждове и внезапния зной на летните дни.

Тази къща, еднаква като стотиците други на тази улица, е толкова близо до железопътната линия, че когато минава пътническият влак от Ливърпул за Кру порцелановите кученца на перваза в хола потреперват.

И този млад мъж, който в този момент излиза от задната врата и се отправя по обраслата пътека към една паянтова колиба, където го посреща приветствен хор от гукания и пърпорене на криле.

Името му е Калхун Муни, но навсякъде го знаят като Кал. Той е двадесет и шест годишен, и от пет години работи в една застрахователна фирма в центъра на града. Това е работа, която не му доставя удоволствие, но бягството от града, в който е прекарал целия си живот, изглежда още по-малко вероятно след смъртта на майка му, и може би на това се дължи умореното изражение на хубавото му лице.

Той се приближава към вратата на гълъбарника, отваря я, и в този миг – защото няма по-подходящ – тази история разтваря крила и полита.

2

Кал няколко пъти бе казвал на баща си, че дъските в долната част на вратата изгниват. Беше само въпрос на време преди да се скапят напълно и плъховете, които живееха и дебелееха край железопътната линия, да се доберат до гълъбите. След смъртта на Ейлийн обаче Брендън Муни не проявяваше почти никакъв интерес към състезателните си птици. Въпреки, или може би, защото птиците бяха постоянното му увлечение докато тя беше жива. Колко ли пъти бе чувал Кал майка му да се оплаква, че Брендън прекарва повече време с ценните си гълъби, отколкото в къщата?

Сега тя не би могла да се оплаче от това – сега баща му през по-голямата част от деня седеше до задния прозорец – загледан в градината наблюдаваше как дивата природа упорито завладява делото на жена му, сякаш тази гледка на разпадане можеше да му подсказва как по същия начин да заличи скръбта си. Но не личеше да бе научил нещо от това свое бдение. Всеки ден, когато Кал се връщаше в дома на Чарийт Стрийт – дом, който смяташе, че е напуснал завинаги преди половин

десетилетие, но в който трябваше да се завърне поради усамотението на баща си – откриваше, че Брендън сякаш малко по малко се смалява. Не бе прегърбен, а някак си свит, като че ли бе решил да бъде колкото е възможно по-малка мишена в един свят, който изведнъж бе станал враждебен.

Кал промърмори някакъв поздрав за около четиридесетината птици и пристъпи в гълъбарника, посрещнат със силна възбуда. Почти всички гълъби летяха напред-назад в клетките си, едва ли не в истерия. Дали плъховете не са успели да влязат, помисли си той? Огледа се за някакви щети, но нямаше видими причини за този фурор.

Никога не ги бе виждал толкова възбудени. Цяла половин минута стоя озадачен и наблюдаваше представлението им. От силния шум на крилето главата му се замая, после реши да влезе в най-голямата от клетките и да измъкне от мелето най-добрите птици преди да са се наранили.

Махна резето, и когато отвори вратата само два-три инча един от миналогодишните шампиони, обикновено спокоен гълъб, разпознаван като всички по своя номер – 33 – полетя към пролуката. Стреснат от скоростта му, Кал пусна вратата и за няколко секунди, докато пръсти-те му намерят отново резето, 33 се оказа навън.

– Да те вземат дяволите! – извика Кал, ругаейки не толкова птица-та, колкото себе си, защото той бе оставил вратата на гълъбарника отво-рена и 33 се отправи към небето, очевидно без да го е грижа, че може да пострада при това си начинание.

Докато Кал сложи отново резето на клетката, гълъбът излетя през вратата. Препъвайки се, Кал се втурна да го преследва, но когато излезе навън, 33 вече пляскаше с криле над градината. На височината на пок-рива птицата направи три все по-големи кръга, сякаш за да се ориенти-ра. После изглежда определи посоката си и полетя на север-североизток.

Някакво почукване привлече вниманието на Кал, той погледна на-долу и видя баща си застанал до прозореца да говори нещо, но думите му не се чуваха. Измъченото лице на Брендън не бе изглеждало толкова оживено от месеци – бягството на птицата временно го бе изтръгнало от унието му. След миг той беше вече на задната врата и попита какво става. Кал нямаше време за обяснения.

– Отиде... – извика той.

После тръгна по пътеката край къщата без да откъсва поглед от небето.

Когато стигна отпред, птицата още се виждаше. Кал прескочи оградата и пресече Чариът Стрийт на бегом, решен да я преследва. Знаеше, че това е направо безнадеждно преследване. При попътен вятър един отличен гълъб може да достигне максимална скорост 70 мили в час, и въпреки, че 33 не се бе състезавал почти година, лесно можеше да изпревари бягащ човек. Но знаеше също, че не може да се върне при баща си без да положи усилия да проследи беглеца, колкото и безплодни да са те.

В долния край на улицата птицата се изгуби от погледа му зад покривите, и той се отклони към пешеходния мост над Ултън Роуд, вземайки по три-четири стъпала наведнъж. От най-горната част на моста градът се виждаше добре. На север към Ултън Хил, и на изток, и на югоизток, над Алъртън към Хънтс Крос. Пред очите му се разкриваха ред след ред покривите на общинските жилища, блестящи в жестоката жега на следобеда, зигзагообразният ритъм на гъсто подредените улици бързо отстъпваше пред промишлената пустош на Спийк.

Кал видя и гълъба, нищо че изглеждаше като бързо смаляваща се точка.

Нямаше голямо значение, защото от тази височина целта на 33 беше съвсем очевидна. На по-малко от две мили от моста въздухът бе изпълнен с кръжащи птици, привлечени към мястото несъмнено от някакво струпане на храна в района. Всяка година имаше поне един такъв ден, когато популациите на мравките и мушиците изведнъж се развиваха, и птичийят свят на града се обединяваше в своята лакомия. Чайки от калните брегове на Мързи летяха крило до крило с дроздове, гарги и скорци, и всички бяха доволни, че участват в джамбурето докато лятото още топли гърбовете им.

Без съмнение това беше призивът, който бе чул 33. Отегчена от балансираната си диета от царевица и кленови семена, уморена от йерархията в гълъбарника и предсказуемостта на всеки ден, птицата бе пожелала да излезе – да излети нагоре и надалеч. Един ден на разкошен живот, с храна, която трябва да бъде преследвана малко, но от това става по-вкусна, в компанията на диви същества. Всичко това някак си смътно мина през главата на Кал докато наблюдаваше ятата, виещи се в кръг.

Знаеше, че е абсолютно невъзможно да открие една отделна птица сред разбунтувалите се хиляди. Трябваше да разчита на това, че 33 ще остане доволен от своя летящ пир, и когато се насити ще постъпи така, както е научен – ще се върне къщи. Все пак самата гледка на толкова много птици го привлече по особен начин и като пресече моста, Кал се

запъти към епицентъра на пернатия циклон.

II. ПРЕСЛЕДВАЧИТЕ

Жената до прозореца на хотел „Хановер“ дръпна сивото перде и погледна надолу към улицата.

– Възможно ли е...? – промърмори тя на сенките, които заседаваха в ъгъла на стаята. Въпросът ѝ нямаше да получи отговор, а и не бе необходимо. Колкото и невероятно да изглеждаше, следата безспорно водеше насам, към този уморен до смърт град, лежащ изранен и изоставен край река, която някога бе носила кораби с роби и памук, а сега едва носеше собствената си тежест към морето. Към Ливърпул.

– Какво място – рече тя. Малка прашна вихрушка танцуваше като дервиш на улицата и вдигаше във въздуха праисторически боклуци.

– Защо си толкова изненадана? – попита мъжът, полегнал на леглото, подпрял с възглавници внушителното си тяло и с ръце зад главата. Лицето му бе широко, едва ли не прекалено изразително, с черти на актьор, направил кариера от удоволствието на гълпата, експерт по евтини те ефекти. Устата му, която познаваше хиляди варианти на усмивката, си избра един, който подходеше на спокойното му настроение, и каза:

– Накараха ни доста да потичаме, но почти стигнахме. Не го ли усещаш? Аз го усещам.

Жената погледна отново към мъжа. Беше съблякъл сакото – нейният подарък в знак на всеотдайна любов – и го бе метнал на облегалката на един стол. Ризата под него беше пропита от пот под мишниците, а лицето му изглеждаше въсършено в следобедната светлина. Въпреки всичко, което изпитваше към него – а то бе достатъчно, за да отхвърли всяка мисъл за някакви сметки – той беше само човек, и днес, след толкова жега и пътувания, всяка от неговите петдесет и две години си личеше. През времето когато заедно преследваха Фугата, тя му бе отдала всичките си сили, така както той ѝ беше отдал своя ум и своя опит за да оцелее в това царство. Царството на Кукувиците – така го наричаха Родовете открай време – този жалък човешки свят, който бе изтърпяла в името на отмъщението.

Но сега вече преследването скоро щеше да свърши. Шадуел – мъжът на леглото – ще се възползва от онова, което открият, а тя ще постигне своето отмъщение – ще види плячката омърсена и продадена в робство. После ще напусне Царството и мръсния му живот, при това с

удоволствие.

Жената отново насочи вниманието си към улицата. Шадуел беше прав. Накараха ги доста да потичат. Обаче гонитбата скоро ще спре.

От мястото си Шадуел виждаше ясно силуета на Непорочна на фона на прозореца. За кой ли път мислите му се връщаха към този проблем – как да продаде тази жена? Това си беше чисто теоретично занимание, разбира се, но то напругаше уменията му докрай.

По професия той беше търговец, това бе заниманието му още от младини. Нещо повече от занимание, дарба. Гордееше се с това, че нямаше нищо, живо или мъртво, за което да не може да намери купувач. Навремето си бе бил търговец на необработена захар, продавач на оръжие, продавач на кукли, кучета, застраховки за живот, парцали от Армията на спасението и осветителни тела. Беше въртял незаконна търговия със светена вода и хашиш, китайски паравани и специалитети против запек. Сред този парад от артикули имаше, разбира се, много измами и фалшификации, но нищо, нищо, което да не може да пробута на обществото рано или късно, било чрез съблазън или чрез заплаха.

Обаче тя – Непорочна, не съвсем жена, с която бе споделил всеки миг от живота си през изминалите много години – тя, знаеше той, не се поддава на таланта му на търговец.

От една страна, тя бе парадоксална, а купувачата общественост нямаше вкус към такива неща. Хората искат стоката да бъде без двусмислици: проста и безопасна. Тя не беше безопасна, о-о, определено не, не и при нейния ужасен гняв и още по-ужасни клетви, а не беше и проста. Под пламенната красота на лицето ѝ, зад очите, които скриваха векове, но можеха да бъдат толкова проникателни, че да разкъсват до кръв, под тъмната мургава кожа, кожа на еврейка, се криеха чувства, които можеха да нажежат въздуха, ако бъдат пуснати на воля.

Беше твърде естествена, за да бъде продадена, не за пръв път реши той, и си рече да забрави тази идея. Това беше нещо, което не можеше и да се надява да постигне, защо да се мъчи?

Непорочна се обърна от прозореца и го попита:

– Почина ли си вече?

– Ти искаше да се скриеш от слънцето – напомни ѝ той. – Готов съм да тръгна щом кажеш. Въпреки че нямам представа откъде да започнем...

– Не е толкова трудно – отвърна Непорочна. – Помниш ли какво предказа сестра ми? Решителният момент приближава.

Докато говореше, сенките в ъгъла на стаята се размърдаха отново и

двете мъртви сестри на Непорочна се появиха в безплътните си рокли. Шадуел винаги се бе чувствал неспокоен в присъствието им, а те от своя страна винаги го бяха презирали. Старата обаче, Вещицата, Старицата, притежаваше уменията на оракул, в това нямаше съмнение. Онова, което виждаше в нечистотиите на сестра си, плацентата на Блудницата, обикновено се оказваше вярно.

– Фугата не може да остане скрита за дълго – рече Непорочна. – Щом я преместят, тя предизвиква вибрации. Няма начин. Толкова много живот, притиснат в такова скривалище.

– А ти чувстваш ли някои от тези... вибрации? – запита Шадуел, спусна крака от леглото и стана.

– Не. Още не – поклати глава Непорочната. – Но трябва да бъдем готови.

Шадуел взе самото си и го облече. Хастарът заблестя, протягайки нишки на изкушение из стаята. В светлината на мигновения им блясък той видя Блудницата и Вещицата. Старата жена закри очи да не вижда разпиляното от самото, боеше се от неговата сила. Блудницата не я беше грижа – клепачите ѝ отдавна бяха защити над очи, ослепели при раждането.

– Когато започнат движенията, ще трябва може би час или два, за да определим мястото – каза Непорочна.

– Един час? – възкликна Шадуел. Преследването, което най-накрая ги беше довело тук, днес му изглеждаше като цял един живот.

– Мога да почакам един час.

III. КОЙ РАЗДВИЖИ ЗЕМЯТА?

1

Когато Кал приближи, птиците продължаваха да се вият в спирала над града. Всяка, която отлиташе, биваше замествана в множеството от нови три-четири.

Явлението не бе останало незабелязано. По тротоара и край вратите стояха хора, прикрили очи с ръце срещу блясъка на небето, и се взираха нагоре. Всеки изказваше мнението си относно причината за това струпване. Кал не спря да предложи и той своето, а продължи през лабиринта от улици. Понякога се налагаше да се върне и да търси нов път, но постепенно се приближаваше към центъра.

Сега, когато вече бе близо, стана ясно, че първоначалната му теория е била неправилна. Птиците не се хранеха. Нямаше внезапни спускания или разпавии за шесткраки трохи, нито пък над земята се забелязваха признаци на изобилие на насекоми, което да привлича толкова много птици. Те просто кръжаха. Някои от по-дребните видове – врабчета и сипки – се бяха уморили да летят и бяха накацали в редици по покриви и огради, оставяйки по-големите членове на братството – врани, свраки и чайки – да владеят висините. Тук не липсваха и гълъби, ята от петдесетина и повече диви гълъби се извиваха и обръщаха, а сенките им пробягваха на вълни по покривите. Имаше и няколко питомни, без съмнение избягали като 33. Канарчетата и зелени папагали – птици повикани от просото или камбанките на цветята от същата сила, която бе призовала останалите. За тези птици самото им присъствие тук бе равносилно на самоубийство. Въпреки че в момента събратята им бяха твърде възбудени от ритуала, за да забележат домашните питомци сред тях, щом изчезнеше омаята, която ги караше да кръжат, те нямаше да останат толкова безразлични. Щяха да бъдат жестоки и бързи. Щяха да налетят на канарчетата и папагалите и да изкълват очите им, да ги убият за престъплението, че бяха опитомени.

Засага обаче парламентът беше спокоен. Издигаше се във въздуха, високо, още по-високо, раздвижваше небето.

Преследването на това зрелище бе отвело Кал в една част на града, където рядко бе стъпвал. Тук простите правоъгълни сгради на общинските жилища отстъпваха пред запусната и зловеща ничия земя, в която все още съществуваха улици с някога хубави триетажни къщи с тераси, необяснимо запазени от булдозерите, заобиколени от площи, изравнени в очакване на икономически бум, който така и не бе настъпил – острови в море от прах.

Изглежда, че точката над която се събираха ятата, беше една от тези улици – на табелката пишеше Рю Стрийт. Там имаше по-големи групи изтощени птици, отколкото на съседните улици, те цвъртяха и чистеха с клон перата си по стрехи, комини и телевизионни антени.

Кал вървеше по Рю Стрийт и оглеждаше небето и покривите. И ето – при шанс едно на хиляда – той забеляза своята птица. Самотен гълъб, разделящ облак от врабчета. Годиците на взиране в небето, когато очакваше гълъбите да се върнат от състезания, го бяха дарили с орлов поглед, можеше да разпознае определена птица по дюзина индивидуални характеристики на начина ѝ на летене. Беше открил 33, в това нямаше съмнение. Но още докато гледаше, птицата изчезна зад покривите на Рю

Стрийт.

Кал отново се впусна в преследване, по средата на улицата откри някаква тясна алея напъряко между къщите с тераси, която го отведе на една по-широка зад тях. Алеята не беше поддържана. По протежението ѝ бяха нахвърляни купища домашни отпадъци, самотните кофи за боклук бяха съборени, а съдържанието им – разпиляно.

На двадесетина метра от него обаче се работеше. Двама носачи маневрираха с един фотьойл, за да го изкарат от двора зад една от къщите, а трети се беше загледал в птиците. Няколкостотин от тях се бяха събрали на стената, която ограждаше двора, по первазите и парапетите на прозорците. Кал тръгна по алеята, оглеждайки внимателно сборището за гълъби. Откри около дузина в множеството, но не и този, който търсеше.

– Какво ще кажеш, а?

Беше стигнал на десетина метра от носачите, и единият от тях – онзи, който не работеше, се обърна към него.

– Нищо не разбирам – призна си честно Кал.

– Може би ще мигрират – каза по-младият от двамата, дето мъкнеха фотьойла, пусна своята половина от товара и се загледа в небето.

– Не ставай идиот, Шейн – намеси се другият. Името му – Гидиън – бе изрисувано на гърба на гаширизона. – Що ще мигрират посред шибаното лято?

– Много е горещо – дойде отговорът. – Това е. Дяволски горещо. Направо им изпича мозъците, там горе.

Гидиън вече беше оставил своята част от фотьойла и се облегна на стената на двора, запалвайки наполовина изпушена цигара, която измъкна от горния си джоб.

– Няма да е зле, нали? – замисли се той. – Да си птица. Пра'иш си к'вот щеш цяла пролет, после заебаваш към Южна Франция щом ти захладнее на топките.

– Те не живеят дълго – рече Кал.

– Така ли? – попита Гидиън и дръпна от цигарата. – Кратко и сладко – вдигна рамене той, – на мене ми отърва.

Шейн подръпваше русите косъмчета на едва наболия си мустак.

– Ти разбираш нещо от птици, а? – запита той Кал.

– Само от гълъби.

– Участваш в състезания, нали?

– Понякога...

– Зет ми гледа хрътки – каза третият, мързеливецът. Гледаше Кал

сякаш това съвпадение бе едва ли не някакво чудо, и сега щяха с часове да спорят. На Кал не му дойде нищо на ума, само отвърна:

– Кучета.

– Точно – каза оня, доволен, че бяха в съгласие по въпроса. – Има пет. Само че едно умря.

– Жалко – рече Кал.

– Не чак толкова. Беше къораво с едното око, а с другото не виждаше.

Мъжът се изкикоти на тази забележка, и с това разговорът им приключи. Кал насочи отново вниманието си към птиците и се усмихна – видя на горния перваз на прозореца своята птица.

– Виждам го – каза той.

– Кое това? – Гидиън проследи погледа му.

– Гълъбът ми. Избяга. – Кал посочи към него. – Ей там. На средата на перваза. Виждаш ли го?

Сега и тримата погледнаха.

– Струва доста, а? – попита мързеливецът.

– Бъди сигурен, Бъзо – изкоментира Шейн.

– Само питам – отвърна Бъзо.

– Печелил е награди – изтъкна с известна гордост Кал. Не откъсваше поглед от 33, но гълъбът не показваше с нищо, че иска да лети, само си чистеше перата на крилето и от време на време обръщаше око като мънисто към небето.

– Стой там... – каза му тихо Кал, – ...не мърдай. – После се обърна към Гидиън: – Може ли да вляза? Да се опитам да го хвана.

– Заповядай. Старата, дето беше в къщата, я откараха в болница. Ние взимаме мебелите, за да ѝ платим сметките.

Кал се спусна през двора, заобикаляйки вехториите, които тримата бяха захвърлили, и влезе в къщата.

Вътре всичко беше нагоре с краката. Дори жената да бе притежавала нещо значително, то отдавна е било изнесено. Няколкото картини, които висяха по стените, не струваха нищо; мебелите бяха стари, но не достатъчно, за да излязат отново на мода; килимите, възглавниците и пердетата бяха толкова износени, че ставаха само за парцали. Стените и таванът бяха потъмнели от дима, опушвани години наред – по всяка лавица и перваз имаше свещи, от които висяха сталактити пожълтлял въськ.

Той мина през лабиринта от мизерни, тъмни стаи, и излезе в коридора. И тук картината бе пак така отчайваща. Кафявият линолеум бе

набръчкан и скъсан, навсякъде миришеше силно на плесен и прах, на бавно разложение. По-добре, че се е махнала от това мръсно място, помисли си Кал, където и да е – в болницата ще е по-добре, там поне чаршафите са сухи.

Тръгна по стълбите. Докато се изкачваше в мрака изпитваше странното усещане, че с всяко изминато стъпало ослепява все повече и повече. Над главата му се чуваха стъпките на птиците по плочите на покрива, а над тях – приглушените крясъци на чайки и врани. Сигурно му се струваше, но сякаш гласовете им крѳжаха, като че ли самото място бе в центъра на вниманието им. Сети се за една снимка в „Нешънъл Джоиграфикъл“. Снимка на звезди, направена с продължително експониране; точките светлина описваха кръгове при движението си, или изглеждаха като че ли се движат по небето, а Полярната звезда, Гвоздеят на Небесата, стоеше неподвижна в средата.

Крѳжащите звуци и картината, за която му напомниха, започнаха да го замайват. Изведнѳж се почувства слаб, дори уплашен.

Сега не е време за такива слабости, скарал се той на себе си. Трѳбваше да хване птицата преди да отлети отново. Ускори крачка. На найгорната площадка заобиколи някакви мебели от спалнята и отвори една от вратите пред себе си. Стаята, която бе избрал, бе съседна на онази, на чийто перваз бе 33. През прозорците без завеси нахлуваше слънчева светлина. Задухата го накара отново да се изпоти. Мебелите бяха изнесени от стаята, единственото, което напомняше, че тук е живял някой, бе календар от 1961 година. На него имаше снимка на лъв под някакво дърво; рошавата му, монолитна глава лежеше върху огромни лапи, погледът му беше замислен.

Кал излезе отново на площадката, избра друга врата, и този път попадна точно в стаята, която му трѳбваше. Гълъбът се виждаше зад мръсното стъкло.

Сега всичко зависеше от тактиката. Трѳбваше да внимава да не подплаши птицата. Приблѳжи се внимателно към прозореца. На огрението от слънцето перваз 33 наклони глава, мигна с очи, но не помръдна. Кал заатаи дѳх и хвана с ръце рамката на прозореца, за да го вдигне, но тя не подаде. Един бърз оглед му разкри причината. Рамката бе закована още преди години, в дървото бяха забити поне дузина пирони. Примитивна форма на сигурност, но без съмнение тя бе успокоявала старата жена, живееща самичка.

Долу на двора се чу гласът на Гидиѳн. Надникна и видя тримата да измѳкват от къщата голям навит килим. Гидиѳн даваше непрекъснато

нареждания.

- ...наляво от мене, Бъзо. Ляво! Не знаеш ли къде ти е ляво?
- Ами аз вървя наляво.
- Не твое ляво, идиот. Моят ляво.

Птицата на перваза не обърна внимание на раздвижването. Изглеждаше напълно доволна от мястото, където бе кацнала.

Кал тръгна обратно надолу. Докато слизаше реши, че единствената възможност, която му остава, е да се качи на оградата на двора и да се опита да примами птицата оттам. Наруга се, че не се бе сетил да напълни джоба си със зърно. Ще трябва да се справи само с гукане и сладки приказки.

Когато излезе отново на жегата в двора хамалите бяха успели да изнесат килима от къщата и си почиваха след напрежението.

- Не успя ли? – попита Шейн, като го видя да излиза.
- Прозорецът не се отваря. Ще трябва да опитам оттук.

Забеляза неодобрителния поглед на Бъзо.

– Оттук изобщо няма да го стигнеш – рече той и почеса ивицата бигено шкембе, белееща се между фланелката и колана му.

- Ще опитам от стената – отвърна Кал.
- Пази се... – предупреди го Гидиън.
- Добре.
- ...може да си счупиш гръбнака...

Като стъпваше в дупките по изронената мазилка, Кал се покачи на високата повече от два метра стена, разделяща двора от съседния.

Слънцето пареше по врата и главата му. Отново му се зави свят, както докато се качваше по стълбите. Яхна стената като седло докато свикне с височината. Въпреки че беше широка колкото цяла тухла, и имаше достатъчно място, за да се върви отгоре, височините винаги го притесняваха.

– Изглежда е бил добра работа – каза Гидиън отдолу. Кал погледна надолу и го видя приклепнал до килима, който бе развил така, че се виждаха сложните орнаменти по края. Бъзо се приближи към Гидиън и внимателно огледа го огледа. Кал забеляза отгоре, че беше започнал да оплешивява, косата му бе грижливо пригладена с мазнина, за да прикрие голото място.

- Жалко, че не е в по-добро състояние – рече Шейн.
- Задръж малко – отвърна Бъзо. – Я да го огледаме по-добре.

Кал се съсредоточи отново върху проблема си – трябваше да се изправи. Килимът поне щеше да отвлече вниманието на публиката за

известно време, достатъчно дълго, молеше се той, за да успее да стане. Горе не се чувстваше дори полъх на вятър, който да смекчи яростното слънце. Чувстваше как потта се стича по тялото му и залепва бельото му отзад. Започна предпазливо да се надига, коленичи на един крак, а с две ръце се бе вкопчил в тухлите с всички сили.

Долу развиха килима на светлината на слънцето и одобрително замърмориха.

– Виж само каква изработка – възкликна Гидиън.

– И ти ли си мислиш същото? – попита Бъзо с приглушен глас.

– Не знам, ще трябва да ми кажеш – отвърна Гидиън.

– Какво ще кажеш да го занесем в магазина на Гилкрайст. Може да даде добра цена.

– Шефът ще разбере, че го няма – протестира Шейн.

– По-тихо – прошепна Бъзо, за да им напомни за присъствието на Кал. Той всъщност бе твърде зает с неумелото си балансиране, за да обърне внимание на дребната кражба. Най-послед стъпи с два крака върху стената и тъкмо щеше да се изправи.

Долу, на двора, разговорът продължи.

– Хвани другия край, Шейн, хайде да го разгледаме целия...

– Как мислиш, дали е персийски?

– Понятие си нямам.

Кал се изправи много бавно, вдигнал ръце перпендикулярно встрани от тялото си. Реши, че това е може би най-стабилното положение и се осмели да хвърли един поглед към перваза на прозореца. Птицата още беше там.

Отдолу се чуваха пъшканията на мъжете, които развиваха килима, възкликвайки с възхищение.

Опита се да не им обръща внимание и направи първата си несигурна крачка по стената.

– Ей ти ... – промърмори той на беглеца, – ... помниш ли ме?

Гълъбът не реагира. Кал направи втора крачка с разтреперани крака, после трета с нарастваща увереност. Вече свикваше да пази равновесие.

– Хайде, ела при мене – повика го той като някакъв прозаичен Ромео.

– Ела, момче ... – рече Кал и неуверено вдигна ръка към прозореца, рискувайки още една крачка.

В този миг или кракът му се хлъзна, или тухлата под петата му подаде. Усети се как надава тревожен вик, който подплаши птиците на

перваза. Те за миг излетяха, плясъкът на крилата им иронично аплодираше опитите му да се закрепят на стената. Паникьосан, погледна първо към краката си, после надолу към двора.

Не, не към двора – той бе изчезнал. На негово място бе килимът. Той бе развит напълно и запълваше двора от край до край.

Това, което се случи после, трая само няколко секунди, но или мисълта му летеше светкавично, или миговете се проточиха, защото му се стори, че продължи безкрайно...

Имаше достатъчно време, за да оцени изумителната сложност на картината, разгърната под него – внушително пространство от изключително изработени детайли. Годиците бяха отнели яркостта на цветовете, алено червеното се бе превърнало в меко розово, кобалтовото – в тебеширено синьо, а на места килимът бе изтърган, но въпреки това от височината, на която се олюляваше Кал, ефектът бе поразителен.

Всеки инч от килима бе изпълнен с мотиви. Дори по края рисунките преливаха една в друга, всяка едва доловимо различна от съседната. И все пак ефектът не беше пресилен – Кал се наслаждаваше на всяка подробност. На едно място дузина мотиви се бяха събрали, сякаш свързани заедно; на друго – стояха разделени като враждуващи родове. Някои продължаваха само по края, други се разгръщаха във фона, като че ли нетърпеливи да се присъединят към гъстото множество в средата.

В основното поле цветни ленти описваха арабески на фона на страстни кафяви и зелени форми – чиста абстракция – ярки наброски от дневника на някой дивак, преплетени със стилизирана флора и фауна. Цялата тази сложност обаче бледнееше пред центъра на килима – огромен медальон от най-различни цветове като лятна градина. В него изкусно бяха втъкани стотици фини форми по такъв начин, че погледът можеше да открие във всяка шарка цвете или теорема, ред или безредие, и винаги да намери тяхно отражение някъде в общата картина.

Кал успя да забележи всичко това с един изумен поглед. Миг след това гледката пред очите му започна да се променя.

С крайчеца на окоето си видя как останалият свят – дворът, мъжете в него, къщите и стената, от която падаше – изчезваха. Изведнъж се оказа увиснал във въздуха, под него килимът се разрастваше, величествените форми изпълваха съзнанието му.

Картината се местеше, забеляза той. Възлите бяха станали неспокойни, трепереха за да се развържат, цветовете сякаш се сливаха, от съчетанието на боите изникваха нови форми.

Колкото и невероятно да изглеждаше, килимът оживяваше.

Някакъв пейзаж, или по-скоро смесица от пейзажи струпани в невяротна бъркотия, се появяваше от основата и вътъка. Това под него не е ли планина, издигаща връх през облаци от цветове? А онова там не е ли река? Нали чува грохотът на белите водни потоци, които потъват в сенчест пролом?

Там, под него, имаше някакъв свят.

Изведнъж той бе птица, безкрила птица, която се виеше в един бездиханен миг в лекия, ароматен вятър, единствен свидетел на чудото, което спеше долу.

При всеки удар на сърцето му нови неща привличаха погледа.

Езеро, обсипано с безброй острови, като гърбове на китове по спокойната му повърхност. Шарени поля с треви и жита полюлявани от същия порив на вятъра, който носеше и него. Каdifени гори пълзящи по заоблен хълм, на върха на който се издигаше белостенна кула, нашарена от сенките на облациите.

Виждаха се и други признаци на живот, но хората ги нямаше. Няколко къщи бяха обгърнали завоя на реката, други бяха накацали като пчели върху скалите, изкушавайки гравитацията. Имаше и един град, разхвърлян като архитектурен кошмар, половината от улиците му бяха извити в безнадеждна спирала, а останалите – задънени.

Кал забеляза, че навсякъде цари такова безразличие към организацията. Умерени и бурни зони, плодна и гола земя бяха струпани в противоречие на всякакви геоложки или климатични закони, сякаш от някакъв Бог с вкус към противоречията.

Колко хубаво би било човек да се поразходи там, помисли си той. В едно толкова малко място имаше толкова разнообразие, никога не знаеш какво те очаква зад ъгъла – лед или плам. Такава сложност надхвърляше въображението на картографите. Животът в един такъв свят би бил вечно приключение.

Може би най-внушителната гледка се намираще в центъра на тази разцъфнала страна. Масив от тъмносиви облаци, чиято вътрешност бе в непрестанно спираловидно движение. Това му напомни за птиците, които се виеха над къщата на Рю Стрийт – като ехо на това голямо колело.

При мисълта за тях и за мястото, което бе напуснал, той чу гласовете им – и в този миг вятърът, който го бе издигнал от долния свят да полети, стихна.

Отпърво почувства ужаса в стомаха си, а после и в червата: щеше да падне.

Врявата на птиците се усили, крещяха от удоволствие докато

падаше. Той, узурпаторът на средата им, той, който бе зърнал за миг чудото, сега щеше да се разбие върху него.

Опита се да извика, но скоростта изтръгна вика от устата му. Въздухът зафуча край него и развя косата му. Опита се да разпери ръце, за да забави падането, но се завъртя през глава, отново и отново, докато загуби представа за горе и долу. Има милост в това, помисли си мрачно той. Поне няма да види приближаването на смъртта. Само се премятеше – отново и отново, докато...

... светът изчезна.

Падаше през някакъв мрак, без звезди, птиците продължаваха да крещят в ушите му, и се блъсна в земята, силно.

Болеше го, продължаваше да го боли, а това му се видя странно. Винаги бе предполагал, че забравата е безболезнено състояние. И безшумно. Но чуваше гласове.

– Кажй нещо ... – рече един от тях, – ... поне сбогом.

И избухнаха в смях.

Отвори леко очи. Слънцето бе ослепително ярко. Тялото на Гидиън го закри.

– Счупи ли си нещо? – попита го той.

Кал отвори очи още малко.

– Кажй нещо, човече.

Той повдигна глава и се огледа наоколо. Лежеше на двора, върху килима.

– Какво стана?

– Падна от стената – отвърна Шейн.

– Сигурно си стъпил накриво – подхвърли Гидиън.

– Паднах – рече Кал и се надигна да седне. Гадеше му се.

– Не мисля, че си пострадал много – каза Гидиън. – Само няколко дракотини.

Кал се огледа, за да потвърди забележката му. Дясната му ръка бе одрана от китката до лакътя, беше натъртен от удара в земята, но не чувстваше остра болка. Единствено достойнството му бе сериозно засегнато, но това рядко бе фатално.

Изправи се разтреперан с поглед в земята. Килимът не даваше признаци на живот. Нямахше издайническо потрепване в редиците от възли, нищо не подсказваше появата на скрити върхове и дълбини. А и останалите не показваха с нищо, че са видели нещо чудно. Както и да го погледнеш, килимът под него си беше просто килим.

Кал тръгна накуцвайки към портата и пъгом промърмори нещо в

благодарност на Гидиън. Когато излезе на улицата, Бъзо извика след него:

– Птичката ти излетя.

Той вдигна леко рамене и продължи.

Какво бе това, което се случи току-що? Халюцинация от силното слънце или от леката закуска? Дори и така да е, беше учудващо истинска. Вдигна поглед към птиците, които продължаваха да кръжат над главата му. Те също бяха почувствали нещо необикновено, затова се бяха събрали. Или беше така, или и те, и той изпитваха едно и също заблуждение.

Единственото, в което бе сигурен, бяха натъртванията. И фактът, че на не повече от две мили от бащиния си дом, в града, в който бе прекарал целия си живот, изведнъж се чувства обзет от мъка като изгубено дете.

IV. СЪПРИКОСНОВЕНИЕ

Непорочна пресичаше обжареното пространство между стълбите на хотела и сенчестата прохлада на мерцедеса на Шадуел. Изведнъж извика и се хвана за главата, а тъмните очила, които винаги носеше в Царството, паднаха от лицето ѝ.

Шадуел изскочи от колата и отвори вратата, но спътничката му поклати глава.

– Много блести – промърмори тя и се върна през летящите врати във вестибюла на хотела. Вътре бе пусто. Шадуел незабавно последва Непорочна и я откри в най-отдалеченото кътче от вратата, до което бе успяла да се добере. Сестрите-привидения я пазеха. Присъствието им раздвижваше застоялия въздух, но той не се съдържа да използва възможността, под предлог, че е наистина загрижен, да я докосне. Такова съприкосновение за нея бе анатема, а за него още по-голяма радост, защото тя го забраняваше. И затова той използваше всеки случай, когато докосването можеше да изглежда случайно.

Неодобрението на призраците го облъхна със студ, но Непорочна бе напълно в състояние сама да брани неприкосновеността си. Тя се обърна, очите ѝ бяха изпълнени с гняв срещу дързостта му. Шадуел отдръпна ръката си веднага, пръстите му горяха. Щеше да брои минутите докато остане сам и ги докосне до устните си.

– Съжалявам – рече той. – Безпокоях се.

Чу се някакъв глас. Мъжът от рецепцията бе излязъл от стаята си. В ръката си държеше един брой на „Спортен живот“.

– Мога ли да ви помогна? – попита той.

– Не, не... – отвърна Шадуел.

Но той не гледаше него, а Непорочна.

– Топлинен удар, нали? – каза мъжът.

– Може би – отвърна Шадуел. Непорочна тръгна към стълбите, далече от изпитателния поглед на хотелиера. – Благодаря ви за загрижеността...

Мъжът направи някаква гримаса и се върна на фотьойла си. Шадуел последва Непорочна. Тя бе открила сенките, или те бяха открили нея.

– Какво стана? – попита той. – Или беше само от слънцето?

Не го погледна, но благоволи да проговори.

– Почувствах Фугата... – рече тя, толкова тихо, че той трябваше да затаи дъх, за да чуе думите ѝ, – ...после нещо друго.

Шадуел чакаше още, но тя мълчеше. После, тъкмо когато щеше да наруши мълчанието, тя продължи:

– В гърлото ми... – Преглътна, сякаш споменът ѝ горчеше, – ...Бич божи...

Бич божи? Правилно ли бе чул?

Непорочна или усети съмнението му, или и тя се съмняваше, защото повтори:

– Там беше, Шадуел.

А когато изрече това дори изключителният ѝ самоконтрол не можа да спре треперенето в гласа ѝ.

– Сигурно грешиш.

Тя поклати леко глава.

– Мъртъв е, не съществува – добави той.

Лицето ѝ сякаш бе издялано от камък. Само устните ѝ се раздвижиха, а той копнееше за тях, въпреки мислите, които изричаха.

– Такава сила не умира – каза тя. – Не може да умре. Тя спи. Чака.

– Какво чака? Защо?

– Може би да се събуди Фугата – отвърна тя.

Очите ѝ бяха изгубили златистия си блясък – станаха сребристи. Прашинки от менструума се завъртяха в светлината на слънцето, откъснаха се от миглите ѝ и се изпариха на няколко инча от лицето му. Никога преди не я бе виждал такава – за малко да разкрие чувствата си. Уязвимостта ѝ го възбуди неимоверно. Членът му така се надърви, че го болеше. Но тя очевидно не усещаше възбудата му, или предпочиташе да

не ѝ обръща внимание. Блудницата, сляпата сестра, не беше толкова безразлична. Шадуел знаеше, че тя проявява апетит към онова, което един мъж изхвърляше, и го използва за ужасни неща. Дори и сега видя как формата ѝ се сгъстява от нищото в някаква ниша в стената, от глава-та до петите бе възплъщение на глада.

– Видях някаква безкрайност – рече Непорочна, отвлечайки вниманието на Шадуел от авансите на Блудницата. – Ярко слънце. Ужасно слънце. Най-празното място на земята.

– И Бич божи сега е там?

Тя кимна.

– Спи. Мисля... че не може да се контролира.

– Тогава ще си остане така, нали? – каза Шадуел. – Кой, по дяволите, ще го събуди?

Но не можа да убеди дори себе си.

– Виж – продължи той, – ще намерим Фугата и ще я продадем преди Бич божи да успее дори да се обърне. Не сме изминали толкова път, за да спрем сега.

Непорочна не отговори. Очите ѝ още се взираха в онова неизвестно място, което бе видяла, или вкусила, или и двете, преди няколко минути.

Шадуел само смътно долавяше какви сили се бяха задвижили. В края на краищата, той си беше само Кукувица – човешко същество – и това ограничаваше представите му, за което понякога, като например сега, беше благодарен.

Но едно бе разбрал: за Фугата се носеха легенди. През годините на търсенето ги беше чул в най-различни форми – от приспивни песни до предсмъртни изповеди, и отдавна се бе отказал от опитите да отдели истината от измислицата. За него имаше значение само това, че много хора, и могъщи хора, копнееха за това място, споменаваха го в молитвите си без да знаят (повечето от тях), че то е истинско, или е било. И каква печалба щеше да изкара, когато извади за продан тази мечта, такава продажба никога не бе имало, и нямаше и да има. Не можеше да се откажат сега. Не и от страх от нещо, потънало в дълбок сън във времето.

– Той знае, Шадуел – каза Непорочна. – Дори и в съня си, той знае.

Ако имаше думи, с които да я разубеди от страха ѝ, тя щеше да се отнесе към тях с презрение. Вместо това, той се опита да бъде прагматичен.

– Колкото по-скоро намерим килима и се отървем от него, толкова по-щастливи ще бъдем – рече той.

Това сякаш я откъсна от безкрая.

– Може би след малко – отвърна тя и очите ѝ трепнаха и се насочи-ха към него за пръв път откакто се бяха прибрали от улицата. – Може би после ще го потърсим.

Менструумът изведнъж бе изчезнал. Мигът на съмнение бе отми-нал, старата увереност се бе върнала. Тя щеше да преследва Фугата до края, разбра той, така както бяха планирали винаги. Никакъв слух, дори и за Бич божи, не би я отклонил от злата ѝ воля.

– Може да изгубим следата, ако не побързаме.

– Съмнявам се – каза тя. – Ще почакаме. Докато отmine жегата.

А, значи това щеше да бъде наказанието му за необмисленото до-косване. Тя се подиграваше на неговата разгорещеност, а не на жегата навън. Ще бъде заставен да чака благоволенията ѝ, така както бе чакал преди, и да понася ударите мълчаливо. Не просто защото само тя може-ше да проследи Фугата по пулса на въткания в нея живот, а защото да чака още някой и друг час в нейно присъствие, опивайки се от дъха ѝ, бе мъчение, което с радост щеше да изтърпи.

За него това бе ритуал на престъпление и наказание, който щеше да го държи надървен през целия ден.

За нея силата, която неговото желание ѝ даваше, си оставаше нещо забавно и любопитно. В края на краищата пещите изстиваха, ако не се подклаждат. Дори звездите изгасваха след хилядолетия. Но похотта на Кукувиците, и толкова много други неща свързани с този вид, не се под-чиняваха на никакви правила. Колкото по-малко я подхранваха, толкова по-разгорещена ставаше.

V. ПРЕДИ МРАКА

1

Сузана бе виждала баба си може би десетина пъти. Още като дете, преди да разбира напълно смисъла на думите, я бяха научили да няма доверие на старата жена, въпреки че не си спомняше да са ѝ казвали ня-каква причина за това. Но неприятният спомен бе останал. При все, че бе в началото на зрелостта – сега бе на 24 години – тя беше свикнала да гледа критично на предубежденията на родителите си и подозираше, че каквито и да са били тревогите им по отношение на баба ѝ, вероятно са били напълно безмислени, и все пак не можеше да забрави митологията,

свързана с Мими Лашенски.

Самото име стряскаше. За едно дете то звучеше по-скоро като проклетие от приказките, отколкото като име. И действително, с тази жена бяха свързани много неща, които поддържаха измислицата. Сузана си спомняше Мими като дребна старица с винаги леко пожълтяла кожа, а черната ѝ коса (като си помисли, тя всъщност май беше боядисана) бе опъната назад и откриваше лице, което едва ли можеше да се усмихва. Може би Мими имаше някаква причина, за да е тъжна. Първият ѝ мъж, който бил някакъв цирков артист, изчезнал преди Световната война – избягал, според семейните клюки, защото Мими била такава вещица. Вторият мъж, дядото на Сузана, бе умрял от рак на белия дроб на четириседесетина години – пропушил се бе до смърт. Оттогава старата жена бе живяла във все по-ексцентрична изолация, отчуждена от и децата, и от внуците си, в някаква къща в Ливърпул. Тази къща, съгласно загадъчната молба на Мими, Сузана трябваше да посети след толкова дълго отлагане.

Докато караше на север в главата ѝ се въртяха спомени за Мими и къщата. Спомняше си, че тя бе доста по-голяма от жилището на родителите ѝ в Бристъл, и по-мрачна. Къща, която сигурно не бе боядисвана от преди потопа, стара къща, потънала в скръб. И колкото повече си спомняше за нея, толкова по-тъжна ставаше.

В книгата с истории, скрита в главата ѝ, пътуването назад към дома на Мими бе връщане към блатото на детството – не спомен за щастливи, безгрижни години, а за едно тревожно, ограничено състояние, от което я бе освободила зрелостта. Ливърпул бе бил центърът на това състояние, град в постоянен полумрак, където въздухът миришеше на студен дим и още по-студена река. Като си помисли за него тя отново се почувства дете, изплашено от сънищата си.

Разбира се, тя се бе отърсила от тези страхове преди много години. Ето я сега, зад волана на колата си, абсолютно независима, кара в бързата лента, а слънцето блести в очите ѝ. Какво можеха да ѝ причинят сега старите тревоги? И все пак, докато караше, почувства, че се сеца за неща от настоящия ѝ живот, като талисмани, които да я пазят от този град.

Помисли си за ателието, което остави в Лондон, за керамичните съдове, които остави да бъдат глазирани и изпечени докато – след малко – тя се върне. Сети се за Финеган, за вечерята и флирта с него преди два дни. Сети се за приятелите си, около десетина силни и разумни хора, на всеки от които би поверила живота и мислите си. Всичко бе толкова чисто, че със сигурност би могла отново да мине по пътеките на

детството без по нея да останат петна от миналото. Пътят ѝ сега бе по-широк, по-светъл.

Спомените обаче бяха все още силни.

Някои, като този за Мими и къщата, бяха образи, които се бяха явявали и преди. И по-конкретно един, който се появяваше от някаква скрита ниша в главата ѝ, незапомнена от деня, в който го бе заключила там.

Епизодът не се възстановяваше като другите, на части. Изникваше пред нея изведнъж, с учудваща яснота –

Тя беше на шест години. Бяха в къщата на Мими, тя и майка ѝ, и беше ноември – не беше ли винаги така – мрачен и студен. Това бе едно от редките посещения при Баба, задължение, което винаги се спестяваше на баща ѝ.

Видя Мими, седнала в едно кресло до огъня, който едва затопляше саждите в камината. Лицето ѝ – огорчено и тъжно, почти трагично, побеляло от пудра, веждите – грижливо оскубани, очите ѝ блестяха дори на слабата светлина, проникваща през дантелените пердета.

Тя заговори и мекият ѝ глас заглуши шума от улицата.

– Сузана...

Момичето се вслуша в гласа от миналото.

– ...Имам нещо за тебе.

Детското сърце сякаш се бе смъкнало и тупкаше някъде в корема ѝ.

– Кажы благодаря, Сузи – стълча я майка ѝ.

Детето направи както му бе казано.

– Горе е – продължи Мими, – в спалнята ми. Можеш да отидеш и да го вземеш сама, нали? Увито е, най-долу в скрина.

– Върви, Сузи.

Тя почувства ръката на майка си върху своята, побутваше я към вратата.

– Хайде, побързай.

Тя погледна майка си, после отново Мими. Никоя от тях не прояви милост – трябваше да се качи по онези стълби, и никакъв протест не би ги накарал да се смият. Излезе от стаята и застапа пред стълбите. Те се издигаха като планина пред нея. Мракът на върха таеше ужас, за който не смееше да помисли. В която и да е друга къща тя не би се страхувала толкова. Но това беше къщата на Мими, мракът на Мими.

Тя тръгна нагоре стискайки парапета с ръка, уверена, че на всяко стъпало я очаква нещо ужасно. Стигна обаче догоре без да бъде изядена, и пресече площадката към спалнята на баба си.

Завесите бяха само леко разтворени, слабата светлина проникваща между тях бе с цвета на стар камък. Върху камината цъкаше часовник, но в сравнение с него пулсът ѝ препускаше. На стената над часовника висеше овална снимка на мъж в костюм, закопчан до врата, който гледаше надолу към високото легло. А вляво от камината, от другата страна на килима, който заглушаваше стъпките ѝ, бе скринът – два пъти по-голям от нея, че ѝ повече.

Тя се приближи бързо към него, решена – сега вече когато бе в стаята – да свърши всичко и да излезе преди цъкането на часовника да надвее сърцето ѝ, и да го забави докато спре.

Протегна се и завъртя хладната дръжка. Вратата се поотвори. Отвътре излезе миризма на нафталин, кожени обувки и лавандулова вода. Без да обръща внимание на роклите, които висяха в сянката, тя пхна ръка между кутиите и салфетките в дъното на скрина, надявайки се да открие подаръка.

В бързината бутна вратата и тя се отвори широко – и нещо с огромни очи изскочи срещу нея от мрака. Тя изпищя. Нещото подигравателно изпищя срещу нея. В следващия миг тя вече тичаше към вратата, спъна се в килима и полетя надолу по стълбите. Майка ѝ беше в коридора:

– Какво има, Сузи?

Не можеше да го опише. Хвърли се в прегръдките на майка си, въпреки че тя, както винаги, сякаш се поколеба за миг преди да я прегърне, и хлипайки каза, че иска да си върви. Не можаха да я успокоят, дори и след като Мими се качи горе и се върна, обяснявайки нещо за огледалото на вратата на скрина.

Скоро след това си тръгнаха, и доколкото можеше сега да си спомни, оттогава Сузана не бе влизала в спалнята на Мими. Що се отнася до подаръка, за него повече изобщо не стана дума.

Такъв бе споменът ѝ в общи линии, но имаше и много други неща – аромати, звуци, нюанси на светлина – които го допълваха. Сега, когато бе изровила тази случка от паметта си, тя се налагаше над по-новите и привидно по-важни събития. Вече не можеше да си спомни – и подозираше, че едва ли някога ще може – лицето на момчето, на което бе отдавала девствеността си, но си спомняше миризмата на Миминия скрин, сякаш още я усещаше в дробовете си.

Паметта бе странно нещо.

А още по-странно бе писмото, което я накара да предприеме това пътуване.

Това бе първото послание от баба ѝ за повече от десет години.

Само този факт би бил достатъчен да я накара да зареже ателието и да дойде. Но самото съобщение, написано с извъртяни драскулки върху хартия за въздушна поща, я подтикна да бърза. Тръгна от Лондон веднага щом го получи, като че ли бе познавала и обичала жената, която го бе написала, от половин век.

Сузана, започваше писмото. Не Мила или Скъпа моя. Просто:

Сузана,

Прости ми за драсканиците. В момента съм болна. Понякога се чувствам слаба, а понякога не. Кой знае как ще се чувствам утре?

Ето защо ти пиша сега, Сузана, защото се боя от това, което може да се случи.

Ще дойдеш ли да ме видиш, в къщата? Имаме много неща да си казваме, така мисля. Неща, които не исках да казвам, но сега трябва.

Всичко това за тебе няма смисъл, знам, но не мога да кажа нещата просто, не и в писмо. Има си причини.

Моля те, ела. Нещата не са така, както смятах. Можем да поговорим, така както трябваше да поговорим преди много години.

С много любов, Сузана,

Мими.

Писмото беше като езеро в средата на лятото. Отгоре изглеждаше спокойно, а отдолу? Какъв мрак. „Нещата не са така, както смятах“, бе написала Мими. Какво искаше да каже? Че животът е свършил твърде бързо, и че огряната от слънце младост с нищо не е подсказала колко горчива е тлеността?

Писмото бе забавено цяла седмица от капризите на пощата. Когато го получи, тя позвъни в къщата на Мими, но сигналът показваше само, че телефонът е прекъснат. Тя остави недовършени съдовете, които работеше, събра си багажа в една чанта, и тръгна на север.

2

Отиде направо на Рю Стрийт, но къщата на номер осемнадесет бе празна. Номер шестнадесет също бе пуст, но в следващата къща една ярко облечена жена на име Вайълит Пъмфри можа да обясни някои неща. Мими се била разболяла преди няколко дни, и сега била в болницата Сефтън, на прага на смъртта. Кредиторите ѝ, включително компаниите за газ и електричество, и общинският съвет, освен дузината доставчици на храни и напитки, веднага предприели мерки, за да получат някакво

обезщетение.

– Като лешояди бяха – каза госпожа Пъмфри, – а тя още не беше умряла. Срамота. А те измъкнаха всичко, до което можаха да се докопат. Имайте предвид, че тя беше труден характер. Надявам се, че нямате нищо против, че съм откровена, мила? Но такава си беше. Повечето време се криеше в къщата. Тя беше като проклета крепост. Това чакаха, нали разбирате? Докато свърши. Ако се бяха опитали да влязат, докато тя бе там, нищо нямаше да направят.

„Дали са взели скрина?“ – помисли си Сузана. Благодарни на госпожа Пъмфри за помощта и се върна отново да погледне номер осемнадесети – покривът беше толкова покрит с птичи изпражнения, сякаш само върху него се бе извила буря. После тръгна към болницата.

3

Сестрата демонстрираше съчувствието си толкова добре, че изглеждаше безразлична.

– Боя се, че г-жа Лашенски е много болна. Вие близка роднина ли сте?

– Аз съм нейна внучка. Някой друг идвал ли е?

– Не, доколкото зная. Всъщност няма смисъл. Тя има тежък удар, госпожице...

– Париш. Сузана Париш.

– Боя се, че повечето време баба ви е в безсъзнание.

– Разбирам.

– Така че, моля ви, не очаквайте много.

Сестрата я отведе по един къс коридор до стаята, която бе толкова тиха, че можеше да се чуе и падането на лист, но в нея нямаше цветя. Беше влизала в стаи на покойници, майка ѝ и баща ѝ бяха починали преди години, шест месеца един след друг. Разпозна миризмата и тишината веднага щом влезе.

– Днес не се е будила – рече сестрата и се отдръпна, за да направи място на посетителката до леглото на Мими.

Първата мисъл на Сузана беше, че е станала някаква колосална грешка. Това не можеше да бъде Мими. Тази нещастна жена бе твърде крехка, твърде бяла. Възражението бе на върха на езика ѝ, когато разбра, че грешката е нейна. Въпреки че косата на жената в леглото бе толкова тънка, че скалпът ѝ прозираше, а кожата на лицето ѝ провиснала

върху черепа като мокър муселин, въпреки всичко това беше Мими. Лишена от сила, смалена от лошото функциониране на нерви и мускули до такава неприятна пасивност, но все пак това беше Мими.

Очите на Сузана се напълниха със сълзи, като видя баба си така увита като дете, но тя не спеше за да се подготви за нов ден, а за безрайна нощ. Тази жена бе била толкова пламенна и решителна. Сега цялата ѝ сила си бе отишла, и то завинаги.

– Да ви оставя ли малко сама? – попита сестрата, и без да дочака отговор се оттегли. Сузана сложи ръка на челото си, за да пропъди сълзите.

Когато отвори отново очи видя как покритите със сини венички клепащи на старата жена трепнаха и се отвориха.

За миг ѝ се стори, че очите на Мими се бяха фокусирали някъде зад нея. После погледът ѝ се стегна и когато се спря върху Сузана той бе все така покоряващ както си го спомняше.

Мими отвори уста. Устните ѝ бяха пресъхнали от треската. Прекара език по тях, но без видим ефект. Безкрайно разстроена, Сузана се приближи към леглото.

– Здравей – рече тихо тя. – Аз съм. Сузана.

Очите на старицата се впиха в нейните. Знам коя си, говореше втрещеният поглед.

– Искаш ли малко вода?

Лека гримаса смръщи челото на Мими.

– Вода? – повтори Сузана, и отново в отговор се появи слабата гримаса. Те се разбраха.

Сузана наля малко вода от пластмасовата кана на масичката до леглото в една пластмасова чаша и я допря до устните на Мими. Старицата вдигна леко ръка от хладния чаршаф и докосна ръката ѝ. Докосването бе леко като перце, но така разтърси тялото на Сузана, че тя едва не изпусна чашата.

Дишането на Мими изведнъж стана неравномерно, около очите и устните ѝ се образуваха тикове, докато се опитваше да каже нещо. Очите ѝ блесяха от напрежение, но единственото, което се чу, бе някакво изхъркване в гърлото ѝ.

– Всичко е наред – рече Сузана.

Но погледът от пергаментовото лице не прие това успокоение. Не, говореха очите, не е наред, съвсем не е наред. Смъртта чака на вратата, а аз дори не мога да изрека чувствата си.

– Какво има? – прошепна Сузана и се наведе по-близо към

възглавницата. Пръстите на старата жена още трепереха върху ръката ѝ. Кожата ѝ смъдеше от докосването, стомахът ѝ се бунтуваше. – Как да ти помогна? – попита тя. Въпросът бе възможно най-неопределен, но тя се опитваше да разбере.

Очите на Мими трепнаха и се затвориха за миг, гримасата се засили. Очевидно се бе отказала от опита да говори. Може би изобщо се бе предала.

После изведнъж, толкова внезапно, че Сузана извика, пръстите, които почиваха на ръката ѝ, я хванаха за китката. Стиснаха я така, че заболя. Би могла да се отскубне, но нямаше време. Главата ѝ се изпълни с нежна смесица от аромати: прах, салфетки и лавандула. Скринът, разбира се – това бе ароматът на скрина. С това дойде и друга увереност – по някакъв начин Мими проникваше в мислите на Сузана и остави там аромата.

За миг я обзе паника – животното в нея реагираше на загубата на самостоятелно мислене. След това паниката изчезна и пред нея се появи някаква картина.

Не беше сигурна какво представлява. Някакъв мотив, рисунка, която се топеше и възстановяваше отново и отново. Може би в рисунката имаше цвят, но бе толкова фин, че не можеше да го твърди със сигурност, формите също бяха много фини и се въртяха като в калейдоскоп.

И това, също като аромата, бе работа на Мими. Въпреки че разумът ѝ отричаше, Сузана не се съмняваше, че е истина. Тази картина по някакъв начин имаше жизнено важно значение за старата жена. Затова тя използваше последните капчици от волята си, за да може Сузана да сподели онова, което виждаше в мислите си.

Тя обаче нямаше възможност да разгледа картината.

– О, Господи – рече зад нея сестрата.

Гласът развали магията на Мими и мотивите се пръснаха в буря от венчелистчета, изчезвайки. Сузана остана втръсена в лицето на Мими, за миг погледите им се срещнаха преди старицата да изгуби напълно контрол над съсияпаното си тяло. Ръката ѝ се откъсна от китката на Сузана, очите започнаха да се въртят гротескно, от ъгъла на устните ѝ потече тъмна слюнка.

– По-добре почакайте отвън – каза сестрата и се протегна да натисне бутона за повикване до леглото.

Сузана се отдръпна към вратата, разтревожена от хъркащите звуци, които издаваше баба ѝ. Появи се още една сестра.

– Повикай доктор Чай – каза първата. После се обърна към Сузана:

– Моля ви, бихте ли почакали отвън?

Сузана я послуша – вътре не можеше да направи нищо, само прече-ше на професионалистите. Коридорът бе оживен, трябваше да измине двадесетина метра от вратата на Мими преди да намери място, където да поседне.

Мислите ѝ летяха като слепи, втурваха се напред-назад, но не стигаха до никъде. Паметта ѝ отново и отново я връщаше в спалнята на Мими на Рю Стрийт, скринът се извисяваше над нея като някакъв укрителен призрак. Какво ли искаше да ѝ каже Баба, с този аромат на лавандула? И как бе успяла да постигне това изключително предаване на мисли помежду им? Винаги ли бе могла да прави такова нещо? Ако е така, каква друга сила притежаваше?

– Вие ли сте Сузана Париш?

Поне на този въпрос можеше да отговори.

– Да.

– Аз съм доктор Чай.

Лицето пред нея бе кръгло като бисквита, и също толкова безизразно.

– Баба ви, госпожа Лашенски...

– Да?

– ...положението ѝ сериозно се влоши. Вие единствената роднина ли сте?

– Единствената в тази страна. Майка ми и баща ми починаха. Тя има син. В Канада.

– Има ли някакъв начин да се свържете с него?

– Телефонният му номер не е при мене... но мога да го намеря.

– Мисля, че трябва да бъде известен – каза Чай.

– Да, разбира се – отвърна Сузана. – Какво да...? Искам да кажа, можете ли да ми кажете колко ще живее?

– Никой не знае – въздъхна докторът. – Когато я приехме, мислех, че няма да изкара нощта. Но тя оживя. После още една. И още една. Продължаваше да се държи. Издръжливостта ѝ е наистина забележителна. – Той спря и погледна Сузана в очите. – Мисля, че тя чакаше вас.

– Мен?

– Така мисля. Вашето име бе единствената смислена дума, която каза откакто е тук. Мисля, че нямаше да се предаде преди вие да дойдете.

– Разбирам – рече Сузана.

– Сигурно означавате много за нея – продължи той. – Добре е, че

дойдохте. Знаете ли, толкова много от старите хора умират тук, и сякаш никой не го е грижа. Къде сте отседнали?

– Не съм мислила за това. Предполагам, че в някой хотел.

– Може би ще ни оставите някакъв номер, за да се свържем с вас, ако стане необходимо.

– Разбира се.

После той кимна и я остави сама с обърканите ѝ мисли. Разговорът не им помогна много.

Мими Лашенски не я обичаше, както си мислеше докторът: как би могла? Тя не знаеше нищо за това, как е израснала внучката ѝ, една за друга те бяха като затворени книги. И все пак, нещо от това, което Чай каза, бе вярно. Може би бе чакала, борила се бе докато дъщерята на дъщеря ѝ пристигне край леглото ѝ.

И защо? За да я хване за ръка и да използва последната си енергия, за да предаде на Сузана фрагмент от някаква тъкан? Подаръкът беше красив, но той означаваше или нещо твърде много, или твърде малко. Както и да беше, Сузана не го разбираше.

Върна се отново в стая номер пет. Сестрата я наглеждаше, старата жена бе неподвижна като камък на възглавницата си. Очите ѝ бяха затворени, ръцете отпуснати до тялото. Сузана се вгледа в лицето, отново отпуснато. То не ѝ говореше нищо.

Хвана ръката на Мими и я задържа няколко мига, после си тръгна. Ще се върне на Рю Стрийт, реши тя, и ще види дали докато е в къщата няма да изскочи някой спомен.

Изминало бе твърде много време, през което се бе опитвала да забрави детството си, да го сложи някъде, откъдето то не би могло да повика заблудата на трудно постигнатата зрелост. И сега, когато кутиите бяха запечатани, какво откри? Една загадка, която предизвикваше зрелия човек у нея и я примамваше обратно в миналото, за да търси решение.

Спомни си лицето в огледалото на скрина, което я подгони хлипаща надолу по стълбите.

Дали я чакаше още? И дали все още бе нейното?

VI. ЛУДИЯТ МУНИ

1

Кал бе изплашен като никога през живота си. Седеше в стаята,

заклучил вратата, и трепереше.

Треперенето започна няколко минути след събитията на Рю Стрийт, преди почти двадесет и четири часа, и оттогава нямаше никакви признаци, че ще спре. Понякога от него ръцете му така се тресяха, че едва удържаше чашата с уиски, която бе прегръщал през цялата безсънна нощ, друг път караше зъбите му да тракат. Но треперенето бе не толкова отвън, колкото отвътре. Като че ли гълъбите бяха влезли по някакъв начин в стомаха му и пляскаха с криле срещу вътрешностите му.

И всичко това защото бе видял нещо чудесно, и защото знаеше с цялото си същество, че животът му вече няма да е същият. И как би могъл да бъде? Беше се изкачил на небето и бе погледнал надолу към тайното място, което от детството си чакаше да открие.

Винаги бе бил самотно дете, и по свой избор, и по стечение на обстоятелствата. Най-щастлив беше когато сваляше оковите на въображението си и го пускаше на воля. Малко му трябваше за едно такова пътуване. Като си помислеше, половината от дните в училище бе прекарал загледан през прозореца, понесен от някакъв стих, чието значение не разбираше съвсем, или от песента на някой в далечна класна стая, към друг свят – по-изразителен и по-далечен от познатия. Свят, чиито аромати изпълваха ноздрите му, донесени от загадъчно топли ветрове през хладния декември, чиито същества понякога заставаха нощем край леглото му, и с чиито хора заговорничеше на сън.

И въпреки че мястото му беше познато, и че там се чувстваше удобно, точната му природа и място не можеха да се определят – прочете всички книги, които успя да открие, в които се разказваше за редки земи, но винаги оставаше разочарован. Тези царства от детството бяха твърде идеални, изпълнени с мед и лято.

Истинската Страна на чудесата не е такава, знаеше той. В нея има и сенки, и слънчева светлина, а загадките ѝ се разкриват чак когато човек изчерпи възможностите на разума си и главата му едва ли не ще се пръсне.

За това трепереше сега, защото именно така се чувстваше. Като човек, на който ще му се пръсне главата.

2

Беше се събудил рано, слезе долу и си приготви сандвич с пържено яйце и бекон, яде и след това седя пред останките от лакомията си

докато чу баща си да се размърдва горе. Обади се набързо във фирмата и каза на Уилкокс, че е болен, и няма да иде днес на работа. Каза също и на Брендън, който се миеше и тъй като вратата на банята бе заключена, не можа да види бледото, разтревожено лице на сина си. После, когато приключи с всичко това, се върна в стаята си и седна на леглото, за да обмисли наново събитията на Рю Стрийт, като се надяваше евентуално да си изясни характера на вчерашната загадка.

Това не помогна. Както и да обръщаше нещата, те не се поддаваха на рационално обяснение, и в него остана същия изключително ярък спомен за преживяното и болката на копнежа по него.

В тази страна бе всичко, което някога бе желал; знаеше го със сигурност. Всичко, в което възпитанието го бе научило да не вярва – всички чудеса, тайни, сини сенки и духове с ароматен дъх. Всичко, което гълбите и вятърът знаеха, и което човешкият свят някога бе познавал, но вече бе забравил, всичко това чакаше на онова място. Бе го видял със собствените си очи.

И вероятно това го караше да полудява.

Как иначе да си обясни халюцинация с такава точност и сложност? Не, той беше луд. И защо не. Безумието бе в кръвта му. Бащата на баща му, Лудият Муни, завърши живота си напълно откачен. Според Брендън той бил поет, въпреки че разказите за живота му и онова време бяха забранени на Чариът Стрийт. Престани с твоите глупости, казваше винаги Ейлийн когато Брендън споменеше за него, въпреки че Кал никога не успя да разбере дали това табу се отнася за поезията, делириума или ирландците. Както и да е, това бе забрана, която баща му често нарушаваше зад гърба на майка му, защото обичаше Лудия Муни и неговите стихове. Кал дори бе научил някои, докато седеше на коленете на баща си. И ето че сега продължаваше семейната традиция: привиждаха му се разни работи и плачеше над уискито си.

Въпросът беше да разкаже ли, или не. Дали да проговори за онова, което бе видял, и да понесе смеха и лукавите погледи, или да го запази в тайна. Част от него силно желаше да говори, да излее всичко пред някой (дори пред Брендън), и да разбере какво мислят другите. Но друга част казваше: мълчи, внимавай. Страната на чудесата не се явява на онези, които я издават, а на тези, които си мълчат, и чакат.

Това и правеше. Седеше и трепереше, и чакаше.

3

Страната на чудесата не се появи, но дойде Жералдин, а тя нямаше настроение за луди. Кал чу гласа ѝ в хола на долния етаж; чу Брендън да ѝ казва, че Кал е болен и не желае да го безпокоят, чу тя да казва на Брендън, че възнамерява да види Кал независимо дали е болен или не; и в следващия миг тя бе пред вратата.

– Кал?

Завъртя дръжката, откри, че заключено и почука.

– Кал? Аз съм. Събуди се.

Той се престори на сънлив, подпомогнат от изпитото уиски.

– Кой е? – попита той.

– Защо е заключена вратата? Аз съм, Жералдин.

– Не се чувствам добре.

– Пусни ме да вляза, Кал.

Знаеше, че няма смисъл да спори с нея, когато е в такова настроение. Дотътри се до вратата и завъртя ключа.

– Изглеждаш ужасно – рече тя с омекнал глас щом го видя. – Какво ти е?

– Наред съм – възрази той. – Наистина. Просто паднах.

– Защо не ми се обади? Чаках те снощи на репетицията за сватбата. Забрави ли?

Следващата събота по-голямата сестра на Жералдин – Тереза – щеше да се омъжи за голямата си любов, добро момче-католик, чиято плодовитост бе във всякакво съмнение: любимата му бе бременна от четири месеца. Подутият ѝ корем обаче не биваше да попречи на събитието: сватбата щеше да бъде грандиозна. Кал, който от две години ухажваше Жералдин, бе ценен гост, като се има предвид общото очакване той да бъде следващият, който ще положи брачна клетва пред една от четирите дъщери на Норман Келауей. Несъмнено това, че бе пропуснал репетицията, е било възприето като малка ерес.

– Напомних ти, Кал – рече Жералдин. – Знаеш колко важно е за мене.

– Имах малко неприятности – започна той. – Паднах от една стена.

Тя го изглежда недоверчиво.

– Какво си правил, та си се катерил по стена? – попита го, сякаш на неговите години би трябвало вече да не прави такива неприлични неща.

Разказа ѝ накратко за бягството на 33, и за преследването до Рю

Стрийт. Разбира се, спести й подробностите. Не спомена за килима или за онова, което бе видял там.

– Намери ли птицата? – запита тя, когато той приключи с разказа за преследването.

– В известен смисъл – рече той. Всъщност се бе върнал у дома на Чарийт Стрийт, където Брендън му каза, че 33 е долетял обратно в гълъбарника късно следобяд и вече стои редом с шарената си съпруга. Това и каза на Жералдин.

– Значи пропусна репетицията за да търсиш един гълъб, който така или иначе се е върнал? – каза тя.

Той кимна.

– Но знаеш татко колко обича птиците си.

Споменаването на Брендън смекчи Жералдин още повече; тя и бащата му бяха приятели още откакто Кал ги бе запознал. „Тя е блестяща“, беше казал баща му, „дръж я, щото изпуснеш ли я, някой друг ще я хване“. Ейлийн изобщо не бе толкова сигурна. Винаги се държеше хладно с Жералдин, а този факт правеше преценката на Брендън още по-щедра.

Сега тя му се усмихваше нежно и опрощаващо. Въпреки че Кал с неудоволствие я пусна да влезе и да наруши мечтанието му, внезапно изпита благодарност за присъствието ѝ. Дори почувства как треперенето малко отслабна.

– Тук е задушно – рече тя. – Трябва ти малко свеж въздух. Защо не отвориш прозореца?

Той я послуша. Когато се обърна, тя седеше на леглото с кръстосани крака, обърнала гръб на колажа от снимки, които бе налепил на стената като малък, а родителите му така и не бяха свалили. Стената на плача, така го наричаше Жералдин той винаги я разстройваше, беше като парад на филмови звезди, купести облаци, политици и прасета.

– Роклята е чудесна – каза тя.

За момент се зачуди на забележката ѝ, мисълта му работеше бавно.

– Роклята на Тереза – подсказа му тя.

– А.

– Ела седни, Кал.

Той се поколеба до прозореца. Въздухът бе лек и чист. Напомняше му...

– Какво има?

Думите бяха на върха на езика му. „Видях Страната на чудесата“, искаше да каже той. Това беше, общо взето. Останалото –

обстоятелствата, описанието – тези подробности бяха за украса. Трите съществени думи бяха достатъчно лесни, нали? Видях Страната на чудесата. И ако в живота му имаше някой, на когото би ги казал, това бе тази жена.

– Кажи ми, Кал – попита тя. – Болен ли си?

Той поклати глава.

– Видях... – започна той.

Тя го гледаше напълно озадачена.

– Какво? Какво видя?

– Видях... – започна той отново, и отново се сепна. Езикът му не се подчиняваше, думите просто не излизаха от устата му. Той отвърна поглед от лицето ѝ и се загледа в снимките. – Снимките... – рече той накрая, – ... дразнят очите.

Обзе го странна еуфория, едва не ѝ разказа, после се размина. В този миг онази част от него, която искаше да запази тайната, спечели битката, а може би дори войната. Не можеше да ѝ разкаже. Нито сега, нито когато и да било. Почувства голямо облекчение след като взе това решение.

Аз съм Лудия Муни, помисли си той. Това май не беше толкова лоша идея.

– Вече изглеждаш по-добре – каза тя. – Трябва да е от свежия въздух.

4

А какво би могъл да научи от лудия поет, сега, когато вече бяха братя по дух? Какво би направил Лудия Муни, ако бе на мястото на Кал?

Той би играл играта така, както е необходимо, дойде отговорът, а после, когато светът обърне гръб, би търсил, търсил, докато открие мястото, което е видял, без да го е грижа, че така може да изпадне в делириум. Би намерил мечтата си, би я държал и никога не би я пуснал.

Поговориха още малко, после Жералдин каза, че трябва да си върви. Следобяд трябваше да се правят още неща за сватбата.

– И вече да не преследваш никакви гълъби – каза тя на Кал. – Искам в събота да бъдеш там.

Тя го прегърна.

– Много си слаб. Ще трябва да те поохраня.

Тя очаква да я целунеш, прошепна лудият поет в ухото му, изпълни задължението си към дамата. Не бихме искали да си помисли, че си загубил интерес към съвокуплението, само защото си бил наполовината път до Рая и си се върнал. Целуни я, и кажи нещо впечатляващо.

Кал можа да осъществи целувката, въпреки че се страхуваше да не проличи подсещането за страстта му. Тя отвърна на престорената му пламенност с истинска, тялото ѝ бе топло и стегнато.

Ето това е, рече поетът, сега намери няколко съблазнителни думи и я отпрати щастлива.

Този път увереността на Кал се запъна. Не умееше да говори мили неща, никога не бе го правил.

– Ще се видим в събота – само това успя да изрече. Тя изглеждаше доволна и от толкова. Целуна го отново и си тръгна.

Гледаше я от прозореца, броеше крачките ѝ, докато зави зад ъгъла. И когато любимата изчезна от погледа, тръгна да търси онова, което сърцето му желаше.

Втора част РАЖДАНИЯ, СМЪРТ И СВАТБИ

„Железният език отмери полунощ;
влюбените да си лягат; дойде часът на феите.“

Шекспир:
„Сън в лятна нощ“

I. БЛЕСТЯЩИЯТ КОСТЮМ

1

Въздухът навън бе важен и застоял. Нямаше да мине много време и лятото щеше да отстъпи пред есента. Дори лекият бриз изглеждаше уморен, а състоянието му бе заразително. Когато стигна близо до Рю Стрийт, Кал вече усещаше краката си подути, обувките го стягаха, а мюзкът му пулсираше.

После отгоре на всичко не можа да намери проклетата улица. Пре-дишния ден бе стигнал до къщата гледайки птиците, а не пътя, по който

вървеше, така че имаше само бегла представа къде се намира. Като разбра, че може да обикаля с часове без да намери улицата, той се обърна към една шумна група от шестгодишни хлапета, увлечени в игра на войници на един ъгъл. Те уверено му посочиха друга посока. Но поради незнание или злонамереност, указанията, които му дадоха, се оказаха безнадеждно неправилни, и той продължи да се върти в отчаяни кръгове с нарастващо объркване.

Шестото чувство, на което би могъл да се надява – някакъв инстинкт, който да го заведе безпогрешно до района на мечтите му – подозрително не се прояви.

Накрая късметът, чист късмет, го изведе на ъгъла на Рю Стрийт и къщата, която някога принадлежеше на Мими Лашенски.

2

Сузана прекара по-голямата част от сутринта в опити да изпълни обещанието си към д-р Чай: да извести чичо Чарли в Торонто. Това занимание направо я обезсърчи. От една страна, в малкия хотел, който намери предишната вечер, имаше само един обществен телефон, а другите гости на хотела също искаха да говорят по него. От друга, трябваше да се обади поред на няколко приятели на семейството, докато открие един, който имаше телефона на Чарли, и това й отне почти цялата сутрин. Когато най-после се свърза с него към един часа, единственият син на Мими прие новината без никаква изненада. Изобщо не предложи да зареже работата си и да се втурне към леглото на майка си; само помоли учтиво Сузана да се обади отново, когато има „нещо ново“. Което предполагаше, че не очаква тя да се обади пак преди да стане време той да изпрати погребален венец. Толкова що се отнася до синовната преданост.

След като приключи с разговора, тя позвъни в болницата. Нямахте изменения в състоянието на пациентката. Държи се, така каза дежурната сестра. Това извика в съзнанието на Сузана странната представа за Мими като алпинист, увиснала на някаква скала. Използва възможността, за да попита за личните вещи на баба си, и й казаха, че е дошла в болницата дори без нощница. Най-вероятно лешоядите, за които спомена г-жа Пъмфри вече бяха изнесли от къщата всичко ценно, включително скри-на, но тя реши все пак да се отбие, ако може да спаси нещо, което да облекчи малко последните часове на Мими.

Обядва в един малък италиански ресторант, който намери близо до хотела, и после замина за Рю Стрийт.

3

Вратата на задния двор бе затворена от хамалите, но не беше заключена. Кал я отвори и влезе.

Ако бе очаквал някакво откритие, би останал разочарован. Тук нямаше нищо забележително. Само изсъхнали дребни плевели, прокарали между плочите, и разхвърляни дреболии, изоставени от триото като непотребни. Дори сенките, които може би бяха таяли някаква слава, бяха помръкнали и не изглеждаха тайнствени.

Застанал в средата на двора – там, където се разкриха всички тайнства, объркали съзнанието му – той за пръв път се усъмни, наистина се усъмни, дали всъщност нещо се бе случило предишния ден.

Може би вътре в къщата има нещо, рече си той; някакви останки, за които би могъл да се хване, които биха го измъкнали от прилива на съмнение.

Пресече мястото, където бе лежал килимът, и отиде до задната врата. Бяха я оставили отворена, или пък бяха влезли някакви вандали. Както и да бе, вратата стоеше леко открената. Кал влезе вътре.

Вътре поне сенките бяха по-тежки, имаше нещо приказно. Изчака очите му да свикнат с полумрака. Нима бяха изминали само двадесет и четири часа откакто бе идвал тук, помисли си той, докато привикналият му поглед обхождаше мрачния интериор; едва вчера бе влязъл в тази къща с единствената мисъл да хване една изгубена птица. Този път имаше да открива толкова много неща.

Премина бавно през коридора, оглеждайки навсякъде за някакво ехо от преживяното вчера. С всяка крачка надеждите му отслабваха. Наистина имаше сенки, но те бяха пусти. В това място нямаше чудеса. Те си бяха отишли заедно с килима.

По средата на стълбите се спря. Каква полза да продължава? Очевидно бе пропуснал шанса си. Ако иска да преоткрие видението, което бе зърнал и загубил, трябва да търси на друго място. Затова просто твърдоглавието – една от чертите на Ейлийн – го накара да продължи нагоре.

На горната площадка въздухът бе толкова тежък, че бе трудно да си поеме дъх. Това, и фактът, че днес се чувстваше като нарушител на

нечие владение – неканен в тази гробница – го направиха нетърпелив да потвърди убеждението си, че това място няма да му разкрие никаква магия, и да се маха.

Когато се приближи до вратата на предната спалня нещо зад гърба му помръдна. Кал се обърна. Работниците бяха струпали някакви мебели на площадката, после очевидно бяха решили, че не си заслужава да се потят повече, за да ги преместят. Скрин с чекмеджета, няколко стола и маса. Шумът дойде иззад мебелите. И сега се чу пак.

Той реши, че са плъхове. Звукът бе като от бързо движещи се крачета. Живей и остави да живеят, помисли си Кал: едва ли имаше повече право от тях да бъде тук. А може би съвсем нямаше право. Те сигурно са живели тук няколко поколения.

Върна се към задачата си, отвори вратата и влезе в стаята. Прозорците бяха мръсни, а изпоцапаните дантелени пердета още повече пречеха на светлината. Един стол бе обърнат върху голите дъски на пода, а някой тарикат бе поставил върху камината три различни обувки. Иначе бе празно.

Постоя няколко мига, после чу смях на улицата, и понеже му бе необходим за да се успокои, отиде до прозореца и дръпна пердето. Но преди да открие източника на смяха, забрави за него. Дори преди да го види, той усети по трепването на стомаха си, че някой бе влязъл в стаята зад него. Пусна пердето и се обърна. В полуосветената стая към него се приближи едър мъж на средна възраст, облечен прекалено добре за това изоставено място. Нишките на сивото му сако почти светеха. Но още по-впечатляваща бе усмивката му. Тренирана усмивка, усмивка на актьор или проповедник. Което и да бе, той имаше изражението на човек, който търси хора, за да ги привлече за своята кауза.

– Мога ли да ви помогна? – попита той. Гласът му бе отчетлив и топъл, но внезапната му поява смрази Кал.

– Да ми помогнете? – запъна се той.

– Може би се интересувате от закупуване на имущество? – рече мъжът.

– Закупуване? Не... аз... просто... нали знаете... разглеждам.

– Хубава къща – каза непознатият, усмивката му бе силна като ръкостискане на хирург, и също така стерилна. – Разбирате ли от къщи? – И тази фраза бе изречена като предишните, без ирония или злоба. Кал не отговори, и мъжът продължи: – Аз съм търговец. Името ми е Шадуел. – Той издърпа бавно едрата си ръка от ръкавицата от телешка кожа. – А вашето?

– Кал Муни. Тоест, Калхун.

Голата ръка се протегна. Кал направи две крачки към мъжа – той бе с цели десет сантиметра по-висок от Кал, който бе над метър и шестдесет – и се ръкува с него. Хладната му длан го накара да усети, че се поти като прасе.

Ръцете се разделиха, приятелят Шадуел разкопча сакото си и го разтвори, за да вземе писалка от вътрешния си джоб. Това небрежно действие разкри за миг хастара на дрехата му, и от някаква игра на светлината той като че ли заблестя, сякаш платът бе изтъкан от огледални нишки.

Шадуел забеляза погледа на Кал. Гласът му прозвуча лек като перце:

– Виждате ли нещо, което да ви харесва?

Кал нямаше доверие на този човек. Кое го правеше подозрителен – усмивката или ръкавиците от телешка кожа? Кое и да бе, искаше му се да бъде колкото е възможно по-малко в негово присъствие.

В сакото обаче имаше нещо. Нещо, което заблестя на светлината и накара сърцето на Кал да ускори ритъма си.

– Моля... – подкани го Шадуел. – Погледнете.

Ръката му отново хвана сакото и го разтвори.

– Кажете ми... – измърка той, – ... ако там има нещо, което ви харесва.

Този път той разтвори сакото напълно, разкривайки хастара. Да, първата преценка на Кал бе правилна. Той наистина блестеше.

– Както казах, аз съм търговец – обясняваше Шадуел. – За мен е златно правило винаги да нося със себе си някои мостри от стоката си.

Стока. Кал завъртя думата в главата си, очите му оставаха приковани върху вътрешната страна на сакото. Що за дума бе това: стока. А там, в хастара на сакото почти видя как тази дума се материализира. Бижута ли блестяха така? Изкуствени геми със заслепяващо сияние, каквото само фалшивите имаха. Той примижа срещу илюзията, опитвайки се да разбере какво вижда, а гласът на търговеца продължи да го убеждава:

– Кажете ми какво ви харесва и то е ваше. По-честно не бих могъл да го кажа, нали? Един красив млад мъж като вас би трябвало да може да направи своя избор. Светът е вашата мечта. Виждам това. Открит е пред вас. Вземете каквото искате. Свободно, гратис и безплатно. Кажете ми какво виждате там, и в следващия миг то ще бъде в ръцете ви...

Не гледай, обади се нещо в Кал, нищо не е безплатно. За всичко се плаща.

Но погледът му бе толкова омаян от тайните в гънките на сакото, че вече не би могъл да отвърне поглед дори ако от това зависеше живота му.

– ...кажете ми... – рече Търговецът, – ... какво виждате...

А, ето го въпроса –

– ...и то е ваше.

Виждаше забравени съкровища, неща, за които някога си бе мечтал, като си мислеше, че ако ги притежава, никога не би пожелал нещо друго. Повечето от тях бяха дреболии без стойност; но имаше и неща, които събуждаха стари копнежи. Рентгенови очила, за които бе видял реклама на гърба на някаква книжка с комикси (гледайте през стените! впечатлете приятелите си!), но които никога не успя да си купи. Ето ги сега, пластмасовите лещи лъщяха и като ги видя, той си спомни нощите през октомври, когато лежеше буден и се чудеше как действат.

А какво бе това до тях? Още един фетиш от детството. Снимка на жена с обувки на високи токчета, само с тясна лента обсипана с пайети между краката, изпъчила огромните си гърди срещу него. Такава снимка имаше момчето, което живееше през две къщи от Кал. Твърдеше, че я е откраднало от портфейла на чичо си, а Кал толкова много я искаше, че си мислеше, че ще умре от желание. Сега тя висеше, спомен с протрити краища, в блестящата подплата на сакото на Шадуел, беше там стига да я поиска.

Но едва успя да я види и тя избледня, а на нейно място се появиха нови изкушаващи печалби.

– Какво виждаш, приятелю?

Ключовете на кола, която копнееше да притежава. Гълъб-шампион, спечелил безброй състезания, за който толкова завиждаше, че бе готов да го отвлече –

– ...само ми кажи какво виждаш. Поискай го, и то е твое...

Имаше толкова много неща. Неща, които изглеждаха – за един час, за един ден – основната точка около която се върти неговия свят, всички те сега висяха в чудния склад на сакото на Търговеца.

Но бяха мимолетни, всички те. Появяваха се само за да изчезнат отново. Там имаше нещо друго, което пречеше на тези тривиални неща да задържат погледа му за повече от няколко мига. А какво бе то, той още не можеше да види.

Смътно съзнаваше, че Шадуел отново се обръща към него, и че тонът в гласа на Търговеца се бе променил. В него вече имаше някаква озадаченост, примесена с раздразнение.

– Говори, приятелю... защо не ми кажеш какво искаш?

– Не мога... съвсем... да го видя.

– Тогава опитай по-силно. Концентрирай се.

Кал опита. Виденията идваха и си отиваха, все незначителни неща. Основното продължаваше да му убягва.

– Не се опитваш – сгълча го Търговецът. – Ако човек силно желае нещо, той трябва да се съсредоточи върху него. Трябва да е ясно в главата му.

Кал разбра мъдростта на препоръката и удвои усилията си. За него бе станало предизвикателство да погледне отвъд лъжливия блясък и да види истинското съкровище, което лежеше отатък. При това концентриране изпита странно чувство: някакво напрежение в гърдите и гърлото, сякаш част от него се готвеше да си отиде, да излезе от него и да проследява втрещения му поглед. Да отиде в самото.

Отзад в главата му, там където започваше гръбнака в долната част на черепа, предупредителните гласове продължаваха да мърморят. Но той бе твърде ангажиран, за да се съпротивлява. Каквото и да бе в хастара, то го дразнеше, не се показваше. Той се вираше отново и отново, отхвърляйки благоприятието, докато от слепоочията му потече пот.

Приканващият монолог на Шадуел придоби нова увереност. Захарната глазура се бе пропукала и паднала. Ядката под нея бе горчива и тъмна.

– Продължавай... – каза той. – Не бъди толкова слаб. Тук има нещо, което искаш, нали? Много го искаш. Продължавай. Кажи ми. Изплой го. Няма смисъл да чакаш. Докато чакаш, шансът ти си отива.

Най-после картината започна да се прояснява –

– Кажи ми и то е твое.

Кал почувства полъх на вятър и изведнъж полетя отново, а Страната на чудесата се разгърна под него. Дълбините и висините, реките, кулите – всичко се виждаше там – в хастара на самото на Търговеца.

Той ахна при вида на тази гледка. Реакцията на Шадуел бе светкавично бърза.

– Какво е?

Кал продължаваше да се вира, безмълвен.

– Какво виждаш?

Кал бе обзет от смесени чувства. Изпитваше въодушевление като гледаше земята, и все пак се боеше от онова, което ще поискат от него да даде (или вече даваше, може би, без да знае) в замяна за този поглед през ключалката. Шадуел криеше опасност, независимо от усмивките и

обещанията му.

– Каж ми... – нареди Търговецът.

Кал се опита да спре отговора да не излезе от устата му. Не искаше да издава тайната си.

– ...какво виждаш?

Толкова трудно бе да устои на гласа. Искаше да замълчи, но отговорът се надигна в него неканен.

– Аз... – (Не го казвай, предупреди поетът), – Аз... – (Съпротивлявай се. Това е опасно.) – Аз... виждам...

– Той вижда Фугата.

Гласът, който довърши изречението, бе на жена.

– Сигурна ли си? – попита Шадуел.

– Никога не съм била по-сигурна. Виж очите му.

Кал се почувства глупав и уязвим, дотолкова хипнотизиран от гледката, която продължаваше да се разгръща в хастара, че не можеше да отвърне поглед към онези, които сега го оценяваха.

– Той знае – каза жената. В гласът ѝ нямаше и следа от топлина. Дори, може би, и човечност.

– Значи си била права – рече Шадуел. – Била е тук.

– Разбира се.

– Това е достатъчно – каза Шадуел и накрая затвори сакото.

Ефектът върху Кал беше катастрофален. Когато светът – Фугата, както тя го нарече – бе така рязко изтръгнат от него, той се чувства слаб като бебе. Едва успя да се задържи прав. Гадеше му се, докато обръщаше поглед към жената.

Красива е: това бе първата му мисъл. Беше облечена в червено и пурпурно в толкова тъмни нюанси, че изглеждаха почти черни; платът бе плътно обвит около горната част на тялото ѝ, така че я правеше да изглежда непорочна, зрелостта ѝ бе увита и запечатана, но самото запечатване я правеше силно еротична. Същият парадокс изпълваше и чертите ѝ. Косата ѝ бе обръсната няколко сантиметра назад от челото, а веждите напълно премахнати, и това правеше лицето зловещо лишено от изразителност. Все пак плътта ѝ блестеше като намазана с някакво масло, и въпреки че обръснатото, и липсата дори на следа от грим за смекчаване на чертите изглеждаха като предизвикателство към красотата ѝ, не можеше да се отрече, че лицето ѝ е чувствено. Устата ѝ беше твърде силно очертана, а очите – жълтеникави в един миг, златисти в следващия – говореха прекалено красноречиво за чувствата и не можеха да ги скрият. Какви чувства, Кал можеше да определи само приблизително.

Нетърпение, със сигурност, като че ли присъствието ѝ тук я кара да се чувства зле, и предизвиква някакъв гняв, който Кал не би искал да види в действие. Презрение – към него най-вероятно – и все пак някаква силна концентрация върху него, сякаш виждаше до мозъка на костите му и бе готова да го смрази с мисълта си.

В гласа ѝ обаче нямаше такива противоречия. Той бе твърд като стомана.

– Преди колко? – попита го тя. – Преди колко време видя Фугата?

Той не успя да устои на погледа ѝ повече от миг. Обърна очи към камината, към обувките на неизвестното трикрако същество.

– Не знам за какво говорите – рече той.

– Видял си я. Видя я отново в самото. Няма смисъл да отричаш.

– По-добре отговори – посъветва го Шадуел.

Кал погледна от камината към вратата. Бяха я оставили отворена.

– Вървете по дяволите и двамата – отвърна тихо той.

Засмя ли се Шадуел? Кал не беше сигурен.

– Искаме килима – каза жената.

– Той ни принадлежи, разбираш ли – каза Шадуел. – Имаме законно право върху него.

– Така че, би ли бил така любезен... – жената сви устни при тази учтивост, – ... да ми кажеш къде е килимът, и можем да приключим с въпроса.

– Условието е толкова лесно – добави Търговецът. – Казваш ни, и се махаме.

Няма смисъл да се прави, че не знае, помисли си Кал те знаят, че той знае, и не би могъл да ги убеди в обратното. Беше в капан. Все пак, колкото и опасно да бе положението, вътрешно беше щастлив. Неговите мъчители бяха потвърдили съществуването на света, който бе зърнал: Фугата. Желанието да се отърве от присъствието им колкото е възможно по-бързо бе смекчено от желанието да си поиграе с тях, с надеждата, че те ще му кажат нещо повече за видението, на което бе станал свидетел.

– Може би съм го виждал – каза той.

– Без може би – прекъсна го жената.

– Мъгляво ми е... – продължи той. – Спомням си нещо, но не съм сигурен какво.

– Не знаеш какво е Фугата? – попита Шадуел.

– И защо да знае? – каза жената. – Попаднал е на нея съвсем случайно.

– Но я е видял – отвърна Шадуел.

– Много от Кукувиците виждат нещо, но това не означава, че разбират. Той е загубен, като всички тях.

Кал се засегна от пренебрежението ѝ, но всъщност тя бе права. Наистина бе загубен.

– Това, което си видял, не е твоя работа – каза му тя. – Само ни кажи къде си сложил килима, после забрави, че изобщо си ни виждал.

– Килимът не е у мен – отвърна той.

Цялото лице на жената сякаш потъмня, зениците ѝ заприличаха на луни, които едва прикриваха някаква апокалиптична светлина.

От площадката на стълбите се чу отново оня шум, който Кал бе помислил, че е от крачетата на плъхове. Сега вече не беше толкова сигурен.

– Вече няма да съм учтива – каза жената. – Ти си крадец.

– Не – възрази той.

– Да. Дошъл си тук да обереш къщата на една стара жена и си видял нещо, което не е трябвало да видиш.

– Ни бива да губим време – намеси се Шадуел.

Кал бе започнал да съжالياва за решението да си поиграе с двамата. Би трябвало да избяга, докато все още имаше някаква възможност. Шумът от другата страна на вратата се засилваше.

– Чуваш ли това? – попита жената. – Това са копелетата на сестра ми. Незаконните ѝ деца.

– Те са гадни – добави Шадуел.

Вяваше му.

– Още веднъж – каза жената. – Килимът.

– Не е у мен – отново рече той. Този път думите му бяха по-скоро молба, отколкото защита.

– Тогава ще трябва да те накараме да проговориш – каза тя.

– Внимавай, Непорочна – рече Шадуел.

Дори и да го бе чула, жената не обърна внимание на предупреждението му. Тя потърка леко средния и безименния пръст на дясната си ръка в дланта на лявата, и при това едва доловимо повикване децата на сестра ѝ се втурнаха в стаята.

II. НА КОСЪМ

1

Сузана пристигна на Рю Стрийт малко преди три, и отиде първо да каже на г-жа Пъмфри за състоянието на баба си. Беше поканена да влезе с такава настоятелност, че не можа да откаже. Пиха чай и поговориха около десетина минути: главно за Мими. Вайълит Пъмфри говореше за старата жена без злоба, но описанието, което ѝ направи, съвсем не беше ласкаво.

– Прекъснаха газта и тока в къщата още преди години – разказваше тя. – Не беше си платила сметките. Живееше в мизерия, тя де, и то не защото аз не я наглеждах по съседски. Но беше груба, нали знаете, ако я попитате как е. – Гласът ѝ леко се сниши. – Знам, че не бива да го казвам, но... баба ви не беше съвсем наред.

Сузана промърмори нещо в отговор, но знаеше, че няма да се чуе.

– Имаше само свещи за осветление. Нито телевизор, нито хладилник. Един Бог знае какво ядеше.

– Знаете ли дали някой има ключ от къщата?

– О, не, тя не би го дала. В тази къща има повече ключалки, отколкото можете да си представите. Нямахме доверие на никого, нали разбирате. На никого.

– Просто исках да поогледам.

– Ами, откакто я няма, все влизат и излизат разни хора; сигурно вече навсякъде е отворено. Дори аз самата си помислих да погледна, но не посямах. Някои къщи... не са съвсем естествени. Нали разбирате какво имам предвид?

Разбираше. Когато най-после застана на прага на номер осемнадесети, Сузана си призна, че с радост бе посрещнала разните задължения, които отлагаха това посещение. Епизодът в болницата бе потвърдил голяма част от семейните подозрения по отношение на Мими. Тя беше различна. Можеше да предава сънищата си с едно докосване. И каквито и сили да обладаваше старата жена, или я бяха обладали те нея, не биха ли обитавали и къщата, в която тя беше прекарала толкова много години?

Сузана усети как миналото я стяга в прегръдките си: само че вече не беше толкова просто. Не се колебаеше на прага само защото се страхуваше от среща с призраците на детството. А защото тук – на сцена,

която смяташе, че е напуснала завинаги – смътно усещаше драмите, които предстояха да се разиграят, и Мими по някакъв начин ѝ бе определила решаващата роля.

Хвана дръжката на вратата. Въпреки онова, което каза Вайълит, беше заключено. Надникна през прозореца отпред, но в стаята се виждаха само боклуци и прах. Изоставеността бе странно успокояваща. Може би безпокойството ѝ щеше да се окаже неоснователно. Заобиколи и мина отзад. Тук имаше повече късмет. Дворната врата бе отворена, а също и вратата на къщата.

Влезе вътре. Състоянието на предната стая се повтаряше и тук: практически всички следи от присъствието на Мими Лашенски, с изключение на свещите и дреболии без стойност, бяха премахнати. Усети в реакцията си тъжна смесица от чувства. От една страна, увереност, че нищо ценно не е оцеляло, и че ще трябва да се върне при Мими с празни ръце; а от друга, несъмнено облекчение, че бе така: сцената бе опустяла. Въпреки че въображението ѝ поставяше липсващите картини по стените, а мебелите – на местата им, всичко това бе само в мислите ѝ. Тук нямаше нищо, което да наруши спокойния добър ред на живота, който живееше.

Мина през хола към коридора, хвърли един поглед в малката дневна преди да завие към стълбите. Те не бяха толкова високи, нито пък толкова тъмни. Но преди да успее да се качи, чу някакъв шум на горния етаж.

– Кой е там? – извика тя – думите ѝ бяха достатъчни, за да нарушат концентрацията на Непорочна. Съществата които бе призовала, незаконните, спряха устрема си към Кал и зачакаха заповед.

Той използва възможността и се хвърли през стаята, удряйки звяра, който бе най-близо до него.

Нещото нямаше тяло, четирите му ръце излизаха направо от подут врат, под който висяха снопчета мокри като черен дроб алвеоли и светлини. Ударът на Кал попадна на място и една от алвеолите се пръсна. Засмърдя на канал. Останалите братя се приближаваха и Кал се втурна към вратата, но раненото същество бе по-бързо от тях, вървеше настрани с ръцете си като рак и плюеше. Пръски от слюнката му попаднаха върху стената близо до главата на Кал, и тапетите се издуха на мехури. Отвращението му даде нови сили. Озова се до вратата за миг.

Шадуел се опита да му прегради пътя, но един от зверовете се озова под краката му като заблудено куче и преди той да успее да възстанови равновесието си Кал беше вече във вратата, на площадката.

Жената, която бе извикала, стоеше в долния край на стълбите и гледаше нагоре. Изглеждаше като светъл ден пред нощта, в която за малко да потъне в стаята зад него. Големи сиво-сини очи, къдрици от тъмно-кестенява коса около бледо лице, уста, която щеше да изрече някакъв въпрос, но подивелият му вид я накара да замълчи.

– Бягайте! – извика той и се втурна надолу по стълбите.

Тя стоеше слисана.

– Вратата! – изкрещя той. – За Бога, отворете вратата.

Не се обърна, за да види дали чудовищата го преследват, но чу как Шадуел извика от горната площадка:

– Дръжте крадеца!

Жената погледна Търговеца, после Кал, и накрая предната врата.

– Отвори я! – изкрещя Кал и този път тя го послуша. Или от пръв поглед нямаше доверие на Шадуел, или си падаше по крадци. Както и да бе, тя отвори широко вратата. Вътре нахлу слънчева светлина, в лъчите ѝ танцуваха пращинки. Кал чу зад себе си протестиращ вой, но момчето не направи нищо, за да попречи на бягството му.

– Бягай! – извика ѝ той и в следващия миг прескочи прага и бе на улицата.

Направи пет-шест крачки и после се обърна, за да види дали жената със сивите очи го следва, но тя все още стоеше в коридора.

– Идваш ли? – изкрещя той към нея.

Тя отвори уста да му каже нещо, но Шадуел вече бе слязъл по стълбите и я блъсна встрани. Нямаше време за бавене – само няколко крачки го деляха от Търговеца. Той хукна.

Мъжът със зализаната назад с брилянтин коса не се и опита да преследва жертвата си след като тя излезе на открито. Младежът бе строен като хрътка и да пъти по-бърз; другият бе като мечок в костюм от Савил Роу. Той не се понрави на Сузана от момента в който го видя. Сега той се обърна и попита:

– Защо направи това, жено?

Тя не благоволи да даде отговор на това запитване. От една страна, все още се опитваше да проумее онова, което току-що бе видяла; от друга, вниманието ѝ вече бе привлечено не от мечока, а от спътничката му – или пазачка – жената, която сега слизаше след него по стълбите.

Лицето ѝ бе бледо като на мъртво дете, но Сузана никога не бе виждала толкова обаятелно лице.

– Махай се от пътя ми – рече жената като стигна най-долното

стъпало. Краката на Сузана вече се бяха задвижили, но тя отказа да се подчини и вместо това пристъпи и застана точно на пътя ѝ, препречвайки изхода към вратата. Това действие предизвика прилив на адреналин в кръвта ѝ, сякаш се бе изправила пред летяща колесница.

Но жената спря мигновено и погледът ѝ накара Сузана да вдигне очи, за да я огледа внимателно. Когато срещна погледа на жената Сузана разбра, че приливът на адреналин бе дошъл тъкмо навреме: едва бе избягнала смъртта. Този втрещен поглед бе убивал, би могла да се закъдне в това, и би убил отново. Но не и сега; сега жената разглеждаше Сузана с любопитство.

– Твой приятел, така ли? – каза най-после тя.

Сузана чу думите, но не би се заклела, че устните на жената се помръднаха, за да ги изрекат.

Зад нея мечокът се обади от вратата:

– Проклет крадец.

После бутна Сузана по рамото, силно при това.

– Не ме ли чу какво ти казах?

Сузана искаше да се обърне към него и да му каже да си маха ръцете от нея, но жената не бе свършила с проучването си и я задържа с поглед.

– Тя чу – рече жената. Този път устните ѝ се помръднаха, и Сузана усети как хватката се отпуска. Но самата близост на другата жена караше тялото ѝ да трепери. Усещаше бодежи като от малки трънчета в слабините и гърдите си.

– Коя си ти? – запита жената.

– Остави я – обади се мечокът.

– Искам да знам коя е. Защо е тук. – Втрещеният поглед, който за малко се бе прехвърлил върху мъжа, отново притисна Сузана, а в сянката на любопитството се криеше смърт.

– Тук няма нищо, което да ни трябва... – говореше мъжът.

Жената не му обърна внимание.

– Хайде... остави я...

В тона на гласа му имаше нещо, сякаш успокояваше истеричка, за да не нападне някой, и Сузана се радваше на намесата му.

– ...много е открито – рече той, – особено тука...

Измина един дълъг, бездиханен миг, преди жената да кимне съвсем леко, признавайки че е прав. Изведнъж тя сякаш изгуби всякакъв интерес към Сузана, и се обърна отново към стълбите. Най-горе, там където Сузана някога си мислеше, че я очакват всякакви ужасии, мракът бе

неспокоен. Там горе се движеха някакви раздърпани форми, толкова ефирни, че не беше съвсем сигурна, дали ги вижда, или просто усеща присъствието им. Те се изсипваха надолу по стълбите като отровен дим, губейки и най-малката плътност, която бяха притежавали, с приближаването към вратата, докато изпаренията им станаха съвсем невидими, когато стигнаха до жената, която ги чакаше.

Тя се обърна и мина покрай Сузана към вратата, носейки след себе си облак студен и мръсен въздух, сякаш привиденията дошли при нея се бяха увидели около врата ѝ и се криеха в гънките на дрехата. За да бъдат отнесени невидими в слънчевия човешки свят, докато получат възможност да придобият форма отново.

Мъжът бе вече на тротоара, но преди спътничката му да се присъедини към него, тя се обърна отново към Сузана. Не каза нищо, било с устни, било без тях. Очите ѝ бяха напълно красноречиви: в обещанията им нямаше никаква радост.

Сузана отвърна поглед. Чу стъпките на жената на стъпалото. Кога-то погледна пак, двамата вече ги нямаше. Пое си дълбоко дъх и отиде до вратата. Въпреки че следобедът преваляше, слънцето бе все още топло и ярко.

Не бе изненадващо, че жената и мечокът бяха пресекли улицата, за да вървят по сенчестата страна.

3

Двадесет и четири години бяха една трета от доста голям период от време; време достатъчно, за да може човек да си създаде известно мнение за света. Само до преди няколко часа Сузана би могла да твърди, че е постигнала това.

Естествено, имаше доста пропуски във възприятието ѝ: загадки и в собствената ѝ глава, и извън нея, които оставаха неразгадани. Това обаче само я направи по-решителна да не се поддава на чувства или само-заблуждения, които биха дали власт на загадките над нея – старание, което засягаше и личния, и професионалния ѝ живот. В любовните си приключения винаги бе смекчавала страстта с практичност, като избягваше емоционалната екстравагантност, която често бе виждала да се превръща в жестокост и горчилка. В приятелствата си също бе търсила подобно равновесие: да не бъде нито твърде досадна, нито твърде недостъпна. Същото важеше и за занаята ѝ. Привлекателността на това да

прави вази и гърнета бе в неговата прагматичност; капризите на изкуството, подчинени на необходимостта от създаване на функционален предмет.

Въпросът, който би си задала, гледайки най-съвършената кана на земята, би бил: Може ли да налива? Това бе едно чувство за качество, към което се стремеше във всеки аспект на живота си.

Но ето, че се бе появил проблем, който не се подчиняваше на такива прости разграничения. Това я извади от равновесие, остави я замаяна и обърквана.

Първо спомените. После Мими, по-скоро мъртва, отколкото жива, но предаваща сънища по въздуха.

А сега тази среща с една жена, в чийто поглед се криеше смърт, а я бе оставил с усещането, че е по-жива от когато и да било.

Именно този последен парадокс я накара да напусне къщата без завърши търсенето си, тръшвайки вратата пред драмите, които я очакваха. Инстинктивно се насочи към реката. Там, като поседи малко на слънце, може би ще разбере нещо за проблема.

По Мързи нямаше кораби, но въздухът бе толкова чист, че се виждаха сенките на облаците по хълмовете на Клуид. В душата ѝ обаче не беше така ясно. Само хаос от чувства, все тревожно познати, като че ли са били в нея от години, изчаквайки своето време зад паравана от прагматизъм, който тя бе поставила, за да ги скрие. Като ехо, което чака в планината вик, за да се роди.

Днес тя чу този вик. Или по-скоро се изправи лице в лице срещу него, на същото място в тесния коридор, където шестгодишна бе стояла и треперила от страх в тъмното. Двата сблъсъка бяха свързани по някакъв сложен начин, при все че тя не знаеше как. Знаеше само, че изведнъж нещо някъде в нея оживя, някъде където бързината и навиците на зрелия ѝ живот няхаха власт.

Усещаше смъртно страстите, които се бяха раздвижили в това място, така както би усетила мъгла с върха на пръстите си. Но щеше да ги опознае с времето, тези страсти, и опасните действия, които щяха да породят: беше сигурна в това с увереност, която не бе изпитвала отдавна. Тя щеше да ги опознае – и, Бог да ѝ е на помощ – щеше ги обича като свои.

III. ПРОДАВА СЕ РАЯ

– Г-н Муни? Г-н Брендън Муни?

– Точно така.

– Да имате син на име Калхун?

– Какво ви влиза това в работата? – поиска да разбере Брендън. И преди другия да успее да отговори, попита: – Да не му се е случило нещо?

Непознатият поклати глава, хвана ръката на Брендън и я разтърси силно.

– Вие сте голям късметлия, г-н Муни, ако позволите.

Това, Брендън го знаеше, си беше лъжа.

– Какво искате? – попита той. – Продавате ли нещо? – Измъкна ръката си от хватката на другия. – Каквото и да е, не го искам.

– Да продавам? – рече Шадуел. – Боже опази! Аз давам, г-н Муни. Вашият син е умно момче. Той се съгласи да даде вашето име – и ето, вие бяхте избран от компютъра да получите...

– Казах ви, че не го искам – прекъсна го Брендън, и се опита да затвори вратата, но мъжът вече бе вмъкнал крак през прага.

– Моля ви – въздъхна Брендън – просто ме оставете на мира. Не ви искам печалбите. Не искам нищо.

– Но това ви прави много забележителен – каза Търговецът и отново отвори вратата широко. – Може би дори уникален. Наистина ли не желаете нищо на света? Това е забележително.

От вътрешността на къщата се чуваше музика, запис на най-известните творби на Пучини, подарен на Ейлийн преди няколко години. Тя рядко го бе слушала, но след смъртта ѝ Брендън, който никога не бе стъпвал в опера през живота си и се гордееше с този факт, бе привикнал към „Любовен дует“ от „Мадам Бътерфлай“. Той си го бе пускал не веднъж, а стотици пъти, и сълзите винаги бликваха от очите му. Сега искаше само да се върне при музиката преди да свърши. Но Търговецът продължаваше да упорства.

– Брендън – рече той. – Мога ли да ви наричам Брендън?

– Не ме наричайте никак.

Търговецът разкопча самото си.

– Наистина Брендън, трябва да обсъдим много неща, вие и аз. Печалбата ви, например.

Хастарът на самото заблестя и привлече погледа на Брендън.

Никога през живота си не бе виждал такъв плат.

– Сигурен ли сте, че не желаете нищо? – попита Търговецът. – Абсолютно сигурен?

„Любовният дует“ стигна до нови висоти, гласовете на Бътерфлай и Пинкертън се призоваваха един друг към нови болезнени признания. Брендън ги чуваше, но самото все по-силно привличаше вниманието му. Ето да, там имаше нещо, което той желаше.

Шадуел следеше погледа му и забеляза как лумна пламъка на желанието. Винаги ставаше така.

– Вие наистина виждате нещо, г-н Муни.

– Да – призна тихо Брендън. Виждаше, и радостта която изпита от онова, което виждаше, накара натежалото му сърце да олекне.

Веднъж Ейлийн му бе казала (когато бяха млади, и смъртта бе само един от начините да изразят привързаността си един към друг): „... ако умра първа, Брендън, ще намеря начин да ти кажа какво представлява Рая. Кълна се, че ще го направя.“ Тогава той я бе накарал с целувки да замълчи, и бе казал, че ако тя умре и той ще умре, с разбито сърце.

Но не умря, нали? Преживя три дълги, празни месеца, и повече от веднъж през това време си бе спомнял лекомисленото й обещание. А сега, точно когато чувстваше как отчаянието ще го довърши окончателно, на прага му бе застанал този небесен пратеник. Може би изборът му бе странен, да се яви като търговец, но несъмнено серафимите си имаха тяхна логика.

– Желаш ли това, което виждаш, Брендън? – запита посетителят.

– Кой сте вие? – прошепна Брендън със страхопочитание.

– Името ми е Шадуел.

– И сте донесли това за мене?

– Разбира се. Но ако го приемете, Брендън, трябва да разберете, че за услугата ще дължите известно възнаграждение.

– Както кажете – отговори Брендън, без да откъсва поглед от онова в самото.

– Бихме ви помолили за помощ, например, която вие ще трябва да ни окажете.

– Ангелите нуждаят ли се от помощ?

– Понякога.

– Тогава, разбира се – рече Брендън. – За мен ще бъде чест.

– Добре. – Търговецът се усмихна. – В такъв случай, моля – той разтвори самото малко по-широко – заповядайте.

Брендън знаеше как щеше да мирише и да се усеща на пипане

писмото от Ейлийн още преди да го вземе в ръцете си. То не го разочарова. Бе топло, така както бе очаквал, и около него се носеше аромат на цветя. Сигурно го бе писала в градина, в Райската градина.

– И така, г-н Муни. Сделката е сключена, нали?

„Любовният дует“ бе свършил, къщата зад Брендън бе тиха. Той държеше писмото близо до гърдите си, все още се страхуваше, че това е само сън, и че ще се събуди с празни ръце.

– Каквото пожелаете – рече, отчаян да не му отнемат спасението.

– Радост и светлина – усмихна се в отговор Търговецът. – Това е всичко, което желяе умният човек, нали? Радост и светлина.

Брендън почти не го чуваше. Пръстите му пробягваха напред-назад по писмото. Отгоре внимателният почерк на Ейлийн бе изписал името му.

– И така, разкажете ми, г-н Муни – каза Серафимът, – за Кал.

– Кал?

– Можете ли да ми кажете къде да го намеря?

– Той е на сватба.

– Сватба. О-о. Може би ще ми кажете адреса?

– Да. Разбира се.

– Имаме нещо и за Кал. Късметлия е.

IV. БРАЧНИ ОБРЕДИ

1

В продължение на много часове Жералдин бе информирала Кал за семейното си дърво, така че когато дойде времето на сватбата на Тереза да знае кой кой е. Това бе трудна работа. Фамилията Келауей бе героично плодovита, а Кал не помнеше имена, и не бе изненадващо, че мнозина от сто и тридесетте гости, които изпълваха залата в меката съботна вечер, му бяха непознати. Той нямаше нищо против. Чувстваше се в безопасност сред толкова много хора, въпреки че не ги познаваше; а пиенето, което се лееше свободно от четири часа следобед, спомогна за успокояване на тревогите му. Той дори не възрази когато Жералдин го представи на цяла редица възхитени лели и чичовци, и всички те му поставиха въпроса кога ще се ожени за нея. Той се включи в играта: усмихваше се, очароваше ги, полагаше всички усилия да изглежда нормален.

Не че биха забелязали малко лудост в тази опиянителна атмосфера. Сякаш амбицията на Норман Келауей за сватбения ден на дъщеря му бе нараствала с всеки сантиметър от подутия ѝ корем. Церемонията бе грандиозна, но по необходимост прилична; приемът обаче представляваше триумф на излишеството над добрия вкус. Залата бе украсена от пода до тавана с ленти и хартиени фенери, по стените и дърветата навън, зад дъното на залата, висяха възжета с цветни крушки. Барът бе зареден с бира, концентрати и ликьори, достатъчни, за да отровят една малка армия; храната бе в неограничено количество и се пренасяше до масите на онези, които се задоволяваха само с това да седят и да се тъпчат, от дузина изтормозени сервитьорки.

Независимо че всички врати и прозорци бяха отворени, в залата скоро стана горещо като в ад. Жегата бе предизвикана отчасти от онези от гостите, които бяха отхвърлили всякакви задръжки и танцуваха под звуците на оглушителна смесица от кънтри, уестърн и рокендрол, като последното доведе до комични изпълнения от страна на някои по-възрастни гости, бурно аплодирани от всички страни.

В края на тълпата, близо до една врата, която водеше навън зад залата, малкият брат на младоженеца, придружен от две млади контета ухажвали някога Тереза, и още един младеж, чието присъствие бе допуснато само защото имаше цигари, стояха сред пръснати бирени кутии и оглеждаха присъстващите таланти. Възможностите бяха малко; неколцината момичета на възраст за леглото бяха или ангажирани, или по тяхна преценка толкова непривлекателни, че всяко приближаване до тях би било доказателство за отчаяние.

Само Елрой, предпоследният приятел на Тереза, можеше да има някакви претенции за успех тази вечер. От церемонията бе хвърлил око на една от шаферките, чието име още не бе установил, но която на два пъти се оказа до бара когато и той бе там: една показателна статистика. Сега той се бе облегал на вратата и наблюдаваше обекта на своята страст през задимената зала.

Светлините вътре бяха намалени и настроението на танцуващите се бе променило от лудуване към бавни, опипващи прегръдки.

Той прецени, че това е моментът да пристъпи към действие. Ще да покани жената на дансинга, и после, след една две песни, да я изведе навън за глътка свеж въздух. Няколко двойки вече се бяха оттеглили в интимния свят на храстите, за да извършат онова, което се празнуваше на сватбите. Под прикритието на красивите клетви и цветята, те бяха дошли тук заради ебането, и дяволите да го вземат ако изпусне това.

Беше видял Кал да приказва с момичето преди, най-просто би било, помисли си той, Кал да ги запознае. Запромъква се през танцуващата навалица към мястото на Кал.

– Как си, приятел?

Кал погледна замаяно Елрой. Лицето пред него бе почервеноло от алкохола.

– Чудесно съм.

– Не ми допадна церемонията – продължи Елрой. – Мисля, че съм алергичен към църкви. Ще ни направиш ли една услуга, а?

– Каква?

– Падам си по една.

– Коя?

– Една от шаферките. Беше до бара. С дълга руса коса.

– Имаш предвид Лорета? – попита Кал. – Братовчедка е на Жералдин.

Странно, но колкото повече се напиваше, толкова повече си спомняше от уроците за фамилията Келауей.

– Страхотно парче е. И цяла вечер ми хвърля погледи.

– Така ли?

– Чудех се... би ли ни запознал?

Кал погледна зажаднелите очи на Елрой.

– Мисля, че си закъснял – рече той.

– Защо?

– Тя излезе...

Преди Елрой да даде глас на раздражението си, Кал усети нечия ръка на рамото си. Обърна се. Беше Норман, бащата на булката.

– Една дума, Кал, мойто момче? – каза той и погледна към Елрой.

– Ще те настигна после – рече Елрой и се оттегли, да не би Норман да го пипне и него.

– Забавляваш ли се?

– Да, г-н Келауей.

– Стига с тия глупости за г-н Келауей, Кал. Викай ми Норм.

Той наля щедро от бутилката уиски, с която бе въоръжен, в бирата на Кал, и дръпна от пурата си.

– Каж ми, значи, след колко време ще трябва да дам и другото си момиче? Не си мисли, че ти давам зор, синко. Не е така. Но една бременна булка стига.

Кал завъртя уискито в дъното на чашата си, надявайки се поетът да му подсказе нещо. Но той си мълчеше.

– Имам работа за тебе в завода – продължи Норм, без да се трогва от мълчанието на Кал. – Искам бебчето ми да живее малко по-нашироко. Ти си добро момче, Кал. Майка й много те харесва, а аз винаги съм имал доверие на преценката й. Така че си помисли...

Той премести бутилката в ръката, с която размахваше пурата, и бръкна в джоба на самото си.

Този жест, колкото и безобиден да беше, накара Кал да си спомни и той изтръпна. За миг се озова отново на Рю Стрийт, втрещен в омагьосаната пещера на самото на Шадуел. Келаяей обаче раздаваше по-прости подаръци.

– Ето ти една пура – рече той и тръгна да изпълнява задълженията си на домакин.

2

Елрой си взе нова кутия бира от бара и се запъти към градината да търси Лорета. Въздухът навън бе значително по-хладен и от него веднага му призля. Захвърли бирата и се запъти към края на градината, където можеше да повърне без да го види никой.

Цветните светлини се простираха само на няколко метра от залата, дотам стигаше кабелът. По-нататък цареше примамлив мрак, и той се потъгна в него. Беше свикнал да повръща: седмица, през която стомахът му да не се разбунтува, защото е прекалил с нещо, за него бе изминала напразно. Старателно изпразни съдържанието на стомаха си над един рододендрон и се върна отново към мисълта за хубавата Лорета.

Малко встрани от мястото, където бе застанал, сянката на листата, или нещо скрито в нея, помръдна. Той се приближи и се вгледа, опитвайки се да разбере какво вижда, но нямаше достатъчно светлина. Обаче чу въздишка: въздишка на жена.

Реши, че под дървото има някоя двойка, която прави онова, което тъмнината бе създадена да прикрива. Може би беше Лорета, с вдигната пола и смъкнати гащички. Това би разбило сърцето му, но трябваше да види.

Съвсем тихо пристъпи няколко крачки напред.

При втората крачка нещо докосна лицето му. Потисна вика на изненада и като вдигна ръка откри някакви нишки във въздуха около главата си. Незнайно защо си помисли за слуз – студени, мокри нишки от слуз – само че те се движеха по плътта му, като че ли бяха част от нещо по-

голямо.

Миг по-късно впечатлението му се потвърди, тъй като веществото, прилепнало вече по краката и тялото, го събори. Щеше да извика, но мръсното нещо вече бе затворило устата му. После, като че ли това не беше достатъчно нелепо, усети хлад по долната част на корема си. Смъкваша му панталоните. Започна да се бори като бесен, но съпротивата бе безполезна. Някаква тежест притискаше корема и бедрата му, и усети как мъжествеността му се всмуква в нещо като канал, което може би бе плът, но студена като труп.

Сълзи на паника замъглиха очите му, но забеляза, че нещото което го бе възседнало имаше човешка форма. Не се виждаше лице, но гърдите бяха тежки, такива каквито ги обичаше, и въпреки че това далеч не бе сцената, която си представяше с Лорета, страстта му пламна и малката му дължина реагира на хладните грижи на тялото, което го бе поело.

Надигна леко глава, за да види по-добре разкошните гърди, но при това движение забеляза втора фигура зад първата. Тя бе пълна противоположност на зрялата, блестяща жена, която го яхаше: мръсно, окаяно същество, в тялото ѝ зееха дупки там, където трябваше да има пътка, уста и пъп, толкова големи, че през тях се виждаха звездите от другата страна.

Започна отново да се бори, но мятанията не забавиха ритъма на любовницата му. Въпреки паниката усети познатото потръпване в топките си.

В главата му се блъскаха половин дузина картини и оформиха видението на чудовищната красота: разкъсаната жена, огърлица от цветни светлини висяща между гърдите на сестра ѝ, вдигнала полите си, а устата между краката ѝ бе устата на Лорета, която го ближеше. Не можа да устои на тази порнография: хуят му изплю заряда си. Той зави през плътта запечатала устата му. Удоволствието бе кратко, болката след него – агонизираща.

– Какво ти става, бе? – попита някой в тъмното. След миг разбра, че викът му за помощ е бил чут. Отвори очи. Над него тъмнееха силуетите на дърветата, но това бе всичко.

Закрепя отново, не го бе грижа, че лежи в мръсотията с панталони смъкнати около глезените. Искеше само да разбере дали още е в земята на живите...

Кал забеляза опасността първо през дъното на чашата си, докато я надигаше да изцеди последните капки от малцовото уиски на Норман. До вратата двама печатари от фабриката на Келауей, действащи като биячи за вечерта, разговаряха приятелски с един мъж в добре скроен костюм. Смеейки се, мъжът погледна в залата. Беше Шадуел.

Сакото бе затворено и закопчано. Изглежда нямаше нужда от свръхестествени съблазни, Търговецът се пазареше за влизането си само чрез своя чар. Докато Кал гледаше, той потупа единият от мъжете по рамото като че ли бяха първи приятели от детинство, и влезе вътре.

Кал не знаеше дали да не мърда и да се надява, че тълпата ще го скрие, или да се опита да избяга и при това да рискува да привлече вниманието на неприятеля. Така както стояха нещата, нямаше избор. С ръка върху неговата до него стоеше една от лелите, с които го бе запознала Жералдин.

– И така, кажете ми – рече тя, без никакъв повод – били ли сте в Америка?

– Не – отговори той и отвърна поглед от напудреното ѝ лице към Търговеца, който влизаше в залата с безукорна увереност, дарявайки усмивки наляво и надясно. Външният му вид привличаше възхитени погледи от всички страни. Някой протегна ръка да се ръкува с него, друг го запита какво пие. Той си играеше с тълпата с лекота, предлагайки любезна дума на всеки, и през цялото време се оглеждаше, търсейки плячката си.

Разстоянието между тях намаляваше и Кал разбра, че няма да остане неоткрит за дълго. Издърпа ръката си от хватката на лелята и се запъти към най-гъстата част на тълпата. Някакво раздвижване привлече вниманието му към далечния край на залата, където видя как внесоха някой – приличаше на Елрой – от градината. Дрехите му бяха мръсни и раздърпани, челността му висеше. Състоянието му не разтревожи никой – на всяко събиране си имаше професионални пияници. Чу се смях, някой го изгледаха неодобрително, после бързо се върнаха към веселието.

Кал хвърли поглед през рамо. Къде бе Шадуел? Все още близо до вратата, натискайки се като начинаещ политик? Не, беше се преместил. Кал огледа нервно залата. Шумът и танците продължаваха необезпокоявани, но потните лица вече изгледаха малко по-гладни за щастие; танцуващите продължаваха да танцуват само защото това ги отдалечаваше

за малко от света. В това джамбуре имаше някакво отчаяние и Шадуел знаеше как да го използва, с неговата изтъркана сърдечност и по начина, по който се преструваше, че се познава с великите и добрите.

На Кал му се прииска да се качи на една маса и да каже на пируващите да престанат с лудориите си; да видят сами колко глупаво изглеждат веселието им, и каква опасна акула са поканили сред тях.

Но какво биха направили те, след като им вика до прегракване? Да се смеят в шепи и да си напомнят, че във вените му тече кръвта на един луд?

Тук нямаше да намери съюзници. Това бе територия на Шадуел. Най-безопасно би било да се сниши и да се измъкне до вратата. После да се махне, колкото е възможно по-далече, колкото е възможно по-далече.

Пристъпи незабавно към изпълнение на плана си. Като благодареше на Бога, че не е много осветено, той се запромъкна между танцуващите, оглеждайки се за мъжа с многоцветното сако.

Зад него някой извика. Обърна се и през скупчените хора забеляза Елрой, който се мяташе като епилептик, крещейки за помощ. Някой викаше да доведат лекар.

Кал се обърна отново към вратата и акулата изведнъж се озова до него.

– Калхун – рече тихо и меко Шадуел. – Баща ти ми каза, че ще те намеря тук.

Кал не отвърна на думите му, само се престори, че не го е чул. Търговецът със сигурност не би посмял да използва насилие в такава тълпа, а той бе в безопасност от самото му, стига да не гледа в хастара.

– Къде си се запътил? – попита Шадуел, когато Кал се опита да се отдалечи. – Искам да си поговорим.

Кал продължи да върви.

– Можем да си помогнем един на друг...

Някой повика Кал, попита го дали знае какво му е на Елрой. Той поклати глава и продължи упорито през тълпата към вратата. Планът му бе прост. Да каже на биячите да намерят бащата на Жералдин, и да изхвърлят Шадуел.

– ...кажи ми къде е килимът – продължаваше Търговецът, – и аз ще се погрижа сестрите й вече да не те закачат. – Тонът му бе помирителен. – Не искам да се карам с тебе – продължи той. – Искам само малко информация.

– Казах ти – отвърна Кал, но докато говореше, знаеше, че всяка

молба е излишна. – Не знам къде е килимът.

Бяха вече на десетина метра от предверието и с всяка крачка любезността на Шадуел намаляваше.

– Те ще те измучат – предупреди го той. – Сестрите й. И аз няма да мога да ги спра, не и след като те пипнат. Те са мъртви, а мъртвите не се подчиняват.

– Мъртви?

– О, да. Тя самата ги е убила, докато трите са били заедно в утробата. Удушила ги е със собствената им пъпна връв.

Вярно или не, това беше гадно. И още по-гадна бе мисълта за докосването на сестрите. Кал се опита да прогони тези мисли докато вървеше, Шадуел все така до него. Всякакви преструвки за преговори бяха изчезнали, сега имаше само заплахи.

– Ти си мъртъв, Муни, ако не признаеш. Няма да си мръдна пръста да ти помогна...

Кал бе достатъчно близо, за да повика бячите.

Той извика към тях. Те прекъснаха пиенето си и се обърнаха към него.

– Какъв е проблемът?

– Този човек... – започна Кал и се обърна към Шадуел.

Но Търговецът го нямаше. За секунди се бе дръпнал от Кал и се стопил в тълпата, беше се измъкнал така умело, както бе влязъл.

– Неприятности ли имаш? – попита по-едрият от двамата мъже.

Кал погледна отново към него, търсейки думи. Реши, че няма смисъл да се опитва да обяснява.

– Не... – рече той, – ... всичко е наред. Просто ми трябва малко въздух.

– Прекалено много пиене? – каза другият и се отдръпна да направи място за Кал да излезе на улицата.

Навън бе хладно след задухата в залата, но той се почувства добре. Пое дълбоко въздух, опитвайки се да проясни мисълта си. После чу познат глас.

– Да си ходиш ли искаш?

Беше Жералдин. Стоеше малко встрани от вратата, наметната с палто.

– Добре съм – каза той. – Къде е баща ти?

– Не знам. За какво ти е?

– Там вътре има един, който не би трябвало да е тук – отвърна Кал и се приближи към нея. Пияният му поглед я видя по-красива от

всякога, прочете й блестяха като тъмни скъпоценни камъни.

– Хайде да повървим малко заедно – рече тя.

– Трябва да говоря с баща ти – настоя той, но тя вече се обръщаше с тих смях. Преди да успее да възрази, тя се скри зад ъгъла. Тръгна след нея. Няколко от лампите на улицата не светеха и силуетът, който следваше, му убягваше. Но смехът й още се чуваше и той продължи след него.

– Къде отиваш? – поиска да разбере той.

Тя само се засмя пак.

Над главите им облаците се движеха бързо, между тях блещукаха звезди, но пламъчетата им бяха твърде слаби за да осветят земята долу. За миг привлякоха погледа на Кал, а когато погледна отново Жералдин, тя издаде някакъв звук, нещо средно между въздишка и дума.

Сенките, които я обгръщаха бяха плътни, но докато ги гледаше те се разгърнаха и онова, което се показа, накара стомаха му да се преобърне. Лицето на Жералдин бе някак разместено, чертите й се стичаха като разтопен восък. И когато фасадата падна, той видя зад нея жената. Видя я, и я позна: лицето без вежди, безрадостната уста. Не друга, а Непорочна.

Щеше да побегне, но усети студеното дуло на пистолет в слепоочието си, и гласът на Търговеца рече:

– Само звук и ще те заболи.

Не каза нищо.

Шадуел го подкани с жест към един черен мерцедес, паркиран на следващата пресечка.

– Мърдай.

Кал нямаше избор, не можеше да повярва докато вървеше, че тази сцена се разиграва на улица, по която бе броял пукнатините по пътя още откакто бе достатъчно пораснал, за да различава едно от две.

Вкараха го на задната седалка, отделена от похитителите му с преграда от плътно стъкло. Заключиха вратата. Беше безсилен. Можеше само да гледа как Шадуел седна зад кормилото, а жената до него.

Знаеше, че вероятността да усетят липсата му на забавлението бе малка, а още по-малко вероятно бе някой да тръгне да го търси. Просто щяха да приемат, че се е уморил от веселието и се е запътил към къщи. Беше в ръцете на врага, и напълно безпомощен.

Какво ли би направил Лудия Муни сега, зачуди се той.

Въпросът го обърка само за миг, преди да се яви отговора. Извади празничната пура, която му бе дал Норман, отпусна се на кожената

седалка, и я запали.

Добре, рече поетът; вземай удоволствията докато можеш, докато все още има удоволствия. И докато можеш да дишаш.

V. В ПРЕГРЪДКИТЕ НА МАМА ГНОЙ

В мъглата от страх и дим от пурата Кал скоро загуби представа за пътя. Единственият признак, по който можеше да определи къде са, когато най-последно спряха, бе острата миризма от реката. Или по-скоро, от широкото пространство черна кал, която се показваше при отлив; мръсотия, от която се ужасяваше от дете. Чак когато порасна можеше да се разхожда по алеята Отърспул без възрастен човек между него и перилата.

Търговецът му заповяда да излезе от колата. Той слезе послушно – трудно беше да не си послушен с пистолет в лицето. Шадуел грабна веднага пурата от устата му, смачка я с пета, и го поведе през някаква врата в ограден със стена двор. Едва сега, когато погледът му попадна върху каньоните от домашни боклуци, Кал разбра къде го бяха докарали: на общинското бунище. Преди години върху градските отпадъци бяха изградени цели паркове, но сега вече нямаше пари за превръщането на боклука в ливади. Оставаше си боклук. Вонята му – сладниково-кисела от гниещите зеленчуци – беше по-силна дори от миризмата на реката.

– Спри – каза Шадуел, когато стигнаха някакво място, което по нищо не се различаваше от околността.

Кал се обърна по посока на гласа. Почти нищо не виждаше, но като че ли Шадуел бе прибрал пистолета. Използвайки момента, той се спусна да бяга без посока, търсейки просто някакъв изход. Успя да измине може би четири крачки преди нещо да се оплете в краката му и той падна тежко, оставайки без дъх. Преди да успее да се изправи, върху него отвсякъде се струпаха някакви фигури, объркана маса от крайници и ръмжене – това биха могли да бъдат само децата на сестрата-призрак. Радваше се, че е тъмно, поне не виждаше уродливостта им. Но усещаше крайниците и чу щракането на зъбите им близо до гърлото си.

Те обаче нямаха намерение да го изядат. По някакъв знак, който той нито видя, нито чу, яростта им престана и те само го държаха. Държаха го здраво, тялото му бе така стиснато, че ставите изпукаха, а на няколко метра от него се разкри ужасяваща гледка.

Беше една от сестрите на Непорочна, не се съмняваше в това: гола

жена, чиято вътрешност проблясваше и димеше като че ли костният ѝ мозък гореше, само че тя не би могла да има костен мозък, защото нямаше кости. Тялото ѝ представляваше колона от сив газ, пристегната с нишки от кървава плът, а от тази смес се издигаха завършени анатомични части: течаша гърда, корем, издут сякаш от бременност просрочена с няколко месеца, размазано лице, в което очите бяха защити процепи. Несъмнено това обясняваше колебливите ѝ движения и начинът, по който димящите ѝ крайници се протягаха, за да опипат земята пред нея: призракът бе спял.

На светлината, която излъчваше тази нечестива майка, Кал можа да види по-ясно децата. Нито една анатомическа перверзия не бе пропусната в тях: телата бяха обърнати с вътрешността навън, разкривайки червата и стомаха; органи, чиито функции изглежда се свеждаха до това да текат и хрипят, покриваха корема на едното като пъпки, и образуваха нещо като крак на насекомо върху главата на другото. Но въпреки разложения им вид, главите и на двете бяха обърнати с благоговение към Мама Гной, очите им не мигаха, за да не изпуснат нито миг от присъствието ѝ. Тя бе тяхната майка; а те нейните любящи деца.

Изведнъж тя запищя. Кал се обърна и я погледна отново. Беше приклепнала, краката ѝ бяха разкрачени, главата отметната назад в агонизиращ вик.

Зад нея застана втори призрак, гола като нея. Може би още повече, защото едва ли имаше плът. Беше отблъскващо слаба, циците ѝ висяха като празни торби, лицето ѝ се бе свило в някаква бъркотия от счупени зъби и коса. Тя хвана клекналата си сестра, чийто писък достигна късача нервите височина. Подутият корем щеше да се пръсне, между краката на майката се появи някаква димяща материя. Децата посрещнаха гледката с хор от радостни възгласи. Бяха омаяни. Кал също, макар и ужасен.

Мама Гной раждаше.

Писъкът премина в поредица от по-кратки ритмични викове, и детето тръгна по своя път в света на живите. Беше не толкова родено, колкото изсрано, изпадайки между краката на родилката като голяма мяукаща фъшкия. Щом падна на земята, сбръчканата акушерка се залови за работа и застана между майката и зрителите за да махне ципестите останки от тялото на детето. Родилните мъки на майката свършиха, пламъкът в плътта ѝ загасваше и тя стана, оставяйки детето на грижите на сестра си.

Шадуел се появи отново и погледна надолу към Кал.

– Видя ли? – попита той шепнешком – какви ужасии са? Предупредих те. Каж ми къде е килимът и ще се опитам да направя така, че детето да не те докосне.

– Не знам. Кълна се, че не знам.

Акушерката се бе оттеглила. С престорено съжаление, Шадуел също се отдръпна.

На няколко метра от Кал детето вече се беше изправило сред боклуците. Голямо колкото шимпанзе, то приличаше на братята си по това, че изглеждаше жестоко изранено. Части от вътрешностите бяха разкъсали кожата и на места тялото бе хлътнало навътре, докато другаде нелепо стърчаха парчета черва. На корема му бяха окачени два реда умалени крайници, а между краката висеше голям скротум, димящ като кадилница, без никакъв орган за изливане на онова, което вреше вътре.

От първата си глътка въздух детето знаеше какво трябва да прави: да тероризира.

Въпреки че лицето му още бе покрито с ципи от раждането, лепкавият му поглед откри Кал и то затътри крака към него.

– О, Господи...

Кал се огледа за Търговеца, но той бе изчезнал.

– Казах ти – извика той към мрака, – не зная къде е шибаният килим.

Шадуел не отговори. Кал извика отново. Копелето на Мама Гной почти стигна до него.

– Господи, Шадуел, чуй ме, моля те!

В този момент изтърсакът проговори.

– Кал... – рече той.

Кал спря за миг да се бори с оковите си и го погледна, не вярвайки на очите си.

Копелето пак проговори. Същата сричка.

– Кал...

Още докато произнасяше името, пръстите дръпнаха ципите от лицето му. Лицето, което се появи под тях, имаше само част от череп, но можеше да се разпознае баща му: Елрой. Да види познати черти в тази уродлива физиономия бе върхът на ужаса. Детето на Елрой посегна да го докосне и Кал се разкрещя отново, без да мисли какво говори, само молеше Шадуел да не позволява на онова нещо да го докосва.

В отговор се чуваше само ехото на собствения му глас, отекващо насам-натам докато заглъхне. Ръцете на детето се стрелнаха напред и дългите му пръсти се вкопчиха в лицето на Кал. Опитва се да го

отблъсне, но то се доближи и притисна лепкавото си тяло към него. Колкото повече се бореше, толкова по-силно го стягаха.

После другите копелета отпуснаха прегръдката си и го оставиха на новото дете. То съществуваше само от няколко минути, но силата му бе феноменална, изродените ръце на корема деряха кожата на Кал, стискаше го така, че го остави без дъх.

Когато лицето му стигна на няколко инча от него, то проговори отново, но гласът от разкапаната уста този път не беше на баща му, а на Непорочна.

– Признай – заповяда тя. – Признай какво знаеш.

– Само видях някакво място – отвърна той, опитвайки се да избегне слюнката, увиснала на брадата на звяра. Не успя. Тя падна на бузата му и го опари като гореща мазнина.

– Знаеш ли какво място? – попита Магьосницата.

– Не... не зная –

– Но си го сънувал, нали? Плакал си за него...

Да, беше отговорът, разбира се, че го бе сънувал. Кой не е сънувал рая?

За миг мислите му прескочиха от сегашния ужас към радостта в миналото. Как се носеше над Фугата. Гледката на онази Страна на чудесата разпали у него внезапно желание да се съпротивлява. Великолепието, което бе виждал в мислите си трябваше да бъде опазено от обгърналата го мръсотия, от нейните създатели и господари, а в такава борба не бе толкова трудно да пожертва живота си. Въпреки че не знаеше нищо за местонахождението на килима, бе готов по-скоро да загине, отколкото да рискува да издаде нещо, от което Шадуел би могъл да се възползва. И докато диша, щеше прави всичко, което бе по силите му, за да ги обърка.

Детето на Елрой като че ли разбра за новото му решение. Ръцете му го обвиха още по-плътно.

– Ще призная! – изкрещя той в лицето му. – Ще ви кажа всичко, което искате да знаете.

Веднага започна да говори.

Но всъщност неговото признание не бе онова, което искаха да чуят. Вместо това той започна да рецитира разписанието на влаковете от Лайм Стрийт, което знаеше наизуст. Беше започнал да го учи на единадесет години, след като видя по телевизията Човека Памет, който демонстрираше уменията си като си спомняше подробности за произволно избрани футболни мачове – отбори, резултати, кой бе вкарал гол –

чак от 1930 година. Беше абсолютно безполезно нещо, но героичният му мащаб страхотно впечатли Кал и през следващите няколко седмици той запаметяваше всякаква информация, която му попаднеше, докато осъзна, че делото на живота му минава насам-натам в дъното на градината: влаковете. Започна още същия ден с местните влакове, като амбицията му нарастваше всеки път, когато успееше да запомни без грешка разписанието за даден ден. Бе запазил и подновявал информацията си в продължение на няколко години, влакове бяха отменяни, спирки – закривани. Но умът му, който трудно свързваше имена с физиономии, все още можеше да изстреля тази абсолютно излишна информация при поискване.

И точно това им даваше сега. Влаковете за Манчестър, Кру, Стафорд, Улвърхамптън, Бирмингам, Ковънтри, Челтнам Спа, Рединг, Бристол, Солзбъри, Лондон, Колчестър: всички часове на заминаване и пристигане, както и забележки, кои линии работят само в събота, и кои влакове не пътуват на официални празници.

Аз съм Лудия Муни, помисли си той докато произнасяше тази безмислица, изреждайки линиите високо и ясно, като на слабоумен. Номерът напълно обърка чудовището. То го гледаше втренчено без да разбере защо затворникът бе отхвърлил страха.

Непорочна ругаеше Кал чрез устата на новия си племенник, обсипвайки го с нови заплахи, но той едва ги чуваше. Разписанията си имаха свой собствен ритъм, който скоро го унесе. Прегръдката на звяра стана още по-силна – скоро костите му щяха да започнат да се чупят. Но той продължи да говори, поемаше си глътка въздух за да започне всеки нов ден, и оставяше езика си да свърши останалото.

Това е поезия, момчето ми, рече Лудия Муни. Никога не съм чувал нещо подобно. Чиста поезия.

И може би беше. Стихове от дни, строфи от часове, преведени на езика на поетите, защото бяха запратени в лицето на смъртта.

Знаеше, че щяха да го убият за това предизвикателство, когато най-после разберат, че не би разменил повече нито една смислена дума с тях. Но в Страната на чудесата сигурно има врата за призраци.

Тъкмо бе започнал поредицата от влакове за Шотландия – за Единбург, Глазгоу, Пърт, Инвърнес, Абърдийн и Дъндий – когато забеляза Шадуел с крайчеца на окоото си. Търговецът клатеше глава и говореше нещо на Непорочна, нещо, че трябвало да попитат старицата. После се обърна и потъна в мрака. Бяха се отказали от пленника си. Смъртният удар нямаше да се забави.

Усети как хватката се отпусна. Рециталът засече за миг в очакване на фаталния удар. Но такъв не последва. Съществуто дръпна ръцете си от него и тръгна след Шадуел, оставяйки Кал проснат на земята. Въпреки че беше свободен, той едва мърдаше; изранените му крайници се бяха схванали от дългото притискане.

После разбра, че неприятностите не са свършили. Потта на лицето му изстина като видя майката на ужасното дете на Елрой да се приближава към него. Не можеше да й избяга. Тя го яхна, протегна се надолу и дръпна лицето му към гърдите си. Мускулите го заболяха от това изкривяване, но миг по-късно болката бе забравена, когато тя подаде зърното на гърдата си в устата му. Един отдавна забравен инстинкт го накара да го приеме. Гръдта пръсна в гърлото му някаква горчива течност. Поиска да я изплюе, но тялото му нямаше сили да я изхвърли. Почувства как съзнанието му побягна от това последно падение. Ужасът бе замъглен от съня.

Лежеше в тъмното на уханно легло, а женски глас му пееше някаква приспивна песен без думи, люлеещият ѝ ритъм бе съпроводен от леко като перце докосване до тялото. Нечии пръсти играеха по корема и слабините му. Бяха студени, но знаеха повече номера от която и да е курва. Членът му се втвърди за миг, след секунда вече дишаше тежко. Никога не бе почувствал такива ласки, които го разпалваха мъчително до края. Пъшкането му премина във викове, но те бяха заглушени от приспивната песен, присмиваща се на неговата мъжественост с детинския си ритъм. Беше едно безпомощно дете, въпреки ерекцията, или може би заради нея. Докосването стана по-упорито, виковете му – настоятелни.

За момент мятанията го изтръгнаха от съня и очите му се отвориха достатъчно дълго, за да види, че още е в гробовната прегръдка на сестрата. После задушаваният сън отново го пое и той се изпразни в някаква толкова дълбока празнота, че тя погълна не само семето му, но и приспивната песен, и онази, която я пееше, а накрая и самия сън.

Събуди се сам, плачеше. Всяко сухожилие го болеше докато се развърже от възела, в който се бе превърнал, и се изправи.

Часовникът му показваше два часа и девет минути. Последният нощен влак бе заминал от Лайм Стрийт отдавна, а до тръгването на първия в неделната утрин имаше още много часове.

VI. БОЛНИ ДУШИ

1

Понякога Мими се събуждаше; понякога спеше. Но сега вече едното приличаше много на другото: сънят беше белязан от безпокойство и притеснение, когато беше будна я изпълваха недовършени мисли, които избледняваха в безмислици, като сънища. По едно време беше сигурна, че в тъгъла на стаята плаче малко дете, докато не дойде сестрата да изтрие сълзите от лицето на пациентката. После видя като през зацапан прозорец някакво място, което познаваше, но бе загубила, и старите ѝ кости я заболяха от желание да бъде там.

А след това се яви друго видение, и този път тя се надяваше въпреки всичко това да е сън. Не беше.

– Мими? – каза тъмната жена.

Ударът, който бе осакатил Мими, бе замъглил погледа ѝ, но зрението ѝ беше достатъчно за да разпознае силуета, застанал до леглото. След като години наред бе била сама с тайната си, най-после някой от Фугата я бе намерил. Но срещата тази вечер нямаше да бъде изпълнена с радостни сълзи, не и с тази посетителка и с мъртвите ѝ сестри.

Магьосницата Непорочна бе дошла, за да изпълни едно обещание, което бе дала преди да бъде скрита Фугата: ако не може да управлява Виждащите, ще ги унищожи. Винаги бе твърдяла, че е наследник на Лилит: последната чиста представителка на първата степен на магьосничеството. Затова властта ѝ над тях бе неоспорима. Те се бяха присмели на твърдението ѝ. Не бе в природата им да бъдат управлявани, а и не вярваха много на произхода. Непорочна бе унижена – факт, който жена като нея, обладана от сили, по-съвършени от тези на повечето от тях – нямаше да забрави лесно. Сега бе намерила последната Пазителка на килима, и ако успееше да го вземе, щеше да пролее кръв.

Преди много години Съветът бе дарил Мими с някои от тактиките на Старата Наука, за да я въоръжат срещу ситуации като тази. Това бяха само малки магии, нищо повече: средства за обръкване на противника. Нищо смъртоносно. За да ги научи, бе необходимо повече време, отколкото имаха. Но тогава тя им беше благодарна за тях: те ѝ дадоха някакво успокоение, когато се изправи пред живота в Царството без любимия ѝ Ромо. Годишите обаче минаваха, а никой не дойде да ѝ каже, че чакането вече е свършило и Килима може да издаде тайните си, или пък да се

опита да събуди Фугата със сила. Възбудата от първите години, когато знаеше, че стои между магията и унищожението ѝ, постепенно стихна и се превърна в отегчителна бдителност. Стана мързелива и започна да забравя, с всички ставаше така.

Само към края, когато остана сама и разбра колко е отслабнала, се отърси от вцепенението на живота сред Кукувиците, и се опита да насочи затормозените си умствени сили към проблема на тайната, която бе пазила толкова дълго. По това време обаче мисълта ѝ вече се луташе – първите симптоми на удара, който щеше да я извади от строя. Бяха ѝ необходими ден и половина за да състави краткото писмо, което написа на Сузана. Писмо в което рискуваше да каже повече отколкото иска, защото времето не стигаше, а чувстваше приближаващата се опасност.

Беше се оказала права: ето я. Непорочна сигурно бе усетила сигнала, който Мими изпрати в последния момент: призив към който и да е от Виждащите в Царството, който би могъл да ѝ помогне. Като си помислеше, това може би беше най-голямата ѝ грешка. Магьосница със силата на Непорочна не би пропуснала такъв тревожен сигнал.

И ето я, дошла да види Мими като отхвърлено дете, готово да се добри до смъртното легло, и по този начин да си върне наследството. Тази аналогия не ѝ беше убягнала.

– Казах на сестрата, че съм твоя дъщеря – рече тя, – и че искам да остана за малко при тебе. Сама.

Мими би плюла от отвращение, ако имаше сила, или плюнка.

– Знаем, че ще умреш, затова дойдох да се сбогувам, след толкова години. Чух, че си загубила дар слово, така че не бива да очаквам да издрънкаш някакво признание. Има си други начини. Знаем как мисълта може да се разкрие и без думи, нали?

Тя пристъпи по-близо до леглото.

Мими знаеше, че онова, което казва Магьосницата, е вярно: имаше начини чрез които едно тяло – дори такова съсипано и близко до смъртта като нейното – може да бъде накарано да издаде тайните си, ако разпитващия знае методите. А Непорочна ги знаеше. Тя, убийцата на собствените си сестри; тя, вечната девственица, чието безбрачие ѝ даваше достъп до сили, непознати на любовниците: тя си имаше начини. Мими трябваше да направи някакъв последен номер, иначе всичко бе загубено.

С ъгъла на околото си Мими видя Вещицата, сбръчканата сестра, приклепнала до стената, беззъбата ѝ паст зееше. Блудницата, втората сестра на Непорочна, седеше разкрячена на стола за посетители. Чакаха

да започне забавлението.

Мими отвори уста сякаш да проговори.

– Искаш да кажеш нещо? – попита Непорочна.

Докато Магьосницата говореше Мими използва малкото сила, която ѝ бе останала, и обърна лявата си ръка с дланта нагоре. Там, сред мрежата от линии на живота и любовта, с къна бе изрисуван символ, толкова пъти възстановяван, че петното върху кожата ѝ вече бе незаличимо; символ, който ѝ предаде един Бабу от Съвета часове преди великото тъкане.

Много отдавна бе забравила какво означава или за какво служи – ако изобщо ѝ бяха казали – но това бе едно от малкото средства за защита, които ѝ бяха дали, и което бе в състояние да използва.

Магиите на Ло бяха физически, а тялото ѝ беше парализирано и не можеше да ги направи; на Ая бяха музикални, а тя нямаше слух и забрави първо тях. Ий-ми, Виждащите, които бяха гениални тъкачи, не ѝ бяха дали никакви магии. Бяха прекалено заети през онези последни трескави дни, заети с делото на живота си: килимът, който скоро щеше да скрие Фугата от погледа в продължение на цяла епоха.

Всъщност, за повечето от онова, на което я бе научил онзи Бабу, тя вече нямаше сили – словесните магии бяха безполезни, щом устните не можеха да ги произнесат. Беше ѝ останал само този неясен знак – нищо повече от мръсно петно на треперещата ѝ ръка – с което да държи Магьосницата на разстояние.

Но нищо не се случи. Никаква сила не се появи, нито полъх дори. Опитва се да си спомни дали Бабу ѝ беше дал някакви конкретни инструкции за задействане на магията, но разумът ѝ успя да си припомни само лицето му, усмивката му, и дърветата зад него, които прецеждаха слънчевата светлина през клоните си. Какви дни бяха, тя бе толкова млада, и всичко бе едно приключение.

Сега нямаше приключения. Само смърт във вмирисано легло.

Изведнъж, някакъв грохот. И от дланта ѝ – освободена от спомена, може би – изригна магията.

От ръката ѝ изскочи топка енергия. Непорочна отстъпи назад пред звътящата мрежа от светлина, която се спусна над леглото, за да го пази от злото.

Магьосницата реагира бързо. Менструумът, този поток от черен мрак – кръвта на изящното ѝ тяло, бликна от ноздрите ѝ. Мими бе виждала проявлението на тази сила само десетина пъти, винаги и само от жени: етеричен разтвор, в който казваха, че притежателката му може да

разтвори целият си опит, и да го пресъздаде отново в изображение на желанието си. И докато Старата Наука бе демократична магия, достъпна за всички – независимо от пол, възраст или морал – менструумът сякаш избираше онези, към които бе благосклонен. Със своите изисквания и видения той бе довел мнозина от избраниците до самоубийство, но несъмнено имаше сила – дори може би състояние на плътта – която не знаеше граници.

Бяха необходими само няколко капки, които се източиха във въздуха и пронизаха мрежата създадена от магията на Бабу, за да остане Мими напълно беззащитна.

Непорочна гледаше втренчено старицата, боеше се от онова, което можеше да последва. Несъмнено Съветът бе оставил на Пазителката някои последни магии, които тя би задействала в краен случай. Затова тя бе посъветвала Шадуел да опитат първо други пътища за разузнаване: за да избегнат този вероятно смъртоносен сблъсък. Но всички те ги бяха отвели в задънена улица. Съкровището бе откраднато от къщата на Рю Стрийт. Единственият свидетел, Муни, бе загубил разсъдъка си. Тя трябваше да дойде тук и да се изправи лице в лице срещу Пазителката, без страх от самата Мими, а по-скоро от силата на защитата, която несъмнено Съветът ѝ бе оставил.

– Хайде... – подкани я тя, – ... направи най-лошото.

Старата жена само лежеше, погледът ѝ изпълнен с предчувствия.

– Нямаме цяла вечност на разположение – каза Непорочна. – Ако имаш магии, покажи ги.

Но тя само си лежеше, с арогантността на някой, който има изобилие от сили.

Непорочна не можеше да търпи повече да чака. Направи крачка към леглото с надеждата да накара тази кучка да разкрие силата си, каквато и да бе тя. Все още нямаше никаква реакция.

Възможно ли бе да е разтъквала неправилно знаците? Може би жената лежеше така неподвижно не от арогантност, а от отчаяние? Можеше ли да се надява, че Пазителката по някакъв начин, по чудо, е останала беззащитна?

Докосна отворената длан на Мими и избледнелия символ. Силата там бе мъртва, нищо вече не се възправяше срещу нея от жената на леглото.

Ако Непорочна бе изпитвала някога удоволствие, това бе точно сега. Колкото и невероятно да изглеждаше, Пазителката бе невъоръжена. Не притежаваше последни, опустошителни магии. Ако някога бе имала

такава власт, с годините тя бе разрушена.

– Време е да се разтовариш – рече тя и пусна поток от мъчения, който се издигна над треперещата глава на Мими.

2

Сестрата от нощната смяна погледна часовника на стената. Бяха изминали тридесет минути откакто остави разплаканата дъщеря на Мими Лашенски при нея. Строго погледнато би трябвало да каже на посетителката да дойде на сутринта, но жената бе пътувала доста през нощта, а освен това бе много вероятно пациентката да не оживее до сутринта. Правилата трябваше да се смекчават от състрадание, но половин час бе достатъчен.

Тръгна по коридора и чу вик от стаята на старата жена, шум от падащи мебели. За секунди стигна до вратата. Дръжката беше лепкава и не можеше да се завърти. Шумът отвътре ставаше все по-силен и тя заблъска по вратата.

– Какво става там? – попита сестрата.

Вътре Магъосницата погледна торбата изсъхнали кости и сбръчкана плът на леглото. Откъде намираше тази жена сили и воля да ѝ се противопоставя? Да се съпротивлява на иглите за разпит, които менструумът бе забил през небцето направо в мислите ѝ?

Съветът бе направил добър избор като я избра за една от трите пазителки на Втъкания свят. Дори сега, когато менструумът проникваше в мозъка ѝ, тя подготвяше последна и абсолютна защита. Умираще. Непорочна я виждаше как желае смъртта преди иглите да измъкнат тайните ѝ.

От другата страна на вратата гласът и виковете на сестрата се усилваха.

– Отворете вратата! Моля ви, отворете вратата!

Времето изтичаше. Без да обръща внимание на призивите на сестрата, Непорочна затвори очи и потърси в миналото някакво съчетание от форми, които се надяваше да раздвижат мисълта на старата жена достатъчно дълго, за да могат иглите да свършат работата си. Едната част от комбинацията бе намерена бързо: видение за смъртта, измъкнато от единственото ѝ истинско убежище в Царството, Светилището на Смъртните. Другата бе по-проблематична, защото бе виждала само веднъж или два пъти мъжа, който Мими остави във Фугата. Менструумът обаче

си имаше свой начин да разрови паметта, и нямаше по-добро доказателство за силата на илюзията от изражението, което се появи на лицето на старата жена, когато видя изгубената си любов да се появява до леглото с вдигнати разлагащи се ръце. Използвайки този миг Непорочна заби иглите на разпита в мозъчната кора на Пазителката, но преди да успее да открие там килима, Мими – с едно последно нечовешко усилие – стисна с подвижната си ръка чаршафа и го хвърли към призрака, като подигравка в отговор на блъфа на Магьосницата.

После залитна настрани на леглото, мъртва още преди да падне на пода.

Непорочна изпищя от гняв. В този миг сестрата отвори вратата.

Това, което жената видя в стая номер шест, нямаше да разкаже никога, никога до края на дългия си живот. Отчасти, защото се боеше от подигравките на колежките си; отчасти, защото ако можеше да вярва на очите си, и ако в света на живите съществуваха такива ужаси каквито видя в стаята на Мими Лашенски, да говори за тях би означавало да ги предизвика, а тя като жена на своето време не знаеше нито молитви, нито пък умееше да се пази от такава черна сила.

Освен това те изчезнаха в мига, в който ги видя – голата жена и мъртвецът до леглото – изчезнаха, сякаш никога не бяха се появявали. Там беше само дъщерята, която повтаряше: „Не... не...“, а майка ѝ лежеше мъртва на пода.

– Ще повикам доктора – каза сестрата. – Моля ви, останете тук.

Но когато се върна в стаята, скърбящата жена се бе сбогувала окончателно, и си бе отишла.

3

– Какво стана? – попита Шадуел, докато се отдалечаваха от болницата.

– Мъртва е – отвърна Непорочна, и не пророни нито дума повече докато не изминаха две мили от портала.

Шадуел знаеше, че не бива да я разпитва. Тя щеше да му каже каквото имаше за казване, когато реши.

Тя така и направи.

– Тя нямаше никаква защита, Шадуел, освен някакъв шантав трик, който научих още в люлката.

– Как е възможно?

– Може би просто е остаряла – бе отговорът на Непорочна. – Умът ѝ се е скапал.

– А другите Пазителки?

– Кой знае? Може би са умрели. Потънали са в Царството. Тя беше съвсем сама накрая. – Магьосницата се усмихна – изражение непознато на лицето ѝ. – Аз бях там, предпазлива и пресметлива, боях се, че тя има магии, които могат да ме унищожат, а тя нямаше нищо. Нищо. Просто една стара жена, която си умираше в леглото.

– Щом тя е последната, няма кой да ни спре, нали? Няма кой да ни попречи да стигнем до Фугата.

– Така изглежда – отвърна Непорочна и отново потъна в мълчание, гледайки доволна как спящото Царство се плъзга край прозореца на колата.

Това тъжно място не преставаше да я учудва. Не с физическите си особености, а със своята непредсказуемост.

Те бяха остарели тук, Пазителките на Килима. Те, които бяха обичали Фугата достатъчно, за да дадат живота си за да я пазят от злото – те накрая се бяха уморили от бдението си и бяха потънали в забрава.

Но омразата не забравяше; омразата помнеше дълго след като любовта бе забравила. Тя бе живо доказателство за това. Целта ѝ – да намери Фугата и да разбие светлото ѝ сърце – не бе избледняла след търсенето, което бе траяло цял човешки живот.

А това търсене скоро щеше да свърши. Фугата щеше да бъде намерена и продадена на пазар, територията ѝ щеше да стане място за игри на Кукувиците, хората ѝ – четирите велики рода – продадени в робство или оставени да се скитат в това безнадежно място. Тя погледна навън към града. Трепкаща светлина обливаше тухлите и бетона, и прогонваше и малкото очарование на нощта.

Вълшебството на Виждащите не можеше да оцелее дълго в един такъв свят. А какво бяха те, лишени от магиите си? Изгубени хора с видения в погледа, но безсилни да ги осъществят.

Те и този потъмнял, запуснат град, щяха да имат много неща, за които да си говорят.

VII. СКРИНЪТ

1

Осем часа преди смъртта на Мими в болницата Сузана се бе върнала в къщата на Рю Стрийт. Смрачаваше се и сградата, пронизвана отпред от копия кехлибарена светлина, почти се бе отърсила от мрачния си вид. Това великолепие обаче не трая дълго – когато слънцето се оттегли към другото полукуълбо, Сузана трябваше да запали свещите. Много от тях бяха останали по первазите и полиците, поставени в гробовете на своите предшественици. Светлината която хвърляха беше по-силна отколкото очакваше, и по-ефектна. Премина от стая в стая, съпроводжана навсякъде от аромата на топящия се восък, и почти си представи, че Мими може би е била щастлива тук, в този пашкул.

Не откри никъде никаква следа от картината, която ѝ бе разкрила баба ѝ. Нито в линиите на дъските по пода, нито в шарките на тапетите. Каквото и да беше, вече го нямаше. Не изпитваше никакво желание да се заеме с тъжната задача да съобщи това на старата жена.

Онова което намери обаче, почти скрито зад купчината мебели на горната площадка, бе скрина. Трябваше ѝ известно време за да махне струпаните пред него неща, но когато най-сетне сложи свещта на пода пред него и отвори вратата, я очакваше едно откритие.

Лешоядите обрала всичко от къщата, бяха забравили да преровят съдържанието на скрина. Дрехите на Мими още висяха на закачалките – палта, кожи и бални рокли. Най-вероятно не бяха носени откакто Сузана за последен път бе отворила тази съкровищница. А тази мисъл я подсети какво търсеше тогава. Тя приклепна като си казваше, че е глупаво да си мисли, че подаръкът ѝ още е там, и все пак знаеше със сигурност, че е така.

Не остана разочарована. Между обувките и хартиите намери един пакет увит в обикновена кафява хартия, надписан с нейното име. Подаръкът беше отложен, но не загубен.

Ръцете ѝ затрепериха. Възелът на избледнялата панделка се съпровляваше половин минута, но после се отпусна. Тя дръпна хартията настрана.

Вътре: книга. Не нова, съдейки по протритите ъгли, но красиво подвързана с кожа. Отвори я. За своя изненада откри, че книгата е на немски. *Geschichten der Geheimen Orte*, гласеше заглавието, което тя

колебливо преведе като „Разкази за тайните места“. Но дори да не разбираше малко езика, илюстрациите щяха да ѝ подскажат темата: това беше книга с приказки.

Седна на най-горното стъпало със свещ до себе си и я заразглежда внимателно. Приказките бяха познати, разбира се: беше ги срещала, под една или друга форма, стотици пъти. Беше ги виждала пресъздадени като анимационни филми от Холивуд, еротични басни, теми за научни дисертации и феминистки критики. Омаята им обаче оставаше незасегната от комерческия дух или академичните размишления. Както си седеше там, детето в нея пожела да чуе отново тези разкази, въпреки че знаеше и най-малките им подробности и си спомняше за края още преди да бъде прочетен първия ред. Това беше без значение, разбира се. Всъщност, неизбежността им бе част от тяхната сила. Някои приказки никога не омръзваха.

Опитът я беше научил на много неща, а повечето от новите бяха лоши. Тези приказки обаче имаха друга поука. Например, не беше никакво откритие, че сънят прилича на смъртта; но че смъртта може да бъде излекувана с целувки и превърната просто в сън... това познание бе от друг порядък. Чисто самозалъгване, укори се тя. Истинският живот не предлагаше чудеса. Хищният звяр, ако бъде разрязан, не пуска на свобода жертвите си непокътнати. Селяните не ставаха принцове за една нощ, нито пък злото бе побеждавано от единението на верни едно на друго сърца. Това бяха илюзии, които тя като прагматичка, каквато бе станала с цената на много усилия, се бе опитвала да отбягва.

Все пак тези истории я вълнуваха. Не можеше да го отрече. Вълнуваха я по начин, по който само истинските неща биха могли. Сълзите в очите ѝ не бяха предизвикани от сантименталност. Историите не бяха сантиментални. Бяха груби, дори жестоки. Не, онова което я караше да плаче беше, че те ѝ напомняха за един вътрешен свят, който познаваше толкова добре като дете; живот който беше същевременно бягство и отмъщение за болките и разочарованията на детството; живот който не беше нито сладникав, нито несъзнателен; живот в измислени места – обитавани от духове, възвишени – който тя реши да забрави, когато пое по пътя на зрелостта.

Нещо повече, при тази нова среща с приказките, които я бяха запознали с митологията, тя откри образи, които биха ѝ помогнали да разгадае сегашното си объркване.

Необичайният характер на историята, в която попадна при завръщането си в Ливърпул, предизвика хаос в представите ѝ. Тук обаче, сред

страниците на книгата, намери един живот, в който нищо не беше твърдо установено: където всичко се подчиняваше на вълшебство, създаващо феерия и чудеса. Някога тя се беше разхождала сред тях и можеше да се счита за един от неговите обитатели. Ако успееше да си възстанови онова дръзко безразличие към разума и да го остави да я поведе напред през лабиринта, може би щеше да разбере силите, които чакаха за да се развихрят около нея.

Би било болезнено да се откаже от прагматизма си, обаче – той толкова често я бе предпазвал да не затъне. Пред лицето на загубата и тъгата тя издържа, като оставаше хладна и разумна. Дори когато родителите ѝ починаха разделени от някаква неизказана измяна, която и накрая не им позволи да се утешават един друг, тя се справи. Просто се потопи в практичните неща докато най-лошото отмина.

Със своите химери и вълшебства сега книгата извикваше отново всички двусмислици и изменчиви неща, и нейният прагматизъм беше безполезен. Няма значение. На каквото и да я бяха научили годините за загубата, за компромиса и поражението, тя бе тук – поканена отново в гората където девици укротяваха дракони, а една от тях все още беше с нейното лице.

След като прегледа три-четири приказки тя се върна в началото на книгата, за да потърси някакво посвещение. То беше кратко.

„На Сузана, с любов от М.Л.“

На същата страница имаше някаква странна епиграма:

Das, was man sich vorstellt, braucht man nie zu verlieren.

Опита се да се пребори с това, като подозираше, че с нейния позабравен немски може би не намира най-удачните думи. Приблизителният превод, който успя да направи, гласеше:

Онова, което човек си представя, не бива никога да губи.

Замислена над тази неясна мъдрост, Сузана се върна към приказките, спираше се на илюстрациите, които бяха строги като дърворезба, но разгледани по-внимателно разкриваха най-различни неуловими детайли. Риби с човешки лица гледаха втрънено изпод чистата повърхност на някакъв вир; двама непознати на банкет си шепнеха нещо, което се бе материализирало във въздуха над главите им; сред дива гора фигури почти скрити зад дърветата показваха бледите си, изпълнени с очакване лица.

Часовете минаваха един след друг. Сузана разгледа книгата от кора до кора и щом затвори за малко очи за да си почине, сънят я надви.

Когато се събуди видя, че часовникът ѝ бе спрял малко след два.

Фитилът до нея примигваше в локвичка восък и щеше всеки миг да се удави. Тя се изправи на крака и закуцука по площадката, докато игличките от изтръпването изчезнаха, после влезе в задната спалня да потърси нова свещ.

Имаше една на перваза на прозореца. Като я взе мярна някакво движение долу на двора. Сърцето ѝ подскочи, но остана съвсем неподвижна, за да не привлече вниманието към себе си, и продължи да гледа. Силуетът беше в сянка и чак като излезе иззад ъгъла на двора светлината на звездите ѝ показва лицето на младежа, когото видя тук предния ден.

Тръгна надолу по стълбите и пътьом запали нова свещ. Искаше да поговори с него, да го разпита за причините за бягството му, и кои бяха неговите преследвачи.

Когато излезе на двора той се надигна от скривалището си и хукна към задната врата.

– Почакайте! – извика тя след него. – Аз съм, Сузана.

Името може би не означаваше нищо за него, но въпреки това той спря.

– Кой?

– Видях ви вчера. Бяхахте...

Момичето в коридора, сети се Кал. Което застана между него и Търговеца.

– Какво е станало с вас? – попита тя.

Кал изглеждаше ужасно. Дрехите му бяха разкъсани, лицето – мръсно и, макар че не беше съвсем сигурна, окървавено.

– Не зная – отвърна той дрезгаво. – Вече не зная нищо.

– Защо не влезете?

Той не помръдна.

– Откога сте тук? – попита Кал.

– От часове.

– И в къщата няма никой?

– Никой освен мен.

Като се увери в това той я последва през задната врата. Сузана запали още няколко свещи. Светлината потвърди подозренията ѝ. По него имаше кръв, и миришеше на помийна яма.

– Дали има вода? – запита той.

– Не зная, можем да опитаме.

Имаха късмет – водоснабдяването не беше прекъснато. Кранчето в кухнята се тресеше и от тръбите се носеше грохот, но най-накрая бликна поток ледена вода. Кал захвърли сакото си и потопа лице и ръце във

водата.

– Ще видя дали мога да намеря кърпа – каза Сузана. – Между другото, как е името ви?

– Кал.

Тя го остави да се мие. Когато излезе, Кал съблече и ризата и поля гърдите, врата и гърба си със студена вода. Сузана се върна преди да бе свършил, носеше една калъфка за възглавница.

– Единственото подобно на кърпа, което намерих – рече тя.

Беше сложила два стола в предната стая на долния етаж и запалила няколко свещи. Седнаха заедно и заприказваха.

– Защо се върнахте? – поиска да разбере тя. – След вчера.

– Тук видях нещо – започна той предпазливо. – А вие? Защо сте тук?

– Това е къщата на баба ми. Тя е в болница. Умира. Върнах се да поогледам.

– Двамата, които видях вчера – рече Кал. – Те приятели на баба ви ли са?

– Съмнявам се. Какво искаха от вас?

Тук Кал усети, че стъпва на несигурна почва. Как би могъл да започне да ѝ разказва за радостите и страховете през последните няколко дни?

– Трудно е... – каза той. – Искам да кажа, не съм сигурен дали нещо от това, което ми се случи напоследък, има някакъв смисъл.

– Значи ставаме двама – отвърна тя.

Кал гледаше ръцете си като гадател, който търси бъдещето. Тя го разглеждаше: тялото му бе покрито с драскотини, сякаш се бе борил с вълци.

Когато вдигна глава светлосините му очи, оградени с черни ресници, забелязаха изпитателния ѝ поглед. Той леко се изчерви.

– Казахте, че сте видели нещо тук – каза тя. – Можете ли да ми кажете какво?

Това беше прост въпрос и той не виждаше причина да не ѝ каже. Ако не му повярва, това си беше неин проблем, не негов. Но не беше така. Всъщност, щом той описа килима, очите ѝ изведнъж се разшириха.

– Разбира се – рече тя. – Килим. Разбира се.

– Знаете ли за него?

Тя му разказа какво се бе случило в болницата, за картината, която Мими се беше опитала да ѝ покаже.

Сега вече и последните съмнения за това, дали да ѝ каже цялата

история, бяха забравени. Разказа ѝ за приключението от деня, в който бе избягала птицата. Погледът му във Фугата Шадуел и неговото сако; Непорочна копелетата; майка им и акушерката; събитията на сватбата, и след това. Тя прекъсваше разказа му със своите представи за живота на Мими тук в къщата: зад заключени врати, заковани прозорци, живот в крепост, сякаш в очакване на обсада.

– Сигурно е знаела, че някой ще дойде за килима, рано или късно.

– Не за килима – рече Кал. – За Фугата.

Видя как погледът му стана замечтан при споменаването на думата, и му завидя, че бе видял това място: неговите хълмове, езера, диви гори. А има ли девизи сред тези дървета, искаше да попита тя, които укротяват дракони с песента си? Това трябваше да открие сама.

– Значи килимът е нещо като вход, така ли? – запита тя.

– Не зная.

– Да можехме да попитаме Мими. Може би тя...

Преди да успее да завърши изречението, Кал скочи.

– О, Господи. – Едва сега си спомни думите на Шадуел при боклука, че щяха да говорят със старата жена.

Той е имал предвид Мими, кой друг? Докато нахлуваше ризата си, разказа на Сузана какво бе чул.

– Трябва да отидем при нея – каза той. – Господи! Защо не помислих?

Възбудата му беше заразителна. Сузана духна свещите и стигна до вратата преди него.

– Сигурно Мими е в безопасност в болницата – каза тя.

– Никой не е в безопасност – отвърна той и тя разбра, че това е вярно.

На стъпалото тя се обърна и изчезна обратно в къщата, връщайки се секунда по-късно с някаква стара книга.

– Дневник?

– Карта – отвърна тя.

VIII. ПО СЛЕДИТЕ

1

Мими беше мъртва.

Убийците ѝ бяха дошли и изчезнали през нощта, оставяйки плътна

димна завеса, за да скрият престъплението си.

– Няма нищо загадъчно в смъртта на баба ви – настояваше доктор Чай. – Състоянието ѝ се влошаваше бързо.

– Снощи тук е идвал някой.

– Точно така. Дъщеря ѝ.

– Тя имаше само една дъщеря – майка ми. А тя почина преди две години и половина.

– Който и да е бил, не е навредил с нищо на Мими Лашенски. Баба ви умря от естествена смърт.

Сузана разбра, че е безполезно да спори. Опитите ѝ да обясни подозренията си само биха предизвикали объркване. Освен това, смъртта на Мими беше поставила началото на нова спирала от загадки. Най-голямата от тях: какво е знаела старата жена, или какво е била, та е трябвало да бъде ликвидирана? И каква част от нейната роля в тази загадка Сузана бе задължена да поеме сега? Първият въпрос предизвикваше втори, а след като Мими беше замлъкнала, и двата щяха да останат без отговор. Единственият останал източник на информация бе съществото, способно да убие старицата на смъртното ѝ легло – Непорочна. А Сузана чувстваше, че изобщо не е готова за такъв сблъсък.

Излязоха от болницата и тръгнаха пеша. Тя беше много разстроена.

– Да хапнем нещо? – предложи Кал.

Беше едва седем часа сутринта, но намериха едно кафене в което предлагаша закуски, и си поръчаха огромни порции. Яйцата и бекона с препечени филийки и кафето донякъде възстановиха силите им, но все още не можеха да се оправят след безсънната нощ.

– Ще трябва да се обадя на чичо ми в Канада – рече Сузана, – за да му кажа какво е станало.

– Всичко ли ще му кажеш? – попита Кал.

– Не, разбира се. То си остава между нас двамата.

Това го зарадва. Не само защото не му харесваше мисълта, че ще се разчуе, но и защото желаше близостта на споделената тайна. Тази Сузана не приличаше на никоя от жените, които бе срещал преди. Нямахше фасада, нямаше игрички. След една нощ на изповеди, и след тази тъжна сутрин, те изведнъж се оказаха съучастници в загадка, която го беше приближила до смъртта повече от всякога, но въпреки това с радост щеше да участва в нея, ако това означаваше, че ще бъдат заедно.

– Няма да се проляят много сълзи за Мими – продължи Сузана. – Не я обичаха.

– Дори и ти?

– Аз изобщо не я познавах – отвърна тя и му разказа накратко за живота на Мими. – Тя беше аутсайдер – заключи Сузана, – а сега вече знаем защо.

– И това ни връща пак на килима. Трябва да открием онези, които изнесоха нещата.

– Първо трябва да поспиш.

– Не. Оправих се. Но наистина искам да ида до вкъщи. Само да нахраня гълъбите.

– Не могат ли да оцелеят без тебе няколко часа?

– Ако не бяха те – намръщи се Кал, – нямаше да съм тук.

– Извинявай. Имаш ли нещо против да дойда и аз?

– Ще се радвам. Може би това ще накара татко да се усмихне.

2

Всъщност, днес Брендън имаше много причини да се усмихва. Кал не бе виждал баща си толкова щастлив отпреди болестта на Ейлийн. Промяната беше необичайна. Той ги посрещна в къщата с поток от закачки.

– Някой иска ли кафе? – предложи той и отиде в кухнята. – Между другото, Кал, Жералдин беше тук.

– Какво искаше?

– Донесе някакви книги, които си й дал, каза, че вече не ги иска. – Обърна гръб на кафето и погледна втренчено Кал. – Каза, че си се държал странно.

– Сигурно ми е в кръвта – отвърна Кал и баща му се ухили. – Ще ида да погледна птиците.

– Днес вече ги храних. И почистих.

– Ти май наистина си по-добре.

– Защо не? – каза Брендън. – Има хора, които ме наглеждат.

Кал кимна без да разбира съвсем. После се обърна към Сузана.

– Искаш ли да видиш шампионите? – попита той и я поведе навън. Денят вече ухаеше.

– Става нещо странно с баща ми – каза Кал докато вървяха по пътеката към гълъбарника. – Преди два дни направо беше готов да се самоубие.

– Може би просто лошото е отминало – рече тя.

– Може би – отвърна той и отвори вратичката. В този момент

наблизо с грохот премина влак и земята потрепери.

– Девет и четиридесет и пет за Пензанс – отбеляза Кал, докато влизаха.

– Това не пречи ли на птиците? – попита Сузана. – Да са толкова близо до линията?

– Свикнали са още докато са били в черупките – отвърна той и тръгна да поздравява гълъбите.

Тя го наблюдаваше как им говори, почуквайки с пръсти по телената мрежа. Беше странен, несъмнено, но може би не по-странен от нея. Изненадваше я по какъв естествен начин посрещат непредвидимите неща, нахлули изведнъж в живота им. Тя усещаше, че стоят на някакъв праг в царството отвъд малко странност може да се окаже необходима.

Кал изведнъж се отвърна от клетките.

– Гилкрайст – рече той с някаква жестока усмивка. – Току-що си спомних. Говореха си за някакъв човек на име Гилкрайст.

– Кои си говореха?

– Когато бях на стената. Хамалите. Господи, да! Погледнах птиците и си спомних всичко. Аз бях на стената, а те си говориха да продадат килима на някой си Гилкрайст.

– Значи това е нашият човек.

Кал мигновено се озова в къщата.

– Нямам никакви сладкиши – започна Брендън, но синът му се втурна към телефона в коридора. – Каква е тая паника?

– Няма нищо – отвърна Сузана.

Брендън й наля чашка кафе докато Кал прелистваше указателя.

– Ти не си местно момиче, нали? – попита той.

– Живея в Лондон.

– Никога не ми е харесвал Лондон – отбеляза той. – Бездушно място.

– Имам ателие на Мъсуел Хил. Ще ви хареса. – Брендън я изгледа озадачено и тя добави: – Права керамика.

– Намерих го – обади се Кал с телефонния указател в ръка. – „К.У.Гилкрайст“ – прочете той, – „Оказионна търговия“.

– За какво става въпрос? – попита Брендън.

– Ще се обадя – рече Кал.

– Неделя е – забеляза Сузана.

– Много такива места работят в неделя сутрин – отвърна той и се върна в коридора.

– Купуваш ли нещо? – попита Брендън.

– В известен смисъл – рече Сузана.

Кал набра номера. От другата страна вдигнаха слушалката веднага. Обади се женски глас:

– Магазинът на Гилкрайст!

– Ало. Бих искал да говоря с господин Гилкрайст, моля.

Последва мълчание, после жената каза:

– Господин Гилкрайст е мъртъв.

Божичко, помисли си Кал, Шадуел е бърз.

Но оттатък не бяха свършили:

– Умря преди осем години. – Гласът ѝ беше по-безцветен от говорещ часовник. – От какво се интересувате?

– Един килим – рече Кал.

– Искате да купите килим?

– Не. Не съвсем. Мисля, че в магазина ви по погрешка е донесен един килим...

– По погрешка?

– Точно така. И трябва да си го взема обратно. Спешно.

– Боя се, че трябва да говорите с господин Уайлд за това.

– Бихте ли ме свързали с господин Уайлд, моля?

– Той е на остров Уайт.

– Кога ще се върне?

– В четвъртък сутринта. Ще трябва да се обадите пак.

– Но сигурно трябва...

Кал спря. Отсреща бяха затворили.

– По дяволите – изруга той. Вдигна поглед и видя Сузана застанала на вратата на кухнята. – Няма с кого да говорим. – Кал въздъхна. – И какво ни остава сега?

– Като крадци през нощта – отвърна тихо тя.

3

Когато Кал и жената си тръгнаха Брендън поседя малко, загледан в градината. Ще трябва скоро да поработи по нея: писмото на Ейлийн го беше упрекнало, че е толкова немарлив и не я поддържа.

Мисълта за писмото неизбежно го върна към приносителя му, небесния господин Шадуел.

Без да се замисля защо, той стана и отиде до телефона, погледна картичката, която му беше дал ангела, и набра номера. Споменът за

срещата с Шадуел беше почти заличен от блясъка на подаръка, който му донесе Търговеца, но бяха сключили сделка която той си спомняше, а тя в известен смисъл засягаше Кал.

– С господин Шадуел ли говоря?

– Кой се обажда, моля?

– Брендън Муни.

– О-о, Брендън. Радвам се да чуя гласа ти. Имаш ли нещо да ми казваш? Нещо за Кал?

– Отиде до някакъв магазин, за мебели и такива...

– Така ли? Тогава ще го намерим и ще го зарадваме. Сам ли беше?

– Не, имаше една жена с него. Хубава жена.

– Името ѝ?

– Сузана Париш.

– А на магазина?

Изведнъж Брендън усети някакво смътно съмнение.

– За какво ви е Кал?

– Казах ви. Една печалба.

– О, да. Печалба.

– Нещо, което ще го смае. Магазинът, Брендън. Имаме сделка, в края на краищата. Честното си е честно.

Брендън пхна ръка в джоба си. Писмото беше още топло. Няма нищо лошо в това човек да сключва сделки с ангели, нали? Нищо опасно.

Каза името на магазина.

– Отидоха само за някакъв килим... – каза той.

Нещо щракна в слушалката.

– Ало, чувате ли ме? – попита Брендън.

Но божественият вестител сигурно вече летеше по пътя си.

IX. КАКВОТО НАМЕРЯ, МОЕ СИ Е

1

Магазинът за okazjiонни мебели на Гилкрайст някога беше кино, през годините когато кината бяха все още пишци съпи сгради. И сега си беше излишно претрупана сграда с имитация на рококо на фасадата и неправдоподобен купол, качнал на покрива, но нищо дори не напомняше за някакво великолепие. Сградата беше на един хвърлей от Док

Роуд, единствената, която все още се използваше в квартала. Останалите бяха или със заковани прозорци и врати, или изгорени до основи.

Застанал на ъгъла на Ямайка Стрийт, Кал се беше загледал над останките и се чудеше дали покойният господин Гилкрайст би се гордял името му да е изписано с такава пищна украса върху толкова западнало предприятие. Тук бизнес не можеше да процъфтява, освен ако не става въпрос за сделки, които е най-добре да се правят далече от очите на хората.

Работното време на магазина беше написано на една очукана дъска, на която някога киното бе обявявало цените на билетите. В неделя магазинът работеше между девет и половина и дванадесет. Сега беше един и петнадесет. Двойните врати бяха затворени и заключени, а две огромни порти от ковано желязо – гротескна добавка към фасадата – преграждаха с катинар пътя към вратите.

– Знаеш ли как се влиза с взлом? – попита Кал.

– Не – отвърна Сузана, – но се уча бързо.

Пресякоха Ямайка Стрийт, за да разгледат по-отблизо. Не беше необходимо да се преструват – откакто бяха пристигнали не забелязаха минавачи по улицата, а коли минаваха само от време на време.

– Трябва да има някакъв начин да се влезе – каза Сузана. – Ти мини отатък, аз ще мина от тази страна.

– Добре. Ще се срещнем отзад.

Разделиха се. Пътят на Кал минаваше по сянката, а Сузана трябваше да мине по ярко осветената от слънцето страна. Странно, но се усети, че ѝ се иска да има облаци. Жегата караше кръвта ѝ да пее, сякаш бе настроена на някаква непозната радиостанция, и мелодиите звъняха в главата ѝ.

Докато ги слушаше, Кал излезе иззад ъгъла и я стресна.

– Намерих начин – рече той и я поведе към някогашния аварияен изход на киното. Той също беше заключен с катинар, но и катинарът, и веригата бяха доста ръждясали. Кал вече бе намерил половин тухла и заблъска с нея по катинара. Парчета от тухлата полетяха на всички страни, но след пет-шест удара веригата се предаде. Кал подпря вратата с рамо и натисна. Нещо изтропа вътре – едно огледало и други неща струпани върху вратата паднаха, но той успя да отвори достатъчно голяма пролука, за да се промъкнат.

Вътрешността приличаше на някакво Чистилище, в което хиляди домашни вещи – кресла, гардероби, големи и малки лампи, пердета, килими – очакваха Страшния съд, струпани прашни и жалки. Навсякъде се носеше вонята на обитателите на това място: неща, проядени от дървояди и просто изгнили от употреба, хубави на времето си мебели, които бяха толкова износени с годините, че дори създателите им не биха им отделили място.

Под миризмата на разложение имаше нещо по-горчиво и по-човешко. Може би миризма на пот, пропита в дъските на леглото на някой болен, или в плата на абажур, изгорял през нощта, когато собственикът му не бе доживял до утрото. Не беше място, където човек би останал задълго.

Разделиха се отново, за да огледат по-бързо.

– Щом видиш нещо подобно – рече Кал, – викай.

И се скри зад купищата мебели.

Въпреки че се скри от слънцето, звънът в главата на Сузана не престана, дори се засили. Може би главата ѝ се замая от огромната задача, която стоеше пред тях – невъзможно търсене от някаква приказка, търсене на частица магия в необятното разложение.

Същата мисъл, макар и формулирана по друг начин, мина през главата на Кал. Колкото повече търсеше, толкова повече се усъмняваше в паметта си. Може би не бяха казали Гилкрайст, или може би хамалите бяха решили, че печалбата ако донесат тук килима, няма да оправдае усилията им.

Завивайки зад един ъгъл чу някакво стържене зад купчина мебели.

– Сузана? – попита той. Думата полетя и се върна без отговор. Шумът зад него вече заглъхна, но адреналинът нахлу в кръвта му и той закрочи по-бързо към следващата планина от вещи. Още преди да се доближи, на няколко метра от нея погледът му се прикова към навития килим, почти скрит под дузина високи столове и един скрин. Всичките бяха без етикети, което подсказваше, че са нови, неподредени придобивки.

Той коленичи и дръпна ръба на килима, опитвайки се да види шарката. Кантът беше повреден, тъканта – слаба. Усети как няколко нишки се скъсаха. Но видя достатъчно, за да се увери в онова, което вече знаеше вътре в себе си: това беше килимът от Рю Стрийт, килимът който

Мими Лашенски бе пазила цял живот и бе умряла защитавайки го, килимът на Фугата.

Изправи се и започна да сваля столовете от камарата, глух за приближаващите се стъпки зад гърба му.

3

Първото, което Сузана видя, бе сянка на земята. Погледна нагоре.

Между два гардероба се появи някакво лице, което изчезна преди да успее да го назове по име.

Мими! Това беше Мими.

Тя се приближи към гардеробите. Не се виждаше никой. Дали не полудява? Първо този звън в главата ѝ, сега халюцинации?

И все пак защо бяха тук, ако не вярвах в чудеса? Съмнението бе удавено от внезапно бликналата надежда, че мъртвите биха могли по някакъв начин да счупят печата на невидимия свят, и да дойдат сред живите.

Извика тихо името на баба си. И получи отговор. Не с думи, а с аромата на лавандулова вода. Вляво от нея, в един коридор между холни бюфети, се завъртя някакво кълбо прах и спря на пода. Тя тръгна към него, или по-скоро към източника на лекия вятър, който го бе понесъл, а ароматът с всяка крачка ставаше все по-силен.

4

– Мисля, че това е моя собственост – каза гласът зад гърба на Кал. Той се обърна. Шадуел стоеше на няколко фута от него. Сакото му беше разкопчано.

– Може би ще се дръпнеш, Муни, и ще ми позволиш да взема това, което си е мое.

На Кал му се щеше да бе проявил достатъчно съобразителност и да дойде въоръжен. В този миг не би се поколебал да забие нож в блестящото око на Шадуел, и да счита това за геройство. Но сега беше с голи ръце. Ще трябва да се справи с тях.

Направи крачка към Шадуел, но той се отдръпна встрани. Зад него имаше някой. Сигурно някоя от сестрите, или копелетата им.

Кал не пожела да види, а се обърна и грабна един от столовете

струпани върху килима. Действието му предизвика малка лавина – столовете се пръснаха между него и врага. Запрати този който държеше към мъглявия силует заел мястото на Шадуел. Грабна втори и го хвърли след първия, но целта вече беше изчезнала в лабиринта от мебели. Търговецът също.

Кал се обърна, целият напрегнат, и натисна скрина за да го отмести. Успя: скринът падна назад повличайки след себе си още мебели. Зарадва се на грохота – може би щеше да привлече вниманието на Сузана. Протегна се да вземе килима, но в този миг нещо го сграбчи изотзад. Дръпнаха тялото му от плячката, в ръката му остана парче от килима, после го хвърлиха на пода.

Блъсна се в купчина картини и фотографии с изящни рамки, и няколко от тях паднаха и се счупиха. Остана за момент сред пръснатите стъкла да си поеме дъх, но онова което видя, спря дишането му отново.

Копелето идваше от мрака към него.

– Ставай! – заповяда го.

Не чу заповедта, вниманието му беше приковано към лицето пред него. Това не беше хлапето на Елрой, въпреки че чудовището пак приличаше на бащата. Не, това дете беше негово.

Ужасът, който бе зърнал за миг когато се пробуди от приспивната песен в мръсотията на бунището, се оказа твърде реален. Сестрите бяха изстискали семето му, а този звяр с неговото лице беше резултатът.

Приликата не беше хубава. Голото му тяло беше съвсем без косми, с няколко отвратителни деформации – пръстите на едната ръка бяха два пъти по-дълги от нормалното, а на другата – чукачетата по половин инч, от плешките стърчаха парчета плът като уродливи крила – може би като пародия на съществата, за които мечтаеше в сънищата си.

Детето обаче приличаше повече на баща си в сравнение с другите зверове, и изправен пред собствения си облик той се поколеба.

Това колебание беше достатъчно, за да даде предимство на звяра. Той скочи върху него и го сграбчи за гърлото с дългите си пръсти. В докосването му нямаше никаква топлина, а устата му засмука неговата сякаш искаше да открадне и последната глътка въздух.

Целта беше отцеубийство, в това нямаше никакво съмнение, хватката беше категорична. Усети как краката му се отпуснаха и детето го пусна на колене, следвайки го на пода. Кокалчетата на пръстите му опряха в парчетата стъкло и той направи слаб опит да вдигне едно от тях, но мисълта нямаше сила. Оръжието падна от ръката му.

Някъде в света на въздуха и светлината, от който бе изхвърлен, чу

Шадуел да се смее. После звукът спря и той се втренчи в собственото си лице, което го гледаше като от криво огледало. Очите, които винаги бе харесвал заради светлия им цвят; устата, която го смущаваше като малък, защото мислеше, че е прекалено момичешка, и която сега беше научил да бъде малко жестока когато трябва, но както му казваха, беше способна и на чаровна усмивка. Ушите, големи и стърчащи: уши на комедиант, на лице, което предлагаше и нещо по-приятно...

Вероятно повечето хора си отиват от този свят с такива банални мисли в главата. За Кал определено беше така.

Както си мислеше за ушите, подводното течение го пое и го помъкна надолу.

Х. МЕНСТРУУМЪТ

Сузана знаеше от момента в който влезе във фоайето на бившето кино, че това е грешка. Още тогава щеше да се откаже, но вече бе чула гласа на Мими и преди някакъв довод да я спре тя прекрачи прага.

Във фоайето беше по-тъмно отколкото в магазина, но тя видя неясния силует на баба й до закованата с дъски каса.

– Мими? – повика я Сузана, а в главата й се въртяха противоречиви мисли.

– Ето ме – отвърна старата жена и разтвори ръце да я прегърне.

Предложената прегръдка също беше грешка, но от страна на врага. Такива физически прояви на обич не бяха характерни за Мими докато бе жива, и Сузана не виждаше причина баба й да си променя навичките след смъртта си.

– Ти не си Мими – рече тя.

– Знам, че си изненадана да ме видиш – отговори мнимият призрак. Гласът беше мек като перце. – Но няма от какво да се боиш.

– Коя си ти?

– Знаеш коя съм – беше отговорът.

Сузана не остана да слуша повече изкусителните думи, а се обърна да си върви. Между нея и изхода имаше може би три метра, но сега те изглеждаха като няколко мили. Опита се да направи крачка по този дълъг път, но шумът в главата й изведнъж се превърна в оглушителен грохот.

Присъствието зад нея нямаше намерение да я остави да избяга. То търсеше сблъсък, и всякакви опити за противопоставяне бяха напразни.

Затова тя се обърна и погледна.

Маската се топеше, въпреки че в очите които се появиха зад нея нямаше огън, а лед. Тя позна лицето, и независимо, че си бе мислила, че не е готова да се изправи срещу неговия гняв, сега изпита странно въодушевление от гледката. Последните остатъци от Мими се изпариха и пред нея застана Непорочна.

– Сестра ми... – заговори тя, а въздухът около нея затанцува от думите ѝ, – сестра ми Вещицата ме накара да изиграя тази роля. Тя мислеше, че в твоето лице е видяла Мими. Права беше, нали? Ти си нейно дете.

– Внучка – промърмори Сузана.

– Дете – прекъсна я увереният отговор.

Сузана гледаше втренчено жената пред себе си, омаяна от дълбоката мъка, полускрита от чертите ѝ. Непорочна трепна от пронизателния ѝ поглед.

– Как смееш да ме съжаляваш? – избухна тя, сякаш прочете мислите на Сузана, и при тези думи нещо изскочи от лицето ѝ.

То полетя към нея със свистене и беше твърде бързо – Сузана не успя да го види какво е, а само се хвърли встрани, за да го избегне. Стената зад нея се разтресе, като че ли нещо я удари. В следващия миг лицето на Непорочна блисна отново светлина към нея.

Сузана не се уплаши. Тази демонстрация само я въодушеви още повече. Този път когато светлината се приближи към нея инстинктът ѝ преодоля всички задръжки на здравия разум, и тя протегна ръка сякаш да я хване.

Все едно че пхна ръката си в поток от ледено студена вода. Поток, в който плуваха безброй риби: бързо, бързо, срещу течението: плуваха, за да хвърлят хайвера си. Сузана стисна в юмрук този кипящ прилив, и дръпна.

Това действие имаше три последствия. Първо – вик от Непорочна. Второ – шумът в главата на Сузана внезапно секна. Трето – всичко, което бе почувствала ръката ѝ – студът, течението и множеството в него – всичко това изведнъж се оказа вътре в нея. Тялото ѝ беше течението. Не тялото от плът и кръв, а някаква друга анатомия, изградена по-скоро от мисъл, отколкото от материя, по-древна и от двете. Сякаш това нещо се бе осъзнало при нападението на Непорочна, и се беше събудило.

Никога през живота си не се беше чувствала толкова завършена. Пред това чувство всички останали амбиции – за щастие, за удоволствие, за власт – всички те избледнях.

Погледна отново към Непорочна и очите ѝ видяха не враг, а жена, обладана от същия поток, който течеше във вените ѝ. Жена, измъчена и пълна с терзания, но именно по тази причина приличаща повече на самата нея.

– Това беше глупаво – рече Магьосницата.

– Така ли? – попита Сузана. Не беше на същото мнение.

– По-добре да си беше останала неоткрита. По-добре никога да не беше опитвала менструума.

– Менструум?

– Сега ще знаеш повече, отколкото би искала да знаеш; ще чувстваш повече, отколкото би искала да чувстваш. – В гласа на Непорочна имаше нещо подобно на съжаление. – Така започва мъката. И никога няма да свърши. Повярвай ми. Трябваше да си живееш и да умреш като Кукувица.

– Така ли умря Мими? – попита Сузана.

Ледените очи заблестяха.

– Тя знаеше какви рискове поема. Тя имаше кръвта на Виждащите, а тя винаги е текла свободно. Ти също имаш такава кръв, по линия на тази кучка, твоята гранд-дама.

– Виждащи? – Толкова много нови думи. – Това хората от Фугата ли са?

– Това са мъртви хора – беше отговорът. – Не ги търси за отговор. Скоро ще се превърнат в прах. Ще изчезнат като всичко друго в това вонящо Царство. Ще се превърнат в прах и посредственост. Ние ще се погрижим за това. Ти си сама. Както беше тя.

Това „ние“ ѝ напомни за Търговеца, и за силата на сакото, което носеше.

– Шадуел от Виждащите ли е?

– Той? – Самата мисъл очевидно беше абсурдна. – Не. Каквато и сила да има, тя е дар от мене.

– Защо? – попита Сузана. Не разбираше съвсем Непорочна, но достатъчно за да разбере, че тя и Шадуел не са идеалната двойка.

– Той ме научи... – започна Магьосницата, и вдигна ръка към лицето си, – ... той ме научи как да се държа. – Ръката премина по лицето ѝ, а когато то се разкри отново тя се усмихваше, почти с топлота. – Сега това ще ти трябва.

– И затова си негова любовница?

Звукът, който издаде жената би могъл да бъде смях, но само би могъл.

– Оставям любовта на Блудницата, сестро. Тя има апетит за любов. Питай Муни...

Кал. Тя беше забравила за Кал.

– ...ако още има въздух, за да ти отговори.

Сузана хвърли поглед назад към вратата.

– Върви – рече Непорочна, – ...иди го намери. Няма да те спра.

Светлината в нея, менструумът, знаеше, че Магьосницата казва истината. Този поток сега беше част от тях двете. Той ги свързваше по някакъв начин, който Сузана още не разбираше.

– Битката вече е загубена, сестро – промърмори Непорочна когато Сузана стигна до вратата. – Докато ти задоволяваше любопитството си, Фугата падна в наши ръце.

Сузана пристъпи отново в магазина и за пръв път усети страх. Не за себе си, а за Кал. Извика името му в полумрака.

– Твърде късно... – каза жената зад нея.

– Кал!

Никакъв отговор. Започна да го търси, от време на време извикваше името му, а тревогата ѝ нарастваше всеки път когато викът ѝ оставаше без отговор. Магазинът беше като лабиринт: на два пъти се оказа на място, където вече беше минала.

Вниманието ѝ привлече блясъкът на счупени стъкла, после откри Кал, паднал по очи малко встрани. Още преди да го докосне усети пълната му неподвижност.

Той беше твърде крехък, обади се менструумът в нея. Знаеш какви са тези Кукувици.

Тя отхвърли тази мисъл. Не беше нейна.

– Недей да умираш.

Това беше нейна мисъл. Изплъзна ѝ се, докато коленичеше до него, молба отправена към мълчанието му.

– Моля те, Господи, не умирай.

Боеше се да го докосне, от страх да не открие най-лошото, и през цялото време знаеше, че тя единствена може да му помогне. Главата му беше обърната към нея, очите – затворени, от устата му беше потекла слюнка примесена с кръв. Инстинктивно го погали по главата, сякаш така би могла да го събуди, но прагматизмът не беше я напуснал съвсем и тя потърси пулс на шията му. Беше слаб.

Така започва мъката, беше казала Непорочна само преди минути. Дали е знаела, когато изрече това пророчество, че Кал вече умира?

Разбира се, че е знаела. Знаела е, и се е радвала на мъката, която ще

предизвика, защото е искала да вгорчи удоволствието на Сузана от откритието на менструума: искала е да бъдат сестри в мъката.

Тази мисъл я разсея, и когато отново се съсредоточи върху Кал видя, че ръката ѝ пак гали главата му. Защо правеше това? Той не беше заспало дете. Беше наранен: имаше нужда от по-конкретна помощ. Но още докато се укоряваше така усети как менструумът се надига в долната част на корема ѝ, обля вътрешностите ѝ, дробовете и сърцето ѝ, и се задвижи – без никаква съзнателна заповед – надолу по ръката ѝ към Кал. Преди беше останал безразличен към нараняването му: знаеш какви са тези Кукувици, така беше казал. Но нейният гняв, или може би мъката, го бяха смекчили. Сега чувстваше как енергията му носеше желанието ѝ да го събуди, да го излекува, през дланта на ръката към главата на Кал.

Това беше необикновено усещане, но в същото време тя го приемаше с лекота. Когато в последния момент менструумът сякаш пожела да спре, тя го накара да продължи и той се подчини, преливайки потока си в него. Тя разбра, че може да го контролира, и при това изпита въодушевление, последвано веднага от болка от загубата му, щом тялото под нея започна да изсмуква потока.

Кал поемаше жадно лечението. Ставите ѝ затрепериха докато менструумът изтичаше от нея, а в главата ѝ някаква непозната песен зазвъня като дузина сирени. Опита се да дръпне ръката си, но мускулите не се подчиниха. Изглеждаше като че ли менструумът бе надвил тялото ѝ. Твърде бързо бе решила, че контролът ще бъде лесен. Той нарочно изтичаше, за да я научи да не го принуждава.

Миг преди да припадне той реши, че толкова стига, и махна ръката ѝ. Потокът изведнъж спря. Закри лицето си с треперещи ръце, които носеха мириса на Кал. Постепенно воят в главата ѝ стихна. Слабостта премина.

– Добре ли си? – попита Кал.

Сузана отпусна ръцете си и го погледна. Беше се надигнал от земята и предпазливо опипваше окървавената си уста.

– Мисля, че да – отвърна тя. – А ти?

– Ще се оправя. Не знам какво стана... – Думите му заглъхнаха, спомни си, и на лицето му се изписа тревога.

– Килимът...

Изправи се и се огледа.

– ...В ръцете ми беше, Господи, в ръцете ми беше!

– Взели са го! – рече тя.

Помисли си, че ще заплаче, така се сви лицето му, но това бе от гняв.

– Шибаният Шадуел! – изкрещя той и помете настолните лампи наредени върху някакъв скрин. – Ще го убия! Кълна се...

Сузана се изправи. Беше още замаяна и сведеният ѝ поглед забеляза нещо сред пръснатите счупени стъкла под краката им. Наведе се отново, разчисти парчетата и намери парче от килима. Вдигна го и го подаде на Кал.

– Не са го взели целия – каза Сузана.

Гневът на лицето му се стопи. Взе парчето от нея едва ли не с благоговение, и го разгледа. Върху него бяха изтъкани пет-шест мотива, но той нищо не разбра от тях.

Сузана го наблюдаваше. Държеше парчето така внимателно, сякаш можеше да го нарани. После подсмъркна силно и избърса носа си с ръка.

– Шибаният Шадуел – рече той пак, но този път тихо, вцепенен.

– Какво ще правим сега? – зачуди се тя на глас.

Кал вдигна поглед към нея. Този път в очите му имаше сълзи.

– Ще излезем оттук – каза той. – Да видим какво ще каже небето.

– А?

Той леко се усмихна.

– Извинявай. Това май беше от Лудия Муни.

Трета част ИЗГНАНИЦИТЕ

„Залутан между два свята, единият мъртъв,
а другият безсилен да се появи.“

Матю Арнолд; Grand Chartreuse

I. РЕКАТА

Поражението им беше пълно. Търговецът бе грабнал килима направо от ръцете на Кал. И нищо, че нямаше на какво да се радват, поне бяха оцелели след сблъсъка. Дали поради самия факт настроението му се подобри когато излязоха от магазина навън, на топлия въздух?

Миришеше на река: на тиня и сол. И точно там отидоха, по

предложение на Сузана. Тръгнаха без да си кажат нито дума, надолу по Ямайка Стрийт към Док Роуд, после покрай високата черна стена, която ограждаше доковете, докато намериха една врата, през която стигнаха до кейовете. Районът беше пуст. Години бяха изминали откакто последният голям товарен кораб бе приставал тук, за да се разтовари. Скитаха през призрачния град от празни складове чак до самата река, а погледът на Кал се връщаше отново и отново към лицето на жената до него. Усещаше, че в нея има някаква промяна, някаква тежест от скрити чувства, които той не можеше да отключи.

Поетът имаше какво да каже по въпроса.

„Нямаш думи, а момче?“, обади се той в главата на Кал. „Тя е странна, нали?“

Това определено беше истина. Още когато я видя за пръв път, застанала до стълбите, тя изглеждаше обладана от нещо. Това важеше и за двамата. И двамата бяха изпълнени с решителност, подклаждана може би от неизказан страх, че ще изгубят от погледа си загадката, за която бяха мечтали толкова дълго. А може би той се самозалъгваше, откривайки редове от собствената си история в лицето ѝ? Нима само силното желание да намери съюзник го караше да вижда прилики помежду им?

Тя гледаше втрънено реката, слънчеви отражения като змийчета играеха по лицето ѝ. Познаваше я само от една нощ и един ден, но тя събуждаше у него същите противоречия – неудобство и пълно задоволство; чувството, че тя му е същевременно позната и непозната – които беше събудила у него Фугата, когато я видя за пръв път.

Искаше да ѝ каже всичко това, и още много неща, стига да намери думи.

Но Сузана заговори първа.

– Видях Непорочна – рече тя, – докато ти беше с Шадуел...

– Да?

– ...Не зная как точно да обясня какво стана...

Започна неуверено, все още загледана в реката, сякаш хипнотизирана от движението ѝ. Част от онова, което му разказваше, той го разбираше. Че Мими е била част от Виждащите, жителите на Фугата, и че Сузана, нейната внучка, има в кръвта си от тяхната кръв. Но когато започна да разказва за менструума – силата която бе наследила по някакъв начин, или в която се беше включила, или и двете, той загуби представа за какво говори. Отчасти защото думите ѝ станаха по-неясни, по-замечтани; отчасти защото докато я гледаше и тя се опитваше да изрази с думи онова, което чувстваше, той намери думи за собствените си чувства.

– Обичам те – каза той. Тя се беше отказала от опитите да опише потока на менструума, просто се беше отдала на ритъма на водата, която леко припляскваше в пристана.

Не беше сигурен дали го е чула. Тя не помръдна, не каза нищо.

Накрая само изговори името му.

Той изведнъж се почувства глупаво. Тя не искаше от него признания в любов. Мислите ѝ изцяло бяха някъде другаде. Във Фугата, може би, където след разкритията от този следобед тя имаше повече право да бъде.

– Извинявай – промърмори той, опитвайки се да прикрие своята нетактичност с още думи. – Не зная защо го казах. Забрави че съм го казал.

Отричането му я изтръгна от унеса ѝ. Погледът ѝ се откъсна от реката и се спря върху лицето му, с болка в очите, сякаш причинена от отдръпването от блясъка на водата.

– Не говори така – каза тя. – Никога не казвай това.

Пристъпи към него и го обгърна с ръце, притисна го силно. Той отвърна на желанието ѝ и я прегърна на свой ред. Усети горещото ѝ лице до врата си, мокреше го не с целувки, а със сълзи. Не говореха, постояха така няколко минути, а реката продължаваше да тече край тях.

После той каза:

– Ще се връщаме ли в къщата?

Тя се отдръпна и го погледна, като че ли изучаваше лицето му.

– Свърши ли се, или само започва? – попита тя.

Кал поклати глава.

Сузана хвърли за миг поглед встрани към реката. Но преди течния живот да я завладее отново, той я хвана за ръка и я поведе обратно към бетона и тухлите.

II. СЪБУЖДАНЕ В МРАКА

Върнаха се на Чариът Стрийт през полумрака, скрил есента в сенките си. Претършуваха кухнята за нещо, с което да успокоят ръмжащите си стомаси, хапнаха, после се оттеглиха в стаята на Кал с бутилката уиски, купена по пътя. Предвиденото обсъждане на това, какво трябваше да правят, скоро замря. Смесица от умора и неудобство, предизвикано от сцената край реката, разколеба разговора. Въртяха се върху едно и също, но нямаха никакви идеи как да действат.

Единственото потвърждение за днешните приключения беше парчето от килима, а то не им подсказваше нищо.

Разговорът затихна, недовършените изречения се прекъсваха от все по-дълги мълчания.

Брендън се върна към единадесет, викна на Кал отдолу, после отиде да си легне. Пристигането му раздвижи Сузана.

– Трябва да тръгвам, късно е.

Сърцето на Кал се сви при мисълта за стаята без нея.

– Защо не останеш? – попита той.

– Леглото е малко – отвърна тя.

– Но е удобно.

Сузана вдигна ръка към лицето му и прокара пръсти по нараненото място до устата.

– Ние не можем да бъдем любовници – каза тихо тя. – Твърде много си приличаме.

Беше казано направо и болеше, но едновременно с обезсърчаването на сексуалната амбиция, ако имаше такава, той усети потвърждение на една друга, и в крайна сметка по-дълбока надежда. Че мястото и на двамата беше в това начинание: тя – детето на Фугата той – невинният нарушител. На краткото удоволствие да се люби с нея той противопостави великото приключение, и знаеше – въпреки несъгласието на члена си – че така е много по-добре.

– Тогава ще спим – каза той. – Ако искаш да останеш.

– Искам – усмихна се тя.

Съблякоха мръсните си дрехи и се пъгнаха под завивките. Заспаха преди да изстине лампата.

Не спяха без да сънуват, напротив. Сънища имаше. Или по-скоро, един конкретен сън, който изпълни главите и на двамата.

Сънуваха някакъв шум. Планета на пчели, всичките бръмчаха така, сякаш медените им сърца щяха да се пръснат. Шумът се усилваше като лятна музика.

Сънуваха някакъв мирис. Смес от аромати: улици след дъжд, слаба миризма на одеколон, вятър от топла страна.

Но най-вече сънуваха гледка.

Започваше с мотив: възли и преплитания на безброй нишки, оцветени в стотици цветове, заредени с толкова енергия, че тя заслепи спящите и те трябваше да закрият сънуващите очи.

А после мотивът като че ли стана прекалено амбициозен, за да

запази съществуващия ред, и възлите започнаха да се плъзгат и да се развързват. Цветовете в пресечните точки потекоха във въздуха докато гледката бе замъглена от някаква супа от пигменти, в която разхлабените нишки описваха свободата си с редове, запетаи и точки, като изписани с четка от някой майстор калиграф. Отначало знаците изглеждаха съвсем произволни, но когато всяка следа от четката привлече към себе си цвят, а върху нея бе положена нова следа, а после още една, стана ясно, че от хаоса бавно изникват форми.

Там където само мигове преди това в съня се виждаше само вътък, сега имаше пет ясно очертани човешки силуета, които излизаха от потока зад тях, а невидимият художник добавяше детайлите към портретите с дръзка лекота.

После гласовете на пчелите се усилиха и песента им в главите на спящите даде имена на тези непознати хора.

От четиримата първо бе назована една млада жена с дълга тъмна рокля. Малкото ѝ лице беше бледо, затворените ѝ очи бяха обкръжени от червеникавокафяви ресници. Това, казаха пчелите, е Лилия Пелиция.

Сякаш събудена от името си, Лилия отвори очи.

В този момент напред излезе един пълен, брадат, около петдесетгодишен мъж с наметнато сако и шапка с периферия. Фредерик Камъл, казаха пчелите, и очите зад очилата със стъкла като монети се отвориха. Ръката му веднага посегна към шапката и я свали, разкривайки безупречно фризирана коса, пригладена с брилянтин към главата му.

– Е... – каза той и се усмихна.

Оставаха още двама. Единият, нетърпелив да се освободи от света на боите, също беше облечен като за панахида. (Какво стана, чудеха се спящите, с ярките цветове които първи излязоха от нишките? Дали не са скрити някъде под тези погребални одежди, в шарени като папагал фустити?) Намусеното лице на третия посетител не подсказваше да има вкус към подобни глезотии.

Аполин Дюбоа, обявиха пчелите и жената отвори очи, а гримасата която веднага се появи на лицето ѝ разкри зъби с цвят на стара слонова кост.

Последните членове на това събрание пристигнаха заедно. Единият беше негър чието красиво лице дори отпуснато показваше склонност към меланхолия. Другият – голото бебе, което той държеше в ръцете си, се лигавеше върху ризата на пазителя си.

Джерихо Сен Луи, казаха пчелите, и негърът отвори очи. Погледна веднага към детето, а то зарева още преди да се чуе името му.

Нимрод, извикаха пчелите, и въпреки че бебето сигурно нямаше и годинка, то вече знаеше двете срички на името си. Вдигна клепачи и разкри очи, които имаха определено златист цвят.

Неговото пробуждане завърши процеса. Цветовете, пчелите и нишките се оттеглиха, и отливът им остави петимата непознати в стаята на Кал.

Първа заговори Аполин Дюбоа.

– Нещо не е наред – каза тя, отиде до прозореца и дръпна пердетата. – Къде сме, по дяволите?

– И къде са другите? – каза Фредерик Камъл. Очите му откриха огледалото на стената и той започна внимателно да се оглежда. Цъкна с език, извади ножици от джоба си и отрязва някакви прекалено дълги косми на бузата си.

– Добър въпрос – рече Джерихо и се обърна към Аполин: – Как изглежда навън?

– Пусто – отвърна жената. – Посред нощ е. И...

– Какво?

– Виж сам – тя смукна слюнка през счупените си зъби, – тука нещо липсва. – Нещата не са така, както бяха.

Лилия Пелиция зае мястото на Аполин до прозореца.

– Права е – рече момичето. – Наистина е различно.

– И защо само ние сме тук? – за втори път запита Фредерик. – Точно това е въпросът.

– Нещо е станало – каза тихо Лилия. – Нещо ужасно.

– Несъмнено го чувстваш в бърбеците си – отбеляза Аполин. – Като обикновено.

– Нека се държим прилично, мис Дюбоа – каза Фредерик с болезнено изражение на училищен директор.

– Не ме наричайте мис – каза Аполин. – Аз съм омъжена жена.

Погънали в сън Кал и Сузана слушаха тези реплики забавлявани от глупостите, които бе извикало въображението им. Все пак колкото и странни да бяха тези хора – с античните си дрехи, имена, и абсурдния им разговор – те бяха необичайно реални: всяка подробност беше идеално материализирана. И сякаш за да обърка сънуващите още повече, мъжът когото пчелите бяха назовали Джерихо погледна към леглото и каза:

– Може би те могат да ни кажат нещо.

Лилия обърна бледия си поглед към спящата двойка.

– Трябва да ги събудим – тя протегна ръка да ги разтърси.

Това не е сън, разбра Сузана като си представи как ръката на Лилия се доближава до рамото ѝ. Усети как се надига в съня си, и щом пръстите на момичето я докоснаха, тя отвори очи.

Пердетата бяха дръпнати, точно както очакваше. Уличните лампи осветяваха малката стая. А там, загледани в леглото, стояха петимата: сънят ѝ беше добил плът. Тя се изправи. Чаршафът се плъзна и погледите на Джериho и детето Нимрод полетяха към гърдите ѝ. Дръпна чаршафа към себе си и при това отви Кал. Той се размърда от хладния въздух. Погледна към нея през полуотворените си очи.

– Какво става?

– Събуди се – рече тя. – Имаме посетители.

– Сънувах такъв един сън... – промърмори той. – Посетители? – Вдигна очи към нея и проследи погледа ѝ в стаята.

– Мили Боже...

Детето се смееше в ръцете на Джериho и сочеше щръкналото в слабините на Кал. Той грабна една възглавница и закри ентусиазма си.

– Това да не е някой от номерата на Шадуел? – прошепна той.

– Не мисля – каза Сузана.

– Кой е Шадуел? – поиска да разбере Аполин.

– Друга Кукувица, няма съмнение – рече Фредерик, който беше приготвил ножиците, в случай че някой от тези двамата се окаже войнствено настроен.

При думата Кукувица Сузана започна да разбира. Непорочна първа бе използвала този термин за Човеците.

– ...Фугата... – рече тя.

Назоваването на мястото прикова всички погледи към нея, а Джериho попита:

– Какво знаеш за Фугата?

– Не много – отвърна тя.

– Знаеш ли къде са другите? – запита Фредерик.

– Кои други?

– А земята? – попита Лилия. – Тя цялата къде е?

Кал беше отвърнал поглед от квинтета и гледаше масата до леглото, където бе оставил парчето от Килима. Нямаше го.

– Дошли са от парчето от килима – рече той, не съвсем уверен в думите си. – Това сънувах.

– И аз го сънувах – каза Сузана.

– Парче от килима? – ахна Фредерик. – Искате да кажете, че сме разделени?

– Да – отвърна Кал.
– Къде е останалото? – каза Аполин. – Заведи ни при него.
– Не знаем къде е – каза Кал. – Шадуел го взе.
– Проклети Кукувици! – избухна жената. – Не можеш да им се довериш. Всички са мошеници и измамници!
– Той не е сам – рече в отговор Сузана. – Съдружник му е една от вашите.

– Съмнявам се – каза Фредерик.
– Така е. Непорочна.

Името изтръгна вик на ужас от Фредерик и Джериho. Аполин, дама както винаги, просто плю на пода.

– Още ли не са обесили тази кучка? – попита тя.
– Два пъти, за които знам със сигурност – отговори Джериho.
– Тя го приема като комплимент – отбеляза Лилия.

Кал потрепери. Беше му студено и се чувстваше уморен, искаше сънища с огрени от слънцето хълмове и блестящи реки, а не тези оплаквачи с разядени от злоба и подозрение лица. Без да обръща внимание на погледите им захвърли възглавницата, стана и започна да облича ризата и джинсите си, които лежах на пода.

– А къде са Пазителите? – обърна се Фредерик към всички в стаята. – Някой знае ли?

– Баба ми... – рече Сузана, – ... Мими...
– Да? – попита Фредерик и пристъпи към нея. – Къде е тя?
– Боя се, че е мъртва.

– Имаше и други Пазители – каза Лилия, заразена от нетърпението на Фредерик. – Те къде са?

– Не зная.

– Ти беше права – каза Джериho с почти трагично изражение. – Наистина се е случило нещо ужасно.

Лилия се върна при прозореца и го отвори.

– Можеш ли да го надушиш? – попита я Фредерик. – Наблизо ли е?
– Въздухът вони – поклати глава Лилия. – Това не е старото Царство. Студено е. Студено и мръсно.

Кал, който вече се беше облякъл, се провря между Фредерик и Аполин и взе бутилката с уиски.

– Искаш ли да пийнеш? – попита той Сузана.

Тя поклати глава. Той си наля щедро в една чаша и я изпи.

– Трябва да намерим този ваш Шадуел – каза Джериho на Сузана, – и да си вземем килима.

– Какво си се разбързал? – Аполин пресилено небрежно се закла-тушка към Кал. – Може ли и аз да участвам? – Той с неохота ѝ подаде бутилката.

– Какво искаш да кажеш с това: Какво си се разбързал? – обади се Фредерик. – Събуждаме се някъде си, сами...

– Не сме сами – рече Аполин и отпи голяма глътка уиски. – Нашите приятели са тук. – Усмихна се накриво към Кал. – Как ти е името, сладур?

– Калхун.

– А нейното?

– Сузана.

– Аз съм Аполин. Това е Фреди.

Камъл направи лек официален поклон.

– Това там е Лилия Пелиция, а хлапето е брат ѝ, Нимрод...

– А аз съм Джерихо.

– Ето – заключи Аполин. – Сега всички сме приятели, нали така? Не ни трябва останалите. Да пукнат дано.

– Те са наши хора – напомни ѝ Джерихо. – И имат нужда от помощта ни.

– Затова ли ни оставиха в Ръба? – отвърна раздразнено тя, а бутилката с уиски отново се вдигна към устните ѝ. – Не. Сложиха ни там, където можеше да се изгубим, и не се опитвай да заглаждаш нещата. Ние сме мръсотията. Бандити и сводници, и един Господ знае какво още. – Тя погледна Кал. – О, да. Попаднал си сред крадци. Ние сме срам за тях. Всеки един от нас. – После се обърна към останалите:

– По-добре да се разделим. Ще се позабавляваме малко.

Докато говореше на Кал му се стори, че в гънките на траурното ѝ облекло припламнаха искрящи светлини.

– Там навън има цял свят – рече тя. – За нас, да се забавляваме.

– Изгубеният си остава изгубен – каза Джерихо.

В отговор Аполин само изсумтя.

– Прав е – рече Фреди. – Без килима, ние сме бегълци. Знаеш колко ни мразят Кукувиците. Винаги са ни мразили. И винаги ще ни мразят.

– Вие сте едни тъпи глупаци – каза Аполин и се върна до прозореца, понесла уискито със себе си.

– Малко сме изгубили връзка – обърна се Фреди към Кал. – Може би ще ни кажеш коя година е сега? 1910? 1911?

– Плюс-минус осемдесет години – засмя се Кал.

Другият видимо пребледня и обърна лице към стената. Лилия

нададе болезнен вик, сякаш някой я беше пробол с нож. Седна разтреперана на ръба на леглото.

– Осемдесет години... – промърмори Джерихо.

– Защо са чакали толкова дълго? – чу се гласът на Фреди в притихналата стая. – Какво е станало, та е трябвало да чакат толкова дълго?

– Моля ви, спрете да говорите така загадъчно – обади се Сузана, – и ни обяснете.

– Не можем – каза Фреди. – Вие не сте Виждащи.

– О, я не дрънкай глупости – сопна се Аполин. – Няма да навреди.

– Кажим им, Лилия – рече Джерихо.

– Протестирам – каза Фреди.

– Кажим им колкото трябва – каза Аполин. – Ако им разкажеш всичко, ще си стоим тука до Второ пришествие.

– Защо аз? – въздъхна Лилия все още разтреперана. – Защо аз да разказвам?

– Защото си най-добрата лъжкиня – отвърна с тънка усмивка Джерихо. – Можеш да го кажеш като истина.

Тя го прониза с поглед.

– Много добре – рече Лилия и започна да разказва.

III. КАКВО РАЗКАЗА ТЯ

– Не сме били винаги изгубени – започна тя. – Някога живеехме в една градина.

Само две изречения и Аполин я прекъсна.

– Това е само приказка – осведоми тя Кал и Сузана.

– Тогава остави я да я разкаже, да те вземат дяволите! – кипна Джерихо.

– Не вярвайте на нищо – посъветва ги Аполин. – Тази жена не би разпознала истината, дори и да я шиба.

В отговор Лилия само прокара език по устните си и продължи:

– Това беше градина – рече тя. – Там са възникнали Родовете.

– Какви Родове? – попита Кал.

– Четирите Корена на Виждащите. Ло, Ий-ми, Ая и Бабу. Родовете, от които произлизаме всички ние. Някои от нас са дошли по по-мръсни пътища от другите, разбира се – каза тя и хвърли остър поглед към Аполин, – но всички ние можем да проследим произхода си до тези четири рода. Аз и Нимрод – ние сме Ий-ми. Нашият Корен изтъка килима.

– И виж докъде ни докара – изръмжа Камъл. – Така ни се пада заде-то се доверихме на тъкачи. Умни пръсти и тъпи умове. А Ая – това е моят Корен – ние имаме занаят и разбиране.

– А ти? – обърна се Кал към Аполин, протегна се и си взе бутилка-та. Бяха останали най-много две глътки алкохол.

– Ая по майчина линия – отговори жената. – Това ми даде певческия глас. А по бащина линия, всъщност никой не е сигурен. Той може-ше да изтанцува по някоя магия, баща ми можеше...

– Когато беше трезвен – прекъсна я Фреди.

– Какво знаеш ти? – намръщи се Аполин. – Никога не си виждал баща ми.

– Веднъж е било достатъчно за майка ти – отвърна мигновено Фре-ди. Бебето се разсмя гръмогласно на тези думи, въпреки че на неговата възраст едва ли би могло да схване смисъла.

– Както и да е – продължи Аполин. – Можеше да танцува, което оз-начаваше, че е имал и някаква кръв от Ло.

– И от Бабу също, като те слуша човек – каза Лилия.

– Аз съм Бабу – намеси се този път Джериho. – Повярвайте ми, сло-вото е твърде ценно, за да се губи напразно.

Слово. Танци. Музика. Килими. Кал се опитваше да запомни тези умения и Родовете, които ги владееха, но то беше все едно да се опитва да запомни клана Келауей.

– Въпросът е – каза Лилия, – че всички Родове имат умения, които Човеците не притежават. Сили, която бихте нарекли свръхестествени. За нас те не са по-забележителни от факта, че хлябът втасва. Това са просто начини за вглъбяване и призоваване.

– Магии? – рече Кал. – Така ли ги наричате?

– Точно така – отвърна Лилия. – Имали сме ги от началото. Не сме ги считали за нещо особено. Поне докато не дойдохме в Царството. То-гава разбрахме, че хората от вашия вид обичат да правят закони. Обичат да отсъждат кое какво е, и дали е добро или лошо. А светът, понеже е нежен и грижовен, и понеже не иска да ви разочарова или да ви разтре-вожи, ви угажда. Държи се така, като че ли вашите доктрини са по няка-къв начин абсолютни.

– Това е спорна метафизика – промърмори Фреди.

– Законите на Царството са закони на Кукувиците – настоя Лилия.
– Това е една от Догмите на Капра.

– Значи Капра е сгрешил – беше отговорът на Фреди.

– Той рядко греша – рече Лилия. – Не и за това. Светът се държи

така, както Кукувиците решат да го опишат. От учтивост. Това е доказано. Докато някой не предложи по-добра идея...

– Чакайте малко – намеси се Сузана. – Искате да кажете, че земята по някакъв начин се вслушва в нас?

– Такова беше мнението на Капра.

– А кой е Капра?

– Велик мъж –

– Или жена – обади се Аполин.

– Който може и да е живял, а може и да не е живял – добави Фреди.

– Но дори и да не е живяла – каза Аполин, – е имала много неща за казване.

– Което не ми говори нищо – рече Сузана.

– Ето това е Капра – заключи Камъл.

– Продължавай, Лилия – рече Кал. – Разкажи ни останалото.

Тя започна отново:

– И така, ето ви вас, Човеците, с всичките ваши закони и периметри и бездънна завист; и ето ни нас, Родовете на Виждащите. Различни от вас като деня от нощта.

– Не толкова различни – каза Джерихо. – Някога живеехме сред тях, не забравяй това.

– И с нас се отнасяха като с боклук – отвърна Лилия разгорещено.

– Вярно – рече Джерихо.

– Уменията, които владеехме – продължи тя, – вие Кукувиците наричахте магия. Някои от вас я искаха за себе си. Някои се страхуваха от нея. Но малцина ни обичаха заради нея. Градовете тогава бяха малки, трябва да разберете. Трудно беше да се скрием в тях. Затова ние се оттеглихме. В горите и хълмовете, където смятахме, че ще бъдем в безопасност.

– Поначало имаше много от нас, които никога не бяха ходили сред Кукувиците – каза Фреди. – Особено Ая. Нямаха какво да продават, нали разбирате – няма смисъл да понасяш присъствието на Кукувиците, ако нямаш какво да продадеш. По-добре да си там, сред великата зеленина.

– Това са преструвки – обади се Джерихо. – И ти обичаш градовете като всеки от нас.

– Вярно – съгласи се Фреди. – Обичам тухлите и хоросана. Но завиждам на пастира...

– За самотата или за съня му?

– За неговите пасторални удоволствия, кретен такъв! – кипна

Фреди. После се обърна към Сузана: – Госпожо, сигурно разбирате, че мястото ми не е сред тези хора. Наистина. Той – (тук той вдигна пръст и посочи Джериho) – е осъден крадец. Тя – (сега беше ред на Аполин) – държеше бардак. А тази – (този път Лилия) – тя и нейния малък брат са причинили толкова мъка...

– Едно дете? – рече Лилия, гледайки към бебето. – Как можеш да обвиняваш едно невинно...

– Моля те, спести ни театъра. Брат ти може да изглежда като невръстно бебе, но ние знаем по-добре. И двамата играете някакъв маскарад. Иначе защо ще сте в Ръба?

– И аз бих могла да ти задам същия въпрос – върна му го Лилия.

– Срещу мен имаше заговор – протестира той. – Ръцете ми са чисти.

– Никога не съм вярвала на човек с чисти ръце – промърмори Аполин.

– Курва! – избухна Фреди.

– Бръснар! – сопна се тя, и с това избликът завърши.

Кал и Сузана се спогледаха с недоумение. Тези хора не можеха да се търпят, това беше очевидно.

– И така... – каза Сузана. – Разказвахте ни, че сте се скрили в планините.

– Не се криехме – рече Джериho. – Просто не бяхме видими.

– Има ли някаква разлика? – попита Кал.

– О, разбира се. Има места, които са свещени за нас, а повечето Кукувици могат да стоят на метър от тях и да не ги виждат...

– И имамхе магии – продължи Лилия, – с които да прикрием следи-те си, ако Човеците дойдат твърде близо.

– Както и ставаше, понякога – каза Джериho. – Някои станаха любовитни. Започнаха да ровят из горите, търсеха следи от нас.

– Значи са знаели какво сте? – попита Сузана.

– Не – рече Аполин. Тя беше бутнала купчината дрехи от един стол и го беше яхнала. – Не, знаеха само слухове и хорски приказки. Наричаха ни с какви ли не имена. Сенки и феи. Всякакви глупости. Само малцина успяха да се доближат до истината. И то защото ние им позволихме.

– Освен това, не бяхме толкова много – каза Лилия. – Никога не сме били много плодовити. Не сме проявявали голямо влечение към съвкуплението.

– Говори само за себе си – подхвърли Аполин и намигна на Кал.

– Въпросът е, че повечето не ни обръщаха внимание, и – както каза Аполин – когато влизахме във връзка с тях то беше по наши си причини. Може би някои от вашия Вид са имали умения, от които бихме могли да се възползваме. Коневъди, търговци на вино... но всъщност с течение на вековете вие се превърнахте в смъртоносна раса.

– Вярно – отбеляза Джерихо.

– Дори и малките контакти с вас бяха сведени почти до нула. Оставихме ви на собствените ви кървави бани, и вашата завист...

– Защо непрекъснато приказвате за завист? – попита Кал.

– Вашият Вид е прочут с нея – отговори Фреди. – Винаги гоните онова, което не е ваше, просто за да го имате.

– А вие сте един страшно идеален вид, така ли? – рече Кал. Беше се уморил от безкрайните забележки за Кукувиците.

– Ако бяхме идеални – каза Джерихо, – щяхме да бъдем невидими, нали? – Отговорът окончателно обърка Кал. – Не, ние сме от плът и кръв, като вас – продължи той, – така че, разбира се, ние не сме идеални. Но ние не вдигаме толкова врява за това. Вие хората... вие сигурно чувствате, че във вашето състояние има някаква трагедия, или си мислите, че сте полуживи.

– Тогава защо сте се доверили на баба ми да се грижи за килима? – запита Сузана. – Тя е била Кукувица, нали?

– Не използвай тази дума – рече Кал. – Тя беше човек.

– Тя имаше смесена кръв – поправи го Аполин. – Виждаща по майчина линия и Кукувица по бащина. Говорих с нея два-три пъти. Виждате ли, ние с нея имахме нещо общо. И двете имахме смесени бракове. Първият ѝ съпруг беше от Виждащите, а моите бяха все Кукувици.

– Но тя е била само една от няколко Пазители. Единствената жена; единствената с човешка кръв, ако си спомням правилно.

– Трябваше да има поне един Пазител, който познава Царството, който би изглеждал абсолютно незабележим. Така се надявахме, че няма да ни обръщат внимание, и накрая ще ни забравят.

– И всичко това... само за да се скриете от Човеците? – попита Сузана.

– О, не – рече Фреди. – Бихме могли да продължим да живеем като преди, в покрайнините на Царството... но нещата се промениха.

– Не си спомням през коя година започна... – каза Аполин.

– 1896 година – продължи Лилия. – Беше през 1896 година, годината на първите смъртни случаи.

– Какво стана? – попита Кал.

– И до днес никой не може да каже със сигурност. Но изневиделица се появи нещо, някакво същество с една-единствена амбиция. Да ни затрие.

– Какво същество?

– Който е видял лицето му, не е оцелял – вдигна рамене Лилия.

– Човек? – попита Кал.

– Не. Не беше сяпю, както са слепи Кукувиците. Можеше да ни надуши. Дори и най-заслепяващите ни магии не можеха да го заблудят за дълго. И след като минеше покрай нас онези, които беше погледнало, сякаш никога не бяха съществували.

– Бяхме в капан – каза Джерихо. – От една страна Човеците, които от ден на ден искаха повече територии, докато не ни остана почти някакво място да се скрием; от друга – Бич Божи, както го наричахме, чието единствено намерение изглежда беше геноцид. Знаехме, че е само въпрос на време преди да изчезнем напълно.

– Което щеше да бъде жалко – добави сухо Фреди.

– Положението не беше чак толкова отчаяно – каза Аполин. – Звучи странно, но през онези последни години прекарах добре. Отчаянието, нали знаете, е най-добрият афродизиак – ухили се тя. – А ние намерихме едно-две места, където бяхме в безопасност за известно време, където Бич Божи не ни надуши.

– Не си спомням да съм била щастлива – рече Лилия. – Спомням си само кошмарите.

– Ами хълма? – попита Аполин, – как го наричаха? Хълма, където останахме през последното лято. Спомням си, като че ли беше вчера...

– Реймънтс Хил.

– Точно така. Реймънтс Хил. Там бях щастлива.

– Но колко щеше да продължи? – обади се Джерихо. – Рано или късно Бич Божи щеше да ни намери.

– Може би – рече Аполин.

– Нямахме избор – продължи Лилия. – Трябваше ни място да се скрием. Някъде, където Бич Божи никога няма да ни потърси. Да посим известно време, докато ни забравят.

– Килимът – рече Кал.

– Да – отвърна Лилия. – Това беше убежището, което Съветът избра.

– След безкрайни дебати – каза Фреди. – А през това време умряха още стотици. Тази последна година, през която работеше Станът, всяка седмица имаше нови кланета. Ужасни истории. Ужасни.

– Разбира се, бяхме уязвими – каза Лилия. – Защото отвсякъде идваха бегълци... някои от тях носеха части от други територии... неща, които бяха оцелели след нападението... всички идваха в тази страна с надеждата да намерят в килима място за нещата си.

– Какви неща?

– Къщи. Парчета земя. Обикновено вкарваха вътре един добър Бабу, който можеше да намести полето или къщата, или каквото и да е там, в дълга тирада. По този начин можеха да се пренасят, нали разбирате...

– Не, не разбирам – възрази Кал. – Обяснете ми.

– Това е твоят Род – обърна се Лилия към Джерихо. – Ти обясни.

– Ние, от рода Бабу, можем да правим йероглифи – започна Джерихо, – и да ги носим в главите си. Някой голям техник, като моят учител, Куикет... той можеше да създаде тирада, която да пренесе един малък град, кълна се, че можеше, и после да я произнесе идеално до последната керемиди. – Лицето му се проясни докато обясняваше. После някакъв спомен помрачи радостта му. – Учителят ми беше в Долните страни, когато Бич Божи го намери. Няма го вече. – Той щракна с пръсти. – Ей така.

– Защо всички сте се събирали в Англия? – поиска да узнае Сузана.

– Това беше най-безопасната страна на света. А Кукувиците, разбира се, бяха заети с Империята. Можем да се изгубим в тълпата, докато Фугата беше втъкавана в килима.

– Какво е Фугата? – попита Кал.

– Тя е всичко, което успяхме да спасим от унищожение. Парчета от Царството, които Кукувиците всъщност никога не са виждали, и затова няма да им липсват. Гора, едно-две езера, завой на някоя река, делта на друга. Няколко къщи, в които сме живели, няколко градски площада, дори една-две улици. Събрахме ги на едно място, в нещо като град.

– Безподобен, така го нарекоха – каза Аполин. – Страшно тъпо име.

– Отначало се опитваха да подредят по някакъв начин всичко това – допълни Фреди. – Но скоро се отказаха, тъй като продължаваха да пристигат бегълци с още неща за втъкване в килима. Всеки ден още и още. Пред Дома на Капра имаше хора, които чакаха по цели нощи с някакво малко кътче, което искаха да запазят от Бич Божи.

– Затова отне толкова много време – рече Лилия.

– Но никой не беше върнат – каза Джерихо. – Това се разбра от самото начало. Всеки който искаше място в Килима, щеше да го получи.

– Дори и ние – каза Аполин, – които не бяхме съвсем чисти. И на

нас ни дадоха място.

– Но защо килим? – попита Сузана.

– Кое е по-незабележимо от онова, върху което си стъпил? – отвърна Лилия. – Освен това, знаехме занаята.

– Всяко нещо си има свой мотив – допълни Фреди. – Ако го откриеш, голямото може да се вмъкне в малкото.

– Разбира се, не всички искаха да влязат в килима – продължи Лилия. – Някои решиха да останат сред Кукувиците, и да опитат късмета си. Но повечето влязоха.

– И как беше?

– Като сън. Като сън без сънища. Не остарявахме. Не изпитвахме глад. Просто чакахме докато Пазителите решат, че е безопасно да ни събудят отново.

– Ами птиците? – попита Кал.

– О, всякаква флора и фауна е втъкана в...

– Нямам предвид самата Фуга. Имам предвид моите гълъби.

– Какво общо имат твоите гълъби с това? – запита Аполин.

Кал им разказа накратко как за пръв път бе открил килима.

– Това е от влиянието на Спиралата – каза Джерихо.

– Спиралата?

– Като си зърнал Фугата – рече Аполин, – спомняш ли си облаците в средата? Това е Спиралата. Там е разположен Стана.

– Как може един килим да съдържа Стана, на който е бил изтъкан? – попита Сузана.

– Станът не е машина – отвърна Джерихо. – Той е състояние на съзидание. Той привлича елементите на Фугата в магия, която наподобява най-обикновен килим. Но в него има много неща, които отхвърлят вашите човешки предположения, и колкото повече се приближавате към Спиралата, толкова по-странни стават нещата. Там има места където играят призраци от бъдещето и от миналото...

– Не би трябвало да говорим за това – прекъсна го Лилия. – Носи лош късмет.

– И колко по-лош може да стане късметът ни? – отбеляза Фреди. – Толкова сме малко...

– Ще събудим Родовете щом си върнем килима – заяви Джерихо. – Спиралата сигурно става неспокойна, иначе как би могъл този човек да я види? Килимът не може да задържи завинаги...

– Прав е – каза Аполин. – Предполагам, че сме задължени да направим нещо.

- Но не е безопасно – каза Сузана.
– Безопасно за какво?
– Тук. Искам да кажа, в света. В Англия.
– Бич Божи сигурно се е отказал... – рече Фреди, – след толкова години.
– Защо Мими не ви събуди?
– Може би ни е забравила – намръщи се Фреди.
– Забравила? – възкликна Кал. – Невъзможно.
– Лесно е да се каже – отвърна Аполин. – Но трябва да си силен, за да устоиш на Царството. Ако навлезеш надълбоко, можеш да забравиш дори името си.
– Не вярвам да е забравила – каза Кал.
– Първото най-важно нещо – отбеляза Джериho, пренебрегвайки протеста на Кал, – е да си върнем килима. После се измъкваме от този град и намираме място, където Непорочна няма да ни търси.
– Ами ние? – запита Кал.
– Какво вие?
– Няма ли да видим?
– Да видите какво?
– Фугата, да те вземат мътните! – кипна Кал, вбесен от липсата на каквато и да е учтивост или благодарност у тези хора.
– Това сега не ви засяга – каза Фреди.
– Напротив! – възрази той. – Аз я видях. Едва не ме убиха за това.
– Тогавя по-добре стой настрана – отбеляза Джериho. – Ако си толкова загрижен за дишането си.
– Нямах това предвид.
– Кал – намеси се Сузана и сложи ръка върху неговата. Опитът ѝ да го успокои само го разпали още повече.
– Не заставай на тяхна страна – рече той.
– Не е въпрос на страна... – започна тя, но той не можеше да се успокои.
– Лесно ти е на тебе. Имаш връзки...
– Не е честно...
– ...и менструума...
– Какво? – възкликна Аполин и гласът ѝ накара Кал да млъкне. – Ти?
- Очевидно – отвърна Сузана.
– И той не отдели плътта от костите ти?
– Защо да го прави?

– Не пред него – намеси се Лилия, гледайки към Кал.

Това преля чашата.

– Добре – рече той. – Не искате да говорите пред мене, чудесно. Можете всички да вървите на майната си.

Тръгна към вратата без да обръща внимание на опитите на Сузана да го върне. Зад него Нимрод се кискаше.

– А ти да си затваряш шибаната уста – сопна се той на детето и остави стаята на узурпаторите ѝ.

IV. НОЩНИ УЖАСИ

1

Шадуел се събуди от сън за Империята – позната фантазия, в която той притежава огромен магазин, всъщност толкова просторен, че е невъзможно да се види отсрещната стена. И той продава: такава търговия, която да накара един счетоводител да се разплаче от радост. От двете му страни са струпани всякакви стоки – вази от династията Мин, майmunки-играчки, телешки филета – а клиентите чукат по вратите в отчаянието си да се присъединят към тълпите, които вече се натискат да купуват.

Странно, но това не беше сън за печалби. Парите бяха нещо без значение откакто се натъкна на Непорочна, която можеше да призове всичко от което имаха нужда направо от въздуха. Не, сънят беше за власт – той, собственикът на стоките, за които хората бяха готови да дадат и кръвта си, стоеше встрани от тълпата и се усмихваше с обаятелната си усмивка.

Но изведнъж се събуди, връвата на клиентите заглъхна и той чу дишането в тъмната стая.

Изправи се и потта от ентузиазма изстина на челото му.

– Непорочна?

Тя беше там, застанала до стената, дланите ѝ търсеха някаква опора в мазилката. Очите ѝ бяха широко отворени, но не виждаше нищо. Поне нищо, което да вижда и Шадуел. Това се беше случвало и преди – последният път преди два или три дни, във фойайето на същия този хотел.

Стана от леглото и облече халата си. Тя го усети и прошепна името му.

– Тук съм – отвърна той.

– Пак – рече тя, – пак го почувствах.
– Бич Божи? – попита той с безразличие.
– Разбира се. Трябва да продадем килима и да свършваме с това.
– Ще го продадем. Ще го продадем – рече той и бавно се приближи към нея. – Подготовката върви, знаеш това.

Говореше с равен глас за да я успокои. И в най-добрите моменти тя беше опасна, но тези настроения го плашеха най-много.

– Обадих се – каза той. – Купувачите ще дойдат. Те са очаквали това. Ще дойдат и ще направим продажбата, и всичко ще свърши.

– Видях къде живее – продължи тя. – Имаше стени, огромни стени. И пясък, вятре и навън. Като края на света.

Очите ѝ се спряха върху него и властта на видението върху нея сякаш отслабна.

– Кога, Шадуел? – попита тя.

– Кога какво?

– Търгът.

– Вдругиден. Както уредихме.

– Странно – кимна тя, а гласът ѝ отново стана нормален. Бързината, с която се сменяха настроенията ѝ, винаги го заварваше неподготвен. – Странно, да сънувам тези кошмари след толкова време.

– Това е защото видя килима – каза Шадуел. – Той ти напомня.

– Нещо друго е – отвърна тя.

Отиде до вратата, която водеше към останалата част от апартамента на Шадуел, и я отвори. В съседната стая мебелите бяха избутани до стените, за да могат да разгърнат плячката си – Втъкания свят. Застана на прага и се загледа в килима.

Не стъпи с босите си крака върху него – някакво суеверие я съдръжа да не прекрачва границата – но обиколи покрай ръба, разглеждайки внимателно всеки инч.

По средата на отсрещната страна се спря.

– Ето – тя посочи надолу към Килима.

Шадуел се приближи към нея.

– Какво има?

– Липсва едно парче.

Той проследи погледа ѝ. Жената беше права. Едно малко парче от килима беше откъснато, най-вероятно при борбата в магазина.

– Нищо важно – изкоментира той. – Това няма да смуги купувачите ни, повярвай ми.

– Не ме интересува стойността.

– Тогава какво?

– Използвай очите си, Шадуел. Всеки от тези мотиви е един от Виждащите.

Той приклепна и заразглежда знаците по ръба. Трудно можеха да се различат човешки фигури в тях – приличаха повече на запетайки с очи.

– Това са хора?

– О, да. Измет: най-долните от долните. Затова са на ръба. Там са уязвими. Но те също са полезни.

– За какво?

– Като първоначална защита – отвърна Непорочна, а погледът ѝ оставаше прикован към скъсаното. – Първите, които ще бъдат заплашени, първите...

– Които ще се събудят – продължи Шадуел.

– ...Които ще се събудят.

– Мислиш, че те сега са там някъде, навън? – Погледът му се спря на прозореца. Бяха спуснали пердетата, за да не може никой да шпионира съкровището им, но можеше да си представи нощния град зад тях. Мисълта, че там някъде може да има освободена магия, създаваше неочаквано затруднение.

– Да – каза Магьосницата. – Мисля, че са будни. И Бич Божи ги надушва в съня си. Той знае, Шадуел.

– И какво ще правим?

– Ще ги намерим преди да привлекат повече внимание. Бич Божи може да е стар. Може да е бавен и да забравя. Но силата му... – Гласът ѝ затихна, сякаш думите нямаха стойност пред лицето на такива ужаси. Тя си пое дълбоко въздух преди да продължи: – Едва ли е имало ден, когато да не съм наблюдавала внимателно менструума за някакъв знак, че той идва. И той ще дойде, Шадуел. Може би не тази нощ. Но ще дойде. И в този ден ще настъпи краят на всякаква магия.

– Дори за теб?

– Дори за мен.

– Значи трябва да ги намерим – каза Шадуел.

– Не ние. Няма нужда да си цапаме ръцете. – Тя се запъти обратно към спалнята на Шадуел. – Не може да са отишли далече – добави тя докато вървеше. – Те не познават този свят.

Спря до вратата и се обърна към него.

– Не напускай тази стая в никакъв случай, докато не те повикаме. Отивам да призова някой да бъде нашия убиец.

– Кой?

– Някой, когото не познаваш – отвърна Магьосницата. – Той беше мъртъв сто години преди да се родиш. Но ти и той имате много общи неща.

– И къде е той сега?

– В Костницата при Светилището на Смъртните, където изгуби живота си. Искаше да докаже, че ми е равен, разбираш ли, да ме прелъсти. И се опита да стане магьосник, да се занимава с черна магия. Може и да е успял – той не би се уплашил от нищо. Но нещата се объркаха. Доведе Хирурзите от някакъв си отвъден свят, а на тях не им беше забавно. Преследваха го от единия край на Лондон до другия. Накрая проникна в Светилището. Умоляваше ме да ги призова обратно. – Гласът ѝ се превърна в шепот. – Но как бих могла? – Той беше направил своите заклинания. Можех само да ги оставя да извършат онова, което Хирурзите трябва да направят. Накрая, когато беше целият в кръв, той ми каза: Вземи душата ми.

Спря за миг, после продължи:

– Така и направих.

Погледна към Шадуел.

– Стой тук – рече тя и затвори вратата.

Шадуел не се нуждаеше от насърчение да стои далече от сестрите, докато заговорничат. Щеше да се смята за късметлия, ако никога вече не видеше Блудницата и Вещицата. Призраците и живата им сестра обаче бяха неразделни: всяка беше част от другите, по някакъв неразбираем за него начин. Перверзният им съюз беше само една от загадките около тях – имаше още много други.

Например, Светилището на Смъртните. Някога то е било средище на нейния Култ, когато е била на върха на силата и амбициите си. Но беше изпаднала в немилост. Желанието ѝ да управлява Фугата, която по онова време все още е била недоизпипан сбор от отдалечени селища, беше осуетено. Враговете ѝ бяха събрали доказателства срещу нея, описвайки престъпления започнали в утробата на майка ѝ, а тя и нейните последователи си бяха отмъстили. Имаше кръвопролития, но Шадуел никога не разбра мащаба им. Последствията обаче беше разбрал. Охулена и унижена, на Непорочна ѝ беше забранено да стъпва повече в магическата страна на Фугата.

Тя понесе тежко изгнанието. Беше неспособна да смекчи природата си и да остане незабележима сред Кукувиците, историята ѝ се превърна в поредица от кръвопускания, преследвания и още повече кръвопускания. Въпреки че беше известна и боготворена от посветените, които я

наричаха с дузина различни имена – Черната Мадона, Господарката на Мъките, Mater Malifecorium – въпреки това тя стана жертва на собствената си странна непорочност. Лудостта я примамваше – единственото убежище от баналността на Царството, в което бе заточена.

Такава беше когато я намери Шадуел. Луда жена, която говореше думи които никога преди не бе чувал, и която в несвързаните си приказки разказваше за неща, които биха го направили могъщ, само да успееше да се добере до тях.

И сега, ето ги – тези чудеса. Всичките заключени в правоъгълника на един килим.

Той се приближи към средата, загледан във водовъртежа от стилизирани облаци и светкавици – Спиралата. Колко нощи бе лежал буден, чудейки се какво ли би било да бъде в този поток от енергии? Може би като да си при Бог? Или при Дявола?

От тези мисли го изтръгна някакъв вой от съседната стая, а лампата над главата му изведнъж примижа и светлината ѝ беше изсмукана под вратата – доказателство за пълния мрак от другата страна.

Шадуел отиде в противоположния край на стаята и седна.

Кога ли ще се съмне, зачуди се той.

2

Все още нямаше признаци за развиделяване когато часове по-късно, или поне така изглеждаше, вратата се отвори.

Отвъд имаше само чернота.

– Ела и виж – чу се оттам гласът на Непорочна.

Той се изправи, краката му се бяха схванали, и тръгна накуцвайки към вратата.

На прага го посрещна гореща вълна. Все едно че влезе във фурна, в която са се пекли питки от човешка мръсотия и кръв.

Непорочна не се виждаше ясно, стоеше, а може би се носеше във въздуха, малко встрани от него. Въздухът го стисна за гърлото – страшно му се искаше да се върне. Но тя го повика с ръка.

– Виж – нареди му тя, втренчила поглед в мрака. – Нашият убиец дойде. Това е Развратника.

Отначало Шадуел не видя нищо. После някакво късче избягала енергия запълзя по стената и когато се допря до тавана от него бликна разядена светлина.

На нея той видя нещото, което тя нарече Развратника.

И това някога е било човек? Трудно му беше да повярва. Хирургите, за които спомена Непорочна, бяха изобретили наново анатомията. Той висеше във въздуха като разсечено палто на закачалка, тялото му беше някак си разтеглено до свръхчовешки ръст. После, раздвижено сякаш от полъх надигнал се от земята, тялото се изду и започна да се издига. Горните му крайници – парчета от нещо, което някога може и да е било човешка плът, прикрепени несигурно с нишки от подобни на живак хрущяли – бяха повдигнати като че ли щяха да бъдат разпънати на кръст. При това движение обвивката, която закриваше главата му, се разви. Останките ѝ паднаха. Шадуел не се съдържа и извика като разбра каква операция бе направена на Развратника.

Бяха го нарязали на ивици. Бяха извадили всяка кост от тялото му и оставили нещо, по-подходящо за морското дъно, отколкото за света на дишащите, жалко подражание на човешкия род, подхранвано от магиите, които сестрите бяха създали, за да го призват от Предверието на Ада. То се люлееше и издуваше, а безчерепната му глава придоби дузина форми докато Шадуел гледаше. В един миг като че ли останаха само изпъкналите очи, после само някаква паст, която изрази с вой неудоволствието си от събуждането в това състояние.

– Шшшт... – нареди Непорочна.

Развратника потрепери и ръцете се издължиха, сякаш искаше да удужи жената, която му бе причинила това. Но въпреки това замълча.

– Домвил – каза Непорочна. – Някога ти твърдеше, че ме обичаш.

Той отметна назад глава, сякаш в отчаяние от онова, което бе причинило желанието.

– Страхуваш ли се, Развратнико мой?

Погледна я с очи като кървави мехури, готови да се пръснат.

– Дадохме ти малко живот – продължи тя. – И достатъчно сила да обърнеш тези улици нагоре с краката. Искам да я използваш.

Шадуел ставаше нервен при вида на нещото.

– Може ли да се владее? – прошепна той. – Ами ако откачи?

– Нека – отвърна тя. – Мразя този град. Нека го изгори. Стига да убие Виждащите, не ми пука каквото и да направи. Знае, че няма да му позволя почивка, докато не направи това, което искам. А Смъртта е най-доброто обещание, което е получавал.

Мехурите все още бяха вторачени в Непорочна, и погледът им потвърждаваше думите ѝ.

– Много добре – рече Шадуел и се обърна, запътвайки се към

съседната стая. Човек можеше да понесе само толкова от тази магия.

Сестрите имаха апетит за такива неща. Обичаха да се вглъбяват в подобни ритуали. Що се отнася до него, той беше доволен, че е човек.

Е, почти доволен.

V. ОТ ДЕТСКИТЕ УСТА

1

Зората запълзя предпазливо над Ливърпул, сякаш се боеше от онова, което ще завари. Кал гледаше как светлината разкрива града, и той му се струваше сив от канавките до върховете на комините.

Беше живял тук през целия си живот: това беше неговият свят. Понякога телевизията и лъскавите списания му показваха други перспективи, но той някак си така и не повярва в тях. Те бяха толкова далече от онова, което знаеше, или всъщност от онова, което се надяваше да узнае през седемдесетте си години, колкото и звездите, които примигваха над главата му.

Фугата обаче беше различна. За един кратък, прелестен период, тя изглеждаше като място, където наистина би могъл да бъде. Беше прекалено оптимистично настроен. Земята можеше и да го иска, но нейните хора не. За тях той беше презрян човек.

Скита се по улиците в продължение на около час, наблюдавайки как започва още едно понеделнишко утро в Ливърпул.

Толкова ли бяха лоши, тези Кукувици към чието племе принадлежеше? Те се усмихваха като посрещаха котките си след нощ на похождения; прегръщаха децата си, които тръгваха на училище; радио свиреше любовни песни на закуска. Докато ги гледаше, страшно му се прииска да ги защити. По дяволите, ще се върне и ще каже на Виждащите какви фанатици са.

Като се приближи към къщата видя, че предната врата беше широко отворена, а някаква млада жена от квартала, която бе виждал, но не познаваше по име, стоеше на края на пътеката и гледаше втренчено натам. Едва когато стигна на няколко крачки от портата забеляза Нимрод. Стоеше на изтривалката с тога, направена от риза на Кал, и слънчеви очила, които беше задигнал от масичката до леглото му.

– Това твое дете ли е? – попита жената докато той отваряше портата.

– В известен смисъл.

– Започна да удря по прозореца като минавах. Няма ли кой да го наглежда?

– Сега вече има – отвърна Кал.

Погледна надолу към детето и си спомни какво беше казал Фреди, че Нимрод само изглежда като невръстно дете. Нимрод беше плъзнал слънчевите очила на челото си и гледаше посетителката с поглед, който само потвърждаваше описанието на Камъл. Кал нямаше друг избор освен да изиграе ролята на баща. Взе Нимрод на ръце.

– Какво правиш? – прошепна той на детето.

– Коплта! – отвърна Нимрод. Малко му беше трудно да се справя с бебешката уста. – Жги бия.

– Кого?

Но докато Нимрод отговори, жената мина по пътеката и застана на половин метър от вратата.

– Очарователен е – заука тя.

Преди Кал да успее да се извини и да го прибере вътре, детето вдигна ръце и ги протегна към нея с артистично гърголене.

– Ох, сладичкото... – рече тя.

И взе Нимрод преди Кал да успее да й попречи.

Кал забеляза блясъка в очите на Нимрод щом тя го притисна към пищните си гърди.

– Къде е майка му? – попита тя.

– Ще се върне след малко – отговори Кал и направи опит да изтръгне Нимрод от удоволствието. Той не се пускаше. Лицето му сияеше докато го люлееха, а дундестите му пръстчета стискаха гърдите на жената. Щом Кал го хвана той зарева.

Жената му зашътка и го притисна по-силно към себе си, при което той започна да си играе със зърната на гърдите през тънкия плат на блузата й.

– Бихте ли ни извинили? – каза Кал и борейки се с юмруците на бебето го взе от възглавниците му преди да започне да суче.

– Не бива да го оставяте само – каза жената и разсеяно докосна гърдата си където Нимрод я беше галил.

Кал й благодари за загрижеността.

– Чао-чао красавецо – рече тя на детето.

Нимрод й изпрати въздушна целувка. На лицето й се изписа смущение, после тръгна заднишком към портата, а усмивката, която бе отправила на детето, изчезна от устните й.

2

– Страшно тъпо.

Нимрод не се разкайваше. Седеше в коридора, където го остави Кал, и го гледаше предизвикателно.

– Къде са останалите? – поиска да узнае Кал.

– Навън – рече Нимрод. – Ние също ще излезем.

С всяка следваща сричка овладяваше езика си. И крайниците си също. Затътри се към входната врата и се протегна към дръжката.

– Писна ми тука. Само лоши новини.

Пръстите му обаче не достигаха с няколко инча до дръжката, и след няколко неуспешни опита да я хване той заудря с юмруци по дървото.

– Искам да видя.

– Добре – съгласи се Кал. – Само не викай.

– Искам навън.

Викът му беше наистина отчаян. Няма да е лошо да поразходи малко детето из квартала, реши Кал. Изпитваше някакво перверзно задоволство от мисълта да понесе това чудно същество навън на въздух, да види всичко; а още по-голямо задоволство изпитваше при мисълта, че детето което му се смееше когато го остави, сега щеше да зависи от него.

Но какъвто и яд да му беше останал спрямо Нимрод, той скоро се изпари, тъй като неговите речеве умения станаха по-съвършени. Скоро потънаха в свободен и оживен разговор, без да ги е грижа за погледите които привличаха.

– Оставиха ме там! Казаха ми сам да се оправям. – Той вдигна миниатюрната си ръка. – Как, питам те? Как?

– Защо изобщо имаш такава форма? – попита Кал.

– На времето изглеждаше добра идея – отговори Нимрод. – Преследваше ме един побеснял съпруг, така че се скрих в най-невероятната форма, за която можах да се сетя. Мислех си да си трая няколко часа, а после отново да се освободя. Глупаво беше, наистина. За една такава магия се иска сила. И естествено, когато започна окончателното тъкане, такава нямаше. Бях задължен да вляза в килима така.

– И как ще се върнеш към нормалния си вид?

– Не мога. Не и преди да се върна в земята на Фугата. Безпомощен съм.

Той вдигна слънчевите очила да огледа една минаваща красавица.

– Видя ли какви бедра има?

- Не се лигави.
- Бебетата се лигавят.
- Не като тебе.

Нимрод стисна венците си.

- Шумен е, този твой свят – рече той и добави, – и мръсен.
- По-мръсен от 1896 година?
- Много. Но ми харесва. Трябва да ми разкажеш за него.
- О, Господи – рече Кал. – Откъде да започна?
- Откъдето искаш – отвърна Нимрод. – Ще видиш, че бързо се уча.

Това беше вярно. По време на половинчасовата им разходка в околностите на Чариът Стрийт той разпита Кал за най-различни неща, някои подсказани от нещо, което бе видял на улицата, други по-абстрактни. Първо говориха за Ливърпул, после за градовете изобщо, после за Ню Йорк и Холивуд. Разговорът за Америка ги отведе към отношенията Изток – Запад, и Кал описа всички войни и убийства след 1900 година, за които можа да се сети. Засегнаха накратко ирландския въпрос и състоянието на британската политика, после Мексико, където и двамата много искаха да отидат, оттам и Мики Маус, основните принципи на аеродинамиката, после се върнаха през ядрената война и Непорочното Зачатие; към любимата тема на Нимрод: жените. Или по-скоро към две конкретни жени, които му хванаха окото.

В замяна на това кратко въведение към края на двадесети век Нимрод запозна Кал с нещо като ръководство за начинаещи за Фугата, като му разказа първо за Дома на Капра, който представлява сградата, в която се събира Съветът на Родовете да заседава; после за Мантията – облакът, който скрива Спиралата, и Тясното Сияние – проходът към гънките във вътрешността ѝ, за Небесната Твърд и Стъпалата на Реквиема. Самите имена изпълваха Кал с копнеж.

И двете страни научиха много, най-малкото факта, че след време могат да станат приятели.

– Стига разговори – каза Кал като направиха пълен кръг и се върнаха пред портата на къщата. – Ти си бебе, не забравяй!

– Как бих могъл? – рече Нимрод със страдалческо изражение.

Кал влезе и повика баща си. Къщата обаче бе потънала в тишина от покрива до основите.

– Няма го – каза Нимрод. – Пусни ме долу, за Бога.

Кал остави бебето на пода в коридора, а то веднага се запъти към кухнята.

– Трябва да пийна нещо – рече то. – И нямам предвид мляко.

– Ще видя какво мога да намеря – засмя се Кал и тръгна към задната стая.

Като видя баща си седнал в креслото с гръб към градината, в първия момент Кал помисли, че Брендън е умрял. Стомахът му се преобърна, едва не извика. Но Брендън отвори очи и погледна сина си.

– Тате? – рече Кал. – Какво има?

По бузите на Брендън течаха сълзи. Той не направи опит да ги изтрие, нито да потисне риданията, които го разтърсваха.

– О, татко...

Кал се приближи до баща си и клекна до креслото.

– Всичко е наред... – рече той и постави ръка върху неговата. – За мама ли мислеше?

Брендън поклати глава. Сълзите се търкулнаха надолу. Кал не го попита нищо повече, само задържа ръката му. Беше си помислил, че меланхолията на Брендън отминава, че мъката вече е притъпена. Очевидно не беше така.

– Аз... получих писмо – промълви накрая Брендън.

– Писмо?

– От майка ти – погледът изпълнен със сълзи, се спря на сина му. – Луд ли съм, Кал?

– Разбира се, че не, татко. Разбира се, че не.

– Ами, кълна се... – спусна ръка край креслото и вдигна една подгизнала носна кърпа. Избърса с нея носа си и кимна към масата: – Там е. Виж сам.

Кал отиде до масата.

– Беше с нейния почерк – добави Брендън. На масата наистина имаше лист хартия, сгъван и разгъван многократно, мокър от сълзи.

– Беше много хубаво писмо. Пишеше, че е щастлива и не бива повече да скърбя. Казва...

Той спря и отново се разплака. Кал взе листа. Хартията беше много тънка, никога не бе виждал такава. И двете страни на листа бяха празни.

– Казва, че ме чака, но не бива да се притеснявам, защото там горе чакането е приятно, и... и че аз трябва да продължа да се радвам на живота още, докато ме повикат.

Хартията беше не просто тънка, усети Кал, както я гледаше тя ставаше все по-ефимерна. Остави листа на масата, а косъмчетата на врата му настръхнаха.

– Бях толкова щастлив, Кал – говореше Брендън. – Само това исках – да знам, че е щастлива, и че един ден пак ще бъда с нея.

– Татко, на листа няма нищо. Празен е.

– Имаше, Кал. Кълна се. Имаше. Беше с нейния почерк. Бих го познал винаги. После – Боже Господи – просто избледня и изчезна.

Кал се обърна и видя баща си направо превит надве в креслото, ридайки сякаш мъката му беше непоносима. Сложи ръката си върху неговата, която стискаше протритата облегалка.

– Дръж се, тате – прошепна той.

– Това е кошмар, синко – рече Брендън. – Все едно, че я загубих за втори път.

– Не си я загубил, тате.

– Защо изчезна така написаното?

– Не зная – Кал погледна отново към писмото. Листът всъщност почти се беше стопил.

– Откъде дойде писмото?

Старецът се намръщи.

– Спомняш ли си?

– Не... не съвсем. Мъгляво ми е... някой дойде на вратата. Да. Така беше. Някой дойде на вратата. Каза ми, че има нещо за мене... беше в самото му.

Кажи ми какво виждаш и то е твое.

Думите на Шадуел отекнаха в главата на Кал.

Вземи каквото искаш. Свободно, гратис и безплатно.

Това беше лъжа, разбира се. Една от многото. Винаги трябваше да се плаща.

– Той какво искаше? В замяна? Помниш ли?

Брендън поклати глава, после се намръщи и се опита да си спомни:

– Нещо... за тебе. Каза... мисля, че каза... че те познава.

Той вдигна поглед към Кал.

– Да, точно така. Сега си спомних. Каза, че те познава.

– Това е било номер, тате. Отвратителен номер.

Брендън присви очи, сякаш се опитваше да схване всичко това. Изведнъж решението му се яви ясно.

– Искам да умра, Кал.

– Не, тате.

– Да, наистина. Наистина. Не искам да те притеснявам повече.

– Просто си тъжен – рече тихо Кал. – Ще мине.

– Не искам да мине – отвърна Брендън. – Не сега. Просто искам да заспя и да забравя, че съм живял.

Кал се протегна и прегърна баща си. Отначало Брендън се дръпна,

никога не бе проявявал чувствата си. Но после риданията отново се надигнаха и Кал усети как ръцете на Брендън се вдигат и те се прегърнаха силно.

– Прости ми, Кал – рече Брендън през сълзи. – Можеш ли?

– Тихо, татко. Не ставай глупав.

– Разочаровах те. Никога не съм казвал... всичко, което чувствам. И на нея. Никога не й казах... колко много... не можах да й кажа колко много я обичам.

– Тя знаеше – отвърна Кал и неговите очи също се замъглиха от сълзи. – Повярвай ми, тя знаеше.

Останаха прегърнати още малко. Това беше слабо утешение, но Кал знаеше, че силният му гняв съвсем скоро ще пресуши сълзите. Шадуел бе идвал тук, Шадуел с неговия костюм от заблуди. В гънките му Брендън си бе представил писмо от Рая, и илюзията бе траяла докато е бил нужен на Търговеца. Сега Брендън вече беше излишен – килимът беше намерен. Затова магията се разпадаше. Думите бяха изчезнали, а накрая и хартията, върната в онази ничия земя между желанието и осъществяването му.

– Ще направя чай – рече Кал.

Това би направила майка му при такива обстоятелства. Щеше да кипне вода, да затопли чайника и да отброи лъжичките чай. Да установи домашен порядък срещу хаоса, с надеждата да отложи за малко мъките и скръбта.

VI. СЪБИТИЯ ПРИ СИЛЕН ВЯТЪР

1

В коридора Кал се сети за Нимрод.

Задната врата беше отворена и детето се тътреше из занемарената градина. Приличаше на джудже сред храстите. Кал застана на вратата и го повика, но Нимрод беше зает – пишкаше върху една леха с избуяла самакитка. Реши да го остави на мира. В сегашното му състояние най-голямото удоволствие, на което можеше да се надява Нимрод, беше едно хубаво изпикаване.

Докато слагаше чайника на печката навън изтреща влакът за Борнмът (през Рънкорн, Оксфорд, Рединг и Саутхамптън). Миг по-късно Нимрод застана на вратата.

- Боже Господи. Как изобщо спите тука?
- Свикваш – отвърна Кал. – И говори по-тихо. Баща ми ще те чуе.
- Какво стана с питието ми?
- Ще трябва да почака.
- Ще рева – предупреди Нимрод.
- Ами реви.

Блъфът не мина – Нимрод вдигна рамене и се върна да оглежда градината.

- Може да заобичам този свят – обяви той и излезе на слънце.

Кал взе една от мръсните чаши в мивката и я изми за баща си. После се отиде до хладилника да потърси мляко. В този момент чу как Нимрод издаде някакъв звук. Обърна се и се приближи към прозореца. Нимрод беше забил поглед в небето, ококорил очи от учудване. Сигурно гледаше как минава някой самолет. Кал се върна при хладилника. Докато вземаше млякото, което всъщност беше единственото нещо в хладилника, някой почука на предната врата. Той вдигна поглед отново и няколко неща го поразиха едновременно.

Първо, отнякъде изведнъж се бе появил вятър. Второ, Нимрод отстъпваше към малиновите храсти и се опитваше да се скрие. И трето, на лицето му не беше изписано учудване, а страх –

После чукането стана по-силно и юмруци заблъскаха по вратата.

Докато минаваше през коридора чу баща му да казва:

– Кал? В градината има някакво дете.

А от градината – вик.

– Кал? Едно дете...

С ъгъла на околото си видя Брендън да минава през кухнята запътен към градината.

– Татко, чакай... – каза той и отвори входната врата.

На прага беше Фреди. Но всъщност Лилия, която стоеше малко зад него, попита:

– Къде е брат ми?

– Навън в ...

Градината, щеше да каже той, но от гледката на улицата онемя.

Вятърът беше вдигнал всичко, което не бе заковано – боклуци, капаци на кофи за боклук, градински мебели – и го въртеше в някаква въздушна тарантела. Беше изкоренил цветя и вдигаше пръстта от лехите, закривайки слънцето с мръсно було.

Няколкото минувачи заварени от този ураган, се държаха за стълбове на лампи и огради, други се бяха проснали на земята с ръце над

главите.

Лилия и Фреди влязоха в къщата и вятърът ги последва, нетърпелив за нови завоевания, зарева из къщата и изскочи навън в градината отзад. Беше толкова силен, че Кал едва не падна.

– Затвори вратата! – изкрещя Фреди.

Кал блъсна вратата и я заключи. Тя затрещя под поривите на вятъра от другата страна.

– Господи. Какво става?

– Нещо ни гони – отвърна Фреди.

– Какво?

– Не знам.

Лилия вече беше наполовината път към кухнята. През отворената врата отзад се виждаше, че навън е почти нощ, толкова прах имаше във въздуха. Кал зърна баща си да прекрачва прага и да вика нещо срещу дервишкия вой на вятъра. Зад него се мяркаше само тогата на Нимрод, който се бе хванал за един храст, а вятърът се опитваше да го вдигне.

Кал се втурна след Лилия и я задмина на прага на кухнята. По покрива изтрополяха няколко изтръгнати плочи.

Брендън вече беше в градината, почти скрит от вятъра.

– Татко, чакай! – изкрещя Кал.

Докато минаваше през кухнята погледът му попадна върху чайника и чашата до него, и целият абсурд на всичко това го удари като чук.

Сънувам, помисли си той. Паднах от стената и оттогава все сънувам. Светът не е такъв. Светът, това са чайникът и чашата, а не магии и торнадо.

В този миг на колебание сънят се превърна в кошмар. През облаци-те прах видя Развратника.

Висеше на вятъра, огрян от слънчев лъч.

– Свършено е – каза Фреди.

Думите му пришпориха Кал. Той изскочи през задната врата в градината преди Развратника да се спусне върху жалките фигури долу.

Звярът привлече смаяния поглед на Кал. Той видя зловещото оформление на кожата му, което я караше да се издува и люлее, и чу отново онзи вой, който си бе помислил, че е просто от вятъра. Той изобщо не беше естествен: звукът излизаше през дужина места от това видения, беше или трясък, или свистене, което се чуваше докато изтръгваше съдържанието на градината и го запращаше във въздуха.

Дъжд от растения и камъни се изсипа върху хората в градината. Кал покри главата си с ръце и се затича напосоки към мястото, където за

последен път видя баща си. Брендън лежеше на земята и се беше прикрил. Нимрод не беше при него.

Кал познаваше пътеката в градината като дланта на ръката си. Плюйки мръсотия, той се отдалечи от къщата.

Някъде отгоре, скрито като по милост, Развратника зави отново и Кал чу Лилия да вика. Не погледна назад защото видя пред себе си Нимрод, който бе стигнал до задната ограда и се опитваше да откърти изгнилите дъски. Имаше известен успех, въпреки размерите си. Кал се сниши под нов дъжд от пръст и изтича покрай гълъбарника към оградата.

Воят престана, но вятърът изобщо не стихна. Съдейки по грохота от другата страна на къщата, той разкъсваше Чариът Стрийт на парчета. Кал стигна до оградата и се обърна. Слънцето прониза булото от прах и за миг той зърна синьо небе – после някакъв силует го закри и Кал се хвърли към оградата. Започна да се катери, а съществото се насочи към него. Коланът му се закачи отгоре на някакъв пирон. Посегна да го откачи, сигурен че Развратника е зад врата му, но изглежда че Лудия Муни го беше натиснал отзад, защото щом издърпа колана падна от другата страна на оградата, жив и невредим.

Изправи се и видя защо. Безкостният звяр висеше до гълъбарника и главата му се огъваше напред-назад заслушана в гълъбите вътре. Кал благослови наум птиците, наведе се и откърти още една дъска от оградата – достатъчно за да изтегли Нимрод през дупката.

Като дете с бой го бяха научили за опасностите в тази ничия земя между оградата и железопътната линия. Сега тези опасности изглеждаха нищожни пред онова нещо, което се мотаеше покрай гълъбарника. Кал вдигна Нимрод на ръце и се закатери по чакъла на насипа към релсите.

– Бягай – извика Нимрод. – Зад нас е. Бягай!

Кал погледна на север и на юг. Вятърът беше намалил видимостта на десетина метра в двете посоки. Примрял от страх прекрачи първата релса и стъпи на омасленото пространство между траверсите. Бяха общо четири линии, по две във всяка посока. Пристъпи към втората, когато чу Нимрод да казва:

– По дяволите.

Кал се обърна и петите му застъргаха по чакъла. Преследвачът им се беше отказал да гледа птици и се издигаше над оградата.

Зад звяра видя Лилия Пелиция. Стоеше сред развалините на градината на Муни с отворена уста, сякаш викаше нещо. Но не излизаше никакъв звук. Или поне Кал не чуваше нищо. Звярът обаче не беше лишен от сетива. Спря движението си и се обърна към градината и жената в

нея.

Онова, което се случи след това, беше закрито и от вятъра, и от Нимрод, който предчувствайки гибелта на сестра си, започна да се бори в ръцете на Кал. Кал видя само как издутият силует на преследвачът им изведнъж потрепери и в следващия миг се чу силния вик на Лилия. Това беше вик на страдание, повторен като ехо от Нимрод. Вятърът духна отново и обви като саван градината, точно в мига когато Кал мярна тялото на Лилия обгърнато в бял пламък. Викът секна изведнъж.

Кал усети потреперване под краката си – отнякъде идваше влак. Но от коя страна идваше, и по коя линия? Убийството на Лилия възбуди вятъра още повече. Сега се виждаше на по-малко от десет метра и в двете посоки.

Знаейки, че там откъдето бяха дошли, не беше безопасно, той обърна гръб на градината. Звярът предизвика нов трясък, от който косата му настръхна.

Мисли, рече си той. След малко пак щеше да се понесе след тях.

Изви ръка покрай Нимрод и погледна часовника си. Беше дванадесет и тридесет и осем.

Накъде се насочва влакът в дванадесет и тридесет и осем? Към гарата на Лайм Стрийт, или от нея?

Мисли.

Нимрод заплака. Това не беше бебешки рев, а дълбоки, искрени ридания от мъка.

Треперенето на чакъла се засили и Кал погледна през рамо. Булото се разкъса отново и той зърна градината. Тялото на Лилия беше изчезнало, но Кал видя баща си, застанал сред опустошението, а убиецът на Лилия се издигаше над него. Лицето на Брендън беше отпуснато. Или не схващаше опасността, или не го беше грижа. Не помръдваше.

– Викът! – Кал вдигна Нимрод пред лицето си. – Нейният вик...

Нимрод само хлипаше.

– Можеш ли да извикаш така?

Звярът почти стигна до Брендън.

– Викай! – изкрещя Кал на Нимрод и така го разтърси, та чак венците му затракаха. – Викай или ще те пречукам!

Нимрод му повярва.

– Хайде! – подкани го Кал и Нимрод отвори уста.

Звярът чу вика. Извъртя надутата си като балон глава и се насочи отново към тях.

Всичко това отне само няколко секунди, но през това време

вибрациите се засилиха. Колко далече беше влакът сега? Една миля? Четвърт миля?

Нимрод спря да вика и се мъчеше да се освободи от Кал.

– Господи, човече! – пищеше той, гледайки ужаса, който се приближаваше към тях през дима. – Ще ни убие!

Кал се опита да не обръща внимание на виковете му и се опита да достигне онова хладно кътче в паметта, където бяха датите и направленията на влаковете.

По коя линия беше, и от коя страна? Умът му превърташе цифрите като гарово табло и търсеше влак на шест или седем минути след заминачане или пристигане на Лайм Стрийт в Ливърпул.

Звярът се изкачваше по насипа. Вятърът го обвиваше с поли от прах и танцуваше в нарязаното тяло, стенойки през отворите.

Трясъкът на приближаващия се влак беше достатъчно силен за да накара вътрешностите на Кал да потреперят. Цифрите продължаваха да се въртят.

Накъде? Откъде? Бърз влак или пътнически?

Мисли, мътните те взели.

Звярът беше почти над тях.

Мисли.

Направи крачка назад. Зад него най-далечната линия засвистя.

Със свистенето дойде и отговорът. Това беше влакът от Стафорд през Рънкорн. Влакът трещеше по маршрута си и ритъмът му се надигна през краката на Кал.

– Дванадесет и четиридесет и шест от Стафорд – рече той и стъпи на бръмчачката линия.

– Какво правиш? – попита Нимрод.

– Дванадесет и четиридесет и шест – промърмори той: това беше молитва в числа.

Колачът пресичаше първата от северните линии. Носеше само смърт. Без проклетие, без присъда: само смърт.

– Ела ни хвани – изкрещя Кал.

– Полудя ли?

Вместо отговор Кал вдигна примамката по-високо. Нимрод зарева. Главата на преследвача стана огромна от глад.

– Хайде!

Пресече северните линии, сега стъпваше на първата от южните.

Кал направи още една несигурна крачка назад, петата му опря в крайната релса, а гласът на звяра и трясъкът на земята разклатиха

пломбите в зъбите му.

Последното нещо което чу когато звярът дойде да го грабне, беше Нимрод, който търсеше в някакъв небесен списък Отмъстител.

Изведнъж сякаш в отговор на призива му булото от пращен въздух се разцепи и влакът връхлетя върху тях. Кал усети как кракът му се закачи на релсата и го вдигна малко за да отстъпи назад, после падна от-вд релсите.

После всичко стана за секунда. В един миг съществото беше върху линията, пастта му беше огромна, апетитът за смърт още по-голям. А в следващия влакът го блъсна.

Нямаше вик. Нито триумф от гледката на унищожаването на чудо-вището. Само гадна смрад, сякаш всеки мъртвец в околността се бе надигнал и избълвал дъха си, а влакът профуча край тях и от прозорците му надничаха размазани лица.

Както се появи изведнъж, така и изчезна през завесата по пътя си на юг. Свистенето на релсите затихна и се превърна в съскащ шепот. После и той престана.

Кал разтърси Нимрод за да го накара да спре списъка на божествата.

– Свърши... – рече той.

На Нимрод му беше необходимо известно време, за да възприеме този факт. Взираше се през дима, очаквайки Развратника отново да се понесе към тях.

– Няма го – каза Кал. – Убих го.

– Влакът го уби – отбеляза Нимрод. – Пусни ме долу.

Кал го пусна, и без да се оглежда наляво или надясно Нимрод тръгна обратно през релсите към градината, където бе загинала сестра му. Кал закричи след него.

Вятърът дошъл с безкостното същество, или който го доведе, стихна съвсем. И понеже сега нямаше дори и полъх да задържи мръсотията вдигната във въздуха, отгоре се изсипа потоп. Малки камъни, парчета от градински мебели и огради, дори останките от няколко отнесени домашни животни. Дъжд от кръв и пръст, който добрите хора от Чариът Стрийт не бяха очаквали преди Деня на Страшния Съд.

VII. ПОСЛЕДСТВИЯТА

1

Когато прахолякът започна да сляга стана възможно да се прецени размера на опустошението. Градината беше обърната с главата надолу, разбира се, както и всички останали градини по улицата; от покрива липсваха дузина плочи, а коминът не изглеждаше никак стабилен. Вятърът бе нанесъл не по-малко смъртоносни поражения и пред къщата. По цялата улица цареше бъркотия: имаше съборени улични лампи, разрушени стени, счупени стъкла на коли от летящи боклуци. За щастие изглежда нямаше сериозно пострадали: само порязвания, натъртвания и шок. Лилия, от която не остана и следа, беше единственият смъртен случай.

– Това същество беше на Непорочна – каза Нимрод. – Ще я убия за това, кълна се.

Заканата изглеждаше двойно по-несериозна от това смалено тяло.

– Каква полза? – рече Кал унило. Гледаше през предния прозорец как жителите на Чариът Стрийт ходят наоколо замаяни, някои загледани в отломките, други примижали към небето, като че ли очакваха там да бъде изписано някакво обяснение.

– Спечелихме важна победа този следобед, господин Муни – отбеляза Фредерик. – Не разбирате ли? И тя беше ваше дело.

– Ама че победа – отвърна с горчивина Кал. – Баща ми седи оттатък без да каже и дума, Лилия е мъртва, половината улица е потрошена...

– Ще се бием отново – каза Фреди, – докато Фугата бъде в безопасност.

– Ще се бием, така ли? – обади се Нимрод. – А ти къде беше като хвърчаха лайната?

Камъл щеше да възрази, после размисли и остави мълчанието да признае страхливостта му.

На другия край на Чариът Стрийт пристигнаха две линейки и няколко полицейски коли. Като чу сирените Нимрод отиде при Кал до прозореца.

– Униформи – промърмори той. – Те винаги означават неприятности.

Докато казваше това, вратата на водещата полицейска кола се отвори и от нея слезе мъж с тъмен костюм, приглаждайки с длан оредялата

си коса. Кал познаваше лицето му – под очите му имаше такива сенки като че ли не беше спал от години – но, както винаги, не можеше да се сети за името му.

– Трябва да се махаме – каза Нимрод. – Ще искат да говорят с нас...

Дузина униформени полицаи вече се бяха пръснали между къщите, за да започнат разследванията си. Какво ли ще съобщят съседите, чудеше се Кал. Дали бяха забелязали съществото, което уби Лилия, и ако беше така, щяха ли да го признаят?

– Аз не мога да тръгна – рече Кал. – Не мога да оставя баща ми.

– Мислиш, че няма да надушат нещо, като говорят с тебе? – попита Нимрод. – Не се вдетинявай. Остави го да им разкаже всичко, каквото поиска. Няма да повярват.

Кал разбра, че в това има смисъл, но все пак не му се искаше да оставя Брендън сам.

– Какво стана със Сузана и останалите? – попита Кал докато обмисляше проблема.

– Отидоха до магазина да видят дали ще могат да проследят Шадуел оттам – отвърна Фреди.

– Малко е вероятно, нали? – рече Кал.

– При Лилия се получи.

– Искаш да кажеш, че знаеш къде е килима?

– Почти. Виждаш ли, ние двамата отидохме в къщата на Лашенски, за да се ориентираме. Тя каза, че ехото е много силно.

– Ехо?

– От мястото, където е сега килима, към мястото където е бил.

Фреди бръкна в джоба си и извади три лъскави нови книжки с меки корици. Едната беше атлас на Ливърпул и областта. Другите две бяха криминални романи.

– Взех тези назаем от една сладкарница – каза той, – за да проследим килима.

– Но не сте успели – отбеляза Кал.

– Както казах, почти. Прекъснахме когато тя усети присъствието на онова нещо, което я уби.

– Винаги е била проникателна – рече Нимрод.

– Така си беше – отвърна Фреди. – Щом надуши звяра във вятъра забрави за килима. Поиска да се върнем да ви предупредим. Това ни беше грешката. Трябваше да останем.

– Тогава щеше да ни излови един по един – каза Нимрод.

– За Бога, надявам се, че не е тръгнало първо след другите – рече Кал.

– Не. Живи са. Щяхме да усетим, ако нещо беше станало.

– Прав е – отбеляза Нимрод. – Лесно можем да ги проследим. Но трябва да тръгваме веднага. Щом униформите стигнат до тук, сме в капан.

– Добре, разбрах – съгласи се Кал. – Нека само да кажа довиждане на татко.

Той отиде в съседната стая. Брендън не беше помръднал откакто го остави в креслото.

– Татко... чуваш ли ме?

Брендън вдигна измъчен поглед.

– Не съм виждал такъв вятър от войната – рече той. – Там, в Малая. Видях как събаря цели къщи. Не мислех, че ще го видя и тук.

Говореше разсеяно, втренчил поглед в голата стена.

– На улицата има полиция – каза Кал.

– Поне гълъбарникът още стои, а? Такъв вятър... – гласът му затихна. После продължи: – Ще дойдат ли тук? Полицията?

– Мисля, че да, татко. Ще можеш ли да говориш с тях? Аз трябва да тръгвам.

– Разбира се, че трябва – промърмори Брендън. – Върви.

– Имаш ли нещо против да взема колата?

– Взemi я. Мога да им кажа... – спря се отново да събере мислите си. – Не съм виждал такъв вятър от... о, от войната.

2

Тримата излязоха през задната врата, прескочиха оградата и се запътиха покрай насипа към моста за пешеходци в края на Чарийт Стрийт. Оттам видяха колко голяма беше тълпата, насъбрала се вече от съседните улици, нетърпелива да наблюдава спектакъла.

Част от Кал гореше от желание да слезе долу и да им разкаже какво бе видял. Да им каже: светът не е просто чашата чай и чайника. Знам, защото го видях. Но съдържа думите си, защото знаеше как ще го изгледаат.

Може би щеше да дойде време да покаже гордостта си, да разкаже на своето племе за ужасите и чудесата, които споделяха със света. Но не и сега.

VIII. НЕОБХОДИМИ ЗЛИНИ

Името на мъжа с тъмния костюм, когото Кал видя да слиза от полицейската кола, беше инспектор Хобарт. През осемнадесет от своите четиридесет и шест години той беше работил в полицията, но едва отскокът звездата му бе във възход – когато в края на пролетта и лятото миналата година в града избухнаха безредици.

Причините за тях все още бяха предмет и на обществено разследване, и на частни спорове, но Хобарт нямаше време нито за едното, нито за другото. Той беше завладян от мисълта за Закона и спазването му, и през тази година на граждански вълнения неговата идея-фикс го направи човек на деня.

Хобарт не признаваше деликатността на социолозите или онези, които планираха развитието на обществото. Негова свещена задача беше да опази мира, а методите му – апологетите ги описваха като безкомпромисни – срещаха разбиране сред градските управници. Той се издигна в йерархията за няколко седмици, а при закрити врати му дадоха карт бланш да се справи с анархията, която вече бе коствала милиони на града.

Не беше сляп за политиката на този маньовър. Без съмнение висшите кръгове, към които изпитваше безкрайно, но неизказано презрение, се страхуваха от ответна реакция ако те самите размахат прекалено здрав камшик. Нямаше съмнение също, че той пръв щеше да бъде жертван пред жестокостта на общественото негодувание, ако техниките прилагани от него се провалят.

Но те не се провалиха. Елитът, който той оформи – хора избрани от отделите заради симпатията им към методите на Хобарт – постигна бърз успех. И докато конвенционалните сили поддържаха пуританския ред по улиците, Специалният Отряд на Хобарт – известен на онези, които изобщо знаеха за него като Пожарната Команда – действаше зад кулисите и тероризираше всеки заподозрян, че подклажда вълнения с думи или дела. За няколко седмици безредиците стихнаха и Джеймс Хобарт изведнъж се оказа сила, с която трябва да се съобразяват.

Последваха няколко месеца на бездействие и Командата се отпусна. На Хобарт не му беше убягнало, че това да си човек на деня не означава нищо, когато денят отmine; а през пролетта и началото на лятото на тази, следващата година, положението изглеждаше точно такова.

Досега. Днес той смееше да се надява, че пак му предстои битка.

Имаше хаос, а тук пред него – задоволителни доказателства.

– Какво е положението?

Ричардсън, дясната му ръка, поклати глава.

– Говорят за някаква вихрушка – каза той.

– Вихрушка? – Хобарт си позволи една усмивка при този абсурд.

Когато се усмихваше устните му изчезваха, а очите му се превръщаха в цепки. – Никакви престъпници?

– Не ни съобщиха за такива. Очевидно е било просто този вятър...

Хобарт се вгледа в гледката на разрушенията пред себе си.

– Това е Англия – отсече той. – Тук нямаме вихрушки.

– Ами нещо е причинило това...

– Някой, Брин. Анархисти. Тия хора са като плъхове. Намираш отрова, която да свърши работата, а те се научават да дебелеят от нея. – Той направи пауза. – Знаеш ли, мисля, че пак се започва.

Докато говореше, се приближи един от неговите служители – един от опръсканите с кръв герои от сблъсъците през миналата година, човек на име Фрайър.

– Сър. Получихме съобщения за заподозрени – видели са ги да минават по моста.

– Тръгвайте след тях – нареди Хобарт. – Да направим няколко ареста. И Брин, поговори с тези хора. Искам показания от всички на улицата.

Двамата служители се заловиха за работа и оставиха Хобарт да обмисля проблема. В ума му нямаше никакво съмнение, че събитията тук са човешко творение. Може и да не са същите хора, чиито глави бе счупил миналата година, но по същество бяха същите животни. През годините си на служба се бе изправял пред тези зверове под най-различни прикрития, и всеки път когато видеше тяхната паст му се струваше, че са станали още по-непочтени и проклети.

Врагът обаче оставаше един и същ, независимо дали се криеше зад пожар, наводнение или вихрушка. От този факт той черпеше сила. Бойното поле може и да е ново, но войната си беше старата. Това беше борба между Закона, чийто представител бе той, и покварата на безредието в човешките сърца. Той нямаше да позволи никаква вихрушка да скрие от него този факт.

Разбира се, понякога войната изискваше от него да бъде жесток, но коя достойна кауза, за която си заслужава да се бие човек, не изисква понякога от своите привърженици да бъдат жестоки? Никога не бе избягвал тази отговорност, и нямаше да избяга от нея и сега.

Нека звярът дойде пак, да избере каквато си ще маскировка. Той ще бъде готов.

IX. ЗА МОГЪЩЕСТВОТО НА ПРИНЦОВЕТЕ

Магьосницата не погледна към Шадуел когато той влезе. Всъщност, като че ли не беше помръднала от предишната нощ. Хотелската стая бе пропита с миризмата на дъха и потта ѝ. Шадуел си пое дълбоко въздух.

– Горкият ми развратник – промърмори тя, – унищожиха го.

– Как е възможно? – сепна се Шадуел. Представата за съществуването още бе в главата му, в цялото си отблъскващо великолепие. Как можеше едно толкова силно нещо да бъде убито, особено след като вече беше мъртво?

– Кукувиците бяха – рече тя.

– Муни, или момичето?

– Муни.

– А червеите от килима?

– Оцеляха всички, освен един – отвърна Непорочна. – Права ли съм, сестро?

Вещицата клечеше в ъгъла, а тялото ѝ приличаше на хрчка върху стената. Отговорът ѝ беше толкова тих, че Шадуел не го чу.

– Да – каза Непорочна. – Сестра ми е видяла как е била премахната само една. Останалите са избягали.

– А Бич Божи?

– Чувам само тишина.

– Добре – рече Шадуел. – Ще преместя килима тази вечер.

– Къде?

– В една къща отгатък реката – тя е на човек, с когото някога работех: Шърман. Ще проведем търга там. Тук е твърде открито за нашите клиенти.

– Значи ще дойдат?

– Разбира се, че ще дойдат – ухили се Шадуел. – Тези хора чакат от години. Само заради възможността да наддават. И аз ще им я предоставя.

Приятно му беше да си мисли за това с каква готовност скочиха те при командата му – седемте могъщи участници в търга, които беше поканил за тази Продажба на Продажбите.

Сред тях бяха едни от най-богатите личности на света: разполагаха с богатства достатъчни за да изтъргуват помежду си цели нации. Името на никой от седемте не би означавало нищо за простолюдното – като наистина могъщи хора, те бяха анонимно велики. Но Шадуел беше направил добре проучванията си. Той знаеше, че тези седем имат нещо друго общо, освен неизчислимите богатства. Знаеше, че всички те жадуват за чудотворното. Затова в момента напускаха своите замъци и мансарди и бързаха към този мръсен град с пресъхнали уста и потни длани.

Той имаше нещо, което всеки от тях желаше като самия живот, а може би повече и от богатството. Те бяха могъщи. Но днес, не беше ли той по-могъщ от тях?

Х. ЧОВЕШКИЯТ РОД

– Толкова много желание – сподели Аполин със Сузана докато вървяха по улиците на Ливърпул.

В магазина на Гилкрайст не бяха намерили нищо, само подозрителни погледи, и си излязоха бързо, преди някой да започне да ги разпитва. След като се измъкнаха Аполин пожела да направи обиколка на града, и последва своя нюх към най-оживената улица която можа да открие, където тротоарите бяха претъпкани от купувачи, деца и безделници.

– Желание? – попита Сузана. Това не беше мотив, който веднага би дошъл на ума по тази мръсна улица.

– Навсякъде – рече Аполин. – Не виждаш ли?

Тя посочи към едно рекламno табло за спално бельо, на което двама любовници се бяха отпуснали уморено след сношение, а до него една реклама за коли предлагаше идеалното тяло – и от плът, и от стомана.

– Ето и там – Аполин насочи Сузана към една витрина с дезодоранти, на която змията изкушаваше прелестно голи Адам и Ева с обещание за самочувствие сред тълпата.

– Това място е бардак – изрече на глас одобрението си Аполин.

Едва сега Сузана усети, че са изгубили Джерихо. Той се мъкнеше на няколко крачки след жените и неспокойният му поглед оглеждаше парада от човешки същества. Но беше изчезнал.

Върнаха се обратно през тълпата минавачи и го намериха застанал пред един магазин за видеоапарати под наем, захласнат пред стената от монитори.

– Затворници ли са? – попита той загледан в говорещите глави.

– Не – отвърна Сузана. – Това е представление. Като театър. – Тя го дръпна за широкото сако. – Хайде.

Джерихо обърна поглед към нея. Очите му бяха пълни със сълзи. Мисълта че е бил толкова развълнуван при вида на дузина телевизионни екрани, я накара да се разтревожи за нежното му сърце.

– Всичко е наред – рече тя и го отдели внимателно от витрината. – Те са съвсем щастливи.

Хвана го под ръка. На лицето му за момент се изписа удоволствие и тръгнаха заедно през тълпата. Като усети как тялото му трепери до нейното, тя лесно разбра каква травма бе преживял. Сузана приемаше развратния век в който се беше родила като даденост, не познаваше друг, но сега – когато го видя през неговите очи – започна да го разбира наново: виждаше колко отчаяно беше желанието да даде удоволствия, но същевременно колко лишен от удоволствия беше векът; колко бе груб, независимо от претенциите за съвършенство; и въпреки старанието да очарова – лишен от всякакво очарование.

За Аполин обаче преживяването беше забавно. Тя крачеше през тълпата, развяла дългата си черна пола като вдовица, която се забавлява след погребението.

– Мисля, че трябва да се махнем от главната улица – каза Сузана като я настигнаха. – На Джерихо не му харесва тълпата.

– Ами по-добре да свиква с нея – Аполин го стрелна с поглед. – Съвсем скоро това ще бъде нашия свят.

С тези думи тя се обърна и отново се отдалечи от Сузана.

– Чакай малко!

Сузана се втурна след нея преди да се загубят отново сред множеството.

– Чакай! – хвана тя Аполин за ръката. – Не можем да обикаляме вечно. Трябва да се срещнем с останалите.

– Остави ме малко да се позабавлявам – отвърна Аполин. – Толкова дълго спях. Трябва ми някакво забавление.

– Може би по-късно. Като намерим килима.

– Заеби килима – прекъсна я Аполин.

Докато спореха бяха препречили потока от минавачи и привличаха неодобрителни погледи и ругатни за това неудобство. Едно момче с една набола брада плю към Аполин, а тя веднага му го върна със забележителна точност. Момчето се отдръпна стреснато с наплюто лице.

– Харесват ми тези хора – изкоментира тя. – Не се преструват на любезни.

– Пак изгубихме Джериho – рече Сузана. – Дяволите да го вземат, като дете е.

– Виждам го.

Аполин посочи надолу по улицата, към мястото където бе застанал Джериho, надигнал глава над тълпата сякаш се боеше да не се удави в това море от хора.

Сузана тръгна назад към него, но вървеше срещу движението, а това беше доста трудно. Джериho обаче не помръдваше. Неспokoйният му поглед се беше зареял в празния въздух над главите на множеството. Бутаха го, ръгаха го с лакти, но той продължаваше да се вира над тях.

– Почти те загубихме – въздъхна Сузана, когато най-после стигна до него.

В отговор той само рече:

– Виж.

Въпреки че беше с няколко инча по-ниска от него, тя проследи посоката на погледа му доколкото можа.

– Не виждам нищо.

– За какво се тормози сега? – поиска да узнае Аполин, която вече бе стигнала при тях.

– Толкова са тъжни – каза Джериho.

Сузана погледна лицата край нея. Бяха раздразнителни, а някои отпуснати и по тях се четеше горчивина, но само някои изглеждаха тъжни.

– Виждаш ли? – попита Джериho и добави преди да успее да му възрази: – Светлините.

– Не, не ги вижда – каза твърдо Аполин. – Тя все още е Кукувица, забрави ли? Нищо че владее менструума. Хайде, тръгвай.

– Трябва да ги виждаш – Джериho погледна Сузана, а очите му се насълзиха още повече. – Искам да ги видиш.

– Не прави това – намеси се Аполин. – Неразумно е.

– Имат цветове – продължи Джериho.

– Спомни си Принципите – протестира Аполин.

– Цветове?

– Като дим около главите им.

Джериho я хвана за ръката.

– Чуваш ли ме? – спря го Аполин. – Третият Принцип на Капра гласи...

Сузана не й обръщаше внимание. Гледаше втренчено тълпата, а ръката й стисна ръката на Джериho.

Тя споделяше вече не само усещанията му, но и нарастващата

паника от капана сред това стадо с горещ дъх. В нея се надигна ясно изразена вълна на клаустрофобия, тя затвори очи и си заповяда да запази спокойствие.

В тъмното чу пак гласа на Аполин да споменава някакъв Принцип. Сузана отвори очи.

Онова което видя едва не я накара да извика. Небето сякаш бе променило цвета си, канавките сякаш се бяха запалили и димът задушаваше улицата. Никой обаче не го забелязваше.

Тя се обърна към Джерихо за някакво обяснение и този път изпиха. Над главата му имаше ореол от фойерверки, от които се издигаше стълб светлина и яркочервен дим.

– О, Господи – промълви тя. – Какво става?

Аполин я хвана за рамото и я разтърси.

– Да се махаме! – извика тя. – Ще се разпространи. След трима, множеството.

– А?

– Принципът!

Предупреждението ѝ обаче остана неразбрано. Сузана – шокът преминаваше във възбуда – оглеждаше тълпата. Навсякъде виждаше онова, което бе описал Джерихо. Вълни от цвят, цветни пламъци, излизаци от плътта на Човеците. Почти всички бяха убити цветове – някои направо сиви, други като преплетени панделки от мръсен пастел, но на едно-две места сред множеството забеляза чист цвят – ярко оранжев около главата на дете понесено високо на раменете на баща си, изобилие от цветове като опашка на паун около едно момиче, което се смееше с любимия си.

Аполин отново я дръпна и този път Сузана отстъпи, но не бяха изминали и метър когато от тълпата зад тях се чу вик – после още един, и още един – и изведнъж хората около тях започнаха да вдигат ръце и да закриват очите си. Един мъж падна на колене до Сузана изричайки гореща молитва към Бога, някой започна да повръща, други се бяха хванали за близкостоящите, за да не паднат, но откриваха, че личният им ужас е всеобщо състояние.

– Дяволите да те вземат – изруга Аполин. – Видж какво направи.

Сузана видя как цветовете на ореолите се променят, а хората се гърчат в паника. Сивите нюанси бяха прорязани от искрящо зелено и пурпурно. Смесената врява от писъци и молитви я блъсна в ушите.

– Защо? – извика тя.

– Принципът на Капра! – извика в отговор Аполин. – След трима, множеството.

Сега вече Сузана разбра. Онова, което знаеха само двама, ставаше обществена тайна, ако го узнаеше и трети. Веднага щом възприе виждането на Аполин и Джериho – нещо, което те знаеха по рождение – огънят се бе разпрострял като тайнствена зараза, която за секунди превърна улицата в лудница.

Страхът почти мигновено породил насилие и тълпата потърси изкупителни жертви, върху които да хвърли вината това видението. Купувачите зарязаха покупките си и се хванаха за гушите, секретарките забиха нокти в бузите на счетоводителите, възрастни мъже плачеха докато се опитваха да върнат в съзнание жените и децата си.

Това което можеше да стане раса от мистици, изведнъж се превърна в глутница побеснели кучета, а цветовете в които плуваха се изродиха в сиво и землестокафяво като изпращания на болен човек.

Но имаше и още. Щом започна боят една добре облечена жена с размазан от блъсканицата грим посочи обвиняващо с пръст Джериho:

– Той! – изпищя тя. – Той беше!

И се нахвърли върху виновника, готова да избодне очите му. Джериho отстъпи несигурно на улицата пред атаката ѝ.

– Накарай го да спре! – крещеше тя. – Накарай го да спре!

При тази какафония няколко души от тълпата забравиха личните си войни и обърнаха поглед към новата мишена.

– Убийте го! – извика някой вляво от Сузана. Миг по-късно полетя и първият снаряд. Камъкът удари Джериho по рамото. Последва втори. Движението беше блокирано – шофьорите спрели от любопитство попадаха под въздействието на видението. Тълпата се насочи към него и Джериho се оказа притиснат до колите. Сузана изведнъж разбра, че въпросът е на живот и смърт. Объркана и изплашена, тълпата бе напълно готова, дори нетърпелива, да разкъса парче по парче Джериho и всеки, които се опита да го защити.

Още един камък удари Джериho, по бузата му потече кръв. Сузана тръгна към него, викаше му да се движи, но той гледеше приближаващата се тълпа сякаш хипнотизиран от тази проява на човешкия бяс. Тя продължи да се промъква напред, покатери се по капака на някаква кола, провря се между броните за да стигне до него. Но водачите на тълпата – жената с размазания грим и още двама-трима – вече бяха почти стигнали.

– Оставете го! – извика Сузана. Никой не ѝ обърна ни най-малко внимание. Имаше нещо почти ритуално в сцената, която разиграваха жертвата и ексекюторите, като че ли тя бе заложена в клетките им от

миналото, и никаква сила не можеше да промени историята.

Магията беше прекъсната от полицейски сирени. За пръв път Сузана бе благодарна на този вой, който обръщаше вътрешностите ѝ.

Въздействието му бе незабавно и пълно. Хората от тълпата застанаха в съзвучие със сирените, а онези които още се биеха, пуснаха гърлата на противниците си. Останалите гледаха втренчено с невярващи очи смачканите си вещи и окървавени юмруци. Един или двама припаднаха. Някои отново заплакаха, този път по-скоро от объркване, отколкото от страх. Мнозина решиха, че дискретността е за предпочитане пред ареста и хукнаха да бягат. Върнати от шока отново в своята кукувичка слепота, те се разбягаха на всички страни, тръскайки глави за да прогонят и последните останки от видението.

Аполин се появи до Джерихо. През последните няколко минути беше успяла да заобиколи тълпата отзад.

Наруга го за жертвения му транс, разтърси го и закрепя нещо. После го замъкна настрани. Опитът ѝ да го спаси едва не закъсня, защото въпреки че линчуващата тълпа се бе пръснала, десетина души не проявяваха желание да се откажат от забавлението си. Те искаха кръв, и щяха да я пролеят преди идването на закона.

Сузана се огледа за някакъв път за бягство. Една малка улица встрани от главния път даваше известна надежда. Тя викна към Аполин. Пристигането на патрулните коли отвлече за миг вниманието, тълпата продължи да се разпръсва.

Най-упоритите обаче ги последваха. Когато стигнаха на ъгъла на улицата първата от тълпата – жената с размазаното лице – дръпна Аполин за роклята. Аполин пусна Джерихо, обърна се към нападателката и с удар в челюстта я просна на земята.

Двама полицаи бяха забелязали преследването и сега на свой ред тръгнаха след тях, но преди да успеят да се намесят и да спрат насилието Джерихо се спъна. Тълпата за секунда се озова върху него.

Сузана се върна да му помогне. В този момент към нея се приближи някаква кола и се качи на бордюра. Вратата се отвори и Кал извика:

– Качвай се! Качвай се!

– Чакай! – извика тя в отговор и се обърна да погледне Джерихо. Хрътките го бяха притиснали към стената. Аполин беше проснала още един от тълпата и се насочваше към отворената врата на колата. Сузана обаче не можеше да изостави Джерихо.

Тя се затича назад към възела от тела, които го закриваха, без да обръща внимание на вика на Кал да се измъква докато може. Докато

стигна до Джериho, той вече се бе отказал от всякаква надежда за съпротива. Просто се свличаше по стената, прикрил окървавената си глава срещу градушката от храчки и удари. Тя се развика да спрат, но нечий ръце я дръпнаха настрани.

Чу пак Кал, но вече не можеше да иде при него, дори да искаше.

– Карай! – извика тя и се молеше да я чуе и да тръгва. После се нахвърли върху най-злoбния от мъчителите на Джериho. Но твърде много ръце я дръпаха назад, я някои тайно я опипваха в бъркотията на момента. Бореше се и крещеше, но беше безнадеждно. В отчаянието си се протегна към Джериho и го прегърна с една ръка, а с другата закри главата си от засилващата се градушка.

Изведнъж ударите, ругатните и ритниците спряха – двамата полицаи разкъсаха кръга на линчуващите. Двама-трима от тълпата вече бяха използвали възможността да се измъкнат преди да ги задържат, но повечето не проявяваха никакви признаци на вина. Точно обратното: избърсаха слюнките от устата си и започнаха дрезгаво да оправдават бруталността си.

– Те започнаха, господин полицай – рече един плешив тип, който ако не бяха петната от кръв по кокалчетата на ръцете му и по ризата, можеше да мине за банков касиер.

– Така ли е? – попита полицаят и погледна към черния скитник и начумерената му любовница. – Хайде ставайте, майната ви и на двамата. Ще трябва да отговорите на някои въпроси.

XI. ТРИ ВИНЕТКИ

1

– Не трябваше да ги оставяме – каза Кал след като направиха кръг около квартала и се върнаха пак на Лорд Стрийт. Улицата беше пълна с полицаи, но Сузана и Джериho не се виждаха никъде. – Арестували са ги. По дяволите, не трябваше...

– Бъди по-практичен – прекъсна го Нимрод. – Нямахме избор.

– Едва не ни убиха – каза Аполин. Още дишаше тежко като кон.

– На този етап най-важното за нас трябва да бъде Килима – продължи Нимрод. – Мисля, че се разбрахме по този въпрос.

– Лилия видя Килима – обясни Фреди на Аполин. – От къщата на Лашенски.

– Тя там ли е сега? – запита Аполин.

Известно време никой не проговори, после Нимрод рече направо:

– Мъртва е.

– Мъртва? – възкликна Аполин. – Как? Да не би някой от Кукувиците?

– Не – отвърна Фреди. – Беше нещо възкресено от Непорочна. Нашият човек Муни го унищожи преди да ни убие всичките.

– Значи знае, че сме будни – заключи Аполин.

Кал я погледна в огледалото. Очите ѝ бяха като черни камъчета върху подпухналото като тесто лице.

– Нищо не се е променило, нали? – продължи тя. – Човеците от едната страна, и лошата магия от другата.

– Бич Божи беше по-лош от всякаква магия – рече Фреди.

– Още не е безопасно да събудим и останалите – настоя Аполин. – Кукувиците са по-опасни от когато и да било.

– Ако не ги събудим, какво ще стане с нас? – попита Нимрод.

– Ще станем Пазители – каза Аполин. – Ще пазим килима докато дойдат по-добри времена.

– Ако изобщо дойдат – отвърна Фреди.

Тази забележка прекъсна разговора за доста дълго.

2

Хобарт погледна кръвта, която още блестеше по паважа на Лорд Стрийт, и разбра със сигурност, че разрушенията, които анархистите бяха оставили на Чариът Стрийт, само са повдигнали завесата. Тук имаше нещо по-осезаемо: спонтанно избухване на лунатизъм сред обикновени хора, а насилието беше предизвикано от двамата бунтари, които сега бяха затворени и очакваха да ги разпита.

Миналата година оръжията бяха тухли и саморъчно направени бомби. Тази година изглежда терористите се бяха добрали до по-съвършена екипировка. Говореше се за масови халюцинации, тук – на тази с нищо незабележителна улица. Свидетелските показания на съвършено нормални граждани говореха, че небето променило цвета си. Ако подмолните сили наистина бяха изкарали на бойното поле нови оръжия – може би газове за въздействие върху съзнанието – тогава той имаше добро основание да настоява за по-агресивна тактика: по-тежко въоръжение, и по-голяма свобода да го използва. От опит знаеше, че висшестоящите

сяха да се противопоставят, но колкото повече пролята кръв се виждаше, толкова по-убедителен ставаше неговия случай.

– Ти – обърна се той към един от фотографите от пресата застанали встрани. Насочи вниманието му към петната от кръв под краката им. – Покажи това на читателите си.

Човекът прилежно засне петната, после насочи обектива към Хобарт. Не успя да снима – Фрайър застана помежду им и изтръгна апарата от ръцете му.

– Никакви снимки – каза той.

– Криеш ли нещо? – сопна се фотографът.

– Върни му апарата – намеси се Хобарт. – И той си върши работата, като всички нас.

Журналистът си взе апарата и се отдалечи.

– Стан – промърмори Хобарт зад гърба му и попита: – Нещо от Чарийт Стрийт?

– Има някои доста странни показания.

– А-а.

– Всъщност никой не признава да е видял нещо, но очевидно по време на тази вихрушка всичко е откачило. Кучетата побеснели, всички радиоапарати спрели. Няма съмнение, че там е станало нещо странно.

– И тук – добави Хобарт. – Май е време да поговорим със заподозрените.

3

Когато полицаите отвориха задната врата на камионетката и вкараха Сузана и Джериho в двора на щаба на Хобарт, ореолите вече бяха избледнели. От видението с Джериho и Аполин ѝ остана само леко гадене и болка в главата.

Влязоха в мрачната бетонна сграда и ги разделиха, взеха им личните вещи. Сузана не носеше нищо ценно, освен книгата на Мими – откакто я намери винаги я носеше със себе си, в ръка или в джоба. Въпреки че протестира срещу конфискуването, взеха и нея.

Полицаите които ги арестуваха, спориха известно време къде да я затворят, и после я отведоха надолу по някакви стълби в празна килия за разпити, някъде във вътрешността на сградата. Тук един полицай попълни формуляр с данните ѝ. Тя отговори на въпросите му доколкото може, но мисълта ѝ непрекъснато се отвлечаше: към Кал, Джериho и

килима. Сутринта нещата изглеждаха зле, но сега бяха много по-зле. Каза си да не се притеснява излишно предварително за неща, на които не може да повлияе. Най-важното сега беше да измъкне себе си и Джериго от ареста. Видя страха и отчаянието му когато ги разделиха. Щеше да стане лесна плячка, ако някой реши да се държи грубо с него.

Мислите ѝ бяха прекъснати от отварянето на вратата. Някакъв блед мъж в сивочерен костюм я гледаше втренчено. Изглеждаше като че ли не бе спал отдавна.

– Благодаря, Стилман – каза той. Разпитващият полицаи освободи стола срещу Сузана. – Би ли почакал отвън?

Полицаят излезе. Вратата хлопна.

– Аз съм Хобарт – обяви новодошлият. – Инспектор Хобарт. Трябва да поговорим.

Вече не виждаше дори и сянка от ореол, но знаеше още преди той да седне срещу нея какъв цвят има душата на този човек. Това не я успокои.

Четвърта част

КОЛКО СТРУВА СТРАНАТА НА ЧУДЕСАТА?

Caveat Emptor
(Купувачът да внимава)
латинска поговорка

I. ДА ПРОДАВАШ ЗНАЧИ ДА ПРИТЕЖАВАШ

1

Това беше най-важният урок, който Шадуел бе научил като търговец. Ако онова, което притежаваш, се желае силно от друг човек, тогава все едно, че притежаваш и него.

Дори принципите могат да бъдат притежавани. Сега те бяха тук, или по-скоро съвременният им еквивалент, събрани от неговия призив: старите и новите пари, аристокрацията и агтивистите, наблюдаваха се един друг дебнешком, нетърпеливи като деца да зърнат съкровището, за което бяха дошли да се бият.

Пол ван Никерк, за когото се говореше, че притежава най-хубавата

колекция от еротика в света извън стените на Ватикана; Маргьорит Пиърс, която след смъртта на родителите си бе наследила на крехката възраст от деветнадесет години едно от най-големите лични богатства в Европа; Боклерк Норис, Кралят на Хамбургерите, чиято компания владееше малки държави; петролният милиардер Александър А., когото часове деляха от смъртта в една болница във Вашингтон, но бе изпратил дългогодишната си компаньонка – жена, която се наричаше просто госпожа А.; Майкъл Рахимзаде, на когото произходът на богатството му не можеше да се проследи, всичките му предишни притежатели наскоро съвсем изведнъж починаха; Леон Деверо, който бе дошъл забързан от Йоханесбург с полепнал златен прах по джобовете; и накрая един безименен индивид, с чието лице си бяха поиграли цяла серия хирурзи, но не бяха успели да премахнат погледа му на човек с неопикуема история.

Това бяха седмината.

2

Започнаха да пристигат следобед в къщата на Шърман, която се издигаше сред собствен парк в края на Търстастън Комън. Към шест и половина се бяха събрали всички. Шадуел беше идеалният домакин – наливаше ги с питиета и ги обсипваше с ласкателства – но не намекваше много за онова, което предстои.

Бяха му необходими години и доста конспирации, за да се добере до принцовете, и още повече хитрини, за да разбере кои от тях мечтаят за магията. Когато срещаше затруднения използваше самото, изкушавайки онези които се подмазваха на властелините, да разкрият всичко, което знаят. Мнозина нямаха какво да разкажат – господарите им не показваха, че тъгуват по някакъв изгубен свят. Но за всеки атеист имаше поне един, който вярваше: поддаващ се на унии заради изгубените мечти от детството, или готов за среднощни изповеди за това как търсенето на Рая е приключило сред сълзи и злато.

След това Шадуел бе съкратил списъка на вярващите до онези, чиито богатства бяха практически неизмерими. После използва още веднъж самото, за да подмине дребните служители и да се срещне лице в лице с елитния кръг от купувачи.

Работата се оказа по-лесна, отколкото предполагаше. Изглежда, че за съществуването на Фугата отдавна се носеха слухове и по най-високите, и по най-ниските места: крайности, които не един от събраните

познаваше в най-големи подробности – а той бе научил от Непорочна достатъчно подробности за Втъкания свят, за да ги убеди, че скоро ще може да предложи това място за продажба. В краткия му списък имаше един, който не желаше да участва в Търга, мърмореше, че такива сили не се купуват или продават, и че Шадуел ще съжалява за користолюбие-то си; друг бе умрял преди година. Останалите бяха тук, богатствата им горяха от нетърпение да бъдат похарчени.

– Дами и господа – обяви той. – Предполагам, че дойде време да разгледаме въпросния предмет.

Той ги поведе като овце през лабиринта на Шърмановото имение към стаята на първия етаж, където бе разгърнат килима. Пердетата бяха спуснати, една единствена лампа хвърляше топла светлина върху Килима, който покриваше почти целия под.

Сърцето на Шадуел заби малко по-бързо докато ги наблюдаваше как разглеждат килима. Това беше съществен момент – когато погледите на купувачите попаднат за пръв път върху стоката – именно в този момент става продажбата. Разговорите след това биха могли да понамалят цената, но никакви думи, колкото и изкусни да бяха, не можеха да се сравняват с тази първа размяна на погледи върху стоката. Всичко се въртеше около това. А той съзнаваше, че килимът, колкото и загадъчни да изглеждат мотивите му, изглежда просто като килим. Необходимо бе въображението на клиента, подклаждано от копнежа, да види географията разгърната в очакване.

Като огледа лицата на седмината разбра, че гамбитът му не се е провалил. Въпреки че някои от тях бяха достатъчно тактични за да прикрият ентузиазма си, те бяха хипнотизирани, всеки един от тях.

– Това е то – рече Деверо, а обичайната му суровост бе примесена със страхопочитание. – ... Всъщност не мислех...

– Че е истински? – подсказа Рахимзаде.

– О, съвсем истински е – отвърна Норис. Той вече бе приклепнал да опипа стоката.

– Внимавайте – предупреди го Шадуел. – Избухлив е.

– Какво искате да кажете?

– Фугата иска да се покаже – отговори Шадуел. – Тя е готова и чака.

– Да – обади се госпожа А. – Чувствам я. – Усещането очевидно не ѝ харесваше много. – Александър каза, че ще изглежда като обикновен килим, и предполагам, че е така. Но... не зная... в него има нещо странно.

- Движи се – допълни мъжът с пластичната операция.
- Къде? – изправи се Норис.
- В средата.

Всички погледи се насочиха към фините детайли на Спиралата, и да, в Килима като че ли наистина се виеше лека вихрушка. Дори Шадуел не беше забелязал това преди. Това засили нетърпението му да свършва с тази работа. Време беше да продава.

- Някой има ли въпроси? – попита той.

– Как можем да сме сигурни? – каза Маргьорит Пиърс, – че това е килимът.

– Не можете – отвърна Шадуел. Беше очаквал това предизвикателство, и отговорът му беше готов. – Или усещате в червата си, че Фугата ви очаква в килима, или си отивате. Вратата е отворена. Моля. Заповядайте.

В продължение на няколко секунди жената не каза нищо, а после само:

- Ще остана.
- Разбира се – рече Шадуел. – Да започваме ли?

II. НЕ МЕ ЛЪЖИ

Стаята където оставиха Сузана беше студена и неприветлива, но това беше нищо в сравнение с мъжа който седеше срещу нея. Той се отнасяше към нея с иронична любезност, която изобщо не скриваше глупавото му упорство. Нито веднъж през целия час на разговора им той не повиши тон, нито пък показва нетърпение докато повтаряше едни и същи въпроси.

- Как се казва организацията ви?
- Няма такава – отвърна тя за стотен път.
- Сериозно сте загазили – каза той. – Разбирате ли това?
- Искам да се срещна с адвокат.
- Няма да има адвокат.
- Имам права – протестира тя.
- Вие загубихте правата си на Лорд Стрийт – отбеляза той. – Сега.

Имената на съучастниците ви.

- Нямам никакви съучастници, да ви вземат дяволите.

Каза си да запази спокойствие, но адреналинът навлизаше в кръвта ѝ. Той също го знаеше. Не откъсваше нито за миг погледа си на влечуго

от нея. Просто я гледаше и задаваше едни и същи познати въпроси, дразнеше я така, че беше готова да закрещи.

– И чернъто... – продължи той. – Той е в същата организация.

– Не. Не, той не знае нищо.

– Значи признавате, че съществува организация.

– Не съм казала такова нещо.

– Но току-що го признахте.

– Говорите вместо мене.

И пак противната любезност:

– Тогава моля... говорете сама.

– Нямам какво да кажа.

– Имаме свидетели, които ще потвърдят, че вие и чернъто...

– Не го наричайте така.

– Че вие и чернъто сте били в центъра на безредиците. Кой ви снабдява с химически оръжия?

– Не ставайте смешен – рече тя. – Точно такъв сте. Смешен.

Почувства как се изчервява и сълзите напират в очите ѝ. По дяволите, няма да му достави това удоволствие да я види как плаче.

Той като че ли усети решителността ѝ, защото се отказа да я разпитва за това и започна друго:

– Разкажете ми за шифъра.

Това окончателно я обърка.

– Какъв шифър?

Извади от джоба на самото си книгата на Мими и я сложи на масата между тях, а широката му бяла ръка легна властнически върху нея.

– Какво означава това? – попита я той.

– Това е книга...

– Не ме вземайте за глупак.

„Не те вземам за глупак“, помисли си тя. „Ти си опасен и ме плашиш.“ Но отвърна:

– Наистина, това е само книга с приказки.

Той я отвори и запрелиства страниците.

– Четете немски?

– Малко. Книгата ми е подарък. От баба ми.

На няколко места той се спря да разгледа илюстрациите. Задържа се на една – дракон, чийто пръстени блестяха в среднощна гора – после продължи нататък.

– Надявам се разбирате, че колкото повече ме лъжете, толкова по-зле ще става за вас.

Тя не благоволи да отвърне на заплахата.

– Ще скъсам малката ви книжка...

– Моля ви, недейте...

Разбра, че той ще приеме тревогата ѝ като потвърждение за вина, но не можа да се съдържи.

– Страница по страница – продължи той. – И дума по дума, ако трябва.

– В нея няма нищо – настоя тя. – Това е просто книга. И е моя.

– Тя е доказателство – поправи я той. – Тя означава нещо.

– ...приказки...

– Искам да знам какво.

Сузана наведе глава, за да не забележи болката ѝ.

Той стана.

– Почакайте ме, моля ви! – като че ли тя имаше някакъв избор. – Ще си поприказвам с черния ви приятел. – Двама от най-добрите в града му правят компания... – той се спря за да ѝ даде възможност да схване подтекста. – ...Сигурен съм, че вече е готов да ми отговори защо и къде. Ще се върна след малко.

Тя сложи ръка на устата си. Не искаше да го моли да ѝ повярва. Нямаше да има никаква полза.

Инспекторът почука на вратата. Отключиха я и той излезе в коридора. Отново я заключиха.

Сузана поседя на масата няколко минути, опитвайки се да разбере чувството, което сякаш стягаше гърлото ѝ и замъгляваше погледа, оставяйки я без дъх, заслепена за всичко освен спомена за очите му. Никога през живота си не бе усещала нещо подобно.

Необходимо ѝ беше известно време, за да разбере, че това е омраза.

III. ТОЛКОВА БЛИЗО, ТОЛКОВА ДАЛЕЧЕ

1

Ехото, за което говореше Камъл, все още беше силно и ясно на Рю Стрийт, когато привечер Кал и спътниците му пристигнаха. Оставиха Аполин да изчисли сегашното местонахождение на килима с откъснатите от атласа страници, разпръснати като карти за игра по голите дъски в горната стая.

В невежите очи на Кал изглеждаше като че ли тя прави това по

същия начин, по който майка му бе избирала коне за ежегодните си залагания на състезанията в Дерби – с игла и затворени очи. Можеше само да се надява, че методът на Аполин е по-надежден – Ейлийн Муни никога през живота си не бе избрала победител.

По средата на процеса избухна спор, когато Аполин – която изглеждаше като в някакъв транс – изплю градушка от семки на пода. Фреди отправи някаква язвителна забележка по този повод и Аполин отвори мигновено очи.

– Би ли млъкнал, да те вземат дяволите? – рязко каза тя. – Това е адски трудна работа.

– Не е разумно да използваш Шеметите – рече той. – Не са надеждни.

– Искаш ли ти да продължиш? – предизвика го тя.

– Знаеш, че не умея.

– Тогава млъквай! И ме остави на спокойствие! Хайде! – тя стана и го заблъска към вратата. – Хайде. Махайте се отгук. Всички.

Те се оттеглиха на площадката и Фреди продължи да се оплаква:

– Тази жена е мързелива. Лилия не се нуждаеше от плодовете.

– Лилия беше особена – отвърна Нимрод, седнал на най-горното стъпало, все още увит в съдраната риза. – Остави я да прави каквото знае. Тя не е глупава.

Фреди потърси утешение при Кал:

– Мястото ми не е сред тези хора – протестира той. – Всичко е една ужасна грешка. Аз не съм крадец.

– Тогава каква ти е професията?

– Бръснар съм. А ти?

– Работя в една застрахователна компания. – Изглеждаше странно, като си помисли за бюрото, където се трупаха формуляри с икове, за драскулките, които бе оставил върху попивателната. Онова беше друг свят.

Вратата на спалнята се отвори. Аполин застана на вратата с една от страниците на атласа в ръка.

– Е? – попита Фреди.

Тя подаде страницата на Кал.

– Намерих го.

2

Следата от ехото ги заведе от другата страна на Мързи, през Бъркнхед и Ърби Хил, в близост до Търстагън Комън. Кал изобщо не познаваше района и беше изненадан от откритието на такава провинциална на вид местност на един хвърлей от града.

Обикаляха района с колата, Аполин седнала отпред със затворени очи, докато накрая тя обяви:

– Тука е. Спри тука.

Кал отби встрани. Голямата къща, до която бяха стигнали, откън беше тъмна, но на пътеката бяха спрели няколко внушителни автомобили. Слязоха от колата, покатериха се през стената и се приближиха.

– Това е – заяви Аполин. – Направо надушвам Килима.

Кал и Фреди обиколиха два пъти сградата, търсейки незаклучен вход, и при втората си обиколка намериха един прозорец, който макар и твърде тесен за голям човек, беше достатъчен за Нимрод.

– Тихо, движи се тихо – посъветва го Кал докато вдигаше Нимрод към прозореца. – Ще те чакаме до предната врата.

– Каква ще ни е тактиката? – запита Камъл.

– Влизаме. Вземаме килима. Изчезваме отново – отвърна Кал.

Чу се приглушено тупване – Нимрод скочи или се претърколи от перваза от другата страна. Почакаха малко. Не последва нищо повече и те се върнаха и зачакаха в тъмното пред къщата. Измина минута, после още една и още една. Най-после вратата се отвори и Нимрод се показаше.

– Изгубих се – прошепна той.

Пъхнаха се вътре. И на долния, и на горния етаж беше тъмно, но мракът беше неспокоен. Въздухът бе раздвижен, сякаш прахът не искаше да слегне.

– Мисля, че тук няма никой – каза Фреди и се запъти към стълбите.

– Грешиш – прошепна Кал. Нямаше съмнение за причината за студения въздух.

Фреди не му обърна внимание. Беше изкачил вече две или три стъпала. През главата на Кал мина мисълта, че глупавата му демонстрация на безразличие към опасността, която най-вероятно трябваше да компенсира страхливостта от Чариът Стрийт, няма да е за добро. Аполин обаче последва Фреди нагоре по стълбите, оставяйки Кал и Нимрод да прочат долния етаж.

Пътят им минаваше през мрачен тесен коридор където Нимрод, като много по-малък от Кал, се движеше по-лесно.

– Поли е права – прошепна Нимрод докато минаваха от стая в стая. – Килимът е тук. Усещам го.

Кал също го усещаше, при мисълта за близостта на Фугата почувства как смелостта му нараства. Този път не беше сам срещу Шадуел. Имаше съюзници, които владееха особени сили, а на тяхна страна беше и елементът на изненада. С малко късмет щяха да откраднат плячката на Търговеца под носа му.

Изведнъж от горната площадка се чу вик. Нямаше грешка – това беше Фреди, гласът му бе отчаян. В следващия миг стомахът на Кал се сви като чу тялото му да пада надолу по стълбите. Бяха вътре само от две минути и играта започна.

Нимрод вече бе тръгнал назад по пътя, по който бяха дошли, явно без да го е грижа за последствията. Кал го последва, но в тъмното се блъсна в някаква маса и ъгълът ѝ го улучи в слабините.

Докато се опитваше да се изправи, хванал в шепа топките си, чу гласът на Непорочна. Шепотът ѝ като че ли идваше от всички страни едновременно, като че ли се беше скрила в самите стени.

– Виждащи...

В следващия момент усети леден полъх по лицето си. Позна миризмата на вкиснало от онази нощ сред каньоните от боклуци край реката. Това беше миризмата на разложение – разложението на сестрите – придружена от бледа светлина, която му позволи да огледа стаята. Нямаше и следа от Нимрод, той беше продължил към вестибюла, откъдето идваше светлината. Кал го чу как извика. Светлината примигна. Викът секна. Вятърът стана още по-студен – сестрите търсеха нови жертви. Трябваше да се скрие, и то бързо. Приковал поглед към коридора от който бликаше светлина, Кал заотстъпва към единствения изход.

Стаята в която влезе, беше кухнята, а тя не предлагаше никакви места за криене. Мехурът го болеше. Тръгна към задната врата. Тя беше заключена. Ключ нямаше. Паниката му се засилваше. Погледна назад към вратата на кухнята. Блудницата се носеше във въздуха през стаята от която бе дошъл, а главата ѝ се движеше напред-назад търсейки следи от човешка топлина. Стори му се, че вече усеща как пръстите ѝ го стискат за гърлото и устните ѝ се впиват в неговите.

Отчаян, той огледа още веднъж кухнята и погледът му попадна върху хладилника. Докато Блудницата се приближаваше към кухнята той застана пред хладилника и отвори вратата. Отвътре го посрещна

арктически въздух. Кал отвори вратата колкото можа по-широко и се остави студът да го облее.

Блудницата вече беше на прага, от гърдите ѝ се процеждаха капки от отровното ѝ мляко. Увисна във въздуха, сякаш не беше съвсем сигурна дали усеща следи от живот.

Кал стоеше абсолютно неподвижен и се молеше студеният въздух да скрие топлината му. Мускулите му затрепериха, а желанието да се изпикае беше направо непоносимо. Тя не помръдваше, само сложи ръка върху вечно издутия си корем и потупа онова, което спеше вътре.

В този момент от съседната стая се чу дрезгавия шепот на Вещицата:

– Сестро... – Тя идваше. Ако влезеше в кухнята, Кал бе загубен.

Блудницата влезе малко по-навътре в кухнята и главата ѝ се обърна зловещо към него. Плъзна се още по-близо. Кал затаи дъх.

Съществуването вече беше само на два метра от него, а главата му продължаваше да се клати напред-назад върху шията от слуз и етер. Капки от горчивото ѝ мляко полетяха към него и се пръснаха по лицето му. Тя усещаше нещо, това беше ясно, но студеният въздух я объркваше. Той стисна челюсти, за да не затракат зъбите му, и се помоли небесата да отвлекат вниманието ѝ.

Сянката на Вещицата се показва през отворената врата.

– Сестро? – попита тя отново. – Сами ли сме?

Главата на Блудницата се понесе напред, шията ѝ стана гротескно дълга и тънка, и сляпото ѝ лице увисна на педя от Кал. Той едва се съдържа да не хукне да бяга.

После тя сякаш размисли. Обърна се към вратата.

– Съвсем сами – рече тя и се понесе във въздуха към сестра си. Кал беше сигурен, че всеки миг ще реши да се върне и да го търси отново. Но тя изчезна през вратата на кухнята и те се отправиха другаде да продължат работата си.

Изчака цяла минута докато избледнее и последната фосфоресцираща следа от тях. После задъхан се дръпна встрани от хладилника.

Отгоре се чуваха викове. Потрепери при мисълта за забавлението там. Потрепери и при мисълта, че вече е сам.

IV. В НАРУШЕНИЕ НА ЗАКОНА

1

Това беше гласът на Джериho, Сузана не се и съмняваше, издигнат в безсловесен протест. Викът я стресна и тя се измъкна от мрачната дупка, в която бе пропаднала след излизането на Хобарт. За секунда се озова до вратата и заудря по нея.

– Какво става? – извика тя.

Пазачът от другата страна не отговори, чу се само нов разкъсващ сърцето вик от Джериho. Какво правеха с него?

През целия си живот бе живяла в Англия, и тъй като никога не бе имала нещо повече от бегли срещи със закона, допускаше че той е напълно здраво животно. Сега обаче беше в корема му – а той беше болен, много болен.

Отново заудря по вратата, отново никой не й отговори. В очите и носа й залютяха сълзи на безсилие. Тя се опря с гръб на вратата и се опита да заглуши риданията си с ръка, но не можа.

Усещайки, че полицаят в коридора може да чуе мъката й, тя тръгна към отсрещната страна на килията, но нещо я накара да се закове на място. През замъгления си поглед забеляза, че сълзите които бяха капнали на ръката й, вече изобщо не приличаха на сълзи. Бяха почти сребърни и докато ги гледаше се пръскаха на малки топчета светлина. Това можеше да е от една приказка в книгата на Мими – за една жена, която плачеше с живи сълзи. Само че това не беше приказка. Видението беше някак си по-реално от бетонните стени, които я затваряха, по-реално дори от болката, която бе предизвикала тези сълзи в очите й.

Това, което плачеше, беше менструумът. Не беше го усещала да се движи откакто бе коленичила до Кал в магазина, а след това събитията се бяха развили толкова бързо, че не беше и помислила за него. Сега отново почувства потока, и усети как през тялото й премина вълна на въдушевление.

Надолу по коридора Джериho извика отново и в отговор менструумът се надигна в крехкото й тяло, ослепително ярък.

Не можа да се съдържи и изкрещя, и потокът от светлина се превърна в порой, преливащ от очите и ноздрите й, и между краката й. Погледът й попадна върху стола на който бе седял Хобарт, и той мигновено полетя към насрещната стена, удрайки по бетона сякаш панически

искаше да избяга от присъствието ѝ. След него полетя и масата и се разби на трески.

Зад вратата се чуха гласове изпълнени с ужас. Тя не им обърна внимание. Съзнанието ѝ беше във и на прилива, зрението ѝ стигаше дотам, докдето се простираше менструума, и се връщаше към нея – застанала с широко отворени очи, усмихната като река. Гледаше и надолу от тавана, течната ѝ същност се издигаше натам като пяна.

Зад нея отключваха вратата. Ще влязат с тояги, помисли си тя. Тези мъже се страхуват от мене. И има защо. Аз съм техен враг, а те – мой.

Тя се обърна. Полицаят на прага изглеждаше жално безпомощен, ботушите и копчетата му – мечтата на слабия за сила. Той ахна пред гледката пред него – мебелите бяха на парчета, по стените пробягваха светлини. После менструумът се нахвърли върху него.

Тя го последва и той блъсна мъжа настрана. Част от съзнанието ѝ изостана, изтръгна палката от ръцете му и я разби на парчета, други части се понесоха пред тялото ѝ, завиваха зад ъглите, търсеха под вратите, викаха името на Джерихо...

2

Разпитът на заподозрения мъж се оказа разочароващ за Хобарт. Той беше или малоумен, или дяволски добър актьор – в един момент отговаряше на въпросите с въпроси, после говореше несвързано. Той се отказа да измъкне нещо смислено от затворника и го остави в компанията на Лейвърик и Бойс – двама от най-добрите си хора. Скоро щяха да го накарат да изплюе истината, и зъбите си с нея.

Горе на бюрото си тъкмо бе започнал внимателно да анализира книгата с шифри, когато чу трясъкът от трошенето. После Патерсън, полицаят когото остави да пази жената, закрещя.

Запъти се надолу по стълбите да разбере какво става, когато изведнъж го обзе непреодолима нужда да изпразни мехура си. Докато слизаше болката стана агонизираща. Отказа да ѝ се подчини, но като слезе най-долу вече почти се бе свил надве.

Патерсън седеше в ъгъла на коридора закрил лицето си с ръце. Вратата на килията беше отворена.

– Изправи се, човече! – заповяда Хобарт, но полицаят само хленчеше като дете. Хобарт го зарязва.

Бойс забеляза промяната в изражението на заподозрения секунда преди вратата на килията да се отвори с трясък, и сърцето му едва не се пръсна като видя такава щедра усмивка върху физиономията, която с пот на челото бе измъчвал. Тъкмо щеше да почне да блъска тази усмивка до второ пришествие, когато чу Лейвърик, наслаждаващ се на една цигара посред сеанса, да се обажда от далечния ъгъл на стаята: „Боже Господи“, и в следващия миг...

Какво стана в следващия миг?

Първо вратата се разтrese сякаш отгatkъ имаше земетресение, после Лейвърик изгърва цигарата и стана, а Бойс почувства страшно гадене и се пресегна да задържи арестанта като зложник срещу онова, което блъскаше по вратата. Закъсня. Вратата се отвори широко – вътре нахлу светлина – и Бойс усети как тялото му омеква и се свлича. Миг след това нещо го хвана и го завъртя на пети. Беше безпомощен в прегръдката му. Можa само да извика когато студената сила нахлу в него през всички отвори на тялото му. После го пуснаха така внезапно, както го бяха грабнали. Просна се на пода в килията тъкмо когато влезе някаква жена, която му изглеждаше хем гола, хем облечена. Лейвърик също я бе видял и крещеше нещо, което бе заглушено от потока в ушите на Бойс – сякаш плакнеха черепа му в някаква река. Жената предизвика в него такъв ужас, какъвто бе изпитвал само насън. Умът му се мъчеше да се сети за някакъв ритуал срещу такива ужаси, нещо което бе съществувало още преди да се роди. Знаеше, че трябва да бърза. Умът му направо изтичаше.

Погледът на Сузана се спря само за миг върху мъчителите – тревожеше се за Джерихо. Лицето му беше окървавено и подпухнало от многобройните удари, но той се усмихваше при вида на спасителката си.

– Бързо – рече тя и му подаде ръка.

Той стана, но не се приближи. И той се страхува, помисли си тя. Или ако не се страхува, поне изпитва уважение.

– Трябва да тръгваме...

Той кимна. Тя излезе отново в коридора, вярваше че той ще я последва. През броените минути откaкто менструумът се беше раздвижил, тя бе започнала да установява известен контрол над него, като булка, която се учи да влачи и прибира шлейфа си. Сега когато излезе от килията, мислено призова потока от енергия и той дойде при нея.

Радваше се на неговото подчинение, защото като тръгна по коридора в другия край се показа Хобарт. За миг увереността ѝ се поколеба, но видът ѝ – или онова, което той видя вместо нея – беше достатъчен, за да го закове на място. Изглежда не повярва на очите си, защото яростно разтърси глава. Тя тръгна към него с нарастваща увереност. Над главата ѝ лампите се люлееха като бесни. Щом допреше пръсти до бетонните стени, те се напукваха сякаш с малко повече усилия щеше да ги срине. Мисълта за това я накара да се засмее. Смехът ѝ дойде твърде много за Хобарт. Той се дръпна и изчезна нагоре по стълбите.

Повече никой не им се противопостави докато се измъкваха. Качиха се по стълбите, после пресякоха внезапно опразнените канцеларии. Самото ѝ присъствие вдигна във въздуха купища листове, които се завъртяха в спирала около нея като огромни конфети. (Женя се за себе си, обяви тя мислено.) После мина през вратите и излезе навън във вечерта, следвана на почтително разстояние от Джериho. Нямаше благодарности. Той просто каза:

- Ти можеш да намериш килима.
- Не зная как.
- Остави менструума да ти покаже.

Отговорът не значеше нищо за нея, докато той не протегна ръка с дланта нагоре:

– Никога не съм виждал менструума толкова силен у някого. Ти можеш да намериш Фугата. Тя и аз...

Не беше необходимо да довършва изречението – тя разбра. Той и килимът бяха направени от едно и също нещо: Килимът беше втъканото, и обратно. Хвана ръката му. В сградата зад тях задрънчаха алармени звънци, но тя знаеше, че няма да тръгнат след нея: още не.

Лицето на Джериho се бе превърнало в мъчителен възел. Докосването ѝ беше болезнено за него. Но в главата ѝ линиите на силата се извиваха в спирала и започнаха да се сливат. Появиха се образи: някаква къща, стая. И да, килимът, разгърнат в цялото си великолепие пред алчни погледи. Линиите се изкривиха – други образи се мъчеха да привлекат вниманието ѝ. Това кръв ли беше, заляла пода? И кракът на Кал се хлъзга по нея?

Тя пусна ръката на Джериho. Той я сви в юмрук.

– Е? – попита той.

Преди да успее да отговори в двора изскърчаха спирачки и спря патрулна кола. Партньорът на шофьора, предупреден от звъна, вече излизаше от колата и викна на бегълците да спрат. Тръгна към тях, но

менструумът запрати към него призрачна вълна, вдигна го и го изхвърли на улицата. Шофьорът скочи от колата и хукна към прикритието на тухлите и мазилката, изоставяйки колата на тях.

– Книгата – каза Сузана докато сядаше зад кормилото. – Книгата ми остана при Хобарт.

– Нямаме време да се връщаме – отвърна Джериho.

Лесно беше да се каже. Заболя я при мисълта да остави подаръка на Мими в ръцете на Хобарт. Но докато го открие и си я вземе, килимът можеше да бъде загубен. Нямаше избор – трябваше да я остави в негово владение.

Колкото и странно да изглеждаше, тя знаеше, че едва ли има по-сигурни ръце.

4

Хобарт се оттегли в тоалетната и изпразни мехура си преди да се изпусне в панталона, после излезе и се изправи пред хаоса, който бе превърнал добре подредения му щаб в бойно поле.

Информираха го, че заподозрените са избягали с патрулна кола. Това беше известно утешение. Колата лесно можеше да се проследи. Проблемът беше не да ги открият, а да ги усмирят. Жената притежаваше уменията да предизвиква халюцинации – какви ли други сили щеше да покаже, ако бъде притисната? С този и още дузина въпроси в главата, Хобарт слезе долу да потърси Лейвърик и Бойс.

Край вратата на килията се мотаеха неколцина мъже, които явно не желаеха да влязат. Изклала ги е, помисли си той и изпита приятен спазъм на задоволство от това, че изведнъж залогът бе станал много по-голям. Но когато стигна до вратата усети миризма не на кръв, а на изпражнения.

Лейвърик и Бойс бяха съблекли униформите си и се бяха намазали от главата до петите с продуктите на собствените си черва. Лазеха наоколо като животни, ухилени до ушите, очевидно напълно доволни от себе си.

– Боже Господи – промълви Хобарт.

Като чу гласа на господаря си Лейвърик вдигна поглед и се опита да изрече някакво обяснение. Езикът му обаче не се подчини, и той пропъзля в един ъгъл, закрил главата си с ръце.

– По-добре ги измийте с един маркуч – нареди Хобарт на един от

полицаяте. – Не можем да оставим жените им да ги видят така.

– Какво стана, сър? – попита полицаят.

– Още не знам.

Патерсън се появи от килията в която бе задържана жената, със следи от сълзи по лицето. Той можа да даде някакво обяснение:

– Тя е обладана от духове, сър – рече той. – Отворих вратата и видях мебелите да се катерят по стените.

– Задръж си истерията за себе си – отвърна му Хобарт.

– Кълна се, сър – протестира Патерсън. – Кълна се. И тази светлина...

– Не, Патерсън! Не си видял нищо! – прекъсна го Хобарт и се обърна към останалите: – Ако някой от вас спомене само дума за това, ще яде нещо по-гадно от лайна. Разбрано ли е?

Насъбралите се закимаха онемели.

– Ами те? – попита един и погледна отново в килията.

– Казах ви. Изтъркайте ги и ги заведете в къщи.

– Ама те са като деца – обади се някой.

– Не са мои деца – отвърна Хобарт и се запъти нагоре, където можеше да седне и да разгледа насаме картинките в книгата.

V. ПРАГ

1

– Каква е тази шумотевица? – запита ван Никерк.

Шадуел му отвърна с усмивка. Въпреки че беше раздражен от прекъсването на Търга, това му послужи да подсили нетърпението на купувачите.

– Опит да откраднат килима... – рече той.

– Кой? – попита госпожа А.

Шадуел посочи ръба на килима.

– Както ще забележите, част от Килима липсва – призна той. – Колкото и да е малка, възлите ѝ криеха няколко от обитателите на Фугата. – Той наблюдаваше лицата на купувачите докато изричаше тези думи. Те бяха направо хипнотизирани от разказа му, отчаяно търсеха някакво потвърждение на мечтите си.

– И са дошли тук? – попита Норис.

– Точно така.

– Нека да ги видим – поиска Кралят на Хамбургерите, – щом са тук, нека да ги видим.

– Може би един от тях – Шадуел забави малко отговора си.

Беше напълно подготвен за това искане, и бяха планирали с Непорочна кого от пленниците да покажат. Той отвори вратата и Нимрод, освободен от прегръдката на Вещицата, се заклатушка по килима. Каквото и да бяха очаквали купувачите, то не беше вида на това голо дете.

– Какво е това? – изсумтя Рахимзаде. – За глупаци ли ни смятате?

Нимрод вдигна поглед от килима и огледа лицата край себе си. Ще-ше всичко да им обясни, но Непорочна бе докоснала езика му и той не можеше да издаде нито звук.

– Това е един от Виждащите – обяви Шадуел.

– Това е просто едно дете – каза Маргьорит Пиърс, и в гласа ѝ се прокрадна малко нежност. – Едно нещастно дете.

Нимрод я погледна втренчено: хубаво същество с големи гърди, помисли си той.

– Той не е дете – рече Непорочна. Беше влязла в стаята без да я забележат. Всички обърнаха поглед към нея. Всички, с изключение на Маргьорит, която продължаваше да гледа Нимрод. – Някои от Виждащите могат да променят формата си.

– Това? – недоверчиво запита ван Никерк.

– Определено.

– Какви глупости се опитвате да ни пробутате, Шадуел? – каза Норис. – Няма да...

– Млъкнете – прекъсна го Шадуел.

Изненадата затвори устата на Норис – много вода беше изтекла от-както за последен път някой разговаря с него по този начин.

– Непорочна може да развали тази магия – рече той, подхвърляйки думата като пощенска картичка.

Нимрод видя как Магьосницата направи някакъв знак с палеца и средния си пръст, и изтегли небрежно през него с рязко вдишване маги-ята за промяна на формата. Потреперването, което го разтресе, не беше неприятно – беше му омръзнала тези безкосмена кожа. Усети как ко-ленете му заиграха и падна по очи на килима. Чуваше шепот около себе си, който ставаше все по-силен и смаян с всяка степен на промяната.

Непорочна не прояви нежност при преобразуването на анатомията му. Той потръпна от болка. В цялото това бързо разкриване имаше обаче един чудесен момент – когато усети как топките му отново се спусна-ха надолу. След възстановяването на мъжествеността му последва нов

растеж – по корема и гърба му заникнаха косми и кожата го засърбя. Накрая зад фасадата на невинност се появи лицето му и той – с топките и всичко останало – си беше пак същия.

Шадуел погледна съществото лежащо на килима – кожата му беше леко синкава, очите златисти – после отново обърна очи към купувачите. Този спектакъл вероятно щеше да удвои цената на килима. Това беше магия, от плът и кръв, по-реална и по-омайваща отколкото дори той бе очаквал.

– Показайте каквото искахте – каза Норис с безизразен глас. – Да преминем към цифри.

Шадуел се съгласи.

– Бихте ли отстранили госта ни? – обърна се той към Непорочна, но преди тя да успее да помръдне Нимрод коленичи в краката на Маргьорит Пиърс и обсипа глезените ѝ с целувки.

Тази вълнуваща, но безмълвна молба не остана незабелязана. Жената протегна ръка и докосна гъстата коса на Нимрод.

– Оставете го при мене – рече тя на Непорочна.

– Защо не? – каза Шадуел. – Нека гледа...

Магьосницата промърмори някакво възражение.

– Няма страшно – добави Шадуел. – Мога да се справя с него. – Непорочна се оттегли. – А сега... Ще продължим ли с наддаването?

2

По средата на пътя между кухнята и стълбите Кал се сети, че е невъоръжен. Върна се бързо и затърси из чекмеджетата докато намери един широк нож. Въпреки че се съмняваше дали безплътните тела на сестрите са уязвими от едно просто острие, тежестта в ръката му даваше известно успокоение.

Петата му се подхлъзна в кръв докато се качваше по стълбите, по щастлива случайност протегнатата му ръка стигна до парапета и той се задържа да не падне надолу. Наруга се наум за несръчността си и продължи изкачването по-бавно. Независимо че отгоре не се виждаше фосфоресцирането на сестрите, знаеше че са наблизко. Колкото и да беше изплашен обаче всяка негова крачка бе съпътствана от убеждението, че каквито и ужаси да стоят пред него, щеше да намери начин да убие Шадуел. Щеше да го направи дори да му се наложи с голи ръце да разкъса гърлото на това копеле. Търговецът бе разбил сърцето на баща му, а

това бе непростимо престъпление.

Най-горе чу някакъв шум, или по-скоро няколко спорещи човешки гласа. Ослуша се по-внимателно. Изобщо не беше спор. Те наддаваха, а сред тях ясно се открояваше гласът на Шадуел, който подреждаше наддаванията.

Под прикритието на глъчката Кал се плъзна през площадката към първата от няколко врати. Отвори я внимателно и влезе. Малката стая беше празна, но междинната врата беше отворена и през нея проникваше светлина. Той остави вратата към площадката отворена, в случай че му се наложеше да избяга бързо, отиде до втората врата и надникна.

На пода лежаха Фреди и Аполин, Нимрод не се виждаше. Огледа сенките за да се увери, че в тях не се крие някое от копелетата, и отвори широко вратата.

Оттатък продължаваха да се носят оферти и контра-оферти, и шумът заглуши приближаването му към пленниците. Бяха съвсем неподвижни, устите им бяха запушени с буци безплътна материя, очите им бяха затворени. Кръвта на стълбите явно беше от Фреди – тялото му изглеждаше много зле след грижите на сестрите, лицето му беше издрано от ноктите им. Но най-голямата рана беше между ребрата му, където беше наръган със собствените си ножици. Те още стърчаха от него.

Кал извади запушалката от устата на Фреди и тя запълзя по ръцете му като пълна с червеи, а раненият му отвърна с въздишка, но не даваше признаци, че идва в съзнание. Направи същото и с Аполин. Тя показваше повече признаци на живот – изстена като че ли се пробуждаше.

В съседната стая гласовете на наддаващите се усилиха: от вратата беше ясно, че участват доста евентуални купувачи. Как можеше да се надява да спре процеса при толкова много от кликата на Шадуел, при това сам?

Фреди се размърда до него.

Клепачите му се вдигнаха, но в очите зад тях нямаше много живот.

– Кал... – опита се да каже той. Думата беше по-скоро форма, а не звук. Кал се наведе по-близо до него и обгърна с ръце хладното му треперещо тяло.

– Тук съм, Фреди.

Фреди отново се опита да проговори.

– ...почти...

Кал го прегърна по-здраво, сякаш можеше да задържи живота да не изтече от тялото. Но и стотици ръце не можеха да го задържат: той имаше по-добри места където да отиде. Кал не можа да се съдържи:

– Не си отивай.

Човекът леко поклати глава.

– ...почти... – повтори той, – ... почти...

Тези срички сякаш бяха прекалено много за него. Треперенето му спря.

– Фреди...

Кал докосна с пръсти устните му, но не усети никакъв дъх. Докато гледаше отпуснатото лице Аполин грабна ръката му. Нейната също беше студена. Очите ѝ се обърнаха към небето – той проследи погледа ѝ.

Непорочна лежеше на тавана и го гледаше втренчено. През цялото време беше висяла там, наслаждавайки се на неговата мъка и безпомощност.

Вик на ужас се изтръгна от устните му преди да успее да го спре, и в този миг тя се спусна върху него, протягайки черната си сянка. Този път обаче непохватността му направи добра услуга и той падна назад преди ноктите ѝ да го сграбчат. Вратата зад него поддаде и той се катурна през нея засилен от ужаса на докосването.

– Какво е това?

Говореше Шадуел. Кал се беше хвърлил направо посред Търга. Търговецът беше в единия край на стаята, а наоколо стояха половин дузина други, облечени като за вечеря в „Риц“. Непорочна сигурно щеше да се поколебае да го убие в такава компания. Разполагаше поне с минутка отсрочка.

Погледна надолу и гледката направо го задави от радост.

Беше се проснал на килима – втъкът потръпваше под дланите му. Затова ли така изведнъж се почувства абсурдно сигурен – сякаш всичко, което се случи преди, е било изпитание, а наградата бе тази радостна среща?

– Разкарайте го – обади се един от купувачите.

Шадуел направи крачка към него.

– Изчезвайте, господин Муни – каза Търговецът. – Тук имаме работа.

Аз също, помисли си Кал, и щом Шадуел се приближи измъкна ножа от джоба си и скочи към него. Чу как Непорочна извика зад него. Разполагаше само с няколко секунди за действие. Замахна с острието към Шадуел, но въпреки масивната си фигура Търговецът с лекота отстъпи встрани.

Сред купувачите настъпи някакво раздвижване, което Кал реши, че е изблик на ужас, но не – погледна към тях и видя, че те бяха поели

продажбата в собствените си ръце и крещяха един срещу друг предложенията си.

Гледката беше смешна, но Кал нямаше време да им ръкопляска – Шадуел беше разтворил сакото си. Хастарът блесна ослепително.

– Искаш ли нещо? – попита той.

Докато говореше пристъпи към Кал, заслепявайки го с дрехата, и изби ножа от ръката му. Кал беше вече обезоръжен и той прибягна до по-груба тактика – ритна го с коляно в слабините и Кал се свлече стенички на пода. Остана така няколко секунди, неспособен да помръдне, докато гаденето премина. През мъглата от светлина и болка видя Непорочна, която още го чакаше до вратата. Зад нея – сестрите. Толкова за атаката му. Сега беше без оръжие, и сам...

Но не, не беше сам. Изобщо не беше сам.

Лежеше върху един свят, нали така? Върху един спящ свят. В Килима под него имаше безброй чудеса, но той не познаваше нито едно. Можа само да постави дланите си върху килима и да прошепне:

– Събуди се...

Заблуждаваше ли се, или вече усещаше някакво безпокойство във възлите? Сякаш съществата там се бореа със състоянието си, като спящи, които отчаяно се мъчат да се събудят, знаейки че денят е настъпил, но без сила да помръднат.

С тъгла на окоето си забеляза гола фигура, приклепнала в краката на един от купувачите. Несъмнено това бе един от Виждащите, но не го познаваше. Или поне не тялото. Очите обаче...

– Нимрод? – промърмори той.

Съществото го беше видяло и запълзя от безопасното си място към края на килима. Не го забелязаха. Шадуел вече се беше върнал сред купувачите и се опитваше да предотврати превръщането на Търга в кървава баня. Беше забравил за съществуването на Кал.

– Ти ли си? – попита Кал.

Нимрод кимна и посочи гърлото си.

– Не можеш да говориш? Майната му!

Кал хвърли поглед към вратата. Непорочна още чакаше. Беше търпелива като лешояд.

– Килимът... – рече Кал. – Трябва да го събудим.

Нимрод го изгледа безучастно.

– Не разбираш ли какво ти говоря?

Преди Нимрод да даде някакъв знак в отговор, Шадуел успя да украти купувачите и обяви:

– Ще започнем отначало.

После се обърна към Непорочна:

– Махни убиеца.

В най-добрия случай Кал имаше само няколко секунди преди Магьосницата да прекъсне живота му. Отчаяно огледа стаята за някакъв изход. Имаше няколко прозореца с тежки завеси. Би могъл да изскочи навън, ако успее да стигне до някой от тях. Дори и да се пребие при падането, нямаше да е по-зле в сравнение със смъртта от докосването на Непорочна.

Но тя спря преди да стигне до него. Погледът ѝ се отклони към Шадуел.

– ...менструум... – беше думата, която каза.

В този миг стаята зад вратата, където останаха Аполин и Фреди, бе огряна от някакво сияние, което блисна върху килима. От докосването му цветовете сякаш станаха още по-живи.

После от стаята се извиси гневен писък – гласът на Вещицата – последван от изблик на светлина.

Тези нови гледки и звуци накараха купувачите да побързат още повече. Единият от тях отиде до вратата – за види какво става или да избяга – и падна назад закрил очи с ръцете си, крещейки, че е ослепял. Никой не отиде да му помогне. Останалите се оттеглиха в другия край на стаята, а суматохата оттатък се засилваше.

На вратата се появи някаква фигура, обвита в спирали от светлина. Кал я позна веднага въпреки преобразяването.

Беше Сузана. По ръцете ѝ като вени се спускаха течни фойерверки и капеха от пръстите ѝ: танцуваха по корема и гърдите ѝ, изтичаха между краката ѝ и палеха въздуха.

Като я видя така, в продължение на няколко секунди Кал не можа да пророни нито дума, а след това сестрите се втурнаха през вратата към нея. Битката бе нанесла страшни поражения и на двете страни. Менструумът не можеше да скрие кървящите рани по шията и тялото на Сузана, и въпреки че сестрите-призраци най-вероятно не изпитваха болка, те също бяха разкъсани.

Отслабнали или не, те се отдръпнаха щом Непорочна вдигна ръка, и оставиха Сузана на живата си сестра.

– Закъсня – каза тя. – Чакахме.

– Убий я – обади се Шадуел.

Кал огледа лицето на Сузана. Колкото и да се опитваше, не можеше да прикрие съвсем изтощението си.

Тя може би усети погледа му и погледна към него, очите ѝ се спряха върху лицето му, после се спуснаха надолу към ръцете, все още опрени с длани върху Килима. Дали е прочела мисълта му? Дали е разбрала, че единствената надежда, която им остава, спи в краката им?

Погледите им отново се срещнаха и Кал видя, че тя бе разбрала.

Килимът под пръстите му потръпна сякаш през него премина лек електрически удар. Той не отдръпна дланите си, а се остави енергията да го използва както желае. Сега беше само част от процеса: кръг от енергия преминаваше през килима от краката на Сузана до ръцете му, нагоре през очите и обратно по линията на погледите им към нея.

– Спри ги... – каза Шадуел, смътно осъзнавайки бедата, но в момента в който Непорочна отново тръгна към Кал, един от купувачите се обади:

– Ножът...

Кал не отклони погледа си от Сузана, но сега ножът плаваше във въздуха помежду им, повдигнат сякаш от горещите им мисли.

Сузана нямаше по-голяма представа от Кал защо и как става това, но също усети, макар и неясно, веригата която минаваше през нея, менструума, килима, през него, погледите и отново към нея. Каквото и да ставаше тук, имаше само няколко секунди за да сътвори чудото си, преди Непорочна да стигне до Кал и да прекъсне кръга.

Ножът вече бе започнал да се върти, набираше скорост с всеки оборот. Кал усети някакво изпълване в тестисите си, почти болезнено; и – още по-обезпокоително – чувството, че вече не е съвсем в тялото си, а го измъкваша през очите за да се срещне с погледа на Сузана върху ножа помежду им, който се въртеше толкова бързо, че приличаше на сребърна топка.

После внезапно падна надолу като ударена птица. Кал проследи с поглед как върхът му с рязко тупване се заби в центъра на килима.

Мигновено през всеки инч от втъка пробягна ударна вълна, като че ли върхът на ножа бе срязал някаква нишка, на която се държеше целостта на килима. С прерязването на тази нишка Килимът се освободи.

3

Това беше краят на света, и началото на светове.

Най-напред от средата на Спиралата се надигна стълб от облаци, който се въртеше като дервиш, и полетя към тавана. От удара зейнаха

широки пукнатини и върху главите на всички долу се изсипа лавина от мазилка. През главата на Кал за миг пробягна мисълта, че онова, което двамата със Сузана бяха пуснали на свобода, вече бе извън тяхната юрисдикция. После започнаха чудесата, и скоро всички грижи бяха забравени.

В облаците проблясваха светкавици, описвайки дъги към стените и по пода. Докато те изскачаха, възлите от единия край на килима до другия се развързаха и нишките поникнаха като жито посред лято, пръскайки цветове при растежа си. Приличаше много на онова, което Кал и Сузана бяха сънували преди няколко нощи, но умножено стократно: жадни нишки се катереха по стените и изпълваха стаята.

Натискът под Кал беше достатъчно силен, за да го отхвърли от килима – влакната се измъкнаха от възлите, пръскайки наляво и надясно семената на хиляди форми. Някои бяха по-бързи от другите и стигнаха до тавана за миг. Други избраха пътя към прозорците – повлекли шлейфове от цвят разбиха стъклата и се втурнаха да се срещнат с нощта.

Накъдето и да погледнеше човек виждаше нови изключителни гледки. Отначало експлозията от форми беше твърде хаотична, за да се разбере нещо, но щом въздухът се изпълни с цветове нишките започнаха да оформят по-фини детайли, разграничавайки растения от камъни, камъни от дървета, и дървета от плът. Една полетяла към тавана нишка избухна в дъжд от пращинки и всяка от тях при допира си до хумуса на разпадащия се Килим пусна малки кълнове. Друга оставяше синьо-сива мъгла на зиг-заг из стаята; трета и четвърта се преплитаха, а от съчетанието им бликаха светулки, очертавайки при движението си птици и животни, които спътничките им обличаха в светлина.

Фугата за секунди изпълни стаята, растежът ѝ беше толкова бърз, че къщата на Шърман не можа да го удържи. Нишките търсеха нови територии – изкъртваха дъските, гредите на покрива бяха изхвърлени настрани. Тухлите и мазилката не бяха по-добра защита срещу тях. Онова, което не можеха да склонят, те принуждаваха, а което не можеха да принудят – просто преобръщаха.

Кал нямаше намерение да се остави да го погребат. Колкото и омайни да бяха тези родилни мъки, не след дълго къщата щеше да се срути. Взря се през фойерверките към мястото, където стоеше Сузана, но нея вече я нямаше. Купувачите също бягаха, биейки се като улични кучета в паниката си.

Кал се изправи с мъка и тръгна към вратата, но не беше направил и две крачки когато видя Шадуел да се приближава към него.

– Копеле! – крещеше Търговецът. – Пречкашо се копеле!

Бръкна в джоба на самото си, извади пистолет и се прицели в Кал.

– Никой не може да ми се противи, Муни! – извика той и стреля.

Но още докато дърпаше спусъка някой скочи върху него и той падна на страни. Куршумът отлетя далече от целта.

Спасителят на Кал беше Нимрод. Той се спусна към Кал, а по лице-то му беше изписана тревога. Имаше защо. Цялата къща бе започнала да се тресе – от горе и от долу се чуваше грохот от срутвания. Фугата беше стигнала до основите и ентузиазмът ѝ щеше да преобърне сградата.

Нимрод грабна Кал за ръката и го помъкна не към вратата, а към прозореца. Или по-скоро, към стената където някога имаше прозорец, защото надигачият се Втъкан свят ги беше изтръгнал всичките. Отвъд отломките Фугата разказваше на вси страни отдавна забравената си приказка, изпълвайки мрака с нови магии.

Нимрод хвърли поглед назад.

– Ще скачаме ли? – попита Кал.

Нимрод се ухили и стисна още по-здраво ръката му. Кал се обърна и видя, че Шадуел бе намерил пистолета си и се целеше в гърбовете им.

– Пази се! – извика той.

Лицето на Нимрод светна и той натисна с ръка Кал зад врата, за да го накара да се сниши. Миг по-късно Кал разбра защо – от Килима се надигна вълна от цветове и Нимрод го блъсна пред нея. Силата ги понесе през прозореца и в един момент на паника краката на двамата увиснаха във въздуха. После ярките цветове сякаш се втвърдиха и разгърнаха под тях, и те се спуснаха надолу като сърфисти по вълна от светлина.

Спускането обаче свърши твърде бързо. Само след няколко секунди вълната грубо ги пусна в полето на известно разстояние от къщата и отмина в нощта, раждайки всякаква флора и фауна по пътя си.

Замаян, но възбуден, Кал се изправи на крака и с удоволствие чу Нимрод да възкликва:

– Ха!

– Можеш да говориш?

– Така изглежда – отвърна Нимрод, ухилен повече от всякога. – Тук тя не може да ме стигне...

– Непорочна.

– Разбира се. Тя развали магията ми, за да изкуши Кукувиците. И аз бях доста съблазнителен. Видя ли жената със синята рокля?

– За малко.

– Тя веднага си падна по мене. Може би трябва да я потърся. Ще ѝ

трябва малко нежност, така както се развиха нещата... – и без да каже дума повече той тръгна назад към къщата, която беше почти в развалини. Чак когато го видя да изчезва сред бъркотията от светлина и прах Кал забеляза, че в истинската си форма Нимрод има опашка.

Несъмнено той можеше да се грижи за себе си, но имаше други, за които Кал още се тревожеше. Сузана, и Аполин, която за последен път бе видял да лежи до Фреди в предверието на стаята за Търга. Навсякъде царяха грохот и разрушение, но въпреки това той се запъти обратно към къщата, за да види дали би могъл да ги намери.

Беше все едно да плуваш срещу течение от цветове. Срещу него ляха късно родени нишки, избухваха наоколо, някои се разбиваха в тялото му. Но спрямо живата плът бяха много по-внимателни, отколкото срещу тухлите. Докосването им не го нараняваше, а му даваше нова енергия. Тялото му тръпнеше като че ли бе взел ледено-студен душ. Главата му пееше.

Врагът не се виждаше. Надяваше се Шадуел да е бил заробен в къщата, но знаеше доста неща за къмета на лошите хора, за да вярва, че това може да е станало. Забеляза обаче неколцина от купувачите да се лутат сред ярките цветове. Не си помагаха, вървяха като самотници, вперили поглед в земята от страх да не се отвори под краката им, или се препъваха, скрили с ръце сълзите си.

Като се приближи на тридесетина метра от къщата отвътре последва нов взрив – големият облак на Спиралата, бълвайки светкавици, се отърси от стените които го възпираха и разцъфтя във всички посоки.

Успя само да зърне как облакът погълна силуета на един от купувачите, после се обърна и хукна.

Вълна от прах го блъсна в гърба, вляво и вдясно от него полетяха жички светлина, като панделки понесени от ураган. Последва втора вълна, този път от парчета тухли и мебели. Остана без дъх, земята се изпълзна изпод краката му. После се завъртя във въздуха като акробат през глава, загубил представа къде са небето и земята.

Не се опита да се съпротивлява, дори и да беше възможно, а се остави бързият влак да го отнесе накъдето реши.

ВТОРА КНИГА ФУГАТА

Пета част ВЕСЕЛИЕ

„Избягай в някоя незнайна нощ, бъди ми
в мрака спътница – луна;
далече от мълвата за небивал Рай;
Там някъде, от всичките си спомени
свой дом да съградим.“

Уолтър дьо ла Мар
„Любовна среща“

I. КАЛ, СРЕД ЧУДЕСА

1

Истинската радост оставя силен спомен; истинската мъка също.

Затова когато прашната буря, която го вдигна във въздуха най-последна стихна и Кал отвори очи, като видя разгърнатата се пред него Фуга, той се почувства сякаш малкото крехки мигове на божествено проявление които бе изпитал през своите двадесет и шест години – изпитал, но винаги загубвал – бяха възстановени и събрани тук на едно място. Той бе долавял частици от това блаженство и преди. Беше чувал слухове за него в съня в утробата и в мечтите за любов; познаваше го от приспивните песни. Но никога досега – цялото, всичкото.

Това би било чудесно време да умре, помисли си той.

И още по-чудесно да продължава да живее, след като пред него се разкриваше толкова много.

Беше на някакъв хълм. Не висок, но достатъчно, за да може да вижда далеч. Стана и огледа тази новооткрита земя.

Развързването на килима още не беше завършило: магиите на Стана бяха твърде сложни, за да се развият толкова лесно. Но основите бяха

положени: хълмове, поля, гора, и още много други неща.

Премишният път видя това място от птичи поглед, и пейзажът изглеждаше доста разнообразен. Но през погледа на човек изобилието беше на границата на безредие. Като че ли някакъв огромен куфар, натъпкан в бързината, се бе преобърнал и съдържанието му се беше изсипало в безнадеждна бъркотия. В географията не личеше да има каквато и да е система, просто случаен набор от места, които Виждащите бяха обичали достатъчно, за да измъкнат от разрушението. Обсипани с пеперуди шубраци и спокойни водни поляни; леговища и убежища, оградени със стени; крепостни кули, реки и побити камъни.

Малко от тези места изглеждаха завършени: повечето бяха отломки и парчета, фрагменти от Царството отстъпени на Фугата зад гърба на човечеството. Любимите ъгли на познати стаи, за чиято липса никой няма да тъжи, където децата може би бяха виждали призраци или светци, където бегълците могат да намерят утеха без да разберат защо, а самоубийците – причини да подишат още малко.

Сред това безредие изобилстваха възможно най-чудати положения. Тук един мост, отделен от пропастта която е пресичал, беше поставен сред полето между маковете; там в един вир стърчеше обелиск, загледан в отражението си.

Една друга гледка привлече вниманието на Кал.

Това беше хълм с почти отвесни страни, с корона от дървета на върха. По лицето му пробягваха светлини и танцуваха между клоните. Без никакво чувство за ориентация тук, Кал реши да тръгне към него.

Някъде в нощта се чуваше музика. Идваше на приливи и отливи, по повелята на вятъра. Барабани и цигулки – смесица от Щраус и сиукски танц. А понякога се долавяше и присъствието на хора. Шепот сред дърветата; сенчести силуети под навес издигнат в поле от високи до кръста жита. Съществата обаче се изплъзваха – идваха и си отиваха твърде бързо – зръваше ги само за миг. Дали защото го разпознаваха, че е Кукувица, или просто бяха стеснителни – само времето щеше да покаже. Определено тук не чувстваше никаква заплаха, въпреки че в известен смисъл бе влязъл като нарушител. Напротив, чувстваше безкрайно спокойствие в този свят и в душата си. Дотолкова, че тревогите му за останалите тук – Сузана, Аполин, Джерихо, Нимрод – останаха далече. Когато мислите му припомнях за тях, то беше само за да си ги представи как се скитат като него – изгубен сред чудесата. Нищо не би могло да им навреди, не и тук. Тук свършваха бедите, и злобата, и завистта. След като тази жива магия го беше обвила, на какво би могъл да завижда,

какво би могъл да желае?

Стигна на стотина метра от хълма и се спря смаян. Светлините, които бе видял отдалече, бяха всъщност хора-светулки: без крила, но описващи без усилие арабески около хълма. Не чуваше дали си приказват нещо, и все пак се движеха точно като луди глави, маневрите им непрекъснато ги доближаваха на косъм един от друг.

– Ти сигурно си Муни?

Гласът беше тих, но го изтръгна от вцепенението пред светлините. Кал погледна надясно. В сянката на една арка бяха застанали две фигури, но лицата им бяха скрити в мрака и той видя само синьо-сивите овални лица им, увиснали като фенери под нея.

– Да, аз съм Муни – отвърна той. Покажете се, рече той мислено. – Откъде знаете името ми?

– Тук новините се научават бързо – беше отговорът. Този глас изглеждаше малко по-мек и по-тънък от първия, но не беше сигурен дали не е на същия човек. – Това е от въздуха – осведоми го той. – Той разнася клоуките.

Единият от двамата се показва в светлината на нощта. Слабото сияние от хълма освети лицето, придавайки му странен вид. Но дори да го беше видял на дневна светлина, Кал дълго щеше да си спомня за него. Мъжът беше млад, но съвсем плешив, а лицето му беше напудрено, без никакви оттенъци в цвета на кожата, и от това устата и очите му изглеждаха едва ли не прекалено мокри, прекалено уязвими на фона на маската.

– Аз съм Боуаз – рече той. – Добре дошъл, Муни.

Той хвана ръката на Кал и я разтърси и в този момент спътничката му наруши договора си със сянката.

– Виждаш ли ги – Амаду? – попита тя.

Необходими бяха няколко секунди за да се увери Кал, че втората личност беше жена, и същевременно да се усъмни в пола на Боуаз, тъй като двамата си приличаха като близнаци.

– Аз съм Ганца – каза тя. Беше облечена с обикновени черни панталони и свободна туника като брат си, или любовника си, или каквото там беше, и също беше плешива. Този факт, и напудрените им лица, объркваха всякакви клишета по отношение на пола. Лицата им бяха уязвими, но същевременно непреклонни; деликатни, но жестоки.

Боуаз погледна към хълма, където светулките продължаваха да лудуват.

– Това е Скалата на Първата Фаталност – обясни той на Кал. –

Амаду винаги се събират тук. На това място умряха първите жертви на Бич Божи.

Кал погледна отново към Скалата, но само за миг. Боуаз и Ганца притежаваха по-силно обаяние – колкото повече ги гледаше, толкова по-неопределени му се виждаха.

– Къде ще ходиш тази нощ? – попита Ганца.

– Нямам представа – вдигна рамене Кал. – Не познавам нито крачка от това място.

– А, познаваш го – възрази тя. – Познаваш го много добре.

Докато говореше тя небрежно преплиташе пръсти, или поне така му се струваше, докато не спря погледа си за по-дълго върху заниманието ѝ. Тогава забеляза, че тя прокарва пръсти през дланите на ръцете си – на лявата през дясната, на дясната през лявата, не зачитайки плътността им. Движението беше толкова небрежно, илюзията – ако изобщо беше илюзия – толкова бърза, че Кал не беше съвсем сигурен дали е видял добре.

– Как ти изглеждат? – попита тя.

Той вдигна очи към лицето ѝ. Дали номерът с пръстите не беше някакво изпитание за възприятията му? Но тя не говореше за ръцете си.

– Амаду – продължи тя, – как ти изглеждат?

Кал погледна пак към Скалата.

– ...като човешки същества – отвърна той.

Тя леко се усмихна.

– Защо питаш? – поиска да узнае той. Но преди тя да отговори се обади Боуаз:

– Свиква се Съвет – обяви той. – В Дома на Капра. Мисля, че ще въткваме отново.

– Не може да бъде – възкликна Кал. – Ще прибират Фугата?

– Така чух – рече Боуаз.

Изглежда и за него беше новина, дали не я бе доловил от бърбия въздух?

– Казват, че времената са опасни. Вярно ли е?

– Не познавам друго време – отвърна Кал. – Така че няма с какво да ги сравня.

– Ще разполагаме ли поне с тази нощ? – попита Ганца.

– С част от нея – отговори Боуаз.

– Тогава да отидем да видим Ло, да?

– Все ми е едно. Ще дойдеш ли? – попита той Кукувицата.

Кал погледна назад към Амаду. Мисълта да остане и да погледа

още малко изпълненията им беше изкушаваща, но може би нямаше да намери друг, който да му покаже забележителностите, а щом нямаше много време, по-добре да се възползва доколкото може.

– Да, ще дойда.

Жената бе спряла да плете пръстите си.

– Ло ще ти хареса – каза тя, обърна се и тръгна в нощта.

Той я последва изпълнен с въпроси, но знаеше, че след като има само няколко часа, за да усети вкуса на Страната на чудесата, не бива да губи време и приказки в питане.

II. КРАЙ ЕЗЕРОТО, И ПО-КЪСНО

1

Имаше един момент в къщата на Търга, когато Сузана си бе помислила, че животът ѝ свършва. Помагаше на Аполин да слезе надолу по стълбите, когато стените заскърцаха и сякаш цялата сграда се срути върху главите им. Дори сега, загледана в езерото, тя не беше сигурна как успяха да се измъкнат живи. Може би менструумът се беше намесил, за да я защити, въпреки че тя не му бе наредила съзнателно. Имаше много неща да научи за силата, която беше наследила. Най-малкото, доколко тя ѝ принадлежеше, и доколко тя на нея. Щом намери Аполин, която бе изгубила сред фурора, щеше да разбере всичко, което тази жена знае.

Междувременно можеше да се наслаждава на островите, покрити с кипариси, и да се успокоява от шепота на вълните по камъните.

– Трябва да вървим.

Джерихо прекъсна мечтанието ѝ възможно най-леко, докосвайки я по гърба. Остави го да разговаря с приятели, които не беше виждал цял човешки живот, при къщата на брега. Имаха да си разказват спомени, в които тя не присъстваше, и които както усети, другите не желаеха да споделят с нея. Разговор между престъпници, безмилостно заключи тя като ги остави насаме. В края на краищата, Джерихо беше крадец.

– Защо дойдохме тук? – попита го тя.

– Тук съм роден. Познавам всеки от тези камъни по име. – Ръката му още беше на рамото ѝ. – Или поне ги познавах. Струваше ми се, че е хубаво място, което исках да ти покажа... но не можем да останем.

Тя обърна поглед към него. Челото му беше намръщено.

– Защо не?

– Искат да те видят в Дома на Капра.

– Мен?

– Ти разтърка Килима.

– Нямах избор – отвърна тя. – Щяха да убият Кал.

Джерихо се намръщи още повече.

– Забрави за Кал – рече той твърдо. – Муни е Кукувица. Ти не си.

– И аз съм такава – настоя тя. – Или поне така се чувствам, а това е по-важно...

Ръката му се дръпна от рамото ѝ. Изведнъж настроението му се развали.

– Идваш ли, или не?

– Разбира се, че ще дойда.

– Не трябваше да става така – въздъхна той, а гласът му отново стана нежен.

Не беше съвсем сигурна за какво говореше: разтъркаването, завръщането при езерото, или разговора им. Може би по малко от всичко.

– Може би беше грешка да разваляме Килима – каза тя някак си оправдателно, – но не бях просто аз. Беше менструумът.

– Той е твоя сила – упрекна я той и вдигна вежди. – Контролирай я.

Сузана го изгледа смразяващо.

– Далече ли е Домът на Капра?

– Нищо не е далече във Фугата – отвърна Джерихо. – Бич Божи унищожил повечето от териториите ни. Останаха само малкото, които виждаш.

– И в Царството са останали още?

– Може би няколко. Но всичко, на което действително държим, е тук. Затова трябва да го скрием отново преди да настъпи утрото.

Утрото. Почти беше забравила, че слънцето скоро ще се покаже, а с него и Човешкия Род. Мисълта за другите Кукувици, с тяхната слабост към зоологически градини, чудатости и карнавали, и възможността да завладеят тази територия, не ѝ беше забавна.

– Прав си. Трябва да действаме бързо – рече тя и двамата обърнаха гръб на езерото на път към Дома на Капра.

2

Докато вървяха Сузана получи отговор на няколко въпроса, които я смушаваша след разгръщането на Фугата. Главният от тях: какво беше

станало с онази част от Царството, което Фугата бе завладяла? Със сигурност тя не бе населена – зад Къщата на Търга се простираше значителна част от Търтастън Комън, а от двете страни имаше поля, но районът не беше съвсем пуст. Наоколо имаше няколко къщи, а нагоре към Ърби Хийт селищата бяха по-нагъсто. Какво беше станало с къщите? Ами с обитателите им?

Отговорът беше съвсем прост: Фугата ги беше заобиколила, нагаждайки съществуването им с известна хитрост. Така един ред стълбове бяха украсени с цъфнали лози като антични колони, а светлината на лампите върху тях бе почти закрыта; една кола беше почти заровена в някакъв хълм, а други две бяха вдигнати и опрени с предниците си една в друга.

Отношението към къщите беше по-внимателно – повечето все още бяха цели, въпреки че цветята бяха стигнали до праговете, сякаш в очакване на покана да влязат.

Що се отнася до Кукувиците, двамата с Джериho срещнаха няколко, но всички изглеждаха по-скоро озадачени, отколкото изплашени. Един мъж, само по панталон и тиранти, се оплакваше гласно, че е изгубил кучето си – „Проклет тъп пес. Да сте го виждали някъде?“ – и изглеждаше безразличен към факта, че светът около него се е променил. Чак когато се отдалечи подвиквайки след беглеца, Сузана се зачуди дали и той вижда онова, което тя вижда, или и тук действа онази подборна слепота, която скрива от човешките очи ореолите над главите. Дали собственикът на кучето не се скита сред познати улици, неспособен да погледне отвъд клетката на собствените си представи? Или може би забелязва Фугата само с ъгъла на окоото си, величие, за което щеше да си спомня разплакан на стари години?

Джериho нямаше отговор за тези въпроси. Не знае, отвърна той, и не му пука.

А пред нея се разгръщаха нови и нови видения. Учудването ѝ нарастваше с всяка крачка – толкова голямо бе разнообразието от места и предмети, които Виждащите бяха спасили от пожара. Фугата не се оказа, както тя предполагаше, просто сбирка от обитавани от духове горички и храсталаци. Светостта беше много по-демократично състояние. Тя беше изпълнена с всякакви фрагменти: интимни и бегли, естествени и изкуствени. Всеки ъгъл и ниша си имаха свой особен вид магия.

Обстоятелствата по запазването им означаваха, че повечето от тези фрагменти са били откъснати от средата си като листове от книга. Крайщата още бяха разкъсани от насилието при изтръгването им, а

произволният начин, по който бяха събрани, само подчертаваше още по-силно липсата на единство. Но имаше и компенсации. Самото несъответствие на парчетата – противопоставянето на вътрешните и общественияте, на баналните и легендарните – създаваше нови главоблъсканици, намекваше за нови истории, които можеха да бъдат разказани от тези несвързани досега страници.

Понякога пътуването им разкриваше невероятни сблъсъци на елементи, които не биха се поддали на никакъв опит за синтез. Край една гробница пасяха кучета, а през строшения ѝ капак бликаше фонтан от огън, който течеше като река; в земята бе поставен прозорец, над който бриз с дъх на море издуваше пердетата към небето. Тези гатанки отхвърляха обясненията ѝ и тя щеше да ги запомни за цял живот. Всички тези неща беше виждала преди – кучета, гробници, прозорци, огън – но в този разлив те бяха измислени наново, магията им се сътворяваше пред очите ѝ.

Само веднъж след като Джерихо каза, че не може да отговори на въпросите ѝ, тя настоя да ѝ каже нещо повече, и това беше за Спиралата, чието облачно покритие се виждаше отвсякъде, а най-ярките избухвания на светкавиците открояваха хълмовете и дърветата в тъмнината.

– Там е Храмът на Стана – отговори той. – Колкото повече се приближаваш до него, толкова по-опасно става.

Тя си спомняше нещо от онази първа нощ, когато бяха говорили за килима. Но искаше да узнае повече.

– Защо е опасно?

– Магиите, необходими за създаването на Килима, бяха уникални. Необходими бяха големи саможертви и чистота, за да могат да бъдат контролирани и преплетени. По-големи от тези, на които повечето от нас изобщо биха били способни. Сега тази сила се пази със светкавици и бури. И така е по-добре. Ако някой проникне в Спиралата, магията на Килима няма да издържи. Всичко, което сме събрали тук, ще се разпадне, ще бъде унищожено.

– Унищожено?

– Така казват. Не зная дали е вярно, или не. Не разбирам теоретичните неща.

– Но можеш да правиш магии.

– Това не означава, че мога да ти обясня как. – Забележката ѝ като че ли го обърка. – Просто ги правя.

– Как така? – попита тя. Чувстваше се като дете, което моли някой магьосник да му покаже номерата си, но беше любопитна да узнае

силите, които се криеха в него.

Джерихо направи странна физиономия, изпълнена с противоречия. В нея имаше нещо срамежливо, нещо загадъчно и привлекателно.

– Може би ще ти покажа – рече той. – Някой път. Не мога да пея или да танцувам, но си имам начини. – Той млъкна и спря.

Не беше необходимо да ѝ дава знак, за да чуе камбаните във въздуха около тях. Не бяха камбани от църковни камбанарии – звънът им беше лек и мелодичен – но въпреки това звучаха призивно.

– Домът на Капра – каза Джерихо, вперил поглед напред. – Камбаните знаеха, че ги чуват, и ги подканиха да вървят.

III. ЗАБЛУДИ

1

Бюлетинът с известието за бягството на анархистите, предаден от отдела на Хобарт, не остана нечут, но тревогата дойде малко преди единадесет, когато патрулите се занимаваха както всяка вечер с побоища, пияни шофьори и кражби, които бяха най-много по това време. Освен това имаше един смъртен случай – наръган с нож на Сийл Стрийт, а някакъв травестит беше предизвикал едва ли не бунт в една кръчма на Док Роуд. Затова, докато обърнат сериозно внимание на тревожния сигнал, бегълците изчезнаха – минаха през тунела на Мързи по пътя към къщата на Шърман.

Но от другата страна на реката, непосредствено преди Бъркнхед, ги забеляза един бдителен патрулиращ полицаи на име Дауни. Той остави партньора си в китайския ресторант да поръчва месо със соев сос и пържена патица по пекински, и се впусна в преследване. В тревогата по радиото предупреждаваха, че онези мерзавци са изключително опасни, и че не бива да се опитва сам да ги задържи, затова полицаи Дауни запази благоразумно дистанция, подпомогнат от факта, че познаваше района много добре.

Но когато злодеите стигнаха най-после там, където се бяха запътили, стана ясно, че това не е обикновено преследване. От една страна, когато съобщи в отдела къде се намира, му казаха, че нещата там са доста объркани – чува ли как някакъв мъж плаче? – и че с този въпрос ще се занимае лично инспектор Хобарт. Той трябва да чака, и да наблюдава.

От друга страна, докато чакаше и наблюдаваше, получи второ

доказателство, че става нещо неприятно.

Започна се с някакви светлини, които проблясваха в прозорците на втория етаж, после те избухнаха навън, понасяйки със себе си и стената, и прозореца.

Той слезе от колата и тръгна към къщата. Мисълта му, свикнала с писането на доклади, вече търсеше прилагателни, с които да опише онава, което вижда, но докато продължаваше напред нищо не му дойде на ума. Сиянието което се изсипа от къщата, не приличаше на нищо, което бе виждал или сънувал преди.

Хийт не беше суверен. Веднага се опита да намери някакво нерелигиозно обяснение на нещата които виждаше, или почти виждаше навсякъде около себе си, и търсейки – намери. Той наблюдаваше действия на НЛО, сигурно беше това. Беше чел съобщения за подобни случаи със съвсем обикновени хора като него самия. Пред него нямаше Господ, или някакво безумие, а посещение от съседна галактика.

Доволен че схваща донякъде положението, той побърза да се върне в колата, за да предаде съобщението в щаба. Обаче му попречиха. На всички честоти имаше равномерен шум. Нямаше значение: той ги бе информирал за местоположението си още като пристигна. Скоро щяха да дойдат да му помогнат. Междувременно, задачата му беше да наблюдава кацането зорко като ястреб.

Тази задача бързо ставаше все по-трудна, тъй като нашествениците го бомбардираха с изключителни илюзии, предназначени несъмнено, да скрият операцията им от човешки поглед. Вълните на силата, която изригна от къщата, обърнаха колата на една страна (или поне такава бе информацията от зрението му, нямаше да приеме това за божие деяние); после започнаха да му досаждат някакви неясни силуети. От настилката на пътя като че ли поникнаха цветя, над главата му се въртяха като акробати животински форми.

Той забеляза, че няколко души от обществеността също бяха паднали в капана на тези излъчвания. Някои бяха забили поглед в небето, други се молеха на колене да бъде запазен здравия им разум.

И той постепенно се завръщаше. Мисълта, че тези изображения са просто фантоми, му даваше сила да се съпротивлява. Дауни си повтаряше отново и отново, че това което вижда, не е истина, и полека-лека виденията отстъпиха пред неговата увереност, избледняха и накрая почти изчезнаха.

Провря се в преобърнатата кола и опита пак да се свърже по радиото, въпреки че нямаше представа дали някой го чува. Странно, но това

не го безпокоеше толкова. Беше победил заблудите, и тази негова увереност подслаждаше бдението му. Дори и да го нападнаха сега – чудовищата, които се бяха приземили тази вечер – той нямаше да се уплаши. По-скоро сам би си извадил очите, отколкото да ги остави да го омагьосат отново.

2

– Нещо ново?

– Няма нищо, сър – отвърна Ричардсън. – Само шум.

– Остави го тогава – каза Хобарт. – Само карай. Ще ги надушим, ако ще и цялата шибана нощ да отиде за това.

Докато пътуваха, мислите на Хобарт се върнаха на картината, която бяха оставили зад гърба си. Хората му се бяха превърнали в разлигавени идиоти, килиите му бяха омърсени от лайна и молитви. Имаше да урежда сметки с тези сили на мрака.

Някога, преди много години, той не би се заел с такава готовност да изпълнява ролята на отмъстител. Изпитваше погнуса от поемането на лична отговорност. Но опитът го направи честен човек. Сега – поне в компанията на своите хора – той не се преструваше, че стои далеч от належащите въпроси, а с готовност признаваше възбудата си.

В края на краищата, работата на преследването и наказването беше начин да плюеш в лицето на някой, който вече те е наплюл. Законът – просто друга дума за отмъщение.

IV. КЛЕТВИ ЗА ВЯРНОСТ

1

Бяха изминали осемдесет години, плюс-минус половин десетилетие, откакто трите сестри не бяха стъпвали в земята на Фугата. Осемдесет години изгнаничество в Царството на Кукувиците, боготворени и обругавани, едва не загубиха разсъдък си сред Човеците. Принудени бяха да понесат безчет унижения тласкани от жаждата един ден да грабнат Втъкания свят в отмъстителната си хватка.

Сега висяха във въздуха над тази магическа земя – докосването до нея бе толкова отблъскващо, че да ходят бе истинско мъчение – и

оглеждаха Фугата от край до край.

– Прекалено мирише на живо – отбеляза Блудницата вдигнала глава срещу вятъра.

– Трябва ни време – рече ѝ Непорочна.

– Ами Шадуел? – поинтересува се Вещицата. – Той къде е?

– Търси си клиентите, най-вероятно – отвърна Магьосницата. – Трябва да го намерим. Не ми харесва мисълта да се скита наоколо без придружител. Той е непредвидим.

– После какво?

– Ще оставим да се случи неизбежното – каза Непорочна и леко се завъртя, за да огледа всеки свещен метър от земята. – Ще оставим Кукувиците да я разкъсат на парчета.

– Ами Продажбата?

– Няма да има Продажба. Твърде късно е.

– Шадуел ще разбере, че си го използвала.

– Не повече, отколкото той мене. Или отколкото би искал.

Несигурната субстанция на Блудницата потръпна.

– Не би ли желала поне веднъж да му се отдадеш? – попита тихо тя.
– Само веднъж.

– Не. Никога.

– Нека тогава аз го взема. Мога да го използвам. Представи си само децата му.

Непорочна се протегна и сграбчи крехкия врат на сестра си.

– Никога няма да го докосваш. Дори с пръст.

Лицето на привидението се издължи до абсурд в пародия на разкаяние.

– Знам. Той е твой. Телом и духом.

– Тоя няма душа – изсмя се Вещицата.

Непорочна пусна Блудницата и влакна от нея се разложиха в смърдящ въздух помежду им.

– О, той има душа – възрази тя и остави гравитацията да я спусне надолу. – Но аз не я искам. – Краката ѝ докоснаха земята. – Когато всичко това свърши, когато Виждащите попаднат в ръцете на Кукувиците, ще го пусна да си върви. Невредим.

– Ами ние? – попита Вещицата. – Какво ще стане с нас тогава? Ще бъдем ли свободни?

– Така се договорихме.

– Ще можем да изчезнем?

– Щом така искате.

– Повече от всичко – отвърна Вещицата. – Повече от всичко.
– Има и по-лоши неща от съществуването – рече Непорочна.
– Така ли? – Вещицата се съмняваше. – Можеш ли да посочиш поне едно?

Непорочна се замисли.

– Не – съгласи се тя с печална въздишка. – Може би си права, сестро.

2

Шадуел бе побягнал от разпадащата се сграда миг след като Кал и Нимрод се измъкнаха през прозореца, и едва избегна облака който погълна Деверо. Озова се проснат по очи, а устата му се изпълни с прах и горчивия вкус на поражението. След толкова много години на очакване Търгът приключи сред развалини и унижение – това беше достатъчно да го накара да се разплаче.

Но той не заплака. От една страна, той беше оптимист по природа – в днешния провал покълваха семената на утрешната продажба. От друга – спектакълът на Фугата, която се материализираше около него, приятно разсейваше мъката му. И от трета – беше открил някой, който беше по-зле и от него.

– Какво става, мамка му? – Това беше Норис, Кралят на Хамбургерите. Правото да оцветят лицето му си оспорваха кръв и мазилка, а някъде във водовъртежа бяха останали гърба на сакото му и по-голямата част от панталоните, а също и едната от хубавите италиански обувки. Другата носеше в ръка.

– Ще те съдя докато ти съдера задника! – изкрещя той на Шадуел. – Шибан задник такъв. Погледни ме! Шибан задник!

Той заблъска Шадуел с обувката, но Търговецът нямаше намерение да се остави да го наранят. Удари го, и то силно. За секунди се сбиха като пияници, без да им правят впечатление необикновените картини, които оживяваха навсякъде около тях. След боричкането се оказаха позадъхани и окървавени, отколкото бяха в началото, но въпреки това не решиха разногласията си.

– Трябваше да вземеш предпазни мерки! – изплю се Норис.

– Късно е за обвинения – отвърна Шадуел. – Фугата се събуди, независимо дали това ни харесва или не.

– Аз сам щях да я събудя – каза Норис. – Ако беше станала моя. Но

сях да бъда готов, и да чакам. Шях да подготвя сили, които да влязат и да поемат контрола. Но това? Това е хаос! Дори не знам откъде да изляза.

– Накъдето и да тръгнеш, все ще стане. Не е толкова голяма. Ако искаш да излезеш, просто тръгни нанякъде.

Това лесно решение като че ли поуспокои Норис. Той обърна поглед към разцъфналия пейзаж.

– Все пак не знам... – промърмори той, – ... може би така е по-добре. Поне виждам какво сях да купя.

– И как ти се вижда?

– Не е така, както си мислех. Очаквах нещо... по-кратко. Честно казано, сега не съм съвсем сигурен дали искам да притежавам това място.

Гласът му притихна и в този миг от потока влакна изскочи някакво животно, което определено не би могло да бъде намерено в която и да е менажерия, изръмжа за добре дошъл към света и заподскача нанякъде.

– Видя ли? – попита Норис. – Какво беше това?

– Не зная – вдигна рамене Шадуел. – Тук има неща, които вероятно са измрели още преди да се родим.

– Такива? – Норис се взираше след хибрида. – Никога преди не съм виждал нещо подобно, дори в книгите. Казвам ти, изобщо не го искам това шибано място. Искам да ме изведеш оттук.

– Ще трябва сам да се ориентираш – отвърна Шадуел. – Аз имам работа тук.

– А не, нямаш – възрази Норис и размаха обувката към Шадуел. – Трябва ми бодигард. И това си ти.

Видът на изнервения Крал на Хамбургерите забавляваше Шадуел. Нещо повече, той го караше да се чувства – извратено, може би – сигурен.

– Виж сега – рече той малко по-меко. – И двамата сме в една и съща каша...

– Дяволски си прав.

– Имам нещо, което може би ще помогне – продължи Шадуел и разтвори сакото си, – нещо да подслади горчивия хап.

– А, така ли? – Норис беше недоверчив.

– Хвърли един поглед – каза Търговецът и му показа хастара. Норис избърса кръвта, която течеше към лявото му око, и се взря в гънките. – Какво виждаш?

Последва кратко колебание и Шадуел се зачуди дали сакото още действа. После лицето на Норис се разтегна бавно в усмивка и в очите

му се появи изражението, познато от безброй други подобни изкушения.

– Харесва ли ти нещо?

– Всъщност, да.

– Тогава го вземи. Твое е. Свободно,gratis и безплатно.

– Къде ли си го намерил? – усмихна се едва ли не срамежливо Норис и протегна трепереща ръка към сакото. – След толкова години...

Той внимателно извади изкушението от гънките на хастара – една навиваща се играчка, войник с барабан – запомнена с такава обич и точност от притежателя ѝ, че илюзията която сега държеше в ръцете си бе възстановила всяка драскотина и вдлъбнатина по нея.

– Моят барабанчик – промълви Норис, разплакан от радост сякаш държеше осмото чудо на света. – Ох, барабанчикът ми. – Той го обърна.

– Но няма ключ. В тебе ли е?

– Мога и да ти го намеря, след време – отвърна Шадуел.

– Една от ръцете е счупена – Норис погали барабанчика по главата.

– Но пак работи.

– Щастлив ли си?

– О, да. Да, благодаря ти.

– Тогава го сложи в джоба си, за да можеш да ме поносиш – рече Шадуел.

– Да те нося?

– Уморен съм. Трябва ми кон.

Норис не прояви ни най-малка съпротива спрямо идеята, въпреки че Шадуел беше по-едър и по-тежък, и щеше да е доста голям товар. Подаръкът го бе покорил напълно, и докато го държеше в плен той по-скоро би пречупил гръбнака си, отколкото да не се подчини на дарителя.

Смеейки се мислено, Шадуел се покачи на гърба му. Тази вечер плановете му може и да се бяха пообъркали, но докато хората имаха мечти, за които да тъгуват, той щеше да продължава да владее дребните им души.

– Къде искаш да те занеса? – попита го конят.

– Накъде нависоко – нареди той. – Заведи ме някъде нависоко.

V. ОВОЦНАТА ГРАДИНА НА ЛЕМУЕЛ ЛО

1

Нито Боуаз, нито Ганца бяха разговорливи водачи. Вървяха напред през Фугата в почти пълно мълчание, което нарушаваха само за да предупредят Кал за някое опасно място, или за да му кажат да върви близо до тях докато преминаваха през някаква колонада, където се чуваше тежкото дишане на кучета. В известен смисъл той се радваше на тишината. Не искаше разходка с екскурзовод по терена, поне не тази вечер. Беше разбрал още когато видя за пръв път Фугата от стената в двора на Мими, че не може да ѝ се направи карта, нито пък да се опише и запомни съдържанието ѝ като любимите му разписания. Трябваше да разбере Втъкания свят по друг начин: не като сигурен факт, а като чувство. Схизмата между разума му и света, който се опитваше да проумее, се топеше. На нейно място идваше връзката между ехо и обратно ехо. Те бяха като мисли един за друг в главите си: той и този свят, и като знаеше това, което никога не би могъл да изрази с думи, пътуването за него беше пътуване в собствената му история. От Лудия Муни знаеше, че различните уши възприемат поезията различно. Така беше при поезията. Същото, както забелязваше вече, важи и за географията.

2

Изкачваха се по един дълъг склон. Помисли си, че пред краката им подскача вълна от щурци – земята беше като жива.

На върха погледнаха надолу към полето. В далечния край имаше овощна градина.

– Почти стигнахме – каза Ганца и тръгнаха към нея.

Овощната градина беше най-голямото нещо, което бе видял досега във Фугата – парцел с може би тридесет или четиридесет дървета, насадени в редове и грижливо подрязани така, че клоните им почти се докосваха. Под този балдахин имаше пътеки с равно окосена трева, изпъстрени от кадифена светлина.

– Това е овощната градина на Лемуел Ло – рече Боуаз когато заставаха пред нея. Нежният му глас бе станал още по-мек. – Тя е приказна дори за хората от приказките.

Ганца ги поведе под дърветата. Въздухът бе замрял, топъл и ароматен. Клоните бяха отрупани с плодове, които Кал не познаваше.

– Това са круши Джуд – каза му Боуаз. – Един от видовете, които не сме показвали на Кукувиците.

– Защо?

– Има си причини – отвърна Боуаз. Огледа се за Ганца, но тя беше изчезнала по една от алеите. – Вземи си. Лем няма да има нищо против. – И отиде да търси спътничката си.

Кал си мислеше, че вижда до края на коридора от дървета, но се лъжеше. Боуаз направи три крачки и се изгуби от погледа му.

Протегна ръка към увисналите клони и хвана един от плодовете. В този миг на дървото настъпи страхотно раздвижване и нещо изтича по клона към него.

– Не тази! – обади се дълбок бас. Говореше една маймуна.

– Горещи са по-сладки – рече звярът и обърна кафявите си очи към небето. После изтича обратно обсипвайки Кал с листа. Той се опита да го проследи с поглед, но животното беше твърде бързо. След няколко секунди се върна с не един, а два плода. Подхвърли ги от клоните на Кал.

– Обели ги – рече маймуната. – По една за всеки.

Въпреки названието си, те не приличаха на круши. Бяха с размерите на слива, но обвивката им беше като кожа. Тя беше здрава, но не можеше да прикрие аромата на вътрешността.

– Какво чакаш? – попита маймуната. – Вкусни са, тия Шемети. Обели ги и ще видиш.

Фактът, че маймуната говореше – нещо, което би стъписало Кал преди седмица – сега беше само част от местния колорит.

– Шемети ли ги наричаш? – запита той.

– Круши Джуд, Шеметни Плодове. Все същото е на вкус.

Маймуната гледеше ръцете на Кал и го чакаше да обели плодовете. Той това и направи. Оказа се, че се белят по-трудно от други плодове, може би затова маймуната му ги даде. От разкъсаната обвивка по ръцете му потече гъст сок – ароматът ставаше все по-апетитен. Още преди да обели докрай първата круша маймуната я грабна от ръцете му и я лапна.

– Хубаво... рече тя дъвчейки.

Удоволствието ѝ беше повторено сякаш от ехо под дървото. Някой възкликна одобрително, и като вдигна поглед от заниманието си Кал видя един мъж приклепнал до дървото да си свива цигара. Погледна отново към маймуната, после пак към него, и гласът на животното доби нов смисъл.

– Хубав номер – рече той.

Мъжът го погледна. Лицето му страшно приличаше на монголоидно, усмивката му беше огромна и като че ли изразяваше неразбиране.

– Какво има? – обади се гласът от клоните.

Смутен от лицето долу, Кал все пак последва предположението си и отвърна не на куклата, а на кукловода.

– Да си насочваш така гласа.

Мъжът продължаваше да се хили, но не показва с нищо, че го разбира. Маймуната обаче избухна в смях.

– Изяж плода.

Пръстите на Кал несъзнателно бяха продължили работата си. Шеметният плод беше обелен. Но споменът за някакво суеверие свързано с крадени плодове го караше да се въздържа да отхапе от него.

– Опитай го – настоя маймуната. – Не е отровен...

Ароматът беше твърде дразнещ и той не устоя. Отхапа.

– ...поне не за нас – добави маймуната и отново се изсмя.

Вкусът на крушата беше дори по-добър отколкото подсказваше аромата. Вътрешността беше сочна, а сокът силен като ликьор. Кал го облиза от пръстите и дланите си.

– Харесва ли ти?

– Страхотно.

– Храна и питие в едно. – Маймуната погледна към мъжа под дървото. – Искаш ли една, Смит?

Мъжът поднесе пламъче към цигарата си и дръпна.

– Чуваш ли ме?

Като не получи отговор маймуната подскочи обратно към високите клони на дървото.

Кал продължи да яде крушата и намери семките в средата. Сдвъка и тях. Леката им горчивина само допълни сладостта на останалото.

Сега забеляза, че някъде между дърветата свири музика. Весела, после направо лудешка.

– Още една? – попита маймуната и се показа пак, не с две, а с няколко круши.

Кал преглътна останалото от първата.

– Същите условия – рече маймуната.

Обзет от внезапна лакомия, Кал взе три и започна да ги бели.

– Тук има и други хора – рече той на кукловода.

– Разбира се – отвърна маймуната. – Това винаги е било място за срещи.

– Защо говориш чрез животното? – попита Кал докато пръстите на маймуната измъкваха един обелен плод от ръцете му.

– Името ми е Новело – каза маймуната. – И кой казва, че той изобщо говори?

Кал се засмя, и на себе си, и на представлението.

– Всъщност – отбеляза маймуната, – вече никой от двамата ни не е съвсем сигурен кой какво прави. Но така е в любовта, не намираш ли?

Тя отметна глава назад и стисна плода в ръката си, а ликьорът потече в гърлото ѝ.

Музиката стана направо опияняваща. Кал бе заинтригуван да разбере на какви инструменти се свири. Със сигурност имаше цигулки, цафари и барабани. Но сред тях имаше и други звуци, които не можеше да определи.

– Всякакъв повод за забавление – рече Новело.

– Трябва да е най-голямата закуска в историята.

– Предполагам. Искаш ли да видиш?

– Да.

Маймуната изтича по клона и се спусна по дървото към седящия Смит. Кал задъвка семките на втория Шемет, протегна се и откъсна още една шепа плодове измежду листата. Сложи половин дужина в джоба си, в случай че огладнее, и обели още един за да го изяде веднага.

Маймунското бърборене го накара да погледне към Новело и Смит. Животното бе седнало на гърдите на мъжа и си говореха на някаква смесица от думи и сумтене. Кал изгледа мъжа, после животното, после пак мъжа. Не можеше да различи кой какво говори и на кого.

Дебатите секнаха изведнъж и Смит стана, а маймуната седна на рамото му. Без да поканят Кал да ги следва, те се запътиха между дърветата. Кал тръгна след тях, като белеше и ядеше вървешком.

Някои от посетителите правеха същото като него – стояха под дърветата и ядяха Круши Джуд. Един-двама дори се бяха покатерили и висяха сред клоните, наслаждавайки се на ароматния въздух. Други, равнодушни към плодовете, или преситени, лежаха в тревата и тихо разговаряха. Атмосферата беше съвсем спокойна.

Раят е овощна градина, помисли си Кал докато вървяха, а Бог е изобилие.

– Това е от плода – отбеляза Новело. Кал дори не беше разбрал, че говори на глас. Огледа се към маймуната, леко замаян.

– Трябва да се пазиш – рече животното, – прекалено много джудки няма да ти се отразят добре.

– Имам здрав стомах – възрази Кал.

– Кой казва нещо за стомаха ти? – отвърна маймуната. – Не случайно ги наричат Шеметни Плодове.

Кал не й обърна внимание. Покровителственият тон на животното го дразнеше. Той ускори крачка и задмина мъжа и маймуната.

– Както щеш – рече тя.

Някой се стрелна между дърветата пред Кал и след него остана следа от смях. Пред очите му за миг звукът стана видим: нотите се издигнаха и спуснаха като пръски светлина, които се разлетяха встрани като пухчета от глухарче издухани от силен вятър. Омая след омая. Кал забърза към музиката и пътьом откъсна и обели още един от забележителните плодове на Ло.

Пред него се появи сцената. На земята между дърветата бе постлан килим в синьо и охра, а по краищата му мъждукаха фитилчета потопени в масло. Встрани стояха музикантите, които бе чул. Бяха петима: три жени и двама мъже, облечени в официални костюми и рокли. В тъмните нишки на платовете по някакъв начин бяха скрити искрящи мотиви, така че и при най-лекото движение светлината на пламъчетата разкриваше в гънките вълшебство, което заприлича на Кал на фосфоресциращи тропически пеперуди. Но още по-смайващо беше, че този квинтет нямаше нито един инструмент. Те пееха музиката на цигулки, духови инструменти и барабани, и освен това предлагаха и звуци, които никакъв инструмент не би могъл да издаде. Това беше музика, която не имитираше естествени звуци – това не беше песен на птица или кит, нито на дърво или поток – тя по-скоро изразяваше преживявания, които се крият между думите: тихите удари на сърцето, в които интелектът не може да проникне.

Кал потръпваше от удоволствие слушайки тази музика.

Представлението бе привлякло публика от около тридесетина Виждащи, и Кал се присъедини към тях. Неколцина забелязаха присъствието му и го изгледаха с леко любопитство.

Като оглеждаше тълпата, Кал се опита да определи кои от хората към кой от четирите Рода принадлежат, но това беше направо невъзможно. Предположи, че хоралният оркестър са Ая – нали Аполин каза, че на произхода от Ая се дължи певческият й глас? Но от останалите, кой какъв беше? Например, кои от тези хора бяха от Рода на Джерихо, Бабу? Кои бяха Ий-ми, или Ло? Тук имаше и негри, и бели, и един-двама с ориенталски черти, а някои имаха черти, които не бяха съвсем човешки – един мъж със златисти очи като на Нимрод (а може би имаше и

опашка); други двама имаха симетрични белези спускащи се надолу от скалпа; а пък други, било поради диктата на модата или религията им, имаха изящни татуировки и прически. В облеклото присъстваше същото смайващо разнообразие, официалните модели от края на деветнадесети век бяха прекроени по вкуса на онези които ги носеха. Платовете на поли, костюми и жилетки проблясваха със същото едва прикрито сияние: зад едноцветието стояха в очакване нишки с карнавално ярки цветове.

Кал оглеждаше с възхищение лицата едно след друго и той почувства, че иска да бъде приятел с всички, да ги опознае, да се разхожда с тях и да сподели своите малки тайни. Смътно съзнаваше, че това може би се дължи на въздействието на плодовете. Дори и така да беше, значи плодовете бяха мъдри.

Въпреки че гладът му беше задоволен, той извади от джоба си още една круша, но тъкмо щеше да я обели, когато музиката спря. Чува се ръкопляскания и подсвирвания. Квинтетът се поклони. В този момент се изправи един брадат мъж с набръчкано като орех лице, който досега бе седял на табуретка близо до края на килима. Той погледна право към Кал и рече:

– Приятели мои... приятели мои... сред нас има непознат...

Ръкоплясканията стихнаха. Лицата се обърнаха към Кал и той почувства как се изчервява.

– Покажете се, господин Муни! Господин Калхун Муни!

Ганца казваше истината: въздухът наистина разнасяше клюките.

Мъжът го приканваше с ръка. Кал промърмори някакво възражение.

– Хайде. Позабавлявайте ни малко! – отвърна му.

– Не мога – сърцето му заби силно.

– Разбира се, че можете – ухили се мъжът. – Разбира се, че можете!

Отново заръкопляскаха. Блестящите лица се усмихваха около него. Някой го докосна по рамото. Той се обърна. Беше Новело.

– Това е господин Ло – рече маймуната. – Не бива да му отказваш.

– Но аз не мога да правя нищо...

– Всеки може да прави нещо – отвърна маймуната. – Поне да пърди.

– Хайде, хайде – продължаваше Лемуел Ло. – Не се стеснявайте.

Кал се запромъква против волята си през тълпата към правоъгълника от пламъчета.

– Наистина... – обърна се той към Ло. – Не мисля...

– Хапнахте на воля от плодовете ми – рече Ло без да го упреква. –

Можете поне да ни забавлявате.

Кал се огледа за някаква подкрепа, но видя само изпълнени с очакване лица.

– Не мога да пея, и съм с два леви крака – изтъкна той с надеждата, че самоподценяването може да му помогне да се измъкне.

– Праядо ви е бил поет, нали? – каза Лемуел, а тонът му направо укоряваше Кал, че не е споменал този факт.

– Да, така е.

– И не можете ли да цитирате нещо от собствения си праядо? – попита Лемуел.

Кал се замисли за момент. Ясно беше, че няма да го пуснат от кръга без поне да се опита да компенсира лакомията си, а предложението на Лемуел не беше лошо. Преди много години Брeндън бе научил Кал на няколко фрагмента от поезията на Лудия Муни. Тогава те не означаваха нищо за Кал – той бе на около шест години – но стиховете бяха интригуващи.

– Килимът е ваш – посочи Лемуел и отстъпи встрани пропускайки Кал към сцената. Преди да успее да си припомни някои от редовете – беше ги учил преди две десетилетия, колко ли можеше да си спомни? – той се озова върху килима, загледан в публиката над трепкащите светлини в краката му.

– Това, което казва господин Ло, е вярно... – започна той колебливо – ... праядо ми...

– По-високо – обади се някой.

– ...праядо ми беше поет. Ще се опитам да изрецитирам един от неговите стихове. Не знам дали ще успея да си го спомня, но ще се постарая.

Тук-там изръкопляскаха, и това го накара да се почувства още по-неудобно.

– Как се казва стихотворението? – попита Лемуел.

Кал напрегна мозъка си. Когато го учеше, заглавието имаше не повече смисъл от стиховете, но така или иначе го беше научил като папагал.

– Нарича се „Шест банални фрази“ – изрече той думите по-бързо, отколкото мозъкът му успя да ги отърси от прахта.

– Кажете го, приятелю – подкани го пазителят на овощната градина.

Публиката стоеше със затаен дъх, единственото движение беше от пламъчетата около килима.

Кал започна.

– Една част от любовта...

В един ужасен миг мисълта му блокира. Ако в този момент някой го бе запитал за името му, той нямаше да може да отговори. Четири думи, и изведнъж онемя.

В този миг на паника Кал разбра, че повече от всичко на света иска да зарадва това изискано събрание: да им покаже колко му е приятно да бъде сред тях. Но проклетият му език...

Някъде отзад в главата му се обади поетът:

– Продължавай, момче. Кажи им каквото знаеш. Не се опитвай да си спомниш. Просто говори.

Той започна отново, този път без запъване, а високо, като че ли знаеше стиховете идеално. И да пукне, ако не беше така. Те се носеха лесно, чуваше как ги произнася с глас, какъвто никога не би очаквал от себе си. Глас на бард, който декламира:

„Една част от любовта е невинност;

Една част от любовта е вина;

Една част е мляко, що вкисва се щом бъде разпиляно.

Една част от любовта е чувство;

Една част от любовта е страст;

Една част предчувствие, че ще се превърнем в прах.“

Шест реда, и всичко свърши; свърши, а редовете бръмчаха в главата му докато стоеше доволен, че е казал стихотворението без да се запъне. Искаше му се да бе продължило малко повече. Огледа публиката. Вече не се усмихваха, а го гледаха странно озадачени. За миг си помисли, че ги е обидил. После заръкопляскаха с вдигнати над главите ръце. Чува се подвиквания и подсвирвания.

– Това е чудесно стихотворение! – Ло ръкопляскаше от все сърце. – И чудесно казано!

С тези думи той излезе отново от публиката и прегърна силно Кал.

– Чуваш ли? – обърна се Кал към поета в главата си. – Харесват те.

И си спомни още един фрагмент, сякаш Лудия Муни току-що го бе изрекъл. Този път той не го каза, но го чу ясно:

„Простете моето изкуство. На колене

признавам аз, че искам да ви угодя.“

И това беше чудесно, тази работа с угаждането. Той отвърна на прегръдката на Лемуел.

– Заповядай, Муни – каза той, – яж от плодовете колкото можеш.

– Благодаря – рече Кал.

– Познавал ли си поета? – попита Ло.

– Не. Умрял е преди да се родя.

– Кой би казал, че човек е мъртъв, след като думите му още ни карат да затаяваме дъх, а чувствата му ни вълнуват? – отвърна господин Ло.

– Вярно е – съгласи се Кал.

– Разбира се, че е вярно. Бих ли излъгал в такава нощ?

След това Лемуел извика още някой от тълпата: още един изпълнител застана на килима. Кал почувства лека завист като прекрачи светлините. Искеше пак да изпита онзи напрегнат миг: да почувства как думите му завладяват публиката, трогват я и я карат да ги запомни. Отбеляза си наум да научи още от стиховете на Лудия Муни, ако някога отново види дома на баща си, така че следващия път като дойде да има нови редове, с които да ги очарова.

Докато се провираше обратно през тълпата десетина пъти разтърсваха ръката му и го разцелуваха. Като се обърна отново към килима с изненада откри, че следващите изпълнители са Боуаз и Ганца. Изненадата беше двойна: и двамата бяха голи. В голотата им нямаше нищо подчертано сексуално, всъщност тя бе по своему официална, като дрехите които бяха съблекли. Нито пък публиката проявяваше някакво неудобство, наблюдаваха двойката със същите сериозни и очаквателни погледи, както бяха гледали него.

Боуаз и Ганца отидоха в противоположни страни на килима, спряха за миг, после се обърнаха и тръгнаха един към друг. Вървяха бавно докато носовете и устните им се допряха. През ума на Кал мина мисълта, че може би в представлението има нещо еротично, а то в известен смисъл наистина обърка всякакви негови дефиниции за еротичното, защото те продължиха да вървят един към друг, или поне това виждаха очите му, притиснаха се един в друг, лицата им изчезнаха, телата им се сляха, крайниците също, и се превърнаха в едно тяло, чиято глава представляваше топка без почти никакви черти.

Илюзията беше пълна. Но имаше и още: партньорите продължаваха да се движат напред, лицата им напиреха отзад през черепите, сякаш костта бе мека като цвете. И пак продължиха напред, докато заприличаха на сиамски близнаци родени със сраснали гърбове, а единствената им глава имаше две лица.

Като че ли това не беше достатъчно, та номерът продължи с нов трик – преливайки един в друг те си бяха разменили половете и накрая се изправиха, отново напълно разделени – всеки на мястото на партньора си.

Така е в любовта, беше казала маймуната. Ето го и доказателството, от плът и кръв. Изпълнителите се поклониха и отново избухнаха ръкопляскания. Кал се отдели от тълпата и се заскита между дърветата. В главата му се въртяха няколко неясни мисли. Едната беше, че не може да се мотае тук цяла нощ, а трябва да потърси Сузана. Другата, че може би ще е по-разумно да потърси водач. Маймуната, може би?

Но най-напред отрупаните клони привлякоха пак погледа му. Пресегна се, взе още една шепка от плодовете и започна да ги бели. Зад гърба му продължаваше импровизираният водевил на Ло. Чу смях, още ръкопляскания, и музиката засвири пак.

Усети как крайниците му натежаха, пръстите вече едва се справяха с бележето, клепачите му се затваряха. Реши, че ще е по-добре да седне, преди да падне, и се намести под едно от дърветата.

Сънливостта го обзе, нямаше сили да се съпротивлява. Можеше да подремне малко. Тук е в безопасност – под светлината на звездите и ръкоплясканията. Очите му се затвориха. Сякаш виждаше как сънищата се приближават – светлината им ставаше по-ярка, а гласовете по-силни. Той ги посрещна с усмивка.

Сънуваше предишния си живот.

Стоеше в затъмнената стая, която се намираще между ушите му, и наблюдаваше по стените изгубените дни като картини от магически фенери: моменти измъкнати от някакъв склад, който дори не знаеше, че притежава. Но сцените, които сега се изреждаха пред очите му – пасажи от незавършената книга на неговия живот – вече не изглеждаха съвсем истински. Тази книга беше измислена, или в най-добрия случай реална само на моменти, когато част от него бе изскочила от баналната приказка и бе видяла Фугата да стои в очакване.

Шумът на аплодисментите го издигна на повърхността на съня и очите му се отвориха. Звездите още стояха сред клоните на Шеметните дървета, наблизко продължаваше да се носи смях, потрепваха пламъчета: всичко беше наред в неговата новооткрита земя.

Не съм се бил родил досега, помисли си той, и картините от магическите фенери се върнаха. Дори не съм се бил родил.

Доволен от тази мисъл, той обели насън още един от сладките плодове на Ло и го поднесе към устните си.

Някъде някой му ръкопляскаше. Като го чу, той се поклати. Но този път не се събуди.

VI. ДОМЪТ НА КАПРА

1

Както всичко останало, което видя във Фугата, така и Домът на Капра по своему беше голяма изненада за Сузана. Сградата беше доста ниска и се нуждаеше от значителен ремонт – сивобялата мазилка, която покриваше стените, се ронеше и разкриваше големите направени на ръка тухли под нея. Плочките на верандата бяха доста изтъркани, а самата врата едва се крепеше на пантите. Навсякъде наоколо растяха миртови дървета, по чиито клони висяха хилядите камбанки, които бяха чули, и отвърщаха и на най-лекия полъх на вятъра. Звукът им обаче беше почти заглушен от високите гласове отвътре. Приличаха повече на бунт, отколкото на цивилизовани дебати.

На прага беше приклепнал пазач и строеше някакъв зигурат от камъни. Като се приближиха той стана. Беше висок повече от два метра.

– Каква работа имате тук? – попита той Джерихо.

– Трябва да видим Съвета...

Сузана чу отвътре някакъв ясен и силен женски глас:

– Няма да лежа и да спя! – Забележката беше посрещната със силно одобрение от поддръжниците й.

– Жизнено важно е да говорим със Съвета – продължи Джерихо.

– Невъзможно – отсече пазачът.

– Това е Сузана Париш. Тя...

Не беше необходимо да продължава.

– Знам коя е – прекъсна го пазачът.

– След като знаете коя съм, значи знаете, че аз събудих Фугата – намеси се Сузана. – И имам мнение, което Съветът трябва да чуе.

– Да, забелязах.

Той погледна зад гърба си. Шумотевлицата не стихваше, а се засили.

– Вътре е лудница – предупреди ги той. – Ще имате късмет, ако изобщо ви чуят.

– Мога да викам не по-слабо от тях – каза Сузана.

– Не се съмнявам – кимна пазачът. – Вървете направо. – Отдръпна се и посочи един малък коридор към полузатворена врата.

Сузана пое дълбоко въздух и се огледа да види дали Джерихо я следва, после мина по коридора и бутна вратата.

Залата беше голяма, но изпълнена с хора. Някои седяха, други бяха

прави, трети дори се бяха покачили на столове за да виждат по-добре главните участници в дискусиата. В средата бяха застанали петима. Джерихо посочи една жена с буйна коса и още по-буен поглед – Йоланда Дор. Нейната фракция се бе събрала на куп около нея да я поддържа. Стоеше срещу двама мъже, единият с дълъг нос и зачервено като цвекло лице от викане, а другият, по-възрастен, бе сложил ръка върху неговата, за да го възпира. Те очевидно бяха опозицията. Между тях бяха застанали една негърка, която говореше и на двете страни, и някакъв безупречно облечен ориенталец, който би трябвало да бъде арбитър. Дори така да беше, той явно не се справяше с функциите си. Може би съвсем скоро юмруците щяха да заменят убежденията.

Неколцина от събранието забелязаха присъствието на външни хора, но водещите изпълнители продължиха да се надвикват без да изслушват аргументите си.

– Как се казва мъжът в средата? – попита Сузана.

– Това е Тунг – отвърна Джерихо.

Без да каже дума повече Сузана пристъпи към дискутиращите.

– Господин Тунг – рече тя.

Мъжът погледна към нея и раздражението му премина в паника.

– Вие коя сте? – запита той.

– Сузана Париш.

Името беше достатъчно за да накара спора да стихне мигновено.

Сега вече всички лица се обърнаха към Сузана.

– Кукувица! – промълви възрастният човек. – В Дома на Капра!

– Млъквай – сръза го Тунг.

– Значи ти си – обади се негърката. – Ти!

– Да?

– Знаеш ли какво направи?

Забележката предизвика нов изблик, но този път не само от страна на тези в средата на залата. Всички крещяха.

Призивите на Тунг за ред останаха без резултат, той дръпна един стол, качи се на него и изкрещя:

– Тишина!

Тази тактика успя – врявата стихна. Тунг беше трогателно доволен от себе си.

– Аха – рече той и се нацупи самодоволно. – Мисля, че така е малко по-добре. Сега... Имаш някакво възражение, Месмерис? – попита той стареца.

– Наистина имам – бе отговорът. Той заби изкривения си от артрит

пръст към Сузана: – Тя няма право да бъде тук. Искам да бъде отстранена от залата.

Тунг тъкмо щеше да отговори, но Йоланда го изпревари:

– Не е време за конституционни условности. Дали ни харесва или не, будни сме. Тя е отговорна за това. – И погледна към Сузана.

– Е, аз няма да стоя в една стая с Кукувица – възрази Месмерис, а всяка негова дума излъчваше презрение към Сузана. – Не и след всичко, което ни сториха. – Обърна се към мъжа със зачервеното лице: – Идваш ли, Долфи?

– Точно така – отвърна той.

– Чакайте – спря ги Сузана. – Не искам да нарушавам никакви правила...

– Вече го направи – обади се Йоланда, – и стените още стоят.

– А докога? – негърката не беше съвсем сигурна.

– Домът на Капра е свещено място – промърмори Месмерис. Очевидно това не беше преструвка: той наистина бе обиден от присъствие то на Сузана.

– Разбирам това – продължи Сузана. – И го уважавам. Но се чувствам отговорна...

– И си отговорна – разпени се отново Долфи. – Но това сега едва ли може да ни утеши, нали? Будни сме, да те вземат дяволите. И сме изгубени.

– Знам – отвърна Сузана. – Това, което казваш е вярно.

При тези думи той се сви: очакваше, че ще спорят.

– Съгласна си?

– Разбира се, че съм съгласна. В момента всички сме уязвими.

– Поне можем да се грижим за себе си, след като сме будни – възрази Йоланда. – Вместо просто да лежим.

– Имахме Пазители – каза Долфи. – Какво стана с тях?

– Мъртви са – рече Сузана.

– Всичките?

– Какво знае тя? – обади се Месмерис. – Не я слушайте.

– Мими Лашенски беше моя баба – каза Сузана.

За пръв път откакто бе започнала кавгата Месмерис я погледна право в очите. Той познава нещастieto, помисли си тя – виждаше го в очите му в изобилие.

– Така ли? – промълви той.

– И тя беше убита – Сузана отвърна на втренчения му поглед, – от една от вашите хора.

– Никога! – отсече Месмерис без колебание.

– Коя? – попита Йоланда.

– Непорочна.

– Не е от нашите! – протестира Месмерис. – Не е от нашите.

– Е, определено не е Кукувица! – язвително отбеляза Сузана. Търпението ѝ се изчерпваше. Направи крачка към Месмерис, който стисна още по-здраво ръката на Долфи, сякаш искаше да използва колегата си като щит ако се наложи.

– Всеки от нас е в опасност – продължи тя, – и ако не го разберете, то всичките ви свещени места – не само Домът на Капра, всичките – ще бъдат унищожени. Добре, имате основание да не ми вярвате. Но поне ме изслушайте.

В залата бе станало толкова тихо, че игла да падне, щеше да се чуе.

– Кажете ни какво знаеш – рече Тунг.

– Не зная много – призна Сузана. – Но знам, че имате врагове тук, вътре във Фугата, и един Господ знае колко още извън нея.

– И какво предлагаш да правим? – обади се един нов глас някъде от фракцията на Долфи.

– Ще се бием – каза Йоланда.

– Ще загубите – отвърна Сузана.

Красивото лице на другата жена се стегна.

– И от тебе ли трябва да слушам пораженски приказки?

– Такава е истината. Нямаме защита срещу Царството.

– Имаме магиите – възпротиви се Йоланда.

– Искате ли да превърнете магията си в оръжие? – попита Сузана. – Като Непорочна? Ако го направите, по-добре се наречете Кукувици.

Този аргумент предизвика одобрително мърморене сред събранието и озлобен поглед от страна на Йоланда.

– Значи трябва да втъкаваме отново – заключи Месмерис с известно задоволство. – И това ви разправям от самото начало.

– Съгласна съм – добави Сузана.

При тези думи залата избухна отново.

– Стига вече сън! – гласът на Йоланда се извиси над останалите, – Няма да спя!

– Тогава ще ви избият всичките – изкрещя в отговор Сузана.

Врвата стихна.

– Това е жесток век – каза Сузана.

– Такъв беше и предишният – обади се някой. – И по-предишният!

– Не можем да се крием вечно – обърна се с призив към останалите

Йоланда. Викът ѝ срещна значителна подкрепа, въпреки намесата на Сузана. Наистина трудно беше да не ѝ съчувства човек. След толкова много сън, идеята да се предадат отново на леглото без сънища – Килима – не ги привличаше.

– Не казвам, че трябва да останете в килима за дълго – рече Сузана.
– Само докато се намери безопасно...

– Това съм го чувала и преди – прекъсна я Йоланда. – Ще чакаме, казахме, ще се снишим, докато бурята отмине.

– Има бури и бури – обади се един мъж някъде отзад в тълпата. Гласът му проникна с лекота през глъчката, въпреки че беше тих като шепот. Само по себе си това накара споровете да стихнат.

Сузана погледна по посока на гласа, но все още не виждаше кой говори.

– Ако Царството те унищожи... – продължи гласът, – ... тогава цялата болка на моята Мими е била напразно...

Съветниците отстъпиха встрани и онзи, който говореше, се приближи към средата на залата. Сега вече Сузана го видя. Необходими ѝ бяха няколко секунди, за да разбере, че е виждала това лице преди, и след миг се сети къде: на снимката в спалнята на Мими. Но избледнялата снимка не бе успяла дори да намекне за силното му присъствие, нито пък за физическата му красота. Не беше трудно да се разбере защо Мими през целия си самотен живот бе спала под неговия взор – достатъчно бе човек да види блясъка в очите му и късата коса, която подчертаваше извивките на главата. Това беше мъжът, когото тя бе обичала. Това беше...

– Ромо – рече той на Сузана. – Първият съпруг на баба ти.

Как бе разбрал, докато е спал в Килима, че Мими си е взела съпруг от хората? Или въздухът му го беше казал тази нощ?

– Какво правиш тук? – попита Тунг. – Тук не се влиза.

– Искам да говоря от името на съпругата ми. Познавах сърцето ѝ по-добре от вас.

– Това беше преди години, Ромо. В друг живот.

Ромо кимна.

– Да... – рече той, – знам, че вече го няма. И нея също. И затова трябва да говоря вместо нея.

Никой не направи опит да го накара да замълчи.

– Тя умря в Царството – продължи той, – за да ни предпази. Умря без да се опитва да ни събуди. Защо? Имаше основание да иска разтъкването. Да се освободи от задълженията си, и да бъде отново с мен.

– Не непременно... – обади се Месмерис.

– Защото се е омъжила ли? – усмихна се Ромо. – Не бих очаквал друго. Или защото е забравила? Не. Никога. – Говореше толкова властно, и все пак така спокойно, че всички в стаята го слушаха внимателно. – Тя не ни забрави. Тя просто знаеше това, което знае внучката й. Че не е безопасно.

Йоланда се опита да го прекъсне, но Ромо вдигна ръка:

– Един момент, моля. После си тръгвам. Имам работа на друго място.

Йоланда затвори уста.

– Познавах Мими по-добре от вас. Що се отнася до мене, все едно, че сме се разделили вчера. Знам, че е пазила Килима, докато е имала сили и разум за това. Не похабявайте мъките й като ни хвърлите в ръцете на нашите врагове просто защото сте усетили мириса на свобода в носовете си.

– Лесно ти е да го кажеш – отвърна Йоланда.

– И аз искам да живея отново не по-малко от вас – каза й Ромо. – Останах тук заради децата си, като мислех – както всички си мислехме – че след година-две ще се събудим. Вижте сега. Отваряме очи, и светът се е променил. Моят Мими умря като старица, и детето на нейното дете ни казва вместо нея, че пак като преди сме заплашени от унищожение. Мисля, че тя говори с благословията на Мими. Трябва да я послушаме.

– Какво ще ни посъветваш? – запита Тунг.

– Посъветваш? – възкликна Йоланда. – Той е укротител на лъвовете, защо трябва да слушаме неговите съвети?

– Предлагам да втъчем отново – рече Ромо без да обръща внимание на избухването й. – Да втъчем отново преди Кукувиците да дойдат сред нас. После да намерим някое безопасно място, където ще можем да разтъчем когато ни дойде времето, където Кукувиците няма да ни чакат на границата. Йоланда е права – добави той и я погледна. – Не можем да се крием вечно. Но да се изправим пред утрото в това хаотично състояние не е смелост, а самоубийство.

Речта му беше добре обоснована и очевидно направи впечатление на мнозина от събранието.

– А ако го направим? – попита един от клана на Йоланда. – Кой ще пази килима?

– Тя – отвърна Ромо и погледна Сузана. – Тя познава Царството най-добре. Освен това се говори, че има достъп до менструума.

– Вярно ли е? – запита Тунг.

Сузана кимна. Той направи крачка назад. Залата се изпълни с коментари и въпроси, много от тях бяха насочени към Ромо. Но той не желаше повече да говори.

– Казах всичко, каквото имах да казвам по въпроса – обяви той. – Не мога да оставя децата си да ме чакат повече.

След тези думи той се обърна и си тръгна. Сузана се втурна след него, а споровете пламнаха отново.

– Ромо! – повика го тя.

Ромо спря и се обърна.

– Помогни ми – помоли го Сузана. – Остани с мене.

– Няма време – отвърна той. – Трябва да ида на една среща вместо баба ти.

– Но има толкова неща, които не разбирам.

– Мими не ти ли остави инструкции?

– Беше твърде късно. Когато стигнах при нея, тя не можеше... – Сузана спря. Гърлото ѝ се стегна, почувства как в нея се надига мъката по загубата на Мими. – ... не можеше да говори. Остави ми само една книга.

– Тогава потърси в нея – рече той. – Тя знаеше най-добре.

– Взеха ми я – промълви Сузана.

– Тогава ще трябва да си я вземеш обратно. И отговорите които не намериш там, ще трябва сама да добавиш.

Последната забележка остана съвсем неразбрана за Сузана, но преди да попита, Ромо отново заговори:

– Потърси между. Това е най-добрият съвет, който мога да ти дам.

– Между какво?

– Просто между – намръщи се Ромо, като че ли смисълът беше ясен сам по себе си. – Знаем, че можеш. Ти си дете на Мими.

Той се наведе към нея и я целуна.

– Приличаш на нея – ръката му трепереше докато я галеше по бузата. Тя изведнъж усети, че това докосване е повече от приятелско – не можеше да отрече чувството, което не беше съвсем подходящо спрямо съпруга на баба ѝ. И двамата отстъпиха назад, стреснати от онова, което изпитваха.

Той тръгна към вратата, сбогувайки се с гръб към нея. Тя направи няколко крачки след него, но не се опита да го задържи. Беше казал, че има работа. Когато отвори вратата от мрака се разнесе рев и сърцето ѝ подскочи като видя зверовете, които се появиха около него. Но те не го

нападнаха. Той бе споменал деца – това бяха те. Лъвовете, половин дузина или повече, го посрещнаха с ръмжене, обърнаха златистите си очи към него. Боричкаха се, опитвайки се да застанат по-близо. Вратата се тръшна и ги закри.

– Искат да си вървим.

Джерихо стоеше в коридора зад нея. Тя постоа още малко загледа на във вратата, докато шумът от лъвовете заглъхна, после се обърна към него.

– Изхвърлят ли ни?

– Не. Просто искат да обсъдят проблема. Без нас.

Тя кимна.

– Предлагам да походим малко.

Когато отвориха вратата Ромо и животните си бяха отишли – да свършат работата на Мими.

2

Вървяха.

Той си имаше свое мълчание, тя – нейно. Имаше толкова много чувства, които трябваше да изпита и разбере. Мислите й се върнаха към Мими, към жертвата, която бе направила. Тя бе знаела, че Ромо, нейният красив укротител на лъвовете, спи в място, където тя няма право да бъде. Дали е докосвала възлите, в които бе скрит той? Дали бе коленичила шепнейки любовта си към него на Килима? Самата мисъл бе непоносима. Тя бе стояла на пост пред вратите на рая, сама; без да каже нито дума за онова, което знаеше; изпитвайки страх от лудостта, от смъртта.

– Не се страхувай – рече най-сетне Джерихо.

– Не се страхувам – излъга тя, но като се сети, че цветовете които излизат от нея могат да опровергават всяка нейна дума, добави: – Е... може би малко. Не мога да бъда Пазителка, Джерихо. Не е по силите ми.

Излязоха от миртовата горичка и тръгнаха по някакво поле. Няколко огромни мраморни звяра от митичен или изчезнал вид стояха във високата трева. Всеки детайл бе изваян с любов: бивните, козината, малките очи. Сузана се облегна на хълбока на единия и впери поглед в земята. Не се чуваха нито дебатите, нито камбанките в клоните. Само нощните насекоми се занимаваха с нещо в сянката на зверовете.

Той я гледаше – тя усещаше погледа му – но не можеше да вдигне глава.

– Мисля си, може би... – започна той, но се спря.

Насекомите продължаваха да бърборят, присмиваха му се, че не може да намери думи. Той опита отново:

– Исках само да кажа: знам че можеш да направиш всичко.

Тъкмо щеше да се усмихне на неговата любезност, но:

– Не. Не исках това да кажа. – Той си пое отново дъх и рече: – Искам да дойда с тебе.

– С мене?

– Когато се върнеш в Царството. С килима или без него, искам да съм с тебе.

Този път тя го погледна – тъмното му лице приличаше на лицето на осъден, който очаква да чуе присъдата си, зависима от всяко трепване на ресниците ѝ.

Тя се усмихна търсейки отговор.

– Разбира се. Разбира се. – Накрая каза: – Ще се радвам.

– Да? – Той се задави от вълнение. – Наистина ли?

Безпокойството изчезна от лицето му, заменено от ослепителна усмивка.

– Благодаря. Толкова много искам да бъдем приятели.

– Тогава ще бъдем приятели – отвърна тя.

Допирът на камъка зад гърба ѝ беше хладен; той, пред нея, излъчваше топлина. Ето че беше там, където я бе посъветвал Ромо: между.

VII. ШАДУЕЛ НАВИСОКО

– Спусни ме долу – рече Търговецът на изнемошелия си кон. Бяха се качили на един стръмен хълм, най-високият който Шадуел можа да намери. Гледката от върха беше внушителна.

Норис обаче не прояви интерес към гледката. Седна задъхан и притисна едноръкия барабанчик към гърдите си. Остави Шадуел да се наслаждава от възвишението на осветения от луната пейзаж, разгърнал се в краката му.

Пътуването им беше предложило куп изумителни зрелища: обитателите на този край, въпреки че очевидно имаха някаква връзка с видовете извън Фугата, по някакъв магически начин бяха придобили нови форми. Как иначе да си обясни нощните пеперуди пет пъти по-големи от ръката му, които скимтяха като разгонени котки по върховете на дърветата? Или блестящите змии, застинали като пламъци в нишата на една

скала? Или храста, от чийто тръни капеше кръв върху собствените му цветове?

Такива новости имаше навсякъде. Примамката която бе предложил на клиентите си, когато ги изкушаваше да участват в Търга, беше достатъчно ярка; но тя само слабо напомняше за реалността. Фугата бе по-странна от онова, което бе описал с думи – по-странна, и по-изтерзана.

Именно това изпитваше като гледаше надолу от върха на хълма – терзание. То го бе обзело постепенно докато идваха насам, започна като киселини в стомаха и се засилваше постепенно, докато той почувства нещо като ужас. Отначало се опита да отхвърли причината, но усещането бе толкова силно, че вече не можеше да го отрече.

В корема му се бе породило скъперничество – чувство, което никой истински Търговец не биваше да изпитва. Опита се да се справи с болката като оглеждаше пейзажа и съдържанието му от чисто търговска гледна точка: колко би могъл да поиска за тази овощна градина? Или за островите в онова езеро? Или за нощните пеперуди? За пръв път тази техника му отказваше. Гледаше надолу към Фугата и всякакви мисли за търговия се изпаряваха.

Нямаше смисъл да се бори. Трябваше да признае горчивия факт: беше направил ужасна грешка като се опита да продаде това място.

На това умопомрачаващо изобилие не можеше да се сложи цена. Никой купувач, колкото и богат да беше, не разполагаше с необходимите средства да го закупи.

Ето го – съзерцаваше най-голямата колекция от чудеса на света, изпълнен с амбиция да бъде господар там, откъдето избягаха принцовете.

Нова амбиция бе заела мястото на старата. Самият той да бъде принц. Нещо повече от принц.

Пред него лежеше цяла една страна. Защо той да не бъде Крал?

VIII. ОКЪРВАВЕНАТА ДЕВСТВЕНИЦА

Щастието беше състояние, с което Непорочна не бе много запозната, но имаше места където тя и сестрите ѝ изпитваха нещо подобно. Бойните полета привечер, когато всяка глътка въздух която поемаше, бе последна за някой друг; морми и гробници. Навсякъде където присъстваше смъртта, те се чувстваха като у дома си – играеха си сред трупове и устройваха пикници.

Затова като им омръзна да търсят Шадуел те отидоха при

Стъпалата на Реквиема. Това беше единственото място във Фугата посветено на смъртта. Като дете Непорочна бе идвала тук дни наред да се наслаждава на чуждата мъка. Сега сестрите ѝ се бяха отправили да търсят някой неохотен баща, а тя остана сама с черните си мисли в сравнение с които нощното небе изглеждаше ослепително ярко.

Събу обувките си и слезе по стъпалата до черната кал край реката. Тук накрая телата бяха предавани на водите. Тук риданията винаги бяха най-силни и вярата в отвъдния свят потреперваше пред лицето на студентите факти.

Тези ритуали бяха на мода преди много, много години. Практиката да се предават мъртвите на някоя река отдавна беше прекратена – Кукувиците откриваха твърде много от трупове. За голямо огорчение на Непорочна сега кремацията бе стандартният метод за отстраняване на мъртвите.

Стъпалата драматизираха нещо истинско, така както се спускаха в калта. Застанала край бързата река тя си помисли колко лесно би било да се хвърли в пороя и да последва мъртвите.

Но щеше да остави твърде много несвършена работа след себе си. Щеше да остави Фугата непокътната и враговете си живи. Това не беше разумно.

Не, трябва да продължи да живее. Да види Родовете унижени – надеждите им, както и териториите им – превърнати в прах, чудесата им – в играчки. За тях унищожението щеше да бъде прекалено лесно. То причиняваше болка само за миг, после всичко свършваше. Но Видещите поробени – за това си заслужаваше да живее.

Ревът на водите я успокои. Обзе я носталгия като си спомни телата откъвани от прилива.

Но не се ли чуваше и друг рев, освен този на реката? Вдигна поглед от черната вода. Най-горе на стъпалата имаше порутена сграда, просто покрив върху няколко колони, където оплаквачите чакаха докато близките отдават последна почит край реката. Забеляза някакво движение, бегълци в сенките. Сестрите ли бяха? Не усещаше близостта им.

Докато се връщаше през калта към най-долното стъпало неизреченият ѝ въпрос получи отговор.

– Знаех, че ще бъдеш тук.

Непорочна замря с крак на стъпалото.

– Не където ѝ да е... тук.

Непорочна усети тръпка на безпокойство. Не заради мъжа, който се появи иззад колоната, а заради компанията му. Те се движеха в сенките

зад него и хълбоците им проблясваха като копринени. Лъвовете! Беше дошъл с лъвовете.

– А, да – обади се Ромо като видя Магъосницата да трепва. – Аз не съм сам, както тя е била. Този път ти си уязвимата.

Това беше вярно. Лъвовете не мислеха. Илюзиите ѝ не можеха да ги заблудят. И атаките ѝ не можеха да засегнат укротителя, който беше безразличен като зверовете.

– Сестри... – прошепна тя. – Елате при мене.

Лъвовете се разхождаха на лунната светлина – общо шест: три мъжки и три женски. Не откъсваха очи от собственика си, очаквайки нарежданията му.

Тя направи крачка назад. Калта под краката ѝ беше хлъзгава. За малко да изгуби равновесие. Къде бяха Блудницата и Вещицата? Отпрати нова трескава мисъл да ги търси, но страхът я забави.

Лъвовете вече бяха на горното стъпало. Не смееше да отклони погледа си от тях, въпреки че гледката предизвикваше в нея отвращение. Бяха величествени, и го постигаха с такава лекота. Колкото и да ѝ беше противна тази мисъл, знаеше че ще трябва да бяга. Ще накара менструума да я издигне над реката преди да успеят да стигнат до нея. Но не беше съсредоточена и той се надигаше без да бърза. Направи опит да забави приближаването им.

– Не бива да им вярваш... – рече тя.

– На лъвовете? – Ромо леко се усмихна.

– На Виждащите. Те измамиха Мими така както измамиха и мен. Оставиха я в Царството, а те избягаха. Те са страхливци и измамници.

– А ти? Какво си ти?

Непорочна усети как менструумът започна да изпълва нейното второ аз. Сега, когато бягството ѝ беше сигурно, можеше да си позволи да каже истината.

– Аз съм нищо – отвърна тя толкова тихо, че гласът ѝ почти се загуби в шума на реката. – Ще съм жива докато омразата ми към тях ме държи.

Лъвовете като че ли разбраха последната забележка, защото се нахвърлиха върху нея изведнъж, скачайки надолу по стъпалата.

Менструумът образува вълни около нея и тя започна да се издига. В този момент откъм реката се появи Блудницата и нададе вик.

Викът отклони вниманието на Непорочна. Краката ѝ увиснаха на няколко инча над калта. Това беше достатъчно за първия от лъвовете. Той скочи от стъпалата към нея и я смъкна с лапите си от въздуха преди

да успее да избегне атаката. Тя падна по гръб в калта.

Ромо си проправи път през стадото за да върне животното преди Непорочна да събере силите си. Призивът му закъсна. Менструумът се виеше в спирала около звяра, разкъсвайки лицето и хълбоците му – сега вече лъвът не можеше да се откъсне дори да искаше. Но нападението на менструума не беше оставило никакви резерви за защита и лъвът нанасяше удар след удар, след които зейваха жестоки рани. Непорочна пишеше и се гърчеше в окървавената кал, но той не я пускаше.

Когато ноктите му разкъсаха лицето ѝ лъвът нададе задавен рев и атаката спря. Между тях се издигаше пара. Постоя за миг над Непорочна, после отстъпи залитайки настрани. Коремът му беше разпран от грълото до тестисите. Причината не беше менструумът, а ножът който падна от ръката на Непорочна. Повлякъл вътрешностите си, звярът направи няколко крачки и падна настрани в калта.

Останалите животни заръмжаха разтревожени, но се подчиниха на командата на Ромо и останаха по местата си.

Сестрите дойдоха на помощ на Непорочна, но тя ги срыза с няколко презрителни думи и с мъка коленичи. Раните които ѝ бяха нанесени щяха да оставят човек, и дори повечето от Виждащите, мъртви в праха. Тялото и горната част на гърдите ѝ бяха разкъсани, плътта висеше на гадни ивици. Все пак тя успя да стане и обърна към Ромо агонизиращите си очи, потънали в огромна рана.

– Ще унищожа всичко, което си обичал... – каза тя. Гласът ѝ трепереше, ръката ѝ притискаше лицето а между пръстите бликаше кръв. – Фугата. Виждащите. Всичко! Ще го затрия. Обещавам ти. Ще те накарам да плачеш.

Ако можеше, Ромо щеше да убие Магъосницата на място без да му мигне окото. Но не беше по силите нито на лъвовете, нито на укротителя да отпратят Непорочна в отвъдното: колкото и отслабен да беше противника, тя и сестрите ѝ несъмнено щяха да убият останалите животни преди да се доберат до тях. Трябваше да се задоволи с онова, което постигна внезапната им атака, и да се надява, че Мими знае, в мястото където почива, че мъките ѝ са отмъстени.

Той се приближи към падналия лъв и тихо заговори. Непорочна не се опита да му попречи. Гледаше втренчено към стъпалата, охранявана от сестрите си.

Лъвовете стояха по местата си, очаквайки заповедта да се втурнат. Но Ромо тъжеше. Продължаваше да шепне, допрял буза до лицето на умиращото животно. После утешителните думи секнаха и мъка покри

лицето му.

Лъвовете усетиха мълчанието му и разбраха какво означаваше. Обърнаха глави към него и в този момент Непорочна се издигна във въздуха – светица от кал и рани. Призрачните сестри я последваха като разложени серафими.

Той ги проследи с поглед докато се издигаха в тъмнината сред капки кръв. Почти бяха изчезнали в нощта когато видя главата на Непорочна да увисва и сестрите се спуснаха да ѝ помогнат. Този път Магьосницата не презря подкрепата им, а се остави да я отнесат.

IX. НИКОГА, И ОТНОВО

Строителят на зигурата, който пазеше пред Дома на Капра, им викаше нещо от края на полето – възпитанието не му позволяваше да се приближи.

– Искат да се върнете в Дома – чува те.

Докато вървяха към миртовите дървета забелязаха, че събитията вече са в ход. Членовете на Съвета напуснаха забързани Дома на Капра с угрижени лица. Камбанките звъняха, въпреки че нямаше вятър, а над Дома се виждаха светлини като огромни светулки.

– Амаду – рече Джерихо.

Светлините се спускаха и издигаха в сложни конфигурации.

– Какво правят? – попита Сузана.

– Сигнализират.

– Сигнализират за какво?

Докато ѝ отговори измежду дърветата се показа Йоланда Дор и застана пред Сузана.

– Глупаво е, че ти вярват – каза тя направо. – Но ти казвам, аз няма да спя. Чуваш ли ме? Имаме право да живеем! Проклети Кукувици, тази земя не е ваша! – И си тръгна, проклинайки Сузана.

– Това значи, че са приели съвета на Ромо – рече Сузана.

– Точно това казват и Амаду – потвърди Джерихо загледан в небето.

– Не съм сигурна, че съм готова за това.

Тунг стоеше на вратата и я подкани да влезе.

– Побързай, моля те! Имаме съвсем малко време.

Тя се поколеба. Сега менструумът не я окуражаваше, чувстваше стомаха си като студена пещ – празен и пълен с пепел.

– Аз съм с тебе – напомни й Джерихо, усещайки тревогата й.

Присъствието му я успокояваше донякъде. Влязоха заедно.

Залата я посрещна с почти благоговейна тишина. Всички погледи бяха насочени към нея. Във всяко лице се четеше отчаяние. Последният път когато влезе тук, само преди минути, тя бе нашественик. Сега на нея се крепяха крехките им надежди да оцелеят. Опита се да не показва страха си, но ръцете й трепереха когато се изправи пред тях.

– Ние решихме – каза Тунг.

– Да – рече тя, – Йоланда ми каза.

– Никак не ни харесва – добави един от множеството, когото тя разпозна, че беше от фракцията на Йоланда. – Но нямаме избор.

– По границата вече има вълнения – продължи Тунг. – Кукувиците знаят, че сме тук.

– И утрото ще настъпи скоро – рече Месмерис.

Така беше. До разсъмване оставаха не повече от час и половина. Час по-късно всяка любопитна Кукувица от околността щеше да се скита из Фугата – без да я вижда напълно, може би, но с усещането, че тук има нещо за гледане, нещо от което трябва да се бои. А след колко ли време щеше да се повтори сцената от Лорд Стрийт?

– Взети са мерки да започне отново втъкването – каза Долфи.

– Трудно ли е?

– Не – отвърна Месмерис. – Спиралата има голяма сила.

– Колко ще продължи?

– Имаме може би час – отбеляза Тунг, – за да те научим на нещата за Килима.

Един час – какво би могла да научи за един час?

– Кажете ми само онова, което трябва да знам за вашата безопасност. Нищо повече. Онова, което не знам, не бих могла да издам неволно.

– Разбрано – съгласи се Тунг. – Нямаме време за формалности. Да започваме.

Х. ПОВИКВАНЕТО

Кал се събуди изведнъж.

Въздухът беше поохладнял, но не това го събуди. Лемуел Ло го викаше.

– Калхун... Калхун...

Той седна. Лемуел беше до него. Усмиваше се през гъсталака на брадата си.

– Гърсят те – рече той.

– А?

– Нямаме много време, поете – продължи той докато Кал ставаше. – Втъкават отново килима. Само след минути всичко това ще заспи отново. И аз с него.

– Не може да бъде.

– Вярно е, приятелю. Но аз не се боя. Ти ще ни пазиш, нали?

Той стисна здраво ръката на Кал.

– Сънувах нещо... – рече Кал.

– Какво?

– Сънувах, че това е истинско, а другото не.

– Бих искал сънят ти да се сбъдне – усмивката на Лемуел помръкна. – Но Царството е съвсем истинско. Просто нещо, което стане прекалено сигурно в себе си, се превръща в лъжа. Това си сънувал. Че другото място е място от лъжи.

Кал кимна. Ло стисна ръката му още по-силно, като че ли сключваше договор.

– Не оставай равнодушен, Калхун. Помни Ло, а? И овощната градина? Нали? Тогава ще можем пак да се видим.

Лемуел го прегърна.

– Помни – прошепна той на ухото на Кал.

Кал отвърна на мечешката прегръдка доколкото можа, предвид размерите на Ло. После пазителят на овощната градина се отдръпна.

– По-добре побързай – рече той. – Посетителката ти казва, че работата била важна. – И закричи към поляната, където навиваха килима и пееха последните меланхолични песни.

Кал го проследи с поглед. Докато минаваше между дърветата пръстите му погалваха всяко едно по кората. Сигурно им нареждаше да спят.

– Господин Муни?

Кал се обърна. На разстояние две дървета от него стоеше ниска жена с подчертано ориенталски черти. В ръката си държеше лампа, и когато се приближи я вдигна за да го огледа, продължително и без всякакви обяснения.

– Е – рече тя, а гласът ѝ прозвуча като музика, – той ми каза, че сте красив, и действително е така. Чудно някак си.

Тя наведе леко глава настрани, сякаш се опитваше да разгадае физиономията на Кал.

– На колко години сте?

– Двадесет и шест. Защо?

– Двадесет и шест – повтори тя. – Математиката му е ужасна.

И моята, щеше да добави Кал, но имаше по-важни въпроси. Първият от тях беше:

– Вие коя сте?

– Аз съм Хлоя – беше отговорът. – Дойдох да ви взема. Трябва да побързаме. Той става нетърпелив.

– Кой това?

– Дори да имахме време за разговор, забранено ми е да ви кажа. Но това което мога да кажа е, че той с нетърпение ви очаква. Голямо нетърпение.

Тя се обърна и тръгна встрани от коридора на дърветата. Продължи да говори, но Кал не чуваше думите. Последва я и долови края на изречението:

– ...няма време пеша...

– Какво казахте? – попита той като я настигна.

– Трябва да пътуваме бързо.

Стигнаха до края на овощната градина и там стоеше не друго, а рикша. Облегнат на дръжките един жилав мъж на средна възраст, облечен в яркосини панталони и износен потник, пушеше тънка черна цигара. На главата му се мъдреше бомбе.

– Това е Флорис – представи го Хлоя. – Моля ви, качвайте се.

Кал се подчини и се намести сред разхвърляните възглавници. Не би могъл да се откаже от приключението, ако ще от това да зависеше животът му. Хлоя седна до него.

– Побързай – каза тя на водача и се понесоха като вятър.

XI. ПРИ БЕЛВЕДЕРА

1

Зарече се да не поглежда назад към овощната градина, и се съдържа почти до края, когато преди нощта наоколо да погълне окончателно гледката, волята му отслабна и той се огледа.

Успя да види само пръстена от светлина където бе стоял и рецитирал стиховете на Лудия Муни, после рикшата зави и всичко изчезна.

Флорис изпълни нареждането на Хлоя: наистина бързаха. Возилото

се тресеше и търкаляше напред, преодоляваше с еднаква сила камъни и пасища, и през цялото време заплашваше да изхвърли пасажерите си. Кал се държеше и гледаше как край него преминава Фугата. Проклинаше се, че беше заспал и пропуснал възможността да я проучи през нощта. Когато зърна за пръв път Втъкания свят, той му изглеждаше толкова познат, но като пътуваше по пътищата му се чувстваше като турист, ококорен пред гледките на чужда страна.

– Странно място – рече той докато минаваха под една скала, изваяна във формата на огромна надвиснала вълна.

– А ти какво очакваше? – отвърна Хлоя. – Собственият ти заден двор?

– Не съвсем. Но си мислех, че го познавам, в известен смисъл. Поне от сънищата.

– Раят винаги трябва да е по-странен, отколкото очакваш, нали така? Иначе ще изгуби очарованието си. А ти си очарован.

– Да, и се страхувам.

– Разбира се. Това ти поддържа кръвообращението.

Той не разбра съвсем последната забележка, но други неща привлякоха вниманието му. При всеки завой, след всяко възвишение се разкриваше нова перспектива. А пред тях беше най-внушителната гледка: въртящата се стена от облаци на Спиралата.

– Там ли отиваме? – попита той.

– Близо до нея.

Гмурнаха се изведнъж в малка горичка от брези, чиято сребърна кора проблясваше в светлината на светкавиците от облаци, после продължиха по малък склон, който Флорис преодоля с впечатляващо темпо. Зад горичката пейзажът рязко се промени. Земята беше тъмна, почти черна, а растителността като че ли беше от оранжерия, а не на открито. Нещо повече, като стигнаха на върха на възвишението и тръгнаха по билото, Кал започна да усеща странни халюцинации. Непрекъснато виждаше от двете страни на пътя сцени, които не бяха съвсем там; като картини на зле настроен телевизор – размазваха се и отново заставаха на фокус. Видя къща, построена като обсерватория, наоколо ѝ пасяха коне; видя няколко смеещи се жени в рокли от моаре. Видя още много други неща, но все за няколко секунди.

– Безпокои ли те това? – попита Хлоя.

– Какво става?

– Това е парадоксална земя. Строго погледнато, ти изобщо не би трябвало да си тук. Винаги има опасности.

– Какви опасности?

Не чу дали тя му отговори, защото от корема на Спиралата изригна люлякова светкавица, последвана от гръм. Вече бяха на четвърт миля от облака – космите по врата и ръцете на Кал настръхнаха, топките го заболяха.

Хлоя обаче не проявяваше интерес към Мантията. Гледаше Амаду, които се въртяха в небето зад тях.

– Втъкването е започнало. Затова Спиралата е толкова неспокойна. Имаме по-малко време, отколкото си мислех.

При тези думи Флорис ускори ход и се затича, а петите му хвърляха бучки пръст в рикшата.

– Така е по-добре – рече Хлоя. – Няма да има време за съзлививи сантименталности.

След още три минути натъртващо пътуване стигнаха пред малък каменен мост и Флорис спря сред облак прах.

– Тук слизаме – обяви Хлоя и поведе Кал по няколко изтъркани стъпала към моста. Той пресичаше тесен, но дълбок пролом, чиито страни бяха покрити с мъх и пера от папрат. Долу течеше вода и пълнеше един вир, в който подскачаха риби.

– Хайде, хайде – подкани го Хлоя и го преведе бързо по моста.

Насреща им имаше къща с широко отворени врати и капаци на прозорците. По покрива се издигаха купчини птичи испражнения, а край стената дремеха няколко големи черни прасета. Когато Кал и Хлоя наближиха прага едното се надигна и подуши краката на Кал, после се върна към свинските си сънища.

Вътре не светеше нищо. Единственото осветление идваше от светкавиците, а толкова близо до Спиралата то беше практически непрекъснато. На тази светлина Кал огледа стаята, в която го вкара Хлоя. Мебелировката беше оскъдна, но навсякъде имаше вестници и книги. Подът бе покрит с колекция от протрити килими, и върху един от тях лежеше огромна – и вероятно страшно стара – костенурка. В другия край на стаята голям прозорец гледаше към Мантията. Пред него в голямо обикновено кресло седеше някакъв мъж.

– Ето го – обяви Хлоя, но Кал не беше съвсем сигурен кой на кого представи.

Креслото, или мъжът, изскърца когато той стана. Беше стар, макар и не колкото костенурката. Кал предположи, че е на възрастта на Брендън. Лицето му очевидно обичаше смеха, но бе познало и болката. От косата до гърбицата на носа се простираше белег като петно от дим, и

продължаваше надолу по дясната буза. Това не загрозяваше лицето, а по-скоро му придаваше властност, която иначе не би проличала в него. Светкавиците следваха една след друга, отпечатвайки силуета на мъжа в ума на Кал, но домакинът не казваше нищо. Само гледаше Кал, и продължаваше да го гледа. На лицето му бе изписано удоволствие, но защо, това не беше съвсем ясно за Кал. А не се чувстваше готов да попита, поне не преди другия да наруши мълчанието. Но изглежда не бе писано да стане така. Мъжът просто го гледаше.

Блясъкът на светкавиците го затрудняваше и той не беше съвсем сигурен, но на Кал му се стори, че в този човек има нещо познато. Предположи, че могат да стоят така с часове, ако не започне разговор, и зададе на глас въпроса, който се въртеше в главата му:

– Познавам ли ви отнякъде?

Очите на стареца се свиха като че ли искаше да заостри зрението си и да прониже сърцето на Кал. Но гласен отговор не последва.

– Не му е разрешено да разговаря с тебе – обясни Хлоя. – Хората, които живеят толкова близо до Спиралата... – думите ѝ заглъхнаха.

– Какво? – попита Кал.

– Няма време за обяснения – рече тя. – Просто ми вярвай.

Мъжът не откъсваше очи от Кал нито за секунда, не мигваше дори. Внимателният му поглед бе съвсем благ, като че ли изпълнен с обич. Кал изведнъж бе обладан от страхотно желание да остане, да забрави Царството и да заспи в Килима тук при прасетата, светкавиците и всичко останало.

Обаче Хлоя вече го бе хванала за ръката.

– Трябва да вървим.

– Толкова скоро? – възропта той.

– Поначало рискувахме, като те доведохме тук – отвърна тя.

Старецът се приближаваше към тях. Походката му беше стабилна, погледът – все същият. Но Хлоя се намеси.

– Моля те, недей.

Той се намръщи и стисна устни. Но не се доближи повече.

– Трябва да си вървим – продължи тя. – Знаеш, че трябва.

Той кимна. Сълзи ли имаше в очите му? Кал мислеше, че да.

– Ще се върна навреме. Само ще го заведа до границата. Съгласен ли си?

Пак само кимване.

Кал вдигна колебливо ръка за сбогом.

– Е – рече той, още по-озадачен. – Беше... беше... чест за мене.

Лицето на стареца се сбръчка в лека усмивка.

– Той знае – каза Хлоя. – Повярвай ми.

Поведете Кал към вратата. Светкавиците проблясваха из стаята, гръмотевиците разтърсваха въздуха.

На прага Кал погледна за последен път домакина си, и за негова изненада – а всъщност и удоволствие – усмивката на мъжа се превърна в ухилване, което криеше в себе си някаква едва доловима палавост.

– Пази се – каза Кал.

Ухилен въпреки сълзите, които се стичаха по бузите му, мъжът му махна за сбогом и се обърна към прозореца.

2

Рикшата чакаше от другата страна на моста. Хлоя намести Кал и изхвърли възглавниците с пискюлчета, за да облекчи товара.

– Бързай – каза тя на Флорис. Едва изрече думата и се понесоха.

Пътуването го накара да настръхне. Всичко и всички страшно бързаха докато Фугата се готвеше да превърне отново материята си в шарки. В небето над главите им цареше птичи хаос, полята гъмжаха от животни. Навсякъде се виждаха големи приготовления, като за някакво мигновено гмуркане.

– Сънуваш ли? – попита Кал докато пътуваха. Въпросът дойде изневиделица, но изведнъж му се стори много важен.

– Да сънувам?

– Когато си в Килима?

– Може би – отвърна Хлоя замислена, – но никога не си спомням сънищата. Спя твърде дълбоко... – тя се запъна, после погледна встрани преди да довърши, – ... като смърт.

– Скоро ще се събудите отново – Кал разбра меланхолията, която я бе обзела. – Само след няколко дни.

Опита се гласът му да звучи уверено, но се съмняваше дали е успял. Знаеше съвсем малко за онова, което бе станало през нощта. Шадуел жив ли беше още? А сестрите? И ако да, къде са?

– Аз ще ви помогна – добави той. – Поне това знам. Сега съм част от това място.

– О, да – каза тя съвсем сериозно. – Наистина си. Но, Кал... – тя го погледна и взе ръката му в своята. Той почувства връзката между тях, известна интимност дори, толкова несъответстваща на нищожното

време, което бяха прекарвали заедно. – Кал. Бъдещето е пълно с превратности.

– Не разбирам.

– Нещата могат толкова лесно да бъдат заличени. И то завинаги. Повярвай ми. Завинаги. Цели животи да изчезнат, сякаш никога не са били изживяни.

– Пропуснал ли съм нещо?

– Просто не приемай, че всичко е гарантирано.

– Няма.

– Добре. Добре – това изглежда малко я разведри. – Ти си добър човек, Калхун. Но ще забравиш.

– Какво ще забравя?

– Всичко това. Фугата.

– Никога – засмя се той.

– Наистина ще забравиш. Всъщност, може би трябва. Трябва, иначе това ще разбие сърцето ти.

Той се сети отново за Лемуел и прощалните му думи. Помни, беше казал той. Наистина ли беше толкова трудно?

Дори да имаше още думи да се кажат по въпроса, те останаха неизречени, защото в този момент Флорис рязко спря.

– Какъв е проблемът? – попита Хлоя.

Водачът на рикшата посочи право напред. На не повече от стотина метра от тях пейзажът и всичко в него се изгубваха в Килима – твърдата материя се превръщаше в цветни облаци, от които щяха да бъдат изтеглени нишките му.

– Толкова скоро – каза Хлоя. – Слизай, Калхун. Не можем да те заведем по-нататък.

Линията на Килима се приближаваше като горски пожар, поглъщащ всичко по пътя си. Сцената вдъхваше страхопочитание. Въпреки че знаеше съвсем добре какви процедури се извършват – и че са добронамерени – гледката направо смразяваше кръвта му. Пред очите му се топеше един свят.

– Оттук нататък ще се оправиш сам – рече Хлоя. – Кръгом, Флорис! И политай!

Рикшата се обърна.

– Ами какво ще стане с мене? – попита Кал.

– Ти си Кукувица – извика му Хлоя и Флорис потегли. – Можеш просто да излезеш от другата страна.

Извика и още нещо, но той не го чу.

Страшно се надяваше да не е молитва.

XII. ИЗЧЕЗВАЩА РАСА

1

Въпреки думите на Хлоя гледката пред него не беше успокояваща. Линията на унищожението се приближаваше със значителна скорост и не оставяше нищо непроменено. Инстинктът му подсказваше да побегне пред нея, но знаеше, че този маньовър би бил безполезен. Приливът на преобразяването щеше да напредва от всички посоки на компаса: рано или късно нямаше къде да бяга.

Вместо да стои неподвижен и да го чака, той избра да върви срещу него, и да посрещне докосването му.

Като направи първите си колебливи крачки въздухът около него предизвика някакъв сърбеж. Земята се гърчеше и тресеше под краката му. Още няколко метра и районът през който минаваше направо започна да се движи. Потокът помъкваше малки камъчета, късаше листа от храстите и дърветата.

„Това май ще заболи“, помисли си той.

Границата вече беше на не повече от десетина метра от него – виждаше с учудваща яснота извършващият се процес: магиите на Стана разделяха материята на Фугата на нишки, изтегляха ги във въздуха и ги връзваха на възли – тези възли на свой ред изпълваха въздуха като безброй насекоми, докато накрая последната магия ги привикваше в клима.

Можа да си позволи учудване само за няколко секунди преди да се срещнат – около него подскачаха влакна като фонтани във всички цветове на дъгата. Нямаше време за сбогуване: Фугата просто изчезна от полезрението и го остави потопен в работата на Стана. Издигащите се нишки предизвикаха у него усещане че пада, като че ли възлите се бяха устремили към рая, а той бе прокълнатата душа. Над главата му обаче нямаше рай, а шарки. Калейдоскоп по-силен от зрението и мисълта, чиито мотиви се преплитаха и разплитаха докато намерят мястото си сред останалите. Дори сега той беше сигурен, че ще бъде преобразен по същия начин: плътта и костите му ще се превърнат в символ, и той ще бъде вътъкан във величествената композиция.

Но молитвата на Хлоя, ако имаше такава, му осигури защита. Станът отхвърли кукувичето вещество и го подмина. В един миг той бе

сред втъкаването. След това великолепието на Фугата остана зад гърба му и той се озова сред голо поле.

2

Не беше сам. Няколко дузини Виждащи бяха избрали да прекратят оттагък, в Царството. Някои стояха сами и гледаха как Килимът поглъща дома им, други разгорещено спореха на малки групи, а трети вече се бяха запътили към мрака преди Човеците да тръгнат да ги търсят.

Сред тях той видя едно познато лице, осветено от блясъка на втъкаването – Аполин Дюбоа. Тръгна към нея. Тя го забеляза, но не го поздрави.

– Виждала ли си Сузана? – попита Кал.

Тя поклати глава.

– Кремирах Фредерик и си уреждах нещата.

Не каза нищо повече. До нея се появи някакъв елегантен тип с начервени бузи. Съвсем приличаше на сводник.

– Трябва да тръгваме, Пеперудке – рече той. – Преди да са налетели зверовете.

– Знаем – отвърна тя. После се обърна към Кал: – Ще забогатеем. Ще учим вас, Кукувиците, какво означава желанието.

Приятелят ѝ се ухили с половин уста. Повечето от зъбите му бяха златни.

– Идват чудесни времена – Аполин потупа Кал по бузата. – Така че ела да ме видиш някой ден. Ще те обслужим добре.

После хвана сводника за ръка.

– Bon chance – рече тя и двамата се отдалечиха забързани.

Линията на Килима вече бе доста далече от Кал, а броят на Виждащите, които останаха, беше повече от сто. Той тръгна сред тях да търси Сузана. Повечето не обръщаха внимание на присъствието му – тези хора оставени в края на двадесети век без никакво средство за защита освен магии имаха по-належащи грижи. Не им завиждаше.

Сред бегълците забеляза трима от Купувачите, застанали замаяни и прашни, с безизразни лица. Чудеше се какво ли си мислят за преживяното през тази нощ. Дали ще споделят цялата история с приятелите си, и ще понесат неверието и презрението, които щяха да им се струпат на главите? Или ще оставят приказката да ги измъчва, но няма да я разкажат? Подозираше, че ще бъде второто.

Утрото приближаваше. Най-слабите звезди изчезнаха, и дори най-ярките вече не бяха толкова уверени в себе си.

– Свърши се... – чу той някой да мърмори.

Погледна назад към Килима – светлината на втъкаването беше почти загаснала.

Но изведнъж в нощта се чу вик и миг по-късно Кал видя три светлини – Амаду – да се издигат с огромна скорост от жаравата на Килима. Издигайки се те се доближаваха, докато накрая – високо над улиците и полята – се сблъскаха.

Блясъкът на срещата им освети пейзажът докдето стигаше погледа. Кал видя как Виждащите се разбягаха на всички страни, отвърнали очи от ярката светлина.

После светлината загасна и в сравнение с нея утринният полумрак му се стори толкова непроницаем, че всъщност в продължение на около минута Кал направо ослепа. Постепенно светът отново се появи около него и той разбра, че фойерверкът и неговият ефект изобщо не са били случайни.

Виждащите бяха изчезнали. Там където преди деветдесет секунди беше пълно с издължени силуети, сега беше празно. Бяха избягали под прикритието на светлината.

XIII. ЕДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

1

Хобарт също видя ярката следа на Амаду, въпреки че още беше на две и половина мили от мястото. Тази нощ бедите следваха една след друга. Ричардсън, все още разтърсен от събитията в шаба, на два пъти блъсна колата в спрели автомобили, и маршрутът им попадеше все на задънени улици докато заобиколят Уъръл.

Но най-после ето: знак, че плячката е наблизо.

– Какво беше това? – попита Ричардсън. – Като че ли нещо избухна.

– Един Господ знае – отвърна Хобарт. – От тези хора всичко може да се очаква. Особено от жената.

– Не трябва ли да извикаме подкрепления, сър? Не знаем колко са.

– Дори и да можем... – рече Хобарт и изключи радиото и

смущенията, които бяха погълнали Хийт преди няколко часа, – искам да не вдигаме много шум преди разберем какво става. Угаси фаровете.

Шофьорът се подчини и продължиха в полумрака, предшестваш утрото. На Хобарт му се стори, че вижда някакви фигури да се движат в мъглата зад сивите храсти отстрани на пътя. Обаче нямаше време да проучва – трябваше да се довери на инстинкта си, че жената е някъде пред тях.

Изведнъж на пътя пред тях се появи някой. Ричардсън изруга и завъртя кормилото, но силуетът сякаш прескочи колата.

Автомобилът се качи на тротоара и измина няколко метра преди Ричардсън да го овладее отново.

– Мамка му. Видяхте ли това?

Хобарт видя и изпита същото болезнено неудобство, което бе почувствал в шаба. Тези хора имаха оръжия, които действаха върху усещането за реалност, а той обичаше реалността повече от топките си.

– Видяхте ли? – повтори Ричардсън. – Копелето просто летеше.

– Не – каза твърдо Хобарт. – Нищо не летеше. Разбрано?

– Да, сър.

– Не вярвай на очите си. Вярвай на мене.

– Да, сър.

– И ако ти се изпречи нещо друго, ггази го.

2

Светлината, която заслепи Кал, заслепи и Шадуел. Той падна от гърба на човешкия си кон и запълзя наоколо в мръсотията докато светът отново застана на фокус. Като прогледна видя две неща. Едното беше Норис, който лежеше на земята и хлипаше като дете. Другото – Сузана, която се появи от развалините на къщата на Шърман, придружена от двама Виждащи.

Не бяха с празни ръце. Носеха килима. Господи, килима! Огледа се за Магъосницата, но нямаше никой наблизо, който да му помогне, а коянт изобщо не можеше да бъде от полза за когото и да било.

Остани спокоен, рече си той, все още имаш самото. Избърса мръсотията полепнала по него, намести възела на вратовръзката си, и се запъти да пресрещне крадците.

– Много ви благодаря – рече той като се приближи към тях, – че сте опазили имуществото ми.

Сузана го погледна само веднъж и каза на носачите:

– Не му обръщайте внимание.

После ги поведе към пътя.

Шадуел ги последва бързо и хвана жената за ръка. Беше решен да запази учтивостта си докато е възможно, това винаги объркваше противника.

– Някакъв проблем ли има? – запита той.

– Няма проблеми.

– Килимът ми принадлежи, госпожице Париш. Настоявам да остане тук.

Сузана се огледа за Джерихо. През последните минути на инструктажа в Дома на Капра се бяха разделили, когато Месмерис я отведе на страни за да ѝ даде някои съвети. Той продължаваше да говори когато втъкаването стигна до прага на Дома на Капра – тя така и не чу последните му забележки.

– Моля ви... – усмихна се Шадуел. – Сигурно можем да уредим някак си нещата. Ако желаете, ще го откупя от вас. Да речем, колко?

Той отвори сакото си, но играта му вече бе насочена не към Сузана, а към двамата, които носеха килима. Може и да бяха добре въоръжени, но бяха лесна мишена. Вече зяпаха в гънките на сакото.

– Може би виждате нещо, което ви харесва?

– Това е номер – каза Сузана.

– Но погледнете... – рече ѝ единият от тях, и тя инстинктивно направи точно това. Ако нощта не беше толкова изтощителна, тя сигурно би имала сила да отвърне глава незабавно, но не беше достатъчно бърза. Нещо блещукаше в седефения хастар, и тя не можа да откъсне погледа си.

– Наистина виждате нещо... – продължи Шадуел. – Нещо хубаво, за една хубава жена.

Така беше. Магиите на сакото я бяха завладели точно за две секунди и тя не можеше да се съпротивлява на злото.

Някакъв глас в главата ѝ я викаше, но тя не му обърна внимание. Извика името ѝ отново. Погледни встрани, рече той, но тя виждаше как в хастара нещо се материализира и то възбуждаше интереса ѝ.

– Не, дяволите да те вземат! – извика същият глас и този път някаква неясна фигура се изпречи между нея и Шадуел. Това я изтръгна от унеса и успокояващата прегръдка на сакото, и тя видя Кал пред себе си да нанася серия от удари по врага. Шадуел бе много по-едър от двамата, но разгорещеността на Кал за момент го беше уплашила.

– Махай се от тук! – изкрещя Кал.

Шадуел вече се бе съвзел от шока и се нахвърли върху Кал, който отстъпи пред ответния удар. Знаеше че ще загуби схватката за секунди, и затова се наведе под юруците на Търговеца и го стисна в мечешка прегръдка. Няколко секунди се бориха: ценно време, през което Сузана поведе носачите на килима през развалините.

Бягството им беше тъкмо навреме. Докато самото бе отвлякло вниманието ѝ почти се беше развиделило. Скоро щяха да се окажат лесна мишена за Непорочна или за всеки, който иска да ги спре.

Хобарт, например. Видя го веднага щом стигнаха края на имението на Шърман – излизаше от паркираната кола. Дори на слабата светлина и от това разстояние тя разбра, че е той. Омразата ѝ го надуши. Разбра също, чрез някакво пророческо чувство отприщено от менструума в нея, че дори и да избягат от него сега, преследването няма да спре дотук. Беше си създала враг за хиляди години.

Не гледа към него дълго. Защо да си прави труда? Спомняше си идеално всяка подробност и пора на голото му лице, а дори да поизбледнееше споменът, трябваше само да погледне през рамо.

Той щеше да бъде там, да го вземат дяволите.

3

Въпреки че Кал се беше вкопчил в Шадуел с упоритостта на териер, по-голямото тегло на Търговеца бърза му помогна да спечели битката. Кал бе захвърлен сред тухлите и Шадуел се нахвърли върху него. Нямахше милост. Започна да го рита, не веднъж, а десетина пъти.

– Шибано копеле! – развика се той.

Ритниците продължаваха, така премерени, че Кал да не може да стане.

– Ще ти счупя всичките шибани кокали – обеща Шадуел. – Ще те убия, мамка ти.

И щеше да го направи, но някой каза:

– Вие...

Атаката на Шадуел спря веднага и Кал погледна покрай краката на Търговеца към мъжа с черните очила, който се приближаваше. Беше полицаят от Чарийт Стрийт.

Шадуел се обърна към него.

– Кой сте вие, по дяволите? – попита той.

– Инспектор Хобарт – гласеше отговорът.

Кал си представи лукавата физиономия на Шадуел в момента. Усещаше я и в гласа му:

– Инспектор. Разбира се. Разбира се.

– А вие? – попита на свой ред Хобарт. – Вие кой сте?

Кал не чу останалата част от разговора. Беше зает – мъчеше се да накара израненото си тяло да изпъзли през развалините и се надяваше, че същият добър късмет, който му помогна да се измъкне жив, бе ускоририл и бягството на Сузана.

– Къде е тя?

– Къде е кой?

– Жената, която беше тука – Хобарт свали очилата си за да види по-добре заподозрения на слабата светлина. Този има опасен поглед, помисли си Шадуел. Очите му са като на бясна лисица. И той също търси Сузана. Колко интересно.

– Името ѝ е Сузана Париш – добави Хобарт.

– А-а.

– Познавате ли я?

– Всъщност да. Тя е крадец.

– Тя е нещо много по-лошо.

Какво ли е по-лошо от крадец? помисли си Шадуел, но рече:

– Така ли?

– Издирва се за разпит по обвинение в тероризъм.

– И вие сте дошли да я арестувате?

– Да.

– Вие сте добър човек – каза Шадуел. Какво би могло да бъде по-добре? Почтен, принципен, влюбен в Закона деспот. Какъв по-добър съюзник можеше да иска човек в такива неспокойни времена?

– Имам някои доказателства – продължи той, – които биха могли да бъдат ценни за вас. Но само за вашите очи.

Хобарт даде знак и Ричардсън се дръпна малко назад.

– Нямам настроение за игрички – предупреди Хобарт.

– Поварвайте ми – рече Шадуел, – кълна се в очите на майка си: това не е игра.

Разтвори сакото си. Непокойният поглед на инспектора веднага се вторачи в хастара. Той е жаден, помисли си Шадуел, толкова жаден. Но за какво? Щеше да бъде интересно да се види. Какво ли би пожелал приятеля Хобарт най-много от всичко в този широк свят?

– Може би... виждате нещо, което ви хваща окото?

Хобарт се усмихна, кимна.

– Наистина? Тогава, вземете го, моля. Ваше е.

Инспекторът се пресегна към сакото.

– Хайде – насърчи го Шадуел. Не беше виждал такова изражение на човешко лице: такава безкрайна невинна злоба.

В сакото пламна някаква светлина и очите на Хобарт изведнъж се разшириха още повече. После изтегли ръката си от хастара и Шадуел едва не извика от изненада, като видя желанието на лунатика. В дланта на мъжа горяха жълто-белите пламъци на ярък огън. Подскочиха цяла педя, нетърпеливи да погълнат нещо, и сиянието им се отрази в очите на Хобарт.

– О, да – рече Хобарт. – Дайте ми огън...

– Ваш е, приятелю.

– ...и аз ще ги изгоря.

Шадуел се усмихна.

– Вие и аз заедно – предложи той.

Така започна един брак сключен в ада.

Шеста част ОБРАТНО СРЕД СЛЕПЦИТЕ

„Ако човек можеше да мине през
Рая в съня си, и там
цвете да му подарят –
дар за душата му преминала
през този кът, и ако после той намери
цветето в ръката си когато се събуди
– Ах, какво тогаз ще стане?“

С.Т. Колридж;
Anima Poetae

I. ВРЕМЕТО ОТМИНАВА

1

Хората от Чариът Стрийт напоследък бяха станали свидетели на доста необичайни сцени, но възстановиха статуквото с възхитителна усърдие. Когато Кал слезе от автобуса и тръгна по краткия път до дома на Муни, беше малко преди осем сутринта, и навсякъде по улицата се изпълняваха същите домашни ритуали, които бе наблюдавал от детството си. Радиоапарати обявяваха утрешните новини през отворени врати и прозорци: някакъв член на парламента бил намерен мъртъв в прегръдките на любовницата си; в Близкия Изток били хвърлени бомби. Кланета и скандали, скандали и кланета. А чаят слаб ли ти се стори тази сутрин, мили? Децата измиха ли се зад ушите?

Той си отключи и влезе, все още замислен върху проблема какво да каже на Брендън. Ако не му каже истината, това можеше да предизвика повече въпроси, отколкото бе необходимо, а все пак ако му разкажеше цялата история... беше ли дори възможно? Съществуваха ли думи, които поне да наподобяват онова, което бе видял, чувствата, които бе изпитал?

Къщата беше тиха, и това го разтревожи. Брендън ставаше рано още от дните когато работеше на доковете, дори напоследък бе ставал рано, за да посрещне мъката си.

Кал извика, но не последва никакъв отговор.

Влезе в кухнята. Градината приличаше на бойно поле. Извика пак и отиде да го потърси на горния етаж. Вратата на спалнята беше затворена. Натисна дръжката, но беше заключено отвътре, нещо което не се бе случвало никога преди. Почука силно.

– Тате? Вътре ли си?

Почака няколко секунди, послушвайки се внимателно, после пак попита. Този път отвътре се чу тихо хлипане.

– Слава Богу – въздъхна той. – Тате? Аз съм, Кал. – Риданията заглъхнаха. – Отвори ми, тате.

Мина известно време, после чу стъпките на баща му да се приближават към вратата. Ключът се завъртя и вратата леко се откряна.

Лицето от другата страна приличаше повече на сянка, отколкото на човек. Изглежда Брендън не се беше нито мил, нито бръснал от предишния ден.

– О, Господи... Татко.

– Наистина ли си ти? – Брендън погледна сина си с открито подозрение.

Думите му накараха Кал да си спомни как изглежда – лицето му окървавено и разранено.

– Добре съм, тате – усмихна се той. – Ами ти?

– Заключени ли са вратите? – попита Брендън.

– Вратите? Да.

– А прозорците?

– Да.

– Съвсем сигурен ли си? – кимна Брендън.

– Казах ти, да. Какво има, татко?

– Плъховете – отвърна Брендън и погледна към площадката зад Кал. – Чувах ги цяла нощ. Качиха се по стълбите, наистина. Седяха най-горе на стъпалата. Чух ги. Бяха големи като котки. Седяха и ме чакаха да изляза.

– Е, вече ги няма.

– Влезли са през оградата. Откъм насипа. Десетки.

– Хайде да слезем долу – предложи Кал. – Ще ти направя закуска.

– Не, няма да слизам. Днес не.

– Тогава да приготвя нещо и да ти го донеса горе, а?

– Ако обичаш – рече Брендън.

Кал тръгна надолу по стълбите и чу как баща му отново залости вратата.

2

По-късно някой почука на вратата. Беше госпожа Валънс, чиято къща беше срещу тази на Муни.

– Просто минавах – каза тя, но чехлите на краката ѝ я издаваха, че лъже. – Помислих си, да видя как е баща ти. Чух, че се държал много странно с полицаите. Какво е станало на лицето ти?

– Няма нищо.

– Един много учтив полицай разговаря с мене – продължи жената. – Попита ме... – тя заговори тихо, – ... дали баща ти не е разстроен психически.

Кал стисна зъби, за да не отвърне.

– Исаха да разговарят и с тебе, разбира се.

- Е, сега съм тук – отвърна Кал. – Ако им трябва.
- Моето момче Реймънд каза, че те видял на линиите. Бягал си, така каза.
- Довиждане, госпожо Вальнс.
- А той вижда добре, вижда Реймънд.
- Казах довиждане – рече Кал и тръшна вратата пред самодоволната ѝ физиономия.

3

Нейното посещение не беше последното за деня. Няколко души се отбиха да видят дали всичко е наред. Явно в квартала се носеха доста клюки за дома на Муни. Може би някой умник бе разбрал, че той е бил центърът на драмата от предния ден.

Всеки път щом се почукаше на вратата, Кал очакваше да види Шадуел на прага. Но Търговецът очевидно имаше по-спешни грижи от това да довърши работата, която бе започнал сред руините на къщата на Шърман. Или може би чакаше по-благоприятно стечение на обстоятелствата.

После точно след обяда звънна телефонът, докато Кал хранеше птиците в гълъбарника.

Той се втурна вътре и грабна слушалката. Още преди да беше казала нещо, Кал знаеше, че това е Сузана.

- Къде си?
- Тя беше задъхана и разтревожена.
- Трябва да напуснем града, Кал. Преследват ни.
- Шадуел?
- Не само Шадуел. Полицията.
- Килимът при тебе ли е?
- Да.
- Тогава ми кажи къде си. Ще дойда и...
- Не мога. Не по телефона.
- Не се подслушва, за Бога.
- Обзалагаш ли се?
- Трябва да те видя – рече той, нещо средно между молба и изискване.
- Да... – отвърна тя и гласът ѝ омекна. – Да, разбира се...
- Как?

Последва дълга пауза. После тя каза:

– Където направи признанието си.

– Какво?

– Помниш ли?

Той се замисли. Какво признание бе правил изобщо? О, да: Обичам те. Как би могъл да забрави това?

– Да? – попита тя.

– Да. Кога?

– След час.

– Ще бъда там.

– Нямаме много време, Кал.

Искаше да ѝ каже, че знае, но тя вече беше затворила.

Болката в израненото му тяло намаля като по чудо след разговора, стъпваше леко докато се качваше по стълбите при Брендън.

– Трябва да изляза за малко, тате.

– Заклучи ли всички врати? – попита баща му.

– Да, къщата е заключена и залостена. Нищо не може да влезе. Не-що друго трябва ли ти?

Брендън помисли известно време върху въпроса.

– Бих искал малко уиски – рече той накрая.

– Имаме ли?

– В библиотеката. Зад Дикенс.

– Ще ти го донеса.

Тъкмо измъкваше бутилката от скривалището и звънецът на вратата звънна отново. Колебаше се дали да отвори, но посетителят беше настойчив.

– Идвам след минутка – извика той нагоре по стълбите и отвори вратата.

Мъжът с тъмните очила попита:

– Калхун Муни?

– Да.

– Името ми е инспектор Хобарт, това е полицай Ричардсън. Дошли сме да ви зададем няколко въпроса.

– Веднага ли? – попита Кал. – Тъкмо щях да излизам.

– Спешна работа? – попита Хобарт.

По-добре ще е да кажа не, помисли си Кал.

– Не съвсем – отвърна той.

– Тогава не бихте имали нищо против да ви отнемем малко време – каза Хобарт и двамата влязоха моментално в къщата.

– Затвори вратата – нареди Хобарт на колегата си. – Изглеждате смутен, Муни. Криете ли нещо?

– Защо да...? Не.

– Разполагаме с информация за обратното.

Брендън извика отгоре – искаше си уискито.

– Кой е това?

– Баща ми. Искаше да пийне.

Ричардсън измъкна бутилката от ръцете на Кал и тръгна към стълбите.

– Не отивайте горе – спря го Кал. – Ще го изплашите.

– Нервно семейство – отбеляза Ричардсън.

– Не е добре напоследък – рече Кал.

– Хората ми са като агънца – каза Хобарт. – Стига да спазвате закона.

Отгоре отново се чу гласът на Брендън.

– Кал? Кой е?

– Едни хора искат да поговорят с мене, тате – извика Кал.

Но в гърлото му заседна друг отговор, който той преглътна. По-верен отговор.

Плъховете, татко. Влязоха все пак.

4

Минутите минаваха. Въпросите се въртяха и повтаряха като на въртележка. От насоката им беше ясно, че Хобарт бе разговарял надълго и нашироко с Шадуел, така че беше безполезно Кал да отрича. Трябваше да каже истината – колкото бе възможно по-малко от нея. Да, познаваше жена на име Сузана Париш. Не, не знае биографията ѝ, нито пък му е казвала нещо за политическите си пристрастия. Да, виждал я е през последните двадесет и четири часа. Не, не знае къде е сега.

Докато отговаряше на въпросите се опита да не мисли за това, че тя го чака край реката. Ще го чака и като разбере, че няма да дойде, ще си отиде. Но колкото повече се мъчеше да избие тази мисъл от главата си, толкова по-упорито тя се завръщаше.

– Неспокоен ли сте, Муни?

– Малко ми е топло, това е.

– Имате среща, нали?

– Не.

– Къде е тя, Муни?

– Не зная.

– Няма смисъл да я защитавате. Тя е от най-големите боклуци, Муни. Повярвайте ми. Виждал съм какво може да направи. Неща, за които няма да повярвате. Стомахът ми се обръща само като си помисля.

Говореше напълно убедено. Кал не се съмняваше в думите му.

– Какъв сте вие, Муни?

– Какво имате предвид?

– Май приятел или мой враг? Среден път няма, нали разбирате. Без може би. Приятел или враг. Кое от двете?

– Не съм направил нищо против закона.

– Това аз ще го решавам – каза Хобарт. – Аз познавам закона. Познавам го и го обичам. И няма да допусна да плюят по него, Муни. Нито вие, нито който и да било. – Той си пое дъх и заяви: – Вие сте лъжец, Муни. Не зная доколко сте вътре в тази работа, или защо, но зная, че сте лъжец. – Направи кратка пауза и продължи: – Така че ще започнем отначало, нали?

– Казах ви всичко, което зная.

– Ще започнем отначало. Кога се запознахте с терористката Сузана Париш?

5

След повече от два часа и половина на въртележката, на Хобарт най-после му омръзна и той обяви, че засега е приключил с Кал. Няма да бъдат предявени никакви обвинения, поне не веднага, но Кал трябва да се счита под подозрение.

– Вие днес си създадохте двама врагове, Муни – заключи Хобарт. – Мен и закона. Ще съжалявате за това.

После плъховете си тръгнаха.

Кал поседя пет минути в задната стая, като се опитваше да събере мислите си, и след това се качи да види как е Брендън. Старецът беше заспал. Кал остави баща си с неговите сънища и тръгна да търси своите.

6

Тя отдавна си беше тръгнала, разбира се.

Той се помота наоколо, търсейки между складовете с надеждата, че му е оставила някакво съобщение, но не откри нищо.

Изтощен от всичките събития през този ден, Кал се запъти към дома. Като излезе през портала обратно на Док Роуд забеляза, че някой го гледа от една паркирала кола. Може би един от клана на Хобарт, един от влюбените в закона. Може би Сузана е била някъде наоколо, но не е могла да се покаже, за да не я видят. Мисълта че е била наблизо, колкото и да го разстрои, все пак смекчи удара, поне малко. Когато нещата се успокоят, тя ще му се обади и ще определи нова среща.

Вечерта вятърът се усили и духаше на пориви през цялата нощ и на следващия ден, довявайки първия есенен хлад. Не донесе обаче никакви вести.

II. ОТЧАЯНИЕ

И така продължи седмица и половина: никакви вести, никакви вести.

Той се върна на работа, обяснявайки отсъствието с болестта на баща си, и продължи откъдето бе спрял – сред купчината формуляри с искове. По обяд се връщаше у дома да затопли някакво ядене за Брендън – който въпреки че скланише да излезе от стаята бързаше да се върне в нея – и да нахрани птиците. Вечер правеше опити да подреди градината, дори закърпи оградата. Тези занимания обаче привличаха само част от вниманието му. Каквото и да измислеше, за да се откъсне от нетърпението си, девет от всеки десет мисли бяха за Сузана и ценния ѝ товар.

Но колкото повече дни минаваха без вест от нея, толкова повече си мислеше немислимото: че тя няма да се обади. Или се боеше от последствията от опита да се свърже с него, или, още по-лошо, вече не можеше. Към края на втората седмица той реши да се опита да намери килима чрез единственото средство, с което разполагаше. Пусна гълъбите.

Те се издигнаха във въздуха, пляскайки с криле, и направиха кръг над къщата. Гледката му напомни за първия ден на Рю Стрийт и настроението му се повиши.

– Хайде – заръча им той. – Вървете.

Те се въртяха в кръг, сякаш се ориентираха. Сърцето му тупкаше силно всеки път когато някой от тях като че ли щеше да се отдели от ятото. Обул маратонките, той бе готов да го последва.

Съвсем скоро обаче те се умориха от свободата си. Един по един се

спуснаха надолу – дори 33 – и някои кацнаха в градината, други – по улучите на къщата. Неколцина дори влетяха направо в гълъбарника. Вътре беше тясно, и без съмнение нощните влакове тревожеха съня им, но за повечето от тях това бе единствената среда, която познаваха.

Въпреки че там горе имаше ветрове, които ги изкушаваха, ветрове понесли аромата на по-приятни места от гълъбарника край железопътната линия, те нямаха желание да опитат късмета си във въздушните потоци.

Той ги наруга за липсата на предприемчивост, нахрани ги, напои ги, и накрая се върна унил в къщата, където Брендън пак говореше за плъхове.

III. ЗАБРАВА

1

Третата седмица на септември донесе дъжд. Не порой като през август, изливащ се от опереното небе, а слаб ръмеж. Дните ставаха все посиви, а с тях изглежда и Брендън. Въпреки че Кал всеки ден се опитваше да го убеди да слезе, той вече не излизаше от стаята. Кал направи и два-три храбри опита да поговорят за онова, което се бе случило преди месец, но старецът просто не се интересуваше. Погледът му ставаше безжизнен щом усетеше накъде клони разговора, и ако Кал настояваше, ставаше раздражителен.

Лекарите прецениха, че Брендън страда от старческа деменция – необратим процес, при който накрая Кал нямаше да може да се грижи за него. Посъветваха го, че би било най-добре за всички да намери място в някой старчески дом, където биха се грижили за Брендън денонощно.

Кал отхвърли предложението. Беше сигурен, че привързаността на Брендън към стая, която познава – която беше споделял с Ейлийн в продължение на много години – е единственото, което го крепи.

Не беше сам в грижите си за него. Два дни след неуспешния му опит да пусне гълъбите в къщата се появи Жералдин. Десетина минути неуверено се обясняваха и извиняваха, после разговорът се завъртя около Брендън и здравият разум на Жералдин триумфално излезе на преден план. Да забравим споровете, рече тя, искам да помогна. Кал нямаше намерение да откаже. Брендън реагира на присъствието на Жералдин като дете на отдавна загубена майчина гърда. Беше гален и глезен, и когато

Жералдин зае мястото на Ейлийн в къщата, Кал започна да се връща към старото домашно ежедневие. Чувството, което изпитваше към Жералдин, бе безболезнено, което сигурно беше най-показателния признак за това, колко бе слабо. Когато тя бе там, беше щастлив да е с нея. Но тя рядко му липсваше.

Що се отнася до Фугата, той положи максимални усилия да запази яснотата на спомените си за нея, но това никак не беше лесно. Царството си имаше начини да предизвика забрава – толкова изтънчени и многобройни – че той не усещаше как го омайват.

Едва когато един мрачен ден нещо му напомни – някакъв мирис, някакъв вик – че някога е бил на друго място, дишал е неговия въздух и се е срещал с неговите същества, едва тогава той разбра колко нетраен е споменът му. И колкото повече се стремеше към онова, което забравяше, толкова повече то му се изплъзваше.

Величието на Фугата се превръщаше в най-прости думи, чиято реалност той вече не си спомняше. Когато мислеше за овощна градина, това вече не бе толкова онова място, където бе спал (спал и сънувал, че животът, който живееше сега, е само сън), а по-скоро едно обикновено място с ябълкови дървета.

Чудесата се отдалечаваха от него и той изглежда не можеше да ги задържи.

Сигурно умирането е нещо такова, помисли си той: да загубваш скъпите си неща и да не можеш да го предотвратиш.

Да – това беше един вид умиране.

2

Брендън, от своя страна, продължаваше да съществува. Минаха няколко седмици и Жералдин успя да го убеди да слиза при тях, но той не се интересуваше от друго освен чай и телевизия, а вместо с думи отвърщаше със сумтене. Понякога Кал гледаше лицето му, докато Брендън седеше отпуснат пред телевизора – изражението му не се променяше, независимо дали на екрана се показваха някакви учени глави или комедианти – и се чудеше какво бе станало с човека, когото познаваше. Дали старият Брендън все още не се криеше, някъде зад размътения поглед? Или пък през цялото време е бил някаква илюзия, мечтата на сина за постоянството на бащата, която като писмото от Ейлийн просто се бе изпарила? Може би така е най-добре, помисли си той, така Брендън се

пазеше от болката, после се стресна от тази мисъл. Нали така казваха като минаваше погребение: така е най-добре? Брендън не беше мъртъв още.

С течение на времето присъствието на Жералдин се оказа успокояващо не само за стареца, но и за Кал. Усмивките ѝ бяха най-светлото нещо в тези унили дни. Тя идваше и си отиваше, все по-необходима с всеки нов ден, и накрая, през първата седмица на декември предложи да остане да спи в къщата – така би било по-удобно за всички. Това развитие на нещата бе съвсем естествено.

– Не искам да се омъжвам за тебе – каза му тя съвсем простичко. Жалката гледка на брака на Тереза – бяха изминали пет месеца, а той вече бе разклатен – беше потвърдил най-лошите ѝ съмнения относно брачния живот. – Някога исках да се омъжа за тебе – продължи тя. – Но сега съм щастлива просто да бъдем заедно.

Тя се оказа приятна компания, практична, без сантименталности: и приятелка, и любовница. Именно тя се грижеше сметките да се плащат навреме и да има чай в чекмеджето. Именно тя предложи на Кал да продаде гълъбите.

– Баща ти вече не проявява интерес към тях – казваше тя неведнъж. – Той дори няма да забележи, че ги няма.

Това определено беше истина. Но Кал отказа да мисли за продажба. Като дойде пролетта и хубавото време баща му може отново да се заинтересува от птиците.

– Знаеш, че не е така – отвърщаше тя, когато той изтъкваше този аргумент. – Защо толкова искаш да ги задържиш? Те са само в тежест. – После тя зарязваше въпроса за няколко дни, само за да го постави отново при случай.

Историята се повтаряше. Често по време на тези разговори, които постепенно ставаха все по-разгорещени, Кал си спомняше за майка си и баща си: вървеше по същия път. И, също като баща си, Кал – въпреки че бе сговорчив по почти всички други въпроси – бе непоклатим по този. Той няма да продаде птиците.

Истинската причина за тази упоритост не беше, разбира се, надеждата за възстановяване на Брендън, а фактът, че птиците бяха последната му конкретна връзка със събитията от предишното лято.

През седмиците след изчезването на Сузана той купуваше по десетина вестници на ден и преглеждаше всяка страница за някаква новина за нея, за килима, или за Шадуел. Нямахше нищо обаче и накрая – като не можеше да понесе ежедневно разочарование – той спря да търси.

Нямаше и повече посещения от страна на Хобарт и неговите хора, което само по себе си беше лошо. Той – Кал, беше вече без значение. Историјата, ако все още продължаваше, се пишеше без него.

Той толкова се изплаши, че ще забрави Фугата, че пое риска да напише всичко, за което си спомняше от нощта там, но когато се залови с писане, то се оказа подтискащо малко. Записа и имената: Лемуел Ло, Аполин Дюбоа, Фредерик Камъл... написа ги отзад в дневника си, там където бе оставил място за телефонни номера, само че за тези хора нямаше номера, нито адреси. Просто необичайни имена, които все по-трудно свързваше с някакви лица.

3

Понякога сънуваше сънища, от които се събуждаше облян в сълзи.

Жералдин го успокояваше доколкото можеше, като се има предвид твърдението му, че не си спомня какво е сънувал след като се е събудил. В известен смисъл това бе вярно. В съзнанието му нямаше нищо, което би могло да се опише с думи, само болезнена тъга. Тя лежеше до него и го галеше по главата, говореше му, че въпреки тези трудни времена нещата биха могли да бъдат много по-зле. Разбира се, тя беше права. И постепенно сънищата намаляваха, докато накрая престанаха съвсем.

4

През последната седмица от януари, когато все още имаше да се плащат сметки от Коледа, а парите бяха твърде малко, той продаде гълъбите, с изключение на 33 и приятелката му. Тази двойка запази, въпреки че причината защо го направи си спомняше все по-трудно, а към края на следващия месец вече напълно я забрави.

IV. НОМАДИТЕ

1

Преминаването на зимата определено беше тягостно за Кал, но за Сузана тя криеше опасности много по-лоши от скуката и лошите

сънища.

Опасностите започнаха от деня след нощта на Фугата, когато тя и братята Певерели едва се спасиха да не бъдат пленени от Шадуел. Животът ѝ, и животът на Джерихо, с когото се събра отново на улицата зад имението на Шърман, оттогава бяха постоянно в опасност.

Бяха я предупредили за това в Дома на Капра, и за много други неща. Но от всичко, което научи, най-дълбоко впечатление ѝ направи Бич Божи. Съветниците бяха пребледнели докато разказваха колко близо до унищожението са били Родовете. И въпреки че враговете, които сега бяха по петите им – Шадуел и Хобарт – бяха съвсем различни, тя направо вярваше, че те и Бич Божи са се пръкнали от една и съща отровна земя. Всички те, по свой собствен начин, бяха врагове на живота.

И бяха еднакво безмилостни. Беше изтощително да бягат крачка напред преди Търговеца и новия му съюзник. През онзи първи ден тя и Джерихо получиха няколко часа преднина, докато останената от братята фалшива следа успешно заблуди преследвачите, но към обяд Хобарт отново ги надуши. Не ѝ оставаше друг избор освен следобеда да напусне града с една кола, която купи на старо за да смени откраднатия полицейски автомобил. Знаеше, че да използва собствената си кола бе все едно да изпраща димни сигнали.

Едно нещо я изненада: нямаше никакъв знак от Непорочна, нито в деня на втъкаването, нито по-късно. Възможно ли бе Магьосницата и сестрите ѝ да бяха решили да останат в килима – или дори да са се оказали там в капан против волята си? Може би тази надежда беше твърде пресилена. И все пак менструумът – който тя все по-успешно контролираше и използваше – нито веднъж не потръпна в потвърждение на присъствието на Непорочна.

През онези първи седмици Джерихо се държеше на почтително разстояние, може би неспокоен заради заниманията ѝ с менструума. Той не можеше да ѝ помогне в процеса на обучение – силата, която тя притежаваше, за него бе тайна – мъжът в него се боеше от нея. Но постепенно тя го убеди, че нито той, нито тя (ако можеха да се разглеждат поотделно) не му мислят и най-малкото зло, и той посвикна със силата ѝ. Тя дори можа да му разкаже как за пръв път е получила достъп до менструума, и как той след това бе потекъл в Кал. Радваше се на възможността да говори за тези събития – твърде дълго бяха останали заключени в нея, разяждаха я отвътре. Той не можеше да даде отговор на въпросите ѝ, но като че ли самият разказ успокои тревогите ѝ. А колкото повече се успокояваше, толкова повече менструумът разкриваше възможностите си.

Той ѝ даваше сила, която през тези седмици се оказа безценна – умение да предвижда, което ѝ разкриваше бъдещето в призрачни форми. Виждаше лицето на Хобарт пред стаята, в която се криеха, и знаеше че съвсем скоро той щеше да застане на същото място. Понякога виждаше и Шадуел, но най-вече Хобарт, с отчаян поглед, а тънките му устни изговаряха името ѝ. Това, разбира се, беше сигнал, че трябва да продължат, независимо по кое време на деня или нощта. Събираха багажа си, килима, и тръгнаха.

Тя имаше и други способности, и всички те произлизаха от ментурума. Виждаше светлините които Джерихо ѝ показа за пръв път на Лорд Стрийт след учудващо кратък период от време те престанаха да ѝ правят впечатление, бяха просто допълнителна информация – като изражението на лицето или тона на гласа, която използваше за да разгадае характера на непознат човек. Сега притежаваше и друго умение, нещо средно между пророческите видения и ореолите – тоест, можеше да види последствията от природните процеси. Виждаше не само пъпката, но и цвета, в който щеше да се превърне през пролетта, а ако простреше погледа си малко по-нататък – плодовете, които щяха да се родят от него. Това възприемане на скритите възможности имаше няколко последствия. От една страна, тя престана да яде яйца. От друга, се усети да се бори с някакъв измамен фатализъм, който ако не му се бе съпротивлявала, щеше да я отведе сред море от неизбежности, в посока произволно избрана от бъдещето.

Джерихо с неговия безграничен ентузиазъм за живот и действия ѝ помогна да се спаси от тези опасни води. Въпреки че цветът, и повяхването на цвета бяха неизбежни, Човеците и Виждащите можеха да избират преди да умрат: пътища, по които да минат, и пътища, които да пренебрегнат.

Един такъв избор бе дали да останат приятели или да бъдат любовници. Избраха да бъдат любовници, въпреки че то стана толкова естествено, че Сузана не би могла да посочи точно момента на решението. Никога не бяха говорили изрично за това, макар че може би то витаеше във въздуха около тях още от разговора в полето пред Дома на Капра. Просто изглеждаше правилно да потърсят един в друг тази утеха. Той беше изтънчен партньор в леглото, реагираше на малките промени в настроението, способен бе да се смее буйно в един момент и да бъде съвсем сериозен в следващия.

Освен това, за голямо нейно удоволствие, той беше много надарен крадец. Въпреки превратностите на живота им докато бягаха, те се

хранеха и пътуваха като царе, просто защото пръстите му бяха толкова леки. Не беше съвсем сигурна как постигаше такъв успех – дали използваше някаква малка магия за да отвлече вниманието на наблюдателя, или просто си беше роден крадец. Какъвто и да беше методът му, можеше да открадне всичко, голямо или малко, и не минаваше и ден без да опитат някакъв скъп деликатес или да задоволят новооткритата му страст към шампанското.

Това направи преследването им по-лесно и в други практични отношения, тъй като можеха да сменят колите когато пожелаеха, оставяйки след себе си следа от откраднати автомобили по пътя.

Пътят им не водеше в никаква определена посока, просто пътуваха накъдето ги водеше инстинкта им. Преднамереността, бе казал Джериho, е най-лесният начин да ги хванат. Аз никога не възнамерявам да крада, обясни той един ден на Сузана докато пътуваха, не и докато не съм го направил, по този начин никой не знае какво съм си наумил, защото и аз не знам. Тази философия ѝ хареса, допадаше на чувството ѝ за хумор. Ако изобщо някога се върнеш в Лондон – при глината и пещта – щеше да провери дали тази идея има не само криминален, но и естетически смисъл. Може би единственият истински контрол беше да се откажеш от контрола? Какви ли гърнета би направила, ако се опита да не мисли за тях?

Обаче номерът не накара преследвачите им да се откажат, а само ги държеше на разстояние. И неведнъж разстоянието опасно се скъсяваше.

2

От два дни бяха в Нюкасъл, в малък хотел на Ръдиард Стрийт. Вече цяла седмица валеше непрекъснато, и те обсъждаха възможността да напуснат страната, да отидат някъде където има повече слънце. Тази възможност обаче бе свързана със сериозни проблеми. Джериho нямаше паспорт и всеки опит да му извадят такъв би ги подложил на внимателно проучване; от друга страна, възможно беше Хобарт да е предупредил пристанищата и летищата за тях. И трето, дори и да можеха да пътуват, щеше да бъде по-трудно да пренасят килима. Почти сигурно трябваше да се разделят с него за известно време, а Сузана не искаше това.

Спорът продължаваше известно време докато ядяха пицата си и пиеха шампанско, а дъждът плющеше по прозореца.

В този момент в долната част на корема ѝ започна онова треперене,

което тя вече разпознаваше като предзнаменование. Погледна към вратата и за миг ѝ призля, помисли си, че менструумът е закъснял с предупреждението – видя вратата отворена и там стоеше Хобарт, вперил поглед право в нея.

– Какво има? – попита Джериho.

Думите му я накараха да осъзнае грешката си. Призракът който видя беше по-плътен от когато и да било, а това вероятно означаваше, че събитието което предшестваще, бе съвсем близо.

– Хобарт – отвърна тя. – И мисля, че нямаме много време.

Той направи болезнена гримаса, но не се усъмни в правотата ѝ по този въпрос. Щом казва, че Хобарт е наблизил, значи е наблизил. Тя бе станала гадателка, вещица: четеше във въздуха и винаги откриваше само лоши новини.

Преместването бе сложно, заради клима. Навсякъде където спираха трябваше да убеждават собственика или управителя, че климатът трябва да бъде с тях в стаята. Когато напускаха трябваше да го пренесат обратно в съответната кола, която бяха задигнали този ден. Всичко това привличаше излишно вниманието. Друга алтернатива обаче нямаше. Никой не бе обещавал, че Раят ще бъде лек товар.

3

След по-малко от половин час Хобарт бльсна вратата на хотелския апартамент. Стаята още пазеше топлината от дъха на жената. Но тя и чернбото ѝ бяха изчезнали.

Пак! Колко пъти през последните месеци беше стоял сред боклуците останали след тях, беше дишал същия въздух, който и тя бе дишала, беше виждал очертанията на тялото ѝ на леглото? Но винаги твърде късно. Винаги бяха пред него, измъкваха се, а за него оставаше само стаята с духовете им.

За него нямаше да има спокойна нощ, не, нито спокоен ден, докато не я хване и подчини. Залавянето ѝ беше станала негова фикс-идея, и нейно наказание.

Знаеше съвсем добре, че в тази епоха на упадък, когато всяка перверзия си имаше свои апологети, в нейна защита щяха да се произнесат много слова. Затова я търсеше лично, само той с неколцина негови хора, за да може да ѝ покаже истинското лице на Закона преди либералите да имат възможност да я защитят. Тя щеше да страда за онова, което бе

причинила на неговите герои. Щеше да вика за милост, а той щеше да бъде силен и глух за молбите ѝ.

В това си начинание той имаше съюзник, разбира се: Шадуел.

На никой от своите началници в полицията не се доверяваше толкова, колкото на този човек – бяха като сродни души. Това му даваше сили.

Странно беше, но и книгата му даваше сила, книгата с шифрите, която бе взел от нея. Беше накарал да я изследват най-внимателно, и хартията, и подвързията – всичко бе анализирано за някакъв скрит смисъл. Но нищо не беше открито. Оставаха само думите и картинките. Те също бяха проучени от експерти. Разказите очевидно бяха просто приказки. Илюстрациите, също както и текста, изглеждаха напълно невинни.

Но това не можеше да го заблуди. Книгата означаваше нещо повече от Имало едно време, в това той не се съмняваше и за миг. Когато най-после се добере до жената с огън ще изтръгне от нея смисъла, и никаква слабост на сърцето не би го спряла.

4

След измъкването на косъм от Нюкасъл станаха по-предпазливи. Вместо в големите градове, където имаше много полиция, започнаха да отсядат в по-малки населени места. Това, разбира се, си имаше недостатък. Пристигането на двама непознати, и килим с тях, предизвикваха любопитство и въпроси.

Но смяната на тактиката подейства. Никога не оставаха на едно място повече от тридесет и шест часа, местеха се произволно от град на град, от село на село, и следата зад тях започна да се губи. Дните без преследвачи нараснаха до седмици, седмиците станаха месеци, изглеждаше едва ли не, че се бяха отказали.

През това време мислите на Сузана често се връщаха към Кал. Толкова много неща се бяха случили от онзи ден край Мързи, когато той ѝ се обясни в любов. Често се чудеше колко от онова което бе изпитал се дължи на някакво подсъзнателно знание за докосването на менструума, за вливането в него, и колко на любов, така както обикновено я разбираме. Понякога копнееше да вдигне телефона и да поговори с него, всъщност на няколко пъти се беше обадила. Но някаква параноя ли ѝ попречи да говори, или пък – както ѝ подсказваше инстинкта – нечие чуждо

присъствие на линията, подслушващо обаждането? Четвъртият и петият път дори не се обади Кал, а някаква жена, която искаше да разбере кой се обажда, и тъй като Сузана мълчеше, заплаши че ще се обади в полицията. Тя повече не се обади, просто не си струваше да рискува.

Джерихо си имаше мнение по въпроса.

– Муни е Кукувица – рече той когато стана въпрос за Кал. – Трябва да го забравиш.

– Значи, ако си Кукувица нищо не струваш, така ли? Ами аз?

– Ти сега си една от нас. Ти си Виждаща.

– Има толкова много неща, които не знаеш за мене – възрази тя. – Години наред съм била просто обикновено момиче.

– Никога не си била обикновена.

– Напротив. Повярвай ми, такава си бях. И още съм. Тук. – Тя почука с пръст по челото си. – Понякога се събуждам и не мога да повярвам какво е станало... става... с мене. Като си помисля каква бях.

– Няма смисъл да гледаш назад – каза Джерихо. – Безполезно е да мислиш за това, какво би било.

– Ти вече не мислиш, така ли? Забелязах. Дори не говориш за Фугата.

– Защо да говоря – усмихна се Джерихо. – И така съм щастлив. С тебе. Може би утре ще бъде различно. Може би вчера е било различно, не помня. Но днес, сега, аз съм щастлив. Дори Царството започва да ми харесва.

Тя си спомни как се беше изгубил в тъпата на Лорд Стрийт, колко много се бе променил.

– Ами ако никога вече не видиш Фугата?

– Кой знае? – Той се замисли за момент. – По-добре да не мисля за това.

Това беше невероятна любовна история. Тя непрекъснато се учеше от силата вътре в себе си да гледа по нов начин. Той с всеки нов ден бе съблазняван от същия този свят, чиито тривиалности тя виждаше все по-ясно и по-ясно. С новия начин на възприемане, толкова различен от опростените неща които я бяха ръководили досега, тя ставаше все по-уверена, че килимът който носеха е последната надежда, докато той – а неговият дом бе във вътъка – изглеждаше все по-безразличен към съдбата му, живееше в момента и за момента, безчувствен за всякаква надежда или съжаление. Той все по-рядко говореше за безопасно място, където да оставят Фугата, и все по-често за нещо възбуждащо, което бе видял на улицата или по телевизията.

И въпреки че той беше с нея и ѝ казваше, че винаги може да различи на него, сега тя често чувстваше, че е сама.

5

Някъде зад нея Хобарт също беше сам, дори сред хората си, или с Шадуел, сам – сънуваше нея и аромата ѝ, който оставаше като подигравка, и за жестокостите които щеше да ѝ причини.

В тези сънища ръцете му бяха в пламъци, както веднъж преди, тя се бореше с него, а те се издигаха по стените, пълзяха по тавана и превръщаха стаята в пещ. Събуждаше се с ръце пред лицето, обляти не в пламъци, а в пот, и се радваше на закона, който го спасяваше от паниката, радваше се, че е на страната на ангелите.

V. ГОСПОДАРКАТА НА СКЕЛЕТИТЕ

1

За Шадуел това бяха черни дни.

Беше излязъл от Фугата с приповдигнато настроение – обладан от нова цел – а измъкнаха под носа му света, който толкова искаше да управлява. Не само това, ами Непорочна, която би потърсил за помощ, очевидно бе избрала да остане в Килима. В края на краищата тя беше от Видещите, въпреки че те я бяха отхвърлили. Може би не биваше да се изненадва толкова – след като веднъж се бе озовала в земята, към която някога бе имала претенции, тя бе решила да остане там.

Той не беше напълно лишен от компания. Норис, Кралят на Хамбургерите, все още беше на негово разположение, все още беше доволен да му служи. И разбира се, Хобарт също беше там. Инспекторът вероятно беше откачен, но всичко това беше за добро. Той имаше една конкретна амбиция, която Шадуел знаеше, че един ден би могъл да използва за собствените си цели. А именно – да поведе, както Хобарт казваше – справедлив кръстоносен поход.

Но един кръстоносен поход би бил безполезен, ако нямаше срещу какво да се поведе. Бяха изминали пет дълги месеца, и с всеки изминал ден без да намерят килима отчаянието му нарастваше. За разлика от другите, които бяха излезли от Фугата през онази нощ, той помнеше

преживяното с най-големи подробности. Сакото – заредено с магиите на тази земя – пазеше свежестта на спомените. Бяха прекалено свежи. Не минаваше и час без копнеж да бъде там.

Това копнеж бе нещо повече от желание да притежава Фугата. През дългите седмици на очакване в него се бе зародила по-дълбока амбиция. Ако някога стъпеше отново на тази земя изобщо, щеше да направи нещо, което никой от Виждащите не бе посмял да направи – щеше да влезе в Спиралата. Тази мисъл, след като веднъж се зароди в главата му, го измъчваше всеки миг докато бе буден. За такова нарушение може би трябваше да се заплати с наказание, но нима не си заслужаваше риска? Зад тази маска от облаци, Мантията, се криеше концентрирана магия не надмината в историята на Виждащите, а значи и в историята на света.

В Спиралата бе създанието. Да влезе там и да види сам неговите тайни – нима това не бе все едно да бъдеш Бог?

2

А днес беше беше сред декори, които отговаряха на този начин на мислене: малката църква посветена на Света Филомена и Свети Каликст, скрита сред бетонната пустош в ситито на Лондон. Не беше дошъл тук за успокоение на душата си, беше поканен от свещеника, който в момента провеждаше обедната литургия пред шепа чиновници. Никога не бе срещал този човек, той му беше писал, че има важни новини, новини които биха били от полза за Шадуел. Търговецът бе дошъл без колебание.

Шадуел бе възпитан в католическата вяра, и въпреки че дълго време я беше пренебрегвал, не можеше да забрави ритуалите, които бе научил като дете. Слушаше Свят, Свят, Свят, Господ Саваот и устните му се движеха в ритъма на думите, нищо че бяха изминали двадесет години, откакто ги бе изричал за последен път. После Евхаристийният Канон – нещо кратко и приятно, за да не задържа счетоводителите за дълго от сметките им – и накрая Посвещение.

... Вземете всички това и го изяжте. Това е моето тяло, от което ще се откажа заради вас...

Стари думи, стари ритуали. Но те все още имаха здрав търговски смисъл.

Словата за сила и мощ винаги привличат аудитория. Господарите никога не излизаха от мода.

Замислен, той дори не забеляза, че литургията е свършила, докато свещеникът не застана до него.

– Господин Шадуел?

Той вдигна поглед от ръкавиците си. Църквата беше празна, двама-та бяха сами.

– Очаквахме ви – каза свещеникът без да чака потвърждение, че той е този, когото търси. – Вие сте добре дошъл.

Шадуел се изправи.

– За какво става въпрос?

– Бихте ли дошли с мен? – беше отговорът.

Шадуел не виждаше никаква причина да откаже. Свещеникът го поведе през главния кораб на църквата, влязоха в малка стая с дървена ламперия, която миришеше на бардак – на някаква смесица от парфюм и пот. В другия край на стаята имаше перде, което той дръпна и откри друга врата.

Преди да завърти ключа свещеникът каза:

– Трябва да стоите близо до мене, господин Шадуел, и да не се приближавате до Светилището...

Светилището? За пръв път откакто бе дошъл Шадуел започна да се досеща какво става.

– Разбирам – отвърна той.

Свещеникът отвори вратата. Пред тях имаше стръмни каменни стъпала, осветени само от слабата светлина идваща от стаята зад тях. Преброи повече от тридесет стъпала преди да обърка броя им – след първите десет се спускаха в почти пълен мрак и трябваше да протегне ръце към стените, сухи и студени, за да пази равновесие.

Но долу имаше светлина. Свещеникът погледна през рамо, лицето му беше като бледа топка в полумрака.

– Стойте близо до мене – предупреди го той. – Опасно е.

Най-долу той го хвана за ръка сякаш се боеше, че Шадуел няма да се подчини на нарежданията му. Изглежда бяха стигнали до центъра на някакъв лабиринт – във всички посоки имаше галерии, които се извиаха в непредвидими завои. В някои от тях горяха свещи. Други бяха тъмни.

Чак когато водачът го поведе по един от тези коридори Шадуел разбра, че не бяха сами. В стените имаше ниши и във всяка от тях ковчег. Той потръпна. От всички страни ги обграждаха мъртъвци – усещаше праха им върху езика си. Знаеше, че има само един човек, който доброволно би останал в такава компания.

Още докато тази мисъл се оформяше в главата му свещеникът го пусна и се отдалечи забързан, мърморейки някаква молитва. Причината: от тунела към него се приближаваше една забулена фигура, облечена от главата до петите в черно, като оплаквачка загубила се сред ковчезите. Не беше необходимо да говори или да вдигне воала, за да разбере Шадуел, че това е Непорочна.

Тя застана на няколко крачки от него, не казваше нищо. Дъхът ѝ поклащаше гънките на воала.

После рече:

– Шадуел.

Гласът ѝ беше неясен, дори говореше с мъка.

– Мислех, че си останала в Килима – каза той.

– Едва не ме задържаха там – отвърна тя.

– Задържаха?

Шадуел чу зад себе си стъпките на свещеника, който се изкачваше по стъпалата към изхода.

– Твой приятел ли е? – попита той.

– Те ме боготворят – каза тя. – Наричат ме Богиня, Майка на Нощта. Кастрират се, за да покажат по-добре колко са ми предани. – Шадуел се намръщи. – Затова не те допускат близо до Светилището. За тях това е оскверняване. Ако тяхната Богиня не бе проговорила, не биха те допуснали дотук.

– Защо ги търпиш?

– Те ми осигуриха скривалище, когато имах нужда от него. Някъде, където да се лекувам.

– Да лекуваш какво?

В този миг воалът бавно се вдигна, недокоснат от Непорочна. Гледката под него беше достатъчна Шадуел да почувства как му се повдига. Изтънченото ѝ някога лице бе изранено до неузнаваемост – маса от оголена плът и сълзящи белези.

– ...как...? – успя да промълви той.

– Съпругът на Пазителката – отговори тя, но устата ѝ беше толкова обезобразена, че трудно изговаряше думите.

– Той е направил това?

– Дойде с лъвове, а аз бях невнимателна.

Шадуел не искаше да слуша повече.

– Това те обижда – рече тя. – Ти си чувствителен човек.

Последните думи бяха изречени с лека ирония.

– Можеш да го скриеш, нали? – попита той, сещайки се за нейното

умение да се преобразява. След като можеше да имитира другите, защо да не направи идеално копие на себе си?

– Би ли ме приел като курва? – отвърна му тя. – Да се боядисам от суета? Не, Шадуел. Аз ще си нося раните. Те ми приличат повече от красотата. – Усмивката ѝ беше ужасна. – Не си ли съгласен?

Въпреки твърдостта, гласът ѝ трепереше. Той усети, че тя е податлива, дори отчаяна. Боеше се, че лудостта отново може да я обземе.

– Липсваше ми твоята компания – каза той опитвайки се да не отвърща поглед от лицето ѝ. Работехме добре заедно.

– Сега имаш нови съюзници – рече тя.

– Значи си чула?

– Сестрите ми те посещаваха от време на време. – Тази мисъл не му беше приятна. – Вярваш ли на Хобарт?

– Той служи на своята цел?

– Каква е тя?

– Да намери килима.

– Което не е направил.

– Не. Още не. – Опита се да я гледа право в очите, опита се да я погледне с любов. – Липсваш ми. Имам нужда от помощта ти.

Небцето ѝ издаде тих, съскащ звук, но тя не отговори.

– Нали затова ме доведе тук? – попита той. – За да започнем отново?

– Не – рече тя. – Твърде уморена съм за това.

Колкото и да копнееше отново да стъпи в земята на Фугата, мисълта да продължи преследването оттам, откъдето бяха спрели – пътувания от град на град, винаги когато вятърът донасяше слух за килима – също не го въодушевяваше особено.

– Освен това... – продължи тя, – ти си се променил.

– Не – възрази той. – Все още искам килима.

– Но не за да го продадеш. А да го управляваш.

– Откъде ти дойде това на ума? – усмихна се той невинно. Не можеше да разбере развалината пред себе си, дали преструвката му бе подействала. – Имахме договор, Богиньо. Щяхме да ги превърнем в прах.

– И все още ли го искаш?

Той се поколеба, знаеше че една лъжа би изложила всичко на риск. Тя го познаваше добре – вероятно щеше да погледне в главата му, ако пожелаеше. Можеше да изгуби нещо повече от компанията ѝ, ако усети измама в него. Но от друга страна, тя се бе променила, нали? Стоеше пред него като развалена стока. Красотата ѝ, онази неуправляема сила с

която винаги го владееше, вече я нямаше. Този път тя го моли, нищо че се преструва, че е обратното. Рискува и излъга.

– Искам онова, което винаги съм искал – каза той. – Твоите врагове са и мои врагове.

– Тогава ще ги смажем – рече тя. – Веднъж завинаги.

Някъде в лабиринта на лицето ѝ проблесна светлина и човешкият прах в нишите около него затанцува във въздуха.

VI. КРЕХКАТА МАШИНА

1

Сутринта на втори февруари Кал намери Брендън мъртъв в леглото. Докторът каза, че е умрял час преди утрото, просто се е предал и се е измъкнал в съня си.

Мисловните му процеси бяха започнали да се влошават бързо около седмица преди Коледа. Някои дни наричаше Жералдин с името на жена си, а Кал считаше за свой брат. Прогнозата не беше добра, но никой не бе очаквал внезапната му смърт. Нямаше възможност за обяснения или нежни сбогувания. Един ден беше тук, на другия можеха само да го оплакват.

Колкото и да обичаше Брендън, Кал откри, че му е трудно да тъгува. Жералдин плака, Жералдин която винаги проявяваше необходимите чувства, когато съседите идваха да изкажат съболезнованията си. Кал можеше само да играе ролята на опечалено дете, но не изпитваше такова чувство. Чувстваше само неудобство.

Това чувство се засилваше с приближаването на кремацията. Беше все по-откъснат от себе си, наблюдаваше с невярващи очи липсата на емоции. Изведнъж сякаш се раздвои. Единият Кал открито тъжеше, занимаваше се с нещата около смъртта така, както приличието го изискваше, а другият – блестящ критик на първия, разкриващ блъфа на всяко клише и всеки празен жест. Този вторият беше с гласа на Лудия Муни: бич божи за лъжците и лицемерите. „Ти съвсем не си истински“, шепнеше поетът. „Погледни се! Какъв симулант!“

Това объркване доведе и до странични ефекти. Най-важният беше, че сънищата му отново се върнаха. Сънуваше съвсем ясно как се носи във въздуха, сънуваше дървета натежали от златни плодове, животни които говореха като хора, и хора които ревяха като зверове. Сънуваше и

гълъбите, няколко пъти на нощ, и неведнъж се събуждаше уверен, че 33 и приятелката му са разговаряли с него на техния си птичи език, макар че не разбираше нищо от съветите им.

Тази идея оставаше в съзнанието му и през деня и въпреки че знаеше, че е смешно, започна да разпитва птиците докато ги хранеше всеки ден, питаше ги с думи и жестове да му кажат какво знаят. Те само му намигаха и дебелееха.

Денят на погребението дойде и отмина. От Тайнсайд дойдоха роднините на Ейлийн, а от Белфаст – тези на Брендън. Имаше уиски, и бира за братята на Брендън, сандвичи с шунка без коричка, а когато чашите и чиниите се изпразниха всички си отидоха вкъщи.

2

– Трябва да идем някъде на почивка – предложи Жералдин седмица след погребението. – Напоследък не спиш добре.

Той седеше до прозореца на дневната и гледаше градината.

– Трябва да свършим някои работи по къщата – отбеляза той. – Потиска ме.

– Винаги можем да я продадем – отвърна тя.

Това беше просто решение, нещо за което апатичният му ум не се беше сетил.

– Страшно добра идея – каза той. – Да намерим нещо без железопътна линия в градината.

Започнаха веднага да търсят друга къща, преди хубавото време да надуе цените. Жералдин се чувстваше в свои води, развеждаше го по имотите и го заливаше с безкраен поток от наблюдения и идеи. Намериха скромна къща с тераса в Уейвъртрий, която се хареса и на двамата, и направиха предложение, което беше прието. Но къщата на Чариът Стрийт се оказа трудна за продажба. Двама купувачи за малко да подпишат договор, но после се отказаха. Минаха няколко седмици и дори доброто настроение на Жералдин помръкна.

Къщата в Уейвъртрий беше продадена в началото на март и трябваше да започнат търсенето наново. Ентузиазмът им обаче беше доста намалял, и откриха че нищо не им харесва.

А в сънищата птиците продължаваха да говорят. Но той все така не можеше да изтълкува мъдростта им.

VII. ПРИКАЗКИ ОТ ПРИЗРАЧНИЯ ГРАД

1

Пет седмици след като прахът на Брендън беше разпръснат по Поляната на възпоминанията; Кал отвори вратата на един мъж с кисела червендалеста физиономия, оредяла коса сресана от ухо до ухо за да прикрие плешивото му теме, и угарка от голяма пура стисната между пръстите.

– Господин Муни? – попита той и продължи без да дочака потвърждение: – Не ме познавате. Казвам се Глук. – Премести пурата в лявата си ръка, грабна ръката на Кал и я разтърси силно. – Антъни Глук. – Лицето му беше смъртно познато, Кал се мъчеше да си спомни откъде. – Мислех си – продължи Глук, – дали бих могъл да поговоря с вас?

– Аз гласувам за лейбъристите – рече Кал.

– Не правя предизборна агитация. Интересува ме къщата.

– О – лицето на Кал засия. – Тогава влезте – и той поведе Глук навътре към дневната. Мъжът веднага отиде до прозореца и надникна в градината.

– Аха! – рече той. – Значи това е.

– В момента е пълен хаос – обади се Кал с лек опит за извинение.

– Не сте пипали нищо? – попита Глук.

– Да не съм пипал?

– След събитията на Чариът Стрийт.

– Наистина ли искате да купите къщата? – попита Кал.

– Да я купя? О, не, съжалявам. Дори не разбрах, че се продава.

– Казахте, че се интересувате...

– Точно така. Но не за да я купя. Интересува ме това място, защото то е било в центъра на събитията през миналия август. Прав ли съм?

Кал си спомняше само отчасти събитията от онзи ден. Определено помнеше вихрушката, която нанесе толкова щети на Чариът Стрийт. Спомняше си съвсем ясно и разговора с Хобарт, и как той му попречи да се срещне със Сузана. Но имаше още много неща – Развратника, смъртта на Лилия, всъщност всичко което произлизаше от Фугата – които разумът му беше скрил.

Ентусиазмът на Глук обаче го заинтригува.

– Това не е било природно явление – каза той. – Както и да го описвате. Било е идеален пример за това, което ние от бизнеса наричаме

анормално явление.

– Бизнеса?

– Знаете ли как някои хора наричат Ливърпул тези дни?

– Не.

– Призрачния град.

– Призрачния град?

– И имат основание, повярвайте ми.

– Какво искахте да кажете с това от бизнеса?

– Всъщност е много просто. Аз документирам явления, които не се подават на обяснение; събития, които не се възприемат от научните кръгове, и затова хората предпочитат да не ги виждат. Анормални явления.

– Този град винаги си е бил ветровит – изтъкна Кал.

– Повярвайте ми – продължи Глук, – това, което се е случило тук миналото лято е било нещо повече от силен вятър. От другата страна на реката има една къща, която за една нощ е била превърната в развалини. Имало е масови халюцинации посред бял ден. Имало е светлини в небето – ярки светлини – забелязани от стотици хора. И всичко това, наред с много други неща, са се случили в околностите на този град, в разстояние на два или три дни. На съвпадение ли ви прилича?

– Не. Ако сте сигурен, че всичко...

– Че всичко това е станало? О, станало е, господин Муни. Събирам такива материали от повече от двадесет години, събирам ги и ги свързвам, а в такива явления има неща, които се повтарят.

– Значи не се случват само тук?

– Боже Господи, не. Получавам съобщения от цяла Европа. След известно време от тях започва да се оформя някаква картина.

Докато Глук говореше, Кал си спомни къде го беше виждал. Говореше по някаква телевизионна програма – ако си спомняше точно – относно мълчанието на правителствата по повод посещения на извънземни посланици.

– Това, което е станало на Чарийт Стрийт – продължаваше той, – и в целия този град, е част от закономерност съвсем очевидна за хората, изучаващи тези неща.

– И какво означава тя?

– Тя означава, че сме наблюдавани, господин Муни. Наблюдавани съвсем внимателно по цял ден.

– От кого?

– От същества от друг свят, с технология далеч по-съвършена от

нашата. Виждал съм само фрагменти от техни предмети, забравени от небрежни пътешественици. Но те са достатъчни, за да докажат, че за тях ние не сме нещо повече от домашни животни.

– Наистина ли?

– Този поглед ми е познат, господин Муни – рече Глук без раздразнение. – Присмивате ми се. Но съм виждал доказателствата със собствените си очи. Особено през миналата година. Или стават по-небрежни, или вече нямат нищо против да знаем за тях.

– И какво означава това?

– Това означава, че плановете им за нас навлизат в някаква крайна фаза. Че са поставили инсталациите си на нашата планета, и че ще бъдат победени преди да успеем да се съпротивяваме.

– Искате да кажете, че ще ни завладеят?

– Можете да се подиг...

– Не се подигравам. Наистина. Не бих казал, че е лесно да се повярва, но... – Той си помисли, за пръв път от много месеци насам, за Лудия Муни. – ...Интересно ми е и искам да чуя каквото имате да ми разкажете.

– Добре – рече Глук и напрегнатото му изражение омекна. – Това е освежаващо като промяна. Обикновено ме считат за забавен комик. Но нека ви кажа: в проучванията си изследвам и най-малките подробности.

– Вярвам ви.

– Не е необходимо да бъда вестител на истината – рече той гордо. – Тя и така си е напълно убедителна.

Той продължи да разказва за последните си проучвания, и какво е открил. Изглеждаше, че Великобритания от единия до другия край бъка от ненормални и странни явления. Чувал ли е Кал, попита той, за дъжда от дълбоководни риби, изсипал се над Халифакс? Или за селото в Уилтшър, което си има свое северно сияние? Или за тригодишното дете в Блупул, което от раждането си разчита идеално йероглифи? Това са все истински истории, твърдеше той, и те могат да се потвърдят. А те са най-малкото. Островът като че ли е затънал в чудеса, които повечето от неговите обитатели не забелязват.

– Истината е под носа ни – каза Глук. – Само да можем да я видим. Посетителите са тук. В Англия.

Това беше привлекателна идея – апокалипсис от риби и мъдри деца, които могат да обърнат Англия нагоре с краката; и колкото и безмислени да изглеждаха фактите, увереността на Глук беше доста убедителна. Но в тезата му нещо не беше наред. Кал не можеше да определи

какво – а определено не можеше да я оспори – но нещо отвътре му подсказваше, че някъде в своите разсъждения Глук бе сбъркал. Тревожеше го процесът, който тази приказна история бе започнала в главата му – търсеше някакъв факт, който някога бе знаел, а сега беше забравил. За малко му се изплъзваше.

– Разбира се, всичко официално се прикрива – говореше Глук, – тук в Призрачния град.

– Прикрива?

– Естествено. Не са изчезвали само къщи. Хора също. Примамени са били тук, поне такава ми е информацията. Хора с много пари, хора с важни приятели, пристигнали са тук, но се са се върнали. Или поне не по своя воля.

– Изключително.

– О, мога да ви разкажа истории, пред които изчезването на един плутократ би изглеждало дребна работа. – Глук запали отново пурата си, която изгасваше всеки път щом започнеше нова тема. Задържа от нея докато се изгуби в дима. – Но ние знаем толкова малко. Затова продължавам да търся, да питам. Бих стигнал до прага ви много по-рано, но бях страшно зает.

– Не мисля, че мога да ви разкажа много – рече Кал. – Целият този период ми е някак смътен...

– Да – отвърна Глук. – Така е. Това неведнъж ми се е случвало. Свидетелите просто забравят. Мисля, че това е нещо, което нашите приятели – той посочи с върха на пурата си към небето, – са в състояние да причинят: тази забрава. Имало ли е някой друг в къщата този ден?

– Баща ми. Струва ми се.

Дори в това не беше съвсем сигурен.

– Бих ли могъл да поговоря с него?

– Почина. Миналия месец.

– О. Моите съболезнования. Внезапно ли?

– Да.

– Значи затова продават къщата. Оставете Ливърпул да се оправя сам.

– Не бих казал – вдигна рамене Кал. Глук го изгледа през дима. – Тези дни като че ли не мога да реша – призна си Кал. – Като че ли живея в сън.

Никога не си казвал нещо по-вярно, обади се някакъв глас в главата му.

– Разбирам – рече Глук. – Наистина разбирам.

Той разкопча сакото си и го отвори. Сърцето на Кал неволно заби силно, но човекът само бъркаше във вътрешния си джоб за визитна картичка.

– Заповядайте. Моля ви, вземете я.

А.В.Глук – пишеше на картичката, а отдолу адрес в Бирмингам и една фраза в червено:

Доказаното сега някога е било само въображение.

– От кого е този цитат?

– Уилям Блейк – отвърна Глук. – Бракът между Небето и Земята. Бихте ли запазили картичката? Ако ви се случи нещо, каквото и да е... аномално... бих желал да ми се обадите.

– Ще го имам предвид – каза Кал. Погледна отново картичката. – Какво означава В.?

– Върджил¹ – призна Глук. – Е, всеки трябва да си има някаква тайна, не мислите ли?

2

Кал запази картичката, по-скоро като спомен от срещата, отколкото с намерението да я използва. Приятна му беше компанията на този човек, неговата непринуденост, но това вероятно беше изпълнение, което е най-добре да се гледа само веднъж. Втори път ексцентричното му обаяние може би нямаше да действа.

Когато Жералдин се върна той започна да ѝ разказва за посещението, но после размисли и отклони разговора в съвсем друга насока. Знаеше, че тя ще му се присмее за това, че му бе отделил време и внимание, и колкото и невероятни да бяха Глук и теориите му, той не искаше да слуша подигравки по негов адрес, колкото и леки да бяха.

Може би този човек бе поел в неправилна посока, но поне бе изминал изключителен път. Въпреки че Кал вече не си спомняше защо, той подозираше, че двамата имат нещо общо.

Седма част ДЕМАГОГЪТ

„Всяко издигане до високо място е по извита стълба.“

1. – Името отговаря на Вергилий (Б.пр.)

Сър Френсис Бейкън;
Есета

I. ВЕСТИТЕЛЯТ

1

Тази година пролетта закъсня, дните през март бяха мрачни, а нощите мразовити. Понякога изглеждаше, като че ли зимата никога няма да свърши, че светът ще продължи да съществува все така – изпълнен със сивота, докато ентропията погълне напълно и малкото останал живот.

Тези седмици донесоха лоши времена за Сузана и Джериho. Причината не беше Хобарт: всъщност тя дори започна да си мисли, че едно напомняне за опасността би било полезно, за да ги разтърси от тихото доволство.

Но докато тя страдаше от летаргия и меланхолия, реакцията на Джериho през тези седмици бе много по-тревожна. Удоволствието което изпитваше от безмислиците на Царството, а това някога ги забавляваше и двамата, вече се превръщаше в мания. Той загуби напълно способността си да бъде спокоен, онова което първоначално я беше привлякло към него. Сега беше изпълнен с престорена енергия, блъваше рекламни фрази и закачки, които попиваше – нали си беше Бабу – като гъба, говорът му имитираше бърборенето на детективите и водещите на разни игри по телевизията. Често спореха, понякога разгорещено, а нерядко той просто си излизаше по средата на разговора, като че ли не си заслужава да се ядосва, и се връщаше с някаква плячка – обикновено пиене – което изпиваше мрачен и самотен, ако не можеше да привлече Сузана да му прави компания.

Тя се опита да задоволи неспокойното му поведение, като продължи движението им, но това само влоши болестта.

Започна да се отчайва вътре в себе си, виждаше как историята се повтаря след две поколения, а тя беше в ролята на Мими.

После, тъкмо навреме, времето започна да се оправя, и настроението ѝ се повиши. Дори си позволи да се надява, че преследването всъщност е прекратено, преследвачите ми са се отказали и са си отишли вкъщи. След около месец, може би, биха могли с известна увереност да потърсят безопасно място, където отново да разтъкат килима.

Но тогава дойдоха радостните вест.

2

Намираха се в малък град край Ковънтри, който се наричаше Фадърлес Барн², и това беше достатъчно добра причина за да са там. Денят беше хубав и слънцето топлеше приятно, така че решиха да рискуват да оставят килима в пансиона, който бяха намерили, и да се поразходят на въздух.

Джерихо тъкмо се беше измъкнал от една сладкарница с пълни джобове с бял шоколад, последното му увлечение, когато някой мина плътно покрай Сузана с думите „Наляво и пак наляво“ и се отдалечи забързано без да се обръща.

Джерихо също чу думите и моментално последва непознатия и нарежданията му. Тя извика след него, но това не можа да го задържи. Зави наляво на първата пресечка. Сузана се спусна след него, проклинайки неблагоразумието му, което вече бе привлякло вниманието на неколцина. Наляво и пак наляво я отведе в една много тясна улица, където слънцето рядко проникваше. Там Джерихо прегръщаше непознатия като отдавна изгубен брат.

Това беше Нимрод.

3

– Толкова трудно ви открих – каза той когато се върнаха в уединението на пансиона, като по пътя се отбиха, за да може Джерихо да откридне бутилка шампанско за празненството. – Почти ви настигнах в Хъл, после ви загубих. Но един в хотела си спомни за вас. Каза, че си се напил, Джерихо, вярно ли е? И са те занесли до леглото.

- Възможно е – отвърна Джерихо.
- Както и да е, ето ме, и нося страхотни новини.
- Какви? – попита Сузана.
- Връщаме се у дома. Съвсем скоро.
- Откъде знаеш?
- Така казва Капра.
- Капра? – сепна се Джерихо. Това беше достатъчно да го накара да

2. Безотечествен хамбар (Б.пр.).

зарече чашата си. – Как е възможно?

– Така каза Пророкът. Всичко е планирано. Капра му говори...

– Чакай, чакай! – рече Сузана. – Какъв Пророк?

– Той казва, че трябва да разгласим – продължи Нимрод с безграничен ентузиазъм. – Да намерим онези, които са напуснали Килима, и да им кажем, че освобождението е близо. Ходих навсякъде, и правя точно това. Случайно чух за вас. Какъв късмет, а? Никой не знаеше къде сте...

– И така трябваше да си остане – каза Сузана. – Трябваше да се свържа, когато аз реша, когато аз преценя, че вече не ни преследват.

– Не ви преследват – рече Нимрод. – Изобщо. Сигурно сте го забелязали? – Сузана не отвърна нищо. – Враговете ни са се отказали от преследването – продължи той. – Пророкът знае това. Той ни казва онова, което казва Капра, а Капра казва, че Потисничеството свършва.

– Кой е този Пророк? – попита Сузана.

Словоизлиянията на Нимрод секнаха. Той се намръщи и я изгледа продължително.

– Пророкът е Пророкът – отвърна той. Изглежда не бяха необходими повече обяснения.

– Ти дори не знаеш името му.

– Живял е близо до Спиралата – каза Нимрод. – Поне това знам. Бил е отшелник до втъкаването. Онази нощ, миналото лято, Капра го повикал. Напуснал Килима, за да започне своето учение. Тиранията на Кукувиците е почти свършена...

– Ще повярвам, като го видя – рече Сузана.

– Ще го видиш – настоя Нимрод с непоклатимата страст на истински вярващ. – Този път земята ще се надигне с нас. Така казват хората. Кукувиците са сторили твърде много злини. Тяхната ера свърши.

– Звучи ми като самозалъгване.

– Може и да се съмняваш...

– Съмнявам се.

– ...но аз съм виждал Пророка. Слушал съм думите му. А те идват от Капра. – В погледа му блестеше евангелска радост. – Бях в калта, когато Пророкът ме намери. Бях смазан. Нападнат от всички болести на Кукувиците. После чух гласа на Пророка и отидох при него. Виж ме сега.

Сузана бе спорила с фанатици и преди – брат й считаше, че се е преродил отново на двадесет и три години, и беше отдал живота си на Христос – и знаеше, че не може да се противоречи на верския фанатизъм. Вещност част от нея искаше да се присъедини към щастливата

тъпла вярващи, която Нимрод описваше, да отхвърли бремето на килима и да остави Фугата да започне отново своя живот. Беше се уморила от страха да погледне хората в очите, от вечното пътуване. Малкото удоволствие което бе изпитвала като аутсайдер, придобил една чудесна тайна, отдавна се беше вгорчило. Сега искаше отново да забие пръсти в глината, или да пофлиртува с приятели. Но колкото и да беше съблазнително, не можеше да приеме тази лицемерна набожност и да замълчи. Цялата история вонеше.

– Откъде знаеш, че не иска да ни навреди? – попита тя.

– Да ни навреди? Какво лошо има в това да си свободен? Трябва да върнеш Килима, Сузана. Ще те заведе при него – той грабна ръката й докато говореше, сякаш бе готов да го направи веднага. Тя издърпа ръката си обратно.

– Какво има? – рече той.

– Няма да се откажа от килима просто защото си чул някакво Слово – отвърна тя разгорещено.

– Трябва – възрази невярващ и ядосан Нимрод.

– Кога ще говори пак този Пророк? – намеси се Джериho.

– Вдругиден – отговори Нимрод без да откъсва очи от Сузана. – Преследването свърши – каза й той. – Трябва да върнеш килима.

– А ако не го върна, той ще дойде да го вземе? Това ли искаш да ми кажеш?

– Вие Кукувиците... – Нимрод въздъхна. – Винаги създавате страшни трудности. Той дойде да ни предаде мъдростта на Капра. Не разбираш ли? – Замълча за момент, после продължи, на вече с по-мек тон: – Уважавам съмненията ти. Но трябва да разбереш, че положението се е променило.

– Мисля, че трябва сами да видим този Пророк – каза Джериho. Той хвърли поглед към Сузана. – Да?

Тя кимна.

– Да! – ухили се Нимрод. – Да, той ще ви изясни всичко.

Тя копнееше това обещание да се сбъдне.

– Вдругиден – рече Нимрод. – Тогава преследванията ще свършат.

II. ДА ВИДИШ СВЕТЛИНАТА

1

Тази нощ след като Нимрод си тръгна, а Джериho заспа от шампанското, тя направи нещо, което не бе правила никога преди. Повика менструума, просто за компания. През последните седмици той бе показвал много неща и я беше спасявал от Хобарт и неговата злоба, но тя все още се съмняваше в неговата сила. Все още не можеше да разбере дали тя го контролира, или беше обратното. Но тази нощ реши, че този начин на мислене е присъщ на Кукувиците: да разделят нещата – наблюдаваните от наблюдателя, прасковата от вкуса, който оставаше на езика.

Това разделение беше полезно само като инструмент. В даден момент то трябваше да бъде изоставено. За добро или лошо, тя беше менструума, и менструумът беше тя. Тя и той, неделими.

Обляна в сребрилата му светлина, тя върна мислите си назад към Мими, която бе изживяла живота си в очакване сред праха на годините, с надеждата за чудо, което закъсняваше. Тази мисъл я накара да заплаче тихо.

Но не достатъчно тихо, защото събуди Джериho. Чу стъпките му отвън, после той почука на вратата на банята.

– Лейди? – Така я наричаше само когато трябваше да се извини за нещо.

– Добре съм – рече тя.

Не беше заключила вратата и той я отвори. Беше облечен само с дългата долна риза, с която спеше винаги. Като видя мъката й лицето му посърна.

– Защо си толкова тъжна?

– Всичко е толкова лошо – това бяха единствените думи, с които можа да изрази объркването си.

Погледът на Джериho забеляза остатъците от менструума, които се движеха по пода между двамата, светлината им изгасваше като се отдачеха от нея. Той остана на почтително разстояние.

– Ще ида на мястото на срещата с Нимрод – каза той. – А ти ще останеш при Килима. Става ли?

– Ами ако го поискат?

– Тогава ще трябва да решим. Но първо ще видим този Пророк. Може да се окаже шарлатанин. – Замълча, не гледаше нея, а празния под

между тях. – Много от нас са такива – продължи той след малко, – например, аз.

Тя го погледна внимателно, застанал на прага. Сега разбра, че не остатъците от менструума го спираха. Изрече името му, съвсем тихо.

– Не и ти – каза тя.

– О, да – отвърна той.

Мълчанието отново надвисна над тях.

После той промълви:

– Съжалявам, лейди.

– Няма за какво да съжаляваш.

– Разочаровах те. Толкова много исках да бъдеш с тебе, а виж как те разочаровах.

Тя стана и отиде при него. Мъката му беше толкова тежка, че не можеше да вдигне поглед. Хвана ръката му и я стисна.

– Не бих оцеляла през тези месеци без тебе – каза тя. – Ти беше най-скъпият ми приятел.

– Приятел – рече той, а гласът му заглъхна. – Никога не съм искал да бъда твой приятел.

Усети как ръката му потрепери в нейната, и това я върна към приключението на Лорд Стрийт, когато го бе прегърнала в тълпата, беше споделила неговите видения и ужас. След това бяха споделили и леглото си, и това им бе донесло удоволствие, но нищо повече. Беше твърде заета със зверовете по петите им, за да може да мисли за нещо друго, беше твърде близо и същевременно твърде далеч от него, за да види как страда. Сега го виждаше, и това я плашеше.

– Обичам те, лейди – промърмори той, и почти преглътна думите преди да ги изрече. После измъкна ръката си от нейната и се отдръпна. Тя тръгна след него. Стаята беше тъмна, но имаше достатъчно светлина за да види измъченото му лице, треперещите ръце.

– Аз не бях разбрала – рече тя и протегна ръка да докосне лицето му.

От първата нощ, когато се срещнаха, не бе помисляла за това, че той не е човек – копнежът му по тривиалностите на Царството бе прикрил този факт още повече. Сега тя си го спомни. Виждаше пред себе си друг вид живо същество, друга история. Тази мисъл накара сърцето ѝ да забие по-силно. Той усети – или видя – възбудата в нея, и предишното му колебание се изпари. Пристъпи напред и плъзна език по устните ѝ. Тя отвори уста да усети вкуса му и го прегърна. Тайнството отвърна на прегръдката.

Премишните им сношения бяха приятни, но с нищо незабележителни. Сега – сякаш освободен от признанието за любовта си – той я поведе по нов път, разсъблече я почти ритуално, целуваше я непрестанно и между целувките прошепваше думи на някакъв език, който бе знаел, но тя не разбираше, и въпреки това той говореше с такова умение, че без да схваща нищо, тя разбра. Той говореше за любовта си: еротични стихове и обещания, думи които приемаха формата на желанието му.

Фалосът му беше дума, семето – дума, влагалището ѝ, в което той изля думите си – десетки думи или повече.

Тя затвори очи и усети как този рецитал я поглъща. Отвърна му по свой начин, с въздишки и безмислици, които намираха своето място във вълнението на магията. Когато отново отвори очи видя, че словата бяха възпламенили и въздуха около тях, думите и чувствата, които те предаваха изписваха лексикон от светлина галещ голотата им.

Сякаш стаята изведнъж се бе изпълнила с фенери от дим и хартия. Те се люлееха от топлината на своите създатели, а светлинките им вдъхваха изящен живот във всяко кътче. Тя видя как ситно накъдрените косми останали от главата му върху възглавницата изписват своя собствена азбука, видя възхвалата на простия втък на чаршафа, видя навсякъде изящни сношения на форми: сливането на стените с пространството между тях, страстта на пердетата и прозорците, на стола и дрехата върху него, и обувките под тях.

Но видя най-вече него, а той беше чудо.

Улови мигновеното трепване на ириса когато погледът му се отместил от тъмнината в косата ѝ към възглавницата върху която беше разстлана, видя пулса на сърцето в извивката на устните и врата му. Кожата на гърдите му беше почти свръхестествено гладка, но под нея се чувстваха силните мускули, ръцете му бяха жилести и не биха допуснали дори за миг да се отделят от нея – прегръщаха я така здраво, както и тя него. Властта му не демонстрираше някакво мъжко превъзходство, а само настойчивост, на която тя отвърщаше със същото.

Навън полукълбото бе потънало в мрак, но те излъчваха светлина.

И въпреки че вече не му остана дъх за слова, нежността им подклаждаше светлините, които ги люлееха, и те не потъмняваха, а отвърщаха като ехо на любовниците – сливаха цвят с цвят, светлина със светлина, докато стаята засия.

Любиха се, и спаха, после пак се любиха, а думите бяха около тях, смекчавайки светлината си в успокоително мъждукане когато сънят дойде отново.

Когато се събуди на следващата сутрини и дръпна пердетата пред новия тревожен ден, тя си спомни за нощта като чисто духовно видение.

2

– Аз бях започнал да забравям, лейди – рече той този ден. – За теб онова, което правеше, беше ясно в главата ти. Но при мене се изплъзваше. Царството е толкова силно. Може да вземе ума.

– Ти не би забравил – възрази тя.

Той докосна лицето ѝ, прокара пръст по извивката на ухото.

– Не и ти.

По-късно той каза:

– Бих искал да дойдеш с мене да видим Пророка.

– Аз също, но не е разумно.

– Зная.

– Аз ще съм тук, Джериho.

– Това ще ме накара да бързам.

III. ОБАЯНИЕ

Нимрод го чакаше на мястото на срещата, което бяха уговорили преди два дни. На Джериho му се стори, че междувременно е станал още по-разпаден.

– Това ще бъде най-голямото събиране досега – рече той. – Броят ни расте непрекъснато. Денят приближава, Джериho. Хората ни са готови и чакат.

– Ще повярвам като го видя.

Така и направи.

Когато се съвечери Нимрод го заведе по заобиколен път до една голяма полуразрушена сграда, далече от обитаваните къщи. На времето си това бе било леярна, но грамадните ѝ размери я бяха обрекли в дните когато строежите се правеха по-малки. Може би сега стените ѝ щяха да станат свидетели на подпалването на съвсем друг вид топлина.

Когато се приближиха стана ясно, че във вътрешността горят някакви светлини, но нищо не подсказваше, че тук ще се състои голямото събиране, което Нимрод бе обещал. Няколко самотни силуети се

мотаеха из развалините на околните сгради, като се изключат те мястото изглеждаше безлюдно.

Но щом преминаха през вратата Джерихо се изправи пред първия шок, а нощта щеше да донесе още. Огромната сграда бе изпълнена до краен предел със стотици Виждащи. Видя членове от всички Корени, Бабу и Ий-ми, Ло и Ая видя старци и жени, малки бебета понесени на ръце. Някои от тях познаваше и в началото те бяха в Килима, но очевидно миналото лято бяха решили да опитат късмета си в Царството други предполагаше, че са деца на онези, които още от създаването му се бяха отказали от Килима, видът им издаваше, че не познават своята родина. Мнозина от тях стояха съвсем отделно от останалите поклонници, сякаш се бояха да не бъдат отхвърлени.

Объркваше се като гледаше физиономии с изящните черти на Виждащи, натруфени и гримирани *a la mode*, Виждащи облечени в джинси и кожени якета, басмени рокли и обувки с високи токове. Съдейки по състоянието им мнозина бяха се справили доста добре в Царството: може би дори бяха забогатели. И все пак бяха тук. Слухът за освобождението ги беше открил в скривалищата им сред Кукувиците и те бяха дошли, бяха довели децата и молитвите си. Хора които познаваха Фугата само от слухове и догадки, привлечени от надеждата да видят мястото, което сърцата им никога не бяха забравили.

Въпреки първоначалния си цинизъм не можеше да остане равнодушен пред това мълчаливо очакващо множество.

– Нали ти казах – прошепна Нимрод, докато водеше Джерихо през тълпата. – Да идем колкото можем по-наблизо, а?

В края на огромната зала бе издигнат подиум обсипан с цветя. Във въздуха се носеха светлини, магии на Бабу, които трепкаха и осветяваха сцената отдолу.

– Скоро ще дойде – каза Нимрод.

Джерихо не се съмняваше. Дори в момента в другия край на залата имаше някакво движение – няколко души облечени в еднакви тъмносини дрехи нареждаха на тълпата да се дръпне на няколко метра от подиума. Поклонниците се подчиняваха без да задават въпроси.

– Тези кои са? – попита Джерихо и кимна към униформените.

– Елитът на Пророка – отговори Нимрод. – Те са с него ден и нощ. Пазят го от злото.

Джерихо нямаше време за повече въпроси. В неизмазаната тухлена стена зад платформата се отвори една врата и през залата премина тръпка на вълнение. Множеството започна да напират към подиума.

Надигналото се чувство бе заразително, колкото и да се опитваше да поддържа будно чувството си за критичност, Джерихо усети как сърцето му заби силно от вълнение.

Един от Елита се появи на вратата носейки обикновен дървен стол. Сложи го отпред на платформата. Тълпата притискаше Джерихо отзад. Беше обграден от всички страни. Всички освен него бяха обърнали лица към сцената. По бузите на някои се стичаха сълзи – напрежението от чакането им бе дошло твърде много. Други тихо мълвяха молитви.

В този момент още двама от Елита се показаха пред вратата, разделиха се за да дадат път на някаква фигура в жълто, и при вида ѝ залата се оживи. Нямаше радостни приветствени викове, както бе очаквал Джерихо, само усилване на шепота започнал малко преди това – тих копнеж, който караше стомаха му да се свие.

Над платформата плаващите светлини станаха по-ярки. Шумът се усили още повече и стана по-плътен. Джерихо трябваше да положи страшни усилия да не се включи в него.

Светлините заблестяха до бяло, но Пророкът не пристъпи напред в светлината на славата. Стоеше назад измъчвайки тълпата, която го молеше със стонове си да се покаже. Той продължаваше да се съпротивлява, те продължаваха да го призовават, безсловесните им молитви ставаха все по-трескави.

Чак след три-четири минути колебание той склони да отвърне на техния зов и пристъпи в светлината. Беше едър мъж – може би Бабу, помисли си Джерихо – но някаква нестабилност забавяше крачките му. Чертите му бяха благи, дори малко женствени; косата, тънка като на бебе, образуваше бяла грива.

Като стигна до стола той седна с явно усилие и огледа множеството. Лека-полека шепотът стихна. Но той не проговори докато не настъпи пълна тишина. А когато заговори гласът му не беше такъв, какъвто Джерихо очакваше от един Пророк – остър и властен. Беше тих, мелодичен, тонът му беше нежен, дори колеблив.

– Приятели мои... – рече той. – Събрали сме се тук в името на Капра...

– Капра... – шепотът понесе името от стена до стена.

– Аз чух думите на Капра. Те казват, че времето е много, много наближило. – Говори, помисли си Джерихо, почти неохотно, сякаш той е носител на тази информация, но това съвсем не му е приятно.

– Ако сред вас има мнозина, които се съмняват – продължи Пророкът, – нека бъдат готови да се отърсят от съмненията си.

Нимрод хвърли поглед към Джерихо сякаш искаше да каже: това се отнася за тебе.

– С всеки ден нашите редици нарастват... – рече Пророкът. – Словото на Капра е навсякъде, открива път до забравените, и до онези, които са забравили. То пробужда спящите. То кара умиращите да танцуват. – Говореше много тихо, оставяше реториката да замести многословието. Множеството го слушаха като деца. – Съвсем скоро ще си бъдем у дома. Ще се върнем сред онези, които обичаме, щя ходим по земята, по която са ходили нашите майки и бащи. Не ще трябва да се крием повече. Това ни казва Капра. Ще се издигнем, приятели мои. Ще се издигнем и ще засияем.

В залата се чуваха едва сподавяни ридания. Той ги чу и ги успокои с ласкава усмивка.

– Не бива да плачете. Виждам как плачът спира. Виждам края на очакването.

– Да – отвърна тълпата в един глас. – Да, да.

Джерихо почувства как го завладява вълнението на увереността. Нямахше желание да му се противопостави. Той бе част от тези хора, нали? Тяхната трагедия беше и негова, и техният копнеж също.

– Да... – чу се той са казва, – да... да...

– Сега повярва ли? – рече Нимрод до него и се присъедини към гласовете.

Пророкът вдигна ръцете си в ръкавици, за да ги усмири. Този път измина повече време преди тълпата да стихне, но когато Пророкът заговори отново гласът му беше по-силен, като че ли подкрепен от проявата на симпатия.

– Приятели мои. Капра обича мира така, както и всички ние, но нека не се самозалъгваме. Ние имаме врагове. Врагове сред Човеците, врагове и сред нас самите. Мнозина са ни мамили. Заговорничили са с Кукувиците да оставят земите ни потънали в сън. Капра е видял това със собствените си очи. Предателство и лъжи, приятели мои – навсякъде. – Наведе глава за миг сякаш усилието от тези думи едва не го беше сломило. – Какво ще правим? – попита той с отчаян глас.

– Води ни! – извика някой.

При тези думи Пророкът вдигна разтревожен глава.

– Мога само да ви покажа пътя – възрази той.

Но викът бе подет и от други из залата и се засилваше все повече.

– Води ни! – призоваваха го те. – Води ни!

Пророкът бавно се изправи. Отново вдигна ръце за тишина, но този

път множеството не искаше да се подчини.

– Моля ви... – каза той, принуден за пръв път да повиши глас. – Моля ви. Чуйте ме!

– Ще те следваме! – крещеше Нимрод. – Ще те следваме!

Може би си въобразяваше, но на Джерихо му се стори, че светлините над платформата заблестяха още по-силно, а косата на Пророка обграждаше като ореол благото му лице. Съдейки по изражението му призивът на борба от залата го безпокоеше, гласът на народа искаше нещо повече от неговите неясни обещания.

– Чуйте ме – призова ги той. – Ако искате да ви поведе...

– Да! – изреваха петстотин гърла.

– Щом искате това трябва да ви предупредя, че няма да е лесно. Ще трябва да се откажем от нежността. Ще трябва да сме твърди като камък. Ще се пролее кръв.

Предупреждението му не разколеба тълпата ни най-малко. Само засили още повече ентузиазма ѝ.

– Трябва да бъдем коварни – рече Пророкът, – коварни като онези, които заговорничат против нас.

Сега вече тълпата беше готова да избухне, и Джерихо заедно с нея.

– Фугата ни зове у дома!

– У дома! У дома!

– И никой не може да ѝ откаже. Трябва да вървим!

Вратата зад платформата се беше поотворила, може би за да могат хората от антуража на Пророка да чуят речта. Някакво движение там привлече вниманието на Джерихо. Някой стоеше на прага и тъмното лице му се струваше познато... Ще идем заедно във Фугата – говореше Пророкът, а гласът му вече не беше немошен и колеблив.

Джерихо гледеше покрай него, опитваше се да различи човека на вратата на фона на тъмнината, която го скриваше.

– Ще си върнем Фугата от нашите врагове в името на Капра.

Човекът, когото Джерихо наблюдаваше, направи крачка и за миг един бегъл лъч светлина попадна върху него. Стомахът на Джерихо се сви при мисълта за името на мъжа, когото видя. Той се усмихваше, но в тази усмивка нямаше радост, защото това лице не познаваше радост. Нито любов, нито милост...

– Викайте, Виждащи! Викайте!

Това беше Хобарт.

– Накарайте ги да ни чуят в съня си. Да ни чуят и да се боят от нашия съд!

Нямаше никакво съмнение. Времето което бе прекарал в компанията на Инспектора се беше запечатало в паметта на Джерихо завинаги. Наистина беше Хобарт.

Гласът на Пророка се усилваше с всяка нова сричка. Дори лицето му изглеждаше някак си изменено. Престорената доброта беше изчезнала – сега то изразяваше само справедлив гняв.

– Разнесете словото – говореше той. – Изгнаниците се завръщат!

Джерихо гледаше на представлението с нови очи, но продължаваше да си дава вид на ентузиазирани, докато главата му бучеше от множество въпроси.

Най-важният от тях: кой беше този човек, който бунтуваше Виждащите с обещания за Избавление? Отшелник, както го бе описал Нимрод, някой невинен, използван от Хобарт за неговите си цели? В най-добрия случай можеше да се надява, че е така. В най-лошия, той и Хобарт бяха заговорници – конспирация на Виждащи и Човеци, създадена най-вероятно само с една цел – да завладеят и да унищожат Фугата.

Гласовете около него бяха оглушителни, но Джерихо вече не се носеше по вълните на този прилив, а се даваше в него. Тези хора бяха пушечно месо, подмамани от Хобарт. Повдигаше му се от тази мисъл.

– Бъдете готови – говореше Пророкът на множеството. – Бъдете готови. Часът приближава.

Щом изрече това обещание светлините над платформата изгаснаха. Когато отново светнаха малко по-късно гласът на Капра си беше отишъл, а след него останаха само празния стол и тъпна готова да го последва навсякъде.

От залата се носеха викове да продължи да говори, но вратата в дъното на сцената беше затворена и не се отвори отново. Като разбраха, че няма да могат да убедят своя водач да се появи пак, хората постепенно започнаха да се разотиват.

– Нали ти казвах? – каза Нимрод. Той вонеше на пот, както и всички останали. – Нали ти казвах?

– Да, каза ми.

Нимрод хвана ръката на Джерихо.

– Ела сега с мен – рече той с бляскав поглед. – Ще идем при Пророка. Ще му кажем къде е килима.

– Сега?

– Защо не? Защо да даваме на враговете си още време да се подготвят?

Джерихо предполагаше, че може да се очаква такъв разговор. Беше

си приготвил извинение.

– Сузана трябва да бъде убедена, че това е разумно – каза той. – Аз мога да го направя най-добре. Тя ми вярва.

– Ще дойда с тебе.

– Не, трябва да съм сам.

Нимрод го гледаше внимателно, може би подозираше нещо.

– Някога се грижех за тебе – напомни му Джерихо, – когато беше невръстно бебе. – Това беше главният му коз. – Помниш ли?

– Какви времена – не можа да сдържи усмивката си Нимрод.

– Ще трябва да ми се довериш, както ми се довери и тогава – продължи Джерихо. Не му допаднаше много да лъже така, но сега не беше време за етични любезности. – Нека да ида при Сузана и заедно ще донесем килима тук. После и тримата можем да отидем при Пророка.

– Добре – отвърна Нимрод. – Предполагам, че това е разумно.

Тръгнаха заедно към вратата. Тълпата от поклонници вече се пръскаше в нощта. Джерихо се сбoguва с Нимрод, обещавайки да се върне, и си тръгна. Когато измина достатъчно разстояние за да се скрие в мрака направи широка дъга около сградата и се запъти обратно към нея.

IV. ТАКА УМИРАТ ДОБРИТЕ МЪЖЕ

Докато наблюдаваше задната част на леярната завала, но след двадесетина минути търпението му беше възнаградено. Някаква врата се отвори и се появиха двама от Елитната Гвардия на Пророка. Бяха толкова нетърпеливи да стигнат до колата си – зад сградата бяха паркирани няколко – че оставиха вратата след себе си леко открехната. Джерихо постоя под прикритието на капешите храсти докато тръгнаха, после притича да вратата и влезе.

Озова се в мръсен коридор с неизмазани тухлени стени, от който се разклоняваше на няколко по-малки. В дъното светеше лампа, останалата част беше потънала в мрак.

Като се отдалечи от външната врата и шума на дъжда долови гласове. Последва ги и докато се отдалечаваше от лампата коридорът ставаше все по-тъмен. Долавяше откъслечни думи.

– ...миризмата им... – каза някой. После се чу смях. Джерихо използва прикритието на шума и забърза към гласовете. Сега напрегнатият му поглед видя друга светлина, макар и слаба.

– Правят те на глупак – обади се втори глас.

– Казвам ви, близо сме – отвърна Хобарт. – Ще я пипна.

– Жената е без значение... – възрази другият. Гласът беше може би на Пророка, но тембърът беше променен. – ...Аз искам килима. Всички армии по света могат да вървят на майната си, ако няма какво да завладеем.

Думите и изразите не бяха така внимателно подбрани както на платформата: този път нямаше нежелание да се поведе армията, нито фалшива скромност. Джерихо се притисна по-близо до вратата откъдето се чуваха гласовете.

– Би ли махнал тази мръсотия от мене? – обади се Пророка. – Задушва ме.

Веднага след това разговорът от другата страна изведнъж секна. Джерихо затаи дъх, страхуваше се да не изпусне нещо казано шепнешком. Но не чу нищо.

После отново заговори Пророка.

– Не бива да имаме тайни... – каза той очевидно без никаква връзка. – Да видиш, значи да повярваш, нали така казват!

В този миг вратата рязко се отвори. Джерихо нямаше никаква възможност да се дръпне – залитна напред в стаята. Хобарт го сграбчи веднага и изви ръката му назад докато костите му изпукаха, като същевременно стисна главата му така, че не можеше да помръдне.

– Прав беше – каза Пророка. Стоеше съвсем гол в средата на стаята, с разкрячени крака и разперени ръце, а от него капеше пот. Една гола крушка осветяваше безмилостно бледата му плът, от която се вдигаше пара.

– Аз ги надушвам – обади се един глас, който Джерихо разпозна и пред очите му застана Магъосницата Непорочна. Въпреки положението му, ужасно осакатеното ѝ лице предизвика у него задоволство. Съществуването беше наранено. Това бе повод да се радва.

– Откога слушаш? – попита Пророка. – Чу ли нещо интересно? Кажи.

Джерихо погледна към него. Трима от Елита работеха по тялото му, изтриваха го с кърпи. Премахваха не само потта – части от плътта, по врата и раменете, по ръцете – също капеха от тялото му. Това беше задушавачата мръсотия, от която Джерихо го чу да се оплаква – измъкваше се от кожата на Пророка. Въздухът беше пропит с вонята на отровни заклинания: черната магия на Магъосницата.

– Отговори на човека – подкани го Хобарт и така изви ръката на Джерихо, че едва не я счупи.

– Нищо не чух – изрече с мъка той.

Потящият се мъж грабна един пешкир от ръцете на помощниците си.

– Господи – рече той докато търкаше лицето си. – Това нещо е цяло изтезание.

Изпод пешкира парчета плът паднаха със съскане на пода. Той го захвърли при тях и вдигна поглед към Джерихо. Тук-там по лицето му висяха останки от илюзията, но актьорът под тях можеше да се разпознае – Търговецът Шадуел, гол както майка го беше родила. Той смъкна и бялата перука, хвърли и нея на пода, после шракна с пръсти. В ръката му поставиха запалена цигара. Дръпна силно от нея и изтри с опакото на ръката си бучка ектоплазма под окото си.

– Беше ли на събирането?

– Разбира се, че е бил – отсече Непорочна, но един рязък поглед на Шадуел я накара да млъкне. Той подръпна с преднамерен жест кожата на члена си.

– Добър ли бях? Ами да, разбира се, че бях.

Наведе се над лъскавия корем и погледна надолу към половите си органи.

– Кой си ти бе, скапаняк? – попита той.

Джерихо стисна устни и не отговори.

– Зададох ти въпрос – рече Шадуел. Постави цигарата в устата си и разпери ръце, за да могат асистентите да довършат тоалета му. Те продължиха да бършат остатъците от ектоплазма от лицето и тялото, после започнаха до го пудрят.

– Аз го познавам – каза Хобарт.

– Наистина ли?

– Той е партньор на жената. Той е със Сузана.

– Така ли? – учуди се Шадуел. – Да не си дошъл да ни я продадеш? Да видиш колко ще платим за нея?

– Не съм я виждал... отвърна Джерихо.

– А, виждал си я – възрази Шадуел. – И ще ни кажеш къде да я намерим.

Джерихо затвори очи. О, Богове, накарайте всичко това да свърши, помисли си той, не ме оставяйте да страдам. Аз не съм силен. Аз не съм силен.

– Няма да продължи дълго – промърмори Шадуел.

– Кажи му – подкани го Хобарт. Джерихо изкрещя – костите му изпращяха.

– Спри! – каза Шадуел. Хватката малко се поотпусна. – Проявявай бруталността си когато ме няма – добави Търговеца. Гласът му стана по-силен: – Разбра ли ме? Разбра ли? Разбра ли?

– Да, сър.

Шадуел изсумтя, после се обърна към Непорочна и внезапният му гняв пак така внезапно стихна.

– Мисля, че сестрите ти биха му се зарадвали – рече той. – Би ли ги повикала?

Магьосницата изрече някакъв призив, който излезе от деформираната ѝ уста като дъх в мразовита утрин. Шадуел отново насочи вниманието си към Джериho и заговори докато се обличаше:

– Ще страдаш не само от болка – каза тихо той, – ако не ми кажеш къде да намеря килима.

Вдигна панталона си и закопча копчетата. От време на време поглеждаше към Джериho.

– Какво чакаш? – попита той пленника. – Някакъв пазарлък или какво?

Сложи си вратовръзката, а помощниците му завързваха обувките.

– Дълго ще чакаш, приятелю. Тия дни не се пазаря. Не заплашвам. Дните ми като Търговец са преброени.

Взе самото си и го облече. Хастарът заблестя. Джериho знаеше за силата му от разказите на Сузана, но изглежда Шадуел нямаше желание да изтръгне признание от него по този начин.

– Кажи ми къде мога да намеря килима – каза той, – или сестрите и децата им ще ти измъкнат нервите един по един. Изборът не е труден, бих казал.

Джериho не отвърна нищо.

От коридора полъхна студен вятър.

– А, дамите – рече Шадуел и Смъртта влетя през вратата.

V. ЧАСОВЕТЕ МИНАВАТ

1

А той не се върна.

Беше три и половина през нощта. Когато времето напредна тя бе застанала до прозореца: гледаше пьянски свадни, и как две грозновати курви се опитваха да упражняват отчаяния си занаят, докато покрай тях

мина една полицейска кола и ги прибра – или ги арестуваха, или ги наеха. Сега улицата беше пуста, и можеше да гледа само как светофарите сменят светлините си на кръстовищата – зелено, червено, кехлибарено жълто, зелено – без да мине никаква кола в някоя посока. А той още не се връщаше.

Обмисляше най-различни обяснения. Че събирането продължава и той не може да се измъкне без да предизвика подозрение, че е открил приятели сред присъстващите и си приказват за старите времена. Че това така, че това иначе. Но нито едно от извиненията не беше убедително. Нещо не беше наред. И тя, и менструумът го знаеха.

Не бяха направили никакъв план за извънредни ситуации, а това беше глупаво. Как са могли да бъдат толкова глупави, питаше се тя отново и отново. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да крачи напред-назад из тясната стая без да знае как най-добре да постъпи. Не искаше да си тръгне, да не би той да се върне минутка след това и да открие, че я няма, а се страхуваше да остане в случай, че бяха го хванали, а може би в момента го биеха, за да издаде къде е тя.

Преди време би повярвала на най-добрия вариант. Щеше да се задоволи с мисълта, че той ще се върне след малко, и да го чака търпеливо. Но опитът бе променил отношението ѝ. В живота не ставаше така.

В четири и петнадесет започна да събира багажа. Самият факт, че тя прие, че нещо не е наред и тя и Килима са в опасност, накара адреналинът да потече в кръвта ѝ. В четири и половина понесе килима надолу по стълбите. Това беше продължителна и тежка работа, но през последните месеци беше стопила всички излишни тлъстини от себе си и откри мускули, които никога не бе подозирала, че има. А освен това и менструумът беше с нея, тяло от воля и светлина, което правеше възможно за минути онова, което би отнело часове.

Но дори и така вече се разсъмваше когато тя хвърли чантите им (беше събрала и неговия багаж) отзад в колата. Той вече няма да се върне, рече си тя. Нещо го е задържало, и ако не побърза, може да задържи и нея.

Като се мъчеше да спре сълзите тя подкара колата, оставяйки още една неплатена сметка след себе си.

2

Сузана би изпитала поне малко задоволство, ако можеше да види

изражението на Хобарт, който след по-малко от двадесет минути пристигна в хотела посочен от пленника.

Доста неща изтекоха от него докато зверовете го обработваха: и кръв, и думи. Думите обаче бяха неразбираеми, бръщолевене от което Хобарт се бореше да извлече някакъв смисъл. Говореше за Фугата, разбира се, между плача и хленченето, но и за Сузана. О, лейди, повтаряше той, О, лейди, после отново ридания. Хобарт го остави да плаче, да кърви и да плаче отново, докато онзи едва не умря. После му зададе един прост въпрос: къде е твоята лейди? И глупакът отговори, разумът му не разбра кой задава въпроса, нито всъщност, че е отговорил.

И ето, Хобарт сега стоеше на мястото, за което говореше той. Но къде беше жената от сънищата му? Къде беше Сузана? Пак си беше отишла: беше се измъкнала, а дръжката на вратата още пазеше топлината на ръката ѝ, прагът още тъгуваше за сянката ѝ.

Но този път бяха много близо. Почти я хвана. Колко време оставаше преди да улови тайната ѝ в мрежата си, преди да хване сребърната ѝ светлина между пръстите си? Часове. Най-много няколко дни.

– Почти е моя – рече си той. Притисна книгата с приказките към гърдите си, така че нито дума от тях да не се изплъзне, после напусна покоите на дамата за да пришпори отново лова.

VI. ЗДРАВЕЙ, СТРАННИКО

1

Не искаше да напуска града, знаейки че оставя Джерихо някъде там, но каквото и да изпитваше към него – само по себе си това беше трудно да се определи – знаеше, че е по-добре да не се бави. Трябваше да върви, и то бързо.

Но сама? Колко дълго би могла да оцелее така? Една кола, един килим, и една жена, която понякога дори не беше съвсем сигурна дали е човек...

Имаше приятели из страната, също и роднини, но не познаваше никой от тях достатъчно, за да им се довери напълно. Освен това те неизбежно щяха да задават въпроси, а тя не би посмяла да започне да обяснява нито една част от тази история. Помисли си да се върне в Лондон, в апартамента в Батърси. Там я очакваше старият ѝ живот – Финегън с неговите ненавременни картички за Свети Валентин, гърнетата, влагата

в банята. Но там също щеше да има въпроси, и то повече въпроси. Беше й необходима компанията на някой, който да я приеме с мълчание и просто така.

Това трябваше да бъде Кал.

Като си помисли за него настроението й се повиши. Сети се за негърпеливата му усмивка, благия му поглед, нежните думи. Може би да търси него беше по-опасно отколкото да се върне в Лондон, но беше уморена от пресмятането на рисковете.

Щеше да направи онова, което й подсказваше инстинкта, а то беше:

2

– Кал?

От другия край на телефонната линия последва продължително мълчание и тя си помисли, че връзката е прекъсната.

– Кал, там ли си?

После той рече:

– Сузана?

– Да. Аз съм.

– Сузана...

Усети как се просълзява като го чу да казва името й.

– Трябва да те видя, Кал.

– Къде си?

– В центъра на града. Близко до някакъв паметник на Кралица Виктория.

– В края на Касъл Стрийт.

– Щом казваш. Мога ли да те видя? Спешно е.

– Да, разбира се. Не съм далече от там. Сега ще се измъкна. Чакай ме на стъпалата след десет минути.

Стигна за седем, облечен в тъмносив работен костюм, с вдигната яка за да се предпази от ръмязия дъжд, един от стотиците подобни млади мъже – счетоводители и младши началници – които бе видяла да минават докато чакаше под властния поглед на Виктория.

Той не я прегърна, дори не я докосна. Просто спря на два метра от нея, загледа я със смесица от удоволствие и озадачение, и после каза:

– Здравей.

– Здравей.

Дъждът се усилваше с всеки миг.

– Да поговорим в колата? – рече тя. – Не искам да оставям килима сам.

При споменаването на килима лицето му придоби още по-озадачен вид, но той не каза нищо.

В главата на Кал се появи смътен спомен как рови из един мръсен склад за някакъв килим – този килим, вероятно – но цялата история му се изплъзваше.

Колата беше паркирана на Уотър Стрийт, на един хвърлей от паметника. Дъждът барабанеше по покрива докато седяха един до друг.

Ценният ѝ товар, който тя с неохота бе оставила, беше на задната седалка, свит и небрежно покрит с чаршаф. Колкото и да се опитваше още не можеше да се сети защо килимът бе толкова важен за нея, и защо всъщност тази жена – с която си спомняше само, че бе прекарал няколко часа – бе толкова важна за него. Защо звукът на гласа ѝ по телефона го накара да затича? Защо стомахът му се сви щом я видя? Беше абсурдно и обърквашо да изпитваш толкова много неща, а да знаеш толкова малко.

Нещата ще се изяснят, успокои се той, щом заговорят.

Но предположението му се оказа невярно. Колкото повече приказваха, толкова повече се объркваше.

– Имам нужда от помощта ти – каза му тя. – Не мога да обясня всичко – сега нямаме време – но очевидно се е появил някакъв Пророк, който обещава завръщане във Фугата. Джериho отиде на едно от събиранията и не се върна...

– Чакай – прекъсна я Кал и вдигна ръце да спре пороя от информация. – Задръж малко. Не разбирам. Джериho?

– Спомняш си Джериho – рече тя.

Името беше необичайно, не се забравяше лесно. Но не можеше да си спомни лицето.

– Познавам ли го?

– Боже Господи, Кал...

– Честно казано... много неща... са ми в мъгла.

– Но мен ме помниш добре.

– Да. Разбира се. Разбира се, че те помня.

– А Нимрод? И Аполин. Нощта на Фугата?

Видя още преди той да промърмори „Не“, че нищо не си спомня.

Може би това беше естествен процес, средство с което разумът се справяше с преживявания противоречащи на предубежденията от

живота за естеството на реалността. Хората просто забравят.

– Сънувам странни сънища – каза Кал, а изражението му беше съвсем объркано.

– Какви сънища?

Той поклати глава. Знаеше, че думите му щяха да се окажат жалки и неподходящи.

– Трудно е да се опише. Като че ли съм дете, разбираш ли? Само че не съм. Вървя някъде, където никога не съм бил. Но не съм се изгубил. О, майната му... – той се отказа, ядосан от непохватността си. – Не мога да го опиша.

– Бяхме там някога – рече му тя спокойно. – Ти и аз. Бяхме там. Това което сънуваш съществува, Кал.

Той я изгледа продължително. Лицето му още беше объркано, но сега изражението му бе смекчено от лека усмивка.

– Съществува?

– Да. Наистина.

– Разкажи ми – помоли я той тихо. – Моля те, разкажи ми.

– И аз не знам откъде да започна.

– Опитай. Моля те. – В очите му имаше толкова копнеж, толкова желание да узнае.

– Килимът... – започна тя.

– Твой ли е? – той погледна назад.

Тя не се сдържа и се засмя.

– Не. Мястото, което сънуваш... е тук. То е в този килим.

Видя как неверието му се бори с вярата в нея.

– Тук?

Понякога за самата нея беше трудно да възприеме този факт, а тя имаше преимущество пред Кал, или дори пред горкия Джерихо: тя имаше менструума като мерило за чудотворното. Не го винеше за съмнението му.

– Трябва да ми вярваш – рече тя. – Колкото и невъзможно да звучи.

– Знам – отвърна той със свито гърло. – Някъде вътре в себе си, аз знам това.

– Разбира се, че го знаеш. И ще си спомниш. Аз ще ти помогна да си спомниш. Но засега имам нужда от помощта ти.

– Да. Каквото поискаш.

– Има хора, които ме преследват.

– Защо? Кой?

– Ще ти разкажа, когато имаме възможност. Въпросът е, че те искат

да унищожат земята, която сънуваш, Кал. Светът скрит в този килим. Фугата.

– Искаш ли пак да се скриеш при мене?

– Рискувах да се обадя там, за да взема номера на телефона ти в службата. – Тя поклати глава. – Може би вече чакат там.

– Жералдин не би им казала нищо.

– Не мога да поема този риск.

– Можем да идем при Дийк, в Къркби. Никой няма да ни намери там.

– Имаш ли му доверие?

– Естествено.

– Аз ще карам – тя включи двигателя. – Ти казвай накъде.

3

Завиха по Джеймс Стрийт, дъждът вече беснееше като мусон. Не стигнаха далече. Няколко метра по-нататък движението беше спряло.

Кал смъкна прозореца и измъкна главата си да види какъв е проблема. През завесата на дъжда трудно можеше да се каже със сигурност, на като че ли беше станала катастрофа и отзад се трупаха коли. Неколцина от по-нетърпеливите шофьори от опашката се опитваха да се промъкнат през лентата за обратно движение към града, но не успяваха и с това още повече объркваха нещата. Засвириха клаксони, един-двама излязоха от колите да видят какво става, метнали саката на главите си вместо чадъри.

Кал тихо се засмя.

– Какво смешно има?

– Преди час седях в отдел „Искове“ затънал до лакти в хартии...

– А сега за компания си имаш беглец.

– Това напълно ме устройва – ухили се той.

– Защо, по дяволите, не се движим?

– Ще ида да погледна – рече Кал, и преди да успее да му попречи слезе от колата и се запромъква през лабиринта от автомобили, вдигнал сакото си в безплоден опит да се скрие от дъжда.

Тя гледаше след него и пръстите ѝ барабанеха по кормилото. Положението не ѝ харесваше. Можеха прекалено лесно да я видят, а това я правеше уязвима.

Когато Кал стигна до отсрещната страна на улицата, вниманието ѝ

беше привлечено от святкащи сини лампи в страничното огледало. Погледна назад и видя няколко полицейски мотоциклети да минават покрай опашката към мястото на катастрофата. Създето ѝ за миг спря.

Погледна към Кал, надяваше се да се връща, но той още гледаше към колите. Хайде прибирай се от дъжда, дяволите да те вземат, помисли си тя, трябваш ми тук.

Появиха се още полицаи, този път пешком, които вървяха нагоре по улицата и говореха нещо на хората във всички коли. Несъмнено ги съветваха да се отбият по други улици – достатъчно безобидно нещо. Трябваше само да се усмихва.

Напред колите започнаха да се движат. Мотоциклетистите насочваха трафика от двете страни на мястото на катастрофата и спираха насрещното движение, за да минат колите. Тя погледна към кал, който продължаваше да се вижда нататък. Да излезе ли от колата, да го повика ли? Докато преценяваше възможностите до нея застана един полицаи и почука по прозореца. Тя го отвори.

– Изчакайте сигнала – каза ѝ той, – и карайте бавно.

Гледаше я втрещено, от каската и носа му капеха капки дъжд.

Тя му се усмихна.

– Добре, ще внимавам.

Въпреки че бе дал нарежданията си, той не се отмести от прозореца, а продължи да я гледа втрещено.

– Познавам лицето ви – каза той.

– Наистина? – рече тя, опитвайки се да имитира лек флирт, но без никакъв успех.

– Как се казвате?

Преди да успее да излъже един от полицаите напред повика този, който я разпитваше. Той се изправи и това ѝ позволи да погледне към Кал. Стоеше на бордюра и гледаше към колата. Сузана поклати леко глава, като се надяваше, че ще забележи сигнала ѝ през замъгленото от дъжда стъкло. Полицаят забеляза предупреждението ѝ.

– Нещо не е наред ли? – попита той.

– Не – отвърна тя. – Няма нищо.

Още един от полицаите се приближаваше към колата крещейки нещо през грохота на дъжда и двигателите. Колкото повече стоя тук, помисли си тя, толкова по-лошо ще стане, и завъртя кормилото. Полицаят до прозореца ѝ извика да спре, но жребият беше хвърлен. Колата се стрелна напред и тя успя за миг да хвърли поглед към Кал. За беда видя, че той се опитва да се промъкне между колите. Въпреки че извика

името му, той не я чу. Извика отново. Погледна към нея, но твърде късно – полицаят отпред тичаше към колата. Щеше да стигне до нея преди Кал да преполови улицата. Нямаше друг избор освен да бяга, докато все още имаше надежда.

Даде газ, полицаят пред нея отскочи на сантиметри встрани от пътя ѝ. Нямаше време да погледне назад към Кал, заобиколи бързо мястото на катастрофата, надявайки се, че той е използвал момента за да си плюе на петите.

Беше изминала не повече от четиристотин метра, когато чу зад гърба си воя на сирените.

4

На Кал му бяха необходими десетина секунди да проумее какво бе станало, и още две за да наругае мудността си. За момент настъпи обръкване, когато никой от полицайте не знаеше дали да чака нареждания или да започне преследване, и през това време Сузана зави зад ъгъла.

Полицаят който беше до колата мигновено се насочи към Кал, ускорявайки ход с всяка крачка.

Кал се престори, че не го е видял, и тръгна забързано назад към паметника. Зад него се чува викове, после тичащи стъпки. Той хукна без да се обръща назад. Преследвачът беше с тежки дрехи, които го пазеха от дъжда – Кал беше много по-бърз. Зави наляво по Лоуър Касъл Стрийт и после пак по Брънзуик Стрийт, после нядясно на Дръри Лейн. Сирените вече виеха – мотоциклетистите преследваха Сузана.

На Уотър Стрийт се осмели да погледне назад. Преследвачът не се виждаше. Той обаче не забави крачка докато разстоянието между него и полицията не стана половин миля. После си спря едно такси и се запъти към къщи. Главата му бе пълна с въпроси, и с лика на Сузана. Беше дошла и си беше тръгнала твърде бързо, вече му беше мъчно, че я няма.

За да запази по-добре спомена за нея, той си опита да се сети за имената, които тя каза, но дявол да го вземе, вече ги беше забравил.

VII. ИЗГУБЕНИ КАУЗИ

1

Заслепяващият дъжд се оказа съюзник на Сузана, а може би и това, че не познаваше града. Завиваше навсякъде, където имаше възможност, като избягваше само задънените улици, и липсата на каквато и да е логика в маршрута ѝ изглежда обърка преследвачите. Пътят я изведе на Ъпър Парламент Стрийт, където можа да подкара по-бързо. Звукът на сирените заглъхна зад нея.

Но нямаше да е задълго, знаеше тя. Примката отново се стягаше.

Докато излизаше от града между изпълнените с дъжд облаци се показаха пролуки. През тях проникнаха слънчеви лъчи и покриха със златно сияние покривите и шосето. Но само за малко. После облациите затвори рахата си и блаженството секна.

Тя продължаваше да кара, следобедът отмина и пак остана сама.

2

Кал застана на вратата на кухнята. Жералдин, която белеше лук, вдигна поглед и каза:

– Чадъра ли си забрави?

А той си помисли: тя не знае кой съм и какво съм, и как би могла? Защото Бог ми е свидетел, че и аз не знам. Аз забравям себе си. О, Господи, защо забравям себе си?

– Добре ли си? – попита тя, остави лука и ножа и прекоси кухнята за да го посрещне. – Как изглеждаш само. Подгизнал си.

– Загазил съм – рече той направо.

Тя се сепна.

– Какво, Кал?

– Мисля, че полицията може да дойде тук да ме търси.

– Защо?

– Не питай. Много е сложно.

Изражението ѝ леко помрачня.

– Някаква жена се обади следобед по телефона, попита за номера ти в службата. Свърза ли се с тебе?

– Да.

– И тя има ли нещо общо с това?

– Да.

– Разкажи ми, Кал.

– Не зная откъде да започна.

– Имаш ли нещо с тази жена?

– Не – отвърна той. После си помисли: Поне не си спомням.

– Разкажи ми тогава.

– По-късно. Не сега. По-късно.

Излезе от кухнята и от миризмата на лука.

– Къде отиваш? – извика тя след него.

– Мокър съм до кости.

– Кал.

– Трябва да се преоблека.

– Много лошо ли си загазил?

Той се спря по средата на стълбите, смъквайки връзката си.

– Не си спомням – беше отговорът, но някакъв глас в главата му – глас, който не бе чувал отдавна – рече: Лошо, синко, лошо, и той разбра, че това бе горчивата истина.

Тя го последва и застана на долното стъпало. Кал влезе в спалнята и съблече мокрите дрехи докато тя продължаваше да го обсипва с въпроси, за които той нямаше отговори. При всеки въпрос без отговор чуваше как гласът ѝ ставаше все по-плачлив. Знаеше, че утре щеше да се смята за гадина за всичко това (какво беше утре? още един сън), но трябваше отново бързо да напусне къщата, в случай, че полицията дойде да го търси. Нямаше какво да им каже, разбира се, поне не си спомняше нищо. Но те си имаха начини, тези хора, да накарат човек да проговори.

Ровеше в гардероба, търсеше риза, джинси и сако, без да мисли определено кои да избере. Докато обличаше протърканото сако погледна навън през прозореца. Уличните лампи тъкмо бяха светнали: блясъкът им превръщаше дъжда в сребърен порой. Хладна нощ за излет, но нямаше как. Бръкна в работния костюм за портфейла си и го прехвърли в джоба, и беше готов.

Жералдин още стоеше долу и го гледаше. Беше успяла да спре сълзите си.

– И какво трябва да им кажа – запитва тя, – ако дойдат да те търсят?

– Кажи, че съм дошъл и съм излязъл. Кажи им истината.

– Може би няма да съм тук – рече тя. Идеята като че ли ѝ допадна.

– Да. Мисля, че няма да съм тук.

Нямаше нито време, нито думи за някакво искрено утешение.

– Моля те, вярвай ми – само това можа да каже. – Аз самият не знам какво става.

– Може би трябва да идеш на лекар, Кал – каза тя когато той слезе по стълбите. – Може би... – гласът ѝ омекна, – ...си болен.

Той се спря.

– Брендън ми разказа някои неща... – продължи тя.

– Не намесвай татко в това.

– Не, изслушай ме – настоя тя. – Той говореше с мене, Кал. Довери ми някои неща. Неща, които си мислеше, че е видял.

– Не искам да слушам.

– Каза, че е видял как някаква жена е била убита в градината отзад. И някакво чудовище на релсите. – Тя се усмихна леко при мисълта колко налудничаво беше това.

Кал я гледаше втренчено, изведнъж му се догади. Отново си помисли: Това го знам.

– Може би ти също имаш халюцинации.

– Разказвал ти е истории, за да те забавлява – каза Кал. – Харесваше му да си измисля разни неща. Това беше от ирландската му жилка.

– И ти ли правиш това, Кал? – попита тя, умолявайки го за някакво успокоение. – Каж ми, че е шега.

– За Бога, ще ми се да е така.

– О, Кал...

Той слезе най-долу и нежно погали лицето ѝ.

– Ако дойде някой и попита...

– Ще им кажа истината. Не зная нищо.

– Благодаря.

Когато Кал стигна до пътната врата Жералдин рече:

– Кал?

– Да?

– Не си влюбен в тази жена, нали? Бих предпочела да ми кажеш, ако е така.

Кал отвори вратата. Дъждът плисна на прага.

– Не мога да си спомня – каза той и се затича към колата.

След половин час по магистралата последниците от безсънната нощ и всичко онова, което се случи на следващия ден, започнаха да оказват въздействието си върху Сузана. Пътят пред нея губеше очертанията си. Знаеше, че е само въпрос на време преди да заспи на волана. Отби от магистралата при първия сервиз, паркира колата и тръгна да търси доза кофеин.

Кафенето и местата за почивка бяха пълни с клиенти. Това я зарадва – беше незабележима сред толкова много хора. Безпокоеше се Килима да не остане без нея задълго и не се нареди на дългата извита опашка, а си купи кафе от автомата, после взе шоколад и бисквити от магазина, и се върна в колата.

Включи радиото и се опита да засити глада си. Докато развиваше шоколада мислите ѝ се върнаха отново към Джерихо, крадеца-магьосник, който вадеше от всеки джоб крадени неща. Къде ли беше сега? Вдигна тост за него с кафето и му пожела да бъде в безопасност.

В осем предадоха новини. Очакваше да споменат нещо за нея, но нямаше нищо. След бюлетина имаше музика. Тя остави радиото да свири. Изпи кафето, изяде лакомо шоколада и бисквитите и се отпусна на седалката. Очите ѝ се затвориха под приспивната песен на джаза.

Събуди се само секунди след това от почукване по прозореца. За момент се обърка докато разбере къде е, после изведнъж се разсъни – сърцето ѝ се сви при вида на униформата от другата страна на мокрото от дъжда стъкло.

– Моля, отворете вратата – каза полицаят. Изглежда беше сам. Дали просто да не включи двигателя и да се маха? Преди да успее да вземе решение вратата рязко бе отворена отвън.

– Излизайте – нареди мъжът.

Тя се подчини. Още докато се изправяше чу как от всички страни към нея се приближават стъпки.

На бляскавия фон на неона застана мъжки силует.

– Да – това беше всичко, което той каза и от всички страни към нея се спуснаха мъже. Щеше да повика менструума, но силуетът се приближи към нея с нещо ръката. Някой дръпна ръкава ѝ – тя усети как иглата се плъзна в оголената кожа. Неуловимото тяло се надигна, но не достатъчно бързо. Волята ѝ отслабна, погледът ѝ сякаш потъна в някакъв кладенец. На дъното му зееше устата на Хобарт. Тя падаше към него,

пръстите ѝ дълбаеха лепкавата слюз по стените, а звярът на дъното ревеше своята осанна.

VIII. ДА ПРОГЛЕДНЕШ ОТНОВО

Мързи беше придобила и бърза тази нощ. Водите ѝ бяха мръснокафяви със сива пяна. Кал се облегна на парапета и се взря над разпенената река към запустелите докове на другия бряг. Някога този воден път беше оживен от кораби, които пристигаха натоварени със стоки и заминаваха обратно издигнали корпусите си високо над водата. Сега беше празен. Доковете се пълнеха с тиня, пристаните и складовете бездействаха. Призрачният град – само духове можеха да живеят тук.

Той самият се чувстваше като призрак. Безплътен скитник. И му беше студено, сигурно и на мъртвите така им е студено. Пъхна ръце в джобовете на сакото си да ги стопли и пръстите му напипаха вътре половин дузина меки неща. Извади ги и ги разгледа на светлината на близката лампа.

Приличаха на сбръчкани сливи, само че обвивката им беше много по-твърда, като стара кожа за обувки. Очевидно бяха плодове, но не можеше да определи какви. Къде и как ги беше намерил? Помириса един. Миришеше леко на ферментирало, като силно вино. И апетитно: дори съблазнително. Ароматът му напомни, че от обяд не бе ял нищо.

Захапа плода – зъбите му с лекота проникнаха през сбръчканата обвивка. Ароматът не лъжеше: вътрешността наистина имаше вкус на алкохол, сокът изгаряше гърлото му като коняк. Той задъвка и поднесе плода към устните си отново още преди да беше преглътнал първата хапка. Дояде плода, семките и всичко останало, с жесток апетит.

Веднага налага още един. Изведнъж усети страхотен глад. Стоеше под разлюляната от вятъра лампа, кръгът от светлина под него танцуваше, и поднасяше храната към лицето си сякаш не бе ял цяла седмица.

Захапваше предпоследния плод когато си даде сметка, че движението на светлината около него не се дължи само на люлеещата се лампа. Погледна към плода в ръката си, но очите му някак си не можеха да го фокусират. Мили Боже! Да не се е отровил? Плодът падна от ръката му и тъкмо щеше да си бръкне в гърлото за да повърне останалите, когато го обхвана някакво изумително усещане.

Той се издигаше, или поне част от него.

Краката му още бяха на цимента, чувстваше твърдостта под

подметките си, но все пак той се носеше нагоре – лампата блестеше вече под него, алеята се издължаваше вляво и вдясно, реката се хвърляше към бреговете, дива и тъмна.

Разумният глупак в него каза: ти си отровен, плодовете те напиха.

Но не му беше лошо, чувстваше, че се владее. Погледът (погледите) му бяха ясни. Продължаваше да вижда с очите в главата си, но също и от някаква точка високо над него. И виждаше не само това. Част от него беше с боклука, понесен от вятъра по алеята, друга беше в реката и гледаше втрънчено към брега.

Това умножаване на гледните точки не го объркваше: гледките се смесваха и съчетаваха в главата му като надигащи се и падащи картини, погледи напред, назад, надалече и наблизо.

Той не беше един, а много.

Той – Кал, той – син на баща си, той – син на майка си, той – дете в мъжа, и мъж който сънува, че е птица

Птица!

И изведнъж си спомни всичко – всички забравени чудеса се възвърнаха с изключителна яснота. Хиляди мигове, погледи и думи.

Една птица, преследване, къща, двор, килим, полет (и той беше птица: да! да!), после врагове и приятели, Шадуел, Непорочна, чудовищата, и Сузана, неговата красива Сузана – мястото ѝ в разказа който умът му разказваше сам на себе си, изведнъж стана ясно.

Той си спомни всичко. Разтъкването на килима, разпадащата се къща, после във Фугата, и чудесните неща през нощта в нея.

Необходими бяха всичките му новооткрити осезания, за да задържи спомените, но това не го затрудни. Като че ли ги сънуваше всичките едновременно: задържах ги за миг, който беше неопишуемо красив – нова среща на самия него с тайната в него – епично осъзнаване.

А след осъзнаването – сълзи, когато за пръв път докосна потиснатата мъка изпитана при загубата на човека, който го бе научил на стиха, който рецитира в градината на Ло – баща му, който живя и умря без да узнае онова, което знаеше Кал сега.

За момент тъгата и солта го върнаха отново в самия него, пак виждаше само едно – как стои под нестабилната светлина, съкрушен...

После душата му се издигна пак, този път по-високо, и още по-високо, и този път достигна космическа скорост.

Изведнъж той се оказа горе, горе над Англия.

Под него лунната светлина падаше върху светли континенти от облаци, чиито широки сенки минаваха над хълмове и предградия като

мълчаливи предводители на съня. Той тръгна след тях, понесен от същите ветрове. Над полета обкращени от стълбове с бръмчащи жици, над градски улици опразнени от късния час, по които скитаха само крадци и подивели кучета.

Този полет с вперен надолу поглед като ленив ястреб, със звездите над него и острова отдолу, беше като онзи другия над килима, над Фугата.

Щом мисълта му се насочи към Втъкания свят, той сякаш го подуши – като че ли знаеше къде е там долу под него. Погледът му не беше достатъчно остър за да определи мястото, но той знаеше, че може да го намери, стига да запази незасегнато това ново сетиво когато накрая се върне в тялото под него.

Килимът беше на север-североизток от града, в това беше сигурен, на много мили и продължаваше да се движи. Дали беше в ръцете на Сузана? Дали не бягаше към някое отдалечено място, където да не могат да дойдат враговете им? Не, той усети, че новините бяха по-лоши. Втъканият свят и жената, която го носеше, бяха в ужасна опасност, някъде под него...

При тази мисъл тялото му отново си върна властта над него. Той го почувства около себе си – неговата топлина и тежест – и се зарадва на твърдостта му. Летящите мисли бяха нещо много хубаво, но каква полза от тях без мускулите и костите, с които да ги последва?

Миг по-късно пак стоеше под лампата, реката продължаваше да се пени, а облациите които тъкмо бе видял отгоре се движеха като неми флотилии пред вятъра с мирис на море. Солта, която усети, нямаше вкус на морска сол – това бяха сълзите, които проля за смъртта на баща си, за своята забрава, и може би за майка си – защото всички загуби изглеждаха като една, всичко забравено като едно.

Но от висините бе научил нова мъдрост. Вече знаеше, че забравените неща могат да се припомнят, а изгубените – да се намерят отново.

Само това имаше значение в този свят: да търсиш и да намериш.

Погледна на север-североизток. Въпреки че многото погледи отново се бяха свили в един, той знаеше, че още може да намери килима.

Видя го със сърцето си. И като го видя, тръгна след него.

IX. ТАЙНО МЯСТО

Сузана се събуждаше от наркотичния си сън, но бавно. Отначало

усилието да задържи клепачите си отворени по-дълго от няколко секунди беше непосилно, и съзнанието ѝ продължаваше да се бори с мрака. Но постепенно тялото ѝ се пречистваше от онова, което Хобарт бе влял във вените ѝ. Трябваше само да го остави да си свърши работата с течение на времето.

Беше на задната седалка в колата на Хобарт – поне това беше ясно. Врагът ѝ беше отпред до шофьора. В един момент той се обърна и видя, че тя се събужда, но не каза нищо. Само я погледа втренчено известно време, после отново насочи вниманието си към пътя. Имаше нещо обезпокоително лениво в погледа му, сякаш вече беше сигурен в бъдещето и не беше необходимо да бърза.

В сънливото ѝ състояние беше трудно да прецени времето, но сигурно бяха минали часове откакто пътуваха. Веднъж отвори очи и видя, че минават през някакъв заспал град – не знаеше кой, – после остатъците от наркотика пак я надвиха и когато се събуди отново пътуваха по селски път, който се виеше между тъмни хълмове от двете страни. Едва сега разбра, че колата на Хобарт води цял конвой – през задното стъкло блестяха фаровете на колите отзад. Тя събра достатъчно сили, за да се обърне. След тях се движеше камионетка, а след нея още няколко автомобила.

Сънливостта отново я надви неизвестно за колко време.

После я събуди студен въздух. Шофьорът беше отворил прозорецът и въздухът накара кожата на ръцете ѝ да настръхне. Тя седна и си пое дълбоко въздух, остави студа силом да я разсъни. Районът през който пътуваха беше планински. Предположи, че това са Шотландските планини – къде другаде би могло да има заснежени върхове в средата на пролетта? Поеха встрани по някакъв каменист път и това ги накара да намалят значително скоростта. Пътят се издигаше и извиваше. Двигателят на камионетката отзад зарева, но докато стигнат върха на хълма пътът ставаше все по-неравен и стръмен.

– Ето – каза Хобарт на шофьора. – Намерихме го! Ето там!

Сузана надникна през прозореца. Нямаше нито луна, нито звезди, които да осветят пейзажа, но навсякъде наоколо се виждаха черните грамади на планините, а някъде далече долу горяха светлини.

Конвойът продължи по билото половин миля, после започна бавно да се спуска към долината.

Светлините които беше видяла, бяха фарове на коли паркирани в широк кръг, така че образуваха нещо като арена. Очевидно очакваха пристигането на конвоя на Хобарт – когато стигнаха на петдесетина

метра от кръга видя силуети, които идваха да ги посрещнат.

Колата спря.

– Къде сме? – с мъка попита тя.

– Край на пътуването – само това отвърна Хобарт. После се обърна към шофьора: – Доведи я.

Краката ѝ сякаш бяха от гума, трябваше да се подпре на колата за малко преди да успее да ги убеди да се подчиняват. После шофьорът я хвана здраво и я поведе към арената. Чак сега тя разбра мащаба на събирането. В кръга имаше няколко десетки коли, а в мрака отзад още много. Шофьорите и пътниците бяха стотици, но не Човеци, а Виждащи. Сред тях имаше тела и цветове, които биха ги поставили извън закона в Царството.

Тя огледа лицата, търсеше познати, и по-конкретно един. Но Джериho не беше сред тях.

После Хобарт пристъпи в кръга от светлина и в този момент от сенките в другия край на арената излезе един силует, който Сузана предположи, че е Пророка. Появата му беше посрещната с тих шепот от Виждащите. Някои се блъскаха напред, за да видят по-добре своя Спасител, други паднаха на колене.

Наистина е внушителен, призна си Сузана.

Дълбоките му очи бяха насочени към Хобарт и лека усмивка на одобрение се появи на устните му щом Инспекторът сведе глава пред своя господар. Значи това беше. Хобарт служеше на Пророка, но този факт едва ли покриваше последния със слава. Размениха няколко думи, дъхът им се виждаше в студения въздух. После Пророкът постави ръката си с ръкавицата на рамото на Хобарт и се обърна да обяви пред множеството завръщането на Втъкания свят. Въздухът изведнъж се изпълни с викове.

Хобарт се обърна към камионетката и направи знак. От сянката ѝ излязоха двама от отряда на Хобарт, понесли килима. Влязоха в кръга от светлина и по нареждане на Хобарт го поставиха в краката на Пророка. Присъствието на спящата им родина предизвика пълно мълчание сред тълпата, а когато Пророкът проговори, не беше необходимо да повишава глас.

– Ето – каза той, почти небрежно. – Нали обещах?

... и при тези думи блъсна с пета килима. Той се разгърна пред него. Настъпи пълна тишина. Всички погледи бяха вперени в шарките – повече от двеста умове мислеха едно и също...

Сезам отвори се...

... призивът на всички нетърпеливи гости, застанали пред затворените врати, искащи да влязат.

Отвори се, покажи се...

Дали този колективен акт на волята започна разтъкването, или пък Пророкът беше замислил механизма предварително, това Сузана не можеше да знае. Достатъчно беше, че то започна. Не от центъра на килима, както в къщата на Шърман, а от ръбовете.

Последното разтъкване беше по-скоро случайно, отколкото замислено, необуздано изригване на нишки и цветове, при което Фугата се оживя внезапно и хаотично. Този път очевидно в процеса действаше някаква система – възлите дешифрираха мотивите си в предварително установена последователност. Танцът на нишките беше не по-малко сложен от преди, но в зрелището имаше съвършено изящество, нишките описваха изключително елегантни движения докато изпълваха въздуха и оставяха след себе си живот. Формите се обличаха в плът и пера, камъните се движеха като поток, дърветата хукваха към местата си за да пуснат корени.

Разбира се, Сузана беше виждала това великолепие преди и в известна степен беше подготвена за него, но за Виждащите, а още повече за Хобарт и неговите грубияни, гледката пораждаше страх и благоговение.

Пазачът ѝ съвсем забрави задълженията си и стоеше като дете, което за пръв път вижда фойерверк, без да знае дали да бяга или да остане. Тя използва възможността и се измъкна от опеката му, далеч от светлината, която би я издала. Погледна назад само колкото да види Пророка, застанал сред разтъкавания се свят – косата се надигаше като бял огън от главата му, а Фугата оживяваше около него.

Трудно ѝ беше да отвърне поглед, но се затича колкото я държаха краката към мрака на склоновете. Измина двадесет, тридесет, четиридесет метра от кръга. Никой не я последва.

Едно особено ярко разцъфване зад гърба ѝ освети терена пред нея като падаща звезда. Земята беше груба, необработена, само на места стърчаха скали. Долината беше избрана най-вероятно заради своята отдалеченост – тук Фугата можеше да бъде събудена без да я смущават Човеците. Колко дълго щеше да остане скрито това чудо, предвид наблюдаващото лято, беше спорен въпрос, но може би имаха планове за някаква магия, която да отклони вниманието на любопитните.

Земята пред нея отново бе осветена и за миг тя видя някаква фигура пред себе си. Стоеше там и изчезна толкова бързо, че тя не можа да погледне на очите си.

Но само след крачка усети по бузите си хлад, който не беше от естествен вятър. Тя се досети за източника му в мига, в който я докосна, но нямаше време да се върне или да се подготви – мракът се разтвори и господарката му застана на пътя ѝ.

Х. НЕЩАСТИЯ

1

Лицето беше обезобразено до неузнаваемост, но гласът, по-студен от студа който излъчваше тялото ѝ, беше безспорно гласът на Непорочна. Освен това не беше сама: сестрите ѝ бяха с нея – по-черни от мрака.

– Защо тичаш? – попита Магьосницата. – Няма къде да избягаш.

Сузана спря. Нямаше как да мине покрай трите.

– Обърни се – каза Непорочна. Още едно проблясване от Килима безмилостно освети раната на лицето ѝ. – Виждаш ли къде е застанал Шадуел? Там след малко ще бъде Фугата.

– Шадуел?

– Техният любим Пророк – беше отговорът. – Под тази външност на светец, която аз му дадох, бие сърце на Търговец.

Значи Шадуел беше Пророка. Каква абсолютна ирония – продавачът на енциклопедии беше стигнал дотам да продава надежда.

– Това беше негова идея – продължи Магьосницата, – да им даде Месия. Сега си имат справедлив кръстоносен поход, както го нарича Хобарт. Ще си поискат обетованата земя. И ще я унищожат междувреме.

– Няма да се хванат.

– Вече се хванаха, сестро. По-лесно е да започнеш свещена война, отколкото да пуснеш слух сред твоите или сред моите хора. Те вярват на всяка свещена дума, която им каже, като че ли от това зависи живота им. Което в известен смисъл е така. Срещу тях са заговорничели, мамилли са ги – и те са готови да разкъсат Фугата на парчета за да пипнат онези, които са отговорни за това. Не е ли идеално? Фугата ще умре от ръцете на онези, които са дошли да я спасят.

– И това ли иска Шадуел?

– Той е мъж: иска да го обожават. – Тя погледна през рамото на Сузана към разтъкаването и Шадуел, който още стоеше сред него. – Това и получи. Значи е щастлив.

– Жалък е – рече Сузана. – Знаеш това не по-зле от мене. И все пак си му дала сила. Твоята сила. Нашата сила.

– За да постигна своите цели, сестро.

– Дала си му самото.

– Да, то беше мое творение. Въпреки че понякога съм съжалявала за този подарък.

Разкъсаните мускули на лицето на Непорочна не можеха да прикриват чувствата ѝ като преди. Докато говореше не успя да скрие мъката си.

– Трябваше да си го вземеш обратно – рече Сузана.

– Подарък с магия не се заема – отвърна Непорочна, – той само се дава, и то за вечни времена. Баба ти на нищо ли не те е научила? Време е да се научиш, сестро. Аз ще ти давам уроци.

– И какво ще получиш в замяна?

– Това ще отвлече мислите ми от подаръка, който Ромо ми направи. – Тя докосна лицето си. – И от вонята на мъжете. – Обезобразеното ѝ лице потъмня. – Те ще унищожат заради силата ти. Мъже като Хобарт.

– Някога исках да го убия – Сузана си спомни омразата, която бе почувствала.

– Той го знае. Затова те сънува. Как погубва девичата. – Тя избухна в смях. – Всички те са луди, сестро.

– Не всички – възрази Сузана.

– Какво трябва да направя, за да те убедя? – попита Магьосницата. – Да те накарам да разбереш, че ще бъдеш предадена. Че вече си предадена.

Тя се отдалечи от Сузана, но сякаш без да стъпва по земята. Край тях вече минаваха блещукащи нишки светлина – Фугата се разгръщаше от скривалището си. Сузана почти не ги забелязваше. Погледът ѝ беше прикован към гледката, която се разкри при отместването на Непорочна.

Пред нея стоеше Блудницата, натруфена с дантели от ектоплазма – призрак-булка. А изпод полите на това същество се подаваше една жалка фигура, обърнала лице към Сузана.

– Джериho...

Очите му бяха замъглени, въпреки че гледаше към Сузана, нищо не показваше, че я е познал.

– Виждаш ли? – каза Непорочна. – Предадена.

– Какво сте направили с него? – попита Сузана.

Нищо не беше останало от онзи Джериho, когото тя познаваше. Приличаше на нещо мъртво. Дрехите му бяха на парцали, кожата на

петна и кървяща от десетки ужасни рани.

– Той не те познава – рече Магьосницата. – Сега си има нова жена.

Блудницата протегна ръка и докосна главата на Джерихо, погали го като че ли беше кученце.

– Той с готовност отиде в прегръдките на сестра ми... – добави Непорочна.

– Остави го на мира – изкрещя Сузана на Блудницата. Изтощен от наркотика, самоконтролът ѝ беше опасно слаб.

– Но това е любов – предизвикваше я Непорочна. – След време ще имат и деца. Много деца. Похотта му няма граници.

Мисълта за Джерихо в сношение с Блудницата накара Сузана да потрепери. Отново го повика по име. Този път устните му се отвориха и като че ли езикът искаше да произнесе някаква дума, но не би. Само слюнка потече от устата му.

– Виждаш ли колко бързо свикват с новите удоволствия? – рече Непорочна. – Щом обърнеш гръб и той заорава в друга нива.

Гневът се надигна в Сузана и преодоля отвращението ѝ. Но не идваше сам. Въпреки че остатъците от наркотика все още ѝ пречеха да се концентрира, тя усети желанието на менструума в корема си.

Непорочна разбра.

– Не ставай първерзна... – гласът ѝ сякаш шепнесе в ухото на Сузана, нищо че бяха на няколко метра една от друга. – Ние имаме повече общи неща, отколкото различия.

Докато говореше, Джерихо вдигна ръце към Сузана, и чак сега тя разбра, защо не можеше да я познае. Той не я виждаше. Блудницата беше ослепила любовника си, за да го държи наблизко. Но той знаеше, че тя е там: чуваше я, протягаше ръце към нея.

– Сестро... – обърна се Непорочна към Блудницата, – ...накарай съпруга си да миряса.

Блудницата се подчини веднага. Ръката ѝ върху главата на Джерихо се издължи, пръстите потекоха надолу по лицето му, в устата и носа. Джерихо опита да се съпротивлява, но тя продължаваше да го дърпа и той политна назад сред гибелните ѝ фусти.

Без никакво предупреждение Сузана усети как менструумът плисна от нея и полетя към мъчителката на Джерихо. Всичко стана за миг. Мярна лицето на Блудницата разтегнато от писъка, после потокът от сребърна светлина я блъсна. Викът на призрака се пръсна на парчета, частици от звука се завъртяха в спирали – хленч, гневен вой – и ударът я вдигна във въздуха.

Както обикновено мислите на Сузана малко изоставаха от менструума. Преди да осъзнае напълно какво прави, светлината започна да разкъсва привидението, в плътта му зейнаха дупки. Блудницата отвърна на нападението – потокът на менструума се понесе обратно към лицето на Сузана. Усети, че по шията ѝ потече кръв, но остриетата само засилиха яростта – разкъсваше врага си сякаш призракът беше хартиена салфетка.

Непорочна не бе останала безучастна, а на свой ред се бе хвърлила в атака срещу Сузана. Земята под краката ѝ се разтресе, после се надигна като че ли искаше да я погребее жива, но неуловимото тяло захвърли обратно земната стена и се спусна с удвоен бяс към Блудницата. Въпреки че изглеждаше, сякаш менструумът беше независим, това беше илюзия. Тя знаеше, че владее тази сила, а сега повече от всякога. Нейният гняв я подхранваше, той заглушаваше виковете за милост или извиненията, тя нямаше да бъде удовлетворена докато Блудницата не беше унищожена.

После изведнъж всичко свърши. Виковете на Блудницата секнаха.

Достатъчно, нареди Сузана. Менструумът остави няколко частици прогнила ектоплазма да паднат на опръсканата земя и оттегли светлината си в своята господарка. От атаката до контраатаката и накрая до смъртоносния удар бяха изминали десетина секунди.

Сузана погледна към Непорочна. На окаяното ѝ лице бе изписано пълно учудване. Трепереше от главата до петите, сякаш щеше да припадне. Сузана използва възможността. Не знаеше дали би могла да оцелее след продължителна атака от страна на Магьосницата, а сега определено не беше момента да проверява това. И когато третата сестра се просна с вой сред останките от Блудницата, Сузана побягна.

Приливът на Фугата вече се плискаше навсякъде около тях, и блестящият въздух прикри бягството ѝ. Чак когато измина десетина метра тя се осъзна и се сети за Джерихо. Не се виждаше никакъв близо до мъртвата Блудница. Като се надяваше, че е успял да се измъкне от бойното поле, тя продължи да тича, а в ушите ѝ кънтеше сърцераздирателния писк на Вещицата.

2

Тичаше и тичаше, все си мислеше, че усеща студения дъх на Девата във врата си. Но изглежда беше ѝ се сторило, че я преследва, защото

пробяга повече от миля нагоре по склона на долината без никой да ѝ попречи, премина билото на хълма и светлината на приближаващия се Втъкан свят; избледня зад нея.

Не след дълго Фугата щеше да я настигне, и тогава трябваше да има готова стратегия. Но първо трябваше да си поеме дъх.

Мракът се погрижи за нея. Тя постоя малко, опитвайки се да не мисли много за онова, което току-що бе направила. Но усети как я изпълва някакво неуправляемо въодушевление. Беше убила Блудницата, беше унищожила една от Трите: това беше немалък подвиг. Тази сила в нея винаги ли бе била толкова опасна? Зреела е без нейно знание, помъдрявала е, станала бе смъртоносна.

Нещо я накара да си спомни за книгата на Мими, която вероятно още беше във владение на Хобарт. Сега повече от всякога тя се надяваше, че книгата би могла да я научи на нещо повече за това какво беше тя, и как да се възползва от това. Ще трябва да си върне книгата, дори ако това означава отново да се изправи лице в лице срещу Хобарт.

Докато обмисляше това чу името си, или нещо подобно на него. Погледна по посока на гласа и там, на няколко метра от нея, стоеше Джерихо.

Той наистина беше избягал от хватката на Блудницата, въпреки че лицето му беше издрано от безплътните пръсти на сестрата. Съсипаното му тяло едва се държеше, и още докато изричаше за втори път името на Сузана и протягаше изранените си ръце към нея, краката му не издържаха и той падна по очи.

Тя се озова при него за миг, коленичи и го обърна. Беше лек като перце. Сестрите го бяха изцедили до капка, единствено искрицата воля му бе помогнала да тръгне залитайки след нея. Те можеха да вземат кръвта, и семето, и мускулите. Но той бе запазил любовта.

Сузана го привлече към себе си. Главата му се отпусна на гърдите ѝ. Дишането му беше учестено и слабо, студеното му тяло непрекъснато потръпваше. Тя го погали по главата, отслабващата светлина около нея пробягваше по пръстите ѝ.

Но той не се задоволи само с това да бъде прегърнат – отблъсна се леко от тялото ѝ за да може да вдигне ръка и да докосне лицето ѝ. Вениите на врата му се издуха от усилието да проговори. Тя го приласка, каза че по-късно ще имат време да говорят. Той обаче леко поклати глава, и както го държеше Сузана почувства колко близо беше краят. Не се престори, че не знае. Беше дошло времето да умре, и той бе потърсил прегръдките ѝ като място, където да изпълни това задължение.

– О, миличкия ми... рече тя с болка в гърдите, – ...миличкия ми...

Той се опита отново да каже нещо, но езикът не му се подчиняваше. Чуваха се само тихи звуци, които тя не разбираше.

Притисна го по-близо до себе си. Този път Джерихо не се възпротиви, а се хвана за рамото ѝ и се доближи още повече, за да може да ѝ каже нещо. Сега тя разбра думите, нищо че бяха тихи като въздишки.

– Не се страхувам – рече той, и последната дума бе произнесена с последния му дъх, който докосна бузата ѝ като целувка.

После ръката му се отпусна и се плъзна от рамото ѝ, очите му се затвориха и той я напусна.

Една горчива мисъл мина през ума ѝ – последните му думи бяха не просто израз, а молба. Единствено на Джерихо бе казала как в склада менструумът бе изтръгнал Кал от безсъзнание. Беше ли това Не се страхувам негов начин да каже: Остави ме на смъртта? Не бих ти благодарил за възкресението?

Каквото и да бе искал да каже, тя никога нямаше да разбере.

Положи го внимателно на земята. Някога той бе изричал любовни слова, които се възпротивяваха на състоянието им и се превръщаха в светлина. Знаеше ли и други слова, които да се възпротивят на смъртта, или вече се беше запътил натам, закъдето бе тръгнала и Мими, прекъснал всякакви връзки със света, в който Сузана още живееше?

Така изглеждаше. Въпреки че се вираше в тялото докато я заболяха очите, то не издаде нито звук. Той го беше оставил на земята, и нея също.

XI. КАЛ ПЪТУВА НА СЕВЕР

1

Пътуването на Кал на север продължи през цялата нощ, но той не се умори. Може би плодовете поддържаха сетивата му така свръхестествено ясни, или пък някакво новооткрито чувство за целенасоченост, което го подтикваше напред. Той съдържаше аналитичните си способности и вземаше решения за маршрута по инстинкт.

Дали не го направляваше същото онова сетиво, което притежаваха гълъбите? Сетиво-сън, извън обхвата на интелекта и разума: насочване към дома? Така го чувстваше. Че се бе превърнал в птица, която се ориентира не по звездите (те бяха закрити от облаците), нито по магнитния

полюс, а от простия стремеж да се върне у дома – обратно в овощната градина, където бе стоял сред кръга от любящи лица и бе произнасял стиховете на Лудия Муни.

Докато караше търсеше в паметта си други такива откъси, за да има нещо ново, което да изпълни следващия път. Спомняше си кратки стихчета от детството, отделни редове, които бе научил повече заради мелодията, отколкото заради смисъла им.

„Голо небе ходи навред,
бълва морета и розов цвят,
после облича вятър и дъжд,
и просто съблича ги пак.“

И като дете, и сега, не беше съвсем сигурен какво означават някои от тях, но те се въртяха в устата му като ментови бонбони, сигурни в ритъма и римите си.

Някои имаха по-остро жило:

„Морът по семействата
не е вродена болест,
а стъпка по следите
оставени от друг.“

Други бяха части от стихотворения, които или беше забравил, или никога не бе научил докрай. Особено едно непрекъснато се въртеше в главата му.

„Как обичам шарените коне!
Най-добри са те, шарените коне!“

Това беше последният ред от нещо, предполагаше той, но какво, не можеше да си спомни.

Имаше още много други фрагменти. Рецитираше стиховете отново и отново докато караше, изглаждаше дикцията си, откриваше на места нови ударения, нови ритми.

Никой не подсказваше в главата му, поетът беше съвсем замлъкнал. Да не би пък той и Лудия Муни най-после да бяха проговорили в един глас?

2

Пресече границата с Шотландия към два и половина през нощта и продължи да кара на север. Пейзажът ставаше все по-планински и все по-рядко населен. Огладняваше и мускулите започнаха да го болят след толкова часове непрекъснато каране, но само Армагедон би го принудил да намали или да спре. Всяка миля го приближаваше към Страната на чудесата, в която го очакваше живот, отлаган толкова дълго.

XII. РЕШЕНИЕ

1

Сузана остана дълго до тялото на Джерихо, мислеше, като през цялото време се опитваше да не мисли. Надолу по хълма разтъкването продължаваше: приливът на Фугата приближаваше към нея. Тя обаче не можеше да се изправи пред красотата ѝ, не и в този момент. Когато нишките стигнаха на петдесетина метра тя се оттегли, оставяйки тялото на Джерихо там, където лежеше.

Зората осветяваше облаците над главата ѝ. Тя реши да се качи някъде по-високо, за да вижда всичко когато се разсъмне. Колкото по-нависоко отиваше, толкова по-силно духаше вятърът, студен вятър от север. Но си струваше треперенето, защото от възвишението, където бе застанала, се откриваше чудесна панорама, и когато денят настъпи тя разбра колко хитро бе избрал долината Шадуел. Беше обградена отвсякъде от стръмни хълмове, по чиито склонове нямаше никакви сгради, било и най-прости. Всъщност единственият признак за човешко присъствие беше примитивният път, по който конвоят бе стигнал дотук, който най-вероятно през последните двадесет и четири часа бе използван повече отколкото през цялото си съществуване.

Именно на този път тя видя колата когато светлината на утрото оцвети хълмовете. Тя пропъзля малко по билото на хълма и после спря. Шофьорът, който изглеждаше микроскопичен от позицията на Сузана, излезе и огледа долината. Изглежда Фугата долу не беше видима за този случаен свидетел, защото той се върна обратно в колата почти веднага, сякаш разбрал, че е завил по погрешен път. Той обаче не се върна, както тя очакваше, а махна колата от пътя и я скри сред храстите. После

отново слезе и тръгна по посока към нея на зиг-заг по осеяния с големи камъни склон.

Сега вече ѝ се стори, че го позна, започна да се надява, че очите не я лъжат, и че това наистина е Кал, който идва при нея.

Дали я беше видял? Тя изтича малко за да съкрати разстоянието между тях, после се качи на една скала и замаха с ръце. Сигналят ѝ остана незабелязан няколко секунди, докато той случайно не погледна натам. Спря се и засенчи очи с ръка. После смени посоката и започна да се изкачва по склона към нея и да! Наистина беше Кал. Дори и тогава тя изпита страх да не се е заблудила, докато шума от тежкото му дишане и скърцането на подметките по росната трева не стигнаха до слуха ѝ.

Последните няколко метра помежду им той измина по-скоро залитайки, отколкото тичайки, и изведнъж само миг я делеше от него – тя разтвори ръце и се втурна в прегръдките му, притискайки го към себе си.

Този път тя каза:

– Обичам те – и отвърна на усмивката му с целувки и още целувки.

2

Разказаха накратко историите си колкото можаха по-бързо, оставяйки съдържанието за по-спокойни времена.

– Шадуел вече не иска да продава Фугата – рече Сузана. – Иска да я притежава.

– И да се прави вечно на Пророк?

– Съмнявам се. Щом установи контрол, ще зареже всякакви преструвки.

– Тогава трябва да му попречим да установи контрол – каза Кал. – Да махнем маската му.

– Или просто да го убием.

– Тогава да не се мотаем – кимна той.

Изправиха се и огледаха света, който сега изпълваше надлъж и шир долината под тях. Разтъкването още не беше завършило: жички светлина пълзяха през тревата и пръскаха флора и фауна по пътя си.

Отвъд границата между Царството и Втъкания свят блестеше обетованата земя. Сякаш Фугата беше събудила някакъв свой сезон, и този сезон беше вечна пролет.

Имаше светлина и в трепкащите дървета, и в полята, и в реките, но

тя не идваше от покритото с облаци небе над главите им, а струеше от всяка пъпка, от всяка капчица. Дори най-древните камъни в този ден бяха създадени наново. Като стиховете, които Кал репетираше докато караше. Стари светове, нова магия.

– Тя ни очаква – рече той.

Тръгнаха заедно надолу по хълма.

Осма част ЗАВРЪЩАНЕТО

„Искаше да ми кажеш
нещо, дете – но спря
преди да започнеш.“

Уилям Конгрив;
„Старият ерген“

I. СТРАТЕГИЯ

Освободителната армия на Шадуел се състоеше от три главни батальона.

Първият, определено най-големият, включваше масата от последователи на Пророка – приобщените към вярата чиято разпаленост той бе възбудил до фанатизъм и чиято преданост към него и обещанията му за нова ера нямаха граници. Беше ги предупредил, че ще има кръвопролития, и наистина щеше да се пролее кръв, много от тяхната кръв. Те обаче бяха готови за тази жертва. Всъщност по-буйната фракция сред тях, главно Ий-ми, най-лудите глави от Родовете, направо горяха от нетърпение да строшат нечии кости.

Шадуел с вече беше използвал този ентузиазъм – макар и дискретно – когато случайни членове на паството му поставяха под въпрос неговите проповеди, и беше готов да го използва пак при най-малкия признак на отпускане в редиците. Разбира се, той щеше да направи каквото може за да подчини Фугата с помощта на реториката, но не смяташе, че шансовете му са големи. Лесно беше да подлъже своите последователи – животът им в Царството до такава степен ги беше залял с полустини, че бяха готови да повярват на всяка измислица, стига да е добре рекламирана. Но Виждащите които бяха останали във Фугата нямаше да се заблудят толкова лесно. И тогава щяха да заиграят палките и

пистолетите.

Втората част от армията му включваше съучастниците на Хобарт, подобрани членове на Отряда който той старателно беше подготвил за деня на революцията, който така и не настъпи. Шадуел ги беше запознал с удоволствията в самото си и всички те намериха в гънките му по нещо, за което си заслужаваше да продадат душите си. Сега те бяха неговия Елит, готови да защитават персоната му до смърт, ако обстоятелствата го наложат.

Третият и последен батальон беше по-незабележим от другите два, но затова пък не по-малко мощен. Неговите войници бяха копелетата, синовете и дъщерите на Блудницата: неизброима и недисциплинирана папlach, които обикновено слабо приличаха на бащите си и по природа бяха от леко обезумели до напълно побеснели. Шадуел се беше погрижил сестрите да скрият добре подопечните си, защото те бяха доказателство за поквара, с която Пророка не биваше да бъде свързан, но те чакаха, драскайки покривалата с които ги беше завила Непорочна, готови да бъдат пуснати, ако по време на кампанията се наложи да прибягнат до такива ужаси.

Той беше планирал нашествието си прецизно като Наполеон.

Първата фаза, която започна един час след разсъмване, предвиждаше да отиде в Дома на Капра и да се изправи срещу Съвета на Родовете преди да имат време да обсъдят положението. Пътуването дотам бе осъществено като триумфален марш. Колата на Пророка със затъмнени стъкла, които скриваха пътуващите в нея от очите на любопитните, водеше конвой от десетина автомобили. Шадуел седеше на задната седалка, а до него беше Непорочна. Докато пътуваха той изказа съболезнованията си за смъртта на Блудницата.

– Аз съм много опечален... – каза той тихо, – ... загубихме ценен съюзник.

Непорочна не каза нищо.

Шадуел извади от джоба на самото си смачкана кутия цигари и запуши. Цигарата и начинът по който пушеше – лакомо, като че ли някой щеше да му я дръпне от устата в следващия миг, никак не пасваха на маската която носеше.

– Мисля, че и двамата съзнаваме как това променя нещата – рече той вяло.

– Какво променя?

Харесваше му безпокойството, изписано ясно на лицето й.

– Узвима си – напомни й Шадуел. – А сега повече от всякога. Това

ме тревожи.

– Нищо няма да ми се случи – възрази тя.

– Да, но би могло – продължи той тихо. – Не знаем каква съпротива ще срещнем. Би било разумно да се оттеглиш напълно от Фугата.

– Не! Искам да ги видя как горят.

– Това е разбираемо. Но ще се превърнеш в мишена. А ако те загубим, губим и достъп до децата на Блудницата.

Непорочна се обърна и го изгледа.

– За това ли става въпрос? Искаш копелетата?

– Ами... мисля, че има някои тактически...

– Вземи ги – прекъсна го тя. – Вземи ги, твои са. Подарък от мене.

Не искам да ми се напомня за тях. Аз презирах желанията ѝ.

Шадуел направи опит да се усмихне.

– Моите благодарности – каза той.

– Няма за какво. Само ме остави да гледам пожарите, това е всичко, което искам.

– А, разбира се. Абсолютно.

– И искам да намерят жената. Сузана. Искам да я намерят и да ми я предадат.

– Твоя е – отвърна Шадуел, като че ли нямаше нищо по-просто от това. – Но има едно нещо. Децата. Има ли някаква особена дума, която трябва да използвам, за да ги повикам?

– Има.

– Тогава по-добре ми я кажи – той дръпна от цигарата. – Щом като са мои.

– Просто ги извиквай с имената, които тя им даде. Това ще ги отприщи.

– А какви са им имената? – попита той и бръкна в джоба си за писалка.

Докато тя изреждаше Шадуел ги надраска на гърба на цигарената кутия, за да не ги забрави. След като приключиха със сделката изминаха останалата част от пътя в мълчание.

II. ПОГРЕБАЛНАТА КОМАНДА

Първото задължение на Сузана и Кал беше да намерят тялото на Джерихо, което им отне цял половин час. Пейзажът на Фугата отдавна бе завзел мястото, където го беше оставила, и просто късметът им

помогна да го открият.

Късмет, и детска гълчава. Джерихо не беше останал без компания. Две жени и половин дузина дечурлига, накъде между две и седем години, стояха (и играеха) около трупа.

- Кой е той? – попита една от жените, когато се приближиха.
- Името му е Джерихо – отвърна Сузана.
- Беше – поправи я едно от децата.
- Беше.

Кал зададе неизбежния, и деликатен, въпрос:

- Какво правите с телата тук? Искам да кажа... къде да го отнесем?
- Жената се ухили със забележително беззъба усмивка.

- Оставете го тук – рече тя. – Той няма да има нищо против, нали?

Погребете го.

Погледна с обич най-малкото си момче, което беше голо и мръсно, а косата му пълна с листа.

- Ти как мислиш? – запита го тя.

То извади палеца от устата си и викна: – Погребете го! – и останалите деца веднага започнаха да скандират. – Погребете го! Погребете го! – разкрещяха се те, а едно от тях веднага коленичи и започна да рови земята като помиар, който търси кокал.

- Сигурно има някакви формалности – обади се Кал.
- Значи ти си Кукувица? – попита една от майките.
- Да.

- А той? – тя посочи Джерихо.

- Не – каза Сузана. – Той беше Бабу, и чудесен приятел.

Всичките деца вече се бяха заловили да копаят, смеейки се и замервайки се с шепи пръст, докато работеха.

– Струва ми се, че е бил готов да умре – обърна се жената към Сузана. – Като го гледам как изглежда.

- Така беше – промърмори Сузана.

– Тогавя трябва да го сложите в земята и да свършите с това – продължи жената. – Това са само кости.

Кал трепна при тези думи, но те като че ли трогнаха Сузана.

- Знам – рече тя. – Знам, че е така.

- Децата ще ви помогнат да изкопаете дупка. Те обичат да копаят.

- Така добре ли е? – попита Кал.

– Да – отвърна Сузана с внезапна увереност. – Да, добре е, – и коленичи с Кал до децата да копаят.

Работата не беше лесна. Почвата беше тежка и влажна, и двамата

бързо се изкаляха. Но самото напрежение, и фактът, че се бореха със земята под която щяха да положат Джериho, облекчаваха здравословния и странно приятен труд. Копаха дълго, а през това време жените ги наблюдаваха, наглеждаха децата и пушеха лула с някакъв лютив тютюн.

Докато работеха Кал се замисли за това, колко често Фугата и нейните хора бяха обърквали очакванията му. Ето и сега – бяха коленичили и копаеха гроб с шумна група деца: неговите мечти не бяха го подготвили за това. По свой си начин обаче това беше по-реално отколкото би могъл да се надява – под ноктите му се набиваше мръсотия, а сополивото хлапе до него небрежно ядеше някакъв червей. Това съвсем не беше сън, а пробуждане.

Когато дупката стана достатъчно дълбока за да скрие добре Джериho, те се заеха да го преместят. В този момент Кал вече не можеше да допусне участието на децата. Когато се опитаха да помогнат, той им каза да стоят настрана.

– Нека помогнат – сгълча го едната от жените. – Това им е приятно.

Той погледна към редицата деца, които сега приличаха на човечета от кал. Очевидно горяха от желание да носят тялото, с изключение на онова, което ядеше червея – то още седеше на ръба на гроба и си клатеше краката в дупката.

– Това не е работа за деца – възрази Кал. Безразличието на майките към нездравите увлечения на децата беше някак си отблъскващо.

– Така ли? – учуди се една от жените и за кой ли път напълни отново лулата. – Вие да не би да знаете нещо повече за това от тях?

Той я изгледа с неприязън.

– Хайде – предизвика го тя. – Кажете им какво знаете.

– Не знам нищо – съгласи се Кал с неохота.

– Тогава от какво се страхувате? – попита го тя спокойно. – Щом няма от какво да се страхувате, защо не ги оставите да си поиграят?

– Може би тя е права, Кал – Сузана сложи ръката си върху неговата. – И мисля, че на него би му харесало. Той не си падаше по сериозни неща.

Кал не беше убеден, но моментът не беше подходящ за спорове. Вдигна рамене и децата хванаха с малките си ръце тялото на Джериho, за да го положат в гроба. При това бяха много нежни и внимателни, без да ги принуждава никаква формалност или обичай. Едно от момиченцата с леко докосване махна бучка пръст от лицето на мъртвеца, а братята и сестрите ѝ нагласиха ръцете и краката му в земното легло. После се оттеглиха без да кажат нито дума и оставиха Сузана да го целуне по

устните. Едва тогава, най-накрая, тя тихо изхлипа.

Кал взе шепя пръст и я хвърли в гроба. Това сякаш бе знак за децата и те започнаха да зариват тялото. Свършиха бързо. Дори майките се приближиха до гроба и хвърлиха по една шепя – прощален жест към този човек, когото познаваха единствено като предмет на спор.

Кал си помисли за погребението на Брендън, за ковчега преминал през спуснатите завеси докато един блед млад свещеник тихо пееше някакъв химн. Този край беше по-добър, в това нямаше съмнение, и усмивките на децата бяха някак си по-подходящи от молитви и утешения.

Когато всичко свърши Сузана намери сили да надвие мъката си и благодари на гробокопачите и майките им.

– След толкова копане – каза най-голямото от момичетата, – надявам се, че ще поникне.

– Непременно – отвърна майка ѝ, но не личеше че го казва, за да ѝ угоди. – Винаги поникват.

След тази необичайна забележка Кал и Сузана продължиха по пътя си към Дома на Капра. Те дори не знаеха, че там скоро щяха да пируват мухите.

III. РАЗСЕДЛАНИЯТ КОН

1

Милиардерът на Хамбургерите Норис отдавна бе забравил какво означава да се отнасят с него като с човек. Шадуел го използваше за други цели. Най-напред, разбира се, при първото събуждане на Втъкания свят, като кон. После, когато човек и кон се върнаха в Царството и Шадуел пое мантията на Пророка, като табуретка за крака, дегустатор или шут – обект на всички унижителни прищевки на Търговеца. Норис не оказваше никаква съпротива. Докато беше под въздействието на магиите от сакото на Шадуел, той бе мъртъв за собствената си личност.

Но тази нощ съществуването омръзна на Шадуел. Отвсякъде беше заобиколен от нови васали и унижението на някогашния плутократ се беше превърнало в досадна шега. Преди разтъкването той остави Норис на грубия произвол на Елита, да бъде техен лакей. Но тази грубост беше нищо в сравнение с другата: оттеглянето на илюзията, която бе спечелила подчинението на Норис.

Норис не беше глупав. Когато премина шока от пробуждането –

след като се видя изранен от глава до пети – той скоро осъзна какво се бе случило с него в последно време. Не знаеше колко време бе изминало откакто се подлъга по номера на Шадуел (в някакъв град в Тексас го бяха обявили за мъртъв и жена му вече се беше оженила за брат му), а и смътно си спомняше за неудобствата и обидите, които се бяха струпали върху него през периода на робството. Но беше сигурен в две неща. Първо, че сегашното му падение се дължи на Шадуел, и второ, че Шадуел ще си плати за удоволствието.

Първата му задача беше да избяга от новите си господари, и по време на разтъкването това стана лесно. Те дори не забелязаха, че се е измъкнал. Втората цел беше да намери Търговеца, а това по негова преценка можеше да стане най-добре с помощта на някаква полиция, съществуваща в тази особена страна. За тази цел той се обърна към първата група Виждащи които среща, и поиска да го заведат при някое началство. Те очевидно не бяха впечатлени от исканията му, но се отнесоха към него с подозрение. Нарекоха го Кукувица, което го засегна, и после го обвиниха, че е влязъл на чужда територия. Една от жените дори предположи, че е шпионин и трябва да бъде отведен незабавно при висшестоящите, а Норис използва това за да ѝ напомни, че през цялото време точно това е искал.

И така, отведоха го.

2

Именно по този начин малко по-късно отхвърленият кон на Шадуел се озова при Дома на Капра. Там по това време цареше голямо раздвижване. Пророкът беше пристигнал преди половин час, завършвайки триумфалния си марш, но Съветниците отказаха да го допуснат на свещената земя преди първо да обсъдят дали това отговаря на етичните правила.

Пророкът обяви, че е готов да се подчини на прекалената им предпазливост (в края на краищата, нима не е изразител на волята на Капра?, той разбира деликатността на момента), и затова остана зад черните стъкла на колата си докато Съветниците оправят въпроса.

Бяха се насъбрали тълпи, нетърпеливи да видят Пророка на живо и очаровани от колите. Атмосферата беше наситена с наивна възбуда. Пратеници разнасяха съобщения напред-назад между хората в Дома и водача на конвоя, който чакаше на прага, докато накрая обявиха, че

Пророка действително ще бъде допуснат в Дома на Капра, при условие че влезе бос, и сам. Очевидно Пророкът се съгласи с това, защото само няколко минути след съобщението вратата се отвори и великият мъж излезе, бос, и се приближи към прага. Множеството се притисна напред да го види по-добре – този Спасител, който им беше осигурил безопасност.

Норис беше отзад в тълпата и мярна фигурата му само за миг. Не видя лицето му. Но видя добре сакото, и го позна мигновено. Това беше същата дреха, с която го беше измамил Търговеца. Как би могъл да забрави светеция плат? Това беше сакото на Шадуел. А от това следваше, че този който го носи, е Шадуел.

Видът на сакото му напомни за униженията, които бе изпитал в ръцете на Шадуел. Спомни си ударите и ругатните, спомни си презрението. Изпълнен с бяс той се изтръгна от ръцете на мъжа, който го държеше, и се провря през тълпата от зрители към вратата на Дома на Капра.

Когато излезе отпред видя за миг сакото и как човекът, който го носеше, влезе вътре. Опита се да го последва, но един от охраната на входа му препречи пътя. Бутнаха го назад, тълпата се смееше и аплодираше странното му поведение, какви идиоти бяха!

– Аз го познавам! – изкрещя той, докато Шадуел изчезваше от погледа му. – Познавам го!

Изправи се и пак се затича към вратата, като в последния момент смени посоката. Пазачът се подведе и хукна да го гони в тълпата. Животът на Норис като лакей го беше научил на някои стратегически похвати – избегна хватката на пазача, спусна се към неохраняемата врата и скочи през прага преди преследвачът да успее да го повали.

– Шадуел! – изкрещя той.

В залата на Дома на Капра Пророкът замръзна изричайки някакво ласкателство. Думите му говореха за помирение и разбирателство, но дори и най-заслепеният от събранието не би пропуснал искрата на гнева пламнала в очите на миротвореца при извикването на това име.

– Шадуел!

Той се обърна към вратата. Чу как зад него Съветниците си шепнат нещо. После в коридора навън настъпи разбъркване, врата се отвори изведнъж и там застана Норис, викайки името му.

Конят се сепна като видя Пророка. Шадуел забеляза проявата на колебание. Може би щеше да се измъкне без да разкрият маскарада.

– Шадуел? – обърна се той към Норис. – Боя се, че не познавам човек с такова име. Познавате ли господина? – попита той Съветниците.

Те го гледаха с открито подозрение, особено един старец в центъра на групата, който не бе откъснал злия си поглед от Пророка откакто Шадуел влезе в този коптор. Сега вече заразата на съмнението се беше разпространила, дявол да го вземе.

– Сакото... обади се Норис.

– Кой е този човек? – попита Пророка. – Моля ви някой да го изведе навън. Мисля, че е малко луд – той се опита да го обърне на шега.

Никой не помръдна, никой освен коня. Норис пристъпи крещейки към Пророка.

– Знам какво направи с мене! Не си мисли, че не знам. Ще те съдя докато ти съдера задника, Шадуел. Или който и да си, по дяволите.

На външната врата отново настъпи раздвижване. Шадуел вдигна поглед и видя как двама от най-добрите хора на Хобарт бльснаха настрани пазача и идваха да му помогнат. Отвори уста да им каже, че може да се справи с положението, но преди да изрече и дума Норис с изкривено от гняв лице се нахвърли върху врага си.

Елитът на Пророка имаше стриктни заповеди за подобни обстоятелства. Никой, ама никой, не биваше да докосва любимия им предводител. Без нито секунда колебание двамата мъже извадиха пистолетите от кобурите и застреляха Норис на място.

Той падна напред в краката на Шадуел и кръвта бликна ня ярки струи от раните му.

– Боже Господи – процеди през зъби Шадуел.

Норис умря преди да заглъхне ехото от изстрелите на екзекуторите. Сякаш стените не можеха да повярват на звука, повтаряха го отново и отново, докато потвърдят прегрешението. Навън сред тълпата бе настъпила пълна тишина, мълчеше и събранието зад него. Можеше да почувства обвинението в погледите им.

– Това беше глупаво – измърмори той на убийците. После разтвори широко ръце и се обърна към съветниците:

– Моля за извинение за този злощастен...

– Не си желан тук – обади се един от множеството. – Ти донесе смърт в Дома на Капра.

– Беше недоразумение – отвърна той тихо.

– Не.

– Настоявам да ме изслушате.

– Не.

Шадуел леко се усмихна.

– И вие наричате себе си мъдри. Повярвайте ми, ако това е вярно,

ще изслушате това, което имам да кажа. Не съм дошъл сам. С мен има хора – ваши хора, Виждащи. Те ме обичат, защото искам Фугата да преуспее, както и те го искат. Сега... готов съм да ви позволя да споделите моята мечта и триумфът, който ще последва, ако желаете. Но повярвайте ми, ще освободя Фугата, със или без вашата подкрепа. Ясно ли се изразих?

– Махай се отгук – каза старецът, който го беше наблюдавал.

– Внимавай, Месмерис – обади се един от останалите.

– Вие като че ли не разбирате – продължи Шадуел. – Аз ви нося свобода.

– Ти не си Виждащ – отвърна Месмерис. – Ти си Кукувица.

– И какво ако съм?

– Ти влезе тук с измама. Ти не чуваш гласа на Капра.

– О, аз чувам гласове – рече Шадуел. – Чувам ги високо и ясно. Те ми казват, че Фугата е беззащитна. Че нейните водачи твърде дълго са се крили. Че са слаби и изплашени.

Огледа лицата пред себе си и видя, трябваше да го признае, малко слабост или страх, както говореше: само стоицизъм, който щеше да издържи по-дълго от времето с което разполагаше. Погледна към мъжете които застреляха Норис.

– Струва ми се, че нямаме избор. – Те отлично разбраха сигнала. Оттеглиха се. Шадуел се обърна отново към Съветниците.

– Искаме да напуснеш – заяви отново Месмерис.

– Това ли е последната ви дума?

– Това – рече той.

Шадуел кимна. Изминаха няколко секунди, през които никой не помръдна. После вратата се отвори отново и въоръжените мъже се върнаха. Бяха довели още четирима от Елита – екзекуторна команда от шестима души. Строиха се в редица от двете му страни.

– Моля ви за последен път, не ми се противопоставяйте.

Съветниците изглеждаха повече учудени, отколкото уплашени. Бяха преживели живота си в този свят на чудеса, но за пръв път пред тях се изправяше арогантност, на която очите им не можеха да повярват. Дори когато убийците вдигнаха оръжията си, те не помръднаха, не изрязаха никакъв протест. Само Месмерис попита:

– Кой е Шадуел?

– Един търговец, когото някога познавах – отвърна мъжът с хубавото сако. – Но той вече е мъртъв.

– Не – възрази Месмерис. – Ти си Шадуел.

– Наричайте ме както искате – каза Пророка. – Само преклонете глава пред мене. Наведете главите си и всичко е простено.

Но пак никой не помръдна. Шадуел се обърна към мъжа вляво от него и взе пистолета от ръката му. Насочи го към сърцето на Месмерис. Между двамата имаше не повече от четири метра – и слепец би убил от такова разстояние.

– Повтарям пак: наведете главите си.

Най-последно неколцина от събранието като че ли разбраха сериозността на положението си, и се подчиниха. Повечето обаче продължаваха да го гледат, гордостта, глупостта или просто неверието им не позволяваха да се примирят.

Шадуел разбра, че за него бе настъпил решаващия момент. Трябваше или да натисне спусъка веднага, и по този начин да си купи цял един свят, или да напусне залата за продажби и никога да не се връща. В този миг си спомни как стоеше на върха на някакъв хълм и Фугата беше в краката му. Този спомен наклони везните. Той стреля.

Куршумът влезе в гърдите на Месмерис, но не потече кръв, той не падна. Шадуел стреля отново, и трети път, за по-сигурно. Всеки изстрел попадеше в целта, но мъжът не падеше.

Търговецът усети как през шестимата около него премина тръпка на паника. На устата им беше същият въпрос, който си задаваше и той: защо старецът не умираше?

Той стреля за четвърти път. Куршумът удари жертвата, но тя направи крачка напред към бъдещия езекутор и вдигна ръка сякаш за да изтръгне димящото оръжие от ръката на Шадуел.

Това движение беше достатъчно, за да тласне единият от шестте отвъд границата на самоконтрола. С креслив вик той започна да стреля в тълпата. Истерията му мигновено възпламени и останалите. Изведнъж всички започнаха да стрелят, изпразваха пълнителите в желанието си да затворят обвиняващите очи пред тях. Залата за секунди се изпълни с дим и трясък.

През дима Шадуел видя как човека, в който той стреля пръв, завърши движението започнало с неговия изстрел. После Месмерис падна напред, мъртъв. Това не спря стрелбата, оръжията продължаваха да гърмят. Имаше неколцина Съветници, които бяха паднали на колене с наведени глави както искаше Шадуел, други се мъчеха да се скрият в ъглите на залата. Но повечето просто бяха застреляни там където стояха.

Всичко свърши така изведнъж, както започна.

Шадуел захвърли пистолета и въпреки че не обичаше кланиците, се

насили да огледа касапницата пред себе си. Знаеше, че онзи който иска да бъде Бог, е длъжен да не отвръща поглед. Предумишленото невежество беше последното извинение за човечността, а той скоро щеше да превъзмogne това състояние.

А когато огледа обстановката тя не му се стори толкова непоносива. Можеше да гледа купищата трупове и да ги възприема като празни торби, каквито си бяха.

Но докато се обръщаше към вратата нещо го накара да трепне. Не гледка, а спомен: последното движение на Месмерис. Това пристъпване напред, вдигнатата ръка. Той не беше разбрал значението му досега. Човекът искаше да му се плати. Колкото и да се мъчеше да открие някакво друго обяснение, Шадуел не можа.

Той, някогашният Търговец, накрая бе станал купувач, и предсмъртният жест на Месмерис е бил предназначен да му напомни това.

Ще трябва да задейства кампанията. Да смаже съпротивата и да се добере до Спиралата колкото е възможно по-бързо. Щом веднъж дръпне булото от облаци, щеше да бъде Бог. А Боговете бяха недостижими за исковете на кредиторите, живи или мъртви.

IV. ВЪЖЕИГРАЧИТЕ

1

Кал и Сузана вървяха бързо, доколкото им позволяваше любопитството. Въпреки неотложната мисия имаше много неща, които забавяха крачките им. Светът наоколо разкриваше такава плодовитост, и толкова изключителен разум при създаването си, че те се усетиха как често коментират забележителностите, и накрая се отказаха – просто гледаха. Сред представлението на флората и фауната около тях не видяха нищо, което да не съществува и в Царството на Кукувиците, но нито едно от нещата тук – от малките камъчета до птиците, и всички неща между тях – не беше останало недокоснато от някаква преобразяваща магия.

Пътят им пресичаха същества, които имаха далечна прилика със семействата на лисиците, зайците, котките и змиите, но само далечна. А една от промените в тях беше пълната липса на боязън. Нито едно от тях не побягна пред новодошлите – само поглеждаха към Сузана и Кал, нехайно признавайки съществуването им, и продължаваха по своите си работи.

Това би могло да бъде Райската градина – или опиумен сън за нея – но шумът на някакво зле настроено радио разсея илюзията. Иззад малка горичка от сребърни брези долитаха фрагменти от музика и гласове, прекъсвани от пронизителен вой и прашене на статично електричество, а всичко това беше прекъсвано от възторжени възклицания. Те обаче скоро бяха заменени от викове и заплахи, които ставаха все по-гневни докато Кал и Сузана се провираха между дърветата.

От другата страна имаше поле с висока изсъхнала трева, а сред нея – трима младежи. Единият от тях балансираше на отпуснато въже между два стълба и наблюдаваше как другите двама се бият. Причината за ожесточението беше видна от само себе си: радиото. По-ниският от двамата, чиято коса беше толкова руса, че изглеждаше бяла, бранеше собствеността си от по-едрия противник, но безуспешно. Агресорът изтръгна апарата от ръцете на младежа и го захвърли в полето. Той се удари в една от поръбените от времето статуи, които стърчаха полуизгубени в тревата, и песента му изведнъж секна. Собственикът се нахвърли върху унищожителя с бесни крясъци:

– Копеле такова! Счупи го! Счупи го, по дяволите.

– Това беше Кукувиче лайно, де Боно – отвърна другия младеж, отбивайки с лекота ударите. – Не бива да бъркаш в лайната. Майка ти не ти ли казвала?

– То беше мое! – извика в отговор де Боно, прекрати атаката и тръгна да си търси собствеността. – Не искам да го пипаш с мръсните си ръце.

– Господи, направо си за съжаление, знаеш ли?

– Млъквай, скапаняк! – сопна се де Боно. Не можеше да открие радиото във високата трева и това засилваше яда му.

– Галин е прав – обади се с тънък глас кацналият на въжето.

Де Боно измъкна от джоба на ризата си очила с телени рамки и се наведе да търси трофея.

– Това е поквара – рече младежът на въжето, който се бе заел да изпълнява серия от сложни стъпки: троен скок. – Старбрук ще ти откъсне топките, ако разбере.

– Старбрук няма да разбере – изръмжа де Боно.

– А, ще разбере – каза Галин и погледна към въжеиграча. – Защото ти ще му кажеш, нали Толър?

– Може би – беше отговорът, придружен от самодоволна усмивка.

Де Боно намери радиото. Вдигна го и го разклати. Не излезе никаква музика.

– Гадняр такъв – обърна се той към Галин. – Виж какво направи.

Сигурно в този момент би подновил атаката си, но Толър забеляза от въжето, че ги наблюдават.

– Кой сте вие, по дяволите? – попита той.

И тримата обърнаха погледи към Сузана и Кал.

– Това е Полето на Старбрук – каза Галин заплашително. – Той не обича тук да идват жени.

– Не забравяй, че той е един проклетт глупак – де Боно прокара пръсти през косата си и се ухили на Сузана. – И това можеш да му кажеш, ако изобщо се върне.

– Ще му кажа – отвърна мрачно Толър. – Разчитай на мене.

– Кой е този Старбрук? – попита Кал.

– Кой е Старбрук? – повтори Галин. – Всички знаят... – Гласът му заглъхна, осъзна положението. – Вие сте Кукувици.

– Точно така.

– Кукувици? – Толър беше толкова смаян, че едва не загуби равновесие. – В Полето?

Това откритие само накара де Боно да се ухили още повече.

– Кукувици – рече той. – Значи, можете да поправите машината...

Той направи няколко крачки към Кал и Сузана и подаде радиото.

– Ще се опитам – каза Кал.

– Да не си посмял – заплаши ги Галин, Кал или де Боно, или и двамата.

– Това е просто едно радио, за Бога – протестира Кал.

– Това е Кукувиче лайно – отсече Галин.

– Поквара – обяви още веднъж Толър.

– Откъде го взе? – попита Кал де Боно.

– Не е твоя работа – рече Галин. Той направи крачка към нарушителите. – Вече ви казах веднъж: не сте желани тук.

– Мисля, че това е достатъчно, Кал – обади се Сузана. – Остави го.

– Съжалявам – каза Кал на де Боно. – Ще трябва да си го поправиш сам.

– Не знам как – отвърна съкрушен младежът.

– Имаме работа – каза Сузана без да изпуска от очи Галин. – Трябва да вървим. Хайде – тя подръпна Кал за ръката.

– Това е – заключи Галин. – Проклети Кукувици.

– Искам да му счупя носа – заинати се Кал.

– Не сме дошли тук да проливаме кръв, а да попречим на това.

– Знам. Знам.

Кал вдигна рамене за да се оправдае пред де Боно, обърна се и тръгнаха обратно през брезите. Когато стигнаха от другата страна на горичката чуха зад себе си стъпки. И двамата се обърнаха. Де Боно ги следваше, прегърнал радиото си.

– Ще дойда с вас – заяви той без покана. – Можеш да поправиш машината докато вървим.

– Ами Старбрук? – попита Кал.

– Старбрук няма да се върне – отговори де Боно. – Ще чакат докато тревата порасне до задниците им, и пак няма се върне. Имам си по-добра работа.

Той се ухили.

– Чух какво каза машината – каза им той. – Ще бъде един чудесен ден.

2

Де Боно се оказа полезен спътник. Нямаше тема, която да не бъде готов да обсъжда, и ентузиазмът му някак си разсея меланхолията на Сузана след смъртта на Джерихо. Кал ги остави да си приказват. Беше доста зает, опитвайки се да върви и същевременно да поправи радиото. Но успя да повтори предишния си въпрос: откъде се беше слобил де Боно с него по начало?

– От един от хората на Пророка – обясни де Боно. – Даде ми го тази сутрин. Имаше цели кашони.

– Наистина ли? – учуди се Кал.

– Това е подкуп – каза Сузана.

– Мислите, че не зная ли? – отвърна де Боно. – Знам, че нищо не се дава даром. Но не вярвам, че всичко което ми дава някоя Кукувица, е покварено. Това са приказки на Старбрук. Живели сме с Кукувици и преди, и сме оцелели... – той се спря и насочи вниманието си към Кал. – Става ли нещо?

– Още не. Не съм много добър по жиците.

– Може би ще намеря някой в Безподобен – отбеляза де Боно, – който да ми го поправи. Сега вече сме на една плонка разстояние.

– Ние отиваме в Дома на Капра – каза Сузана.

– Ще дойда с вас. Само че през града.

Сузана не беше съгласна.

– Човек трябва да се храни – възрази де Боно. – Стомахът ми си

мисли, че са ми прерязали гърлото.

– Никакви отклонения – заяви Сузана.

– Това не е отклонение – отвърна сияещ де Боно. – Той ни е на път. – Погледна я изкосо. – Не бъди толкова подозрителна. Ти си по-лоша и от Галин. Няма да ви отклони. Вярвайте ми.

– Нямаме време за разходки. Работата ни е спешна.

– При Пророка?

– Да...

– Ето това е Кукувиче лайно – коментира Кал.

– Кой? Пророка? – учуди се де Боно. – Кукувица?

– Страхувам се, че е така – рече Сузана.

– Виждаш ли, Галин донякъде е прав – започна Кал. – Радиото е една малка поквара.

– Аз съм в безопасност – възрази де Боно. – Не може да ме засегне.

– А, така ли?

– Не и тук – де Боно се потупа по гърдите. – Аз съм запечатан.

– Така ли трябва да бъде? – въздъхна Сузана. – Ти да се затвориш в твоите възприятия, а ние в нашите?

– Защо не? Ние нямаме нужда от вас.

– Но ти искаш радиото – изтъкна тя.

– Не чак толкова – изсумтя той. – Ако го загубя, няма да се разрева.

Не струва нищо. Всичките Кукувичи неща са такива.

– Така ли казва Старбрук? – отбеляза Сузана.

– Уф, много умно – отвърна някак си кисело той.

– Аз сънувах това място – намеси се Кал в спора. – Мисля, че много Кукувици го сънуват.

– Вие може да сънувате нас – отвърна безмилостно де Боно. – Ние вас не.

– Това не е вярно. Баба ми обичаше един от вашите хора, и той също я обичаше. Щом можете да ни обичате, можете и да ни сънувате. Така както ние ви сънуваме, ако имаме възможност.

Тя си мисли за Джерихо, разбра Кал, говори абстрактно, но си мисли за него.

– Така ли? – де Боно не беше убеден.

– Да, точно така – отвърна Сузана, неочаквано разпалено. – Това е една и съща история.

– Каква история – не разбра Кал.

– Ние живеем в нея, и те живеят в нея – продължи тя гледайки де Боно. – Това е историята как се раждаме, как се боим от смъртта, и как

любовта ни спасява. – Изрече всичко това с голяма увереност, като че ли за да стигне до това заключение ѝ бе било необходимо доста време, но убеждението ѝ беше непокатливо.

Това за известно време накара опозицията да замълчи. Тримата продължиха да вървят минута-две в мълчание, докато де Боно не заяви:

– Съгласен съм.

Тя го погледна.

– Наистина ли? – очевидно беше изненадана.

– Една история? – кимна той. – Да, това има смисъл. В края на краищата и за вас, и за нас, всичко е едно и също, със или без магии. Точно както казваш. Раждаме се, умираме: и междуременно се обичаме. – Промърмори някакво одобрение и добави: – Но ти знаеш доста повече за последното, разбира се – отбеляза той и се изкикоти неволно. – Нали си голяма жена.

Тя се засмя. Сякаш за да отбележи тържествения момент радиото оживя, за голяма радост на собственика и за изненада на Кал.

– Браво човече – възкликна де Боно. – Браво човече!

Взе го от ръцете на Кал и започна да го настройва, така под този музикален акомпанимент влязоха в изумителния град Безподобен.

V. БЕЗПОДОБЕН

1

Когато тръгнаха по улиците де Боно ги предупреди, че градът е бил изграден доста набързо, и не бива да очакват някакъв образец на градско планиране. Предупреждението обаче не можа да ги подготви напълно за преживяването, което ги очакваше. В това място нямаше и следа от някакъв ред. Къщите бяха поставени една до друга в пълен безпорядък, тунелите помежду им – терминът улици направо ги ласкаеше – бяха толкова тесни и наблъскани с хора, че накъдето и да погледнеш човек, виждаше лица и фасади в целия диапазон от примитивното до барока.

И все пак градът не беше мрачен. Камъните проблясваха, светлина излъчваше и паважът под краката им, осветяваше лицата на хората и превръщаше и най-обикновената стена в случаен шедьовър от светла мазилка и още по-светли тухли.

Каквото и вълшебство да съдържаше градът, то беше не по-малко

от това на неговите обитатели. Дрехите им бяха направени от същата смесица от строгост и омая, която посетителите вече бяха свикнали да разпознават като присъща на Виждащите: но тук, в това най-близко до градската среда място във Фугата, стиловете бяха достигнали нови крайности. Навсякъде се виждаха забележителни облекла и премени. Официална жилетка звъняща с безброй миниатюрни звънчета. Една жена беше облечена с дрехи закопчани до шията, но цветът им беше толкова близък до цвета на кожата ѝ, че изглеждаше гола. На първаза на един прозорец седеше с кръстосани крака момиче, а около лицето ѝ танцуваха разноцветни панделки, въпреки че нямаше никакъв вятър. Надолу по същата улица един мъж с мека шапка изтъкана от собствените му коси разговаряше с дъщерите си, а на съседната врата друг с костюм от възета пееше на кучето си. Разбира се стиловете пораждаха и анти-стилове – край тях минаха подсвирквайки си негърка и бяла жена, голи, само по панталони, пристегнати с връв.

Въпреки че всички изпитваха удоволствие от външния си вид, това не беше самоцелно. Тази сутрин имаха работа: нямаше време за позиране.

Единствените гледки, които изглежда привличаха донякъде вниманието, бяха няколко вехтории от края на двадесети век, с които си играеха неколцина граждани. Несъмнено това бяха още подаръци от Елита на Пророка. Играчки които с времето щяха да загубят блясъка си, както ставаше с всички обещания на Пророка. Нямаше време да се опитат да убедят притежателите на тези лъскави глупости да ги захвърлят: съвсем скоро щяха да открият колко крехки всъщност са подаръците от този източник.

– Ще ви заведе до Лъжците – каза де Боно, докато се провираха през тълпата. – Ще хапнем там, после ще продължим.

Гледки и звуци от всички страни привличаха вниманието на Кукувиците. Дочуваха откъси от разговори на всеки праг и прозорец, и песни (някои от радиоапарати), и смях. Някакво бебе хленчеше в ръцете на майка си, над главите им нещо изляя – Кал вдигна поглед и видя един паун да се разхожда важно на висок балкон.

– Къде изчезна, за Бога? – възкликна Сузана. Де Боно за трети или четвърти път бе потънал в тълпата. – Страшно е бърз.

– Трябва да му вярваме. Имаме нужда от водач – отвърна Кал. Мярна русата глава на де Боно: – Ето...

Завиха зад ъгъла. В този миг някъде напред от претъпканата алея се чу вик – толкова пронизителен и измъчен, като че ли бе станало

убийство. Звукът на накара тълпата да млъкне, но все пак шумът стихна достатъчно и Кал и Сузана доловиха думите последвали ехото на вика.

– Изгориха Дома на Капра!

– Не може да бъде – обади се някой и от всички страни го подкрепиха щом вестта се разнесе. Но вестителят нямаше намерение да млъкне.

– Изгориха го! – настоя той. – И избиха Съвета.

Кал се промуши напред в множеството за да види човека, който наистина изглеждаше сякаш бе станал свидетел на някаква катастрофа. Беше изцапан с дим и кал и по лицето му течеха сълзи докато повтаряше разказа си, или поне най-главното от него. Опроверженията стихваха: нямаше съмнение, че говори истината.

Сузана попита направо:

– Кой го направи?

Човекът погледна към нея.

– Пророка... – въздъхна той. – Пророка беше.

При тези думи тълпата избухна, проклетия и клетви изпълниха въздуха.

Сузана се обърна към Кал.

– Не бяхме достатъчно бързи – рече през сълзи тя. – Господи, Кал, трябваше да бъдем там.

– Нямаше да стигнем навреме – обади се някакъв глас до тях. Де Боно се появи отново. – Недейте да вините себе си. Нито мене – добави той.

– И сега какво? – попита Кал.

– Ще намерим това копеле и ще го убием – каза Сузана. Хвана де Боно за рамото: – Ще ни покажеш ли откъде да излезем?

– Разбира се.

Той се обърна и ги поведе надалеч от групичката граждани заобиколили плачещия мъж. Докато вървяха стана ясно, че вестите са стигнали до всички и навсякъде. Песните и смехът бяха изчезнали съвсем. Неколцина бяха вдигнали очи към тънката ивица небе между покривите, сякаш очакваха светкавица. Израженията на лицата им напомниха на Кал как изглеждаха хората на Чариът Стрийт в деня на вихрушката – пълни с неизречени въпроси.

Съдейки по откъслечните разговори, които дочуваха докато вървяха, хората спореха за това какво точно се беше случило. Някои казваха, че всички в Дома на Капра са били убити, други твърдяха, че има оцелели. Но каквито и да бяха различията, основните пунктове бяха

неоспорими: Пророкът бе обявил война на всички, които оспорват върховната му власт, и за тази цел неговите последователи вече претърсваха Фугата за невярващи.

– Трябва да излезем извън града преди да стигнат дотук – рече Сузана.

– Светът е малък – отбеляза де Боно. – Няма да им отнеме много време да ни прогонят, ако са способни.

– Такива са – отвърна Кал.

Жителите на града не проявяваха признаци на паника, нямаше опити да си съберат багажа и да бягат. Такива преследвания, или подобни събития, се бяха случвали и преди, или поне така се разбираше по бръчките на лицата им. И най-вероятно щяха да се случват пак. Трябваше ли да се изненадват?

За няколко минути тримата се измъкнаха от града на открито.

– Съжалявам, че трябва да се разделим толкова бързо – рече Сузана на де Боно когато стигнаха на края на града.

– Но защо трябва да се разделим?

– Защото ние дойдохме тук да спрем Пророка – обясни Сузана, – и ще го направим.

– Тогава ще ви заведе там, където е.

– Къде? – попита Кал.

– При Небесната Твърд – отвърна уверено де Боно. – Старият дворец. Така говореха на улицата. Не чухте ли? Това е логично. Ще трябва да превземе Небесната Твърд, шом иска да бъде Крал.

2

Не бяха се отдалечили много от Безподобен, когато де Боно спря и посочи през долината към един гъст облак дим.

– Нещо гори – рече той.

– Да се надяваме, че е Шадуел – отвърна Кал.

– Мисля, че трябва да знам нещо за това копеле – отбеляза де Боно.

– След като ще го колим.

Те му разказаха каквото знаеха, а то в общи линии, беше доста малко.

– Странно – каза Кал. – Струва ми се, че съм го познавал цял живот. А знаеш ли, няма и година откакто за пръв път го видях.

– Сенките падат на всички страни – каза де Боно. – Аз така мисля.

Старбрук казваше, че дори има места близо до Спиралата, където миналото и бъдещето се припокриват.

– Мисля, че съм ходил на едно от тях – сети се Кал, – когато бях тук последния път.

– Как изглеждаше?

– Питай ме утре – поклати глава Кал.

Маршрутът им минаваше през бластиста местност. Избираха откъде да минат през калта – от един камък на друг – а опитите за разговор бяха заглушени от врявата на жабите в тръстиката. Някъде по средата дочуха шум на двигатели. Зарязаха всякаква предпазливост и минаха по най-прекия път към по-твърда земя, потънали до глезените в подгизналата почва. Пред тях подскачаха стотици червени като макове жабчета големи колкото нокът.

От другата страна Кал се покатери на едно дърво да огледа по-добре. От високото видя конвоя автомобили насочили се към града. Нямаха нужда от пътища. Пробиваха напред със силата на колелетата и двигателите. Пред конвоя се вдигаха ята от птици, животните – онези, които бяха достатъчно бързи – се пръскаха встрани.

– Какво виждаш? – извика Сузана отдолу.

– Бандата на Хобарт, предполагам.

– Хобарт?

За секунди тя се покачи при него на дървото и мина напред по клонна, за да не ѝ пречат листата.

– Той е – чу я Кал да казва почти шепнешком. – Божичко, той е.

Обърна се към Кал, и в погледа ѝ имаше някакво безумие, което никак не му хареса.

– Ще трябва да продължите без мене – заяви тя.

Смъкнаха се долу и продължиха спора на земята.

– Аз имам работа с Хобарт. Вие продължавайте. Ще ви намеря като свърша.

– Не може ли да почака? – попита Кал.

– Не – отвърна тя твърдо. – Не може. При него е книгата, която Ми ми даде, и искам да си я взема.

Забеляза обърканото му изражение, и чу още преди да ги беше изрекъл всички аргументи против разделянето им. Истинската им цел е Шадуел, така би казал той: сега не е времето да се отклоняват от срещата с него. Освен това, книгата си е просто книга, нали така? И утре ще бъде там. Всичко това беше вярно, разбира се. Но някъде вътре в себе си тя чувстваше, че вкопчването на Хобарт в книгата крие някаква

извратена логика. Може би страниците съдържаха знания, които тя би могла да използва в бъдещия конфликт, зашифровани в онова Имало едно време. Хобарт сигурно беше убеден в това, а това което врагът мисли за нея вероятно е вярно, иначе защо изобщо бяха врагове?

– Трябва да се върна – повтори тя. – И това е.

– Тогава ще дойда с тебе.

– Мога и сама да се справя с него, Кал – рече Сузана. – Вие двамата трябва да продължите към Небесната Твърд. Аз ще ви намеря щом взема книгата.

Говореше с непоклатима увереност. Кал почувства, че е безполезно да спори с нея.

– Тогава внимавай – рече той и я прегърна. – Пази се.

– И ти, Кал. Заради мене.

И тя тръгна.

Де Боно, който не участваше в разговора, а се занимаваше с радиото, сега се обади:

– Ние няма ли да вървим с нея?

– Не. Иска да бъде сама.

– Любовна история, а? – направи той смешна физиономия.

– Нещо такава.

3

Сузана се върна обратно по пътя им към града с нетърпение, дори с ентузиазъм, който не разбираше съвсем. Дали просто защото искаше веднъж завинаги да приключи с това противопоставяне? Или пък всъщност действително изпитваше нетърпение да види Хобарт отново? Сякаш той беше някакво огледало, в което би могла да опознае себе си по-добре?

Когато тръгна отново по улиците – вече почти опустели, защото хората се прибираха зад вратите си – тя се надяваше той да знае, че тя е наблизко. Надяваше се сърцето му да забие малко по-силно от близостта ѝ, и дланите му да се изпотят.

Ако не, тя щеше да го научи.

VI. ПЛЪТТА Е СЛАБА

1

Въпреки че Шадуел си беше намислил да завземе Небесната Твърд – единствената сграда във Фугата, в която можеше да се държи като Бог – след като се настани там той откри, че мястото е доста несигурно. Всеки от монарсите и вождовете на племена, които бяха живели в двореца през вековете, беше изменял по свое виждане залите и предверията, с единствената цел да добавят по нещо към тайните на предишните обитатели. В резултат се беше получило нещо средно между лабиринт и загадъчна къща на духове.

Той не беше първата Кукувица, която проучва тайнствените коридори на Небесната Твърд. През годините неколцина от Човеците бяха проникнали в двореца и бяха се лутали вътре без да бъдат закачани от създателите му, които нямаха желание да смущават спокойствието му с груби думи. Изгубени в дълбините тези малцина щастливци бяха видели неща, за които щяха да мълчат до гроб. Една зала, в която плочките по стените имаха два пъти повече страни от зарове, и се обръщаха непрестанно – всяка страна си имаше свое място във фреската на стената, която не застиваше нито за миг и очите не можеха да я възприемат изцяло. Друга стая, в която непрекъснато валеше дъжд, топъл пролетен нощен дъжд, а подът миришеше на хладен паваж; и друга, която на пръв поглед изглеждаше съвсем обикновена, но беше изградена с такава заблуждаваща сетивата геометрия, че човек в един момент си мислеше, че главата му се издува и изпълва цялата стая, а в следващия имаше чувството, че се е смалил като бръмбар.

След час, или ден, прекрачили границата към тези чудеса, някакъв невидим водач ги извеждаше до вратата, откъдето излизаха сякаш от сън. По-късно щяха да се опитат да разкажат какво са видели, но обикновено паметта и езикът им скрояваха някакъв разговор и от опитите им се получаваха само безмислени брътвежи. Отчаянието ги караше да се върнат обратно и да потърсят този делириум, но Небесната Твърд беше преходно наслаждение и винаги се местеше някъде другаде.

Затова Шадуел се оказа първата Кукувица, която се разхождаше из омагьосаните коридори и ги наричаше свои. Това обаче не му доставяше удоволствие. Това беше може би най-елегантното отмъщение за неговото нежелано присъствие.

В късния следобед, преди светлината да намалее твърде много, Пророкът се изкачи най-горе на наблюдателната кула на Небесната Твърд за да огледа териториите си. Въпреки напрежението през последните седмици – маскарада, събиранията, непрекъснатото политиканстване – той не се чувстваше уморен. Всичко което беше обещал на своите последователи и на себе си се беше сбъднало. Сякаш ролята на Пророка му беше дала пророческа дарба. Беше намерил Килима, както обеща, и го беше взел от пазителите му; беше пуснал кръстоносците си в самото сърце на Фугата, и с почти неестествена бързина бе накарал да замлъкнат всички, които му се противопоставяха. Нямаше накъде повече да се издига от сегашното си високо положение, освен да стане Бог, а средството за това сега се виждаше от мястото, където бе застанал.

Спиралата.

Мантията ѝ се извиваше и гърмеше, закривайки тайните ѝ от всички погледи, дори от него. Няма значение. Утре, когато батальонът на Хобарт приключи със смазването на туземците, те ще го ескортират до прага на Спиралата, мястото което Виждащите наричат Тясното Сияние, и той ще влезе вътре.

После? После, ах...

Отзад по врата му полъхна студ и го изтръгна от мислите му.

Непорочна стоеше на вратата на наблюдателната зала. Светлината не проявяваше милост към нея. Тя разкриваше раните ѝ в цялото им гноясало великолепие. Показваше и слабостта, и озлоблението ѝ. Видът ѝ го отблъскваше.

– Какво искаш? – попита той.

– Дойдох да ти правя компания – каза тя. – Не ми харесва това място. Вони на Стара Наука.

Той вдигна рамене и ѝ обърна гръб.

– Знам какво си мислиш, Шадуел – продължи тя. – И повярвай ми, няма да е разумно.

Не беше чувал отдавна някой да произнася името му, и не му хареса как звучи. Това го връщаше към една биография, която почти бе престанал да счита за своя.

– Кое няма да е разумно?

– Да се опиташ да проникнеш в Спиралата.

Шадуел не отговори нищо.

– Това възнамеряваш да направиш, нали?

Тя все още можеше да разгадава мислите му, при това твърде лесно.

– Може би.

– Това ще бъде катастрофална грешка.

– О, така ли? – рече той без да откъсва очи от Мантията. – И защо?

– Дори Родовете не разбират какво са създали когато са пунали Стана. То е непознаваемо.

– Нищо не е непознаваемо – изръмжа той. – Не и за мен. Вече не.

– Ти си все още само човек, Шадуел – напомни му тя. – Уязвим си.

– Млъкни – срязва я той.

– Шадуел...

– Млъкни! – повтори той и се обърна към нея. – Не искам да слушам повече пораженческите ти приказки. Аз съм тук, нали така? Аз завоювах Фугата.

– Ние я завоювахме.

– Добре, ние. Какво искаш за тази малка услуга?

– Знаеш какво искам – отвърна тя. – Онова, което винаги съм искала. Бавен геноцид.

Той се усмихна. Отговорът му се забави, и накрая бе произнесен бавно:

– Не, не мисля така.

– Защо ги следвахме толкова години? – попита тя. – За да можеш ти да спечелиш, а аз да си отмъстя.

– Нещата се промениха. Трябва да си го забелязала.

– Искаш да ги управляваш. Това е, нали?

– Искам нещо повече – отвърна той. – Искам да опитам вкуса на създанието. Искам онова, което е в Спиралата.

– То ще те разкъса на парчета.

– Съмнявам се. Сега съм по-силен от всякога.

– В Светилището ти каза, че ще ги унищожим заедно – напомни му тя.

– Излъгах – отвърна спокойно Шадуел. – Казах ти онова, което искаше да чуеш, защото имах нужда от тебе. Сега ме отвращаваш. Ще имам нови жени, когато стана Бог.

– А, значи сега искаш да бъдеш Бог? – изглежда тази мисъл й се стори много забавна. – Ти си търговец, Шадуел. Ти си един нищожен малък търговец. Аз съм тази, която боготворят.

– О, да – рече Шадуел. – Виждал съм твоя Култ. Едно гробище и

шепа евнуси.

– Няма да допусна да бъда измамена, Шадуел – каза тя приближавайки се към него. – Не и от тебе.

От много месеци той знаеше, че ще дойде времето, когато тя най-после ще разбере как я бе използвал. Беше се подготвял за последиците, тихо и систематично я беше лишавал от съюзниците ѝ, укрепвайки собствената си защита. Но тя все още разполагаше с менструума – него никога не би могъл да ѝ отнеме – а той беше страшен. Видя го сега как се надига в очите ѝ и изпита желание да се дръпне назад.

Но успя да овладее инстинкта си и се приближи към нея, вдигна ръка и погали струпеите по раните.

– Наистина ли... – промърмори той, – ... би ме убила?

– Няма да допусна да бъда измамена – повтори тя.

– Но мъртвите са си мъртви – продължи Шадуел с успокояващ тон. – Аз съм просто Кукувица. Знаеш колко сме слаби. За нас няма възкресение.

Докосването му бе станало по-ритмично. Знаеше, че тя мрази това. Тя, идеалната девственица – цялата от лед и скръб. Преди време тя би изгорила пръстите му за нанасянето на такава обида. Но Мама Гной беше мъртва, а обезумялата Вещица беше безполезна. Могъщата някога Магьосница беше слаба и уморена, и двамата знаеха това.

– През всички тези години, мила... през всички тези години, ти ме държеше на верижка, отпускахе ми по малко съблазн...

– Договорихме се... – прекъсна го тя, – заедно...

– Не – каза Шадуел, като че ли поправяше грешката на дете. – Ти ме използва за да идеш сред Кукувиците, защото ако трябва да си кажем истината, тя е, че те те плашат. – Тя се опита да възрази, но той я хвана за гърлото. – Не ме прекъсвай. – Тя е подчини. – Винаги си се отнасяла към мене с презрение – продължи той. – Знам това. Но аз бях полезен и правех каквото ми кажат, докато изпитвах желание да те докосна.

– Това ли искаш? – попита тя.

– Някога... – той сякаш оплакваше загубата, – ... някога бих убил човек за да усетя пулса на шията ти. Ето така. – Ръката му леко я стисна. – Или да погалия плътта ти...

Дланта на другата му ръка обхвана гърдата ѝ.

– Не прави това.

– Блудницата е мъртва – напомни ѝ той. – Така че сега кой ще ражда деца? Старата кучка не може: тя е стерилна. Не, любима. Не. Мисля, че това ще трябва да си ти. Най-после ще трябва да предложиш

скъпоценната си путка.

При тези думи тя го отблъсна и би го убила на място, но изпита отвращение от това да го нарани, и то я възпря. Бързо дойде на себе си. Убийствената сила се надигаше в очите ѝ. Той не би забавил отмъщението си дълго – нямаше да бъде в безопасност. Беше го взела за глупак, но той си имаше начини да я накара да съжалява за арогантността си. Когато вдигна глава да запрати менструума към него, той извика имената, които беше записал само преди няколко часа върху цигарената кутия:

– Суса! Весъл! Феърчайлд! Дивайн! Лос! Хана!

Копелетата се отзоваха на призива му, задраскаха нагоре по стълбите. Те вече не бяха жалките, изоставени неща, закърмени от Блудницата. Шадуел се беше отнасял нежно с тях през краткото време, докато бяха негово притежание, хранеше ги, направи ги могъщи.

Непорочна ги чу зад гърба си и светлината в очите ѝ изгасна. Обърна се и видя как се изсипват през вратата.

– Ти ми ги подари – каза той.

Тя извика като ги видя – бяха пораснали и наедрили. Воняха на кланица.

– Давах им кръв вместо мляко – обясни Шадуел. – Това ги кара да ме обичат.

Цъкна с език и съществата се примъкнаха край него, влачейки след себе си органи, за които още не бяха намерили предназначение.

– Предупреждавам те, опитай се да ме нараниш, и те ще го приемат много лошо.

Докато говореше разбра, че през последните няколко мига Непорочна бе призовала Вещицата от хладните помещения на Небесната Твърд. Сега тя стоеше до рамото на Магъосницата като неспокойна сянка.

– Остави го – чу той шепота ѝ в ухото на Непорочна. – Дори за миг не допусна, че тя ще приеме съвета, но тя така и направи – изплю се в краката на Шадуел и се обърна да си върви. Той не можеше да повярва, че битката бе спечелена толкова лесно. Нима мъката и обезобразяването я бяха деморализирали повече отколкото би могъл да се надява? Схватката завърши преди дори да започне.

Объркано, едно от копелетата до него нададе жален вой. Шадуел отклони погледа си от сестрите, за да го накара да млъкне. Това за малко не се оказа фатално – в миг сестрата-призрак полетя към него с широко разтворени челюсти, зъбите ѝ изглеждаха огромни, готови да

изтръгнат измамното му сърце.

Непорочна се обърна от вратата и менструумът излетя от нея.

Той изкрещя на зверовете да му помогнат, но Вещицата вече беше върху него. Блъсна го в стената така че въздухът му излезе, ноктите ѝ дращеха по гърдите му.

Копелетата нямаше да допуснат този, който ги хранеше с кръв, да бъде повален. Нахвърлиха се върху Вещицата преди да успее да разкъса сакото му. Издърпаха я от него с писъци. Тя беше акуширала при раждането на тези същества, тя ги беше извела в света на лудостта и мрака. Може би точно по тази причина те не проявиха никаква милост. Разкъсваха я без почивка или извинение.

– Спри ги – извика Непорочна.

Търговецът разглеждаше дупките в сакото, направени от Вещицата. Само след миг пръстите ѝ биха докопали сърцето му.

– Върни ги, Шадуел! Моля те!

– Тя е вече мъртва – отвърна той. – Нека си поиграят.

Непорочна тръгна да помогне на сестра си, но най-голямото от копелетата, с мънички бели очи като на дълбоководна риба и уста като рана, се изпречи на пътя ѝ. Тя изплю менструума като стрела в пулсиращите му гърди, но раната не го спря и то продължи към нея.

Шадуел беше виждал как тези чудовища се избиват помежду си просто за забавление. Знаеше, че могат да понесат страхотни рани без това да ги спре. Това например, наричано Весъл, можеше да изтърпи стотина такива рани и да продължи да се забавлява. А и не беше глупаво. Беше научило достатъчно добре уроците му. Ето и сега то скочи върху Магьосницата обвивайки ръцете си около врата ѝ, а краката си около бедрата.

Той знаеше, че тази интимност ще разсее Непорочна. И наистина, когато съществото доближи лицето си до нейното и я целуна, доколкото позволяваха деформациите му, тя запищя и изгуби всякакъв контрол. Менструумът се разлетя на всички страни, похабявайки силата си по тавана и стените. Няколко остриета попаднаха в нападателя, но само го възбудиха още повече. Въпреки че не притежаваше оформени полови органи, Шадуел го беше научил на основните движения. То се притисна към нея като разгонено куче, виейки в лицето ѝ.

Но като отвори устата си направи грешка – част от менструума потъна в гърлото му и го разду. Вратът му избухна и главата, останала без опора, увисна назад опъвайки мазни жилки материя.

Дори и в това състояние то продължи да я стиска, наравномерни

спазми блъскаха тялото му в нейното. Хватката обаче се беше отпуснала достатъчно и Непорочна го отблъсна от себе си, окървавена от борбата от глава до пети.

Шадуел извика останалите копелета да прекъснат отмъстителната си игра. Те се отдръпнаха до него. От Вещицата бяха останали само парчета, които приличаха на люспи от изкормена риба.

Непорочна видя останките и лицето ѝ се отпусна като на слабоумна. От гърдите ѝ се иззръгна тих стон.

– Разкарайте я оттук – нареди Шадуел. – Не искам да виждам мръсното ѝ лице. Занесете я в планините и я хвърлете там.

Две от копелетата се приближиха до Магьосницата и я хванаха. Нищо не трепна в очите ѝ, дори пръст не помръдна, за да протестира. Сякаш вече изобщо не ги виждаше. Или убийството на последната ѝ сестра, или насилието на звяра върху нея, а може би и двете, бяха пречупили нещо в нея. Изведнъж бе останала без никаква сила за магии или ужаси. Беше като торба, която понесоха през вратата и надолу по стълбите. Тя дори нито веднъж не вдигна поглед към Шадуел.

Той се вслушваше в затихващото шляпане на копелетата по стълбите, все още донякъде очакваше, че тя ще се върне за последна атака. Но не. Всичко свърши.

Приближи се към мръсотията останала от Вещицата. Миришеше на нещо гнило.

– Ваша е – рече той на останалите зверове, които се нахвърлиха върху останките и се сбиха за тях. Отвратен от апетита им, той обърна отново поглед към Спиралата.

Сега вече съвсем скоро нощта щеше да се спусне над Фугата. Последна завеса за събитията, изпълнили този ден. А утре щеше да започне ново действие.

Някъде зад облака който гледаше, се криеше знание, което щеше да го преобрази.

След това нямаше да има нощ – само по негова заповед; нито пък ден.

VII. ОТВОРЕНА КНИГА

1

Законът пристигна в Безподобен.

Беше дошъл да изкорени разкола: не намери такъв. Беше дошъл с палки, щитове против безредици и куршуми, готов за въоръжен бунт: и от това нямаше дори и следа. Намери само лабиринт от сенчести улици, повечето от тях пусти, и неколцина минавачи, които наведоха глави при първата поява на униформи.

Хобарт незабавно нареди да се претърсят къщите една по една. Неколцина го изгледаха накриво, но нищо повече. Той беше разочарован: щеше да бъде приятно да намери нещо, което да засили авторитета му. Знаеше, че всичко това беше прекалено лесно, и можеше да предизвика лъжливо чувство за сигурност, особено след като предполагаемият сблъсък не се осъществи. Сега ключовата дума беше бдителност – безпределна бдителност.

Затова той се настани в една къща с добър изглед към града от горните етажи, където можеше да остане през нощта. Утре щеше да бъде голямото настъпление към Спиралата, а то едва ли щеше да бъде без съпротива. И все пак, можеше ли човек да бъде сигурен с тези хора? Бяха толкова покорни – като животни, обръщаха се по гръб при първата проява на по-голяма сила.

Къщата която реквизира не можеше да се похвали с нищо, освен с гледката. Лабиринт от стаи; колекция от избледнели стенописи, които не го интересуваха и не разгледа по-внимателно; ръбести и скърцащи мебели. Неудобствата не го притесняваха: той обичаше спартанския живот. Но атмосферата го смущаваше – усещането, че изгонените обитатели са още тук, само че не се виждат. Ако беше човек който вярва в призраци, щеше да каже, че къщата е обитавана. Но не беше, затова задържа страховете в себе си, а те се множаха.

Дойде вечерта, а улиците долу бяха тъмни. Сега вече от прозореца си не виждаше почти нищо, но отдолу долиташе смях. Беше оставил хората си да се забавляват през нощта, като ги предупреди да не забравят, че градът е вражеска територия. Смахът стана още по-буен, после затихна надолу по улицата. Нека си доставят малко удоволствие, помисли си той. Утре кръстоносният поход щеше да ги отведе в земята, която хората тук считаха за свещена: ако ще оказват съпротива, това щеше да стане тогава. Беше виждал същото и в другия свят: човек който не би си мръднал пръста ако изгорят къщата му, побесняваше щом някой докосне някаква дрънкулка, която той нарича свещена. Утре денят щеше да бъде отрупан с работа, а и доста кървав.

Ричардсън беше отказал възможността да излезе вечерта и предпочете да остане в къщата за да изготви доклад за личния си архив. Той

водеше дневник за всяко свое действие, изписан с дребен, грижлив почерк. В момента работеше по него, докато Хобарт слушаше как смехът долу заглъхва.

Най-после остави писалката.

– Сър?

– Какво има?

– Тези хора, сър. Струва ми се... – Ричардсън спря, не съвсем уверен как да постави въпроса, който го тормозеше откакто бяха пристигнали, – ...струва ми се, че не приличат на човешки същества.

Хобарт го изгледа внимателно. Косата му беше подстригана безупречно, бузите гладко избръснати, униформата безупречно изгладена.

– Може и да си прав – отвърна той.

По лицето на Ричардсън премина сянка на безпокойство.

– Не разбирам... сър.

– Докато си тук, не бива да вярваш на нищо, което виждаш.

– На нищо, сър?

– На абсолютно нищо – каза Хобарт. Докосна с пръсти стъклото. Беше студено – топлината от тялото му остави около върховете им мъгливи ореоли. – Цялото това място е пълно с илюзии. Номера и капани. На нищо не може да се вярва.

– Не е истинско? – попита Ричардсън.

Хобарт се загледа над покривите на това несъществуващо място и се замисли над въпроса. Истинско беше дума, която някога той бе използвал без проблеми. Истинското движеше света, онова което беше солидно и вярно. А обратната му страна, нереалното, беше това, което крещеше някой откачен в килията си в четири през нощта, нереални бяха сънищата за власт, без плътта, която да я материализира.

Обаче виждането му по тези въпроси се беше леко изменило след първата среща със Сузана. Искаше залавянето ѝ както никога преди, а преследването беше довело до поредица от странни неща, докато накрая бе толкова уморен, че не можеше да различава ляво и дясно. Истинско? Какво беше истинско? Може би (тази мисъл беше недопустима преди Сузана) истинското беше просто онова, което той казваше, че е истинско. Той беше генералът, а войникът се нуждаеше от отговор, това щеше да му позволи да спи спокойно.

И той даде отговор:

– Тук само Законът е истински – каза Хобарт. – Трябва да се придържаме към това. Всички. Разбираш ли?

– Да, сър – кимна Ричардсън.

Последва дълга пауза, а през това време някой отвън се развива като пиян индианец. Ричардсън затвори дневника си и се приближи към втория прозорец.

– Чудя се...

– Да?

– Може би трябва да изляза. Само за малко. Да се срещна лице в лице с тези илюзии.

– Може би.

– След като вече знам, че това са лъжи... – продължи той, – ...съм в безопасност, нали?

– По-сигурен не би могъл да бъдеш – отвърна Хобарт.

– Тогава, ако нямате нищо против...

– Върви. Иди и виж сам.

Ричардсън тръгна веднага надолу по стълбите. Малко по-късно Хобарт видя сянката му да се отдалечава по улицата.

Инспекторът се протегна. Беше безкрайно уморен. В съседната стая имаше матрак, но той беше решен да не се възползва от него. Ако легнеше на възглавницата можеше да стане лесна жертва на слуховете за призраци.

Седна на един от простите дървени столове и извади от джоба си книгата с приказки. Откакто я конфискува винаги я носеше със себе си, вече не помнеше колко пъти бе разлиствал страниците ѝ. И сега направи същото, но редовете постепенно губеха очертанията си пред очите му, и въпреки че се опитваше да надвие съня, главата му все повече натежаваше.

Много преди Ричардсън да открие някоя илюзия, която би могъл да нарече своя, Законът който дойде в Безподобен, заспа.

2

За Сузана не беше трудно да избегне хората на Хобарт при връщането си в града. Въпреки че те сновяха навсякъде по улиците, сенките бяха станали неестествено плътни и тя винаги успяваше да бъде няколко крачки пред врага. Но да се стигне до Хобарт беше друг въпрос. Искаше да свърши работата си тук колкото бе възможно по-бързо, но нямаше смисъл да рискува да бъде арестувана. На два пъти беше избягала, трети път би било предизвикателство към съдбата. Изгаряше от нетърпение, но реши да почака докато светлината намалее. По това време на

годината дните все още бяха къси, след няколко часа щеше да се стъмни.

Намери си някаква празна къща и се възползва от храната оставена от собствениците. После обиколи кънтящите от стъпките ѝ стаи докато светлината навън помръкна. Мислите ѝ отново и отново се връщаха към Джерихо и обстоятелствата свързани със смъртта му. Опита се да си спомни как изглеждаше, и донякъде успя за ръцете и очите, но така и не можа да направи пълен портрет. Това я подтисна. Толкова малко време бе изминало.

Тъкмо беше решила, че е достатъчно тъмно да рискува да излезе, когато чу гласове. Слезе на най-долното стъпало и надникна към предната част на къщата. На прага се виждаха два силуета.

– Не тук... – чу тя шепот на момиче.

– Защо не? – обади се мъжки глас, сливайки думите. Без съмнение това беше някой от хората на Хобарт. – Защо не? Мястото си е добро.

– Тука вече има някой – обясни момичето, вирайки се в загадъчния мрак на къщата.

– Мръсни чукачи! – засмя се мъжът. После дръпна грубо момичето за ръката. – Хайде да идем някъде другаде – и се отдалечиха по улицата.

Сузана се зачуди дали Хобарт бе разрешил подобно побратимяване. Не можеше да повярва, че би го направил.

Крайно време беше да го махне от въображението си – трябваше да го намери и да си свърши работата с него. Измъкна се от къщата и огледа улицата, после тръгна в нощта.

Въздухът беше приятен, в къщите горяха само няколко светлини, и това бяха само пламъчета на свещи. Небето беше ясно, звездите приличаха на капки роса върху кадифе. Тя повървя малко загледана нагоре, очарована от гледката. Това обаче не ѝ попречи да усети близостта на Хобарт. Беше някъде наоколо. Но къде? Можеше да изгуби ценно време обикаляйки от къща на къща да го търси.

Когато се съмняваш, обърни се към полицаи. Това беше една от любимите сентенции на майка ѝ, и много подходяща за момента. На няколко метра от нея един от ордата на Хобарт пикаеше на стената, добавяйки към облекчението фалшиво изпълнение на „Земя на надежда и слава“.

Уверена че опиянението ще му попречи да я разпознае, тя го попита за местонахождението на Хобарт.

– Той не ти трябва – отвърна мъжът. – Влез при нас. Направихме си купон.

– Може би по-късно. Трябва да видя Инспектора.

– Щом трябва. Той е в голямата къща с белите стени. – Посочи назад, откъдето беше дошла тя, и изпръска краката си. – Някъде вдясно.

Въпреки състоянието му, напътствията бяха добри. Вдясно имаше улица с притихнали къщи и на ъгъла при следващата пресечка голяма къща, чиито стени бледнееха на светлината на звездите. Никой не пазеше на вратата – охраната очевидно се беше поддала на удоволствията, които можеше да се намерят в Безподобен. Сузана бутна вратата и влезе необезпокоявана.

На стената в стаята, в която влезе, бяха подпрени осем щита, но не беше необходимо потвърждение, че точно това е къщата. Вътре в себе си вече знаеше, че Хобарт е в една от горните стаи.

Тръгна нагоре по стълбите, не съвсем уверена какво ще направи, когато се изправи срещу него. Преследването му беше превърнало живота ѝ в кошмар, и искаше да го накара да съжалява за това. Но не можеше да го убие. Унищожаването на Блудницата беше достатъчно ужасно, убийството на човешко същество би било непоносимо за съвестта ѝ. Най-добре просто да си вземе книгата и да си върви.

Най-горе имаше коридор, а в дъното – открената врата. Тя се приближи и я отвори. Той беше там, нейният враг – сам, отпуснат на един стол, очите му бяха затворени. В скута му лежеше книгата с приказките. Само като я видя нервите ѝ затрепериха. Не се поколеба, а тръгна по голите дъски към спящия Хобарт.

В съня си той се носеше в някакво мъгливо място. Около главата му летяха нощни пеперуди и го удряха по очите с прашните си крила, но той не можеше да вдигне ръце, за да ги пропъди. Усещаше опасност наблизо, но откъде щеше да дойде?

Мъглата се премести наляво, после надясно.

– Кой...? – промърмори той.

Думата закова Сузана на място. Беше на не повече от метър от стола. Той измърмори още нещо, неразбрани думи. Но не се събуди.

Под клепачите си Хобарт мярна някакъв неопределен силует в мъглата. Помъчи се да се освободи от летаргията, която го притискаше, мъчеше се да се събуди, да се защитава.

Сузана направи още една крачка към спящия.

Той изстена отново.

Протегна ръка към книгата, пръстите ѝ трепереха. В мига, в който я хвана, очите му се отвориха широко. Преди да успее да я дръпне той я стисна здраво. Изправи се.

– Не! – извика Хобарт.

Шокът от събуждането му едва не я накара да изпусне книгата, на сега вече тя нямаше да се откаже: книгата беше нейна собственост. За момент се сборичкаха кой да задържи книгата.

После – без предупреждение – от ръцете им се надигна тъмно було, по-точно от книгата, която държаха.

Тя погледна Хобарт в очите. Той беше не по-малко изненадан от силата освободена изведнъж измежду сплетените им пръсти. Мракът се надигаше между тях като дим, разпиля се по тавана и мигновено се спусна надолу, обвивайки ги в нощ в нощта.

Тя чу как Хобарт изкрещя уплашен. В следващия момент от книгата сякаш заизлизаха думи, бели силуети на фона на дима, и започнаха да се превръщат в онова, което означаваха. Не беше ясно дали думите се издигат, или тя и Хобарт падаха, превръщаха се в символи и книгата се отваряше да ги приеме. Каквото и да беше, накрая всичко се сля в едно.

Издигащи се или падащи, като думи или живот, те се озоваха в приказната страна.

VIII. ВАЖНИЯТ ДРАКОН

Страната, в която попаднаха, беше тъмна; тъмна и изпълнена с гласове. Сузана не виждаше нищо пред себе си, дори пръстите на ръцете, но долавяше тих шепот, понесен от топъл вятър с дъх на бор. Докосваха лицето ѝ – и шепотът, и вятърът – възбуждаха я. Те – хората които живееха приказките на книгата, знаеха че тя е там: защото именно там, в книгата на Мими, се намираха двамата с Хобарт сега.

Докато се бореха са били някак си преобразени – или поне мислите им. Бяха навлезли в елементарния живот на думите.

Стоеше в мрака и се вслушваше в заобикалящия я шепот. Не ѝ беше чак толкова трудно да възприеме всичко това. В края на краищата нали авторът на книгата бе превърнал мислите си в думи докато е писал, знаел е, че читателите му ще ги разберат когато четат, ще ги превърнат отново в мисли? Нещо повече: те ще пресъздадат един измислен живот. И ето, сега тя беше тук, живееше в този живот. Изгубена в *Geschichten der Geheimen Orte*, или по-скоро попаднала там.

Сега разбра, че от двете ѝ страни като че ли движат някакви слаби светлини, или пък тя се движеше – може би тичаше, или летеше? Тук всичко беше възможно – това беше страната на феите. Съсредоточи се

за да определи какво точно бяха тези светлини и тъмнината, и изведнъж осъзна, че се движи много бързо по алеи от дървета – огромни праисторически дървета, а светлината помежду им ставаше все по-ярка.

Някъде напред Хобарт я очакваше, или онова в което се беше превърнала докато летеше през страниците.

Защото тук тя не беше вече Сузана, всъщност не просто Сузана. Не можеше да бъде просто самата себе си, както и той не можеше да бъде просто Хобарт. В тази безкрайна гора и те бяха станали митични. Бяха привлекли в себе си сънищата, които тази страна възхваляваше: желанията и вярванията от детските приказки, оформили всички следващи желаниа и вярвания.

В Дивата Гора имаше безброй герои, от които да избират: рано или късно всяка история намираще тук своя сцена. Тук бяха оставяни осиротели деца за да посрещнат смъртта или съдбата си; тук девиците се бояха от вълците, а влюбените – от сърцата си. Тук птиците говореха, жабите се стремяха към трона, всяка дъбрава имаше свой вир и кладенец, а всяко дърво врата към Долния Свят.

И сред тях, какво беше тя? Девицата, разбира се. Още от детството си беше Девицата. Усети как при тази мисъл Дивата Гора стана по-светла, като че ли беше запалила въздуха с нея.

Аз съм Девицата...

прошепна тя,

... а той е Дракона.

О, да. Точно така е, разбира се, че е така.

Полетът ѝ стана по-бърз, страниците се прелистваха една след друга. Вече виждаше пред себе си метален блясък между дърветата – ето го Големият Червей, блестящите му пръстени се увиваха около корените на дърво от времето на Ной, огромната му глава със сплескана муцуна беше отпусната върху възглавница от кървавочервени макове в очакване на ужасния момент.

И все пак, колкото и съвършен да беше, до най-малката люспа, тя виждаше в него и Хобарт. Той беше втъкан в мотива от светлина и сенки, а също – колкото и да беше странно – и думата ДРАКОН. Тези три неща заемаха едно и също място в мислите ѝ: жив текст от човек, дума и чудовище.

Големият Червей Хобарт отвори единственото си здраво око. От другото стърчеше счупена стрела – това сигурно беше работа на някой и друг герой, който си е тръгнал по своя украсен бляскав път вярвайки, че е убил звяра. Но той не се унищожаваше лесно. Беше още жив,

пръстените му бяха все така огромни, независимо от белезите по тях, величието му беше ненакърнено. А живото око? В него имаше достатъчно злоба за цяло племе дракони.

Той я видя и надигна леко глава. От устните му покапаха разтопени камъни и убиха маковете.

Полетът на Сузана стана неуверен. Усети как погледът му я пронизва. Тялото ѝ затрепери и тя полетя към тъмната земя като ударена пеперуда. Земята под нея беше осеяна с думи, или кости? Каквото и да бяха, тя падна сред тях и разперените ѝ ръце пръснаха на всички страни парчета безмислици.

Стана и се огледа. Накъдето и да погледнеш, колонадите на дърветата бяха пусти: нямаше герой, когото да повика, нямаше я майка ѝ да я утеши. Беше сама с Червея.

Той вдигна главата си малко по-високо и пръстените му бавно се свлякоха като лавина.

Беше красив червей, това не можеше да се отрече, люспите му блестяха във всички цветове на дъгата, елегантността на злобата му очароваше. Докато го наблюдаваше, Сузана почувства същата онази смесица от копнеж и тревога, която си спомняше толкова добре още от детството. Присъствието му я възбуждаше, нямаше друга по-подходяща дума. Сякаш в отговор на признанието ѝ Драконът изрева. Звукът беше горещ и дрезгав, като че ли започна някъде в корема му, после се издигна нагоре и се промъкна между безбройните игли на зъбите – обещание за още по-силна горещина.

Светлината между дърветата беше изчезнала. Птиците вече не пееха и не говореха, нито едно животно, ако имаше такива които да живеят близо до Дракона, не смееше да помръдне в храстите. Дори думите-кости и маковете бяха изчезнали – бяха оставили двете природни сили – Девицата и Чудовището, да изиграят своята легенда.

– Тук свършва всичко – каза Хобарт с огнения език на Дракона. Всяка негова сричка беше като малък пламък, който изгаряше пращинките около главата му. Това обаче не я плашеше, по-скоро я въодушевяваше. Досега беше била само наблюдател на този ритуал, най-после беше участник в него.

– Нищо ли няма да ми кажеш? – попита Драконът, изплювайки думите между гъстите редици на зъбите. – Никаква благословия? Никакви обяснения?

– Нищо – отвърна тя предизвикателно. Какъв смисъл имаше да говорят, когато така ясно прочитаха мислите си? Знаеха кои са, нали?

Знаеха какво означават един за друг. При последния сблъсък във всяка хубава приказка диалозите бяха излишни. След като нямаше какво да се каже, оставаше само да се действа – убийство или венчавка.

– Много добре – рече Драконът и тръгна към нея влачейки тялото с уродливите си крака през опустошеното пространство помежду им.

Той иска да ме убие, помисли си тя, трябва да действам бързо. Какво трябваше да направи Девицата, за да се защити при такива обстоятелства? Да бяга, или да запее и да приспи звяра?

Драконът вече се беше надвесил над нея. Но не я нападна, а отметна назад глава, откривайки бледата нежна кожа на врата си.

– Моля те, побързай – изръмжа той.

Това я учуди.

– Да побързам?

– Убий ме и да свършваме – нареди й той.

Въпреки че разумът ѝ не схващаше напълно този обрат на нещата, тялото ѝ реагира на него. Усети го как се променя в отговор на поканата – как узрява за нещо ново. Мислеше си, че ще живее в този нов свят като праведна, но не можеше да бъде такава. Тя беше зряла жена, променена през последните няколко месеца, отхвърлила натрупаните през годините остарели схващания и открила магическото вътре в себе си, беше понесла загуби. Ролята на Девицата – сантиментална и романтична – не ѝ прилягаше.

Хобарт знаеше това по-добре от нея. Той не бе попаднал сред странниците като дете, а като мъж, и тук беше намерил роля, която отговаряше на неговите най-тайни и забранени сънища. Това не беше място за преструвки. Нито тя беше девственица, той пък той хищен червей. В интимните си фантазии той беше обхванат от сила, съблазнен, и накрая – болезнено – убит мъченически. Затова Драконът пред нея бе извил нагоре млечнобелия си врат.

Убий ме и да свършваме, беше казал той, навел леко глава за да може да я гледа. В оцелялото му око тя за пръв път видя колко ранен се чувстваше той от натрапчивата мисъл за нея, доколкото обвързан, душейки по следите ѝ като изгубено куче, как с всеки изминал ден я мразеше все повече и повече заради властта ѝ над него.

В другата реалност – в стаята от която бяха излезли, скрита на свой ред в едно по-голямо Царство (светове скрити в други светове), той щеше да бъде жесток с нея. Ако имаше възможност би я убил от страх да не излезе наяве истината, която можеше да признае само в скритата дъбрава на сънищата си. Тук обаче нямаше какво друго да се каже освен

истината. Затова беше вдигнал пулсиращия си врат и примигваше с тежкия клепач. Той беше девственицата, изплашен и сам, готов по-скоро да умре, отколкото да пожертва съсипаното си целомъдрие.

И в какво я превръщаше това? В звяр, разбира се. Тя беше звярът.

Усети го веднага щом си го помисли.

Почувства как тялото ѝ става по-голямо, още по-голямо, и още по-голямо. Кръвта ѝ стана студена като на акула. В корема ѝ се разгоря някаква пещ.

Хобарт се смаляваше пред очите ѝ. Кожата на дракона се смъкна от него и се нагъна като коприна, а той остана гол и бял – мъж покрит с рани. Целомъдрен рицар в края на изтощителния си път, лишен от сила и увереност.

Тя беше влязла в неговата кожа, усети как се втвърдява около нея, бронята ѝ блестеше. Размерите на тялото ѝ я забавляваха. Въодушевяваше се от усещането, че то е опасно и невъзможно. Всъщност точно така тя сънуваше себе си – това беше истинската Сузана. Тя беше Дракон.

А след като узна това, какво трябваше да направи? Да довърши приказката така, както искаше мъжът пред нея? Да го изгори? Да го погълне?

Гледаше извисена надолу към него – виждаше неговата вялост, надушваше мръсотията му, потта – и откри в сърцето си, че лесно може да изпълни задължението на Дракона, да унищожава. Щеше да бъде лесно.

Пристъпи към него и сянката ѝ го погълна. Той плачеше и ѝ се усмихваше с благодарност. Тя отвори огромните си челюсти. Дъхът ѝ опърли косата му. Щеше да го опече и да го глътне с едно единствено бързо движение. Но не беше достатъчно бърза. Тъкмо щеше да го налапа и някакъв глас наблизко отвлече вниманието ѝ. Имаше ли още някой в дъбравата? Звучите определено бяха от тези страници. Никак не приличаха на човешки, въпреки че през лая и ръмженето се опитваха да се промъкнат някакви думи. Прасе, куче, човек – някаква комбинация от трите, всичките обхванати от паника.

Рицарят Хобарт отвори очи и в тях се виждаше нещо ново, нещо друго освен сълзите и умората. Той също беше чул гласовете, а това му напомни за мястото което съществуваше отвъд Дивата Гора.

Тържествуващият миг на Дракона вече се изплъзваше. Тя изрева объркана, но нищо не можеше да се направи. Усети как люспите падат от тялото ѝ, митичното се превръщаше отново в обикновено, а осеяното с белези тяло на Хобарт трепна като пламък духнат от вятъра, и изчезна.

Мигът на колебание сигурно щеше да ѝ струва скъпо. Тя не беше

успяла да довърши приказката, да задоволи желанието на жертвата да умре, и това му беше дало нов мотив за омраза. Каква ли промяна бе накарала Хобарт да сънува унищожението си? Да създаде втора утроба в корема на Червея, докато се прероди обратно в света?

Твърде късно, дявол да го вземе, твърде късно. Страниците не можеха да ги задържат повече. Сблъсъкът им остана незавършен и те излетяха от думите сред взрив от многоточия. Вривата на животните обаче не остана зад тях – колкото повече отслабваше мракът на Дивата Гора, толкова повече тя се засилваше.

Единствената ѝ мисъл беше за книгата. Усети я отново в ръцете си и я стисна още по-здраво. Хобарт обаче имаше същите намерения. Докато стаята отново възвръщаше солидните си очертания около тях, тя видя как пръстите му се мъчат да откъснат нейните от книгата, разкъсваха кожата ѝ в стремежа му да си върне плячката.

– Трябваше да ме убиеш – промърмори той.

Сузана вдигна очи към лицето му. Изглеждаше още по-зле от лицето в който се бе превърнал, по хлътналите му бузи течеше пот, погледът му беше отчаян. После той сякаш се осъзна и очите му добиха леден блясък.

Някой бляскаше от другата страна на вратата. Зад нея продължаваше болезнената животинска какофония.

– Чакайте! – изкрещя Хобарт на посетителите, които и да бяха те. Докато викаше дръпна едната си ръка от книгата и извади пистолет изпод самото си. Дулото му опря в корема на Сузана.

– Пусни книгата или ще те убия.

Нямаше избор, трябваше да се подчини. Менструумът нямаше да бъде достатъчно бърз за да го обезвреди преди да натисне спусъка.

Но в мига в който ръцете ѝ пускаха книгата врата се отвори и всякакви мисли за книги изчезнаха при вида на онова, което стоеше на прага.

Тези четиримата някога бяха гордостта на Отряда на Хобарт: най-умните, най-твърдите. Но нощта на пианство и съблазън бе разтворила нещо повече от панталоните им. Беше размътила и умовете им. Сякаш великолепието което Сузана бе видяла за пръв път на Лорд Стрийт, оролите които превръщаха в светци и Човеците, и Виждащите, по някакъв начин бяха привлечени вътре в тях – кожата на крайниците и лицата им беше подута и разкъсана, около тях пробягваха мехурчета мрак като плъхове под чаршафи.

Паникьосани от тази болест те бяха раздрали дрехите си, телата им

блестяха от пот и кръв. А от гърлата им се носеше какофонията, която бе призовала Дракона и Рицаря от книгата: животинско ехо с дузина ужасяващи подробности. Лицето на един беше така подуто, че можеше само да грукти, на друг ръцете приличаха на дебели лапи.

Сузана предположи, че именно по този начин Виждащите се бяха противопоставили на окупацията на родината им. Бяха се престорили на пасивни за да примамят завоевателската армия в магиите си и в резултат се беше получила тази кошмарна менажерия. Колкото и да беше уместно всичко това, Сузана беше ужасена.

Единият от глутницата пристъпи залитайки в стаята. Устните и челото му бяха издути до пръсване. Очевидно се опитваше да каже нещо на Хобарт, но от стиснатото му гърло излизаше само нещо като вой на котка, на която извиват врата.

Хобарт нямаше намерение да разшифрова мяукането, а насочи пистолета към развалината, която се мъчеше да стигне до него.

– Не се приближавай повече – предупреди го той.

Мъжът издаде някакъв неразбираем звук, от отворената му уста течаха лиги.

– Махай се! – беше отговорът на Хобарт, и той пристъпи към квартета.

Водачът се отдръпна, онези в коридора също. Не заради пистолета, помисли си Сузана, а защото Хобарт беше техен господар. Тези нови анатомии само потвърждаваха онова, което бяха научили по време на дългото си обучение – че са безмозъчни животни, подчинени на Закона.

– Вън! – повтори Хобарт.

Те се изтегляха по коридора, врявата заглъхна подавена от страха им пред Хобарт.

Само след няколко мига вниманието му вече няма да бъде отвлечено, помисли си Сузана. Ще се обърне пак към нея, и малкото преимущество спечелено от това прекъсване, щеше да бъде пропиляно.

Трябваше да се остави на инстинкта да я води, може би нямаше да има друга възможност.

Използвайки момента тя се спусна към Хобарт и изтръгна книгата от ръцете му. Той извика и се обърна към нея, но пистолетът му все още беше насочен към виещия квартет. Щом откъсна очи от тях те отново подновиха врявата.

– Няма как да излезеш – каза Хобарт, – тази врата е единствения изход. Може би предпочиташ така...?

Явно съществата усетиха, че става нещо, защото воят се усили още

повече. Като че ли беше дошло време за хранене в някаква зоологическа градина. Нямаше да успее да измине и две крачки по коридора преди да се нахвърлят върху нея. Хобарт я държеше в капан.

При тази мисъл усети как менструумът се надига в нея, толкова язко, че я остави без дъх.

Хобарт моментално разбра, че тя събира сили. Изтича до вратата и я тръшна под носа на виещата пасмина, после пак се обърна към нея.

– Видяхме някои неща, нали? – рече той. – Само че ти няма да доживееш, за да разкажеш приказката.

И насочи пистолета към лицето ѝ.

Не беше възможно да се анализира онова което последва. Той стреля и може би по някакво чудо не улучи, куршумът разби прозореца зад гърба ѝ. Както и да беше, тя усети нощния въздух да нахлува в стаята и в следващия миг менструумът я беше обвил от главата до петите, завъртя я и тя тичаше към прозореца без да има време да прецени дали е разумно да бяга по този път – озова се на перваза и скочи навън.

Прозорецът беше на третия етаж. Само че беше вече късно за съображения. Тя вече скачаше, или падаше, или – летеше!

Менструумът я вдигна във въздуха, опря силата си на стената на отсрещната къща и я остави да се плъзне по хладния му гръб от прозореца до отсрещния покрив. Не беше истински полет, но усещането беше истинско.

Улицата под нея се завъртя, тя залитна по твърдия въздух и стъпи на стряхата на другата къща. Менструумът я вдигна отново и я пренесе през покрива. Крясъците на Хобарт заглъхнаха зад гърба ѝ.

Разбира се, не можеше да остане дълго във въздуха, и все пак беше доста вълнуващо докато летеше. Плъзна се със залитане по следващия покрив и за миг видя ивица светлина между хълмовете – зазоряваше се. После продължи надолу между капандурите и комините, и пикира към някакъв площад, където птиците вече се настройваха да посрещнат деня.

При пристигането ѝ те се разлетяха, изплашени от странната еволюция, създава такава птица. Приземяването сигурно ги увери, че има още много да се работи по конструкцията. Сузана се плъзна по плочите, менструумът пое по-голямата част от удара, и накрая спря на сантиметри от мозайката на насрещната стена.

Изправи се разтреперана. Малко ѝ се гадеше. Целият полет бе продължил може би не повече от двадесетина секунди, но от съседните улици вече се чуваха тревожни гласове.

Притисна книгата на Мими към гърдите си и тръгна от площада, измъкна се от града, но веднъж направи пълен кръг, а втория път за малко не попадна в ръцете на преследвачите. С всяка крачка откриваше нови дракотини по себе си, но поне беше жива, и помъдряла след нощните приключения.

Живот и мъдрост. Какво повече можеше да иска човек?

IX. ПОЖАРЪТ

През деня и нощта, докато Сузана беше в Безподобен, а после шестваше из Дивата Гора с Хобарт, Кал и де Боно също попаднаха на не толкова забележителни места. И те имаха поводи за скръб и откровения, и те се озоваха по-близо до смъртта, отколкото едва ли някога биха пожелали.

След като се разделиха със Сузана те продължиха пътя си към Небесната Твърд в мълчание, докато изневиделица де Боно изтърси:

– Обичаш ли я?

Странно, но и Кал тъкмо за това си мислеше, въпреки че не отговори на въпроса. Той направо го смути.

– Проклет глупак – ядоса се де Боно. – Защо вие, Кукувиците, толкова се боите от чувствата си? Тя заслужава да я обичат, дори аз го виждам. Какво ти пречи да го кажеш?

Кал изсумтя. Де Боно беше прав, но беше обидно някой по-млад да му чете лекция по въпроса.

– Страхуваш се от нея, така ли?

Тази забележка преля чашата.

– Не, за Бога – отвърна Кал. – Защо, по дяволите, трябва да се страхувам от нея?

– Тя има сила – рече де Боно. Свали очилата си и огледа терена пред тях. – Разбира се, повечето жени имат. Затова Старбрук не ги пускаше в Полето. Това го изваждаше от релсите.

– А ние какво имаме? – попита Кал и подритна един камък.

– Ние си имаме пишки.

– Това пак от Старбрук ли е?

– От де Боно – засмя се момчето. – Знаеш ли какво, има едно място, където бихме могли...

– Никакви отклонения – прекъсна го Кал.

– Какво значение имат час-два? – не се предаваше де Боно. – Чувал

ли си някога за Венерината планина?

– Казах, никакви отклонения, де Боно. Ако искаш да вървиш, върви.

– Господи, направо си досаден – въздъхна де Боно. – Би трябвало да те зарежа.

– И на мене не са ми много приятни тъпите ти въпроси – върна му го Кал. – Така че, ако искаш да береш цветя, моля. Само ми покажи пътя към Небесната Твърд.

Де Боно млъкна. Продължиха да вървят. Когато заговориха отново де Боно започна да се перчи с познанията си за Фугата, по-скоро с цел да унижи спътника си, отколкото да го информира. На два пъти посред словоизлиянията му Кал трябваше да го замъква в храстите за да се скрият от патрулите на Хобарт. Вторият път трябваше да лежат повече от два часа, изчаквайки Отряда да се напие на няколко метра от скривалището им.

Когато най-после можаха да тръгнат, вече вървяха много по-бавно. Схванатите им крайници бяха натежали, бяха гладни, жадни и раздразнени един от друг. Най-лошото беше, че вече се смрачаваше.

– Още колко остава? – попита Кал. Когато някога бе погледнал надолу към Фугата от стената в двора на Мими обърканият пейзаж изглеждаше пълен с приключения. Сега обаче, изгубен сред тази бъркотия, беше готов да му извадят някой зъб в замяна за една хубава карта.

– Още е далече – отвърна де Боно.

– Знаеш ли къде сме, по дяволите?

– Разбира се – нацупи се де Боно.

– Как се казва това място?

– А?

– Как се казва?

– Да пукна, ако ти кажа. Ще трябва да ми вярваш, Кукувицо.

През последния половин час вятърът се беше усилил и сега довя отнякъде викове, които прекъснаха разгарящата се словесна война помежду им.

– Надушвам някакъв огън – каза де Боно. Така беше. Освен болката, във вятъра се носеше и миризмата на горящо дърво. Де Боно вече е беше запътил да търси източника. В този момент нищо не би доставило по-голямо удоволствие на Кал от това да зареже въжеиграча, но – колкото и да се съмняваше в способностите на де Боно като водач – по-добре беше с него, отколкото сам. Кал го последва в съгъстващия се мрак нагоре към билото на малък хълм. От високото – през полята обсипани с

арки – пожарът се виждаше добре. Нещо, което приличаше на малка гора, гореше буйно, и вятърът разгаряше пламъците. Отстрани на пожара бяха паркирани няколко коли, а притежателите им – от освободителната армия на Шадуел – беснееха наоколо.

– Копелета – рече де Боно. Неколцина от тях застигнаха една жертва и се нахвърлиха с тояги и ботуши върху нея. – Кукувичи копелета.

– Това не са просто хора от моите... – започна Кал, но преди да успее да завърши защитата на племето си думите му секнаха, защото разпозна мястото, което бе унищожавано пред очите му.

Това не беше гора. Дърветата на бяха пръснати произволно, а подредени в алеи. Някога под техния навес той бе рецитирал стиховете на Лудия Муни. Сега овощната градина на Лемуел Ло гореше открай докрай.

Кал тръгна надолу по склона към пожара.

– Къде хукна? – извика след него де Боно. – Калхун? Какво си мислиш, че правиш?

Той се затича след него и го хвана за ръката.

– Калхун! Чуй ме!

– Остави ме на мира – рече Кал и се опита да се измъкне. Почвата под краката му поддаде и той изгуби равновесие, повличайки де Боно със себе си. Изпързалиха се надолу по хълма, последвани от дъжд от пръст и камъни, докато накрая затънаха до кръста в застоялата вода на дълбока до кръста канавка. Кал се опита да се изкачи от другата страна, но де Боно го беше хванал за ризата.

– Нищо не можеш да направиш, Муни.

– Върви по дяволите.

– Слушай, съжалявам за забележката за Кукувиците. И сред нас има вандали.

– Остави това – отвърна Кал, все още загледан в огъня. Откопчи се от ръката на де Боно. – Познавам това място. Просто не мога да го оставя да изгори.

Излезе от канавката и тръгна към пожара. Щеше да убие копелетата, които са го запалили, които и да са. Щеше да ги убие, и то справедливо.

– Твърде късно е! – извика де Боно след него. – Не можеш да помогнеш.

Имаше истина в думите на младежа. Утре от овощната градина нямаше да остане нищо освен пепел. И все пак не можеше да обърне гръб на мястото, където за пръв път бе опитал вкуса на магиите на Фугата.

Смътно долавяше стъпките на де Боно след себе си, но продължи напред без изобщо да му обръща внимание.

Когато гледката пред него стана по-ясна, той разбра, че войските на Пророка (тази дума беше твърде добра за тях, те бяха сган) бяха срещнали съпротива. На няколко места около пожара се виждаха силуети вкопчени в ръкопашен бой. Защитниците на градината обаче бяха лесна плячка за подпалвачите, за които такова варварство не беше нищо друго освен забавление. Те бяха дошли във Фугата с оръжия, които можеха да погубят повечето от Виждащите за няколко часа. Дори в момента докато Кал гледаше един от Виждащите бе повален с изстрел от пистолет. Една жена се приближи да помогне на ранения, но и тя бе застреляна. Войниците обикаляха телата, за да проверят дали не е останал някой жив. Първата жертва още не беше мъртва. Мъжът вдигна ръце към палача, но той насочи пистолета в главата му и стреля.

Кал усети как му се повдига, димът се смесваше с миризмата на изгоряло месо. Не можа да сдържи отвращението си. Колената му се подкосиха и той падна, спазъм сгърчи празния му стомах. Сякаш страданията бяха стигнали върха си: мокрите дрехи бяха като лед на гърба му, усещаше вкуса на жлъчка в гърлото си, райската градина гореше пред него. Ужасите които Фугата разкриваше пред очите му, бяха така дълбоки, както и възвишените ѝ проникновения. Падението беше пълно.

– Да си вървим, Кал.

Усети ръката на де Боно на рамото си. Подаваше му шепа току-що откъсната трева.

– Избърши си лицето – рече тихо той. – Тук нищо не можем да направим.

Кал притисна тревата към носа си и вдъхна хладния ѝ свеж аромат. Гаденето попремина. Погледна още веднъж към горящата градина. Очите му бяха насълзени и в първия момент не можа да повярва на онова, което видя. Избърса ги с опакото на ръката, подсмърчайки. После погледна пак и видя през дима Лем, застанал пред пожара.

Повика го.

– Кой? – попита де Боно.

Кал вече ставаше, въпреки че краката му трепереха.

– Ето там – рече Кал и посочи към Ло. Пазителят на овощната градина беше приклепнал до едно от телата, протегнал ръка към лицето му. Сигурно затваряше очите му, благославяйки го за последен път.

Кал трябваше да му каже, че е тук, трябваше да говори с него, било то само за да рече, че също е бил свидетел на ужасите, и че те няма да

останат неотгъмстени. Обърна се към де Боно. Пожарът се отразяваше в очилата на въжеиграча и скриваше очите му, но от израза на лицето се виждаше, че не е останал безучастен към онова, което бе видял.

– Стой тук – каза Кал. – Трябва да говоря с Лем.

– Ти си луд, Муни.

– Може би.

Тръгна отново към пожара, викайки Лем. Сганта като че ли се беше уморила от лова. Неколцина се бяха върнали в колите, един пикаеше в огъня, други просто гледаха, замаяни от пиене и унищожение.

Лем беше дал благословията си и се отдалечаваше от останките на градината. Кал извика пак името му, но викът му потъна в шума на пожара. Той ускори крачка и Лем го забеляза. Но изглежда не позна Кал, защото стреснат от приближаващата се фигура се обърна и затича. Кал отново извика и този път успя да привлече вниманието му. Лем спря и погледна назад, примижал от дима и саждите.

– Лем! Аз съм! – изкрещя Кал. – Муни!

Изцапаното лице на Лем не се усмихна, но той разтвори ръце да прегърне Кал, който измина последните няколко крачки опасявайки се димът да не ги раздели отново. Прегърнаха се като братя.

– Ах, поете мой – промълви Лем. Очите му бяха зачервени от сълзите и дима. – Какво място за среща.

– Казах ти, че няма да забравя – рече Кал. – Нали ти казах?

– Точно така, Бога ми.

– Защо го направиха, Лем? Защо я изгориха?

– Не го направиха те – отвърна Лем. – Аз бях.

– Ти?

– Мислиш ли, че бих дал на тези копелета удоволствието от моите плодове?

– Но, Лем... дърветата. Всичките дървета.

Ло бръкна в джобовите си и извади няколко шепи Круши Джуд. Много от тях бяха натъртени и разкъсани, по пръстите му потече блестящ сок. Ароматът им прониза мръсния въздух и напомни за изгубените времена.

– Във всяка от тях има семки, поете – рече Лем. – А във всяка семка има дърво. Ще намеря друго място да ги посадя.

Това бяха смели думи, но въпреки това той се разрида.

– Няма да ни победят, Калхун – продължи Лем. – В името на който и Бог да са дошли, няма да коленичим пред тях.

– Не бива – отвърна Кал. – Иначе всичко е загубено.

Докато говореше, Лем отмести поглед от лицето му към сганта при колите.

– Трябва да вървим – каза той и натъпка обратно плодовете в джобовете си. – Ще дойдеш ли с мен?

– Не мога, Лем.

– Добре. Научих дъщерите си на твоите стихове. Не ги забравих, така както и ти не си ме забравил...

– Те не са мои – рече Кал. – Те са на дядо ми.

– Сега вече са на всички ни – отвърна Ло. – Засадени са в добра земя...

Изведнъж се чу изстрел. Кал се обърна. Тримата, които гледаха пожара, ги бяха видели, и идваха към тях. Всички бяха въоръжени.

Ло стисна за миг ръката на Кал за сбогом. Последваха още изстрели и те се разделиха. Ло се запъти към мрака, далече от светлината на пожара, но земята беше неравна и само след няколко крачки той падна. Кал се спусна към него, последван от нова серия изстрели.

– Остави ме... – извика Ло. – За Бога, тичай!

Опитваше се да събере плодовете, изпаднали от джоба му. Когато Кал стигна до него един от изстрелите улучи Ло. Той извика и се хвана за рамото.

Стрелците вече бяха почти стигнали до целта. Не стреляха, за да се забавляват по-добре отблизо. Но когато стигнаха на няколко метра от тях водачът беше повален от нещо, излетяло като ракета от дима. Ударът попадна в главата му и той падна заслепен от бликналата кръв.

Кал успя да види оръжието, което го беше повалило – това беше радио, после мярна де Боно да се промъква през дима към въоръжените мъже. Чуха го – крещеше като дивак. Един от тях стреля към него, но не улучи. Той профуча покрай ловците и изтича към пожара.

Водачът беше притиснал ръка към главата си и ставаше, готов да го преследва. Тактиката на де Боно успя да отвлече вниманието на ексекюторите, но беше направо самоубийствена. Бяха го притиснали срещу стената от горящи дървета. Кал го мярна през дима да пердаши към огъня, убийците се носеха с вой след него. Последва залп, но той го избягна с лекота – нали си беше въжеиграч. Обаче нямаше как да избегне ада отпред. Кал видя как се обърна за миг, за да види дали преследвачите идват, после – какъв идиот – се гмурна в пламъците. Повечето дървета вече бяха само горящи колони, но земята под тях беше нестинарски рай – само гореща пепел и въглени. Въздухът трептеше от горещината, изкривяйки фигурата на де Боно, докато се изгуби между дърветата.

Нямаше време да го оплаква. Смелостта му им беше дала отсрочка, но тя нямаше да продължи дълго. Кал се обърна да помогне на Лемуел. Той обаче беше изчезнал, а на мястото му имаше само петно кръв и няколко плода. Край пожара стрелците още очакваха де Боно, за да го покосят, ако се появи отново. Кал имаше време да се изправи и да огледа пламъците за някакъв знак от въжеиграча. Но нямаше нищо. После се отдръпна от кладата и се запъти към склона, на който се бяха счепкали с де Боно. Но някаква смътна надежда се надигна в него и той се затича, заобикаляйки към отсрещната страна на градината.

Тук въздухът беше по-чист, вятърът отвяваше дима в противоположна посока. Потича отстрани, надяваше се въпреки всичко де Боно да е изпреварил горещината. Някъде по средата ужасеният му поглед попадна на чифт горящи обувки. Подритна ги и тръгна да търси притежателя им.

Чак когато обърна гръб на пламъците видя силуета му, застанал сред високата трева на двеста метра от градината. Русата глава се разпознаваше дори отдалече. Както и хитрата усмивка, но вече по-отблизо.

Веждите и клепачите му ги нямаше, а косата беше доста опърлена. Но беше жив и здрав.

– Как го направи? – попита Кал, когато стигна достатъчно близо, за да го чуе.

– Винаги бих предпочел да поиграя върху огън, вместо на въже – вдигна рамене де Боно.

– Щях да съм мъртъв без тебе – рече Кал. – Благодаря.

Де Боно явно се почувства неудобно от благодарността на Кал. Махна с ръка в отговор, после обърна гръб на пожара и закрачи през тревата, оставяйки Кал да го последва.

– Знаеш ли накъде вървим? – извика Кал след него. Струваше му се, че са тръгнали в друга посока, не в онази отпреди пожара, но не би могъл да се закълне със сигурност.

Де Боно каза нещо, но вятърът отвя думите, а Кал беше твърде умерен за да пита втори път.

Х. НЕЗЕМНИ БЛАЖЕНСТВА

1

Оттук нататък пътуването стана истинско мъчение. Събитията край

овощната градина бяха изцедили и последните резерви от сили на Кал. Мускулите на краката му се гърчеха, сякаш всеки момент щяха да бъдат обхванати от спазъм, прешлените в кръста като че ли бяха останали без хрущял и се триеха един в друг. Опита се да не мисли какво би станало, ако изобщо някога стигнеха до Небесната Твърд. И при най-добри условия едва ли двамата с де Боно щяха да се справят с Шадуел. А в сегашното им състояние бяха просто пушечно месо.

От време на време светлината на звездите разкриваше разни чудеса – кръг от камъни, обгърнат в ленти от шепнеща мъгла; нещо като куклено семейство, с еднакви бледи лица, усмихващи се блажено иззад безшумен водопад, – но Кал им хвърляше само бегъл поглед. Единствената гледка, която би го накарала да възкликне от радост в този момент, беше пухен дюшек.

След време обаче дори чудесата намаляха. Де Боно го водеше по тъмен склон, а в тревата около краката им шаваше тих вятър.

Луната се показва през кълбестите облаци и освети като призрак силюета на де Боно нагоре по склона. Кал го следваше послушно като агне, прекалено уморен да задава въпроси.

Постепенно обаче осъзна, че въздишките които чуваше, не бяха само от вятъра. В тях имаше някаква скрита музика, мелодия, която се появяваше и изчезваше отново.

Най-последно де Боно спря и рече:

– Чуваш ли ги, Кал?

– Да, чух ги.

– Знаят, че имат гости.

– Това ли е Небесната Твърд?

– Не – отвърна тихо де Боно. – Небесната Твърд остава за утре. Прекалено сме уморени за това. Тази вечер оставаме тук.

– Тук къде сме?

– Не се ли досещаш? Не надушваш ли въздуха?

Усещаше се лек аромат на парфюм – на орлови нокти и разцъфнал през нощта жасмин.

– Не усещаш ли земята?

Почвата под краката му беше топла.

– Това, приятелю, е Венерината планина.

Не трябваше да се доверява на де Боно – въпреки геройското му поведение, той си беше напълно ненадежден. Сега бяха изгубили ценно време.

Кал погледна назад за да види дали се вижда пътя, по който бяха дошли, но не – луната се беше скрила в облаците и склонът на планината бе потънал в мрак. Малко встрани се чу смях и Кал повика водача си. Отново се чу смях. Беше твърде лек за да е на де Боно, но не беше съвсем сигурен.

– Къде си? – попита Кал, но нямаше отговор и той тръгна по посока на смеха.

Посрещна го топъл въздух и той стреснато се дръпна назад, но тропическата топлина продължи след него, сладкият аромат изпълваше обонянието му. Това го замая, краката го боляха и имаше опасност да се подгънат под него просто заради удоволствието да се отпуснат.

Малко по-нататък видя друг силует, този път определено беше де Боно, движеше се в мрака. Повика го пак и този път получи отговор. Де Боно се обърна и каза:

– Не се ядосвай, Кукувицо.

Гласът му беше станал някак си сънлив.

– Нямаме време – възрази Кал.

– Не мога нищо... не мога нищо да направя... – гласът на де Боно заглъхваше като слаб радиосигнал. – Тази вечер не мога нищо да правя... освен любов...

Последната дума се стопи във въздуха, а също и де Боно, потъна в тъмнината.

Кал се обърна. Беше сигурен, че де Боно говореше отнякъде по-нагоре по планината, което означаваше, че ако се обърне с гръб натам и тръгне, ще се върне по пътя, по който бяха дошли.

Топлината вървеше с него по обратния път. Ще си намеря нов водач, мислеше си замаяно той, ще си намеря нов водач и ще намеря Небесната Твърд. Имаше среща с някой. С кого? Мислите му се отклоняваха към гласа на де Боно. А, да: Сузана.

Щом името ѝ се оформи в мислите му, топлината около него някак успя да придума крайниците му и го привлече към земята. Не беше сигурен как стана – не се спъна, не го блъснаха – но в следващия миг бе положил глава на земята, а тя, ах, колко приятна беше тя. Беше все едно

да се върнеш в леглото при любимата в мразовита утрин. Протегна с удоволствие уморените си крайници, рече си, че ще полежи само колкото да посъбере сили за предстоящите изпитания.

Сигурно щеше да заспи, но чу името си.

Не Кал, дори не Калхун, а:

– Муни...

Не беше гласът на де Боно, а женски глас.

– Сузана?

Опита се да седне, но беше толкова тежък, толкова натежал от праха на пътуването, че не можеше да помръдне. Искаше да отхвърли от себе си тежестта, като змия, която се измъква от изгърканата си кожа, но лежеше неспособен да мръдне дори пръста си, а гласът продължаваше да го вика, заглъхваше и го търсеше някъде по-нависоко.

Искаше да го последва и без предупреждение усети как желанието му се реализира – дрехите се смъкнаха от него и той се понесе над тревата, докосвайки с корема си корема на земята. Не беше сигурен как се движи, защото не усещаше никакво движение в крайниците си, а и не се беше задъхал от усилието. Възбужденост чувстваше се напълно лишен от сетива, като че ли беше оставил тялото и дъха си заедно с дрехите.

Със себе си обаче носеше нещо: светлина. Бледа, хладна светлина, която осветяваше тревата и малките планински цветя сгушени в нея, светлина която се движеше толкова близо до него, сякаш се излъчваше от него.

На няколко метра от себе си видя де Боно, заспал на тревата с отворена уста като риба. Приблужи се към спящия да го разпита, но преди да стигне до него нещо друго привлече вниманието му. Съвсем близо до мястото, където лежеше де Боно, от тъмната земя излизаха лъчи светлина. Приблужи се до тялото на спътника си, светлината му едва не го разбуди, после продължи към новата загадка.

Отговорът беше лесен. В земята имаше няколко дупки. Застана до ръба на едната и надникна. Видя, че цялата планина отвътре беше куха. Под него имаше огромна пещера, а в нея се движеха ярки светлини. Сигурно за тези същества говореше де Боно.

Сега вече подозрението, че е напуснал тялото си някъде по пътя, се затвърди, защото се пхна в дупката – която не беше достатъчно широка дори за главата му, да не говорим за раменете – и падна надолу в горната част на кухината.

Там увисна във въздуха, загледан в ритуала изпълняван под него.

На пръв поглед изпълнителите като че ли бяха къмба светещ газ,

може би около четиридесет, някои големи, други миниатюрни, оцветени от студено пастелено до ярко жълто и червено. Но когато се спусна надолу под купола на пещерата, не поради гравитацията, а просто от желание да разбере нещо повече, Кал видя, че кълбата не бяха празни. Вътре в тях се появяваха форми, като призраци, но с идеални очертания. Тези видения бяха ефимерни, продължаваха най-много няколко секунди, после бяха закривани от бели облаци и на тяхно място изникваха нови конфигурации. Макар че се задържаха само за малко, той успя да разбере какво представляват.

В няколко от сферите видя форми, които наподобяваха човешки зародиш, с огромни глави и увити около тялото нишковидни крайници. Но те бързо изчезнаха – на тяхно място се появи нещо като светлосиньо петно, което превърна кълбото в огромно око. В друго кълбо газовете непрекъснато се деляха, като клетка влюбена в себе си, в трето облаците се въртяха във вихрушка под която се виждаха гора и хълм.

Сигурен беше, че тези същества знаят за неговото присъствие в пещерата, въпреки че нито едно от тях не прекъсна движението си, за да го посрещне. Това не го обиждаше. Танцът им беше сложен, и ако някое се отклонеше от пътя си, това щеше да предизвика доста объркване. В движението им имаше някаква изящна неизбежност – някои от сферите непрекъснато се приближаваха на косъм, а после миг преди катастрофалния сблъсък описваха широка дъга встрани; други се движеха на групи, описвайки сложни криволици една около друга, като същевременно правеха кръг около центъра на пещерата.

Тук обаче имаше и други неща, които го очароваха, освен спокойното величие на танца – на два пъти сред облаците на една от големите сфери се появяваше изображение с изключителен еротичен заряд. Върху възглавница от облаци се носеше фигура на гола жена, крайниците ѝ сякаш се противопоставяха на всички закони на анатомията – положението ѝ разкриваше чисто сексуална показност. Кал едва успя да я види и тя изчезна, но остави представата за покана: устни, вагина, бедра. В тази показност нямаше нищо курвенско; неприличието би било срамно в този пленителен кръг. Тези привидения бяха твърде влюбени в съществуването, за да обръщат внимание на такива глупости.

Те обичаха и смъртта, също така недвусмислено. В една от сферите имаше труп, разложен, с накацали по него мухи, разкрит със същото удоволствие като красотата около него.

Но Кал се интересуваше не от смъртта, а от жената.

Тази вечер не мога нищо да правя... – беше казал де Боно – освен

любов...

и сега вече Кал знаеше, че това е вярно.

Само че любовта, такава каквато я познаваше над земята, тук беше неуместна. Жената в сферата не се нуждаеше от нежни приказки, тя открито предлагаше своята компания. Въпросът беше: как да изрази желанието си? Беше оставил ерекцията си горе, на Венерината планина.

Не биваше да се тревожи: тя вече знаеше мислите му. Когато я видя за трети път, погледът ѝ сякаш го привлече в танца. Той направи бавно, много бавно салто и се намести до любовницата си.

Щом се озова на място, веднага разбра каква функция му беше отредена.

Гласът на планината го бе нарекъл Муни³, и името не беше избрано случайно. Той беше дошъл отгоре като светлина, като лунна светлина, и тук бе намерил орбитата си сред танца на планети и спътници.

Това, разбира се, може би беше само негово тълкуване. Може би повелите на тази система важаха не само за любовта, но и за снежните виелици, и за астрономията. Пред лицето на такива чудеса догадките бяха безполезни. Тази вечер съществуването бе всичко.

Привиденията направиха още един кръг и той, замаян от самото удоволствие на това предопределено пътуване, въртящ се отново и отново (тук нямаше горе и долу, само удоволствие от движението), за момент отклони вниманието си от жената, която бе видял. Когато орбитата му описа широка дъга, Кал видя пак нейната планета.

Тя се появи и изчезна мигновено в облаците. Дали и той не изпълняваше същия ритуал за нея – дали не се превръщаше от човек в абстракция и обратно, прикриван от млечнобял облак? Толкова малко знаеше за себе си, този Муни, понесен в самотната си орбита.

Можеше само да се надява, че за да осъзнае какво е, трябва да го открие чрез сферите, които осветяваше с новата си светлина. Може би така беше при луните.

Това беше достатъчно.

Вече знаеше как се любят луните. Като омагьосват нощите на планетите, като възбуждат океаните, като благославят ловците и жетварите. Стотици начини, които се нуждаеха само от свободната анатомия на светлината и космоса.

При тази мисъл жената се разгърна за да се потопи в него, да отвори вагината си си за удоволствието от неговата светлина.

3. Англ. „mooney“ – лунен (Б.пр.)

Навлизайки, той изпита същата възбуда, същото чувство за обладаване, същата суета, които винаги бяха го отличавали като животно; но вместо усилие сега имаше лекота, вместо вечно предстояща загуба – съхранение, вместо бързане – чувството, че това би могло да продължи вечно, или по-скоро, че стотици човешки живота са просто миг в пространството между луните, и че тази въртележка на седмото небе бе превърнала времето в безмислица.

При тази мисъл го обзе някакво ужасно мъчително чувство. Нима всичко, което бе оставил горе на планината бе повяхнало и умряло, докато тези съзвездия продължаваха неотклонно своя полет?

Погледна към центъра на системата, пъпа на света, около който се въртяха пътищата на всички – ексцентрични или кръгови, далечни или близки; и там, на мястото от което черпеше светлината, видя самия себе си, заспал на склона.

Аз сънувам, помисли си Кал и изведнъж се издигна като мехурче в бутилка – вече не толкова луна, колкото Муни. Куполът на пещерата – смътно осъзна, че прилича на вътрешността на череп – тъмнееше над него и за миг помисли, че ще се разбие в него, но в последния миг въздухът около него просветля и той се събуди с поглед в небето, прорязано от слънчеви лъчи.

На Венерината планина се разсъмваше.

3

Част от съня му се оказа вярна. Наистина беше смъкнал две кожи като змия. Едната – дрехите му – беше пръсната на тревата около него. Другата – натрупаната мръсотия от приключенията – беше измита през нощта, било от росата или от дъжд. Както и да е, сега вече беше съвсем сух – топлината на земята (това също не беше сън) го беше изсушила и дарила с нежен аромат. Чувстваше се нахранен и силен.

Надигна се и седна. Де Боно вече беше на крака, чешеше се по топките и зяпаше към небето: блажено съчетание. На тревата личеше отпечатък от гърба и бедрата му.

– Задоволиха ли те? – намигна той на Кал.

– Да ме задоволят?

– Привиденията. Дадоха ли ти сладки сънища?

– Да.

Де Боно се ухили похотливо.

- Искаш ли да ми разкажеш? – попита той.
– Не знам как да...
– О, спести си скромността.
– Не, просто... аз сънувах, че... че съм луната.
– Какво?
– Сънувах...
– Доведох те до единственото тук, което наподобява на бардак, и ти ми казваш, че си сънувал, че си луната? Странен човек си ти, Калхун.
Вдигна потника си и го нахлузи, клатейки глава невярващо.
– А ти какво сънува? – попита Кал.
– Ще ти кажа някой път – отвърна де Боно. – Като пораснеш достатъчно.

4

Облякоха се мълчаливо, после тръгнаха надолу по лекия наклон на планината.

XI. СВИДЕТЕЛ

1

Въпреки че денят бе започнал добре за Сузана с чудното ѝ бягство от Хобарт, после положението бързо се влоши. Чувстваше се странно защитена в нощта, с утрото я обхванаха неизразими тревоги.

Някои от тях можеше да назове. Първо фактът, че беше загубила водача си. Имаше само груба представа в коя посока се намира Небесната Твърд, затова реши да върви към Спиралата, която се виждаше ясно по всяко време, и по възможност да пита някой по пътя.

Втората ѝ причина за тревога бяха многото признаци, че събитията във Фугата бързо вземат неблагоприятен обрат. Над долината висеше гъст облак дим, и въпреки че през нощта бе валил дъжд, на много места още горяха пожари. Докато вървеше се натъкна на няколко останки от полесражения. Една опожарена кола беше кацнала на дърво като стоманена птица, вдигната там може би от взрив, или от свръхестествена сила. Не знаеше какви сили се бяха сблъскали предишната нощ, нито какви оръжия са били използвани, но очевидно борбата е била ужасяваща.

С приказките си на пророк Шадуел бе разединил народа на тази някога спокойна земя – беше изправил брат срещу брата. Такива конфликти обикновено бяха най-кръвопролитни. Не трябваше да се изненадва от телата, изоставени на лисиците и птиците, лишени от елементарно уважение и погребение.

Ако имаше частица утешение, което да се извлече от тези сцени, тя беше, че нашествието на Шадуел не бе станало без съпротива. Унищожението на Дома на Капра беше капитална грешка от негова страна. Дори да бе имал някакви шансове да завладее Фугата само с думи, те бяха пропилены чрез този тираничен жест. Сега не можеше да се надява да завземе територии с измама и съблазн. Трябваше или да ги смаже с оръжие, или нищо.

След като сама видя какви поражения могат да нанесат магиите на Видещите, тя таеше смътна надежда, че въоръженото подтисничество може да бъде отхвърлено. Но какви ли поражения – може би необратими – щяха да бъдат нанесени на Фугата, докато обитателите ѝ извоюват свободата си? Тези гори и поляни не бяха създадени, за да бъдат сцена на жестокости; непознаването на такива ужаси беше част от омайната им сила.

Именно на едно такова място – някога непокварено, а сега белязано от смъртта – тя срещна първия жив човек при пътуването си този ден. То представляваше едно от няколкото загадъчни архитектурни съчетания във Фугата: дузина колони бяха подредени около плитко езеро. На върха на едната от колоните седеше жилест мъж на средна възраст с изтъркано сако. На врата му висеше бинокъл. Когато Сузана се приближи мъжът вдигна глава от тетрадата, в която записваше нещо.

– Търсиш ли някого? – попита той.

– Не.

– Така или иначе, всички са мъртви – рече той спокойно. – Видяш ли? – Плочките около езерцето бяха изцапани с кръв. Онези, които я бяха пролели лежах по гръб на дъното, а раните им изглеждаха бели.

– Ти ли свърши тази работа? – попита го тя.

– Аз? Мили Боже, не. Аз съм само свидетел. А ти от коя армия си?

– От никоя. Аз съм сама.

Той записа отговора.

– Не е задължително да ги вярвам – каза мъжът, докато пишеше. – Но един добър свидетел записва всичко което види и чуе, дори да се съмнява.

– И какво видя?

– Бъркотия – отвърна той. – Навсякъде хора, а никой не е сигурен кой кой е. И такова кръвопускане, каквото никога не съм предполагал, че ще видя тук. – Погледна надолу към нея. – Ти не си от Виждащите.

– Не.

– Просто минаваш случайно, така ли?

– Нещо такова.

– Е, аз на твоето място бих тръгнал обратно. Никой не е в безопасност. Доста хора си събраха багажа и отидоха в Царството, вместо да се оставят да ги изколят.

– Тогава кой е останал да се бие?

– Диваци. Зная, че не бива да изказвам мнение, но така ми се струва. Варвари, които беснеят наоколо.

Дори в този момент някъде встрани се чуваха викове. След като бяха закусили, диваците вече се бяха заловили за работа.

– Какво виждаш отгоре?

– Много развалини. И понякога мяркам разни фракции. – Мъжът вдигна бинокъла и огледа терена, като спираше за малко от време на време при интересните подробности. – През последния час от Безподобен излезе един батальон, който изглеждаше доста зле. Към Стъпалата има бунтовници, и още една група на северозапад. Пророкът напусна Небесната Твърд преди малко, не мога да кажа точно в колко, откраднаха ми часовника, а пред него се движат няколко взвода от неговите евангелисти да разчистват пътя.

– Пътя накъде?

– Към Спиралата, разбира се.

– Спиралата?

– Предполагам, че това е била целта му още от самото начало.

– Той не е Пророк – каза Сузана. – Казва се Шадуел.

– Шадуел?

– Хайде, запиши и това. Той е Кукувица, и е търговец.

– Сигурна ли си в това? Разкажи ми всичко.

– Няма време – отвърна Сузана за голямо негово огорчение. – Трябва да стигна до него.

– А-а. Значи ти е приятел.

– Изобщо не ми е приятел – рече Сузана и погледна към телата в езерото.

– Няма да се добереш до гърлото му, ако това си намислила – каза мъжът. – Пазят го денонощно.

– Ще намеря начин. Не знаеш на какво е способен.

– Ако е Кукувица, и се опита да влезе в Спиралата, с нас е свършено, това зная. И все пак, ще мога да напиша една последна глава, какво ще кажеш?

– А ще има ли кой да я прочете?

2

Остави го на колоната му, като някакъв самотен каещ се грешник, замислен над забележката. Разговорът помрачи настроението ѝ още повече. Въпреки присъствието на менструума в нея, тя знаеше много малко за това как действат силите, създали Втъкания свят, но не беше необходимо човек да е гений, за да проумее, че влизането на Шадуел в магическата земя на Спиралата щеше да се окаже катастрофално. Той въплъщаваше всичко, което тази възвишена страна и нейните създатели презираха: той беше Поквара. Може би Спиралата беше в състояние поскоро да се самоунищожи, отколкото да го допусне до тайните си. А ако тя престане да съществува, няма ли Фугата – чието единство се крепеше на силата в нея – да потъне във водовъртежа на унищожението? Сузана се опасяваше, че именно това бе искал да каже свидетелят. Ако Шадуел влезеше в Спиралата, това щеше да бъде краят на света.

Откакто се отдалечи от езерото, не бе видяла нито животни, нито птици. Храстите и дърветата бяха опустели, тревата беше притихнала. Тя призова менструума, изчака да я изпълни цялата, готов да бъде използван в нейна защита, ако се наложи. Сега вече нямаше време за любовности. Щеше да убие всеки, който се опита да ѝ попречи да стигне до Шадуел.

Някакъв шум иззад частично разрушена стена привлече вниманието ѝ. Тя спря и извика на наблюдателя да се покаже. Не последва никакъв отговор.

– Няма да те моля пак – рече тя. – Кой е там?

Няколко тухли паднаха и едно четири-пет годишно момченце, голо, само по чорапи и цялото в прах, се изправи и пропълзя през развалините към нея.

– О, Божичко – рече тя, потресена от вида на детето. В мига в който отслаби защитата си, отляво и отдясно я заобиколиха неколцина въоръжени мъже.

Измъченото изражение на детето изчезна, щом единият от мъжете го повика при себе си. Той прокара мръсната си ръка през косата на

момчето и се усмихна одобрително.

– Как се казваш? – попита някой.

Нямаше представа на чия страна са тези хора. Ако бяха от армията на Шадуел, да им каже името си щеше да означава незабавна смъртна присъда. Но колкото и да беше отчаяна, не можеше да се реши да пусне менструума срещу хора, и дете, които дори не знаеше с кого са.

– Застреляй я – каза момчето. – Тя е от тях.

– Да не си посмял – обади се един глас отзад. – Аз я познавам.

Тя се обърна – спасителят изрече името ѝ – и видя, кой ли би помислил – Нимрод. Последният път когато се срещнаха, той беше един от участниците в нечестивия кръстоносен поход на Шадуел, говореше само за славното бъдеще. Времето и обстоятелствата го бяха смирили. Беше съвсем окаян, дрехите му разкъсани, лицето измъчено.

– Не ме кори – рече той преди тя да успее да каже нещо.

– Няма – отвърна Сузана. Имаше дни, когато го беше проклнала, но това вече беше минало. – Наистина няма.

– Помогни ми – промълви той изведнъж и приближи към нея. Тя го прегърна. Нимрод скри сълзите си в прегръдката, а останалите ги оставиха и се оттеглиха в прикритията си.

Чак тогава той попита:

– Виждала ли си Джерихо?

– Мъртъв е. Сестрите го убиха.

Той се отдръпна от нея и закри с ръце лицето си.

– Вината не е твоя – каза Сузана.

– Разбрах... – рече тихо той. – Веднага щом започна всичко разбрах, че му се е случило нещо ужасно.

– Не си виновен, че не си видял истината. Шадуел е много добър артист. И казваше онова, което хората искаха да чуят.

– Чакай – каза Нимрод и я погледна. – Искаш да ми кажеш, че Шадуел е Пророка?

– Точно така.

Той поклати леко глава.

– Кукувица – все още не можеше да повярва. – Кукувица.

– Това не значи, че не е силен – предупреди го Сузана. – Той си има свои магии.

– Трябва да се върнем с тебе в лагера – настоя изведнъж Нимрод. – Да говориш с нашия командир преди да тръгнем за Спиралата.

– Трябва да побързаме – рече тя.

Той вече вървеше, водеше я през камънаците, които скриваха

бунтовниците.

– Само аз и Аполин останахме живи – каза той по пътя, – от първите събудени. Останалите ги няма. Моята Лилия. После Фреди Камъл. Сега Джерицо.

– Къде е Аполин?

– Последното, което чух беше, че отишла в Царството. Ами Кал? С тебе ли е?

– Трябваше да се срещнем при Небесната Твърд. Но Шадуел вече е тръгнал към Спиралата.

– По далече няма да стигне – каза Нимрод. – Каквито и магии да е откраднал, той си е само човек. А хората кървят.

Всички кървим, помисли си тя, но остави тази мисъл неизречена.

XII. С ЕДИН ЗАМАХ

1

Смелите думи на Нимрод бяха омаловажени от онова, което завариха в лагера. Приличаше повече на болница, отколкото на военен лагер. Повече от три четвърти от петдесетината бойци, мъже и жени, които се бяха събрали под прикритието на скалите, имаха по някаква рана. Някои все още бяха в състояние да е бият, но мнозина явно бяха на прага на смъртта, утешавани с нежни думи в последните си минути.

В един ъгъл на лагера, положени така, че да не ги виждат умиращи-те, имаше десетина тела, покрити с импровизирани савани. В друг подреждаха пленените оръжия. Изложбата смразяваше кръвта: картечници, огнехвъргачки, гранати. С тези доказателства последователите на Шадуел бяха дошли готови да унищожат родината си, ако се съпротивлява на освобождението. Срещу тези ужаси, и фанатизма, с който ги използваша, и най-силните магии бяха слаба защита.

Дори и да споделяше съмненията ѝ, Нимрод не го показаша, а разказваше непрестанно за победите през изминалата нощ, сякаш се боеше от мълчанието.

– Дори взехме пленници – похвали се той и поведе Сузана към една кална яма между камъните, в която седяха дузина мъже със завързани глезени и китки. Пазеше ги едно момиче с автомат. Бяха жалка сбирщина. Някои бяха ранени, всичките отчаяни, плачеха и си мърмореха нещо, сякаш лъжите на Шадуел вече не ги заслепяваха и осъзнаваха

неправдата, която бяха сторили. Сузана ги съжали въпреки самопрезрението им. Познаваше твърде добре силата на измамата, която владееше Шадуел – някога и тя едва не се поддаде. Това бяха негови жертви, не негови съюзници. Беше им продал лъжа, на която не можеха да устоят. Сега, отърсили се от неговите проповеди, не им оставаше нищо друго освен да размислят за кръвта, която бяха пролели, и да потънат в отчаяние.

– Някой говорил ли е с тях? – попита тя Нимрод. – Може би знаят нещо за слабостите на Шадуел.

– Командирът забрани – отвърна Нимрод. – Те са болни.

– Не говори глупости – рече Сузана и слезе в ямата с пленниците. Неколцина обърнаха към нея разтревожените си лица. При вида на лице, на което се виждаше някаква снизходителност, един се разрида високо.

– Не съм дошла да ви обвинявам. Искам само да поговоря с вас.

– Ще ни убият ли? – попита един мъж със засъхнала по лицето кръв.

– Не – отвърна тя. – Ако мога да ги спра.

– Какво стана? – попита друг. Говореше завалено и сънливо: – Идва ли Пророка? – Някой се опита да го накара да млъкне, но той продължи: – Трябва скоро да дойде, нали? Трябва да дойде и да ни отведе в обятията на Капра.

– Няма да дойде – каза Сузана.

– Знаем това – обади се първият. – Поне повечето от нас. Измамиха ни. Той ни каза...

– Знам какво ви е казал. И знам как ви е измамил. Сега ще трябва да поправите стореното, като ми помогнете.

– Не можеш да го победиш – възрази мъжът. – Той има сила.

– Затваряй си устата – прекъсна го този, който беше най-близо до нея. Стискаше една броеница толкова силно, че кокалчетата на пръстите му сякаш да изскочат. – Не бива да казваш нищо против него. Той чува.

– Нека чуе – сопна се другият. Нека ме убие, ако иска. Не ми пука. – После се обърна отново към Сузана. – Има демони с него. Виждал съм ги. Храни ги с мъртъвци.

Нимрод, който стоеше зад Сузана и слушаше, сега се намеси:

– Демони? Виждал ли си ги?

– Не – отвърна мъжът с бледото лице.

– Аз съм ги виждал – обади се друг.

– Опиши ги... – нареди му Нимрод.

Сигурно говори за копелетата, помисли си Сузана, пораснали до чудовищни размери. Но докато той продължаваше да разказва каквото знаеше, вниманието ѝ беше привлечено от един пленник, когото не беше забелязала преди. Ключеше в най-мръсната част на ямата с лице към скалата. Беше жена, съдейки по косата, която се спускаше до средата на гърба ѝ, и не беше вързана като останалите, а просто оставена да оплаква съдбата си в мръсотията.

Сузана се провря между пленниците към нея. Когато приближи чу шепот, и видя, че жената бе притиснала устни към камъка и му говореше, сякаш търсеше утешение от него. Сянката на Сузана падна върху скалата и молитвите секнаха. Жената се обърна.

Само миг беше достатъчен на Сузана за да разпознае лицето под засъхналата кръв и екскременти – беше Непорочна. Обезобразеното ѝ лице приличаше на маска от трагическа пиеса. Очите бяха подути от плач, и в тях напиряха нови сълзи; косата – разпусната и оплескана с кал. Гърдите ѝ бяха разгопени сякаш на показ, и всеки мускул издаваше някакво страхотно объркване. От предишната ѝ властност не бе останало нищо. Беше луда, седнала в собствените си изпражнения.

Сузана беше обхваната от противоречиви чувства. Пред нея трепереше жената убила Мими в леглото ѝ, и участвала в създаването на бедствията, сполетели Фугата. Силата, която стоеше зад трона на Шадуел, източникът на безброй измами и мъки, вдъхновението на Дявола. И все пак не можеше да изпита към Непорочна същата омраза, която изпитваше към Шадуел или Хобарт. Дали защото Непорочна я бе посветила в менструума, макар и неволно, или защото – както винаги бе твърдяла Непорочна – бяха в известен смисъл сестри? Би ли могло това, при други обстоятелства, да бъде и нейна съдба – да се окаже изгубена и луда?

– Не... ме... гледай... – промълви тихо жената. Кръвясалите ѝ очи не показваха с нищо, че са я познали.

– Знаеш ли коя си? – попита я Сузана.

Изражението на жената не се промени.

– Скалата знае – отвърна след малко тя.

– Скалата?

– Скоро ще се превърне в прах. Казах ѝ го, защото е вярно. Ще стане на прах.

Непорочна отвърна поглед от Сузана и погали скалата с разтворена длан. Сузана забеляза, че беше правила това и преди. По камъка имаше струйки кръв, там където бе търкала кожата на дланта сякаш да изтрие линиите от нея.

– Защо ще стане на прах? – попита Сузана.

– Той трябва да дойде – рече Непорочна. – Видях го. Бич Божи. Трябва да дойде, и тогава всички ще станем на прах. – Затърка още по-силно. – Казах го на скалата.

– Ще кажеш ли и на мен?

Непорочна погледна към нея, после пак към скалата. Известно време Сузана си мислеше, че я е забравила, но тя заговори отново, на пресекулки.

– Бич Божи трябва да дойде – продължи тя. – Дори в съня си, той знае. – Ръката ѝ спря. – Понякога почти се събужда. А когато се събуди, всички ще станем на прах...

Опря бузата си на окървавената скала и тихо изхлипа.

– Къде е сестра ти? – попита Сузана.

Въпросът ѝ прекъсна риданията.

– Тука ли е?

– Нямам... сестри – отвърна Непорочна. – В гласа ѝ нямаше и следа от съмнение.

– Ами Шадуел? Помниш ли Шадуел?

– Сестрите ми са мъртви. Всичките станаха на прах. Всичко. Превърнаха се в прах.

Заплака отново, още по-печално.

– Какво те интересува? – поиска да разбере Нимрод, който от няколко секунди бе застанал зад Сузана. – Тя е просто някаква побъркана. Намерихме я сред труповете. Ядеше очите им.

– Знаеш ли коя е тя? Нимрод... това е Непорочна.

Челюстта му увисна от изненада.

– Любовницата на Шадуел. Кълна се.

– Грещиш – не вярваше той.

– Изгубила си е ума, но се кълна, че това е тя. Бяхме една срещу друга преди по-малко от два дни.

– И какво е станало с нея?

– Може би Шадуел...

Жената до скалата повтори името тихо като ехо.

– Каквото и да е станало, тя не бива да е тук, не така...

– По-добре ела да говориш с командира. Можеш да ѝ разкажеш всичко.

2

Изглежда това беше ден на срещи. Първо Нимрод, после Магьосницата, а сега – начело на тази разбита войска – Йоланда Дор, жената която толкова упорито се беше борила против втъкаването някога, когато Домът на Капра още съществуваше.

Тя също се беше променила. Наперената увереност на тази жена беше изчезнала. Лицето ѝ изглеждаше бледо и неприятно, гласът сподавен, беше подтисната. Не си губеше времето в любезности.

– Ако имаш нещо да ми казваш, казвай.

– Една от пленниците... – започна Сузана.

– Нямам време да слушам молби – беше отговорът. – Особено от тебе.

– Това не е молба.

– И така да е, не искам да слушам.

– Трябва, и ще слушаш – ядоса се Сузана. – Забрави чувствата си към мене...

– Не чувствам нищо – рязко отвърна Йоланда. – Съветът сам се обрече. Ти трябваше само да поемеш бремето вместо тях. Ако не беше ти, щеше да бъде някой друг.

Това избухване като че ли ѝ причини болка. Пъхна ръката си под разкопчаното яке, очевидно имаше някаква рана. Когато я извади, по пръстите ѝ имаше кръв.

Сузана продължи да настоява, но вече по-мeko.

– Една от пленниците – рече тя, – е Непорочна.

– Вярно ли е това? – Йоланда погледна към Нимрод.

– Вярно е – отвърна Сузана. – Познавам я по-добре от вас. Тя е. Тя е... изгубена, може би полудяла. Но ако успеем да изкопчим нещо смислено от нея, бихме могли да я използваме, за да стигнем до Шадуел.

– Шадуел?

– Пророка. Някога те бяха съюзници, той и и Непорочна.

– Няма да се пазаря с тази Поквара – отсече Йоланда. – Ще я обесим като му дойде времето.

– Поне ме остави да поговоря с нея. Може би ще успее да измъкна нещо.

– След като си е загубила ума, защо да ѝ вярваме? Не. Остави я да пукне.

– Това е пропуснат шанс.

– Не ми говори за пропуснати шансове – рече с горчивина Йоланда. Очевидно нямаше надежда да я убеди. – Тръгваме към Мантията след час. Ако искаш да се присъединиш към нас, направи го. Ако не, гледай си работата.

После обърна гръб и на двамата.

– Хайде – рече Нимрод и си тръгна. Но Сузана остана.

– Ако изобщо има някакъв смисъл – каза тя, – надявам се, че ще имаме възможност да си поговорим, когато всичко това свърши.

– Остави ме на мира – рече Йоланда без да се обръща.

Сузана така и направи.

3

В продължение на няколко минути след като Сузана тръгна от ямата на пленниците, Непорочна седеше потънала в мрака на забравата си. Понякога плачеше. Понякога просто гледеше скалата пред себе си.

Насилието на Шадуел спрямо нея при Небесната Твърд, още повече след унижощението на сестрите ѝ, беше помрачило разсъдъка ѝ. Но дори в този момент не остана сама. Някъде в пустинята на лишения от смисъл разум се срещна отново с оня дух, който така често я бе навещавал в миналото – Бич Божи. Тя, която се чувстваше най-щастлива сред разложението, която правеше огърлици от вътрешностите на мъртвите, и която превръщаше душите им в свои спътници – тя се натъкна в присъствието на това отвратително същество на кошмари, от които се молеше да се събуди.

Той все още спеше – това донякъде беше утешително сред ужасите, които преживяваше – но нямаше да спи вечно. Имаше неизпълнени задачи, незадоволени амбиции. Съвсем скоро щеше да се надигне от леглото и да се запъти да довърши делото си.

И в този ден?

– ...всичко на прах... – каза тя на камъка.

Този път камъкът не отговори. Сърдеше се, защото тя бе проявила недискретност, беше разговаряла с жената със сивите очи.

Непорочна се заклати напред-назад на пети, и думите на жената отново се върнаха при нея, измъчваха я. Спомняше си само малко от онава, което тя каза: една фраза, едно име. Или по-скоро, едно точно определено име. То отекваше в главата ѝ като ехо.

Шадуел.

Това беше като сърбеж под кожата, болка в черепа. Искаше да направи дупка в тъпанчето си и да го извади оттам, да го смаже с пета. Заклати се още по-силно, искаше да разкара името, но то не излизаше от главата ѝ.

Шадуел. Шадуел.

Надигаха се и нови имена, попълваха редиците на спомените –

Блудницата.

Вещицата.

Видя ги пред себе си, ясно като скалата, дори по-ясно: сестрите ѝ, горките ѝ, на два пъти заклани сестри.

А под мъртвите им крака виждаше земя – някаква земя, която толкова дълго и уморително беше замисляла да съсипе. Спомни си името ѝ, и тихо го изрече.

– Фугата...

Така я наричаха те, нейните врагове. Колко я обичаха само. Как се бяха борили за нейната безопасност, и при това я бяха наранили.

Докосна скалата с ръка и усети как тя потрепери от допира. После се изправи, а името, което отприщи потока, изпълваше главата ѝ и отмиваше забравата.

Шадуел.

Как можа да забрави любимия ѝ Шадуел? Тя му беше дала магии. А той какво направи в замяна? Предаде я, омърси я. Използва я, докато това отговаряше на целите му, после я захвърли в пустошта.

Но не беше я захвърлил достатъчно далече. Днес тя бе намерила пътя обратно и се връщаше с убийствени новини.

4

Письците започнаха изведнъж, и ставаха все по-силни. Викове на човек, който не можеше да повярва на очите си, после викове на ужас, каквито Сузана не бе чувала никога преди.

Нимрод вече тичаше пред нея към източника на врявата. Тя го последва и пред нея се разкри гледка на кървав хаос.

– Нападнати сме! – извика Нимрод. Навсякъде тичаха бунтовници, мнозина от тях с нови рани. Земята вече беше покрита с тела, всеки миг падаха нови.

Но преди Нимрод да се впусне в бъркотията, Сузана го хвана за дрехата.

- Бият се един срещу друг! – изкрещя тя за да надвика лудницата.
- Какво?
- Погледни!

Само няколко мига бяха необходими за да се увери в онова, което тя бе видяла. Не приличаше на нападение отвън. Бунтовниците се бяха хванали за гушите. Нямаше милост за никой. Мъжете избиваха мъже, с които само преди няколко мига бяха споделяли цигара. Някои дори се бяха надигнали от смъртното си ложе и блъскаха главите на онези, които се грижеха за тях.

Нимрод се намеси в полесражението и издърпа един от внезапно откачилите, вкопчен в гърлото на друг.

- Какво правите, за Бога? – попита той. Оня продължаваше да се опитва да стигне до жертвата.
- Това копеле! – изкрещя мъжът. – Той изнасили жена ми.
- Какви ги дрънкаш?
- Видях го! Ето там! – и посочи с пръст към земята. – Ето!
- Жена ти не е там! – извика Нимрод и яростно го разтърси. – Не е там!

Сузана огледа полесражението. Същата заблуда, или нещо подобно, беше обхванала всички. Дори докато се биеха, плачеха и се обвиняваха един друг. Бяха видели родителите си стъпкани, жените унижени и децата избити: сега искаха да убият виновниците. След като чу многогласното изражение на заблудата, тя се огледа за причината – тя стоеше на високата скала и оглеждаше кръвопролитиеето – Непорочна. Косата ѝ беше все така разпусната. Гърдите ѝ още бяха разголени. Но явно вече си беше спомнила коя е. Беше се осъзнала.

Сузана тръгна към нея, вярваше, че менструумът ще я предпази от ужасната магия и мозъкът ѝ няма да се обърка. Така и стана. Въпреки че трябваше да прояви гъвкавост, за да избегне заобикалящата я отвсякъде бруталност, успя да стигне до скалата невредима.

Непорочна като че ли не я виждаше. Отметнала назад глава, оголила зъби в отвратителна жестока усмивка, тя бе насочила цялото си внимание към лудницата, породена от нея.

- Остави ги – извика ѝ Сузана.

Главата ѝ се наклони леко и Сузана усети втрещения поглед на Магьосницата върху себе си.

- Защо правиш това? – рече тя. – Те не са ти направили нищо.
- Трябваше да ме оставиш в пустошта – отвърна Магьосницата. – Ти ме накара да си спомня.

– Тогава направи го заради мен, остави ги на мира.

Зад нея виковете бяха започнали да стихват, замествани от стенанията на умиращите и риданията на онези, които бяха осъзнали заблудата, и откриваха ножовете си забити в сърцата на приятели.

Дали магията беше спряла, защото Непорочна бе свършила най-лошото, или защото отвърна на молбата на Сузана, това беше без значение. Поне смъртта бе спряла своя танц.

За миг всичко утихна, но риданията бяха прекъснати от изстрел. Куршумът удари в скалата между голите крака на Непорочна. Сузана се обърна и видя Йоланда Дор да върви през моргата, която преди време представляваше нейната малка армия, и да се прицелва отново.

Непорочна нямаше желание да се прави на мишена. Вторият куршум също попадна в скалата, Магьосницата се издигна във въздуха и полетя към Йоланда. Сянката ѝ, преминаваща над бойното поле като сянка на гарван, беше смъртоносна. Ранените не можеха да избягат – щом тя ги докоснеше обръщаха лица към подгизналата от кръв земя и издъхваха. Йоланда не чакаше сянката да стигне до нея, а стреля няколко пъти в съществуото. Силата която носеше Непорочна във въздуха просто отхвърли куршумите встрани.

Сузана извика на Йоланда да се дръпне, но тя или не чу предупреждението, или не му обърна внимание. Магьосницата се спусна върху нея и я вдигна – менструумът ги обви в светлина – после я хвърли през полето. Тялото ѝ се блъсна с гаден звук в скалата, на която бе стояла Непорочна, и падна разбито на земята.

Никой от оцелелите бунтовници не помръдна за да помогне на своя командир. Стояха вцепенени от ужас, а Магьосницата се носеше на метър над земята през арената от тела и сянката покоси малцината, които не бяха замлъкнали при първото ѝ преминаване.

Сузана знаеше, че и малкият шанс за милост, който бе спечелила от Магьосницата, бе пропилян от атаката на Йоланда: сега тя нямаше да остави нито един жив от онези, които я бяха пленили. Нямаше време да измисли друга защита – запрати живия поглед на менструума към нея. Силата му беше много по-малка от тази на Непорочна, но след като уби Йоланда тя не се пазеше, и ударът я завари неподготвена. Попадна в кръста ѝ и я отхвърли напред. Но само след секунда тя възстанови равновесието си и се обърна към нападателката – още висеше във въздуха като някаква извратена светица. Лицето ѝ не беше гневно, само леко развеселено.

– Искаш ли да умреш? – попита тя.

– Не. Разбира се, че не.

– Не те ли предупредих как ще бъде, сестро? Не ти ли казах? Само мъка, така казах. Само загуби. Така ли е?

Лекото кимване на Сузана не задоволи напълно Магьосницата. Тя въздъхна тихо и продължително.

– Ти ме накара да си спомня – рече тя. – Благодаря ти за това. И в замяна... – тя разтвори дланта си сякаш предлагаше някакъв невидим дар – ... твоя живот. – Ръката се стисна в юмрук. – А сега, дългът е изплатен.

При тези думи тя се спусна отново докато краката ѝ стъпиха на твърда земя.

– Ще дойде време – каза тя, оглеждайки телата сред които стоеше, – когато ще се утешаваш в компанията на такива. Както и аз се утешавах. Както и сега се утешавам.

После обърна гръб на Сузана и тръгна. Никой не се опита да я спре – тя се изкачи на скалата и се скри от погледа. Оцелелите просто гледаха, отправили молитва на благодарност към божествата, в които вярваха, че жената от пустошта ги беше подминала.

XIII. БЕГЪЛ ПОГЛЕД

1

Шадуел не спа добре, но всъщност кандидатите за божества рядко спят добре. С Божествеността идваше и голямото бреме на отговорността. Тогава защо да се изненадва от неспокойните си сънища?

И все пак знаеше, още от времето когато бе наблюдавал Мантията на Спиралата от кулата, че няма от какво да се страхува. Чувстваше как силата скрита зад онзи облак го вика по име, кани го да пристъпи в прегръдките ѝ, и да се преобрази.

Но малко преди разсъмване, когато се готвеше да напусне Небесната Твърд, му съобщиха тревожни вестии: силите на Хобарт в Безподобен са били поразени от магии, които са побъркали повечето от хората му. На Хобарт също не му се беше разминало. Когато пристигна около час след пратеника, Инспекторът приличаше на човек, който не вече не е съвсем сигурен в себе си.

Новините от другите места бяха по-добри. Там където войските на Пророка бяха принудили местното население да се бие с нормални

средства, те бяха победили. Само когато войниците не бяха нанесли незабавен удар, Виждащите намираха пролука да задействат магиите си, и в такива случаи резултатите бяха същите като в Безподобен: хората или изгубваха разсъдъка си, или се събуждаха от евангелисткия фанатизъм и се присъединяваха към врага.

Сега този враг се събираше при Тясното Сияние, предупреден от слухове или от магии, че Пророкът възнамерява да влезе в Спиралата, и се готвеше да защитава до смърт целостта ѝ. Броят на защитниците възлизаше на няколко стотици, но те едва ли представляваха армия. Съобщенията гласяха, че те са невъоръжени, неорганизирани старци, жени и деца. Единственият проблем беше моралната страна на унищожението им. Но той беше решил, когато антуражът му напусна Небесната Твърд на път за Спиралата, че такива морални съображения вече не го касаят. Много по-голямо престъпление би било да пренебрегне призива, който чу от Мантията.

Когато настъпи момента, а това щеше да стане скоро, той ще призове копелетата, и ще ги остави да изядат врага, с децата и всичко останало. Нямахме да се огъне.

Божествеността го зовеше и той тръгна с лека стъпка да се преклони пред собствения си олтар.

2

Усещането за физическо и душевно благополучие, което Кал изпита при събуждането си на Венерината планина, не отслабна докато слизаха с де Боно по склона към Небесната Твърд. Но хубавото му настроение скоро бе помрачено от възбудата на пейзажа наоколо: тревожно, но необяснимо безпокойство се излъчваше от всеки лист и стрък трева. Откъслечните птичи песни звучаха дрезгаво – по-скоро като тревожни сигнали, отколкото като музика. Дори въздухът бръмчеше край главата му, сякаш за пръв път осъзнаваше вестите, които разнасяше.

Лоши вестии, в това нямаше съмнение. И все пак не се виждаха много последици. Няколко загасващи пожара, после още няколко, но дори и тези признаци на борба намаляха, когато си приближиха към самата Небесна Твърд.

– Това ли е? – попита Кал. Де Боно го водеше между дърветата към висока, но всъщност с нищо незабележителна сграда.

– Това.

Всички врати бяха отворени, отвътре не се чуваше нито звук, не се забелязваше никакво движение. Огледаха бързо отвън, търсеха някакъв знак за присъствието на Шадуел, но не видяха нищо.

След като направиха една обиколка, де Боно изрази гласно онова, което си мислеше Кал:

– Няма смисъл да чакаме отвън. Трябва да влезем.

С разгуптени сърца се изкачиха по стъпалата и влязоха.

На Кал му бяха казали да очаква чудни неща, и не остана разочарован. Във всяка стая, в която надникваше, откриваше нови великолепия от плочки, тухли и боя. Но това беше всичко, само чудеса.

– Тук няма никой – обяви де Боно след като претърсиха изцяло долния етаж. – Шадуел си е отишъл.

– Ще опитам горе – каза Кал.

Качиха се на горната площадка и се разделиха за да огледат по-бързо. В края на един коридор Кал откри стая, чиито стени бяха хитро облицовани с парчета от огледала, които отразяваха посетителя по такъв начин, сякаш виждаше себе си зад стените, в някакво мъгливо и сенческо място, и като че ли надничаше между тухлите. Това беше достатъчно странно, но по някакъв друг начин – който не успя да разбере – изглеждаше, че в онзи друг свят не е сам, а има и разни животни – котки, маймуни и летящи риби, които очевидно бяха породени от неговото отражение, защото всичките бяха с неговото лице. Стана му смешно като ги видя, и те всички се засмяха с него, включително и рибите.

Чак когато смехът му заглъхна чу де Боно да го вика, а гласът му изглеждаше разтревожен. Излезе с неохота от стаята и тръгна да търси вѐжеиграча.

Виковете идваха от по-горния етаж.

– Чувам те – извика той в отговор и се заизкачва по стълбите. Изкачването беше продължително и стръмно, но го изведе в една стая на върха на наблюдателницата. От всички страни през прозорците струеше светлина, но тя не можеше да премахне усещането, че в тази стая се беше случило нещо ужасно, и то неотдавна. На каквото и да бе свидетел стаята, де Боно имаше да покаже на Кал още по-лоши неща.

– Открих Шадуел – обяви той и му даде знак да се приближи.

– Къде?

– При Тясното Сияние.

Кал надникна през съседния прозорец.

– Не през онзи – рече де Боно. – Този приближава нещата повече.

Прозорец-телескоп – и през него се виждаше сцена, която ускори

пулса му. Декор беше кипящият облак на Мантията, действието – клане.

– Ще влезе със сила в Спиралата – каза де Боно.

Очевидно младежът беше преbledнял не просто от гледката на сблъсъка, а от мисълта за това действие.

– Защо ще прави това?

– Той е Кукувица, нали? – беше отговорът. – Каква друга причина му е необходима?

– Трябва да го спрем – рече Кал, откъсна се от прозореца и тръгна обратно към стълбите.

– Битката вече е загубена – отвърна де Боно.

– Няма да стоя и да го гледам как завзема всяка педя от Фугата. Ще влезе след него, щом трябва.

Де Боно изгледа Кал със смесица от гняв и отчаяние.

– Не можеш – рече той. – Спиралата е забранена територия, дори за нас. Там има тайни, които дори Виждащите нямат право да погледнат.

– Но Шадуел ще влезе.

– Точно – продължи де Боно. – Шадуел ще влезе. И знаеш ли какво ще стане? Спиралата ще се разбунтува. Ще се самоунищожи.

– Боже Господи...

– А ако се самоунищожи, Фугата ще се разпадне.

– Тогава трябва да го спрем или да умрем.

– Защо Кукувиците винаги свеждат нещата до толкова прост избор?

– Не зная. Тук ме хвана натясно. Но докато мислиш по въпроса, ето ти още един: идваш ли или оставаш тук?

– Да те вземат дяволите, Муни!

– Значи идваш?

XIV. ТЯСНОТО СИЯНИЕ

1

От бунтовническия отряд на Йоланда бяха останали по-малко от дузина с достатъчно здрави крайници, за да стигнат до Спиралата. Сузана тръгна с тях – Нимрод пожела така – въпреки че му обясни, че всякакви мечти да победят врага със силата на оръжието бяха напразни. Враговете бяха много – те бяха малцина. Единствената останала надежда беше тя да успее да се приближи до Шадуел и да го ликвидира лично. Ако хората на Нимрод можеха да разчистят пътя ѝ до Пророка, това би

било от полза; в противен случай би ги посъветвала да се пазят, с надеждата че може би утре щеше да има възможност за живот.

Бяха стигнали на около двеста метра от битката – грохотът от изстрели, викове, рев на двигатели, беше оглушителен – когато тя видя за пръв път Шадуел. Беше си намерил кон – огромно, зловно чудовище, което можеше да бъде само някое от децата на Блудницата, пораснало до размерите на гаден възрастен звяр – и сега седеше на раменете му, оглеждайки бойното поле.

– Пазят го – обади се Нимрод до нея. Имаше и други зверове, човешки и не толкова човешки, които образуваха кръг около Пророка. – Ще отвлечем вниманието им, доколкото можем.

По едно време, докато приближаваха Спиралата, настроението на Сузана се бе повишило, въпреки обстоятелствата. Или може би подари тях, защото този сблъсък обещавахе да бъде последен – войната, която щеше да сложи край на всички войни – и след това нямаше да има нощи, в които да сънува загуби. Но този момент бързо премина. Сега, докато се взираше през дима във врага си, изпитваше само безнадеждност.

Това чувство се засилваше с всяка крачка. Накъдето и да погледнеше, виждаше само жалки или отблъскващи неща. Ясно беше, че борбата вече е загубена. Защитниците на Спиралата бяха смазани от превъзходещия брой и оръжията на противника. Повечето бяха избити, а трупове им служеха за храна на съществата на Шадуел. Останалите, колкото и смели да бяха, вече не можеха да удържат Търговеца от неговата плячка.

Веднъж бях дракон, помисли си тя, докато се взираше в Пророка. Ако успееше да си спомни как се чувстваше тогава, може би пак щеше да се превърне в дракон. Но този път нямаше да има колебание, нито миг съмнение. Този път щеше да унищожава.

2

Пътят към Спиралата отведе Кал през територия, която си спомни от пътуването с рикшата, но нейните двусмислици бяха побягнали пред армията на нашествениците, или пък се бяха скрили в хитрите си глави.

Чудеше се какво ли бе станало със стареца, когото срещна в края на пътуването? Дали бе станал жертва на мародерите? Дали не бяха му прерязали гърлото, докато е защитавал своето малко кътче от Страната на чудесата? Най-вероятно никога нямаше да узнае. През последните

няколко часа хиляди трагедии бяха разтърсили Фугата – съдбата на стареца беше само част от големия ужас. Около тях един свят се превръщаше в прах и пепел.

Отпред се виждаше причинителят на тези безчинства. Кал вече виждаше Търговеца в центъра на клането, триумфът озаряваше лицето му. Тази гледка го накара да забрави всякаква мисъл за безопасност. Следван от де Боно, той се хвърли във водовъртежа на битката.

Между труповете нямаше и педя свободно пространство, колкото повече се приближаваше към Шадуел, толкова по-силна ставаше миризмата на кръв и горяща плът. В мелето скоро изгуби де Боно, но това вече нямаше значение. Главната му цел трябваше да бъде Търговеца, всякакви други съображения отпадаха. Може би точно тази целенасоченост му помогна да се промъкне жив през кръвопролитие, въпреки че куршуми бръмчаха навсякъде като мухи. Самото му безразличие беше нещо като блаженство. Онова което не забелязваше, на свой ред не забелязваше него. И така мина невредим през центъра на битката, докато се озова на десетина метра от Шадуел.

Огледа мъртвите в крака си за някакво оръжие и взе един автомат. Шадуел слизаше от звяра, който яздеше, и обръщаше гръб на полесражението. Между него и Мантията бяха останали само шепя защитници, и те вече падаха. Само след няколко секунди щеше да влезе в Спиралата. Кал вдигна автомата и го насочи към Пророка.

Но преди да успее да натисне спусъка, нещо се надигна от пира край него и се нахвърли върху него. Едно от децата на Блудницата, захапало парче плът между зъбите си. Би могъл да се опита да го убие, но го позна и се разколеба. Съществуващото което изтръгна автомата от ръцете му беше същото, което едва не го уби в склада – собственото му дете.

Беше пораснало, извисяваше се почти с цял ръст над Кал. Но въпреки размерите си, не беше никак бавно. Пръстите му се протегнаха към него мълниеносно, и той ги избегна на косъм, хвърляйки се сред труповете, а то несъмнено възнамеряваше да го остави там завинаги.

Отчаяно потърси падналото оръжие, но преди да го намери детето се спусна отново, мачкайки с тежестта си телата, по които стъпваше. Кал се опита да се изгъркаля встрани, но звярът беше твърде бърз и го хвана за косата и за гърлото. Вкопчи се в труповете, търсеше опора да се задържи, но пръстите му се плъзгаха по лицата с отворени уста, и изведнъж се оказа като дете в прегръдките на собственото си чудовищно поколение.

Обезумелият му поглед мярна за миг Пророка. Последните

защитници на Мантията бяха мъртви. Шадуел беше на няколко метра от облачната стена. Кал се бореше със звяра докато костите му изпукаха, но без полза. Този път детето смяташе да приключи с отцеубийството. Последният дъх на Кал беше упорито изтласкван от дробовете му.

Решен на крайност той задра мръсното огледало пред себе си и вида през дима как буци плът се откъснаха от детето. Бликна нещо синьо – като плътта на майка му – студът от него го свести и той заби пръсти още по-дълбоко в лицето на звяра. Размерите му бяха пораснали, но за сметка на издръжливостта. Черепът беше тънък като вафлена кора. Кал сви пръстите си на кука и дръпна. Звярът изрева и го пусна. Мръсотията от вътрешността му бликна навън.

Кал се изправи тъкмо навреме – де Боно го викаше. Погледна по посока на вика, осъзнавайки смъртно, че земята под него трепери а онези които можеха, бягаха от бойното поле. Де Боно държеше в ръцете си брадва. Хвърли я към Кал – копелето, макар и с пробита глава, пак се нахвърли върху него.

Оръжието не стигна до него, но Кал прескочи телата за миг и го грабна, после се обърна и посрещна звяра с удар отстрани, който разкъса хълбока му. Туловището изпусна някаква воняща материя, но детето не падна. Кал замахна отново и разшири раната, после пак. Този път звярът притисна ръце към раната и наведе глава да огледа пораженията. Кал не се поколеба. Вдигна брадвата и я стовари върху черепа на детето. Острието разцепи главата до врата и копелето се сгромоляса напред, а брадвата остана забита в тялото му.

Кал се огледа за де Боно, но въжеиграчът не се виждаше никъде. През дима не се виждаха живи същества, нито Виждащи, нито Кукувици. Битката беше свършила. Оцелелите и от двете страни се бяха оттеглили, и имаше защо. Треперенето на земята се беше усилило сякаш беше готова да се разтвори и да погълне полесражението.

Погледна към Мантията. В облака зееше прорез с разкъсани ръбове. Отвъд – мрак. Шадуел, разбира се, беше изчезнал.

Без колебание и без да мисли за последствията, Кал тръгна препъвайки се през опустошението към облака, и влезе в мрака.

3

Сузана видя отдалече как приключи борбата на Кал с копелето и щеше да стигне до него навреме за да му попречи да влезе сам в

Спиралата, но трусовеите които разтърсваха Тясното Сияние предизвикаха внезапна паника сред войските на Шадуел. В бързината им да се доберат до безопасно място едва не убиха Сузана, тя се оказа по-близо до смъртта, отколкото по време на боя. Тичаше срещу тълпата, през дима и бъркотията. Докато въздухът се проясни и тя се ориентира, Шадуел вече беше слязъл от коня и изчезнал в Спиралата, следван от Кал.

Тя извика след него, но земята продължаваше да се гърчи и гласът ѝ се изгуби сред грохота. Огледа се за последен път и видя Нимрод да помага на един ранен да се измъкне от Сиянието, после тръгна към облачната стена, в която изчезна Кал.

Косата ѝ настръхна – силата на това, пред което стоеше, беше неизмерима. Имаше голяма вероятност вече да бе унищожила онези безрасъдни смелчаци, които бяха дръзнали да нарушат границите ѝ, но не можеше да бъде сигурна, и докато имаше и най-малко съмнение, трябваше да действа. Кал беше там, и независимо дали е жив или мъртъв, тя трябваше да иде при него.

Шепнейки името му като спомен и молитва, Сузана го последва в живото сърце на Страната на чудесата.

Девета част В СПИРАЛАТА

„По стъпките ни следва ново съвършенство.“

Джон Кийтс;
„Хиперион“

I. НАРУШИТЕЛИ

1

В световите винаги има скрити други светове.

В Царството на Кукувиците – Килима; в Килима – Фугата във Фугата – светът от книгата на Мими, а сега този – Спиралата.

Но нищо от онова, което бе видяла по страниците, или на местата, които бе посетила, не би могло да подготви Сузана за това, което откри зад Мантията.

От една страна, въпреки че докато прекрчаваше през завесата от

облаци ѝ се струваше, че от другата страна я очаква само нощ, мракът се оказва илюзия.

Пейзажът на Спиралата се осветяваше от кехлибарена фосфоресцираща светлина, която извираше от самата земя под краката. Това обръщане на понятията за горе и долу съвсем обърка равновесието ѝ. Като че ли светът се беше преобърнал и тя ходеше по небето. А истинското небе? То беше друго чудо. Облаците летяха ниско, вътрешността им беше в непрекъснато движение, сякаш при най-малката провокация щяха да залезат с дъжд от мълнии беззащитната ѝ глава.

Сузана измина няколко крачки и погледна назад, просто да се увери, че знае обратния път. Но вратата и бойното поле в Тясното Сияние откъд бяха вече изчезнали, облакът беше не завеса, а стена. Стомахът ѝ се сгърчи в паника. Тя го успокои с мисълта, че не е сама. Някъде напред беше Кал.

Но къде? Независимо че светлината от земята беше достатъчно ярка, за да вижда къде ходи, тя – и фактът, че пейзажът бе толкова пуст – се бяха наговорили да превърнат разстоянията в безмислица. Не беше сигурна дали вижда на двадесет метра пред себе си, или на двеста. Както и беше, докдето ѝ стигаше погледа не се виждаше нито следа от човешко присъствие. Можеше само да следва интуицията си и да се надява, че върви в правилна посока.

И изведнъж, ново чудо. В краката ѝ се появи пътека, или по-скоро две пресичащи се пътеки. Въпреки че земята беше спечена и суха – така че нито стъпките на Шадуел, нито тези на Кал бяха оставили следи, там където бяха стъпвали нашествениците, земята като че ли вибрираше. Поне такова беше първото ѝ впечатление. Но докато следваше пътя им, истината стана очевидна: почвата, край пътеката по която бяха поели преследвача и преследвания, никнеше.

Сузана спря и приклепна, за да се увери в това явление. Очите не я лъжеха. Земята се напукваше и жълто-зелени филизи се провираха през пукнатините със сила, която съвсем не отговаряше на размерите им – растежът беше толкова бърз, че можеше да го наблюдава. Дали това не беше някакъв сложен защитен механизъм от страна на Спиралата? Или пък тези пред нея бяха донесли в стерилния свят семена, които тукашните магии бързо бяха подтикнали към живот? Погледна назад. И нейният път бе белязан по същия начин, кълновете тъкмо се показваха, докато другите по стъпките на Кал и Шадуел – с преднина може би около минута – вече достигаха височина около десетина сантиметра. Единият от кълновете се развиваше като папрат, друг имаше шушулки, трети

беше бодлив. При този темп на растеж след час щяха да бъдат вече дървета.

Колкото и изумително да беше това зрелище, тя нямаше време да го изучава. Продължи напред по следите от напъпил живот.

2

Въпреки че беше ускорила крачка и почти тичаше, все още нямаше никакъв знак от двамата, които следваше. Разцъфналата пътека беше единственото доказателство, че са минали отгук.

Скоро ѝ се наложи да тича отстрани на пътеката, тъй като растенията никнеха с нарастваща бързина и се развиваха не само нагоре, но и встрани. Колкото по-големи ставаха, толкова по-ясно ставаше, че нямат почти нищо общо с флората на Царството. Дори да бяха поникнали от семена, донесени от човешките стъпки, магиите тук ги бяха преобразили съществено.

Всъщност приличаха на толкова на джунгла, колкото на някакъв подводен риф, най-малкото защото изумителните им размери ги караха да се люлеят като раздвижвани от морски прилив. Цветовете и формите бяха безкрайно разнообразни – нито едно не приличаше на съседното. Единственото общо помежду им беше желанието за растеж, за плодотворност. Облаци ароматен пращец се пръскаха сякаш издишвани, пулсиращи цветове обръщаха глави си към облаците, като че ли светкавиците бяха храна за тях, корени плъзваха под краката с такава сила, че земята трепереше.

И все пак в този изблик на живот нямаше нищо заплашително. Нетърпението беше просто нетърпение на новородените. Те растяха заради удоволствието от растежа.

Някъде вдясно от нея се чу вик, или нещо подобно на вик. Кал ли беше? Не, не личеше пътеката да се разделя. Отново го чу – нещо средно между ридание и въздишка. Невъзможно беше да го пренебрегне, независимо от мисията си. Обеща си да се отклони съвсем за кратко, и последва звука.

Разстоянията тук бяха толкова измамни. Измина може би не повече от двадесет метра от пътеката и във въздуха се появи източника на звука.

Беше растение, първото живо нещо, което видя встрани от пътя, и то притежаваше същото многообразие от форми и ярки цветове. На

големина беше колкото малко дърво, а сърцевината му представляваше възел от клони, толкова сложен, че тя си помисли че сигурно няколко растения са поникнали на едно и също място. Дочу шумолене в обсипаните с цвят клони и сред извитите като серпентини корени, но не можеше да види съществото, чиито призив я бе довел тук.

Но все пак нещо се виждаше: възелът в средата на дървото, почти скрит от листата, беше човешки труп. Ако изобщо имаше нужда от допълнителни доказателства, те се виждаха ясно. Парчета от хубав костюм висяха от клоните като смъкнати кожи от змии-екзекутори; обувка, разцепена на ивици. Дрехите бяха накъсани, за да може флората да поеме мъртвата плът – там където кръвта бе изтекла, бе поникнал зелен живот. Краката на трупа се бяха превърнали в дърво и от тях излизаха възлести корени, от вътрешностите изригваха нови кълнове.

Нямаше време да стои и да гледа, трябваше да свърши работата си. Обиколи веднъж дървото и тъкмо щеше да се върне към пътеката, когато видя две живи очи да я гледат втренчено от листата. Сузана изпищя. Очите примигнаха. Тя протегна колебливо ръка и разгърна клонките.

Главата на мъжа, когото бе сметнала за мъртъв, беше завъртяна почти обратно, в черепа му зееше широка пукнатина. Но навсякъде от раните бе поникнал обилен живот. Обраслата с мъх уста, от която течеше мъзга, беше обградена от брада, буйна като свежа трева, от бузите стърчаха клонки обсипани с цветчета.

Очите я наблюдаваха внимателно и тя усети докосването на влажни пипалца, протегнати да разгледат лицето и косата ѝ.

После хибридът си пое дъх, разклащайки цветовете, и изрече една дълга, тиха дума:

– Аивлисм.

Това името му ли беше? Когато превъзможна изненадата си, тя отвърна, че не го разбира.

То като че ли се намръщи. От цветната корона се посипаха венчелистчета. Гърлото запулсира и повтори с гъргорене думата, този път разделена на срички:

– Аг ив ли съм?

– Дали си жив? – сега вече тя разбра. – Разбира се. Разбира се, че си жив.

– Мислех, че сънувам – отвърна съществото и очите му за момент престанаха да я оглеждат, после пак се спряха на нея. – Че съм мъртъв, или че сънувам. Или и двете... В един момент... тухли летяха във въздуха, счушиха ми главата...

– В къщата на Шърман?

– Аха. Ти си била там?

– Търга. Ти си би на Търга.

То се засмя и смехът му я погъделичка по бузата.

– Винаги съм искал... да бъда вътре... – продължи той. – ...вътре

В...

Чак сега тя разбра какво се беше случило. Въпреки че беше доста странно, като си помисли – странно? направо беше невероятно – това същество беше от групата на Шадуел, доколкото разбираше. Наранен, или може би убит при разрушаването на къщата, по някакъв начин се бе озовал в Спиралата, а тя бе преобработила потрошеното му тяло според своите представи в разцъфнало дърво.

Сигурно на лицето ѝ беше проличала тревогата за неговото състояние, защото филизите потръпнаха, проявявайки разбиране.

– Значи не сънувам – рече хибридът.

– Не.

– Странно – отвърна той. – Мислех, че сънувам. Като че ли съм в рая.

Не беше сигурна дали правилно чу.

– В рая?

– Никога не съм се и надявал... че животът може да бъде такова удоволствие.

Сузана се усмихна. Филизите се успокоиха.

– Това е Страната на чудесата – каза хибридът.

– Наистина ли?

– Ами да. Близо сме до мястото, където е започнало Втъкаването близо до Храма на Стана. Тук всичко се преобразява, всичко става. Аз? Аз бях загубен. Виж ме сега. Какъв съм само!

Като го чу да се хвали така, тя се сети за приключенията си в книгата, как в онази ничия земя между думите и света всичко се преобразяваше и ставаше нещо ново, а нейните мисли, събрани в омразата си тези на Хобарт, бяха подхранвали това състояние. Тя беше основата за втъка. Мисли от различни глави се пресичаха и създаваха при сблъсъка си реално място.

Всичко беше част от същата процедура.

Това знание беше неустановено, тя търсеше някакво уравнение, което да може да изрази наученото, за да може да го приложи. Сега обаче имаше по-належащи въпроси от висшата математика на въображението.

– Трябва да вървя – рече тя.

- Разбира се.
- Тук има и други хора.
- Видях ги – каза хибридът. – Минаха отгоре.
- Отгоре?
- На път за Стана.

3

На път за Стана.

Тя се върна обратно към пътеката с подновен ентузиазъм. Фактът, че един от купувачите съществуваше в Спиралата, очевидно приет от силите тук – дори радушно приет – и даваше надежда, че самото присъствие на някой нарушител не беше достатъчно, за да се разруши Спиралата. Очевидно бяха надценили чувствителността ѝ. Тя беше достатъчно силна да се справи с нашествениците по свой неповторим начин.

Кожата започна да я сърби, а в корема си усещаше някакво безпокойство. Опита се да не мисли много за значението на всичко това, но докато следваше пътеката, раздразнението нарасна. Въздухът вече се сгъстяваше – светът около нея потъмняваше. Това не беше мракът на нощта, който води със себе си съня. Полумракът гъмжеше от живот. Можеше да усети вкуса му, сладко-кисел. Виждаше го, макар и вглъбена мислите си.

Беше изминала само няколко крачки, когато нещо пробяга пред краката ѝ. Погледна надолу и видя едно животно – невероятна кръстоска между катеричка и стоножка, с блеснали очи и неизброими крака, да се провира между корените. А това същество не беше единственото. Гората беше обитаема. Животни не по-малко многобройни и забележителни от растенията, изскачаха от шубраците, променяха се още в движение, докато се провираха наоколо, жадни за приключения.

А откъде идваха – от растенията. Флората беше породила своя фауна, пъпките разцъфтяваха в насекоми, плодовете се покриваха с кожи и люспи. Едно растение се разтвори и от него литна трепкащ облак пеперуди, в някакъв трънак птици пляскаха с криле, от дънера на дърво извираха като съзнателно потекла мъзга бели змии.

Въздухът вече беше станал толкова гъст, че би могла да го разреже с нож, нови същества пресичаха пътя ѝ на всяка крачка и се скриваха в тъмнината. Някакъв далечен роднина на броненосците се затътри пред нея, три варианта на тема маймуни минаха и заминаха, златно куче

притича сред цветята. И така нататък, и така нататък.

Сега знаеше защо я сърби кожата. Тя изгаряше от желание да се присъедини към тази игра на промени, да се хвърли във вращащото гърне и да намери някаква нова форма. Тази идея почти съблазни и разума ѝ. Сред такива весели изобретения изглеждаше невъзпитано да се придържа само към една анатомия.

Всъщност с времето може би щеше да се поддаде на тези изкушения на плътта, но от мъглата пред нея се показва някаква сграда: обикновена тухлена постройка, която мярна за миг преди въздухът да я скрие отново. Колкото и обикновена да изглеждаше, тя би могла да бъде само Храма на Стана.

Пред нея пикира огромен папагал, говорещ на няколко езика едновременно, после пърхайки изчезна. Сузана се затича. Златното куче беше решило да тръгне с нея, дишаше тежко по петите ѝ.

Изведнъж я блъсна ударна вълна. Идваше откъм сградата. Силата ѝ сгърчи живата мембрана на въздуха и разтресе земята. Сузана беше отхвърлена сред коренищата, които мигновено се опитаха да я включат в плетеницата си. Тя ги отмести и стана. Било от допира до земята, или от енергийната вълна от Храма, но изведнъж изпадна в нещо като припадък. Въпреки че стоеше на едно място, цялото ѝ тяло сякаш танцуваше. Това беше най-подходящата дума. Всяка нейна частица, от клепачите до мозъка на костите, беше обладана от ритъма на силата там – ударите му принуждаваха сърцето ѝ да бие в нов такт, кръвта ѝ забързваше, после забавяше движението си, мислите ѝ се издигаха и спускаха шеметно.

Но това беше само плътта. Другата анатомия – изумителното тяло, раздвижено от менструума – не се подчиняваше на тукашните сили – или пък беше в такова съзвучие с тях, че го бяха оставили да върши своята си работа.

Тя беше в него сега – нареждаше му да пази краката ѝ от корените и главата ѝ – да не би да ѝ поникнат крила и да отлети. Той я успокои. Тя бе била дракон, и пак се беше преобразила, нали? Тук беше същото.

Да, същото е, отвърнаха страховете ѝ. Това е работа на костите и плътта, драконът беше изцяло в мислите ѝ.

Още ли не си разбрала? попитаха в отговор, няма разлика.

Отговорът още ехтеше в главата ѝ, когато дойде втората ударна вълна – и този път не беше *petit mal*, а с пълна сила. Земята под нея зарева. Сузана отново се затича към Храма, грохотът се усилваше, не изменила и пет метра когато ревят прерасна в трясък на разбиващи се камъни – вдясно от нея е отвори зигзагообразна пукнатина, вляво друга, и още

една.

Спиралата се разкъсваше.

II. ХРАМЪТ

1

Въпреки че Шадуел имаше голяма преднина пред Кал, гъстият въздух на Спиралата не го скриваше. Сакото на Търговеца беше като фар, и Кал го следваше възможно най-бързо, доколкото му позволяваха разтрепераните крака. Борбата с копелето го беше отслабила, но все още беше в по-добра форма от него и непрекъснато скъсяваше разстоянието помежду им. На няколко пъти видя Шадуел да се обръща назад, намръщен и разтревожен.

След всичките преследвания и кръстоносни походи, зверове и армии, сега бяха останали само двамата, надбягваха се към целта, която никой от тях не можеше ясно да определи. Най-после бяха равни.

Или поне така си мислеше Кал. Чак когато стигнаха до Храма, Търговецът се обърна и се изправи срещу него. Или пръстите, или въздухът, бяха смъкнали маската от лицето му – той вече не беше Пророка. Парчета от илюзията висяха по брадата му и около косата, но това определено беше мъжът, който Кал срещна за пръв път в къщата с духовете на Рю Стрийт.

– Не се приближавай повече, Муни – нареди той.

Беше останал без дъх и думите едва се чуваха. Светлината от земята го правеше да изглежда гадно.

– Не искам да проливам кръв – каза той на Кал. – Не и тук. Около нас има сили, които няма да приемат това.

Кал се спря. Докато слушаше Шадуел усети някакво движение под краката си и като погледна надолу видя между пръстите му да поникват кълнове.

– Върни се, Муни – повтори Шадуел. – Съдбата ми не е свързана с тебе.

Кал слушаше Търговеца с половин ухо. Внезапният растеж под краката му го заинтригува, забеляза че продължаваше по земята по стъпките на Шадуел чак до него. Голата земя изведнъж беше създала всевъзможни растения, които растяха с невероятна скорост. Шадуел също ги беше забелязал и рече с приглушен глас:

– Съзидание. Виждаш ли това, Муни? Чисто съзидание.

– Не ни е тук мястото – отвърна Кал.

Шадуел се ухили като откачен.

– На тебе не ти е тук мястото – поправи го той. – С това съм съгласен. Но аз цял живот съм чакал този момент.

Едно амбициозно растение изригна от земята под крака на Кал и той отстъпи встрани за да му направи място. Шадуел възприе движението като нападение. Разтвори сакото си. За миг Кал си помисли, че ще опита стария номер, но решението беше много по-просто. Търговецът извади пистолет от вътрешния си джоб и го насочи към Кал.

– Казах вече, че не искам да проливам кръв. Затова, върни се, Муни. Хайде. Хайде! Обратно откъдето си дошъл, или ще ти пръсна мозъка.

Говореше сериозно, Кал не се съмняваше ни най-малко. Вдигна ръце пред гърдите си и рече:

– Чух те. Тръгвам.

Но още преди да мръдне се случиха три неща, бързо едно след друго. Първо, нещо прелетя над главите им, почти скрито в облаците притиснали покрива на Храма. Шадуел погледна нагоре и Кал използва възможността – спусна се към него, протегнал ръка да избие пистолета.

Третото нещо беше изстрелът.

На Кал му се стори, че видя как куршумът излетя от цевта последван от стълб дим, видя го как прорязва разстоянието между пистолета и тялото му. Движеше се бавно, като в някаква кошмарна екзекуция. Но той реагира още по-бавно.

Куршумът го блъсна в рамото и го отхвърли назад – Кал падна сред цветя, които преди тридесет секунди не съществуваха. Видя капки кръв да се издигат над главата му, като че ли се бяха запътили към небето. Не обърна внимание на тази загадка. Енергията му стигаше само за един проблем в момента, и животът трябваше да бъде най-важното.

Вдигна ръка към раната – ключицата му беше счупена. Притисна длан към дупката, за да спре кръвта, и болката прониза цялото му тяло.

Над него облаците се въртяха с грохот, или пък нещо трещеше в главата му? Изпъшка и се обърна настрани да види какво прави Шадуел. Болката почти го заслепи, но той се мъчеше да фокусира погледа си върху сградата.

Шадуел влизаше в Храма. На прага нямаше охрана, само една арка от тухли, и той изчезна под нея. Кал бавно коленичи и се подпря на едната ръка – другата притискаше рамото му – после стана и тръгна

залитайки към Храма, за да попречи на победата на Търговеца.

2

Онова, което Шадуел каза на Муни, беше вярно: не желаше да пролива кръв в Спиралата. Тук витаеха тайните на Съзиданието и Унищожението. Ако търсеше доказателство за този факт, беше го видял под краката си – приказно плодородие, което носеше със себе си обещание за внушително разложение. Такава беше природата на всяка размяна – нещо се придобива, нещо се губи. Той беше търговец и бе усвоил този урок още на младини. Сега се стремеше да стигне отвъд тази търговия, да бъде недосегаем. Това бе състоянието на боговете. Те бяха неизменни, имаха вечен смисъл, не можеха да бъдат разглежени от рано, нито пък да им показват чудеса, а после да им ги отнемат. Бяха вечни, постоянни, и вътре в тази непретенциозна цитадела той щеше да се присъедини към техния партенон.

Вътре беше тъмно. От светещата земя навън не бе останала и следа – само един изпълнен със сенки коридор. Подът, стените и таванът бяха направени от същите голи тухли, без мазилка помежду им. Той пристъпи няколко крачки, опипвайки с пръсти стената. Сигурно и това беше илюзия, но изпитваше странно усещане докато вървеше: като че ли тухлите се триеха една в друга, както първата му любовница беше скърцала със зъби насън. Дръпна ръката си от стената и приближи към първия завой в коридора.

На ъгъла попадна на едно приятно откритие. Някъде напред имаше източник на светлина – вече нямаше да се препъва в тъмното. Коридорът продължаваше още около четиридесет и пет метра, после пак зави под прав ъгъл.

Навсякъде все същите безинтересни тухли, но по средата на пътя се изправи пред втора арка, и като мина под нея се озова отново в подобен коридор, само че той беше два пъти по-къс от първия. Тръгна по него. Светлината ставаше все по-ярка, отново последва завой и пак празен коридор, завой и втори коридор, а в него още една врата. Вече разбра замисъла на архитекта. Храмът не беше една сграда, а няколко, разположени една в друга: кутия, в която имаше по-малка, и в нея още по-малка.

Това го изнерви. Мястото приличаше на лабиринт. Може би елементарен, но въпреки това създаден да обърква, или да забави. Отново

чу скърцането на стените и си представи как цялата конструкция надвисва над него, а той не може да намери пътя навън и стените го смилат на кървав прах.

Но сега вече не можеше да се върне, не и след като тази светлина го изкушаваше да завие зад следващия ъгъл. Освен това дочуваше шум отвън: странни, неразбираеми гласове, сякаш обитателите на някакъв забравен зверилник кръстосваха из Храма, драскаха по стените и тропаха по покрива.

Нямаше друг избор, освен да продължава. Беше продал живота си за един поглед в Божественото, нямаше къде да се върне, очакваше го само горчиво поражение.

Тогава напред, и да вървят по дяволите последствията.

3

Кал стигна на метър от Храма, но силите го напуснаха.

Вече не можеше да контролира краката си, не го държаха. Спъна се, протегна дясната си ръка за да не се удари много силно, и падна на земята.

Изпадна в безсъзнание, и беше благодарен за това. Бягството обаче продължи само няколко секунди, мракът се надигна и той отново се озова в реалността – гадеше му се от болка. Но сега вече – не за пръв път във Фугата – лишеният му от кръв мозък беше загубил представа дали сънува, или го сънуват.

Спомни си, че подобна неопределеност изпита за пръв път в овощната градина на Лемуел Ло: събуди се от съня за живота, който бе живял, и се озова в рая, който очакваше че може да види само насън. И после, по-късно, на Венерината планина, или под нея – в живота на планетите – бе изживял хилядолетие в онзи въртящ се свят, за да се събуди остарял само с шест часа.

Сега отново същия парадокс на прага на смъртта. Нима се беше събудил, за да умре? Или умирането беше истинското пробуждане? Мислите се въртяха в спирала, в центъра беше мрак и той се носеше към този мрак, все по-уморен и по-уморен.

Главата му се отпусна на земята, тя трепереше под него и той отвори очи за да погледне отново към Храма. Видя го обърнат наопаки, покривът седеше сред основа от облаци, а ярката земя блестеше около него.

Парадокс след парадокс, помисли си той, и отново затвори очи.

– Кал.

Някой го викаше.

– Кал.

Раздразнен, че го викат по този начин, той отвори неохотно очи.

Над него се беше навела Сузана. Изричаше името му, задаваше и някакви въпроси, но отпуснатото му съзнание не ги разбираше.

В отговор рече:

– Вътре. Шадуел...

– Дръж се – каза тя. – Разбираш ли ме?

Допря ръката му до лицето си. Беше студена. После се наведе и го целуна, а някъде дълбоко в съзнанието си той си спомни, че това се беше случвало и преди: той лежеше на земята и тя му даваше любов.

– Тук съм – рече той.

– Така е по-добре – кимна Сузана и тръгна към вратата на Храма.

Този път той не затвори очи. Какъвто и сън да го очакваше след живота, щеше да отложи това удоволствие докато не види отново лицето ѝ.

III. ЧУДОТО НА СТАНА

Навън трусовете ставаха все по-силни. Вътре обаче цареше някакво тревожно спокойствие. Сузана тръгна по тъмните коридори. Сърбежът в тялото ѝ беше намалал след като излезе от вихъра и попадна в околото на урагана.

Някъде напред имаше светлина. Тя зави зад ъгъла, после зад следващия, намери врата в стената и влезе през нея в друг коридор, празен като предишния. Светлината беше все така мъчително далече. Като че ли щеше да се покаже зад ъгъла, малко по-нататък, още малко.

Менструумът беше притихнал в нея, сякаш се боеше да се покаже. Дали това не беше естествено уважение от страна на едно чудо към по-голямо от него? Ако беше така, тук магиите се бяха скрили твърде умело – нищо по коридорите не издаваше тяхното присъствие или сила: имаше само неизмазани тухли. С изключение на светлината. Тя все така я привличаше през нови врати и коридори. Сузана разбра, че сградата е изградена като руска матрьошка, съдържаше в себе си други сгради. Светове, скрити в други светове. Не могат да се смаяват до безкрайност, рече си тя. Или пък могат?

Още зад следващия ъгъл намери отговор, или поне част от него –

някаква сянка падна върху стената и някой извика:

– Какво, за Бога?

За пръв път откакто влезе тук усети земята да вибрира. От тавана се посипа тухлен прах.

– Шадуел – изрече тя.

Стори й се, че видя как двете срички – Шад Уел – се понесоха по коридора към следващата врата. За миг си спомни нещо: как Джериho бе изразил любовта си към нея – думата превърната в реалност.

Сянката на стената помръдна и изведнъж Шадуел застана пред нея. От Пророка не беше останала и следа. Лицето му беше подпухнало и бледо – приличаше на риба, изхвърлена на брега.

– Изчезнало е – промълви той.

Трепереше от главата до петите. Капки пот украсяваха лицето му като перли.

– Всичко е изчезнало.

Дори и да се беше страхувала някога от този човек, сега всякакъв страх изчезна. Маската я нямаше и той изглеждаше смешен. Но думите му я учудиха. Какво беше изчезнало? Тръгна към вратата, от която излезе той.

– Ти... – рече той и затрепери още по-силно. – Ти си го направила.

– Нищо не съм направила.

– А, да...

Когато стигна на метър от него той протегна ръце и лепкавите му ръце внезапно я хванаха за гърлото.

– Там няма нищо! – изкрещя той, дърпайки я към себе си.

Хватката му целеше да я нарани, но менструумът не й се притече на помощ. Можеше да се отскубне от него само със силата на мускулите си, но тя не беше достатъчна.

– Искаш ли да видиш? – крещеше той в лицето й. – Искаш ли да видиш как бях измамен? Ще ти покажа!

Помъкна я към вратата и я блъсна в стаята – в сърцето на Храма: самата светая светих, където се създаваха чудесата на Спиралата източникът на енергия, който толкова дълго бе обединявал многото светове на Фугата.

Стаята беше около петнадесет квадратни метра, направена от същите голи тухли като останалата част на Храма, и беше висока. Сузана погледна нагоре и видя на тавана нещо като капандура, отворена към небесата. Облаците които се въртяха около покрива на Храма хвърляха надолу млечнобял отблясък, сякаш мълниите на Спиралата се зараждаха

в утробата на неспокойния въздух там горе. Но освен облаците имаше и нещо друго, което се движеше. Погледът ѝ мярна някаква фигура в ъгъла на тавана. Не успя да разбере какво беше това – Шадуел се приближи към нея.

– Къде е? – попита той. – Къде е Стана?

Тя огледа свещилицето и забеляза, че не беше съвсем празно. Във всеки от четирите ъгъла седеше по една фигура, втрещена в центъра на стаята. Тръпка пробягна по гърба ѝ. Въпреки че седяха изправени на столовете с високи облегалки, четиримата отдавна бяха мъртви. Плътта им обвиваше костите като мръсна хартия, дрехите им висяха на изгнили парцали.

Нима пазителите са били избити по местата си, за да могат крадци-те да откънат Стана необезпокоявани? Така изглеждаше. Но в позите им нямаше нищо, което да подсказва, че са умрели от насилствена смърт, а и не можеше да повярва, че това омагьосано място би допуснало кръвопролитие. Не, тук се беше случило нещо друго – а може би все още продължаваше – нещо важно, което тя и Шадуел още не можеха да разберат.

Той продължаваше да си мърмори, оплакванията му постепенно заглъхваха. Тя го слушаше с половин ухо – повече я интересуваше предмета, който видя в средата на пода. Там лежеше кухненският нож, който Кал беше донесъл в Залата на Търга преди много, много месеци – най-обикновен домашен инструмент, който погледът помежду им по някакъв начин бе привлякъл в Килима, точно на това място, в абсолютния център на Фугата.

Като го видя, парчетата на гатанката започнаха да се събират в главата ѝ. Тук, където се пресичаха погледите на пазачите, лежеше ножът, който друг поглед – между нея и Кал – беше заредил със сила. Той беше попаднал в тази стая и по някакъв начин бе прерязал последния възел, създаден от Стана – и тогава Килимът бе освободил тайните си. Всичко това беше много добре, но пазачите бяха мъртви, а Стана, както повтаряше Шадуел, беше изчезнал.

– Ти си го направила – изръмжа той. – Знаела си през цялото време.

Сузана не обърна внимание на обвиненията му, в главата ѝ се оформяше нова мисъл. Ако магията наистина беше изчезнала, тогава защо менструумът продължаваше да се крие?

Докато мислеше по въпроса, ядът на Шадуел го подтикна да я нападне.

– Ще те убия! – изкрещя той.

Атаката я свари неподготвена, блъсна я в стената. Дъхът ѝ изскочи и преди да успее да се защити пръстите на Шадуел я стиснаха за гърлото, тежестта на тялото му я притискаше като в капан.

– Крадлива кучка – беснееше той. – Ти ме измами!

Вдигна ръце да го отблъсне, но вече нямаше сили. Опитваше се да си поеме дъх, отчаяно се бореше за глътка въздух, дори да беше смрадливия дъх на Шадуел, но хватката на гърлото не допускаше и частица до нея. Ще умра, помисли си тя, ще умра гледайки това ужасно лице.

В този миг обърнатите ѝ нагоре очи забелязаха движение на тавана и някакъв глас каза:

– Станът е тук.

Ръцете на Шадуел се отпуснаха. Той се обърна и погледна нагоре.

Непорочна висеше над тях, разперила ръце като парашутист при свободно падане.

– Помниш ли ме? – попита тя Шадуел.

– Боже Господи.

– Липсваше ми, Шадуел. Въпреки, че не беше любезен.

– Къде е Стана? Кажи ми.

– Няма Стан – отвърна тя.

– Но нали каза...

– Станът е тук.

– Тогава къде? Къде?

– Няма Стан.

– Ти си откачила – изкрещя той. – Или има, или няма!

Магьосницата се усмихна отгоре като череп.

– Ти си откачения – рече спокойно тя. – И не разбираш, нали?

– Защо не слезеш? – каза по-меко Шадуел. – Заболя ме врата.

Непорочна поклати глава. Сузана виждаше, че ѝ е много трудно да виси така във въздуха – като използваше свои магии тук, тя се противопоставяше на неприкосновеността на Храма. Но летеше въпреки каноните, решена да напомни на Шадуел колко земен е той.

– Страхуваш се, така ли? – рече Шадуел.

Усмивката на Непорочна не трепна.

– Не се страхувам – отвърна тя и се понесе надолу към него.

Пази се от него, опита се да ѝ внуши Сузана. Въпреки че Магьосницата беше сторила ужасни неща, Сузана не желаше да я види погубена от дяволските намерения на Шадуел. Търговецът обаче стоеше лице в лице срещу нея и не помръдваше. Каза само:

– Стигнала си тук преди мене.

– Почти те бях забравила – отвърна Непорочна. Гласът ѝ вече не беше рязък, а пълен с въздишки. – Но тя ми напомни – и погледна към Сузана. – Хубава услуга ми направи, сестро. Припомни ми моя враг.

Погледът ѝ отново се насочи към Шадуел.

– Ти ме накара да полудея – рече тя. – И аз те забравих. Но сега си спомням.

Изведнъж усмивката и въздишките изчезнаха. Сега имаше само гибел и ярост.

– Спомням си много добре.

– Къде е Стана? – попита Шадуел.

– Винаги си бил толкова буквален – отвърна с презрение Непорочна. – Наистина ли очакваше да намериш нещо? Още един предмет, който да притежаваш? Това ли е твоята Божественост, Шадуел? Притежанието?

– Къде е шибания стан?

Тогавя тя се засмя, но този път звукът който излезе от гърлото ѝ нямаше нищо общо с удоволствието.

Присмехът ѝ пречупи Шадуел – той се нахвърли върху нея. Тя обаче не се остави да я докоснат ръцете му. Когато се опита да я хване, на Сузана ѝ се стори, като че ли цялото ѝ съсипано лице се разцепи и силата бликна от него. Това някога може би бе менструума – онази студена, блестяща река, в която Сузана се беше потопила по повелята на Непорочна – но сега представляваше един прокълнат и мръсен поток, извиращ от раните като гной. И все пак имаше сила. Шадуел бе захвърлен на земята.

Над главите им облаците запратиха мълнии към покрива, блестящата като скалпел светлина смрази сцената. Само след миг сигурно щеше да последва и убийственият удар.

Но такъв не последва. Магьосницата се поколеба, мръсната сила изтичаше от лицето ѝ, и в този миг ръката на Шадуел сграбчи кухненския нож.

Сузана извика, за да я предупреди, но Непорочна или не чу, или предпочете да не ѝ обърне внимание. Шадуел се изправи с мъка на крака, жертвата имаше време да го повали, но пропусна този миг, и той заби ножа в корема ѝ – удар на каспин, който разтвори широка рана.

Най-после тя сякаш разбра, че той иска смъртта ѝ, и реагира. Лицето ѝ заблестя отново, но преди искрата да се превърне в пламък ножът на Шадуел я разпра чак до гърдите. Вътрешностите се изсипаха от зейналата рана. Непорочна изпищя и отметна глава назад, освободената

сила плисна напразно по стените на светилището.

Стаята мигновено се изпълни с грохот, който идваше сякаш едновременно и от тухлите, и от вътрешността на Непорочна. Шадуел пусна окървавения нож и се опита да избяга от престъплението си, но жертвата се пресегна и го дръпна към себе си.

Огънят беше изчезнал от лицето на Магьосницата. Тя умираше, и то бързо. Но дори в последните си мигове го държеше здраво. Докато грохотът се усилваше тя дари на Шадуел прегръдката, която винаги бе отказвала, и раната ѝ омърси самото му. Той извика от отвращение, но тя не го пускаше. Бореше се с нея и накрая успя да се освободи – блъсна я и се отдръпна, залитайки, гърдите и корема му бяха целите в кръв. Погледна още веднъж към нея и тръгна към вратата, стенойки от ужас. На прага се обърна и погледна Сузана.

– Не исках... – вдигна ръце и между пръстите му потече кръв. – Не бях аз...

Думите му бяха по-скоро молба, отколкото отрицание.

– Това беше магия! – извика той. Очите му се напълниха със сълзи. Не от мъка, разбра тя, а от внезапен справедлив гняв.

– Мръсна магия! – изпищя Шадуел. Земята се разтресе от това отрицание на победата ѝ.

Не изчака покрива да падне на главата му, а хукна от стаята преследван от все по-силния грохот.

Сузана погледна към Непорочна.

Въпреки страхотната рана, тя още не беше мъртва. Подпираше се на една от стените, с една ръка търсеше опора в тухлите, а с другата придържаше вътрешността си.

– Проля се кръв – рече тя, и още един трус, още по-силен от предишните, разчлени основите на сградата. – В Храма на Стана се проля кръв.

Усмихна се с нейната си ужасна, изкривена усмивка.

– С Фугата е свършено, сестро... – промълви тя.

– Какво искаш да кажеш?

– Дойдох тук с намерението да проля кръвта му и да унищожа Спиралата. Но изглежда, моята кръв се проля. Няма значение. – Гласът ѝ отслабваше. Сузана се приближи, за да я чува по-добре. – в края на краищата е същото. С Фугата е свършено. Ще стане на прах. Всичко на прах...

Непорочна се отблъсна от стената. Сузана протегна ръка да я подкрепи. От допира дланта ѝ изтръпна.

– Те са изгнаници завинаги – каза Непорочна, и макар че беше слаба, гласът ѝ тържествуваше. – Фугата свършва дотук. Заличена, все едно, че никога не е съществувала.

Краката ѝ се огънаха. Тя отблъсна Сузана и се опря на стената. Ръката ѝ се отпусна, вътрешностите изпълзяха навън.

– Сънувах някога... – продължи тя, – ... ужасна пустота...

Спря да говори и се смъкна надолу по стената, косата ѝ се закачаше по тухлите.

– ...пясък и пустош. Това сънувах. Пясък и пустош. Ето ги сега.

Сякаш за да потвърди думите ѝ, грохотът стана апокалиптичен.

Доволна от усилията си, Непорочна се свлече на земята.

Сузана погледна към изхода. Тухлите на Храма се триеха една в друга все по-яростно. Какво повече можеше да направи тук? Тайните на Стана я бяха победили. Ако остане, щеше да бъде погребана под развалините. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се измъква докато все още може.

Но когато тръгна към вратата два лъча светлина, тънки като молив, прорязаха прашния въздух и спряха върху ръката ѝ. Яркостта им я стъписа. Още по-изумителен беше източникът им. Излизаха от очите на единия от пазачите. Сузана отстъпи от пътя на светлината и лъчите попаднаха върху отсрещния труп – от него също бликна светлина, после от главата на третия, и на четвъртия.

Непорочна не виждаше всичко това.

– Станът... – прошепна тя, почти бездиханна.

Пресичащите се лъчи ставаха все по-ярки, тревожният въздух бе успокоен от гласове, които тихо шепнеха някакви думи, неопределени, почти като музика.

– Закъсняхте – рече Магьосницата, вече не на Сузана, а на мъртвия квартет. – Вече не можете да я спасите.

Главата ѝ клюмна напред.

– Твърде късно... – повтори тя.

По тялото ѝ премина тръпка. Освободено от духа, то падна. Непорочна лежеше мъртва в кръвта си.

Въпреки предсмъртните ѝ думи, силите тук продължаваха да градят. Сузана се отдръпна към вратата, за да освободи напълно пътя на лъчите. Сега вече нищо не им пречеше и те незабавно удвоиха яркостта си, а от точката на пресичане във всички посоки бликаха нови лъчи. Шепотът изпълнил стаята изведнъж придоби нов ритъм, думите, макар и още непознати за нея, се носеха като мелодична поема. Те и

светлината по някакъв начин образуваха една система, магиите на четирите Рода – Ая, Ло, Ий-ми и Бабу – работеха заедно: словесната музика акомпанираше на втъкания танц на светлината.

Това беше Станът, разбира се. Това беше Станът.

Нищо чудно, че Непорочна се беше изказала с презрение за буквализма на Шадуел. Магията можеше да въздейства на физическите неща, но тя не се намираше в тях. Тя беше в думите, които бяха израз на мисълта, и в движението, което беше проява на мисълта, в системата на Втъкаването и пресъздаването на мелодията, всичко това беше мисъл.

И все пак, по дяволите, това осъзнаване не беше достатъчно. В края на краищата тя си беше само Кукувица, и дори да реши всичките загадки на света, това нямаше да помогне да смекчи гнева на оскверненото място. Можеше само да гледа как гневът на Стана разкъсва Фугата и всичко в нея.

В отчаянието си тя си помни за Мими, която я бе въвела в това приключение, но беше умряла твърде рано, преди да я подготви напълно за него. Сигурно дори и тя не би могла да предвиди това: разпадането на Фугата, и Сузана в сърцето ѝ, неспособна да му помогне.

Светлините продължаваха да се сливат и размножават, лъчите бяха вече толкова плътни, че би могла да ходи по тях. Спектакълът я беше хипнотизирал. Чувстваше, че би могла да ги гледа вечно, и никога да не ѝ омръзнат сложните плетеници. А те ставаха все по-сложни, по-плътни, и накрая тя беше сигурна, че няма да останат затворени между стени на светилището, а ще изригнат навън...

... във Фугата, където трябваше да иде и тя. Навън, където лежеше Кал, да го утеши доколкото може преди вихъра.

Тази мисъл я наведе на друга. Може би Мими бе знаела, или се е бояла, че накрая ще останат само Сузана и магията – и че може би в края на краищата старицата бе оставила някакъв знак.

Тя бръкна в джоба си и извади книгата. Тайните на скритите народи". Не беше необходимо да разгръща книгата за да си спомни посвещението на първата страница:

Онова, което човек си представя, не бива никога да губи.

Беше е опитвала неведнъж да схване смисъла, но разумът ѝ не можеше да го проумее. Сега се отказа от аналитичното мислене и остави по-проницателната чувствителност да я води.

Светлината на Стана беше толкова ярка, че я заболяха очите и тя излезе от светилището. Откри, че лъчите търсеха пролуки между тухлите – или пък разяждаха стените – и се промъкваша навън. Коридорът бе

прорязан от тънки като игли светлинни линии.

Като мислеше и за книгата в ръката ѝ, и за собствената си безопасност, тя тръгна по обратния път: врати и коридори, врати и коридори. Дори външните коридори не бяха защитени от вълшебството на Стана. Лъчите бяха проникнали през три плътни стени и с всеки миг ставаха все по-широки. Докато вървеше между тях почувства как менструумът се раздвижва в нея за пръв път, откакто беше влязла в Спиралата. Но не се надигна към лицето ѝ, а към ръцете, които държаха книгата, и сякаш я зареждаше с енергия.

Онова, което човек си представя...

Музиката се усилваше, лъчите ставаха все повече.

... не бива никога да губи.

Книгата ставаше по-тежка, по-топла, като живо същество в ръцете ѝ. А в нея имаше толкова сънища. Тя беше нещо от хартия и мастило, но там един друг свят чакаше да бъде освободен. Може би не един, а множество от светове, защото както бяха доказали с Хобарт с присъствието си между страниците, всеки любител на приключенията си представяше приказките по свой начин. Съществуваха толкова Диви Гори, колкото и читатели, готови да скитат из тях.

Вече беше излязла в третия коридор. Целият Храм се беше превърнал в кошер от светлина и звуци. Тук имаше толкова много енергия, която очакваше да бъде насочена нанякъде. Дано да успее да бъде катализаторът, който ще използва силата ѝ за добро, вместо за разрушение.

Главата ѝ беше пълна с картини, или части от тях:

– тя и Хобарт в гората на тяхната приказка, разменяха си кожата и въображението;

– тя и Кал в Залата на Търга, погледът им беше двигателят, който въртеше ножа над Килима.

И накрая, пазачите в стаята на Стана. Осем очи, които дори в смъртта имаха сила да разтъкат Килима. И... да го създадат отново?

Отведнъж се затича. Не защото се страхуваше покривът да не падне на главата ѝ, а защото последните детайли от загадката ставаха разбираеми, а тя имаше толкова малко време.

Възстановяването на Фугата не можеше да се извърши от сам човек. Разбира се, че не. Никоя магия не можеше да се направи сама. Същността се криеше в размяната. Затова Родовете пееха, танцуваха и тъчеха: магията им разцъфваше между хората: между изпълнители и зрители, между онези които създаваха, и онези които се възхищаваха.

И нима не действаше някаква магия между мислите ѝ и книгата,

която държеше? Очите обхождаха страниците и потъваха в сънищата на нечия душа? Това беше като любов. Или по-скоро любовта беше най-висшата ѝ форма: мислите оформяха мисли, виденията описваха пируети по тънките нишки между влюбените.

– Кал!

Премина през последната врата и се хвърли във вихъра навън.

Светлината от земята бе придобила цвета на рана – синьо-черна и пурпурна. Небето отгоре се гърчеше, готово да повърне вътрешностите си. След музиката и изящната геометрия на светлината в Храма, тя изведнъж се озова в хаоса.

Кал се беше подпрял на стената на Храма. Лицето му беше бяло, но беше жив.

Сузана коленичи до него.

– Какво става? – попита той, изтощението забавяше думите.

– Нямам време да ти обясня – тя го погали по лицето. Менструумът заигра по бузата му. – Трябва да ми вярваш.

– Да.

– Добре. Трябва да мислиш вместо мене, Кал. Мисли за всичко, което можеш да си спомниш.

– Да си спомня...?

Докато той се чудеше, от прага на Храма към тях пропълзя като пратеник пукнатина, широка цяла педя. Вестите, които носеше, бяха мрачни. Като я видя, Сузана изпита съмнение – как ли би могло да се спаси нещо от този хаос? Небето сипеше гръмотевици, прах и мръсотия се вдигаха от пукнатините, плъзнали навсякъде.

Тя се помъчи да се концентрира върху онова, което бе осъзнала в коридорите. Опита се да задържи представата за Стана в главата си. Пресичащите се лъчи. Мисли над и под мислите. Съзнания, които изпълват празнотата със споделени спомени и споделени мечти.

– Мисли за всичко, което можеш да си спомниш за Фугата – помолите го тя.

– Всичко?

– Всичко. Всички места, които си видял.

– Защо?

– Вярвай ми! – рече тя. – За Бога, Кал, вярвай ми. Какво си спомняш?

– Само отделни неща.

– Каквото и да е. Всяка малка подробност.

Притисна дланта си към лицето му. Той гореше, но книгата в

другата ѝ ръка беше още по-гореща.

Неотдавна бе споделила съкровени мисли с най-големия си враг, Хобарт. Сигурно можеше да сподели и знанията си с този мъж, чиято доброта беше обикнала.

– Моля те... – промълви тя.

– За тебе... – отвърна той, сякаш разбрал най-послед чувствата ѝ към него, – ... всичко.

И мислите тръгнаха. Усети ги как се вливат в нея, как текат през нея – тя беше проводник, менструумът беше поток понесъл неговите спомени. Във въображението си тя виждаше картини само от онова, което той бе видял и изпитал тук във Фугата, но това бяха добри и хубави неща.

Овощна градина; светлина от огън; плодове; танцуващи хора; пеещи. Път; поле; де Боно и въжеиграчите. Небесната Твърд (стаи пълни с чудеса); рикша; къща, и един мъж застанал на стъпалата. Планина и планети. Повечето неща идваха твърде бързо и тя не успяваше да ги разбере, но нейното възприятие на онова, което той бе видял не беше важно. Тя беше само част от кръга – както някога в Залата на Търга.

Усети как зад гърба ѝ лъчите проникнаха през последната стена, сякаш Станът идваше да я посрещне и да предостави своя преобразяващ гений мигновено на нейно разположение. Нямаха много време. Ако пропуснеше тази вълна, друга нямаше да има.

– Продължавай – рече тя на Кал.

Той беше затворил очи и от него продължаваха да се леят образи. Беше си спомнил повече, отколкото тя се надяваше. И тя на свой ред добавяше картини и звуци към потока...

Езерото; Домът на Капра; гората; улиците на Безподобен...

... връщаха се съвсем ясно, и тя усещаше как лъчите ги поемат и понасят бързо по пътя си.

Страхуваше се, че Станът ще отхвърли намесата ѝ, но не стана така, той сля своята сила с тази на менструума, и преобразяваше всичко което тя и Кал си спомняха.

Сузана не можеше да контролира тези процеси. Те бяха извън възможностите ѝ. Можеше само да бъде част от обмена на информация между смисъла и магията, и да вярва, че силите които действат, разбират намеренията ѝ по-добре от самата нея.

Но силата зад гърба ѝ ставаше твърде мощна, тя вече не можеше да насочва енергиите ѝ. Книгата беше толкова гореща, че не можеше да я държи, а Кал трепереше под дланта ѝ.

– Достатъчно! – рече тя.

Кал веднага отвори очи.

– Не съм свършил.

– Казах достатъчно.

При тези думи цялата конструкция на Храма се затресе.

– Боже Господи – промълви Кал.

– Време е да вървим – каза Сузана. – Можеш ли да ходиш?

– Разбира се, че мога.

Тя му помогна да стане. Отвътре се носеше грохот – стените една след друга капитулираха пред гнева на Стана.

Не изчакаха да видят последният трус, а се отдалечиха от Храма. Край главите им свистяха парчета тухли.

Кал удържа на думата си – можеше да върви, макар и бавно. През опустошената земя, която трябваше да пресекат, така или иначе не биха могли да тичат. На идване тук властваше Съзиданието, обратният път беше белязан от тотално Разрушение. Флората и фауната, поникнали по стъпките на нарушителите, сега бързо се разпадаха. Цветята и дърветата повяхваха, смрадта на разложението се разнасяше от беснеещите ветрове, които фучаха из Спиралата.

Светлината от земята бе помръкнала, пейзажът тънеше в полумрак, замъглен от прах и разни боклуци понесени във въздуха. В тъмнината се чуваше рев на животни – земята се отваряше и поглъщаше съществата, създадени от нея само преди няколко минути. Онези които не загиваха там, където се бяха появили, имаха още по-жестока съдба – силите, които ги бяха създали, разкъсваха децата си. Навсякъде се виждаха бледи, подобни на скелети неща – издъхващи останки на съществата, някога изпълнени с живот. Някои от тях обръщаха очи към Кал и Сузана, търсеха надежда или помощ, но те не можеха да им предложат нищо.

Двамата се мъчеха да избегнат пукнатините, които зейваха внезапно в земята под краката им. Вървяха препъвайки се, прегърнати, с наведени глави под непрестанната градушка, която Мантията изсипваше сякаш за да доведе страданията им докрай.

– Колко още? – попита Кал.

Спряха и Сузана се взря напред: не беше сигурна дали не се въртят в кръг. Светлината под краката им беше почти изгаснала. Тук-там проблясваше за миг, но само за да освети някоя жална картина: последните мигове на великолепието, което присъствието им тук беше изложило на опасност.

– Ето там! – рече изведнъж тя и посочи през завесата от градушка и

прах. – Виждам светлина.

Тръгнаха пак, бързаха доколкото им позволяваше разлагащата се земя. При всяка стъпка краката им затъваха все по-дълбоко в блатото от гниеща материя, където все още мърдаха останки от живот – наследниците на Райската градина; – червеи и хлебарки.

Но в края на тунела се виждаше ясна светлина. Сузана отново я зърна за миг през прашния въздух.

– Погледни, Кал.

Той вдигна глава, макар и с усилие.

– Вече не е далече. Още няколко крачки.

Тялото му натежаваше все повече, но прорезът в Мантията бе достатъчен, за да им даде сили за последните няколко метра по несигурната земя.

Най-после излязоха на светло, сякаш последните конвулсии на Спиралата ги изплюха от вътрешността ѝ.

Отдалечиха се от Мантията, но не изминаха много и Кал рече:

– Не мога... – и се струполи на земята.

Сузана коленичи до него и взе главата му в скута си. Огледа се за помощ. Чак тогава видя последниците от събитията в Спиралата.

Страната на чудесата беше изчезнала.

Великолепията на Фугата бяха разкъсани, останките им се изпаряваха пред очите ѝ. Води, дървета и камъни; плътта на живи животни и мъртви Виждащи; всичко изчезваше, сякаш никога не бе съществувало. Няколко останки се задържаха, но не задълго. Спиралата се тресеше и гърмеше, последните следи от земята на Фугата се превърнаха в дим и нишки, после се стопиха във въздуха. Всичко беше ужасно бързо.

Сузана погледна назад. Мантията също се смалвяваше, сега вече нямаше какво да крие. Отстъплението ѝ разголи опустошената земя – прах и натрошени скали. Дори гръмотевиците стихваха.

– Сузана!

Обърна се и видя де Боно да идва към тях.

– Какво стана вътре?

– По-късно – отвърна тя. – Първо трябва да намерим помощ за Кал.

Ранен е.

– Ще взема кола.

Кал отвори очи.

– Изчезнала ли е? – прошепна той.

– Не мисли за това сега – рече Сузана.

– Искам да знам – настоя той с изненадваща упоритост и се помъчи

да седне. Сузана знаеше, че няма да се успокои, и му помогна.

Той изстена като видя опустошението наоколо.

Групички от Виждащите и неколцина от хората на Хобарт пръснаха сред тях, стояха в долината и по склоновете на хълмовете, безмълвни и неподвижни. Бяха останали само те.

– Ами Шадуел? – попита Кал.

– Не знам – вдигна рамене Сузана. – Той избяга от Храма преди мене.

Рев на автомобилен двигател, подкаран с пълна газ, прекъсна разговора. Де Боно се приближаваше с една от колите на нашествениците през мъртвата трева и спря на няколко крачки от тях.

– Аз ще карам – каза Сузана след като положиха Кал на задната седалка.

– Какво ще кажем на докторите? – рече Кал с отслабнал глас. – В мен има куршум.

– Ще му мислим като стигнем – отвърна Сузана. Де Боно с неохота отстъпи мястото зад волана и тя тъкмо седнаше, когато някой я извика. Нимрод тичаше към колата.

– Къде отивате? – запита той.

Тя посочи към Кал.

– Приятелю, – рече той като го видя – изглеждаш зле обработен. – Опита се да се усмихне, но очите му се напълниха със сълзи.

– Свърши се – рече той и се разплака. – Унищожена е. Хубавата ни страна... – Избърса очите и носа си с опакото на ръката. – Какво ще правим сега?

– Ще се махнем от унищожението – отвърна Сузана. – Колкото е възможно по-бързо. Все още имаме врагове...

– Вече няма значение – прекъсна я той. – Фугата изчезна. Всичко, което някога сме имали, е изгубено.

– Но сме живи, нали? А докато сме живи...

– Къде ще идем?

– Ще намерим място.

– Сега ти трябва да ни водиш – каза Нимрод. – Само ти остана.

– По-късно. Първо трябва да помогнем на Кал...

– Да, разбира се – беше хванал ръката ѝ и не искаше да я пусне. – Ти ще се върнеш, нали?

– Разбира се.

– Ще поведе останалите на север – рече Нимрод. – През две долини. Ще те чакаме там.

- Тогава тръгвайте. Не губете време.
- Няма да забравиш, нали? – промълви той.

Би могла да разсее съмненията му със смях, но това напомняне беше достатъчно. Докосна мокрото му от сълзи лице, накара го да почувства менструума в пръстите ѝ.

Чак когато се отдалечиха, тя осъзна, че може би го беше благословила.

IV. ШАДУЕЛ

Търговецът избяга от Спиралата още когато започваше разпадането на Фугата отвън. Затова не само никой не попречи на бягството му, но и никой не го видя. Докато тъканта на родината им се разкъсваше отвсякъде, никой не обърна внимание на раздърпаната, изцапана с кръв фигура, която се отдалечаваше залитайки през хаоса.

Само веднъж му се наложи да спре и да намери някакво място в бъркотията, за да облекчи разбунтувалия си стомах. Повърна върху някога хубавите си обувки и изгуби още малко време да ги почисти с шепалета, които започнаха веднага да се изпаряват в ръцете му.

Магия! Сега изпитваше само отвращение от нея! Фугата го беше подлъгала с обещанията си. Размахваше пред него тъй-наречените си вълшебства докато той – жалка Кукувица – накрая бе заслепен напълно. После го беше повела във весел танц. Накара го да се преоблече в чужда кожа, накара го да лъже и манипулира: всичко това заради любовта към лъжите ѝ. А те си бяха лъжи, сега вече го беше разбрал. Щом протегна ръце да прегърне плячката си, тя се изпари, отказа да бъде притежавана, остави го да поеме вината.

Обаче фактът, че му бе необходимо толкова време да осъзнае, че е бил използван, беше положително доказателство за неговата невинност. Не искаше да навреди на никое живо същество, а само да донесе истина и стабилност в това място, болезнено лишено и от двете. На усилията му отвърнаха с измама и заговори. Тогава в какво можеше да го обвини историята, освен в наивност, но това беше простим грях. Не, истинските злодеи в тази трагедия бяха Виждащите, владетели на магиите и безумието. Именно те бяха изопачили добронамерената му амбиция до неузнаваемост, и така си бяха навлекли всички тези ужаси. Мрачният път на разрушението завърши в Спиралата – а той, жертва на обстоятелствата – бе принуден да извърши убийство.

Премина през разлагачата се Фуга и започна да се изкачва, напусвайки долината. По склона вятърът носеше по-чист въздух, и това го накара да се засрами. Той вонеше на страх и безсилие, а въздухът на море. Видшвайки го разбра, че в тази чистота се крие единствената му надежда да запази разсъдъка си.

Отвратен от състоянието си, Шадуел съблече окървавеното сако. То беше екскремент: покварено и покваряващо. Когато го беше приел от Магъосницата, бе направил първата си грешка: то беше породило всички последвали погрешни стъпки. Отвращението ме го накара да се опита да скъса хастара, но той устоя на силата му и затова Шадуел просто смачка сакоето и го хвърли високо във въздуха. То се издигна малко, после падна по каменистия склон, повличайки след себе си лавина от камъчета, и накрая спря проснато като безкрак самоубиец. Най-последно беше там, където му беше мястото по начало – в праха.

Там им е мястото и на Виждащите, помисли си той. Но те оцеляха. Измамата беше в кръвта им. Въпреки че териториите им бяха унищожени, той предполагаше, че са скрили някой и друг трик. Докато бяха живи тези осквернители, Шадуел нямаше да може да заспи спокойно. Те го бяха превърнали в глупак и касапин, и сега вече нямаше друг лек за него, освен да ги изстреби до крак.

Застанал на хълма, загледан надолу към долината, той усети освежителния полъх на нова цел. Беше излъган и унижен, но поне беше жив. Битката още не бе приключила.

Тези чудовища си имаха един враг. Непорочна често го сънуваше и говореше за пустошта, където той живее.

Бич Божи, така го наричаше тя.

След като щеше да унищожават Виждащите, имаше нужда от съюзник, а какъв по-добър съюзник от тази безименна сила, от която се бяха скрили преди векове?

Вече никога нямаше да могат да се скрият. Нямаха земя, в която да избягат. Ако успееше да намери този Бич Божи – и да го върне към съзнателен живот – двамата щяха да очистят света от тях с един удар.

Бич Божи. Тези думи страшно му допадаха.

Но още по-приятна ще бъде тишината, която ще настъпи когато враговете му станат на пепел.

V. НЕСИГУРЕН МИР

1

Кал беше щастлив, че може да поспи; радваше се на спокойствието в прегръдките на нежни ръце и нежни думи. Сестрите идваха и си отиваха, после и един лекар, който му се усмихна и каза, че всичко ще бъде наред, а де Боно, застанал до него, кимаше и се усмихваше.

През следващата нощ се събуди и видя Сузана при себе си в стаята, говореше му нещо, но той беше твърде изтощен и не чуваше думите. Заспа щастлив, че тя е наблизо, но когато се събуди, нея вече я нямаше. Попита за нея, и за де Боно, и му казаха, че ще се върнат, да не се тревожи. Спете, рече сестрата. Спете, и като се събудите всичко ще бъде наред. Смътно съзнаваше, че в този съвет бе пропуснат някой, когото той познава и обича, но упоеният му мозък не можеше да си спомни кой. Затова постъпи така, както му казаха.

Сънят му беше изпълнен със сънища, в много от тях той изпълняваше главната роля, макар че не винаги беше в собствената си кожа. Понякога беше птица, понякога дърво чиито клони бяха отрупани с плодове, всеки от тях един малък свят. Понякога беше вятър, или нещо като вятър, и се носеше невидим, но силен над пейзажи от обърнати нагоре лица – лица на скали, на цветя – и потоци, в които познаваше всяка сребърна рибка по име.

А понякога сънуваше, че е мъртъв: плуваше в безкраен океан от черно мляко, и някакво невидимо, но могъщо присъствие тревожеше звездите над него – захвърляше ги надолу в широки дъги, а те пееха докато падаха.

Колкото и удобна да беше тази смърт, той знаеше, че тя е само сън, и се отдаваше на умората си. Скоро щеше да дойде времето, когато ще трябва да се събуди отново.

Когато се събуди, до леглото му стоеше Нимрод.

– Не се тревожи – рече той. – Няма да те питат нищо.

Кал говореше с мъка, но все пак успя да попита:

– Как го направихте?

– Малка магия – отвърна Нимрод без да се усмихва. – Все още мога понякога да излъжа.

– Как са нещата?

– Зле. Всички тъгуват. Аз самият не го показвам открито, така че не

съм много популярен.

– А Сузана?

– Самият аз я харесвам – рече той неопределено, – но тя си има проблеми с Родовете. Когато не тъгуват, се карат помежду си. Призвява ми от цялата връва. Понякога си мисля да ида да потърся Маргьорит. Да забравя изобщо, че съм бил Виждаш.

– Не можеш.

– Ти само гледай. Няма смисъл да сме сантиментални, Кал. С Фугата е свършено – веднъж и за винаги. По-добре да се помъчим да се справим. Да отидем сред Кукувиците. Да забравим миналото. Мили Боже, дори няма да ни забележат. Сега в Царството има по-странни неща от нас. – Той посочи телевизора в ъгъла на стаята. – Всеки път като го включи има нещо ново. Нещо различно. Бих могъл дори да ида в Америка. – Нимрод свали слънчевите си очила. Кал беше забравил колко странни бяха очите му. – Холивуд би могъл да използва човек с моите качества.

Въпреки тихото отчаяние на Нимрод, Кал не можа да съдържи усмивката си при последните му думи. Наистина, може би беше прав, може би Виждащите нямаха друг избор, освен да влязат в Царството, и да се примирят доколкото могат с него.

– Трябва да вървя – обади се Нимрод. – Тази вечер ще има голямо събрание. Всеки има право да изкаже мнението си. Най-вероятно ще говорим цяла нощ. – Тръгна към вратата.

– Няма да тръгна за Калифорния без да се сбoguвам – отбеляза той, и пациентът остана сам.

2

Изминаха два дни, а никой не дойде. Кал се оправяше бързо. Изглежда че магията, с която Нимрод бе омаял персонала, наистина ги беше възпряла да се обадят на полицията за раната.

Някъде следобед на третия ден Кал разбра, че е доста по-добре, защото започна да става неспокоен. Телевизорът – новата любов на Нимрод – предлагаше само сапунени опери и лош филм. Тъкмо гледаше филма, по-поносимата от двете баналности, когато вратата се отвори и влезе една жена в черно. Макар и не веднага, Кал позна посетителката – Аполин.

Преди да успее да каже нещо, тя се приближи до леглото и му

подаде някакъв пакет.

– Няма време за приказки, Кал... Вземи това!

Той го взе.

– Трябва веднага да тръгвам – продължи тя. Погледът ѝ поомекна, докато го гледаше. – Изглеждаш уморен, момчето ми. Иди на почивка! – И след този съвет се запъти към вратата.

– Чакай! – извика Кал след нея.

– Няма време! Няма време! – отвърна тя и изчезна.

Кал махна връвта и кафявата хартия от подаръка си – вътре откри книгата с приказки, която Сузана беше намерила на Рю Стрийт. Имаше и надраскана набързо бележка.

Кал, пишеше там,

Пази това вместо мен, моля те. Не го изпускай от очи. Враговете ни продължават да ни преследват. Когато стане безопасно, ще те намеря.

Направи го заради всички нас.

Целувам те.

Сузана.

Препрочете няколко пъти писмото, безкрайно развълнуван от последните ѝ думи: Целувам те.

Но беше озадачен от поръчението: книгата не беше нищо особено, корицата скъсана, страниците пожълтели. Текстът беше на немски, а той нямаше и понятие от езика. Дори илюстрациите бяха мрачни и изпълнени със сенки, а той беше видял толкова мрак, че цял живот щеше да го боли от това. Но щом тя иска да я пази, така и ще направи. Тя беше мъдра, и той знаеше, че не бива да се отнася несериозно към поръченията ѝ.

3

След посещението на Аполин не дойде никой. Кал не беше много изненадан. Поведението ѝ показваше, че нещата не търпят отлагане, а още повече и писмото на Сузана. Враговете ни продължават да ни преследват, пишеше тя. След като тя го беше написала, значи беше вярно.

Изписаха го след седмица и той се върна в Ливърпул. Почти нищо не се беше изменило. На обгорената земя където бе загинала Лилия Пещилия; още не растеше трева. Влаковете пътуваха на север и на юг. Порцелановите кучета на перваза в хола все търсеха господаря си, но в

отплата за бдението си получаваха само прах.

Прах имаше и по бележката, която Жералдин беше оставила на масата в кухнята – кратко послание, което гласеше, че докато Кал не се научи да се държи като разумно човешко същество, не би могъл да се наядва на присъствието ѝ.

Имаше и още няколко писма – едно от ръководителя на отдела във фирмата – питаше го къде по дяволите се е дянал, и че ако иска да запази работата си, по-добре да даде някакво обяснение и то много бързо. Датата на писмото беше 11-ти. Вече беше 25-ти. Кал предположи, че е останал без работа.

Не можеше да каже, че безработицата го притеснява много, нито пък отсъствието на Жералдин. Искаше да бъде сам, трябваше му време да осмисли всичко, което се случи. По-важното беше, че откри, че му е трудно да изпитва някакви чувства. Дните минаваха, и той се опита да възстанови по някакъв начин живота си, но бързо разбра, че докато е бил в Спиралата е получил не само една рана. Сякаш отприщениите сили на Храма бяха проникнали в него, и там където по-рано имаше място за сълзи и съжаление, сега беше останала малка празнина.

Дори поетът мълчеше. Въпреки че Кал още помнеше наизуст стиховете на Лудия Муни, сега те не бяха нещо повече от звуци, не го вълнуваха.

В това имаше поне едно утешение: може би новооткритият му стоицизъм прилягаше по-добре на функцията на самотен библиотекар. Щеше да бъде нашрек, но без да очаква нищо, нито катастрофа, нито просветление.

Това не означаваше, че ще се откаже да мисли за бъдещето. Вярно беше, че той си е просто Кукувица, напласен, уморен и самотен. Но в края на краищата такива бяха и повечето хора, това не значеше, че всичко е загубено. Докато все още се трогваха от някой тъжен акорд, или се просълзяваха при среща на влюбени; докато в разсъдливите им сърца имаше място за хазартни игри и смях пред лицето на Бога, това сигурно би било достатъчно, за да ги спаси накрая.

Ако ли не, тогава не оставаше никаква надежда за нито едно живо същество.

ТРЕТА КНИГА ПРАЗНОТО МЯСТО

Десета част ИЗДИРВАНЕТО НА БИЧ БОЖИ

„... ако се вираш продължително
в бездната, бездната също започва
да се вира в теб.“

Фридрих Ницше;
Отвъд добро и зло

I. НЯМА ПОКОЙ ЗА ГРЕШНИЦИТЕ

1

Преди да дойдат изследователите, Руб ал Хали беше бяло петно на картата на света. След като си отидоха, пак си остана такава.

Самото име, дадено му от бедуините, пустинните номади които от неизброими векове живееха в пустините на Арабския полуостров, означаваше Празното Място. Фактът че те, запознати с необятни пусти пространства, които биха накарали повечето хора да изгубят разсъдъка си, бяха нарекли това място празно, свидетелстваше най-добре за нереалната му пустота.

Обаче сред онези европейци, за които имената сами по себе си не са достатъчно доказателство, и които от началото на деветнадесети век търсеха места където да изпитат силата на характера си, Руб ал Хали бързо придоби статут на легенда. Това беше може би най-голямото предизвикателство, което земята можеше да предложи на авантюристите – неговата пустота не можеше да се сравнява с никоя пустош, екваториална или арктична.

Там не живееше нищо, а и не би могло. То представляваше просто едно огромно затънтено място, двеста и петдесет хиляди квадратни мили пустиня, чиито дюни някъде се издигаха на височина колкото малки планини, а другаде отстъпваха пред пространства от раздробени от

жегата камъни, достатъчно обширни, за да се изгуби в тях цял народ. Нямаше пътеки, нямаше вода, нямаше промени. Повечето от онези които дръзваха да тръгнат натам, биваха поглъщани от него, а към прахоляка се прибавяше и прахът на костите им.

Но за тази порода хора – скептици и изследователи, едва ли не влюбени в идеята да се отдадат на такава цел – многобройните експедиции, които се връщаха изплашени от влудяващата пустота на Мястото или изчезваха в него, бяха просто стимул.

Някои предизвикваха пустинята в името на картографията, решени да картират мястото за онези, които биха дошли след тях, но откриваха, че няма какво да картират, освен смирението на собствения си дух. Други търсеха изгубени гробници и градове, където приказни богатства очакват мъжете, достатъчно смели да стигнат до ада и да ги измъкнат. А трети, търпеливи и потайни, тръгваха в името на Науката да търсят потвърждение на геоложки или исторически теории. Някои търсеха там Ноевия ковчег; или Райската градина.

Всички те имаха нещо общо помежду си: ако се върнеха от Празното Място – дори пътуването да е било само един ден на кон – връщаха се променени. Никой не би могъл да погледне в такава празнота и да се върне вкъщи при домашния уют без да изгуби завинаги част от себе си в тази пустош. Мнозина след като бяха издържали веднъж на празнотата, се връщаха отново и отново, сякаш предизвикваха пустинята да ги прибере, не се примиряваха, докато това не станеше. А малцината нещастници които умираха в домовете си, умираха вперили поглед не в близките край леглото им, нито в разцъфналата череша до прозореца, а в онзи безкрай, който ги зовеше така както Бездната би могла, обещавайки на душата балсама на небитието.

2

В продължение на много години Шадуел бе слушал Непорочна да говори за празнотата, където живее Бич Божи. Тя говореше за него предимно абстрактно: място пълно с пясък и ужас. Въпреки че я утешаваеше, когато беше изплашена, доколкото може, той скоро престана да обръща внимание на непонятните ѝ приказки.

Но докато стоеше на хълма над долината, в която някога беше Фугата, с кръв по ръцете и омраза в сърцето, той си спомни думите ѝ. През следващите месеци щеше да се заеме със задачата сам да открие това

място.

Още в началото на проучванията попадна на снимки от Руб ал Хали, и бързо стигна до убеждението, че това е пустинята, която тя бе видяла в пророческите си сънища. Дори сега, в края на века, тя си оставаше до голяма степен загадка. Маршрутите на авиолиниите продължаваха да я заобикалят отдалече, и въпреки че през нея вече минаваше път, пустинята поглъщаше усилията на онези които се опитваха да използват териториите ѝ. И така, проблемът на Шадуел беше следния: ако действително Бич Божи живее някъде в Празното Място, как да го намери в тази огромна празнина?

Той започна да се консултира с експерти, по-специално с един изследовател на име Емерсън, който на два пъти беше прекосил Празното Място с камила. Сега вече беше сбръчкан, прикован на легло старец, който отначало се отнесе с презрение към невежеството на Шадуел. Но след няколкоминутен разговор усети, че за неговия посетител това е идея-фикс, и му даде доста добри съвети. Когато говореше за пустинята сякаш си спомняше за любовница оставила белези по гърба му, но чиято жестокост копнееше да изпита отново.

На сбогуване той рече:

– Завиждам ви, Шадуел. Бога ми, завиждам ви.

3

Въпреки че Емерсън; твърдеше, че пустинята е преживяване, което човек трябва да изпита сам, Шадуел не отиде сам в Руб ал Хали: взе със себе си Хобарт.

Законът вече не се опираше на Хобарт както преди. Разследването на събитията, които едва не унищожиха неговия Отдел, установи претъпна небрежност от негова страна. Може би щяха да го хвърлят в затвора, но господарите му заключиха, че е неуравновесен – всъщност вероятно винаги си е бил такъв, – и че излагането на системата, която е наела един такъв луд, на обстойно проучване по време на съдебно дело не би ги покрила със слава. Затова те скалпиха цяла нова история, която превърна в герои мъжете отишли с Хобарт във Фугата и загинали там. После пенсионираха с право на пълна пенсия оцелелите, макар че от разсъдъка им не беше останало почти нищо. Няколко съкрушени съпруги направиха смел опит да дискредитират тази измислица, но когато им намекнаха за истинското обяснение, то им се стори още по-

невероятно от лъжата. Пък и оцелелите не можеха да дадат някакъв смислен отчет за онова, което бяха преживели. Малкото подробности, които споделиха за да облекчат терзанията си, само потвърдиха лудостта им.

Хобарт обаче не можеше да се скрие зад лудостта – той беше в прегръдките ѝ от години. Видението за огъня, който Шадуел му даде и с който го привлече за своята кауза, все още властваше над него, нищо че самото беше захвърлено. Тъй като знаеше, че Шадуел не би се подигравал с неговата идея-фикс, той предпочете да остане с него. При Шадуел мечтите му почти се бяха сбъднали, и независимо от поражението на амбициите им, двамата говореха на език, понятен за шизофренията на Хобарт. Когато Шадуел заговори за Бич Божи, той разбра, че това беше Дракона от сънищата му, само че под друго име. Спомняше си смътно как търсеше това чудовище в някаква гора, но само се беше обърнал. Онзи Дракон беше фалшив, а не истинския звяр, който той копнееше да види. Сега знаеше къде го очаква легендата – не в гора, а в пустиня, където дъхът му бе превърнал всичко живо на пепел и пясък.

За това отидоха заедно в едно село на южния край на Мястото. То беше толкова незначително, че дори нямаше име.

Тук трябваше да се откажат от джипа, и с помощта на шофьора като преводач да наемат водачи и камили. Шадуел се отказа от колелата в полза на копитата не само от практически съображения свързани с прекосяването на Мястото, а и поради желанието, насърчено от Емерсън, да се слее доколкото е възможно с пустинята. Да отидат в пустошта не като завоеватели, а като каещи се грешници.

За да намерят двама водачи за експедицията им беше необходимо не повече от час – имаше толкова малко желаещи или способни да осъществят това пътуване. И двамата мъже бяха от племето Ал Мурра, което единствено от всички племена претендираше за някаква духовна връзка с Празното Място. Първият – Митрак ибн Талак; – Шадуел избра защото твърдеше, че е водил бели мъже в Руб ал Хали (и ги е извеждал оттам) вече четири пъти. Той обаче не искаше да тръгне без едни младеж на име Джабир, когото описваше най-различно – като свой братовчед, полубратовчед и зет. Онзи другият изглеждаше на малко повече от петнадесет години, но беше жилест и здрав, а погледът му беше на човек поне три пъти по-възрастен и с голям житейски опит.

Хобарт се зае да се спазари с тях. Уговарянето на условията стана доста бавно защото арабския, който научи заради експедицията, беше примитивен, а английския на арабите – лош. Но те изглежда си

познаваха занаята. Покупката на камили трая половин ден и после купуването на провизии – още толкова.

И така, само след четиридесет и осем часа усилия бяха готови да прекосят пустинята.

В деня на отпътуването обаче Шадуел – чиято придрчивост не му попречи да задоволява прищевките на стомаха си – стана жертва на някаква чревна зараза, която превърна вътрешностите му във вода. Разбунтувалият се стомах не можеше да задържи нито хапка храна и той бързо отслабна. Съсипан от треска, и при наличието само на най-елементарни лекарства, единственото което можеше да направи бе да потърси убежище в най-тъмния ъгъл на коптора, който бяха наели, и да се поти докато прогони болестта.

Изминаха два дни, но състоянието му не се подобри. Той не боледуваше често, но в онези редки случаи, когато наистина се разболяваше, винаги се беше усамотявал и страдал далеч от чужди погледи. Тук беше почти невъзможно човек да се усамоти. По цял ден чуваше как някой драска по вратата и прозореца – разни хора се боричкаха за възможността да погледнат през пролуките неверника, който пъшкеше на мръсния си чаршаф. После когато на местните жители им омръзна, останаха да го дебнат мухите, жадни за мръсната влага покрай устните и очите му. Отдавна беше разбрал, че е безмислено да ги пъди. Просто лежеше в потта си и ги оставяше да пият, а трескавите му мисли се отнасяха към по-хладни места.

На третия ден Хобарт предложи да отложат пътуването, да платят на ибн Талак; и Джабир, и да се върнат в цивилизацията. Там Шадуел можеше да се възстанови и да опитат пак. Шадуел възрази, макар че същата мисъл бе минала и през неговата глава неведнъж. Когато най-после инфекцията напуснеше тялото му, той нямаше да бъде в състояние да се изправи срещу Празното Място.

Но през нощта нещата се промениха. Първо излезе вятър. Не идваше на пориви, а беше силен и напорист. Пясъкът понесен от него проникваше под вратата и през пролуките на прозореца.

Шадуел беше поспал малко през деня и почивката му се отрази добре, но сега вятърът не го остави да заспи. Безпокойството се предаде на червата му и го накара да прекара половината нощ клекнал над кофата, която му бяха дали, изпразвайки вътрешностите си.

Точно там беше – клекнал нещастен сред облак смрад – когато чу

за пръв път гласа. Идваше от пустинята, надигаше се и стихваше като стенание на вдовица от преизподнята. Никога не беше чувал нещо подобно.

Изправи се, изцапвайки краката си. Цялото му тяло трепереше.

Чуваше Бич Божи, в това нямаше никакво съмнение. Звукът беше приглушен, но неоспорим. Глас изпълнен с мъка и сила, глас който зовеше. Той им даваше насока. Нямаше да тръгнат слепешката в пустинята и да се надяват късметът да ги отведе до целта им. Щяха да следват пътя, по който бе дошъл вятъра. Той рано или късно трябваше да ги отведе при съществото, чийто глас бе понесъл.

Шадуел вдигна панталоните си и отвори вратата. Вятърът фучеше из малкото градче, сипеше пясък навред, виеше край къщите като бясно куче. Ослуша се пак за гласа на Бич Божи, молеше се това да не е само халюцинация предизвикана от глада. Не беше. Гласът се чу отново, все същия измъчен вой.

Някакъв мъж мина забързан покрай Шадуел. Търговецът пристъпи напред и го хвана за ръката.

– Чуваш ли? – попита го той.

Човекът извърна покритото си с белези лице към него. Едното му око липсваше.

– Чуваш? – повтори Шадуел и посочи към главата му когато звука се чу отново.

Мъжът отблъсна ръката на Шадуел.

– Ал хиял – отвърна той рязко, сякаш изплю думите.

– А?

– Ал хиял... – повтори мъжът и се отдръпна от Шадуел като че беше някакъв опасен идиот, а ръката му посегна към ножа втъкнат на колана.

Шадуел не искаше да се кара с него. Вдигна ръце и се усмихна, остави го да върви да се занимава с проблемите си.

Беше обхванат от някакво странно въодушевление, изгладнелият му мозък направо пееше. Утре щяха да идат в Празното Място, а червата му да вървят по дяволите. Стига да може да се задържи на седлото, ще може и да пътува.

Стоеше по средата на мизерната улица, сърцето му биеше като чук, краката му трепереха.

– Чувам те – рече той и вятърът понесе думите, като че ли по някакъв извратен начин, известен само на пустинните ветрове, би могъл да се върне обратно и да предаде словата на Шадуел на силата, която го

очакваше в празнотата.

II. ЗАБВЕНИЕ

1

Нищо, нито прочетените книги, нито разказите на свидетели, дори и измъченият глас, който чу предишната нощ, не беше подготвило Шадуел за абсолютната пустота на Руб ал Хали. Книгите описваха безплодните простори доколкото това беше във възможностите на думите, но не можеха да дадат представа за ужасното небитие, съществуващо в това място. Самият Емерсън, чийто спомени бяха смесица от сдържаност и страст, но безкрайно убедителни, не бе успял поне приблизително да опише истинската празнота.

Пътуването продължаваше безкрайни часове в безмилостната жега към празни хоризонти, с все едно и също влудяващо небе над главите им, и все същата мъртва земя под краката на камилите.

Шадуел нямаше сили да води разговор, а Хобарт открай време си беше мълчалив. Що се отнася до ибн Талак; и момчето, те яздеха пред неверниците и от време на време си шепнеха нещо, но през по-голямата част от времето мълчаха. Тъй като нищо не привличаше вниманието, разумът се насочи към тялото, и бързо бе обзет единствено от усещанията. Ритъмът на бедрата, които се търкаха в седлото, и вкусът на кръвта от устните или венците бяха единствената храна за мисълта.

Дори предположенията за онова което биха открили в края на пътуването потънаха в замайването причинено от неудобствата.

Изминаха седемдесет и два часа без да се случи нищо. Все същата жега, съсирваща кръвта, същият ритъм на копитата по пясъка – отново и отново, докато следваха посоката откъдето бе дошъл гласа на Бич Божи. Никой от арабите не попита за целта към която се бяха отправили неверниците, а и никой от тях не им обясни нищо. Просто вървяха, притиснати от всички страни от бездната.

Много по-лошо беше когато спираха, било за да си починат камилите, или да предложат на задръстените си с пясък гърла няколко капки вода. Тогава върху тях лягаше тежестта на чудовищната тишина.

Съществуването тук беше ирационален акт, предизвикателство към всякакви физически норми. В такива моменти Шадуел се чудеше какво ли същество бе избрало за свой дом такава пустош; и каква ли

сила на волята притежава, за да понесе празнотата? Освен ако – а тази мисъл му се явяваше все по-често – то не беше нещо от самата празнота: част от нищото и тишината. Възможността силата която търси, да принадлежи на това място – и да е избрала дюните за легло, а скалите за възглавница – караше стомаха му да се свива. Най-последно започваше да разбира защо от виденията на Непорочна избиваше пот по челото ѝ. В кошмарите си тя бе опитала вкуса на някаква ужасна чистота, пред която нейната собствена бледнееше.

Но той не се страхуваше, освен да не падне. Докато не се озове в присъствието на това същество, докато не разбере източника на неговата чистота, самият той не можеше да бъде пречистен. А той копнееше за това повече от всичко.

И когато след четвъртият им ден в Празното Място се спусна нощ, това желание се приближи още повече до осъществяването си.

Джабир; тъкмо беше запалил огъня, когато гласът се появи отново. Тази вечер вятърът беше слаб, но гласът беше пак така тежък и властен като преди, заразяващ въздуха с трагедията си.

Ибн Талак; чистеше пушката си и пръв скочи на крака с изцъклени от ужас очи, изричайки нещо като клетва или молитва. Хобарт го последва след секунда, а Джабир; отиде да успокои камилите, които обзети от паника се мъчеха да скъсат въжетата. Само Шадуел остана край огъня вперил поглед в пламъците. Воят изпълваше нощта сякаш излетял на един единствен величествен дъх.

Стори им се, че продължи няколко минути преди да заглъхне. Когато най-последно стихна, животните продължиха да мучат, а мъжете бяха замлъкнали. Ибн Талак; се върна при огъня и продължи да чисти пушката си, след него дойде и момчето. Хобарт беше последен.

– Не сме сами – рече след малко Шадуел, все така загледан в пламъците.

– Какво беше това? – попита Джабир.

– Ал хиял – каза ибн Талак.

Момчето се намръщи.

– Какво е ал хиял? – запита Шадуел.

– Искат да кажат звука, който издава пясъка – отвърна Хобарт.

– Пясъка? – Шадуел не можеше да повярва. – Мислиш, че това беше пясъка?

Момчето поклати глава.

– Разбира се, че не – каза Шадуел. – Това е гласа на онзи, с когото

сме дошли да се срещнем.

Джабир; хвърли в огъня снопче пръчки, бели като кости. Той ги погълна мигновено.

– Разбирате ли? – попита Шадуел.

Ибн Талак; вдигна поглед от занимаието си и изгледа втренчено Шадуел.

– Разбират – рече Хобарт.

– Мислех, че ще се изплашат.

Ибн Талак; като че ли разбра смисъла на забележката.

– Руб ал Хали – рече той, – ние знаем. Всичко. Ние знаем.

Шадуел схвана намека. Те бяха Мурра. Тяхното племе смяташе тази територия за своя. Да се оттеглят пред загадките на Празното Място би било равносилно на отказ от правата им.

– Далече ли е? – попита Хобарт.

– Не зная – отговори Шадуел. – И двамата го чухме. Може би е много близо.

– Мислиш ли, че знае, че сме тук?

– Възможно е. Има ли значение?

– Предполагам, че не.

– Ако тази вечер не знае, утре ще разбере.

2

Тръгнаха на разсъмване, за да изминат колкото е възможно по-голямо разстояние преди слънцето да се вдигне нависоко. Следваха същата посока както през предишните четири дни.

За пръв път по време на пътуването им пейзажът започна леко да се променя – ритмичните вълни на дюните ставаха все по-големи и неравномерни.

Пясъкът по хълмовете беше мек и се сригваше в съскащи лавини под краката на животните и хората. Не можеха да яздат. Пътешествениците успокояваха с ругатни и добри думи камилите, още неспокойни след предишната нощ, докато се изкачваха по все по-стръмните склонове. Когато стигаха до върха насреща им се изправяше още по-голяма дюна.

Без да разменят нито дума, ибн Талак; беше отстъпил мястото си начело на колоната, и сега Шадуел определяше темпото. Водеше ги нагоре по дюните, после надолу в бездните между тях. Полъхваше съвсем

лек вятър, който макар и предразполагащ беше по-тревожен от всякаква буря, защото сякаш шепнеше над пясъците, но онова което казваше, оставаше непостижимо за мисълта.

Шадуел обаче разбираше думите му:

Изкачи се, говореше вятърът, изкачи се, ако смееш. Още един хълм и ще намериш онова, което винаги си искал.

– и това обещание го караше да продължи нагоре по следващия склон, да излезе от хладните сенки направо под ослепителното слънце.

Шадуел знаеше, че са близо, много близо. Въпреки че в ранния следобед Джабир; започна да се оплаква и поиска да спрат, за да отпочинат животните, Шадуел изобщо не разреши. Налагаше темпото, мислите му се бяха откъснали от дискомфорта на тялото, едва ли не плуваше във въздуха. Потта беше нищо, болката беше нищо. Всичко това можеше да се понесе.

И най-после, от върха на една дюна която изкачваха почти час, видяха потвърждението на думите на вятъра.

Дюните бяха останали зад гърба им. Теренът пред тях беше абсолютно плосък докдето стигаха очите им, макар че не виждаха надалеч – вятърът носеше цели товари пясък, които закриваха хоризонта като дим. Дори за Руб ал Хали тази пустееща земя представляваше пустош в най-чист вид: несъществуващо място за познавачи.

– Боже Всемогъщи – промълви Хобарт щом застана до Шадуел.

Търговецът хвана ръката на Хобарт. Дишаше тежко, хрипливо, от обгорялото му от слънцето лице капеше пот.

– Не ме оставяй да падна – прошепна той. – Вече сме близо.

– Защо не изчакаме малко, преди да продължим? – попита Хобарт.
– Може би да отдъхнем, до утре?

– Не искаш ли да се срещнеш с твоя Дракон;? – запита Шадуел.

Хобарт не можа да отвърне нищо на това.

– Тогава ще тръгна сам – продължи Шадуел. Пусна юздите на камилата и тръгна залитайки надолу по склона да се срещне с равнината.

Хобарт огледа безплодната шир. Онова, което Шадуел каза, беше вярно: наистина бяха близо, усещаше го. Тази мисъл, която преди няколко дни го възбуждаше, сега го накара да изпита ужас. Беше видял достатъчно от Мястото; за да разбере, че Драконът който живее в него, не е блестящото чудовище от сънищата му. Въображението му не можеше да си представи какъв ужас се крие в такова място.

Едно нещо обаче знаеше: това нещо изобщо не го беше грижа нито за Закона, нито за пазителите му.

Все още можеше за се върне, помисли си той, стига да прояви решителност. Да убеди водачите, че Шадуел ги води към гибел, и че за всички би било по-разумно да оставят Търговеца на лудостта му. Шадуел вече беше стигнал долу и се отдалечаваше от дюната, дори не си направи труда да се обърне да види дали го следват. Остави го да върви, обади се нещо вътре в Хобарт: нека си го намери тоя Бич Божи, щом иска, а също и смъртта си.

Колкото и да се страхуваше обаче, не можеше да обърне гръб на пустинята. В съзнанието си като в тесен тунел виждаше ръцете си, пламтящи в неизгарящ огън. В онзи изключителен момент видението му беше показало вкуса на сила, която никога не бе успял да опише с думи, и нищо от последвалите преживявания – пораженията и униженията – не можеше да заличи спомена.

Някъде далеч отгук все още живееха онези, които го бяха победили, които бяха изопачили законите на реалното и справедливото. Да се върне при тях с огън в ръце и да преклони нещастните им глави – заради тази амбиция си струваше да издържи в пустошта.

Мечтаейки за пламъците, той хвана юздите на камилата на Шадуел и тръгна по стъпките на Търговеца надолу към блестящите като огледало пясъци.

III. СТЕНАТА

В равнината която пресичаха беше невъзможно да се определят разстояния. Дюните зад гърба им скоро бяха скрити от облаците пясък във въздуха, а пред тях също такова було закриваше хоризонта. Вятърът беше силен, но не можеше да спре атаката на слънцето – само засилваше страданията, дърпаше ги за краката и превръщаше всяка крачка в мъчение. Но нищо не можеше да забави Шадуел. Крачеше напред като обладан от някаква сила, докато накрая – след час в този ад – спря като закован и посочи напред в мъглата от жегата и вятър.

– Ето.

Хобарт застана до него и присвил очи погледна онова към което сочеше пръста му. През пясъчните облаци не се виждаше нищо.

– Нищо – рече той.

Шадуел го хвана за ръката.

– Погледни, да те вземат дяволите!

Този път Хобарт разбра, че Шадуел не се беше заблудил. На

известно разстояние от тях земята като че ли отново се издигаше нагоре.

– Какво е това? – извика той за да надвие вятъра.

– Стена – отвърна Шадуел.

Прилича повече на верига от хълмове, помисли си Хобарт, простираше се по целия видим хоризонт. Въпреки че тук-там се виждаха пролуки, правилната ѝ форма подсказваше, че преценката на Шадуел е вярна. Наистина беше стена.

Без да коментират повече, те продължиха към нея.

Не се виждаха никакви конструкции от другата страна, но сигурно строителите бяха държали много на онова, което тя трябваше да ограда и предпазва, защото с всяка крачка напред осъзнаваха величественият мащаб на съоръжението. Издигаше се на повече от петнадесет метра над пустинната равнина, и при това умението на зидарите не беше оставило никаква следа, за да разберат как е бил направен строежа.

Групата спря на двадесетина метра от стената и остави Шадуел да се приближи сам към нея. Той протегна ръка и докосна горещите камъни – повърхността им беше гладка като коприна. Сякаш стената бе издигната от стопени скали, оформена от някакъв разум, който може да мачка лавата като студена глина. Явно по някакъв начин не биха могли да се изкачат по тази повърхност без никакви дупки или драскотини, дори и някой от тях да имаше сили да го направи.

– Трябва да има врата – каза Шадуел. – Ще вървим, докато я намерим.

Слънцето вече беше доста под зенита и ставаше по-хладно. Вятърът обаче нямаше намерение да остави пътешествениците на мира нито за миг. Сякаш пазеше край стената, блъскаше в краката им като че ли искаше да ги събори. Но след като бяха стигнали толкова далеч без да бъдат изклани, вече не изпитваха страх, а любопитство да разберат какво има от другата страна. Арабите отново проговориха и непрекъснато бърбореха нещо, сигурно планираха как ще се хвалят какво са открили, като се върнат.

Продължиха още половин час, но в стената нямаше пролука. На някои места се бяха появили пукнатини, но не бяха достатъчно ниско, за да се хванат с ръка. Другаде горната част беше започнала да се руши, но по цялото ѝ протежение нямаше нито прозорец, нито врата, макар и малки.

– Кой е построил това? – попита Хобарт, докато вървяха.

Шадуел гледаше сенките им, които вървяха редом с тях по стената.

– Древните народи – отвърна той.

– За да спрат пустинята ли?

– Или да задържат втрѐ Бич Божи.

През последните няколко минути вятърът се беше променил. Беше се отказал да ги дърпа за краката, и се беше заел с нещо по-сериозно. Ибн Талак; пръв го забеляза.

– Ето там! Ето там! – извика той и посочи по протежение на стената.

На няколкостотин метра от тях през стената с рев се носеше поток от пясък. Когато приближиха стана ясно, че това не е врата, а пролом. Камъните бяха разхвърляни наоколо, натрошени на купища отломки. Шадуел пръв стигна до развалините и започна да се катери по тях. Много от парчетата бяха колкото малки къщи, но най-после ги преодоля и погледна надолу към мястото, което стената пазеше.

– Какво виждаш? – извика зад него Хобарт.

Шадуел не отговори. Просто оглеждаше пейзажа зад стената с невярващ поглед, а вятърът фучеше през пролома и се мъчеше да го запрати долу.

От другата страна нямаше нито дворци, нито гробници. Всъщност нямаше никакъв признак, дори и следа, че някой бе обитавал това място. Нямаше обелиски, нямаше колони. Само пясък и още пясък – безкраен пясък. Още една пустиня, докдето им стигат очите, празна като пустошта зад гърба им.

– Нищо.

Каза го не Шадуел, а Хобарт. Той също се беше изкачил по скалите и стоеше до него.

– О, Господи... нищо.

Шадуел все така мълчеше. Просто се смъкна от другата страна на пролома и застана в сянката на стената. Това което каза Хобарт, изглеждаше вярно: тук нямаше нищо. Тогава защо се чувстваше така уверен, че мястото е някак си свещено?

Тръгна през дълбокия пясък натрупан от вятъра до отломките, и огледа дюнните. Възможно ли беше пясъкът само да скрива тайната, която бяха дошли да открият? Дали Бич Божи не се крие тук, а неговият вой да идва от нещо, заровено живо? И ако е така, как изобщо биха могли да го намерят?

Обърна се и погледна към стената. Импулсивно започна да се катери по ръба на пролома. Изкачването беше трудно. Крайниците му тежаха от умора, а за толкова много години вятърът бе успял да полира камъка. Но най-после стигна на върха.

Отначало му се стори, че усилията му са били напразни. Беше се потил само за да види отгоре стената, която се простираше до безкрая в двете посоки.

Но когато започна да оглежда пейзажа долу разбра, че в дюните има някаква закономерност. Не естествените последователни вълни, създадени от вятъра, а нещо по-сложно – огромни геометрични фигури разположени сред пясъка – и между тях алеи или пътища. В своите проучвания за пустините той беше чел за фигури, начертани от някакви древни народи в равнините на Южна Америка; – изображения на птици и богове, които не се виждаха от земята, но бяха направени сякаш да очароват някакъв небесен зрител. Какъв ли беше случаят тук? Дали пясъкът не бе издигнат на бразди и насипи като съобщение към небето? Ако е така, каква сила го беше направила? За преместването на толкова много пясък би бил необходим цял един малък народ, а вятърът би развалил на другия ден построеното днес. Тогава чие дело беше това?

Може би нощта щеше да покаже.

Слезе надолу по стената при Хобарт и останалите, които го чакаха сред скалите.

– Тази вечер ще направим лагера тук – рече той.

– Отвътре или отвън? – попита Хобарт.

– Отвътре.

IV. УРИЕЛ

Нощта се спусна като завеса. Джабир запали огън на закътано място край стената, скрито от безпощадните набези на вятъра. Хапнаха хляб, пиха кафе. Никой не говореше. Изтощението беше сковало езиците им. Просто седяха прегърбени, загледани в пламъците.

Въпреки че костите го боляха, Шадуел не можа да заспи. Огънят догаряше постепенно, един по един останалите се предадоха на умората и той остана да ги пази. С настъпването на нощта вятърът поотслабна, ревят му се превърна в стон. Това го успокои като приспивна песен. Накрая и неговите клепачи се затвориха. Под тях мислите му продължаваха в неспирен поток. После – нищо.

В съня си чу гласа на момчето – Джабир. Викаше го от мрака, но той не искаше да отговори. Отмората беше толкова сладка. Но гласът пак се обади – вече с ужасен писък. Този път той отвори очи.

Вятърът беше стихнал напълно. Над главата му звездите блесяха ярко на фона на идеално чистото небе, потрепваха по местата си. Огнят беше угаснал, но светлината им беше достатъчна за да види, че ибн Талак; и Джабир; ги няма. Шадуел стана, отиде при Хобарт и го събуди.

Докато го разтърсваше видя нещо на земята малко встрани от главата на Хобарт. Ококори се – не вярваше на очите си.

Под краката им имаше цветя, или поне така му се струваше. Китки цветчета сред гъсти листа. Изправи се и от изсъхналото му гърло изскочи вик на удивление.

Дюните бяха изчезнали. На мястото им беше пораснала джунгла, изобилие от дървета високи почти колкото стената – огромни и отрупани с цветове, и листа колкото човешки ръст. Под техния балдахин беше избуяла огромна маса от лози, храсти и треви.

За момент се усъмни дали не е загубил разсъдка си, докато не чу възклицанието на Хобарт до себе си:

– Боже мой!

– И ти ли го виждаш?

– Виждам... – промълви Хобарт, – ...градина.

– Градина?

На пръв поглед тази дума едва ли беше подходяща за хаоса наоколо. Но като се вгледаше по-внимателно, човек можеше да открие известен ред в онова, което отначало приличаше на анархия. Под огромните отрупани с цветове дървета, бяха прокарани алеи; имаше поляни и тераси. Това действително беше някаква градина, въпреки че едва ли някой би изпитал удоволствие от разходката из нея. Независимо от разнообразието на видовете – растения и храсти във всякакви размери и форми – нито един от тях нямаше цвят. Нито разцъфналите пъпки, нито, клоните, листата или плодовете – всичко, до най-малкото стръкче трева, беше изцедено от всякакъв пигмент.

Шадуел още се чудеше, когато от дълбините на джунглата отново се чу вик. Този път беше ибн Талак, гласът му се изви високо и се превърна в писък. Шадуел тръгна натам. Земята под краката му беше мека и това го забавяше, но писъкът продължаваше, прекъсван само задъхани ридания. Затича се и извика към ибн Талак. Не изпитваше никакъв страх, само непреодолимо желание да се изправи лице в лице със Създателя; на тази загадка.

Докато минаваше по един от тъмните булеварди, осеян със същите безцветни растения, викът на ибн Талак; изведнъж секна. За момент Шадуел изгуби ориентация. Спря и огледа гъсталака за някакъв признак

на движение. Нямаше нищо. Лекият полъх не помръдваше и вейка, нито пък – а това още повече засилваше мистерията – се усещаше някакъв аромат, колкото и слаб да е, от масата цветове.

Зад него Хобарт прошепна някакво предупреждение. Шадуел се обърна и тъкмо щеше да го укори за липсата на любопитство, когато видя следите от стъпките си. В Спиралата под краката му се раждаше живот. Тук го беше унищожил. Навсякъде където бе стъпил растенията просто се бяха разпаднали.

Взря се празното пространство, където преди имаше трева и цветя, и отговорът за този изумителен растеж стана очевиден. Без да обръща повече внимание на Хобарт, той тръгна към най-близкия от храстите, чиито цветове висяха на клоните като кадилници. Предпазливо докосна с пръст един от тях. При този съвсем лек допир цветът се разпадна и се изсипа от клона като дъжд от пясък. Шадуел прокара пръст по съседния – той също падна, а с него и клона, и изящните листа по него – всичко се превърна отново в пясък само с едно докосване.

Дюните не бяха изчезнали през нощта, за да направят място за градината. Те се бяха превърнали в градина: бяха се надигнали по някаква невъобразима команда за да създадат неплодната илюзия. Онова което на пръв поглед приличаше на чудотворно плодородие, беше измама. Беше пясък. Без аромат, без цвят, без живот – мъртва градина.

Изведнъж изпита отвращение. Този трик напомняше твърде много на работата на Виждащите – някаква измамна магия. Шадуел се хвърли сред шубраците и размаха побеснял ръце наляво-надясно, унищожаваше храстите, които се разпадаха на прашни облаци и дразнеха очите. Едно дърво се сринна от удара на ръката му като спрял фонтан. И най-фините цветове изчезваха при най-малкото докосване. Това обаче не го задоволи. Продължаваше да вършее докато не разчисти една малка горичка сред заобикалящия го листак.

– Магии! – крещеше непрестанно той, а по него се сипеше пясък. – Магии!

Сигурно щеше да продължи разрушението в по-голям мащаб, но воят на Бич Божи – същият, който чу преди няколко дни, докато клечеше в лайната – започна отново. Този глас го беше довел тук през пустинята и нищото, и за какво? Отново пустиня, пак нищо. Гневът му още не беше смекчен от пораженията, които бе нанесъл, и той се обърна към Хобарт:

– Откъде идва?

– Не знам – промърмори Хобарт и отстъпи несигурно няколко

крачки назад. – Отвсякъде.

– Къде си? – изкрещя Шадуел към дълбините на илюзията. – Покажи се!

– Недей... – опита се да го спре Хобарт, изпълнен с ужас.

– Това е твоят Дракон; – отвърна Шадуел. – Трябва да го видим.

Хобарт поклати глава. Нямаше желание да вижда силата, която бе създавала това място. Но преди да успее да се оттегли Шадуел вече го беше хванал.

– Ще го посрещнем заедно. Той ни измами и двамата.

Хобарт се помъчи да се освободи, но всякакви опити престанаха щом зърна силуета, който се появи в другия край на алеята.

Беше висок колкото дърветата, почти десет метра. Дългата му бяла като кост глава опираше в клоните и пясъчните листа се сипеха по земята.

Въпреки че продължаваше да вие, той нямаше уста, всъщност по лицето му нямаше нищо друго освен очи, ужасяващо много очи – два реда процеци без клепачи, без мигли – които се спускаха от двете страни на главата. Бяха може би общо към сто, но дори цяла вечност да се взираше човек не би разбрал истинския им брой, защото това нещо, колкото и солидно да изглеждаше, не можеше да бъде точно определено. Във вътрешността му се движеха някакви неща като колела, свързани с въжета от течен огън към стотици други геометрични форми, които изпълваха въздуха около него. По повърхността като че ли пляскаха безброй крила, в корема му гореше светлина сякаш бе погълнало звезди.

Не можеше да се каже нищо със сигурност. В един миг сякаш го обгръщаше матрица от стрелкащи се светлини, като скеле ударено от мълния; след това се превръщаше в конфети от пламъци, които се въртяха като облак наоколо, докато изчезнат. За миг се превръщаше в нещо ефирно, после беше като огнената колесница на бог Вишну.

Изведнъж воят секна, така внезапно, както и бе започнал.

Бич Божи спря.

Шадуел пусна Хобарт, от панталоните му се понесе воня на лайна. Хобарт падна на земята и тихо заплака. Шадуел го остави да си лежи. Главата на Бич Божи, скрита в безбройните си форми, забеляза съществуващата дръзнали да влязат без позволение в градината му.

Шадуел не побягна. Каква полза? Във всички посоки оттук се простираха хиляди квадратни мили пустиня. Нямаше къде да избяга. Можеше само да остане на мястото си и да сподели с този ужас вестите, които бе донесъл.

Но преди да успее да изрече и дума пясъкът под краката му се раздвижи. За миг си помисли, че Бич Божи смята жив да го погребее – земята сякаш се втечни. Пясъкът само се дръпна назад като чаршаф и на леглото под него – на няколко крачки от Шадуел – се показа трупа на ибн Талак. Беше гол, и очевидно подложен на ужасни мъчения. Двете му ръце бяха изгорени от лактите надолу – от черните чукачетата стърчаха натрошени кости. По същия начин бяха унищожени и половите му органи, а очите – изгорени. Не можеше и дума да става, че раните са били нанесени след смъртта – устата още бе сгърчена в предсмъртния му вик.

Шадуел се погнуши и отвърна поглед, но Бич Божи имаше да му покаже още нещо. Пясъкът отново се раздвижи и вдясно от него се показва друго тяло. Този път това на Джабир. Лежеше по корем, бутовете му бяха изгорени до костта, вратът счупен, главата извъртяна назад и гледаше към небето. Устата му също беше изгорена.

„Защо?“ искаше да попита Шадуел.

От втреченият поглед на Бич Божи му се доповръща, но все пак зададе въпроса.

– Защо? Не сме дошли с лошо.

Бич Божи не показа с нищо, че дори е чул думите му. Дали не беше изгубил способността си да общува след цяла вечност тук в пустошта, и воят му бе останал като единствена реакция на болката и съществуването?

После някъде сред легиона от очи пробягна светлина, горящите колела я грабнаха и изплюха към Шадуел. В мига преди да го поразят той изпита надежда, че смъртта му ще бъде бърза, след това светлината падна върху него. Болката от докосването ѝ беше заслепяваща, под ласките ѝ тялото се огъна и падна, черепът му беше готов да се пръсне. Но смъртта не дойде. Болката изведнъж изчезна и горящото колело се появи в мислите му. Бич Божи беше вътре в главата му, силата се въртеше в черепа.

Колелото избледня и на негово място се появи видение, предоставено от онзи, който го бе обладал:

носеше се през градината, високо сред дърветата. Това е през погледа на Бич Божи, разбра Шадуел: сякаш седеше зад очите му. Втреченият поглед забеляза някакво движение долу на земята и тръгна към него.

На пясъка беше Джабир; – гол, на четири крака, – а ибн Талак; го обладаваше отзад и сумтеше докато пъхаше плътта си в момчето. В очите на Шадуел актът изглеждаше смуцаващ, но достатъчно безобиден.

Беше виждал и по-лоши неща през живота си, дори беше правил по-лоши неща. Но в момента споделяше не само погледа на Бич Божи, а и мислите му: за съществуващото тази разгоненост беше престъпление, и по негова преценка наказуемо със смърт.

Шадуел беше видял резултатите от екзекуциите, нямаше желание да ги види възпроизведени. Но нямаше избор. Бич Божи владееше съзнанието му: длъжен беше да наблюдава всеки ужасен миг.

Сиянието се протегна надолу и раздели двамата един от друг, после изгори престъпните части – уста, очи, полови органи и бутове – заличи ги с огън. Не бързаше. Имаха време да страдат – Шадуел чу отново писъците, които го бяха довели в градината – и да молят за пощада. Огънят обаче беше безпощаден. Докато свърши работата си Шадуел вече плачеше и се молеше да спре. Най-после всичко свърши и телата бяха закрити с пясъчен покров. Едва тогава Бич Божи му върна зрението. Отново видя земята пред очите си – вонеше на повърнато.

Лежеше разтреперан там, където бе паднал. Чак когато бе сигурен, че няма пак да падне, надигна глава и погледна към Бич Божи.

Той беше променил формата си. Вече не беше великан и седеше на купчина пясък, която бе струпал под себе си. Многобройните му очи бяха обърнати към звездите. За няколко минути се беше превърнал от съдник и екзекутор в съзercател.

Въпреки че образите изпълнили главата му бяха избледнели, Шадуел знаеше, че съществуващото все още се намира в него. Усещаше иглите на мисълта му. Чувстваше се като човек-риба, закачен на въдица.

Бич Божи отвърна поглед от небето и го погледна.

Шадуел...

Чу името си, макар че и в новото си превъплъщение Бич Божи нямаше уста. Не му и трябваше, естествено, след като можеше така да бърка в главите на хората.

Виждам те,

рече той. Или по-скоро това беше мисълта, която вкара в главата на Шадуел, а той й даде думи.

Виждам те. И знам името ти.

– Точно това искам – каза Шадуел. – Искам да ме познаваш. Да ми се довериш. Да ми вярваш.

Тези чувства бяха част от играта на Търговеца през повече от половината от живота му, като ги изговаряше той черпеше увереност от тях.

Ти не си първият, който идва тук, рече Бич Божи. Идвали са и други. И са си отивали.

Шадуел знаеше много добре къде бяха отишли. За миг беше зърнал – дали по волята на Бич Божи или сам бе успял, в това не бе съвсем сигурен – телата погребани под пясъка, а разложената им плът се беше изгубила в мъртвата градина. Тази мисъл би трябвало да го накара да се страхува, но той беше изпитал всичко, което трябваше да изпита или от което да се страхува, докато гледаше екзекуциите. Сега щеше да говори простичко и да се надява, че истината ще го предпази от смъртта.

– Дойдох тук по една определена причина – рече той.

Каква причина?

Точно сега беше момента. Клиентът беше задал въпрос и той трябваше да му отговори. Нямаше смисъл да извърта или да разкроява нещата, опитвайки се да направи по-добра сделка. Трябваше да се пазари само с простата истина. С този залог можеше или да спечели, или да загуби. По-добре направо да го каже.

– Виждащите.

Усети как иглите в мозъка му потрепнаха от името, но друга реакция не последва. Бич Божи мълчеше. Дори колелата му като че ли помръкнаха, двигателят сякаш всеки момент щеше да угасне.

После, съвсем-съвсем тихо, думата се оформи в главата му.

Вижда-щите.

А с думата и спазъм от енергия, като светкавица, която избухна в черепа му. Светкавицата беше и в самия Бич Божи. Проблесна по тялото открай-докрай. Стрелкаше се насам-натам в очите му.

Виждащите.

– Знаеш ли кои са те?

Пясъкът засъска около краката на Шадуел.

Бях забравил.

– Било е доста отдавна.

И ти си дошъл да ми го кажеш?

– Да ти напомня.

Защо?

Иглите потрепнаха отново. Може да ме убие всеки момент, помисли си Шадуел. Нервен е, и това го прави опасен. Трябва да внимавам, да играя хитро. Да съм търговец.

– Те се скриха от тебе – продължи той.

Наистина.

– През всичките тези години. Скриха главите си, за да не можеш никога да ги намериш.

И сега?

– Сега отново са будни. В света на хората.

Бях забравил. Но сега ми напомниха. О, да. Милият Шадуел.

Иглите се отпуснаха и вълна от най-чисто удоволствие заля Шадуел, едва не му прилоша от него. Този Бич Божи може и да доставя удоволствие! Каква ли още сила владее?

– Мога ли да те попитам нещо?

Питай.

– Кой си ти?

Бич Божи се надигна от пясъчния си трон и мигновено стана ослепително ярък.

Шадуел закри очи, но светлината проникваше през плътта и костите направо в главата му, където Бич Божи произнасяше извечното си име:

Наричат ме Уриел,
каза той.

Уриел, ангел от пета степен.

Знаеше името, така както знаеше наизуст и ритуалите, които бе чул в църквата „Света Филомена“. Източникът им беше един и същ. Като дете бе научил имената на ангелите и архангелите, а сред могъщите Уриел беше най-могъщият. Архангелът на спасението, наричан от някои Божият огън. Екзекуциите отново се възпроизведоха в главата му – телата се гърчеха под безмилостния огън: огънят на Ангела. Какво направи, да се изстъпи пред такава сила? Това беше Уриел, ангел от пета степен...

В паметта му изникна още един от атрибутите на Ангела, и осъзнаването му предизвика внезапен шок. Уриел беше ангел оставен на пост пред вратите на Райската градина.

Райската градина.

Тези думи накараха съществуването да избухне в пламъци. Въпреки че вековете го бяха обрекли на мъка и забрава, то все още беше Ангел; огънят му беше неугасим. Колелата в тялото му се завъртяха, видимата математика на неговата същност се задейства и се приготви за нови ужаси.

Тук имаше и други, рече Серафимът, които наричаха това място Райската градина. Но за мен то никога не се е наричало така.

– А как тогава? – запита Шадуел.

Едем, каза Ангелът, и в съзнанието на Шадуел се появи нова картина. Това беше градината, но през друга епоха. Дърветата не бяха от пясък, избуялата джунгла напомняше за флората, поникнала в Спиралата:

същото разточително плодородие, същите неописуеми видове, които едва ли не се противопоставяха на състоянието си. Цветове готови да въздъхнат, плодове способни да летят. Но тук го нямаше онова нетърпение от Спиралата – властваше атмосфера на неизбежен растеж, всичко се стремеше по своему към някакво по-висше състояние, а то определено беше светлината, защото отвсякъде между дърветата струеше сияние, като носещи се във въздуха живи духове.

Това беше място на съзидание, продължи Ангелът. Винаги и винаги. Тук възникваха нещата.

– Възникваха?

Намираха своя форма и се появяваха на света.

– Ами Адам и Ева?

Не си ги спомням, отвърна Уриел.

– Прародителите на човечеството.

Човечеството изникна от праха на хиляди места, но не и тук. Тук бяха висшите духове.

– Виждащите? – рече Шадуел. – Те са били висши духове?

Ангелът изсумтя сърдито. Картината на Едем – райската градина се сгърчи и Шадуел мярна някакви фигури, които се криеха между дърветата като крадци.

Те започнаха оттук, отвърна Ангелът, и Шадуел видя във въображението си как земята се разтваря и от нея се надигат растения с човешки лица, мъглата се втвърдяваше... Но те бяха нещо случайно. Тор от по-велики същества, който оживя тук. Ние не ги познавахме, ние духовете. Занимавахме се с по-възвишени неща.

– А те пораснаха?

Пораснаха. И станаха любопитни.

Сега вече Шадуел започна да разбира.

– Надушили са света – подсказа той.

Ангелът потрепери и отново върху Шадуел се посипаха образи. Видя предците на Виждащите, голи до един, телата им бяха във всякакви цветове и размери – тълпа от чудати форми – опашки, златисти очи и самодоволни глупаци: плътта на един лъщеше като на пантера, друг имаше атрофирани крила – видя ги как се катерят по стената, нетърпеливи да се измъкнат от градината...

– Избягали са.

Никой не може да избяга от мене, каза Уриел. Когато духовете си отидоха, аз останах тук да пазя докато се върнат.

Поне за това в Книгата на Сътворението; беше казано вярно: на

вратата е бил оставен пазач. Но изглежда, само за това. Онези които бяха писали тази книга, бяха взели един образ, който човечеството познаваше в сърцето си, и го бяха вмъкнали в разказа си по свои морални съображения. Мястото на Бог във всичко това, ако изобщо имаше такова, беше може би въпрос по-скоро на дефиниция. Би ли признал Ватиканът; това същество за Ангел, ако се представи пред вратите му? Шадуел се съмняваше.

– Ами духовете? – попита той. – Останалите, които са били тук?

Аз чаках, рече Ангелът.

И е чакал, чакал, помисли си Шадуел, докато самотата го е докарала до лудост. Сам в пустошта, градината е повяхвала и гниела, пясъкът е прониквал през стените...

– Сега ще дойдеш ли с мен? – рече Шадуел. – Мога да те заведа при Виждащите.

Ангелът отново обърна поглед към Шадуел.

Мразя света, каза той. Веднъж бях там, някога.

– Но ако те отведе при тях, ще можеш да изпълниш дълга си, и да свършиш с това.

Омразата на Уриел към Царството беше физически осезаема – косата на Шадуел настръхна. И все пак Ангелът не отхвърли предложението, само изчакваше и обмисляше възможността. Искаше чакането му да свърши, и то скоро. Но негово величество беше отвратен от мисълта за контакт със света. Като всички чисти неща, той беше суетен, и имаше нужда от грижи.

– Може би... – рече той.

Отмести поглед от Шадуел към стената. Търговецът го проследи и видя Хобарт. Той беше използвал възможността да изпъзми по време на разговора с Уриел, но не беше стигнал достатъчно далеч.

– ...този път... продължи Ангелът, и светлината заблестя по редиците очи, ... ще ида... колелата поеха светлината и я изхвърлиха към Хобарт. ... преоблечен.

При тези думи цялата машина се разлетя и не една, а безброй стрели светлина полетяха към Хобарт. Погледът на Уриел го бе приковал на място, не можеше да избегне нахлуването. Стрелите го пронизаха от глава до пети, светлината им проникна в него без да разкъса кожата.

Само за миг Ангелът изчезна безследно от купчината пясък до Шадуел и при изчезването му в плътта започна ново зрелище. От мястото на Хобарт до стената през цялата градина премина някаква тръпка. От разтърсването пясъчните форми се разпаднаха, безброй растения се

превърнаха в прах, алеите с дърветата се срутواха като арки при земетресение. Като гледаше нарастващото разрушение Шадуел се сети отново как видя за пръв път очертанията в дюните. Може би предположението му бе било вярно, може би това място наистина представляваше някакъв знак към звездите. Достоен за съжаление начин, по който Уриел възпроизвеждаше отминала слава с надеждата, че някой минаващ дух ще се отбие и ще му напомни за себе си.

Трусовете станаха прекалено силни и той се оттегли преди да бъде погребан от пясъчната буря.

Хобарт вече не беше от отсамната страна на пролома – беше се изкачил по скалите и оглеждаше безплодната земя на пустинята.

Отвън по нищо не личеше, че Уриел е в него. На пръв поглед това си беше същият Хобарт. Мрачното му лице изглеждаше все така леденостудено, а когато заговори, гласът беше все така безизразен. Но въпросът, който зададе, показва нещо друго:

– Сега Дракон ли съм? – попита той.

Шадуел го погледна. В дълбините на очите му сега видя онзи блясък, който не бе забелязал откакто за пръв път го съблазни с обещания за огън.

– Да – отвърна той. – Сега си Дракон.

Не се бавиха. Тръгнаха веднага обратно към границата и оставиха Празното Място по-празно от когато и да било.

Единадесета част СЕЗОНЪТ НА СЪНИЩАТА

„Небето потъмня като петно,
ще се изсипе нещо като дъжд,
но няма да е от цветя.“

У. Х. Одън;
„Двамата“

I. ПОРТРЕТ НА ГЕРОЯ КАТО МЛАД ЛУНАТИК

1

Какво му става на Кал Муни? питаха се съседите: така странно се държи, само леко се усмихва и поглежда хитро. Не забравяйте, те открий време са си особено семейство. Чувала съм, че старецът бил роднина на някакъв поет, а нали знаете какво разправят за поетите, че всичките са малко луди. Сега същото става и със сина. Толкова жалко. Странно как се променят хората, нали?

В клюката имаше нещо вярно, разбира се. Кал знаеше, че наистина се е променил. Да, вероятно беше малко откачил. Когато някоя сутрин се погледнеше в огледалото, забелязваше в погледа си някаква пустота, която несъмнено безпокоеше касиерката в супермаркета или жената която се опитваше да му вдигне скандал докато чакаха на опашка в банката.

– Значи сам живееш?

– Да – отвръщаше той.

– Къщата е доста голяма за сам човек. Сигурно трудно се справяш с чистенето.

– Не, всъщност не.

Онзи който го разпитваше, поглеждаше въпросително. А той отвръщаше:

– Аз обичам прах – и знаеше, че тази забележка ще предизвика различни клюки, но не беше в състояние да лъже, за да им достави удоволствие. Докато разговаряха виждаше как вътрешно му се присмиват и запомнят забележката за да я коментират по-късно в обществената пералня.

О, той си беше точно Лудия Муни.

2

Този път нямаше да забрави. Съзнанието му беше станало вече като част от изгубената Страна на чудесата, и не можеше да я забрави. Фугата беше с него през целия ден, всеки ден, а и през нощта.

Но спомените не го радваха. Изпитваше почти непоносима болка от

загубата на един свят за който беше копнял цял живот, и който беше изчезнал завинаги. Никога вече нямаше да може да стъпи в онази магическа страна.

Как и защо беше станало всичко, му беше някак неясно, особено що се отнасяше до събитията в Спиралата. Спомняше си някои подробности от битката в Тясното Сияние и как се гмурна в Мантията. Но онова което се случи след това, се явяваше като поредица от откъслечни картини. Разни неща никнеха, умираха; кръвта танцуваше в малък екстаз по ръката му; тухлите, на които бе опрял гръб, разтреперан...

Това като че ли беше всичко. Останалото беше толкова смътно, че си спомняше само отделни мигове.

3

Знаеше, че му е необходимо нещо което да разсее мъката, иначе просто щеше постепенно да изпадне в меланхолия от която няма измъкване, затова си потърси нова работа и в началото на юни намери: печеше хляб. Заплащането не беше добро, работното време не позволяваше да се среща с хора, но работата му беше приятна – пълна противоположност на мъките в застрахователната компания. Не се налагаше много да говори или да се безпокои за отношенията с администрацията. Тук нямаше повишения в службата, само обикновена работа с тесто и фурни. Работата го правеше щастлив. Бицепсите му станаха като от стомана и имаше топъл хляб за закуска.

Но разсейването беше само временно. Мислите му се връщаха прекалено често към източника на страданията, и той страдеше отново. Може би този мазохизъм беше в природата на неговия вид. Всъщност това убеждение бе подкрепено от появата на Жералдин в средата на юли. Един ден тя застана на прага и влезе в къщата като че ли нищо никога не се беше случило между тях. Той се зарадва като я види.

Този път обаче тя не се премести при него. Съгласиха се, че връщането към онова домашно статукво би било само крачка назад. Тя идваше и си отиваше почти всеки ден през лятото, понякога преспиваше на Чарийт Стрийт, но в повечето случаи не.

Близко пет седмици тя не попита нищо за събитията от миналата пролет, и той на свой ред не предложи доброволно никаква информация. Но когато най-последно повдигна въпроса, това стана по начин и в контекст, който той не очакваше.

– Дик; разправя наляво и надясно, че си имал неприятности с полицията... – каза тя, – ... но аз му рекох: не и моят Кал.

Той седеше в креслото на Брендън до прозореца и гледаше късното лятно небе. Жералдин беше на дивана сред разпръснатите списания.

– Казах им, че не си престъпник. Знам това. Каквото и да се е случило с тебе... не е било нещо такова. Било е нещо по-дълбоко, нали? – Тя го погледна. Искаше ли отговор? Изглежда, че не, защото преди дори да се опита да каже неща, тя продължи: – Така и не разбрах какво става, Кал, и може би е по-добре да не знам. Но... – Наведе очи към списанието в скута си, после пак го погледна. – Никога преди не си говорил насън.

– А сега говоря ли?

– През цялото време. Говориш с някакви хора. Понякога викаш. Понякога само се усмихваш. – Жералдин беше малко смутена от тази изповед. Беше го наблюдавала докато спи, и беше слушала. – Ти си бил някъде, нали? Видял си нещо, което никой не е виждал.

– Такива неща ли говоря?

– В известен смисъл. Но не е това което ме кара да мисля, че си видял нещо. А самият ти, Кал. Начинът, по който гледаш понякога...

След като каза това, тя сякаш изпадна в безизходица и се върна отново към списанието – прелистваше страниците всъщност без да ги гледа.

Кал въздъхна. Тя беше толкова добра с него, толкова грижлива: дължеше ѝ обяснение, колкото и трудно да беше.

– Искаш ли да ти разкажа? – попита той.

– Да. Да, искам.

– Няма да ми повярваш – предупреди я Кал.

– Все пак, разкажи ми.

Той кимна и започна историята, която за малко не бе издал миналата година, след първото си посещение на Рю Стрийт.

– Видях Страната на чудесата... – започна Кал.

4

Трябваше му почти час да разкаже в общи линии всичко, което се бе случило след като птицата излетя от гълбарника, и още час да се опита да опише подробностите. Веднъж започнал откри, че не иска да изпусне нищо: искаше да разкаже колкото може по-добре, и заради себе

си, и заради Жералдин.

Тя слушаше внимателно. Понякога поглеждаше към него, но през по-голямата част от времето гледаше през прозореца. Нито веднъж не го прекъсна.

Когато най-после свърши и раните от загубата бяха отворени отново от разказа, тя дълго време не каза нищо.

– Не ми вярваш – рече той. – Казах ти, че няма да повярваш.

Отново мълчание. После тя попита:

– За тебе има ли значение дали ти вярвам, или не?

– Разбира се, че има значение.

– Защо, Кал?

– Защото тогава няма да съм сам.

Тя му се усмихна, стана и отиде при него.

– Не си сам – каза тя, и нищо повече.

По-късно, когато заспиваха заедно, Жералдин попита:

– Обичаш ли я?... Искам да кажа, Сузана?

Беше очаквал въпроса, рано или късно.

– Да – отвърна тихо той. – По начин, който не мога да обясня, но да.

– Радвам се – прошепна тя в тъмното. На Кал му се искаше да види лицето ѝ, да разбере по него дали казва истината, но остави въпросите незададени.

После изобщо не говориха за това. Тя не промени отношението си към него след като той ѝ разказа. Кате че ли беше забравила всичко. Идваше и си отиваше все така в определени дни. Понякога се любеха, понякога не. И понякога бяха щастливи, или почти щастливи.

Лятото дойде и си отиде без съществени промени в температурите, и преди луничките да успеят да разцъфнат по бузите на Жералдин, дойде септември.

5

Есента приляга на Англия, а тази есен предшестваща най-лютата зима от края на четиридесетте години, беше великолепна. Ветровете бяха силни, носеха топли дъждове прекъсвани от ярки слънчеви дни. Градът възвърна изгубения си блясък. Зад огрените от слънцето къщи се

трупача керемиденочервени облаци, вятърът носеше дъх на море, понесъл на гърба си и чайките, които се гмуркаха и кръжаха над покривите.

През този месец Кал почувства как настроението му се оправя отново – гледаше как блести Царството на Кукувиците, небето над него изглеждаше заредено с тайнствени знаци. Започна да вижда лица в разкъсаните облаци, долавяше някакъв код в тропота на дъждовните капки по перваза. Определено нещо щеше да се случи.

Този месец се сети и за Глук. Антъни Върджил Глук, колекционер на аномални явления. Дори си помисли да се свърже с него и чак се постара да издири картичката му в джоба на стария си панталон. Но не се обади. Може би защото знаеше, че е готов да повярва на всяко хубаво суеверие, стига то да обещава чудеса, а това не би било разумно.

Продължи да наблюдава небето, ден и нощ. Дори си купи малък телескоп и започна да изучава разположението на съзвездията. Откри, че това го успокоява. Хубаво беше да погледне нагоре през деня и да знае, че звездите са все още над главата му, нищо че не ги вижда. Несъмнено същото се отнасяше и за безброй други загадки. Те също блестяха, но светът блестеше по-силно, и не му позволяваше да ги види.

А после, в средата на октомври (всъщност на осемнадесети, или по-скоро в ранното утро на деветнадесети) Кал сънува първия кошмар.

II. ОБРАЗИ

1

Осем дни след разрушаването на Фугата и всичко в нея, остатъците от Четирите Рода – общо може би към стотина души – се събраха да обсъдят бъдещето си. Въпреки че бяха оцелели, едва ли можеха да се радват на този факт. С изчезването на Втъкания свят бяха загубили домовете, вещите, а много от тях и близките си. Като спомен от някогашното щастие бяха останали само шепя магии, силно отслабени от поражението на Фугата. Това не беше голямо утешение. Магиите не можеха да възкресят мъртвите, нито да ги предпазят от покварата на ЦарствотоИ така – какво да правят? Една гласовита фракция водена от Балм де Боно настояваше да разгласят историята си, да се превърнат всъщност в кауза. Идеята заслужаваше внимание. Може би най-безопасно беше именно да застанат пред лицето на човешкия свят. Този план обаче се натъкна

на значителна опозиция, подхранвана от единственото което тези хора притежаваха, и което не можеше да им бъде отнето – гордостта. Мнозина заявиха направо, че по-скоро ще умрат, отколкото да се оставят на милостта на Кукувиците.

Сузана очакваше и друг проблем по отношение на тази идея. Макар че хората биха могли да бъдат убедени да повярват на историята на Виждащите, и да ѝ симпатизират, колко щеше да изтрае съчувствието им? Месеци? Най-много година. После щяха да обърнат вниманието си към някоя нова трагедия. Виждащите щяха да останат просто жертви от вчерашния ден, белязани от слава, която едва ли щеше да ги спаси.

Комбинацията от нейния довод и общия ужас при мисълта за Кукувиците бяха достатъчни за да надделеят над опозицията. Решен да се държи културно, макар и победен, де Боно отстъпи.

За последен път тази вечер процедурата се подчини на етиката на дебатите. Заседанието започна да става все по-разгорещено. Ескалацията започна с призива на един изнервен мъж с посивяло лице да зарежат всякакви опити да оправят положението си и да се помислят как да си отмъстят на Шадуел.

– Загубихме всичко – каза той. – Единственото удовлетворение което ни остава, е да ликвидираме това копеле.

Някои надигнаха глас против пораженческото настроение, но той настоя да го изслушат.

– Тук ще си умрем – рече той със стърчено лице. – Останали са ни само няколко мига... да унищожим онези които ни причиниха това.

– Струва ми се, че сега не е време за вендета – обади се Нимрод. – Трябва да мислим конструктивно, да планираме бъдещето си.

Сред събралите се се чу ироничен смях, над който се извиси гласа на евентуалния отмъстител:

– Какво бъдеще? – едва ли не тържествуваше той в отчаянието си. – Погледни ни! – Мнозина сведоха поглед при тези думи, знаеха твърде добре каква окаяна гледка представляват. – Ние сме последните от малкото останали. След нас няма да има никой, всички го знаем. Не искам да говоря за бъдещето – обърна се той към Нимрод. – Това значи само да си навлечем нова мъка.

– Не е вярно... – опита се да възрази Сузана.

– Лесно ти е на тебе – сопна се той.

– Затваряй си устата, Хеймъл! – извика Нимрод.

– Няма!

– Тя дойде да ни помогне.

– Толкова ни помогна, че щеше всички ни да убие! – изкрещя в отговор Хеймъл.

Песимизмът му имаше доста поддръжници.

– Тя е Кукувица – обади се един от тях. – Защо не се върне където ѝ е мястото?

Част от нея беше готова да направи тъкмо това: нямаше желание да става мишена за толкова язвителни забележки. Болеше я от думите им. Нещо повече, те събуждаха у нея други опасения – че е могла да направи повече от онова, което направи, или поне да го направи по друг начин. Но трябваше да остане, заради де Боно, и Нимрод, и всички останали които очакваха тя да ги води в Царството. Всъщност всичките доводи на Хеймъл я натъжаваха. Виждаше колко лесно могат черпят сили от омразата към Шадуел и по този начин да забравят понесените загуби. Това важеше повече за тях, разбира се, и не биваше да забравя това. Тя също беше загубила една мечта, на която успя да се радва само няколко безценни мига. Те бяха загубили своя свят.

В спора се намеси един нов глас, който я изненада – Аполин. Сузана дори не знаеше, че е в стаята, докато тя не се изправи сред облак цигарен дим и се обърна към всички:

– Няма да лягам да умирам заради никой. И особено заради тебе, Хеймъл.

Предизвикателството ѝ напомни за Йоланда Дор в Дома на Капра. Изглежда когато ставаше въпрос за живот, винаги жените бяха най-разпалените участнички в спора.

– Ами Шадуел? – попита някой.

– Какво Шадуел? Искаш да го убиеш ли, Хеймъл? Ще ти купя лък и стрели!

Забележката ѝ предизвика прекалено силен смях сред някои, но само вбеси опозицията още повече.

– Ние сме почти изчезнали, сестро – отвърна презрително Хеймъл. – А ти не си много плодovита напоследък.

Аполин прие подигравката с чувство за хумор.

– Искаш ли да пробваш? – предложи тя.

Хеймъл сви устни.

– Имах съпруга... – рече той.

Както винаги, Аполин изпитваше удоволствие от това да дразни и поклати бедра пред Хеймъл, а той плю към нея. Не трябваше да го прави. Тя също плю, само че по-точно. Макар че плюнката беше съвсем безобидна, Хеймъл реагира сякаш го бяха прободили с нож – хвърли се с

яростен вик към Аполин. Някой застана помежду им за да попречи на удара и той попадна върху помирителя. Атаката премахна и последните задръжки – цялото събрание се развика и закрепва, докато Хеймъл и другия мъж си разменяха удари сред катурнатите столове. Сводникът на Аполин ги разтърва. Въпреки че боят продължи не повече от минута, двамата бяха доста пострадали – от носовете и устите им течеше кръв.

Сузана гледаше с натежало сърце как Нимрод се опитва да успокои заседанието. Имаше толкова много неща, за които искаше да говори с Виждащите: проблеми, които се нуждаеха от техния съвет, тайни – крехки и трудни – които искаше да сподели. Но се страхуваше да повдигне тези въпроси в нажежената атмосфера, щяха само да засилят разцеплението.

Хеймъл си тръгна, ругаейки Сузана, Аполин и всички, които според него „са на страната на ланата“. Не беше сам. Двадесетина души го последваха.

След това избухване нямаше сериозни опити за възобновяване на дискусиата – на практика заседанието беше прекъснато. Никой не беше в състояние да взема разумни решения, и вероятно така щеше да бъде поне известно време, докато се уталожат нещата. Затова решиха оцелелите да се пръснат, и да се притаят на някое безопасно място, където и да е. Бяха останали толкова малко, че нямаше да е трудно да се стопят в множеството. Щяха да изчакат да мине зимата, докато отмине въздействието на събитията.

2

След събранието Сузана се сбогува с Нимрод, като му остави преди това указания как да я открие в Лондон. Беше изтощена, трябваше да си почине известно време.

Но след двуседмичен престой въкъщи откри, че опитите да възстанови силите си чрез бездействие със сигурност щяха да я докарат до умопомрачение, и се върна към работата в ателието. Това се оказа мъдро решение. Проблемите с установяване на ритъм на работа я отвлечаха от мисълта за загубите и провалите в последно време, и фактът, че правеше нещо, пък било то само гърнета и чинии, отговаряше на желанието ѝ да започне отначало. Никога не бе осъзнавала до такава степен митичните асоциации на глината, славата ѝ на изначална, основна материя, от която са били създадени народите в книгите с приказки. Умееше да прави

гърнета, не хора, но все нещо трябваше да постави началото на света. Работеше часове наред. Единствената ѝ компания бяха радиото и миризмата на глина. Мислите ѝ не можеха се освободят напълно от меланхолията, но се чувстваше по-леко отколкото можеше да се надява.

Като чу че се е върнала, Финеган; се появи на вратата един следобед, както винаги издокаран, и я покани на вечеря. Странно беше да си помисли как е чакал, докато тя се беше отдала на приключения; а освен това и трогателно. Прие поканата и остана по-очарована от компанията му от когато и да било. Както винаги прям, Финеган; каза, че били създадени един за друг и трябва да се оженят веднага. Тя му отвърна, че е решила да не се омъжва за banker. На следващия ден той ѝ изпрати цветя с бележка, че ще се откаже от професията си. След това започнаха да се срещат редовно. Топлината и непринуденото му поведение бяха идеалния начин да избяга от мрачните мисли, които все още се мъчеха да я обземат щом имаше време да разсъждава.

През летните месеци и в началото на есента понякога установяваше контакти с някои от Виждащите, макар че бяха сведени до минимум по съображения за сигурност. Новините изглеждаха добри. Мнозина от оцелелите се бяха върнали близо до домовете на предците си и бяха намерили по някакво местенце.

Още по-добре беше, че нямаше нито вест за Шадуел или Хобарт. Носеха се слухове, че Хеймъл започнал да издирва Търговеца, но се отказал след като не успял да открие нищо което да му подсказва местоположението на врага. Що се отнася до остатъците от неговата армия, онези от Виждащите които бяха възприели виденията на Пророка, те се бяха наказали сами – когато се събудиха от евангелисткия си кошмар видяха, че той бе унищожил всичко което са обичали.

Някои потърсиха опрощение от събратята си и дойдоха, засрамени и отчаяни, на спорното събрание. Други, както се потвърди, бяха обхванати от угризения на съвестта и се скитаха немилни-недраги. Някои дори бяха посегнали на живота си. Обаче имаше и такива, доту Сузана – родените убийци сред Виждащите, – които бяха напуснали бойното поле без да съжаляват за нищо. Те бяха отишли в Царството да търсят още насилие. Не беше нужно да търсят много.

Но освен слухове и предположения нямаше почти нищо. Сузана продължаваше опитите да се върне към стария си живот, докато те си уреждаха нов. Що се отнася до Кал, тя следеше как се възстановява чрез Виждащи, които се бяха заселили в Ливърпул, но не се свърза директно с него. Реши така отчасти по практически съображения. Беше по-

разумно да се държат на разстояние един от друг докато не се уверят, че врагът е изчезнал. Имаше обаче и емоционален елемент. Бяха споделили твърде много помежду си, във Фугата и извън нея. Твърде много, за да могат да бъдат любовници. Пространството между тях бе заето от Втъкания свят – така беше още от самото начало. Пред този факт всяка мисъл за семеен живот или любовна връзка изглеждаше нелепо. Бяха видели заедно и ада, и рая. След това всичко беше банално.

Вероятно Кал изпитваше същото, защото не направи опит да се свърже с нея. Не че беше необходимо. Въпреки че нито се виждаха, нито разговаряха, тя усещаше постоянното му присъствие. Самата Сузана беше пресякла още в зародиш всякаква възможност за физическа любов помежду им и понякога съжаляваше за това, но онова което споделяха сега беше може би най-висшата мечта на всички влюбени – помежду си държаха един свят.

3

В средата на октомври работата ѝ се насочи в ново, напълно необичайно направление. Без никаква конкретна причина тя зарязва чиниите и купите, и започна да прави фигури. Резултатите не предизвикваха възхищение, но отговаряха на някаква вътрешна повеля, която не търпеше възражения.

Междувременно Финеган; упорстваше с вечери и цветя, удвоявайки вниманието си при всеки неин учтив отказ. Сузана започна да си мисли, че в характера му има нещо повече от мазохизъм, след като така се връща всеки път щом го отпрати.

От всички изключителни моменти, които бе изпитала откакто стана част от историята на Фугата, тези бяха някак си най-странни – преживяванията от Втъкания свят и от сегашния живот се бореха в съзнанието ѝ за правото да се нарекат истински. Знаеше, че по този начин мислят Кукувиците, че всъщност и едните, и другите са истински. Но в мислите ѝ не можеха да се съчетаят, нито пък тя можеше да определи мястото си в тях. Какво общо имаше жената която Финеган; твърдеше, че обича – усмихнатата Сузана с глина в ръце – с жената изправила се лице в лице срещу дракони? Стигна дотам да не иска да си спомня толкова добре онези мистични мигове, защото след това ѝ призляваше при мисълта за собствената ѝ тривиалност.

По тази причина съдържаше юздите на менструума, което не беше

трудно. Някога непредвидимият му характер сега беше доста укротен и тя предполагаше, че това се дължи на унищожението на Фугата. Но той не я беше изоставил напълно. Понякога като че ли ставаше неспокоен и решаваше да се попротегне. Обикновено, макар че трябваше да мине известно време за да го разбере, причината беше нещо в околната среда. Някои места в Царството притежаваха определен заряд: Сузана усещаше потоци под земята, готови да бликнат на повърхността. Менструумът ги разпознаваше. В някои случаи това правеха и Кукувиците. Те освещаваха съответните места доколкото позволяваше късогледството им: издигаха камбанарии и паметници. Но половината от тези територии си оставаха неоткрити; когато минаваше по някоя с нищо незабележима улица и усещаше как нещо се надига в корема ѝ, Сузана разбираше, че там лежи заровена някаква сила.

През по-голямата част от живота си беше свързвала силата с политиката или парите. Скритата ѝ същност обаче бе научила, че не е така. Истинската сила беше във въображението – то преобразяваше нещата както богатството и влиянието никога не биха могли. Забеляза действието му дори във Финеган. Няколкото пъти когато го склони да разкаже нещо за миналото си, и особено за детството, видя как цветовете около главата му стават по-силни и по-ярки – в акта на въображението той се връщаше към себе си, превръщаше се в една цялост. В тези мигове Сузана си спомняше написаното в книгата на Мими:

Онова, което човек си представя, не бива никога да губи.

И в такива дни беше дори щастлива.

4

После, в началото на третата седмица от декември, дори крехката надежда за по-добри времена беше заличена.

Времето стана мразовито. Не просто студено, а полярно. Все още нямаше сняг, само студ – толкова силен, че нервните окончания не можеха да го различат от огън. Сузана продължаваше да работи в ателието. Не искаше да се откаже от творчеството си, макар че газовата печка едва смогваше да повиши температурата над нулата и се налагаше да облича по два пуловера и три чифта чорапи. Тя обаче не обръщаше внимание. Никога не бе била толкова погълната от работата си и мачкаше глината във формите, наложени от въображението ѝ.

Аполин дойде на седемнадесети, без никакво предупреждение. Облечена неизменно като вдовица, в черно от глава до пети.

– Трябва да поговорим – рече тя щом затвори х вратата.

Сузана я поведе навътре в ателието и й разчисти място да седне сред хаоса. Аполин обаче не искаше да сяда, а тръгна да се разхожда из стаята и накрая спря до заскрежените прозорци. Докато Сузана измиваше глината от ръцете си, тя поглеждаше крадешком навън.

– Следят ли те? – попита Сузана.

– Не зная. Може би.

– Искаш ли кафе?

– Бих предпочела нещо по-силно. Какво имаш?

– Само бренди.

– Само бренди ще свърши работа.

Седна. Сузана намери бутилката, която пазеше за редките си самотни партита, и наля солидна доза в една чаша. Аполин я пресуши, наля още веднъж, и чак тогава каза:

– Сънувала ли си сънищата?

– Какви сънища?

– Всички сънуваме едно и също – отвърна Аполин.

Така, както изглеждаше – лицето й имаше нездрав цвят въпреки студа, с тъмни кръгове около очите – Сузана би се учудила, ако изобщо е спала напоследък.

– Ужасни сънища – продължи вдовицата, – като края на света.

– Кой ги е сънувал?

– Кой не е? Всички, едно и също. Един и същ ужас.

Пресуши и втората чаша, и направо взе бутилката от тезгяха за да си пийне още.

– Нещо ще се случи. Всички го усещаме. Затова дойдох.

Сузана я гледаше как си налива още бренди, а в съзнанието й изникнаха два съвсем различни въпроса. Първо: дали кошмарите бяха просто неизбежен резултат от ужасите преживени от Виждащите, или пък нещо повече? И – ако беше последното – защо не ги беше сънувала и тя?

Аполин прекъсна мислите й, говорейки малко завалено от поетия алкохол:

– Хората казват, че е Бич Божи. Че идва пак за нас, след толкова време. Очевидно преди по този начин е известявал присъствието си. Чрез сънищата.

– И ти мислиш, че са прави?

Аполин трепна и пое още една голяма глътка бренди.

– Каквото и да е, трябва да се защитим.

– Да не би да предлагаш някакво... нападение?

– Не зная – вдигна рамене Аполин. – Може би. Повечето от тях са толкова пасивни. Призлява ми като ги гледам как лягат и поемат всичко, което им се стовари. По-лоши са от курви.

Спря и въздъхна тежко.

– Някои от по-младите са си наумили, че може би можем да възстановим Старата Наука.

– С каква цел?

– Да довършим Бич Божи, разбира се! – сопна се Аполин. – Преди той да ни довърши.

– Какви са шансовете ни според теб?

– Малко по-големи от нула – изсумтя тя. – Господи, не зная! Сега поне знаем повече. И това е нещо. Някои от нас ще се върнат по местата където е имало някаква сила, за да проверят дали не можем да измъкнем нещо полезно.

– След толкова години?

– Няма значение. Магиите не остаряват.

– И какво ще търсим?

– Знаци. Предсказания. Един Господ знае.

Аполин остави чашата и се помъкна към прозореца. Затърка с длан по скрежа за да направи нещо като шпионка, надникна през нея и изсумтя замислено. После присви очи към Сузана.

– Знаеш ли какво си мисля?

– Какво?

– Мисля, че криеш нещо от нас – заяви тя.

Сузана не отвърна нищо и Аполин отново изсумтя.

– Така и предполагам. Смяташ, че ние самите сме си най-големи врагове, а? Не бива да ни се поверяват тайни? – Погледът ѝ беше черен и остър. – Може и да си права. Подлъгахме се по изпълнението на Шадуел, нали така? Поне някои от нас.

– А ти не?

– Аз си имах развлечения – отвърна Аполин. – Работа в Царството. Всъщност, и сега имам... – гласът ѝ заглъхна. – Виждаш ли, мислех си, че мога да обърна гръб на останалите. Да не им обръщам внимание и да бъда щастлива. Но не мога. Накрая... мисля, че трябва да бъда с тях, и Бог да ми е на помощ.

– Едва не загубихме всичко – рече Сузана.

– Загубихме го.

– Не съвсем.

Изпитателният поглед стана още по-остър. Сузана за малко не разказа всичко което се случи с нея и Кал в Спиралата. Но преценката на Аполин беше точна: тя не можеше да им повери собствените им чудеса. Инстинктът ѝ подсказваше да запази в тайна разказа за Стана още известно време. Затова, за да не изтърси нещо, тя продължи:

– Поне сме още живи.

Несъмнено Аполин усети, че почти стигна до откровението, но то ѝ беше отказано, и плю на пода.

– Не е голямо утешение. Стигнали сме дотам да ровим из Царството за някоя следа от магии. Направо е жалко.

– И с какво мога да помогна?

Изречението на Аполин беше почти злобно. Сузана предположи, че нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие от това да си излезе и да зареже непочтената Кукувица.

– Ние не сме врагове – рече Сузана.

– Така ли?

– Знаеш, че не сме. Искам да направя каквото мога за вас.

– Щом казваш – Аполин не беше много убедена. – Отвърна поглед към прозореца, езикът ѝ тършуваше някъде из бузата за учтиви думи. – Познаваш ли добре този мизерен град? – попита тя накрая.

– Доста добре.

– Значи можеш да потърсиш, нали? Наоколо.

– Мога. Ще потърся.

Аполин измъкна от джоба си листче от бележник.

– Ето някои адреси.

– А ти къде ще си?

– В Солсбъри. Там имаше клане, преди втъкаването. Всъщност, едно от най-жестоките – загинаха стотици деца. Може да надуша нещо.

Изведнъж вниманието ѝ беше привлечено от рафтовете на които Сузана подреждаше последните си работи. Приблужи се, повлякла поли през глинения прах.

– Ти нали каза, че не си съзвувала? – отбеляза тя.

Сузана огледа редицата от фигурки. Така беше погълната от създаването им, че не бе осъзнала въздействието, или по-скоро постоянството на натрапчивата идея, която се криеше в тях. Сега сякаш ги видя наново. Бяха все човешки фигурки, но изкривени до неузнаваемост, като че ли (при тази мисъл косата ѝ настръхна) бяха сред някакъв

унищожителен огън, уловени в мига преди да заличи лицата им. Като всичко което правеше в момента, и те бяха без глазура, и доста груби. Дали защото трагедията им беше все още ненаписана, само някаква представа за бъдещето в кипежа на въображението?

Аполин взе една от фигурките и прокара палец по изкривените ѝ черти.

– Ти си сънувала с отворени очи – рече тя, и Сузана разбра без дори сянка от съмнение, че е права.

– Прилича доста – каза вдовицата.

– На кого?

Аполин постави трагичната маска обратно на рафта.

– На всички ни.

III. БЕЗ ПРИСПИВНИ ПЕСНИ

1

Кал спеше сам когато сънува първия от кошмарите.

Започваше на Венерината планина; – той се разхождаше, а краката му се прегъваха от умора. Но в съня си знаеше, че предстои някаква ужасна беда, и че не би било разумно да затвори очи и да заспи. Затова стоеше на планината, а около него се движеха форми, като че ли огрени от слънце вече скрито зад билото. Наблизо танцуваше някакъв мъж с поли които приличаха на жива плът; над главата му прелетя момиче и остави след себе си миризмата на своя пол; във висока трева се съвкупляваха влюбени. Някой от тях извика, от удоволствие или за да предупреди за нещо, Кал не беше съвсем сигурен, но в следващия миг се затича по склона, а нещо се носеше след него, нещо огромно и безпощадно.

Както тичаше извика за да предупреди влюбените, момичето-птица и танцуващия за ужаса дошъл да ги унищожи, но гласът му беше жалък и тънък – гласче на мишка, – и след това тревата около него започна да тлее. Пред очите му съвкупляващите се тела избухнаха в пламъци, миг по-късно момичето падна от небето. Тялото ѝ беше обхванато от същия зъл огън. Кал извика отново, този път от ужас. Опитваше се да прескочи пламъците, които се приближаваха към него. Но не беше достатъчно пъргав. Петите му се подпалиха и както бягаше усети горещината да пълзи нагоре по краката му.

Виеше от болка, затича се още по-бързо. Изведнъж Венерината

планина; изчезна и той се озова бос на улиците които познаваше от детинство. Беше през нощта, но лампите бяха счупени, а паветата изкъртени и му беше трудно да се движи.

Преследвачът продължаваше да го гони, надушвайки овъглените му крака.

Знаеше че е въпрос на време да го настигне, и затова потърси някакво убежище, но вратите на къщите, дори на приятелите му, бяха заковани, а прозорците покрити с дъски.

Тук нямаше да получи помощ. Можеше само да продължи да тича с отчаяната надежда, че чудовището ще си намери по-съблазнителна плячка.

Една тясна уличка привлече вниманието му и Кал се спусна по нея. Зави, после още веднъж. Пред него се изправи тухлена стена с врата и той се втурна през нея. Чак тогава разбра къде го беше отвел този неизбежен маршрут.

Позна двора веднага, въпреки че стената бе станала два пъти по-висока откакто бе идвал за последен път, а вратата зад гърба му се заключи сама. Това беше дворът зад къщата на Мими Лашенски. Някога, в един друг живот, той се беше качил на тази стена и беше паднал, най-после, в рая.

Сега обаче в двора нямаше килим, нито пък някой друг, нито птици, нито хора, които да го утешат. Беше сам с четирите сенчести ъгъла и шума от преследвача, който приближаваше скривалището.

Скри се в единия ъгъл и приклезна. Петите му бяха изгаснали, но паниката още не. Призляваше му от страх.

Чудовището се приближаваше. Кал надушваше горещината излъчвана от кожата му. Това не беше топлината на живота, не беше пот или горещ дъх, а сух, мъртъв огън – дъвен, безмилостен – пещ която можеше да кремира всичкото добро на света. И беше наблизко. Зад стената.

Той затаи дъх. Мехурът го болеше ужасно. Пъхна ръка между краката си и хвана в шепа пишката и топките, разтреперан от ужас. Накарай го да се махне, мълчаливо се примоли той на мрака; накарай го да ме остави на мира и ще бъда много добър, завинаги, кълна се, че ще бъда.

Макар че не можеше да повярва на късмета си, молбата му беше чута, защото онзи оттатък стената се отказа от преследването и се оттегли. Малко се окуражи, но остана в същото неудобно положение, докато сънуващото съзнание не му подсказа, че врагът се е оттеглил окончателно. Едва тогава се осмели да се изправи и ставите му изпукаха.

Вече не можеше да издържа на натиска в мехура си. Обърна се към стената и смъкна ципа. Тухлите бяха горещи от присъствието на онова същество и пикнята засъска по тях.

Още не беше свършил когато изведнъж слънцето се появи и заля двора със светлина. Не, не беше слънцето, а неговият преследвач. Надигаше се иззад стената, главата му бе по-гореща от стотици слънца, пещта-паст зееше широко.

Не се съдържа и вдигна поглед към лицето му, макар че това сигурно щеше да го ослепи. Видя достатъчно очи за цял народ, притиснати едно до друго, разположени върху големи колела, с нерви опънати като ярки нишки вързани на възли в корема на съществото. Имаше още, още много, но той го зърна само за миг преди горещината да го подпали от главата до пръстите на краката.

Кал изпищя.

Викът прогони двора и той отново се разхождаше по Венерината планина, но сега под него нямаше земя и скали, а плът и кръв. Летеше над собственото си тяло, материята се беше превърнала в свят и той гореше, гореше до пълното си унищожение. Писъкът му беше писъкът на тази страна, издигаше се все повече и повече, докато той и земята бяха унищожени напълно.

Това беше твърде много!

Събуди се изведнъж сгърчен в средата на леглото, свит на възел от агонията в съня. Беше толкова потен, че сигурно това бе изгасило огъня.

Но той продължи да гори във въображението му още няколко минути след това, все така ярък.

2

Знаеше че това е нещо повече от кошмар, имаше силата на ясновидство. След това първо посещение следващата нощ беше спокойна, после се появи отново, и на следващата нощ пак. Подробностите бяха донякъде променени (друга улица, друга молитва), но по същество си оставаше същото предупреждение, или пророчество.

Изминаха няколко дни преди да дойде четвъртия сън, и този път Жералдин беше при него. Въпреки че положи всякакви усилия да го събуди – Кал виел, каза му тя – той не се събуди преди да свърши съня. Едва тогава отвори очи и я видя да плаче, обзета от паника.

– Помислих, че умираш – рече тя. Той донякъде вярваше, че

Жералдин е права, че сърцето му няма да издържи на тези ужаси и ще се пръсне.

Видението обещавахе не само неговата смърт, а и на хората на Венерината планина, които сякаш бяха в самия него. Наближаваше катастрофа и тя щеше да унищожи и малцината оцелели от Виждащите. А те бяха в известен смисъл част от Кал, като собствената му плът. Това разкриваше разказът на съня.

Преживя ноември в страх от сънищата и онова, което вещаеха. Нощите ставаха по-дълги, светлината намаляваше. Като че ли самата година потъваше в сън, и сънят постепенно се превръщаше в реалност в съзнанието на нощта. През първата седмица на декември кошмарът започваше едва ли не веднага щом затвори очи, и Кал разбра, че трябва да говори със Сузана. Да я намери, и да ѝ каже какво вижда.

Но как? Писмото ѝ беше съвсем ясно: тя ще се свърже с него, когато е безопасно. Нямахме адрес на който да я потърси, нито телефонен номер.

В отчаянието си Кал се обърна към единственият източник на сведения за местонахождението на чудеса.

Намери картичката на Върджил Глук и позвъни на неговия телефон.

Не се обади никой.

IV. СВЕТИЛИЩЕТО НА СМЪРТНИТЕ

1

На другия ден след посещението на Аполин, Сузана тръгна да обикаля местата от списъка. Полярните условия обхващаха вече цялата страна и температурите спадаха с всеки изминал час. При първият обект нямаше успех. Къщата която бе дошла да види, както и съседните, бяха в процес на събаряне. Докато изучаваше картата за да се увери, че е дошла на правилния адрес, един от работниците който наглеждаше огън, запален от гредите на покрива, се приближи към нея.

– Няма какво да гледате – заяви той. По лицето му се четеше някаква антипатия, но тя не можа да разбере причината.

– Тук ли е бил номер седемдесет и две? – попита Сузана.

– Не ми приличате на такава – отвърна той.

– Извинявайте, не ...

– Да дойдете да гледате.

Тя поклати глава. Изглежда той разбра, че е направил някаква грешка, и изражението му омекна.

– Не сте ли дошла да видите къщата на убийството? – попита работникът.

– На убийството?

– Тука онова копеле е убило трите си деца. Цяла седмица идват хора и си взимат тухли...

– Не знаех.

Но смътно си спомняше мрачните заглавия – някакъв очевидно нормален мъж и обичлив баща бе убил трите си деца както са спали, и след това се самоубил.

– Грешката е моя – обади се работникът. – Не можех да повярвам как някои от тези хора идват да си вземат сувенири. Това е неестествено.

Намръщи се, после се обърна и се върна към задълженията си.

Неестествено. По същия начин Вайълит Пъмфри; бе описала къщата на Мими на Рю Стрийт. Сузана никога нямаше да забрави думите ѝ: „Някои къщи... не са съвсем естествени“. Тя беше права. Може би децата, умрели тук, бяха станали жертва на същия неопределен страх, а убиецът им е искал да ги запази завинаги от силите, които е усещал да действат наоколо му, или пък да измие собствения си страх с кръвта им. Каквото и да беше, нямаше смисъл да се мотае, освен ако не може да гадае по дим или развалини.

2

Вторият обект беше в центъра на града, но не къща или развалини, а църква посветена на Света Филомена и Свети Каликст, две съвсем непознати имена. Вероятно бяха някакви не много известни мъченици. Сградата беше неприветлива, облицована с червени тухли и камъни, обградена отвсякъде от нови модерни административни сгради. Малкото гробище към нея беше занемарено и осеяно с боклуци. В известен смисъл и тя изглеждаше нищо необещаваща, като развалините на къщата където бе станало убийството.

Но още преди да прекрачи прага менструумът ѝ каза, че това е едно от местата с някакъв заряд. Инстинктивното усещане вътре се потвърди

– след студената и безинтересна улица се озова в убежище на тайни. Не беше необходимо да е вярваща, за да се поддаде на въздействието на светлината на свещите и миризмата на тамян, или да се развълнува от лика на Богородица и детето Христос. Дали историята им беше истинска или мит, беше въпрос за учените; това научи от Фугата. От значение беше само силният глас на иконата, и в този ден Сузана откри в него надежда за прераждане и трансценденталност, така необходима за сърцето ѝ.

На пейките седяха пет-шест души. Молеха се, или просто се бяха отпуснали за малко. От уважение към съсредоточеността им тя тръгна възможно най-тихо по каменния под на една от страничните пътеки към олтара. Колкото повече се приближаваше към него, толкова по-силно усещаше, че вътре има някаква сила. Чувстваше се неудобно, като че ли я следяха нечии очи. Огледа се. Нито един от богомолците не гледаше към нея. Но когато се обърна отново към олтара подът под краката ѝ стана някак си нереален, после съвсем изчезна и тя остана във въздуха, загледана в лабиринта в корема на „Света Филомена“. Отдолу имаше катакомби – източникът на силата беше там.

Видението продължи само две-три секунди и изчезна. Сузана се хвана за парапета докато отmine световъртежа, предизвикан от него. После се огледа за врата, която да я отведе към криптата.

Имаше само една вероятна възможност, вляво от олтара. Изкачи стъпалата и тъкмо приближаваше вратата, когато тя се отвори и от нея излезе един свещеник.

– Мога ли да ви помогна? – попита той със съвсем тънка усмивка.

– Искам да видя криптата – рече тя.

– Няма такава – и усмивката внезапно изчезна.

– Но аз я видях – рязко възрази тя под натиска на менструума. Беше се надигнал в нея когато мина под втренчения поглед на Христос и я изнервяше с нетърпението си.

– Ами, не можете да слезете. Криптата е зазидана.

– Трябва – настоя Сузана.

Упоритостта ѝ го накара да я изгледа внимателно, и като че ли разпозна нещо в нея. Когато проговори отново, гласът му се беше превърнал в тревожен шепот:

– Нямам право.

– Аз имам – отвърна тя, но отговорът не идваше от главата, а от корема ѝ.

– Не можахте ли да почакате? – промърмори той. Това беше

последната му молба. Тя реши да не отговаря. Свещеникът отстъпи и я пусна да мине покрай него в стаята отзад.

– Искате ли да ви покажа пътя? – попита той едва чуто.

– Да.

Поведе я към една завеса, която дръпна настрана. Ключът беше в ключалката. Завъртя го и отвори вратата. Въздухът отдолу беше сух и застоен, стълбите пред краката ѝ стръмни, но тя не се уплаши. Призивът който усещаше, я успокои, шепнеше ѝ окуражаващо. Това не беше гроб. Или ако беше, в главите на мъртвите имаше не само изгнила плът.

3

Мимолетният ѝ поглед към лабиринта под църквата не я беше подготвил за действителната дълбочина под нивото на земята. Светлините от баптистерия бързо изчезнаха по извивките на стълбата надолу. След двадесетина стъпала вече изобщо не виждаше водача си.

– Още колко остава?

В този момент той драсна клечка кибрит и я поднесе към един свещник. Пламъкът трудно гореше в лишения от кислород въздух, но на слабата светлина тя видя лицето на свещеника обърнато към нея. Зад него бяха коридорите които видя отгоре, с ниши от двете страни.

– Тук няма нищо – рече той малко тъжно. – Вече няма нищо.

– Покажете ми, все пак.

Той кимна едва-едва, като че ли беше изгубил сили да се съпротивлява, и я поведе по един от коридорите, понесъл свещта пред себе си. Сузана забеляза, че всички ниши бяха заети. Ковчези се издигаха от пода до тавана. Сигурно това е доста приятен начин да гниеш, предположи тя, рамо до рамо с близките си. Самата цивилизованост на гледката придаде още по-голяма сила на онова, което я очакваше, когато в края на коридора свещеникът отвори една врата и я пропусна пред себе си.

– Сигурно това сте дошли да видите, нали?

Сузана влезе, той я последва. Стаята беше толкова голяма, че бледият пламък на свещта не можеше да я освети цялата. Но тук нямаше ковчези, това поне беше очевидно. Имаше само кости – хиляди, покрили всеки сантиметър от стените и тавана.

Свещеникът прекоси стаята и запали със свещта дузина фитилчета в канделабри от черепи и бедрени кости. Когато пламъчетата станаха достатъчно ярки, се видяха истинската цел и уменията на онзи, който бе

подредил костите. Смъртните останки на стотици човешки същества бяха използвани за създаване на огромни симетрични форми: барокови конфигурации от пищяли и ребра с гроздове от черепи в средата, изящни мозайки от кости от стъпала и пръсти, подчертани от зъби и нокти. Изрядното подреждане правеше творбата на този зловещ гений още по-страшна.

– Какво е това място? – попита Сузана.

Той се намръщи, озадачен.

– Знаете какво е. Светилището.

– ...светилище?

Свещеникът направи крачка към нея.

– Не сте знаели?

– Не.

– Излъгахте ме! – лицето му пламна от гняв и страх. От гласа му свещите затрепераха. – Казахте, че знаете... – той стисна ръката ѝ. – Махайте се оттук! – Помъкна я към вратата. – Нямате право...

Ръката я заболя. Едва съдържаше менструума да не отвърне на грубостта. Всъщност, не беше необходимо. Свещеникът изведнъж отвърна поглед от нея и се взря в свещите. Пламъците бяха станали по-ярки, трепереха като полудели. Той пусна ръката ѝ и тръгна заднишком към вратата на Светилището. Примигващите светлини се нажежиха до бяло. Късо подстриганата му коса буквално се беше изправила, езикът се върнеше в отворената уста, неспособен дори да възкликне.

Сузана не споделяше неговия ужас. Каквото и да ставаше в залата, тя се чувстваше добре в него, потапяше се в енергиите, които се носеха свободно във въздуха около главата ѝ. Свещеникът стигна до вратата и хукна по коридора към стълбите. В този момент ковчезите затракаха в тухлените си ниши, сякаш съдържанието им искаше да излезе и да посрещне новия ден на Светилището. Барабаненето придаваше страст на цялото представление. В центъра на залата започна да се появява някаква фигура, материализираше се от изпълнения с прах въздух и парчетата кости по пода. Сузана я усети как изскубва лунички от лицето и ръцете ѝ, за да допълни външния си вид. Вече се виждаше, че формата не е една, а три. Централната фигура се извисяваше над главата ѝ. Здравият разум би я посъветвал да се оттегли, но колкото и невероятно да изглеждаше, нищо че отвсякъде бе заобиколена със смърт, Сузана рядко се бе чувствала толкова сигурна.

Усещането за спокойствие не отслабваше. Прахът танцуваше бавно пред нея, по-скоро успокояващ, а не тревожен. Двете странични форми

прекъснаха сътворението си преди да станат напълно различни и се сляха с централната, за да я направят още по-плътна. Дори и така, тя си оставаше само призрак от прах, който едва се държеше. Но в чертите пред себе си Сузана вече забелязваше следи от Непорочна.

Какво по-идеално място за Светилище; на Магьосницата? Смъртта винаги бе била нейна страст.

Свещеникът се мъчеше да изрече някаква молитва навън в коридора, но сивото блестящо петно във въздуха пред Сузана не се трогваше. В чертите му имаше елементи не само на едната, а и на трите сестри. Старостта на Вещицата, чувствеността на Блудницата, изящната симетрия на Непорочна. Колкото и невъзможен да изглеждаше, синтезът беше осъществен – съчетанието на противоположностите бе по-fino и по-гъвкаво поради деликатността на конструкцията. На Сузана ѝ се струваше, че ако въздъхне по-силно ще я развали.

После се чу глас. Поне той беше определено този на Непорочна, но сега в него имаше някаква нежност, която преди му липсваше. А може би дори и деликатно чувство за хумор?

– Радваме се, че дойде – рече тя. – Би ли помолила Човека да напусне? Имаме работа, ти и аз.

– Каква работа?

– Не е за неговите уши – отвърна прашният призрак. – Моля те. Би ли ми помогнала да стане? И му кажи, че нищо лошо не се е случило. Те са толкова суеверни, тези мъже...

Сузана изпълни молбата на Непорочна. Мина през грохота в коридора и помогна на изплашения човек да стане.

– Мисля, че ще е по-добре да си вървите – каза тя. – Дамата така пожела.

Свещеникът я изгледа прималял.

– През цялото време... промълви той, – ... не вярвах истински.

– Няма нищо – успокои го Сузана. – Нищо лошо не е станало.

– Идвате ли и вие?

– Не.

– Не мога да се върна за вас – предупреди я той и по лицето му потекоха сълзи.

– Разбирам. Вие вървете. Аз съм в безопасност.

Не беше необходимо да го подканва. Хукна нагоре по стълбите като заек. Сузана се върна по коридора – ковчезите продължаваха да тропат – и застана пред Непорочна.

– Мислех, че си мъртва – рече тя.

– Какво значи мъртва? – попита в отговор Непорочна. – Дума, която Кукувиците използват, когато плътта не издържа вече. Това не означава нищо, Сузана, и ти го знаеш.

– Тогава защо си тук?

– Дойдох да ти изплатя един дълг. В Храма ти ме крепеше да не падна, или си забравила?

– Не.

– Нито пък аз. Такова внимание не бива да се пренебрегва. Сега го разбирам. Разбирам много неща. Виждаш ли как съм се събрала отново със сестрите си? Така никога няма да се разделим. Едно съзнание, трите в едно. Аз съм ние, и ние виждаме злобата си, и съжаляваме за нея.

Сузана би се усъмнила в това невероятно признание, но менструумът, надигнал се в очите и гърлото ѝ, потвърди че е вярно. Привидението пред нея, и силата, която стоеше зад него, не таяха омраза. Какво ли си беше наумила? Това беше въпросът. Не беше необходимо да пита, Непорочна знаеше.

– Дойдох тук с едно предупреждение.

– За какво? Шадуел?

– Той е само част от онова, пред което си изправена сега, сестро. Фрагмент.

– Да не е Бич Божи?

Фантомът потрепери при произнасянето на това име, макар че в сегашното си състояние беше извън подобна опасност. Сузана не изчака потвърдението. Вече нямаше смисъла да не вярва на най-лошото.

– Шадуел има ли нещо общо с Бич Божи? – попита тя.

– Той го събуди.

– Защо?

– Мисли, че магията го е омърсила – отвърна прахът. – Покварила е невинната му душа на търговец. Сега няма да се задоволи докато и последният творец на магии не е мъртъв.

– И Бич Божи е неговото оръжие?

– Така смята той. Истината може да е по-...сложна.

Сузана прокара ръка по лицето си, търсеше как най-добре да разбере. Запита просто:

– Що за същество е този Бич Божи?

– Отговорът е може би още един въпрос – отвърнаха сестрите. – Той си мисли, че се казва Уриел.

– Уриел?

– Един Ангел.

Сузана едва не се изсмя на тази нелепост.

– Повярвал е в това след като е прочел Библията.

– Не разбирам.

– Повечето от това дори ние не го разбираме, но ще ти кажем, каквото знаем. Той е дух. И някога е пазил едно място, в което е имало магии. Някои казват, че било градина, макар че и това може да е просто измислица.

– Защо иска да погуби Виждащите?

– Те са били създадени там, в тази градина, скрити от погледите на Човеците, защото са имали магии. Но са избягали.

– И Уриел...

– ...е останал сам, да пази празно място. Векове наред.

Сузана не беше съвсем сигурна дали вярва на всичко това, но искаше да чуе цялата история.

– И какво е станало?

– Полудял, като всеки в плен на задълженията си, останал без нареждания. Забравил и себе си, и целта си. Познавал е само пясъците, звездите и пустошта.

– Трябва да ме разбереш... – рече Сузана. – Трудно ми е да повярвам на всичко това, след като не съм вярваща християнка.

– Нито пък ние – отвърнаха трите в едно.

– Но смятате, че историята е вярна?

– Вярваме, че в нея има истина, да.

Отговорът я накара да се сети отново за книгата на Мими, и за всичко в нея. Докато не попадна между страниците ѝ царството на Феите; приличаше на детска игра. Но когато се изправи срещу Хобарт в гората на общите им сънища разбра, че не е така. Имаше истина в оная история, защо не и в тази? Разликата беше, че Бич Божи се намираще в един и същ реален свят с нея. Не метафоричен, не от сънищата, а реален.

– Значи е забравил себе си – рече тя на фантома. – Тогава как си е спомнил?

– Може би изобщо не си е спомнил – отвърна Непорочна. – Но докато му бил открит преди стотина години, от хора, които търсели Райската градина. В главите им прочел историята за Едем и я възприел като своя, независимо дали действително е било така. Намерил е и име. Уриел, Божият пламък. Духът, който стои пред вратите на Изгубения Рай...

– А било ли е Едем;? Мястото, което е пазил?

– И ти не го вярваш, както и аз. Но Уриел вярва. Каквото и да е

истинското му име – дори да има някакво – то е забравено. Той вярва, че е Ангел. И за добро или зло, е такъв. В известен смисъл тази идея бе разбираема за Сузана. След като по време на съня в книгата тя бе повярвала, че е дракон, защо тогава някакво обладано от лудост същество да не се нарече Ангел?

– Той убил откривателите си, разбира се... – продължи Непорочна, – ... после тръгнал да търси избягалите.

– Родовете.

– Или потомците им. И почти ги унищожил. Но те били умни. Въпреки че не разбирали силата която ги преследвала, знаели да се крият. Останалото ти е известно.

– А Уриел? Какво е направил, когато Виждащите изчезнали?

– Върнал се в крепостта си.

– Докато не дошъл Шадуел.

– Докато не дошъл Шадуел.

Сузана се замисли известно време, после зададе въпроса, предизвикан от целия този разказ:

– Ами Бог?

Трите в едно се засмяха, пращинките им се завъртяха презглава.

– Не е необходим Бог за да разберем всичко това – каза Непорочна.

Сузана не беше сигурна дали говори само от тяхно име или изразява и нейните мисли. – Ако е имало Първопричина, сила от която този Уриел е само частица, тя е зарязала часовоя си.

– И какво да правим? – попита Сузана. – Някои казват да възстановим Старата Наука.

– Да, чух...

– Тя ще го победи ли?

– Не зная. На времето си аз правех някои чудеса с нея, които със сигурност биха могли да го наранят.

– Тогава помогни ни и сега.

– Това е извън възможностите ни, Сузана. Сама виждаш в какво състояние сме. Само прах и сила на волята са останали в Светилището където някога ни боготворяха, докато не дойде Бич Божи да го унищожат.

– Сигурна ли си, че ще го направи?

– Светилището е свещено за магиите. Шадуел ще доведе тук Бич Божи и ще го унищожат при първа възможност. А ние сме безсилни срещу него. Можем само да те предупредим.

– Благодаря ви.

Призракът започна да избледнява, силата която крепеше формата му отслабваше.

– Знаеш ли, някога... – рече Непорочна, – имахме такива магии. – Прахът се разпиляваше, парченцата от кости падаха на земята. – Тогава всеки дъх беше магия, и не се страхувахме от нищо.

– Тези времена могат да се върнат.

За няколко секунди трите така се бяха разтворили във въздуха, че едва се различаваха. Но гласът остана още малко:

– Всичко е в твоите ръце, сестро...

И след това изчезнаха.

V. ГОЛИЯТ ПЛАМЪК

1

Къщата в която Мими Лашенски живя повече от половин век, беше продадена два месеца след смъртта ѝ. Новите собственици успяха да я купят почти без пари, предвид разнебитеното ѝ състояние, и в продължение на няколко седмици се трудиха усилено да я модернизират, преди да се нанесат. Обаче инвестицията във време и пари не беше достатъчна, за да ги убеди да останат. Седмица по-късно си тръгнаха набързо твърдейки, че мястото е обитавано от духове. Иначе бяха разумни хора като ги погледне човек, но говореха за празни стаи които ръмжат, за големи невидими форми които минават покрай тях в тъмните коридори и, а това може би в известен смисъл беше най-лошото – за остра миризма на котки навсякъде из къщата, която не може да бъде премахната колкото и да търкат дъските.

Веднъж опразнена, къщата на номер осемнадесети на Рю Стрийт така си и остана. Пазарът на недвижими имоти в тази част на града беше в застой и слуховете бяха достатъчни, за да възпрат малцината, които идваха да я огледат. Накрая беше заета от незаконни обитатели. В продължение на шест дни те развалиха доста от направеното от предишните собственици. Съседите подозираха, че вътре тече двадесет и четири часова оргия, но тя внезапно бе прекъсната посред шестата нощ и на следващата сутрин обитателите се изнесоха доста набързо, изоставяйки по стълбите разхвърляни вещи.

След това вече никой не се настани в къщата, били законно, било незаконно. Слуховете за номер осемнадесети бързо бяха изместени от

приказки за по-буйни скандали. Остана просто непродаваема грозотия със заковани прозорци и олющена боя.

Така беше до онази нощ през декември. Онова, което щеше да се случи през нощта, щеше да промени изцяло облика на Рю Стрийт, и да гарантира, че къщата в която Мими Лашенски бе изживяла самотната си старост, никога вече няма да бъде обитавана.

2

Ако Кал беше видял петте силуета, които влязоха на номер осемнадесети в онази нощ, сигурно трудно би разпознал във водача им Балм де Боно. Косата на въжеиграча беше толкова късо остригана, че беше почти невидима, лицето отслабнало и решително. Може би още по-трудно би познал Толър, когото за последен път бе видял да балансира на въжето в Полето на Старбрук. Амбициите на Толър; като въжеиграч бяха прекъснати няколко часа след срещата им когато попадна на хората на Пророка. Счупиха краката му и му пукнаха главата, после го зарязаха, мислейки го за мъртъв. Но той поне оживя. Третият ученик на Старбрук – Галин, – загина онази нощ при безполезен опит да защити полето на учителя си от осквернителите.

Де Боно даде идеята да посетят дома на Лашенски, където Килима бе престоял толкова дълго, с надеждата да намерят нещо скрито от Старата Наука; което да използват срещу приближаващата катастрофа. Освен Толър; имаше още трима съюзници в начинанието си: Баптиста Долфи, баща ѝ беше застрелян в Дома на Капра; любовникът ѝ Отис Бо; и едно момиче, което среща за пръв път в Безподобен – седеше на перваза на някакъв прозорец с хартиени криле на гърба. Видя я отново на Венерината планина, в мечтанието което му дариха тамошните същества. Тя му разкри един свят от хартия и светлина, който го спаси от пълно отчаяние през следващите часове. Името ѝ беше Лия.

Тя беше най-добра от петимата в правенето на магии, и най-чувствителна към присъствието им. Затова именно тя ги поведе из къщата на Лашенски да открият стаята на Килима. Следите ги отведоха по стълбите на втория етаж, в стаята към улицата.

– Тази къща е пълна с ехо – рече Лия. – И от Пазителката, и от животни. Трябва малко време, за да се разграничат... – тя коленичи в средата на стаята и опря длани в пода, – ... но Килимът е лежал тук, сигурна съм.

Отис; се приближи към нея, прилекна и също опря длани в пода.

– Не усещам нищо.

– Повярвай ми. Точно тук е бил.

– Защо не докоснем направо дъските – предложи Толър. – Може сигналът да е по-силен.

В стаята беше сложен дебел плюшен мокет, изцапан от незаконните обитатели. Махнаха останките от мебели и отпраха мокета. От усилията направо се разтрепераха: подготовката измислена от де Боно за експедицията – подбрани техники за пречистване от учението на Старбрук, – беше ограничила съня и храната им през последните няколко дни до минимум. Но трудът беше щедро възнаграден щом се допряха до голите дъски. Пречистените сетива реагираха моментално, сега вече дори Отис; усещаше ехото.

– Направо виждам Килима – обади се Баптиста.

Това усещане се споделяше от всички.

– Сега какво ще правим? – попита Отис; Лия, но тя беше твърде вгълбена и не чу въпроса. Той се обърна към де Боно: – А?

Де Боно не знаеше какво да отговори. Въпреки че беше обсъждал теоретичните възможности с всеки проявил желание за това, истината беше съвсем проста: летяха слепешката. Нямаше сигурен начин да се доберат до магиите, споменът за които се мъчеха да възстановят. Мълчаливо се надяваше, че призраците на силата ще дойдат при тях, като усетят колко важна е мисията им. Но ако силата под пръстите му не се трогнеше от сериозността на каузата, те не знаеха по какъв начин биха могли да я убедят. Щяха да се изправят пред кошмарите си беззащитни, а това – той не се съмняваше – беше равносилно на смъртна присъда.

3

В три без десет през нощта Кал се събуди от сън, който макар че приличаше на предишните кошмари, беше доста различен в някои отношения. От една страна, той не беше сам на Венерината планина, с него беше де Боно. Заедно бягаха от съществуването което ги гонеше сред същия лабиринт от улици, който би ги отвел – ако сънят бе продължил както обикновено – в двора зад къщата на Мими. Но този път не стана така. Някъде по улицата двамата с де Боно се разделиха и Кал, напълно дезориентиран, тръгна по път който го отведе в някаква съвсем друга улица.

Там усещането за преследване отслабна, но бе заменено от нова

тревога. Спящото му съзнание разбра, че плякката вече не е той, защото съществото беше тръгнало след де Боно и го беше оставило в ролята на безпомощен наблюдател. Улицата като че ли беше пълна със скривалища – врати, градински огради – където съществото можеше да изчака, подклаждайки огъня си. Но Кал беше разбрал неправилно. То нямаше нужда да се крие. Ето го, пресичаше кръстовището в другия край на улицата. Този път не един, а двама преследвачи. Единият беше човек – прегърбена тъмна фигура. Другият – великан, висок колкото къща, облак в който ревеше пещта. Кал тръгна обратно към улицата, от която се беше показал. Движеше се бавно, за да не привлече вниманието на чудовището или спътника му. Глупава надежда. Убежището му се оказа зазидано и докато пръстите му драскаха по тухлите, съществото погледна към него.

То вече беше унищожило де Боно. Кал видя пепелта от приятеля си в облака, чиито пламтящи очи бяха насочени към него.

„Не искам да изгоря!“, изкрещя той, но огънят се носеше към него...

„Моля те, Господи!“

И преди да го достигне, Кал се събуди.

Тази нощ Жералдин не беше при него. Кал лежеше в средата на леглото, всичко вътре в него трепереше. Не посмя да мръдне докато не се увери, че движението няма да го накара да повърне. После стана, отиде до прозореца и дръпна пердетата.

На Чариът Стрийт беше абсолютно тихо. По това време целият град бе потънал в ледена тишина. Беше започнало да вали. Снежинките се спускаха бавно като хипнотизирани. Но нито улицата, нито снегът, нито светлината на лампите не можаха да го успокоят. Имаше причина ужасите от сънищата да бъдат различни тази нощ – те вече не бяха просто сън. Знаеше това без дори сянка от съмнение. Знаеше, че някъде наблизо, на улица като тази – спокойна и огряна от светлината на лампите – кошмарите му се сбъдват.

4

В горната стая на къщата на Мими Лашенски се усещаше мълчаливо, но осезаемо въодушевление – призивът им получи отговор. Започна бавно: през ехото от Килима се движеха насам-натам светлини, Старата Наука; се надигаше от скривалищата си да посрещне онези, които

копнееха за нея. Процесът беше бавен и труден – не смееха да отвлекат вниманието си да не би да прекъснат контакта. Но бяха подготвени за такива изпитания и когато силата под ръцете им укрепна, не се съдържаха и я посрещнаха с тихи приветствени слова. Миналото идваше да ги вземе.

Някакъв шум на долния етаж привлече вниманието на де Боно. Като гледаше да не попречи на работата на останалите, той отиде на пръсти до вратата и излезе на площадката.

Шумът, който го изведе навън, не се повтори. Де Боно прекоси площадката и огледа сенките долу. Нищо не помръдваше. Реши, че му се е сторило. Изгладнелият мозък му правеше номера. Все пак за да се увери той отиде в една от задните спални и надникна в двора. Валеше сняг. По стъклото леко полепваха снежинки. Това беше всичко, което видя и чу.

Свали очилата и притисна пръсти към очите си. Избликът на енергия, който се появи след първия признак за успех, беше отслабнал. Сега искаше само да заспи. Но имаха още много работа. Призоваването на Старата Наука; беше само началото, след това идваше проблемът с овладяването ѝ.

Обърна гръб на прозореца и се запъти обратно при приятелите си. В този миг видя две фигури да се приближават към стаята на Килима. Дали някой не бе дошъл да ги търси? Сложи си пак очилата, за да ги види по-добре.

Онова което видя го накара да извика, но предупреждението дойде твърде късно, заглушено от писъците им. Стана толкова бързо. Тъкмо се опитваше да види нещата на фокус и всичко избухна.

Преди да успее да стигне до площадката убийците бяха влезли в стаята с килима и вратата излетя от пантите, изтръгната от развихрилата се вътре сила. Някакво тяло бе понесено от поток разтопена светлина и задържано – като изплюто – в средата на площадката, докато стрелите на пламъците не го унищожиха. Де Боно видя ясно жертвата. Беше Толър, горкият Толър, тялото му се сви от огъня и се превърна в кипящ възел.

Онзи де Боно, който беше с Кал в градината на Лемуел Ло, сега би се хвърлил сред този ад без да мисли за последиците. Но лошите времена го бяха научили на предпазливост. Нямаше нищо достойно в самоубийството. Ако се опита да предизвика силата, която беснее оттатък, щеше да умре като останалите, и няма да има кой да потвърди убийствата. Познаваше силата, чието действие наблюдаваше. Най-лошите предвиджания на Виждащите се бяха потвърдили. Това беше Бич Божи.

От стаята се чу нова експлозия и на площадката отново изригна огън. Таванът и подът вече горяха, парапетът и стълбите също. Скоро всякакъв път за бягство щеше да бъде отрязан, и де Боно щеше да загина където си беше. Трябваше да рискува да прекоси площадката, и да се надява димът да го скрие от убийствения поглед. Нямаше време да обмисля пътя през пожара. Прикри лицето си с ръце и се втурна към стълбите.

Почти стигна, но на крачка от най-горното стъпало се спъна. Разпери ръце да не падне и се хвана за горящия парапет. Извика от болка при допира с огъня, успя да стане и се запрепъва надолу към пътната врата.

Бич Божи веднага се спусна след него, първият удар разтопи тухлите, където бе стоял преди миг. Приковал очи във вратата, де Боно се стрелна надолу. Останаха му само пет стъпала до коридора, когато чу звук зад гърба си – сякаш някакъв титан си пое дъх. Защо се обърна? Беше глупаво. Но искаше да зърне за миг Бич Божи преди да го убие.

Обаче на площадката стоеше не огнедишацият, а неговият роб. Никога не бе виждал Търговеца в нормалния му вид, затова не го позна. Видя само изтощено, потно лице, в което имаше повече отчаяние отколкото злоба. Това го накара да се поколебае и в този миг Кукувицата; отстъпи встрани. Отзад се появи Бич Божи.

Беше направен от безброй очи, кости без плът, и празнота. Видя и огъня в него, разбира се – огън от вътрешността на слънце, влюбен в унищожението. И видя мъката.

Щяха да се изсипят върху него – и огънят, и мъката, – но таванът над стълбите не издържа и падна между него и мъчителите, скривайки го зад завеса от пламъци. Де Боно не остана незасегнат. Няколко парчета от останките го удариха, усети миризмата на изгорялата си кожа. Но докато пороят го закриваше успя да измине останалите стъпала и обзет от паника изскочи с три-четири крачки в мразовития въздух на улицата.

В канавката гореше някакво тяло, изхвърлено от горния прозорец. Горещината на Бич Божи го беше стопила до размерите на дете. Беше съвсем неузнаваемо.

Побеснял изведнъж, де Боно се обърна към къщата и закрещя на зверовете вътре:

– Копелета! Копелета!

После си плю на петите преди огънят да тръгне след него.

По цялата улица светеха лампи, отваряха се врати, Кукувиците излизаха да видят какво бе попречило на съня им. Зяпачи както винаги – с отворени уста и невярващи погледи. Сред тях вилнееше опустошителна

сила, която можеше с един поглед да унищожи живота им, нима не виждаха? Но те щяха да гледат каквото и да става, готови да прегърнат небитието, стига да бъде достатъчно добре рекламирано. Ядосан и отчаян, де Боно се усети как казва: нека дойде, нека дойде. Не останаха безопасни места, нито сили, които да защитят уязвимите.

Така че нека стори най-лошото, щом вече беше неизбежно. Нека небитието дойде и сложи край на тиранията на надеждата.

VI. СМЪРТТА ИДВА У ДОМА

Безжизнените часове между полунощ и утрото бавно минаваха. Снеговалежът се усилваше. Кал седеше в креслото на баща си до прозореца отзад и гледаше спиралите на снежинките. От опит знаеше, че би било напразно да се мъчи да заспи отново. Ще седи така и ще гледа в нощта докато навън изгромоли първия влак от новия ден. Около час след това небето ще започне да просветлява, макар че зората няма да бъде толкова светла поради натежалите от сняг облаци. Към седем и половина ще вдигне телефона и ще се опита да позвъни на Глук, нещо което напоследък правеше редовно от дома и от фурната, винаги с един и същ резултат. Глук не отговаряше, не беше въщи. Кал дори помоли да проверят линията, да не би да е повредена. Технически проблеми обаче нямаше, просто нямаше кой да вдигне слушалката от другия край. Може би посетителите които Глук шпионираше толкова отдавна, най-после го бяха прибрали при себе си.

Някакво почукване на вратата го изправи на крака. Погледна часовника. Беше малко след три и половина. Кой, по дяволите, идва по това време?

Излезе в коридора. От другата страна на вратата нещо като че ли се плъзгаше. Да не би някой да я натиска?

– Кой е? – попита той.

Никакъв отговор. Направи още няколко крачки към вратата. Шумът от плъзгането престана, но почукването – този път много по-слабо – се повтори. Кал отключи и махна веригата. Вече не се чуваше нищо. Любопитството надделя над предпазливостта и той отвори. Вратата се отвори широко под тежестта на тялото от другата страна. Де Боно и снегът паднаха на изтривалката с надпис „Добре дошли“.

Чак когато приклепна да му помогне, Кал разпозна изкривеното от болка лице. Някога де Боно беше надхитрил огъня, но този път той го

беше настигнал и отмъстил за предишното поражение.

Кал го докосна с ръка по бузата и очите му се отвориха.

– Кал...

– Ще извикам линейка.

– Не. Тук е опасно.

Изражението на лицето му беше достатъчно, за да спре възраженията на Кал.

– Ще взема ключовете от колата – каза той и тръгна да ги търси.

Връщаше се към вратата с ключове в ръка, когато през тялото му премина гърч, сякаш червата му се опитваха да се вържат на възел. Напоследък бе изпитвал това усещане доста често в сънищата си. В тях то означаваше, че звярът е наблизо.

Взря се снежния мрак. Улицата беше пуста, доколкото можа да види, и достатъчно тиха за да чуе бръмченето на покритите със сняг лампи. Но сърцето му беше поело треперенето от корема – биеше силно, до пръсване.

Когато коленичи отново до де Боно, болката временно се бе поуспокоила. Лицето му беше безизразно, гласът тих, но от това думите въздействаха още по-силно.

– Идва... преследва ме...

В другия край на улицата залая куче. Не скимтеше жално като животното заключено на студа, а направо вдигаше тревога.

– Какво? – попита Кал и погледна пак към улицата.

– Бич Божи.

– ...о, Господи...

Лаят бе подхванат от колибки и кухни по цялото протежение на редицата от къщи. Както в съня, така и наяве – звярът беше близо.

– Трябва да тръгваме – рече Кал.

– Мисля, че няма да мога.

Кал пхна ръка под тялото му и внимателно го сложи да седне. Раните бяха сериозни, но не кървяха. Огънят ги беше затворил, плътта на ръцете, раменете и отстрани бе почерняла. Лицето на де Боно беше бяло като сняг, топлината изтичаше от него с дъха и потта му.

– Ще те занеса до колата – каза Кал и го вдигна на крака. Де Боно не беше напълно отпуснат, бяха останали достатъчно сили да помогне на усилията на Кал. Но докато вървяха с мъка по пътеката главата му се отпусна на рамото.

– Огънят ме докосна... – прошепна де Боно.

– Ще го преживееш.

– Изгаря ме отвътре...

– Престани да говориш и върви.

Колата беше паркирана само няколко метра по-надолу по улицата. Кал подпря да Боно отстрани докато отключваше вратите. От време на време хвърляше поглед към улицата, а пръстите му непохватно се мъчеха с ключовете. Снегът продължаваше да се усилва, скривайки пътя от двете страни.

Вратата беше отворена. Заобиколи да помогне на де Боно да седне и се върна откъм страната на шофьора.

Тъкмо се навеждаше да влезе в колата, когато всички кучета спряха да лаят. Де Боно тихо изстена. Бяха изпълнили дълга си като кучета-пазачи, сега инстинктът за самосъхранение ги накара да млъкнат. Кал седна и тръшна вратата. По предното стъкло имаше сняг, но нямаше време да го маха, чистачките трябваше да се погрижат за това. Завъртя ключа. Двигателят заръмжа, но не запали.

– ...близо е... – промълви де Боно.

Не беше необходимо да му го казва. Кал завъртя ключа отново, но двигателят така и не искаше да запали.

– Хайде – опита се да го придума той. – Моля те.

Молбата му даде резултат. На третия опит двигателят запали.

Инстинктът му подсказваше да даде газ и да се маха от Чариът Стрийт колкото може по-бързо. Но снегът валеше върху натрупан от няколко дни лед и движението беше несигурно. На няколко пъти колелата щяха да забоксват, колата поднасяше насам-натам по улицата. Все пак метър по метър напредваха под снежния покров, вече толкова плътен, че намаляваше видимостта само до няколко крачки. Чак когато стигнаха края на Чариът Стрийт разбраха истината. Не само снегът им пречеше да виждат. Въздухът бе наситен с мъгла, толкова гъста, че фаровете трудно проникваха през нея.

Чариът Стрийт изведнъж престана да бъде част от Царството. Въпреки че Кал бе живял тук от дете, сега тя се оказа чужда територия. Всякакви знаци бяха заличени, градският пейзаж бе превърнат в пустиня. Тя принадлежеше на Бич Божи, а те бяха изгубени сред нея. Кал не виждаше нищо и по инстинкт зави надясно. Щом обърна кормилото, де Боно изведнъж скочи.

– Върни се! – изкрещя той.

– Какво?

– Назад! Господи! Назад!

Стискаше таблото с ранените си ръце и се взираше в мъглата

отпред.

– Там е! Ето го!

Кал погледна нагоре и видя нещо огромно да се движи в мъглата – пресичаше пътя на колата. Мярна се и изчезна твърде бързо, впечатлението му беше съвсем бегло, но и това беше прекалено много. В сънищата си го беше подценил. Беше по-голям отколкото си представяше, по-тъмен, и по-празен.

Помъчи се да включи на задна скорост, паниката превръщаше всяко движение във фарс. Вдясно от него мъглата се свиваше, или разгъваше? От коя посока щеше да дойде онова нещо? Или беше някак си навсякъде около тях, а мъглата – материализираната му омраза?

– Калхун.

Погледна към де Боно, после през предното стъкло към онова което го бе приковало на седалката. Мъглата отпред се разделяше. От дълбините ѝ се издигаше Бич Божи.

Гледката обърка Кал. От тъмнината изникнаха не един, а два силуета, обединени в нелеп съюз.

Единият беше Хобарт, въпреки че този Хобарт бе доста преобразен от ужаса, който го бе обладал. Плътта му беше бяла, от десетина места по тялото му течеше кръв – в тях линиите на силата, свързани с колела и дъги от огън, проникваха и излизаха от другата страна; въртяха се през него и извиваха нагоре към втория силует – чудовищната геометрия надвиснала над главата му.

Всичко в нея беше парадоксално. Беше безцветна, но черна; празна и същевременно преливаща; идеално красива, но по-прогнила отколкото би могла да бъде всякаква жива плът. Жива цитадела от очи и светлина, неопишимо разложена и воняща до небесата.

Де Боно се хвърли към вратата и се помъчи да я отвори. Успя, но Кал го хвана преди да изскочи, и натисна газта. Пред колата избухна стена от бял пламък и закри Бич Божи.

Присъдата бе отложена за миг. Колата измина само няколко метра назад преди Бич Божи да се нахвърли отново.

Този път Хобарт разчекна неестествено широко устата си и от гърлото му се чу глас, но не беше неговия:

– Виждам те.

После сякаш земята под колата изригна и тя падна на страната на шофьора.

Вътре всичко се обърка. От таблото и жабката се посипа градушка от разни дреболии. Де Боно отново задраска по вратата и я отвори.

Въпреки раните си, все още въжеиграчът беше доста пъргав, успя да се измъкне от обърнатата кола с две ловки движения.

– Бягай! – извика той на Кал, който още се мъчеше да разбере къде е горе и къде – долу. Когато се изправи и се подаде от колата първото което видя, беше как де Боно изчезва в мъглата, заредена сякаш с милиони очи. Второто беше някаква фигура в нея, която го гледаше. Изглежда тази нощ щеше да вижда все познати лица, променени от обстоятелствата. Де Боно, после Хобарт, а сега – макар че за миг Кал не можа да повярва – Шадуел.

Беше го виждал да играе много роли. Доброжелателен търговец, накичен с усмивки и обещания; мъчител и съблазнител, Пророк на Избавлението. Но този път Шадуел беше отхвърлил всякакви преструвки, актьорът в него бездействаше. Лицето му беше безжизнено, кожата висеше по костите като мръсно бельо. Само очите – те открай време бяха малки, но сега изглеждаха атрофирани – все още пазеха някаква следа от страст.

И сега гледаха Кал докато се измъкваше от колата и стъпи на хлъзгавата от леда улица.

– Вече няма къде да избягаш – говореше завалено, като че ли имаше нужда от сън. – Ще те намери, където и да се опиташ да се скриеш. Той е Ангел, Муни. Той вижда с очите на Бог.

– Ангел? Това?

Мъглата потръпваше отляво и отдясно като жива плът. Всеки момент щеше да ги покрие отново. Но видът на Шадуел и загадъчните му думи задържаха Кал. И още една загадка – нещо в променения външен вид на Шадуел, което не можеше да определи.

– Нарича се Уриел – продължи Шадуел. – Божият пламък. Дошъл е да унищожи магиите. Това е единствената му цел. Край на вълшебствата. Веднъж завинаги.

Мъглата потръпна отново, но Кал продължаваше да се взира в Шадуел. Беше прекалено заинтригуван за да се оттегли. Имаше нещо извратено в това да се чуди на тривиални неща, когато сила от такава величина беше на един хвърлей от него. Но в техния род открай време си бяха извратени.

– Това е моят дар за света – заяви Шадуел. – Ще унищожа всички магьосници. До един. Виждаш ли, аз вече не продавам. Правя го от любов.

Като спомена за продаване, Кал разбра промяната. Беше в облеклото. Сакото на Шадуел, сакото с илюзиите което бе разбило сърцето на

Брендън, и несъмнено сърцата на безброй други хора, го нямаше. Вместо него Шадуел носеше ново палто, безупречно скроено, но лишено от магии.

– Свършваме с илюзиите и измамите. Край на всичко...

Мъглата се разтресе, от нея се понесе писък, после секна изведнъж. Де Боно: жив и умиращ.

– ...шибано копеле... – рече Кал.

– Аз бях заблуден – отвърна Шадуел без да се засяга от враждебността на Кал. – Ужасно заблуден. Съблазнен от тяхната двойственост; бях готов да проливам кръв за да получа онова, с което те ме измъчваха...

– А сега какво правиш? – прекъсна го Кал. – Продължаваш да проливаш кръв.

– Не нося нищо, Калхун – разпери ръце Шадуел. – Това е моят дар. Празнота.

– Не искам проклетите ти дарове.

– А, искаш ги. Вътре в себе си ги искаш. Те те съблазниха със своя цирк. Но този фалш свършва.

Гласът му звучеше толкова разумно, като на политик който обяснява на тълпата мъдростта на бомбата. Тази бездушна увереност бе потресаваша от истерия или злоба.

Кал разбра, че първото му впечатление е било погрешно. Актьорът Шадуел не беше изчезнал. Само се беше отказал от празните приказки и хиперболите, и ги беше заменил с прост стил, ограничен до минимум, който почти не приличаше на игра. Но си беше игра. Това беше неговият триумф – Голия Шадуел.

Мъглата се раздвижи с нов ентузиазъм. Уриел се връщаше.

Кал погледна още веднъж Шадуел, за да запомни веднъж завинаги тази маска, после се обърна и хукна.

Не видя появата на Бич Божи, но чу как колата избухна зад него и усети топлата вълна, която превърна снега около главата му в топъл дъжд. Чу и гласът на Шадуел, съвсем ясен, понесен от студения въздух.

– Виждам те...

Това беше лъжа. Не го виждаше, и не можеше да го види. За момент мъглата се оказа негов съюзник. Бягаше през нея без да го е грижа в каква посока тича, стига да надбяга гадината на раздавача на подаръци.

От тъмнината изплува силуета на някаква къща. Не позна коя е, но тръгна успоредно на тротоара, докато стигна първото кръстовище. Него

вече разпозна и пое обратно към Чариът Стрийт, избирайки лъкатушеш маршрут, за да заблуди преследвачите.

Шадуел сигурно щеше да се досети накъде се е заптил, живата мъгла скрила Бич Божи навярно вече бе покрила половината от Чариът Стрийт. Това го накара да побърза. Трябваше да стигне до къщата преди огъня. Там беше книгата на Сузана, книгата която тя му бе поверила да пази.

На два пъти се подхлъзна по леда и падна, на два пъти се надигна отново и продължи да тича. Крайниците и дробовете го боляха. Като стигна до надлеза над железопътната линия прескочи оградата и тръгна по насипа. Тук мъглата беше по-рядка, само снегът продължаваше да вали над тихите релси. Виждаше достатъчно ясно къщите и ги преброи докато тичаше. Стигна до оградата зад бащината си къща. Прескочи я, и докато минаваше покрай гълъбарника осъзна, че има още едно задължение което трябва да изпълни преди да избяга. Но първо книгата.

Препъвайки се през развалините на градината стигна до задната врата и влезе. Сърцето му биеше като обезумяло, усещаше го как се блъска в ребрата. Бич Божи щеше да се появи отвън всеки момент и това – неговият дом – щеше да бъде унищожен като Фугата. Нямаше време да спасява неща, които обича. Разполагаше само с няколко секунди за да вземе най-елементарното, а може би и за това нямаше да му стигне времето. Взе книгата, палто, и накрая потърси портфейла си. Погледна през прозореца. Улицата беше изчезнала – мъглата притискаше лепкавото си лице към стъклото. Намери портфейла и се втурна обратно по пътя, по който бе дошъл. Изскочи през задната врата, през гъстите храсти, които майка му бе посадила преди толкова много години.

Спря пред гълъбарника. Не можеше да вземе 33 и приятелката му със себе си, но поне можеше да им даде възможност да избягат, ако искат. Искаха. Летяха насам-натам из топлатата клетка, която бе направил специално за тях. Усещаха опасността, която ги грозеше. Щом отвори вратата птиците се измъкнаха и се издигнаха нагоре през снега към безопасността в облаците.

Като тръгна по насипа – не обратно към надлеза, а в противоположна посока – Кал разбра, че може би никога вече няма да види къщата, която напускаше. В сравнение с болката от тази мисъл студът изглеждаше не толкова остър. Спря и се обърна. Опита се да запомни картината: покрива, прозорците на спалнята на родителите му, градината, празния гълъбарник. В тази къща беше израснал, тук се беше научил да бъде такъв, какъвто бе сега, за добро или зло, тук бяха корените на всичките му

спомени за Ейлийн и i.Брендън, но в края на краищата тя не беше нищо друго освен тухли и хоросан. Злото можеше да я погълне, така както бе погълнало Фугата. Сигурен, доколкото бе възможно, че е запомнил картината пред себе си, Кал продължи през снега. Не беше изминал и двадесетина метра по релсите, когато разрушителен грохот обяви, че вече е бежанец.

Дванадесета част СКРИТИЯТ РАЙ

„Ветре западен, кога ще духнеш,
та ситен дъжд да завали?
Боже, да бе любимата в прегръдките ми,
а аз пак в моето легло!“

Анонимно, XVI век;

I. ГЛАВА С ПРЕМЕЖДИЯ

1

Ако изобщо можеше да се открие някаква закономерност в събитията през следващия ден, то това беше провалянето на срещи по случайност, и осъществяването на други, пак по случайност.

Предишната вечер Сузана беше решила да отиде до Ливърпул и да установи отново контакт с Кал. Сега вече предпазливостта не помагаше. Ясно беше, че решителният момент приближава. Кал трябваше да бъде предупреден, и да се изготвят планове – планове, които можеха да се направят само при лична среща – за това как най-добре да защитят книгата на Мими и собствения си живот в настъпващата буря. До полунощ се опитваше да се свърже с него, но никой не отговаряше.

На сутринта се обади на Аполин, току-що пристигнала от Солсбъри, за да ѝ каже какво бе видяла и научила в Светилището на Смъртните. Очакваше, че Аполин ще откаже да приеме информацията предложена от духа на Непорочна, поради неуважение към източника, но не се оказа така.

– Защо да не ѝ вярваме? – каза тя. – Ако мъртвите не могат да бъдат честни, тогава кой? Освен това, тя само потвърждава онова което вече

знаем.

Сузана ѝ каза, че възнамерява да отиде до Ливърпул и да говори с Кал.

– Там няма да си сама – осведоми я Аполин. – Няколко души отидоха да търсят магии в дома на баба ти. Би могла да ги попиташ дали са имали късмет.

– Ще го направя. Ще ти се обадя като се срещна с тях.

– Не очаквай да съм трезвена.

Преди да тръгне, Сузана опита още веднъж да се свърже с Чарийт Стрийт. Този път сигналът беше като на прекъснат телефон – телефонистката не можа да ѝ обясни защо. Ако беше пуснала радиото, щеше да намери отговора в сутрешния бюлетин на новините; по телевизията дори би могла да види картина от обгорената земя където някога беше къщата на Муни. Но тя включи твърде късно за новините, хвана само прогнозата за времето, която обещаваеше сняг и пак сняг.

Знаеше, че пътуването с кола означава сигурна катастрофа. Затова взе такси до Юстън; и сутрешният влак на север. Почти по същото време когато се настаняваше за четиричасовото пътуване до гарата на Лайм Стрийт в Ливърпул, и което всъщност продължи шест часа, Кал беше по средата на пътя към Бирмингам с влака в осем и половина през Рънкорн; и Улвърхамптън.

2

Беше се обадил на Глук от една телефонна будка на Пиър Хед, където отиде след сблъсъка в мъглата. Не беше планирал нищо конкретно: просто почувства необходимост да иде при реката и взе последния нощен автобус преди разсъмване. Изплъзна се от Бич Божи, поне засега; дори таеше надежда, че съществото може да се задоволи с опустошението, което бе причинило. Но вътре в себе си знаеше, че не е така. Ангелът – Божият пламък; на Шадуел – имаше неутолим апетит за смърт. Той нямаше да се задоволи докато не превърне всички на прах: включително и Шадуел, надяваше се Кал. Всъщност единственото утешително нещо след ужасите от предишната нощ беше усещането, че гледа прощалното изпълнение на Търговеца.

Вятърът откъм реката беше остър, снежинките в него боцкаха кожата му като иглички. Но той се облегна на парапета и се загледа в реката докато пръстите и лицето му изтръпнаха. После часовниците на

Ливър Билдинг; обяха, че е някъде към шест часа, и Кал тръгна да търси храна. Имаше късмет. Едно малко кафене беше отворено и предлагаше закуски за шофьорите на ранните автобуси. Поръча си голяма порция и се стопли докато ядеше препечените филийки и яйцата. Все още не можеше да реши как най-добре да постъпи. Към шест и половина се опита да се свърже с Глук. Не очакваше някой да се обади, но имаше късмет, поне този път, защото тъкмо щеше да остави слушалката когато от другата страна се обади някакъв сънен глас:

– Ало?

Въпреки че Кал почти не познаваше Глук, рядко се беше радвал толкова, че успява да се свърже с някого.

– Господин Глук? Обажда се Кал Муни. Може би не си спомняте за мене, но...

– ...разбира се, че ви помня. Как вървят нещата по Мързи?

– Трябва да говоря с вас. Спешно е.

– Целият съм в слух.

– Не по телефона.

– Ами, елате ми на гости. Имате ли адреса?

– Да. Още пазя картичката ви.

– Тогава елате. Ще се радвам да ви видя.

След всички загуби през нощта тези доброжелателни думи му дойдоха почти много – Кал усети, че се просълзява.

– Ще взема първия влак – рече той.

– Чакам ви.

Кал излезе от телефонната будка на хапещия студ навън. Имаше още време преди разсъмване. Затътри се към гарата по почти пустите, засипани със сняг улици. Един камион с мъка си пробиваше път в мрака и пръскаше пясък по заледената настилка; продавач на вестници подреждаше сутрешните издания под несигурното прикритие на някакъв вход. Не се виждаше никой друг. Трудно му беше да си представи, че в Призрачния град; някога пак ще настъпи пролет.

3

Сузана беше застанала в края на Чариът Стрийт, вторачена в гледката пред себе си. Наоколо се мотаеха твърде много хора и тя не посмя да иде по-напред – недоверието ѝ към униформите не беше намаляло, нито пък към големите групи от Кукувици; – но виждаше ясно от

мястото си, че къщата на Муни вече не съществува. Беше буквално сри-ната със земята, а пожарът който я бе погълнал, се беше разпространил и двете посоки на улицата. Бич Божи беше минал оттук през нощта.

Тя си тръгна разтреперана и се запъти към Рю Стрийт, опасявайки се от най-лошото. Предположенията ѝ се потвърдиха. От къщата на Мими бяха останали само стени.

Какво да прави сега? Да се върне в Лондон; и да остави Кал – ако е оцелял – да се оправя сам? Нямахме как да го открие, можеше само да се надява, че той някак си ще се добере до нея. Беше такъв проклет хаос – Виждащите се бяха пръснали из страната, Кал беше изчезнал, а книгата? Дори не смееше да помисли за това. Просто обърна гръб на останките от къщата на Мими и тръгна надолу по Рю Стрийт. И малкото оптимизъм който ѝ беше останал, беше поразен от онова, което видя.

Като зави зад ъгъла някаква машина за почистване на улиците тръгна успоредно с нея и през стъклото се показва една кръгла физиономия със слънчеви очила.

– Ще настинеш.

– Върви по дяволите – отвърна тя и ускори крачка. Машината продължаваше да се движи успоредно с нея.

– Казах ти да вървиш по дяволите – повтори тя и му хвърли един поразяващ поглед. Мъжът плъзна очилата надолу по носа си и впери очи в нея. Очите бяха като светло злато.

– Нимрод?

– Кой друг?

Ако не бяха очите, никога не би го познала. Беше напълнял, почти нищо не беше останало от красотата му.

– Имам нужда от храна – рече той. – Какво ще кажеш?

4

Изглежда апетитът му бе нараснал пропорционално на ужаса от опасността. Седнала срещу него на масата в китайския ресторант, където той я заведе, Сузана го гледаше как се нахвърли върху менюто, погълчайки не само своята, но и повечето от нейната храна.

Не им отне много време да си разкажат в основни линии резултатите от последните издирвания. Нейните новини бяха вече остарели: Бич Божи беше сред тях. Нимрод обаче имаше по-нова информация, събрана оттук-оттам чрез подслушани разговори и зададени въпроси. Според

неговите сведения на Чарийт Стрийт не са били намерени тела, така че спокойно можеше да се предполага, че Кал не е загинал. Но на Рю Стрийт са били намерени останки.

– Не познавах лично никой от тях – каза той. – Но се страхувам, че ти си ги познавала.

– Кой?

– Балм де Боно.

– ...де Боно?

– Той е бил на Рю Стрийт снощи.

Тя замълча. Мислеше си за малкото време, което беше прекарала с де Боно, и за споровете им. Сега беше мъртъв. А колко ли скоро ще го последват останалите?

– Какво ще правим, Нимрод? – прошепна тя. – Да се опитаме ли да се скрием отново? Да направим нов Килим;?

– Не сме достатъчно и за молитвено килимче – отвърна жално Нимрод. – Освен това, не разполагаме с магиите. Остана ни много малко сила.

– Значи да си седим и да чакаме Бич Божи да ни избие един по един? Това ли искаш да кажеш?

Нимрод прокара ръка по лицето си.

– Борих се колкото можах... – рече той. – Мисля, че всички се борихме.

Извади от джоба си кутия с тютюн и започна да свива цигара.

– Направих и грешки – продължи той. – Подведох се по лъжите на Шадуел... дори се влюбих.

– Така ли?

Нимрод леко се усмихна и това напомни на Сузана колко забележително същество беше той някога.

– О, да... Имах си приключения в Царството. Но не траеха дълго. Винаги имаше част от мене, която не напускате Фугата. Която още не я е напуснала. – Запали тънката като кибритена клечка цигара, която бе свил. – Това предполагам звучи смешно, при положение, че тя вече не съществува.

Още когато келнерът се оттегли, той беше свалил черните очила и сега все така златните му очи бяха приковани в нея, търсеха някаква малка надежда.

– Помниш ли я? – попита тя.

– Фугата? Разбира се.

– И аз. Или поне така си мисля. Значи може би не е загубена.

– Не ставай сантиментална – поклати глава той. – Спомените не са достатъчни.

Безмислено беше да спори от любезност – той всъщност ѝ казваше, че го боли, че не иска утешения или метафизика.

Тя обмисляше дали да му каже какво знае: че има основание да се надява, че не всичко е загубено, и един ден Фугата би могла отново да просъществува. Знаеше, че надеждата е много малка – но той трябваше да се хване за нещо – колкото и незначително да е то.

– Това не е краят – каза тя.

– Мечтай си – отвърна той. – Свършено е.

– Казвам ти, Фугата не е изгубена.

Нимрод вдигна поглед от цигарата.

– Какво искаш да кажеш?

– В Спиралата... аз използвах Стана.

– Използвала си Стана? Какви ги приказваш?

– Или той използва мен. Може би по малко и от двете.

– Как? Защо?

– За да не бъде загубено всичко.

Нимрод вече се беше надвесил над масата.

– Не разбирам.

– И аз не всичко разбирам – отвърна тя. – Но нещо се случи. Някаква сила.

Сузана въздъхна. Нямаше думи, с които да опише онези мигове. Част от нея дори не беше сигурна, че нещо се беше случило. Но поне в едно беше уверена:

– Не вярвам в поражението, Нимрод. Не ме интересува какво представлява този скапан Бич Божи. Няма да легна да умирам заради него.

– Не е необходимо – рече той. – Ти си Кукувица. Можеш да се обърнеш и да си вървиш.

– Би трябвало да ме познаваш по-добре – срыза го тя. – Фугата принадлежи на всеки, който е готов да умре за нея. На мен... На Кал.

Той се опомни.

– Зная. Съжалявам.

– Не само ти имаш нужда от Фугата, Нимрод. Всички се нуждаем от нея.

Тя погледна през прозореца. През бамбуковите щори се виждаше как снегът вали пак с нова сила.

– Никога не съм вярвала в Райската градина; – тихо рече тя. – Не така, както го пише в Библията. Първородният грях и всичко останало.

Но може би тази история има в себе си някакво ехо.

– Ехо?

– Ехо от нещата, такива каквито са били в действителност. Място изпълнено с чудеса, където са били създавани вълшебства. А Бич Божи накрая е повярвал на историята за Райската градина, защото тя е била изопачен вариант на истината.

– Има ли значение? – въздъхна Нимрод. – Дали Бич Божи е Ангел; или не; дали идва от Райската градина, или не, това променя ли нещо? Въпросът е, че той вярва, че е Уриел. А това означава, че ще ни унищожи.

Този пункт беше неоспорим. Когато настъпва краят на света, какво значение имат имената?

– Мисля, че трябва да сме заедно – каза той след малко, – вместо да сме пръснати из цялата страна. Може би ще успеем да направим нещо, ако се съберем всички на едно място.

– Това ми се вижда разумно.

– По-добре е, отколкото да ни избива един по един!

– Но къде?

– Имаше едно място... където той никога не идваше. Спомням си го смътно. Аполин може да ни каже по-добре.

– Какво място?

– Мисля, че беше хълм – гледаше без да мига бялата хартиена покривка помежду им. – Някакъв си хълм...

– Тогава ще отидем там, нали?

– Все едно е къде ще умрем.

II. ПРАХ И ПЕПЕЛ

Лицата на светците по фасадата на църквата „Света Филомена и Свети Каликст“ отдавна бяха изличени от дъждовете. Нямаха очи, за да видят посетителите застанали пред вратата в ранната вечер на 21 декември, нито уши, за да чуят спора на стъпалата. Дори и да бяха чули, и видели – дори да бяха слезли от пиедесталите си и да бяха тръгнали да предупреждават Англия за пристигналия Ангел; – предупреждението им щеше да остане без последствия. Англия не се нуждаеше от светци през тази нощ, нито през някоя друга – тя си имаше достатъчно мъченици.

На прага стоеше Хобарт – светлината на Бич Божи прозираше през гърлото му, стрелкаше се от зъглчетата на устните. Държеше Шадуел за ръка и не го пускаше да се скрие под стряхата.

– Това е църква... – каза той не с гласа на Уриел, а със собствения си глас. Изглежда понякога Ангелът му даваше право да се разпорежда със себе си за известно време, и после отново дръпваше каишката, ако започнеше да своеволничи.

– Да, църква е – отвърна Шадуел. – И ние сме дошли да я разрушим.

Хобарт поклати глава.

– Не, това няма да направя.

Шадуел беше твърде уморен, за да спори. Това не беше първото им посещение за деня. Откакто напуснаха Чариът Стрийт Ангелът ги беше завел на няколко места из страната, където си спомняше, че са се крили Виждащите по време на последното унищожение. Всички пътувания бяха напразни. Местата – когато все още можеха да се разпознаят – бяха лишени от всякаква магия или от присъствието на създателите ѝ. Времето ставаше все по-лошо. Снегът вече засипваше страната нашир и дълж, а Шадуел беше изморен от пътуването и студа. Освен това ставаше все по-неспокоен поради разочарованията; тревожеше се, че Уриел може да стане нетърпелив и да се изплъзне от контрола му. Затова беше довел Ангела тук, където знаеше, че има магия, или поне останки от нея. Тук Непорочна беше създала Развратника, това място беше и светилище, и утроба. Тук гладът на Уриел за унищожение можеше да бъде доволен, поне за тази вечер.

– Трябва да свършим една работа вътре – обърна се той към приемника на Уриел. – Работа за Бич Божи.

Но Хобарт пак отказа да прекрачи прага.

– Не можем да я унищожим... – рече той, – ... това е Божи дом.

Имаше безкрайно много ирония във факта че той, Шадуел – възпитан като католик – и Уриел, Божият огън, бяха готови да унищожат този жалък храм, докато Хобарт – чиято единствена религия беше Закона; – отказваше. Това беше човек, който държеше повече на книга с приказки, а не Библията. Откъде се появи тази внезапна чувствителност? Дали не беше усетил, че смъртта е близо, и че е време да се разкае за безбожието си? И така да беше, това не можеше да трогне Шадуел.

– Ти си Дракона, Хобарт – каза той. – Можеш да правиш каквото си искаш.

Човекът поклати глава и отрицанието засили светлината в гърлото

му.

– Искаше огън, имаш го – продължи Шадуел.

– Не го искам – отвърна Хобарт и думите го задавиха. – Махни...

го...

Последните срички излязоха насила през тракащите му зъби. От коrema му се надигна дим. А след това се обади гласът на Уриел:

– Стига спорове – нареди той.

Въпреки че изглежда пак бе поел юздите на тялото на Хобарт, човекът продължаваше да се бори да удържи контрол над себе си. Съпротивата го разтресе силно, а Шадуел беше сигурен, че това ще привлече излишно внимание, ако скоро не влязат вътре.

– Вътре има Виждащи, твои врагове.

Нито Уриел, нито Хобарт чуа думите му. Или Ангелът губеше контрол над тялото, или Хобарт бе намерил нови сили за да се съпротивява – на Уриел му се наложи да се бори здравата, за да го подчини изцяло. Единият от двамата заудря юмука на тялото в портала, може би за да отвлече вниманието на противника. Притисната между човека и Ангела, плътта се пръскаше и кървеше.

Шадуел се опита да избегне пръските, но хватката на Инспектора беше невероятно ожесточена и го държеше наблизко. Празната глава се обърна към него. От димящата пещера между зъбите на Хобарт се чу гласа му, почти неразбираем:

– Махни... го... от мене – молеше се той.

– Нищо не мога да направя – отвърна Шадуел и изтри със свободната си ръка капка кръв от горната си устна. – Твърде късно е.

– Той го знае – беше отговорът. Но този път не с гласа на Хобарт, а на Уриел. – Той е Вечният Дракон.

Хобарт започна да хленчи, сополите и сълзите му изгаряха щом стигнеха до устата-пещ.

– Не се страхувай – каза Уриел, пародирайки най-предразполагащия тон на Шадуел. – Чуваш ли ме, Хобарт?

Главата кимна отнесено, като че ли мускулите на врата бяха наполовина прерязани.

– Ще влизаме ли? – попита Шадуел.

Главата пак кимна като откачена. Тялото вече не трепереше, лицето изглеждаше безизразно. Като последно доказателство за триумфа на Ангела, ръката на Хобарт пусна Шадуел, после той се обърна и тръгна пред Търговеца към църквата.

Вътре беше пусто, свещите бяха изстинали, миришеше на

прокиснал тамян.

– Тука има магии – обади се Уриел.

– Има, наистина – рече Шадуел и последва съществуването по пътеката между пейките до преградата пред олтара. Очакваше разпятието над него да предизвика някаква реакция от страна на Ангела, но Уриел го подмина без дори да го погледне и застана пред вратата на баптистерия. Потрошената ръка на Хобарт натисна дървото. Дъските задимяха и вратата се отвори. Същата процедура се повтори и при втората врата. Уриел-Хобарт заслиза надолу към криптата.

Там имаше някой – от далечния край на коридора, където Непорочна беше посрещнала Шадуел, идваше светлина – вероятно от Светилището. Все така мълчешком Уриел тръгна по коридора. От тялото на Хобарт се подаваха езиците на скрития в него пламък и докосваха ковчезите в стените, наслаждаваха се на тяхната неподвижност, на тишината. По средата на пътя между стълбите и Светилището пътят им беше препречен от едни свещеник, излязъл от напречния коридор. Лицето му беше бяло, като напудрено, а на челото му имаше мръсна синя ивица – някакъв обреден знак.

– Кои сте вие? – попита той.

– Отдръпни се – каза Шадуел.

– Нямате право да влизате тук – рече в отговор свещеникът. – Махайте се!

Уриел беше спрял на около метър-два от него и в този момент се хвана за ръба на единия от ковчезите, а с другата ръка дръпна Хобарт за косата и го блъсна в стената, сякаш искаше да разбие черепа му. Шадуел разбра, че това не беше работа на Ангела, а на Хобарт. Използваше, че появата на свещеника беше отвлякла вниманието му, и се опитваше да си възвърне контрола. Оспорваното тяло се разтресе като в епилептичен припадък, от гърлото му излезе задавен рев. Това можеше да бъде и предупреждение за свещеника, но дори и така да беше, то остана неразбрано. Той не отстъпи. Уриел изви главата на Хобарт към него – ясно се чу скърцането на кости и хрущяли. Изминаха няколко секунди. Свещеникът и Ангелът стояха един срещу друг. После пламъкът на Уриел изригна от устата на Хобарт.

В тясното пространство на коридора ефектът беше по-впечатляващ от всичко което Шадуел бе видял на Рю Стрийт. Ударната вълна го тласна назад, но той си беше вояйор и не би пропуснал зрелището – надигна се отново, за да види как Уриел доказва смъртоносните си теоремии на жертвата. Тялото на свещеника беше вдигнато и приковано към

тавана, докато пламъците не го изпепелиха.

Всичко свърши за секунди. Шадуел присви очи и погледна през дима – Уриел продължаваше към Светилището, а Хобарт виеше сърцераздирателно, ужасен от стореното. Шадуел ги последва през падащите около него парчета гореща пепел. Огънят беше погълнал не само свещеника – пламтяха дори тухлите в коридора и ковчезите в нишите. Оловото на вътрешната им обшивка капеше от ръбовете, телата на величията изгаряха в погребалните савани.

Когато наближи вратата на Светилището, Шадуел забави крачка. Някога това беше царството на Непорочна. Тук тя беше всемогъща, боготворена от мъже, лишени от мъжество, чието подчинение на Христос и Богородица; беше само преструвка – те считаха нея за Богиня. Той самият никога не беше повярвал в това. Тогава защо го обхвана изведнъж такъв страх – страх на осквернител?

Прекрачи прага на Светилището и намери отговор за страховете си. Докато оглеждаше костите в стените усети, така както само любовник би усетил, че съществуващото което някога бе обект на неговата страст, и накрая предадено от него, все още беше тук. Смъртта нямаше власт над нея. Тя беше в стените, във въздуха: някъде наблизко.

– Богиньо... – без да иска рече той.

Нямаше време да предупреди Уриел. Втори свещеник, по-млад от мъртвия си брат, изскочи от сенките и се спусна към Ангела с нож в ръка. Викът на Хобарт секна и той се опита да предотврати повторно убийство – притисна непокорните си ръце към лицето, за да спре надигания се огън. Това движение даде на нападателя достатъчно време и той заби ножа в рамото на Хобарт. Но когато свещеникът го измъкна за втори удар, благословията на Уриел бликна между пръстите на Хобарт, после се освободи напълно, откъсвайки плътта и костите на ръцете. Пламъкът удари право в свещеника и го отхвърли на другия край на Светилището. Той се завъртя за миг пред костите и се превърна в пепел като своя брат.

Раната на Хобарт беше сериозна, но погледът на Уриел я обгори за по-кратко време, отколкото бе необходимо на ножа да я нанесе. След като изпълни и тази задача, той обърна поглед към Шадуел. За миг Търговецът си помисли, че ще го изгори на място. Но не.

– Не се страхувай – каза Уриел.

Същото слабо утешение беше предложил и на Хобарт само преди няколко минути. Тогава тази сантименталност прозвуча фалшиво, а сега още повече, като си помисли как подмами тялото на приемника си.

Ръцете на Хобарт, които някога бе видял да горят в справедлив огън, бяха превърнати в сгърчени лапи при опита му да попречи на огъня да си свърши работата. Хобарт хленчеше отново, вдигнал останките им, или пък Ангела, за да ги огледа. Дали Уриел го беше оставил да страда от болката в изгорените нерви, или плачеше защото тялото му беше инструмент за осъществяване на тези гадости?

Ръцете се отпуснаха и Уриел насочи вниманието си към стените.

– Харесват ми тези кости – рече той и се приближи към най-изящния скелет. От взетото назаем тяло и от ноздрите му се извиваха пипалца, тънки като конец и ослепително ярки, и пробягваха по черепите и ребрата.

За момент настъпи бездействие, пожарът ревеше в нишите навън, пепелта на втория свещеник още се носеше из въздуха. И тогава Шадуел чу гласа на Непорочна. Шепотът му беше съвсем тих, като шепот на любовница.

– Какво си направил?

Той погледна към Уриел, който още беше във възторг от зловещата симетрия на стената. Като че ли не беше чул Магьосницата. И отново същия въпрос:

– Какво си направил? – попита тя. – Той няма милост.

Не беше необходимо да изрича отговора си. Мисълта беше достатъчна.

– А ти? – попита той на свой ред.

– Аз не познавах себе си – отвърна Непорочна. – Мисля, че и Бич Божи е като мене.

– Той се казва Уриел – напомни й Шадуел, – и е Ангел.

– Каквото и да е, ти нямаш власт над него.

– Аз го освободих – каза Шадуел. – Той ми се подчинява.

– Защо лъжеш? Познавам кога се страхуваш.

Разговорът беше прекъснат от грохота на унищожението. Шадуел вдигна поглед и видя как Уриел, протегнал пипалата си към стената, събаря всички кости като купчина съдове от претрупана маса. Те се разпиляха наоколо сред облак прах, останки от почти петдесетина човека.

Уриел се засмя – още един номер, който беше усвоил от Шадуел – но изкуственият смях беше още по-обезпокоителен. Тази игра му харесваше. Обърна се към другата стена и продължи по същия начин, после и към третата.

– Кажи му спре... – прошепна призракът на Непорочна. Големи и малки кости се трупаха върху неизброимото множество на земята. – Ако

не те е страх, кажи му да спре.

Но Шадуел просто гледаше докато Ангелът с един замах разчисти и четвъртата стена, и после насочи вниманието си към тавана.

– Ти ще си следващият – рече Непорочна.

Шадуел се притисна към оголелите тухли, а отгоре се посипаха останки.

– Не... – промърмори той.

Дъждът от кости спря – вече нямаше останали нито по стените, нито по тавана. Прахът бавно започна да сляга. Уриел се обърна към Шадуел:

– Какво си шепнеш зад гърба ми? – запита с безразличие той.

Шадуел погледна към вратата. Докъде щеше да стигне, ако сега се опита да избяга? Може би метър-два. Нямаше изход. Той знаеше – той чуваше.

– Къде е тя? – попита Уриел. Опустошеното помещение беше съвсем тихо. – Накарай я да се покаже.

– Тя ме използваше – започна Шадуел. – Ще ти разправа разни лъжи. Ще ти разправа, че съм обичал магиите. Не е вярно. Трябва да ми вярваш, не съм ги обичал.

Почувства върху себе си безбройните очи на Ангела. Втрепененият им поглед го накара да млъкне.

– Не можеш да скриеш нищо от мене – изрече Ангелът. – Знам какво си искал, колко банално е било, и не е необходимо да се боиш от мене.

– Така ли?

– Да. Ти си просто прах, Шадуел, и това ми харесва. Харесва ми твоето безсилие, безмислените ти желания. Но другата, която е тук – жената, чиито магии надушвам – нея искам да убия. Кажи ѝ да се покаже и да свършваме.

– Тя е вече мъртва.

– Тогава защо се крие?

– Не се крия – обади се гласът на Непорочна и костите на пода се раздвижиха като море докато призракът се издигаше от тях. Но не просто от тях, а във тях, волята ѝ предизвикваше унищожението на Уриел, оформяйки нова анатомия от парчетата. Резултатът беше нещо повече от сбор на отделните части. Шадуел видя как се надигат не една, а и трите сестри – проекция на общия им дух.

– Защо трябва да се крия от теб? – рече паметникът. Всяка костичка от тялото се завъртя при тези думи.

– Сега щастлив ли си? – попита тя.
– Какво значи щастлив? – поиска да узнае Уриел.
– Не се прави на невинен – отвърна фантомът. – Знаеш, че мястото ти не е в този свят.

– Идвам съм тук и преди.
– И си тръгна. Направи го пак.
– Когато свърша – отговори Уриел. – Когато създателите на магии бъдат унищожени. Това е мой дълг.

– Дълг? – костите на Непорочна се засмяха.
– Какво ти се струва толкова забавно?
– Толкова си заблуден. Мислиш си, че си сам...
– Сам съм.
– Не. Ти си забравил себе си, и затова са те забравили.
– Аз съм Уриел. Аз пазя портите.
– Ти не си сам. Никой – нищо – не е само. Ти си част от нещо повече.

– Аз съм Уриел. Аз пазя портите.
– Не е останало нищо за пазене – продължи Непорочна. – Освен твоя дълг.

– Аз съм Уриел. Аз...
– Погледни се. Аз те предизвиквам. Отхвърли човека, чийто облик си приел, и се погледни.

В отговор Уриел направо изпищя:

– НЯМА!

И даде воля на яростта си. Огънят удари статуята от кости – горящите парчета полетяха към стените. Шадуел закри лицето си от пламъка на Уриел, който се блъскаше между стените за да изтрие окончателно образа на Непорочна. Трябваше му доста време да задоволи гнева си, обгаряйки всяко ъгълче на Светилището докато и последното противно парченце не беше превърнато на пепел.

Чак тогава настъпи отново онова внезапно спокойствие, което Шадуел никак не обичаше. Ангелът остави измъченото тяло на Хобарт да седне върху купчина кости и вдигна с почернелите от огъня ръце един череп.

– Ще стане ли по-чисто... – изрече той премервайки внимателно думите, – ... ако опразним света от живи същества?

Предложението бе поднесено толкова изящно, с такава идеална имитация на Разумния Шадуел, че за момент той не схвана истинския му смисъл.

– Е? Не е ли тъй?

Ангелът вдигна поглед към Шадуел. Въпреки че лицето му все още беше това на Хобарт, всички човешки черти бяха изличени от него. Сиянието на Уриел проникваше през всяка пора.

– Попитах нещо. Няма ли да е чудесно?

Шадуел се съгласи, мърморейки.

– Тогава ще видим страхотен пожар, нали? – Ангелът се изправи сред костите. Приблужи се до вратата и се загледа втрещено в коридора, където ковчезите още горяха.

– Ах... – изрече той с копнеж, – ...страхотен пожар.

После тръгна обратно към стълбите и спящото Царство навън, не искаше да забавя нито за миг осъществяването на целта си.

III. ТАЙНИЯТ ОСТРОВ

1

Влакът пристигна в Бирмингам с един час закъснение. Когато най-после спря, снегът продължаваше да вали, а таксите не се мяркаха никакви. Кал се осведоми как да стигне до Харбърн; и изчака на опашка двадесет и пет минути за да се качи на автобуса, който после запълзя от спирка на спирка, вземайки по пътя измръзнали пътници, докато така се претовари, че за повече нямаше място. Пътуването беше бавно. Центърът на града беше задръстен, движението пълзеше като охлюв. След като излязоха от центъра пътищата станаха опасни – полумракът и снегът се бяха наговорили да намалят видимостта – и шофьорът не посмя да рискува, караше с не повече от десетина-петнадесет километра в час. Всички бяха престорено весели, но избягваха да се погледнат в очи, да не би някой да започне разговор. Жената, която седна до Кал, беше прегърнала един малък териер увит в карирано палто, изглеждащ съвсем нещастен. На няколко пъти Кал срещна тъжния му втрещен поглед и му отвърна с утешителна усмивка.

Беше хапнал във влака, обаче още се чувстваше замаян, изобщо не забелязваше мрачния пейзаж по пътя. Но щом слезе от автобуса на Харбърн Хил; вятърът го изтръгна от унеса. Жената с карираното куче го беше напътила към Уотърлу Роуд, уверявайки го, че е само на три минути пешком. Всъщност беше необходим почти половин час, за да го намери, и през това време студът проникна през дрехите чак до мозъка на

костите му.

Къщата на Глук беше голяма, с два входа, а фасадата беше закрыта от чилийски бор който стигаше почти до стрехите. Сгърчен от студ, Кал натисна звънеца. Не го чу да звъни вътре, затова почука силно, после още по-силно. В предверието светна, и след цяла вечност вратата се отвори. Глук застана на прага с остатъци от съдвкана пура в ръка и ухилена каза да влиза преди да са му замръзнали топките. Нямаше нужда от втора покана. Глук затвори вратата след него и постави парче от килим под нея да не става течение, после поведе Кал по коридора. Едва се провряха през него. Целият беше задръстен с кашони, натрупани един върху друг до височина над човешки ръст.

– Ще се местиш ли? – попита Кал когато Глук го заведе в идилично топлата кухня, също наблъскана с кашони, чанти и купища хартии.

– Мили Боже, не – отвърна Глук. – Съблечи си мокрите дрехи. Ще ти донеса кърпа.

Кал смъкна подгизналото сако и не по-малко мократа риза, и тъкмо събуваше обувките, които течаха като сунгери, когато Глук се върна не само с кърпа, но и пуловер, и един протрит кадифен панталон.

– Виж дали ти стават – рече той и пусна дрехите в скута на Кал. – Ще направя чай. Обичаш ли чай? – Не почака за отговор. – аз живея на чай. Сладък чай и пури.

Напълни чайника и запали старомодната газова печка. Като свърши с това взе от радиатора чифт вълнени чорапи и ги даде на Кал.

– Постопли ли се? – попита той.

– Доста.

– Ще ти предложи нещо по-силно – продължи Глук докато вадеше от шкафчето кутия за чай, захар, и една нащърбена чаша. – Но аз не близвам. Баща ми умря от пиене. – Сложи няколко пълни лъжици чай в чайника. – Трябва да ти кажа, че изобщо не очаквах да ми се обадиш. Захар? – попита той иззад облака пара.

– Да, моля.

– Би ли взел млякото? Ще отидем отгатък, в кабинета.

Глук взе чайника, захарта и чашата, и поведе Кал нагоре към първата площадка. И тя беше в същото състояние като долния етаж: тапетите бяха занемарени, лампите без абажури, навсякъде се виждаха огромни купища хартия, като че ли някакъв луд бюрократ беше завещал на Глук целия си жизнен труд.

Отвори една от вратите и Кал го последва в голяма, отрупана стая – още кашони, още папки, – в която беше достатъчно горещо човек да

отглежда орхидеи, и вонеше на дим от пури. Глук сложи чая на една от половин дузината маси, взе си неговата чаша, оставена до куп записки, и придърпа два фотьойла до електрическата камина.

– Сядай, сядай – подкани той Кал, който се беше загледал в съдържанието на единия от кашоните. Беше пълен догоре с изсушени жаби. – Аха, сигурно се чудиш...

– Да – призна си Кал. – Наистина. Защо жаби?

– Защо ли? – отвърна Глук. – Това е един от безбройните въпроси, на които се опитваме да отговорим. Разбира се, това не са просто жаби. Получаваме котки, кучета, много риби. Получавали сме и костенурки. Есхил; е бил убит от костенурка. Това е едно от първите регистрирани падания.

– Падания?

– От небето – рече Глук. – Колко бучки захар?

– Жаби? От небето?

– Доста често се случва. Бучки?

– Две.

Кал надникна пак в кашона и извади три жаби. Всяка си имаше етикет, на него беше написана датата, на която бе паднала, и къде. Едната беше от щата Юта, другата от Дрезден, а третата от графство Корк.

– Мъртви ли са били при падането?

– Не винаги – отвърна Глук и подаде чая на Кал. – Понякога пристигат невредими. Друг път – на парчета. Няма закономерност. Или по-скоро има, но трябва да я открием. – Той засърба шумно чая си. – А сега, не си дошъл да говорим за жаби.

– Да, така е.

– А за какво си дошъл?

– Не знам откъде да започна.

– От това винаги излизат най-хубавите истории – обяви Глук. Лицето му засия. – Започни с най-абсурдното.

Кал се усмихна – ето един човек, готов да изслуша разказа му.

– Ами... – рече той и въздъхна дълбоко. После започна.

Възнамеряваше да разказва накратко, но след десетина минути Глук започна да го прекъсва с отклоняващи въпроси. В резултат на това бяха необходими няколко часа за цялата история, и през цялото време Глук пушеше една огромна пура. Накрая разказът стигна до прага на Глук, и оттук нататък нещата му бяха известни. Две-три минути Глук не каза нищо, дори не погледна към Кал, само разглеждаше остатъците от угарки и кибритени клечки в пепелника. Кал наруши мълчанието.

– Вярваш ли ми? – попита той.

Глук примигна и се намръщи, като че ли го бяха изтръгнали от мисли за нещо съвсем друго.

– Да направим ли още чай?

Опита се да стане, но Кал стисна здраво ръката му.

– Вярваш ли ми? – настоя той.

– Разбира се – рече Глук, но в гласа му се усещаше лека тъга. – Мисля, че съм длъжен да ти вярвам. Ти си нормален. Говориш члено-разделно. И си дяволски обстоятелствен. Да, вярвам ти. Но трябва да ме разбереш, Кал, по този начин нанасям смъртен удар на няколко от най-любимите си илюзии. Пред тебе стои човек, който оплаква теориите си. – Той стана. – Е, добре... – взе чайника от масата, после пак го остави. – Ела в съседната стая.

Прозорецът в съседната стая нямаше пердета. През него Кал видя, че докато е разказвал снегът се беше съгъстил и навън беше почти виелица. Градината зад къщата и останалите сгради зад нея се бяха превърнали в бяла пустош.

Само че Глук не го беше довел, за да му показва гледката. Той насочи вниманието на Кал към стените. Целите бяха покрити с карти, повечето от които изглеждаха сякаш са били там от създаването на света. Бяха потъмнели от дима на пурите, надраскани с десетина различни писалки, и обсипани с безброй цветни топлийки – всяка от тях вероятно означаваше място, на което се бе случило някакво аномално явление. По ръбовете на картите бяха приковани невероятно много снимки на събитията: зърнести, големи колкото нокът, увеличения широки цяла педя, ленти с последователни кадри от любителски филми. Имаше много, от които нищо не разбираше, и други, които определено бяха фалшификати. Но два пъти повече от неясните или фалшиви снимки бяха онези, на които имаше по нещо наистина поразително. Като например, една старомодно облечена жена в двора си, затънала до глезените в нещо което приличаше на улов от дълбокоморски траулер; или полицаи, застанал пред триетажна къща паднала напред без нито една тухла да се размести; или предния капак на някаква кола, на който се бяха отпечатали едно до друго две човешки лица. Някои от снимките бяха дотолкова абсурдно странни, че изглеждаха смешни, други бяха зловещо автентични – свидетелите понякога бяха разтревожени, понякога криеха лицата си – това съвсем не беше забавно. Всичките обаче, смешни или страшни, подкрепяха една и съща теза: че светът е по-странен, отколкото повечето Човеци; изобщо биха допуснали.

– Това е само върхът на айсберга... – рече Глук. – Имам хиляди такива снимки. Десетки хиляди свидетелски показания.

Кал забеляза, че някои от снимките бяха свързани с разноцветни конци с топлийките по картите.

– Мислиш ли, че има някаква закономерност? – попита той.

– Вярвам в това. Но сега, след като чух разказа ти, започвам да си мисля, че може би съм я търсил не там, където трябва. Разбираш ли, някои от доказателствата ми се припокриват с онова, което ми каза. През последните три седмици – докато си опитвал да се свържеш с мене – двамата с Макс; бяхме в Шотландия, разглеждахме един обект, който тъкмо бяхме открили в планините. Намерихме там някои доста странни неща. Предполагах, че е било площадка за кацане на нашите гости. Сега мисля, че съм сгрешил. Вероятно това е била долината, в която е станало разтъкването, за което спомена.

– Какво намери?

– Обичайните останки. Монети, дрехи, всякакви лични вещи. Събрахме ги в един кашон и ги донесохме, за да ги проучим на спокойствие. Можеше да паснат на любимите ни теории, нали разбираш... но сега смятам, че те вече се разпаднаха.

– Бих искал да видя тези неща – рече Кал.

– Ще ти ги разопаковам – каза Глук. Откакто Кал му беше разказал историята си изглеждаше силно смутен. И сега дори оглеждаше стаята едва ли не в отчаяние. През последните няколко часа всичките му виждания за света се бяха объркали.

– Съжалявам – обади се Кал.

– За какво? Че си ми разказал за чудесата? Моля те, недей. Аз ще бъда не по-малко щастлив да вярвам в твоите загадки, отколкото в моите. Просто ще ми трябва малко време да свикна. Искам само загадката да съществува.

– Тя съществува – настоя Кал. – Наистина, повярвай ми. Само че не знам къде.

Погледът му се отклони от лицето на Глук към прозореца и белия пейзаж навън. Изпитваше все по-големи опасения за любимите си изгнаници. И нощта, и Бич Божи, и снегът сякаш заговорничеха да ги унищожат.

Отиде до прозореца, температурата до студеното стъкло беше доста по-ниска.

– Трябва да ги намеря – рече той. – Трябва да бъда с тях.

Досега беше успявал да надвие усещането, че е изоставен, но

изведнъж не можа да сдържи риданията си. Чу как Глук се приближи, но не се владееше достатъчно, за да спре сълзите: продължаваха да текат по бузите му. Глук сложи утешително ръка на рамото му.

– Хубаво е да видиш някой да изпитва такава нужда от чудеса – каза той. – Ще намерим твоите Виждащи, Муни. Вярвай ми. Ако има нещо, което да ни подсказва къде са, то е тук.

– Трябва да побързаме – рече тихо Кал.

– Знам. Но ще ги намерим. Не само заради тебе, но и заради мен. Искам да се срещна с твоите изгубени хора.

– Те не са мои.

– В известен смисъл са твои. И ти си техен. Виждам по лицето ти. Затова ти вярвам.

2

– Откъде ще започнем? – беше въпросът на Кал.

Къщата беше натъпкана със съобщения от мазето до тавана. Може би, както каза Глук, някъде сред тях имаше нещо, което да им подсказва местонахождението на Виждащите – един ред от съобщение, една снимка. Но къде? Колко свидетелски показания трябваше да изчетат преди да открият някакъв намек за скривалището им? Разбира се, при положение, че в това време на опасности биха се събрали заедно. Ако не – ако се бяха пръснали – тогава беше напълно загубена кауза, или почти загубена.

Кал се укори за тази си мисъл. Нямахме смисъл да се настройва пораженчески. Трябваше да вярва, че има шанс да ги открият, че задачата пред тях не беше само начин да си запълнят времето преди катаклизма. Ще вземе пример от Глук. Глук беше прекарал целия си живот в търсене на нещо, което никога не бе видял в действителност, но не се беше усъмнил нито за миг в смисъла на този стремеж, дори и сега правеше чай и търсеше папки – държеше се сякаш беше убеден до дъното на душата си, че решението на проблема е близо.

Кабинетът им стана база. Глук разчисти най-голямото бюро и постави на него карта на Великобритания, толкова голяма, че висеше отстрани като покривка.

– Островът на Духовете; – рече той на Кал. – Поразгледай го малко. Виж дали някое от местата, които сме проучвали през годините, не ти напомня нещо.

– Добре.

– Аз ще прегледам съобщенията и ще отворя кашоните, които донесохме от Шотландия.

Той се залови за работа и остави Кал да разглежда внимателно картата, по която имаше дори повече бележки, отколкото по онези в другата стая. До много от символите, кръстосаните линии и поставените нагъсто точки бяха изписани неразбираеми съкращения. За значението на буквите НЛО не беше необходимо обяснение, но какво беше Предполагаемо ТМД, или Цирус ВС? Реши да не обръща внимание на бележките, които само му отвличаха вниманието, и просто да огледа систематично картата, сантиметър по сантиметър, като започне от Ландс Енд⁴, от единия до другия край на страната. Беше благодарен, че трябва да проучи само сушата, тъй като в моретата около Великобритания – районите които винаги го бяха впечатлявали от прогнозите за времето: Фастнет, Викинг, Фортис, Тайри; – също имаше не малко чудеса. В това имаше логика. След като в предградията валяха дъждове от сепии, може би в Северно море; падаха гуми и комини. Беше пресякъл пет-шест пъти страната, когато Глук се появи отново.

– Има ли нещо? – попита той.

– Засега нищо.

Глук остави на един от столовете цяла грамада съобщения.

– Може би тук ще намерим нещо. Започнах със събитията около Призрачния град, и постепенно ще разширяваме кръга.

– Изглежда логично.

– Ти продължавай. Отделяй всичко, което изглежда поне малко познато. Докато четеш, аз ще нося още.

Глук закова картата на стената до бюрото и остави Кал да преглежда първия набор съобщения.

Работата изискваше човек да се съсредоточи, а на Кал му беше трудно. Беше десет и половина, и вече му се спеше. Но докато прелистваше каталога със забравени чудеса уморените му очи и още по-умореният му мозък забравиха умората си, съживени от изумителните неща пред тях.

Много от явленията бяха варианти на вече познати теми: събития, които противоречаха на законите на географията, времето или метеорологията. Разни животни на неподходящи места; посещения от далечни

4. Ландс Енд – нос на п-в Корнуол, югозападна Англия буквално – Краят на Земята (Б.пр.)

звезди; къщи, които отвътре изглеждаха по-големи, отколкото отвън; радиоапарати, които засичаха гласовете на мъртвите; лед по дърветата през лятото; кошери, които бръмчаха „Отче наш“. Всички тези неща не се бяха случвали някъде далече, а в Престън; и Хили Бридж, в Скънторп; и Уиндърмир; – солидни, стоически места, населени с прагматици, които не се поддават на истерия. Тази страна, която Глук бе нарекъл Островът на Духовете, беше изпълнена открай докрай с делириумни видения. Така беше и в Страната на Чудесата.

От време на време Глук пак се появяваше, носеше нови папки и чай, но иначе гледаше доколкото е възможно да не нарушава концентрацията му. Кал установи, че е много трудно да не се отклонява по много от странните съобщения, но си наложи строга самодисциплина за да отдели по едно на около стотина, съдържащо подробности, които биха свързали описаното събитие с Фугата или нейните обитатели. Някои от тях вече му бяха известни: например, разрушаването на къщата на Шърман. Но имаше и други съобщения – за изписани във въздуха думи; за някакъв мъж, чиято майmunка цитирала Псалмите, – които идваха от места, за които чуваше за пръв път. Може би сега Виждащите бяха там.

Чак когато реши да си почине за малко Глук спомена, че е отворил кашоните, които са донесли от Шотландия, и попита дали Кал иска да прегледа съдържанието им. Той последва Глук в стаята с картите – там бяха подредени и грижливо отбелязани с етикети всички останки от събитията в долината. Нямаше много неща: или оцелелите бяха унищожили повечето от тях, или пък природните процеси се бяха погрижили за това. Имаше обаче няколко тъжни спомена от катастрофата, и оръжия. Нещо, което спадаше и към двете категории – оръжия и лични вещи – накара Кал да настръхне. Върху единият от кашоните беше проснато сакото на Шадуел. Той го загледа нервно.

– Познаваш ли нещо? – попита Глук.

Кал му каза какво, и откъде.

– Боже Господи – рече Глук. – Това ли е сакото?

Недоверието му беше разбираемо – на светлината на голата крушка в дрехата не се забелязваше нищо особено. И все пак на Кал му беше необходима повече от минута да събере кураж и да вземе сакото. Хастарът който на времето си беше съблазнил може би стотици хора, изглеждала съвсем обикновен. Като че ли имаше някакъв необясним блясък в плата, но никакви други доказателства за силата му. Може би сега, когато собственикът му го беше захвърлил, тя беше изчезнала, но Кал не искаше да рискува. Хвърли го обратно върху кашона с хастара надолу.

– Трябва да го вземем с нас – отбеляза Глук. – Когато тръгнем.

– Къде да тръгнем?

– Да се срещнем с Виждащите.

– Не, не мисля.

– Сигурно мястото му е при тях – настоя Глук.

– Може би – отвърна Кал, но не беше убеден. – Обаче първо трябва да ги намерим.

– Тогава да се залавяме за работа.

Кал се върна при съобщенията. Почивката се оказа грешка – сега му беше трудно да се върне към ритъма. Но той продължи, прищпорван от тъжните останки в съседната стая и мисълта, че скоро те биха могли да представляват последните му спомени от Виждащите.

В четири без петнадесет приключи със съобщенията. Глук беше използвал възможността да поспи в един от фотьойлите. Кал го разбуди и му показа деветте папки, които беше избрал.

– Това ли е всичко?

– Имаше и други, за които не бях съвсем сигурен. Отделих ги, но си мисля, че са лъжливи следи.

– Възможно е – рече Глук. Отиде до картата и отбеляза с топлийки деветте места. После се отдръпна и ги огледа. Не се открояваше никаква закономерност – бяха пръснати неравномерно из цялата страна. Най-малкото разстояние помежду им беше не по-малко от петдесет мили.

– Нищо – заключи Кал.

– Не бързай толкова – възрази Глук. – Понякога е необходимо известно време, за да се види връзката.

– Не разполагаме с известно време – напомни му уморено Кал. Продължителното безсъние започваше да му се отразява – болеше го рамото, където го беше ранил куршума на Шадуел, всъщност болеше го цялото тяло.

– Безполезно е – каза той.

– Нека да поогледам – каза Глук. – Да видя дали мога да открия някаква закономерност.

Кал вдигна ръце раздражен.

– Няма закономерност – настоя той. – Мога само да обиколя тези места едно по едно... – (в това време? помисли си той, ще имаш късмет ако утре изобщо успееш да излезеш навън.)

– Защо не полегнеш няколко часа. Пригответи ти легло в свободната стая. Тя е един етаж по-нагоре, втората отляво.

– Чувствам се толкова безполезен.

– Ще се още по-безполезен, ако не поспиш. Хайде, върви.

– Мисля, че ще трябва. Веднага тръгвам щом...

Изкачи се по стълбите. Горната площадка беше студена, дъхът му се превръщаше в пара пред него. Не се съблече, направо легна и метна одеялата върху себе си.

На заледения прозорец нямаше пердета и синьото отражение на снега отвън беше достатъчно ярко, за да може човек да чете. Това обаче не му попречи да заспи след не повече от тридесет секунди.

IV. БЕЗНАДЕЖНО ПОЛОЖЕНИЕ

1

Те се отзоваха на призива, всички до един: идваха понякога по един, по двама, понякога цели семейства или групи приятели; идваха с малко багаж (какво ли от онова, което притежаваха в Царството, си заслужаваше да се товарят с него?), единствените неща на които държаха, бяха взели от Фугата, и ги носеха със себе си. Сувенири от изгубения им свят: камъни, семена, ключовете от домовете.

И естествено, донесоха и магиите си, малкото които имаха. Донесоха ги на мястото, за което Нимрод каза на Сузана, но не можа да се сети за името му. Аполин си го беше спомнила обаче. Това място, във времевата преди Втъкаването, Бич Божи не бе успял да намери.

Наричаше се Реймънтс Хил.

Сузана се опасяваше да не би Кукувиците да са променили изцяло района, да са го разкопали или изравнили. Но не. Хълмът беше непокътнат, а малката горичка под него, където Родовете бяха прекарвали онова далечно лято, се беше разраснала и станала голяма гора.

Тя се съмняваше също дали бе разумно да търсят убежище на откритото в това отвратително време – специалистите вече казваха, че това е най-студеният декември откакто се помнят – но я увериха, че макар и в обкръжение, Виждащите имат решения за такива прости проблеми.

Някога са били в безопасност в подножието на Реймънтс Хил, може би там пак щяха да бъдат в безопасност.

Чувството на облекчение сред тях при събирането им беше осезателно. Въпреки че повечето се бяха справили с живота в Царството доста добре, очевидно обстоятелствата им бяха наложили да скриват

мъката си. Сега, отново сред своите, можеха да си спомнят за старата родина, а това беше не малко утешение. Освен това тук не бяха съвсем беззащитни. Въпреки че силите им бяха много ограничени без подкрепата на Фугата, все още имаха по някоя заблуждаваща магия, която да пуснат в действие. Съмнително беше дали ще успеят да задържат на разстояние задълго силата, която бе унищожила Чариът Стрийт, но бедните не можеха да избират.

А когато най-после се събраха в дъбравата под дърветата – и колективното им присъствие промени изкусно храсталака и клоните – тя почувства неоспоримата правота на решението. Дори и да ги намереше някога Бич Божи, поне накрая щяха да бъдат заедно.

Липсваха само две важни неща. Едното беше Кал, разбира се. А другото – книгата, която бе оставила в ръцете му, книга, в живите страници на която беше заключено ехото от тези зимна гора. Молеше се и двамата да са някъде в безопасност – и книгата, и нейният пазител. Да са в безопасност, и да сънуват.

2

Може би мисълта, която се оформяше в главата му докато заспиваше (че светлината от снега бе достатъчно ярка да чете човек на нея), предизвика съня.

Представи си, че се събужда и бърка в джоба на самото си – а той беше необяснимо дълбок – и изважда оттам книгата, която бе спасил от унищожението на Чариът Стрийт. Опитва се да я отвори, но пръстите му бяха изтръпнали и беше непохватен като глупак. Когато най-после успя, го очакваше изненада, защото страниците бяха празни, всички до една, бели като света зад прозореца. Приказките и илюстрациите бяха изчезнали.

А снегът продължаваше да вали в морето край Викинг; и Догър Банк, и на сушата също. Валеше над Хили Бридж; и Блакпул, над Бат; и Девайзис, засипваше къщите и улиците, фабриките и катедралите, запълваше долините докато станат неразличими от хълмовете, заслепяваше реките, задушаваше дърветата, докато накрая Островът на Духовете; стана бял като страниците в книгата на Сузана.

Всичко това беше напълно обяснимо за спящия му разум: нали бяха част от една и съща приказка, книгата и светът извън нея? Основа и вътък. Един свят, неделим.

Тази гледка го изплаши. Пустота, и вътре, и вън, а той нямаше лек за нея.

– Сузана... – промърмори Кал в съня си, копнеейки да я прегърне, да я притисне до себе си.

Но тя не беше близо. Дори в сънищата той не можеше да се преструва, че тя е наблизо, не можеше да я извика до себе си. Можеше само да се надява, че е в безопасност, да се надява, че тя знае по-добре от него как да отблъсне небитието.

– Не си спомням да съм била щастлива – прошепна в ушите му един глас от миналото. Не можеше да се сети за името, но знаеше, че този който говори, отдавна го няма. Опита се да върне съня назад, за да открие самоличността му. Думите се чуха отново, този път по-силно:

– Не си спомням да съм била щастлива.

Този път паметта му подсказа името, спомни си и лицето. Беше Лилия Пелиция, стоеше до леглото, само че това не беше леглото, в което бе заспал. Дори не беше същата стая.

Огледа се. Имаше и други, призвани от миналото. Фреди Камъл се оглеждаше в огледалото, Аполин беше яхнала един стол, надигнала бутилка до устните си. До нея стоеше Джерихо, прегърнал бебе със златисти очи. Сега вече знаеше къде е, и кога. Това беше неговата стая на Чарийт Стрийт, в нощта когато парчето от килима се бе разтъкало.

Без да чака подкана Лилия заговори отново – същата реплика, която го беше довела тук:

– Не си спомням да съм била щастлива.

Защо ли паметта бе избрала да възпроизведе именно този момент от всичките необикновени неща, които бе виждал, и от разговорите, които бе чул?

Лилия го погледна. Тревогата ѝ беше съвсем очевидна, сякаш ясно-видството ѝ беше предрекло снежната нощ, в която той сънуваше, сякаш още тогава е знаела, че всичко е загубено. Кал искаше да я утеши, искаше да ѝ каже, че щастието е възможно, но нямаше нито убеждението, нито желанието да изопачава истината.

Сега говореше Аполин:

– Ами хълма? – попита тя.

Какво хълма?, помисли си той. Дори да беше знаел някога за какво говори тя, вече беше забравил.

– Как го наричаха? – думите ѝ започнаха да заглъхват. – ...на който останахме...

Продължавай, опита се да ѝ внуши той. Но припомнената топлина

на стаята вече изтичаше. Студ от настоящето запълзя към него, изгласк-вайки меката августовска нощ. Кал продължаваше да се вслушва, ударите на сърцето се чуваха като тъпан в главата му. Мозъкът не беше възпроизвел този разговор случайно, имаше някакъв ред. Някаква тайна, която щеше да бъде разкрита, стига да успее да го задържи достатъчно дълго.

– Как го наричаха? – повтори несигурният глас на Аполин, – ...на който останахме през последното лято. Спомням си, като че ли беше вчера...

Тя погледна към Лилия, очакваше отговор. Кал също погледна към нея.

Отговори й, помисли си той.

Студът обаче ставаше все по-остър, извикваше го от миналото обратно в мрачното настояще. Кал отчаяно искаше да отнесе със себе си ключа, застинал на устните на Лилия.

– Спомням си... – пак повтори Аполин, отчетливостта на гласа й отслабваше с всяка сричка, – ... като че ли беше вчера.

Той се втренчи в Лилия, внушаваше й да говори. Тя вече беше прозрачна като цигарен дим.

Моля те, за Бога, отговори й, рече той.

Тъкмо когато образът й съвсем щеше да изчезне, тя отвори уста. За миг му се стори, че я е изгубил, но отговорът се чу, толкова тихо, че направо го заболя да се вслушва.

– Реймънтс Хил... – каза тя.

И изчезна.

– Реймънтс Хил!;

Събуди се още неизрекъл докрай думите. Одеята се бяха смъкнали от него докато бе спал, и беше така измръзнал, че пръстите му бяха изтръпнали. Но беше успял да върне онова място от миналото. Не му трябваше нищо повече.

Седна на леглото. Навън беше светло. Снегът продължаваше да вали.

– Глук! – извика той. – Къде си?

В бързината ритна надолу някаква кутия с бележки. Намери Глук заспал във фотьойла, на който седеше докато Кал му разказа историята си.

Разгърси ръката му, казваше му да се събуди, но той бе потънал в дълбок сън и се разбуди чак когато Кал рече:

– Върджил.

при което очите му се отвориха като че ли някой му беше ударил шамар.

– Какво? – примига Глук. – А, ти ли си. Стори ми се, че чух... баща си...

Той прокара длан по замаяното си лице.

– Колко е часът?

– Не знам. Някъде сутринта.

– Искаш ли чай?

– Глук, мисля, че знам къде са.

Тези думи върнаха Глук в действителността. Той стана.

– Муни! Сериозно ли говориш? Къде?

– Какво знаеш за някакво място Реймънтс Хил;?

– За пръв път го чувам.

– Значи те са там.

Тринадесета част МАГИЧЕСКА НОЩ

„Гората е прекрасна, тъмна и дълбока,
но дал съм дума, трябва да я спазя,
и дълъг път да извървя преди съня.“

Робърт Фрост

„Снежна вечер край гора“

I. ВИЕЛИЦА

1

Ледът беше спрял часовниците на Англия.

Въпреки че метеоролозите още отпреди седмица предвиждаха сибирски условия, внезапният спад на температурата завари страната, както обикновено, неподготвена. Влаковете бяха спрели, самолетните полети отменени. В Йоркшир; и Линкълншир; бяха прекъснати телефонните линии и електрозахранването; села и дори малки градове в южните графства бяха откъснати от света от преспи сняг. Медиите умоляваха хората да си стоят по домовете и мнозина възприеха съвета – в резултат промишлеността и търговията замряха, а в някои области спряха

съвсем. Никой не се движеше, и имаше защо. Големи участъци от магистралите бяха затворени, блокирани от снега или затънали автомобили; главните пътища бяха кошмар, а второстепенните – непроходими. Островът на Духовете; беше спрял във всяко едно отношение.

2

На Кал му беше необходимо доста време да открие Реймънтс Хил; сред изобилието от карти на Глук, но накрая го намери. Беше в Съмърсет, южно от Гластънбъри. При нормални условия можеше да се стигне може би за около час по шосе М5. Но днес само Господ знаеше колко време би трябвало.

Разбира се, Глук искаше да дойде с него, но Кал предположи, че ако наистина Виждащите се крият на хълма, няма да погледнат с добро око на непознатия. Изтъкна това пред Глук възможно най-внимателно. Колкото и да се опитваше, Глук не можа да прикрие разочарованието си, но каза че разбира деликатността на една такава среща – той самият през целият си живот се беше подготвял точно за нея, нямаше да настоява. И да, разбира се, че Кал може да вземе едната от колите, въпреки че всъщност и двете не са много надеждни.

Докато Кал се приготвяше за пътуването, увит с каквото успеха да намерят срещу студа, Глук му подаде един пакет, грубо завързан с някаква връв.

– Какво е това?

– Сакото – отвърна Глук. – И някои от другите веществени доказателства.

– Не искам да ги взема. Особено сакото.

– Това е тяхна магия, нали? Вземи го, по дяволите. Не искам да изглеждам като крадец.

– Ще го взема, но против волята си.

– Сложих и няколко пури. Приятелски подарък за умилюстивяване.

– Той се ухили. – Завиждам ти, Кал, за всяка миля в този студ.

Докато караше, имаше време да се усъмни, да се нарече глупак за това, че пак се надява, че дори се бе осмелил да повярва, че някакъв спомен ще го отведе при изгубените. Но сънят му, или поне част от него, получи потвърждение. Англия беше празна страница – виелицата беше заличила всичко. Някъде под снежният ѝ покров хората вероятно

продължаваха да живеят, но по нищо не личеше. Вратите бяха заключени, пердетата пуснати да закрийт деня, който някъде към обяд вече приличаше на нощ. Неколцината дръзнали да излязат в бурята бързаха доколкото им позволяваше леда под краката, нетърпеливи да се върнат край огъня, където телевизията обещаваше една Коледа; със сняг от пластмаса и сантименталности.

По пътищата практически нямаше никакво движение и това даде възможност на Кал да си позволи някои волности спрямо закона: минаваше кръстовищата на червено и не обръщаше внимание на еднопосочните улици докато се измъкваше от града. Глух му беше помогнал да планира маршрута си преди да тръгне, а новините по радиото го предупреждаваха за затворените пътища, така че отначало напредваше доста добре, качи се на М5 южно от Бирмингам и успя да кара постоянно с четиридесет мили в час докато тъкмо преди взела северно от Устър; научи от радиото, че магистралата е затворена между възли осем и девет поради голяма катастрофа. Ругайки трябваше да напусне магистралата и пое по А38 през Грейт Малвърн, Тюксбъри; и Глостър. Тук пътуването беше много по-бавно. Не беше направен дори и опит да се почисти пътя или да насипят пясък, а няколко коли бяха просто изоставени от шофьорите, решили че да продължават е равносилно на самоубийство.

Когато наближи Бристъл; времето стана още по-лошо и го принуди да намали съвсем скоростта. Заслепен от снега, той пропусна отбивката за А37 и трябваше да се върне обратно. Небето вече беше черно почти като катран, въпреки че беше едва средата на следобеда. На около миля преди Шептън Малет; спря за бензин и шоколад, и служителят в гаража му каза, че повечето от пътищата на юг са блокирани. Имаше чувството, че срещу него бе скроен заговор. Като че ли лошото време беше част от плана на Бич Божи, като че ли знаеше, че той е наблизо и поставяше прегради по пътя му за да види доколко упорито ще се бори да стигне до мястото на екзекуцията.

Но ако беше така, това поне означаваше, че е на прав път – някъде напред в бялата пустош го очакваха онези, които обичаше.

3

Смисълът на предупреждението от гаража стана съвсем ясен когато отби от шосе А при Лидфорд он Фос; по един второстепенен път, който теоретически би трябвало да го отведе западно от Реймънтс Хил. Още

преди да тръгне знаеше, че това ще бъде най-проблематичният участък от пътуването, но друга алтернатива нямаше. Тук не минаваше главен път, имаше само тесни пътеки и блата, а той знаеше, че повечето от тях щяха да бъдат затрупани от преспите.

Напредна може би около две мили, пътят напред съвсем не се виждаше, и накрая задръстените с лед грайфери на гумите изобщо не можеха да зацепят. Колата спря. Колелата само изхвърляха назад потоци от сняг. Форсира двигателя, натискаше и отпускаше педала на газта, но колата не можеше да помръдне повече без чужда помощ. Неохотно излезе навън и веднага затъна почти до колене. Глук му беше дал туристически обувки и дебели чорапи, които пазеха краката му, но студът проникна мигновено през панталоните. Кал вдигна качулката на анорака – още един подарък от Глук – и се затътри към задната част на колата. Нямаше лопата и можеше да разчиства снега само с ръце. Усилията му обаче останаха без резултат. След двадесет минути труд не бе успял да помръдне колата нито напред, нито назад.

Реши да се откаже преди да му замръзват пръстите. Потърси спасение в колата и остави двигателя да работи за да поддържа топлината. Седеше и обмисляше възможностите, с които разполагаше. Последният признак на човешко присъствие беше на завоя към този път, две мили по-назад. Две мили през преспите – а снегът продължаваше да вали – в почти пълен мрак, дявол да го вземе. Да предположим, че след това би могъл да намери някой достатъчно глупав или милостив за да му помогне, пак щеше да изгуби часове.

Имаше други две възможности. Едната беше да остане на място и да изчака да премине нощта. Тази я отхвърли без колебание. Другата беше да завърши пътуването до Реймънтс Хил; пеша. Съдейки по картата, която не беше много подробна, малко по-нататък пътят се раздвояваше. Ако тръгнеш по лявото отклонение, по принцип то щеше да го отведе близо до хълма. Но щеше да се води почти изцяло от инстинкта си, защото практически всякакви отличителни белези на пейзажа – канавки, живи плетове, пък и самият път – бяха изчезнали. Но какво друго можеше да направи? По-добре да върви напосоки, отколкото изобщо да не мърда.

Решението беше взето. Настроението му се повиши и той насочи вниманието си към проблема как да се предпази от природната стихия. Намери на задната седалка един обърнат и вероятно незабелязан кашон с ценните съобщения на Глук. Надяваше се, че той ще му прости за посегателството – прехвърли се отзад и се зае да намести няколко слоя

хартия и снимки между тялото и дрехите си, изолация от разкази за падащи жаби и говорещи пчели. След като листата свършиха, разкъса самия кашон и напъха картона като двоен хастар под панталона. Накрая скъса двете гюдерии, които намери до задното стъкло и ги уви около лицето си. Вдигна качулката на анорака и завърза връзките ѝ. Добави още хартия за подплата на ръкавиците и беше готов за атака. Повече от това не можеше да направи. Взе пакета, който му беше дал Глук, изключи двигателя и излезе навън в снега.

Само луд би постъпил така, помисли си Кал, тръшна вратата и се отдалечи от колата. Аз ще съм си Лудия Муни до края.

Навън не беше толкова тъмно, колкото предполагаше. Докато се беше приготвял за похода виелицата като че ли беше поотслабнала и въздухът бе наситен с млечнобяло сияние. Снежното покривало беше по-светло от мрачното небе над него. Облаците дори се бяха разкъсали и на места между тях примигваха звезди. Помисли си, че може би в края на краищата има някакъв шанс.

Първата четвърт миля не отслаби оптимизма му, но през следващата четвърт импровизираната изолация започна да пропуска. Влагата се промъкваше през картона под панталоните и сковаваше краката му. Подплатата на ръкавиците също не издържа и пръстите го заболяха от студ. Още по-лошо беше, че не виждаше никакъв знак за разклонението, отбелязано на картата, и с всяка мъчителна стъпка все повече се убеждаваше, че го е подминал, и всъщност се отдалечава от хълма, а не върви към него.

Реши да рискува и да тръгне направо през полето. Земята вляво от него се издигаше в стръмен наклон. Може би отгоре ще може да разбере по-добре къде се намира. Погледна назад към колата, но тя не се виждаше. Няма значение – вече се беше решил. Запъти се към бялото лице на хълма и започна да се изкачва.

Пролуката в облаците се разшири и над главата му небето блестеше, обсипано със звезди като главички на топлийки. Беше научил имената на големите съзвездия когато си купи телескопа и лесно можеше да ги назове – той, Човека Памет. Разбира се, тези имена нямаха никакъв смисъл, освен от човешка гледна точка, бяха просто етикети, поставени от някой звездоброец, на който му се сторило, че вижда нещо в хаоса горе: лък и стрела, мечка, рало. В контекста на космоса те нямаха никакъв смисъл. И все пак това беше едно необходимо утешение, да виждаш звездите и да ги наричаш по име, като че ли са ти приятели. Иначе без този акт на внимание човек би могъл да умре при тази гледка.

Болката в краката и ръцете се разпространяваше, раменете и тялото също го боляха; болеше го и члена, и топките; боляха и ушите, и синусите. Всъщност като че ли всичко го болеше. Но нямаше връщане назад. По негова преценка след около тридесет метра щеше да стигне на върха на хълма. Започна да ги брои. На осемнадесет трябваше да спре и да си поеме дъх за останалите дванадесет. Ходенето по наклона в дълбокия сняг изцеждаше от него повече енергия, отколкото можеше да си позволи. Докато стоеше и дишаше на пресекулки като астматик погледна назад към следите в снега. Предполагаше, че върви направо, но стъпките криволичеха напред-назад.

Не искаше дори да помисли какво означава това. Обърна гръб и продължи. Всяка стъпка беше като предизвикателство. Налагаше се да вдига колената си нависоко за да прекрочва снега, вместо да се опитва да се влачи през него. Замръзващите мускули се противяха на всяка крачка, но най-после стигна и от върха пред него се разкри чисто бяла панорама. Сякаш английският дом бе напуснат и мебелите бяха покрити с чаршаф да не се прашат докато се върнат собствениците. Ако се върнеха. Застанал на възвишението, загледан в белотата и абсолютната тишина долу, той си помисли, че бе възможно те вече да не се върнат в това забравено от Бога място, и че е останал сам.

Но имаше хълм, и той би могъл да бъде само онзи, който той търсеше, защото друг нямаше. Но между него и мястото, където стоеше Кал, се простираха покрити със сняг поля. При вида на разстоянието, което предстоеше да измине, вътрешностите му като че ли потънаха някъде, но знаеше, че ако стои неподвижен мускулите ще се схванат, и се спусна надолу по склона, почти изгубил контрол над тялото си.

В ниското снегът ставаше все по-дълбок, стигна до кръста му, и той вече по-скоро плуваше, отколкото вървеше. Но когато тръгна през полето към хълма сковаващата болка от студа започна да изчезва, заместена от приятна апатия. Някъде по средата на пътя пръстите му изпуснаха пакета на Глук. Замъгленото му съзнание едва ли разбра този факт. Мислите му потъваха някъде и се насочваха към удобството на мекия сняг, през който пореше напред. Може би трябваше да спре за малко и да положи глава на тази девствена възглавница. Главата му натежаваше с всеки момент, а снегът щеше да бъде така приятен. Какво лошо щеше да има ако легне в него, докато все още има сили? Но колкото и да беше отпусната мисълта му, все още не беше стигнал дотам, че да не знае, че сънят ще го погуби. Ако спре сега, щеше да спре завинаги.

Стигна подножието на Реймънтс Хил; почти припаднал и се

помъкна стъпка по стъпка нагоре по склона. Беше по-дълъг от този на първия хълм, но не толкова стръмен. Не можеше да мисли предварително и да се чуди какво ли би намерил от другата страна, всичките му умствени усилия бяха насочени да накара крайниците си да се движат. Когато стигна на няколко метра от билото вдигна глава със смътната надежда да види звездите. Облаците обаче ги бяха скрили от погледа – небето подготвяше нова атака.

Още две крачки и стигна на върха. Взря се надолу към пейзажа в подножието на хълма. Не се виждаше нищо. Никакъв признак за нещо, което да наподобява на скривалище, колкото и примитивно да е, докдето стигаше ужасения му поглед. Само покрити със сняг поля, и още поля до хоризонта, пусти и тихи. Беше сам.

Ако имаше сили, щеше да заплаче. Но Кал се предаде на изтощението и падна в снега. По никакъв начин не можеше да се върне обратно до колата, дори и да намери пътя. Просто ще трябва да се отдаде на фаталния сън, който толкова дълго отблъскваше.

Но тъкмо когато клепачите му започнаха да се затварят, забеляза някакво движение в основата на хълма – нещо тичаше в снега. Опита се да фокусира зрението си, но не успя. Притисна пръсти към лицето си, за да се разсъни, вдигна глава и опита пак да погледне. Очите не го лъжеха. Нещо наистина мърдаше на бялата страница пред него, някакво животно.

Възможно ли беше... маймуна?

Зарови ръце в снега и се отблъсна да стане, но загуби равновесие и падна напред. За няколко секунди земята и небето се сляха и той се търкаляше надолу по склона, докато най-последно спря обвит в лед. Трябваше му малко време за да се ориентира, но после видя животното – да, наистина беше маймуна! – и тя бягаше от него.

Изправи се с мъка, приличаше повече на снежен човек, и се затътри след нея. Къде, за Бога, бягаше тя? Напред се ширеха само голи поля.

Изведнъж животното изчезна. В един миг се виждаше ясно, и той почти го настигна. А в следващия изчезна от полето като че ли влетя през някаква врата и я затръшна. Кал спря, не вярваше на замаяния си поглед. Дали животното не беше някакъв мираж? Или просто студът бе погубил разсъдъка му?

Вгледа се в снега. Ясно се виждаха стъпки – следи от лапите на маймуната, там където си беше играла. Последва ги и онова, което видяха очите му, се потвърди. Следите прекъсваха изведнъж на няколко крачки от него. По-нататък имаше само чист, хрупкав сняг, безкрайни

полета сняг.

– Добре – рече той на празното поле. – Къде сте?

Направи още една крачка към мястото, където майmunата изигра номера с изчезването, и повтори въпроса с отслабващ глас:

– Моля ви... Къде сте?

Разбира се, отговор не последва. Миражите не говореха.

Погледна следите и усети как го напуска и последната надежда.

Някакъв глас се обади:

– Не стой на студа.

Вдигна глава. Не се виждаше никой, нито вляво, нито вдясно. Но гласът нареди отново:

– Две крачки напред. И побързай.

Кал направи една колеблива крачка. Тъкмо щеше да направи втората, когато във въздуха точно пред него се появи една ръка, сграбчи го за анорака и го измъкна от снега.

II. УБЕЖИЩЕ ОТ БУРЯТА

1

От другата страна на завесата, през която дръпнаха Кал, имаше гора. Клоните ѝ бяха толкова гъсти, че снегът само леко бе посипал земята, покрита с мъхове и листа. Беше тъмно, но някъде пред него гореше огън. Светлината беше приятна, а обещанието за топлина още повече. Нямахме и следа от мъжа, който го бе измъкнал от снега, или поне той не видя никой, докато не се обади някакъв глас:

– Ужасно време ни се случи – и като се обърна видя майmunата Новело и човешкия ѝ спътник, на не повече от два метра от себе си, скрити в тишината.

– Смит го направи – рече майmunата и се наведе към Кал. – Той те прибра вътре. Не ги оставяй да ме обвинят мене.

Мъжът изгледа животното накриво.

– Той не ми говори – обяви Новело, – защото излязох без разрешение. Е, станалото – станало, нали? Защо не дойдеш при огъня? По-добре да легнеш преди да паднеш.

– Да – промълви Кал, – ... моля те.

Смит го поведе. Кал вървеше след него, а вцепененият му мозък още не можеше да схване онова, което бе преживял. Виждащите може и

да бяха победени, но все още си имаха по някой и друг номер – илюзията, която скриваше от погледа тази гора, беше издържала. А от другата страна имаше нова изненада – сезона. Въпреки че клоните на дърветата над него бяха голи, и стъпваше по мъха от миналото лято, във въздуха се носеше аромата на пролет, сякаш ледът сковал Острова на Духовете; открай докрай тук не можеше да проникне. Соковете изпълваха растенията, пъпките се издуваха, навсякъде клетките на живота се бяха отдали на сладките мъки на растежа. Внезапната мекота предизвика у него лека еуфория, но замръзналите му крайници още не бяха я усетили. Когато стигна на няколко метра от огъня почувства как тялото му губи сили и не може да се задържи. Протегна ръка да се подпре на едно от дърветата, но то отстъпи встрани – или поне така изглеждаше – и той политна напред.

Не падна на земята. Нечии ръце го подхванаха и Кал се отпусна в тях. Пренесоха го близо до огъня и внимателно го сложиха долу. Една ръка докосна бузата му и той обърна поглед от пламъците – видя Сузана коленичила до него, по лицето ѝ играеха светлините на огъня.

Изрече името ѝ – или поне се надяваше, че го е изрекъл. После изгуби съзнание.

2

И преди се беше случвало да затвори очи, докато тя е при него, и после да се събуди, а нея да я няма. Но не и този път. Сега тя го чакаше от другата страна на съня. Не само го чакаше, а го беше прегърнала и леко го люлееше. Пластовете дрехи, хартия и снимки, които бе навлякъл, бяха смъкнати и голото му тяло бе увито в одеяло.

– Намерих пътя до дома – каза той щом успя да накара езика си да проработи.

– Ходих на Чарийт Стрийт да те взема – рече Сузана, – но къщата я нямаше.

– Знам...

– И на Рю Стрийт също.

Кал кимна.

– Де Боно дойде да ме търси... – спря се, споменът го накара да замълчи. Дори огънят и ръцете ѝ около него не можаха да предотвратят потреперването при мисълта за мъглата, и онова, което тя се опитваше да скрие.

– ... Бич Божи ни преследваше.

– И Шадуел – добави тя.

– Да. Откъде знаеш?

Сузана му разказа за Светилището.

– И какво ще стане сега?

– Чакаме. Поддържаме магията, и чакаме. Сега всички сме тук. Само тебе не те намерихме.

– Вече ме намерихте – прошепна той.

Тя го прегърна още по-силно.

– И повече няма да се разделяме – рече Сузана. – Ще трябва само да се молим да ни подминат.

– Никакви молитви, моля – обади се някакъв глас зад Сузана. – Не искаме ангелите да ни чуят.

Кал проточи врат да види новодошлия. Бръчките по лицето бяха още по-дълбоки от преди, брадата по-прошарена, но това си беше лице-то на Лем, и неговата усмивка.

– Поете – Ло се наведе и прокара пръсти през косата на Кал, – едва не те загубихме.

– Няма начин – отвърна Кал с уморена усмивка. – Имаш ли още от плодовете?

Ло потупа джоба на самото си. Беше модерно и доста му отиваше.

– Тука са. А като говорим за това, този човек не е ли гладен?

– Винаги бих могъл да хапна.

– Има храна, винаги когато пожелаеш.

– Благодаря.

Лем щеше да си тръгне, но се обърна и запита, много сериозен:

– Ще ми помогнеш ли да ги засадим, Калхун? Като му дойде времето?

– Знаеш, че ще ти помогна.

– Ще се видим по-късно – кимна Лем и се отдалечи от светлия кръг край огъня.

– Изсъхнаха ли ми дрехите? – попита Кал. – Не мога да се разхождам наоколо в този вид.

– Ще видя дали мога да ти намеря нещо – отвърна Сузана.

Той седна, за да може тя да стане, но преди това тя го целуна по ус-тните. Не беше бегла целувка, докосването ѝ го стопли много повече от дузина огънове. Когато го остави, Кал трябваше да се увие с одеялото, за да скрие, че не само соковете на дърветата се бяха надигнали в тази нощ.

Имаше време да помисли докато беше сам. Въпреки че се беше озовал на косъм от смъртта вече трудно си спомняше болката, изпитал само преди малко. Дори бе възможно да си представи, че отвъд тази омагьосана гора не съществува друг свят, и че могат да останат тук завинаги и да правят магии. Но колкото и съблазнителна да беше тази мисъл, Кал знаеше, че да ѝ се отдаде дори за миг беше опасно. Ако след тази нощ Виждащите оживееха – ако по някакво чудо Уриел и неговият па-зач ги подминеха – тогава животът трябваше да бъде част от онази Страна на чудесата, която бе открил в пълното с чудеса бюро на Глук. Един свят, неделим.

Подремна малко и след това Сузана се върна с цяла колекция от дрехи, които сложи до него.

– Ще обиколя постовете – каза тя, – и после ще се видим.

Кал благодари за дрехите и започна да се облича. Това беше втора му кожа назаем през последните двадесет и четири часа, която се оказа – можеше да се предположи, предвид източника – по-чудата от всичко предложено от Глук. Несъвместимостта на стиловете го забавляваше: официална жилетка и протъркано кожено яке, различни чорапи и обувки от свинска кожа.

– Ето така трябва да се облича един поет – заяви Лемуел като се върна при Кал. – Като сляп крадец.

– Наричали са ме и с по-лоши думи – отвърна Кал. – Някой споме-на нещо за храна?

– Точно така – каза Лем и го поведе. Когато се отдалечиха от огъня и очите му свикнаха с полумрака, Кал забеляза, че навсякъде имаше Виждащи, седнали по клоните на дърветата или на земята, заобиколени от земните си притежания. Въпреки необикновените неща сред които бяха живели тези хора, сега те приличаха на най-обикновена тъпла бежанци – погледите им бяха мрачни и предпазливи, мълчаха. Наистина някои бяха решили да се възползват доколкото могат от тази евентуално последна нощ в живота си. Влюбени лежаха прегърнати, шепнеха си, целуваха се; някакъв певец лееше във въздуха весела песенчица, а три жени танцуваха – тишината между стъпките им бе толкова голяма, че те се губеха сред дърветата. Но повечето от бегълците бяха пасивни, бяха се заключили в себе си, за да не издадат страха си.

Ароматът на кафе посрещна Кал и Лем на една поляна където гореше друг огън, по-малък от оня, до който бе спал. Там се хранеха пет-шест от Виждащите. Кал не познаваше никой от тях.

– Това е Калхун Муни – обяви Лем. – Поет.

Някакъв мъж, седеше на стол, а една жена бръснеше внимателно главата му.

– Помня те от овощната градина. – рече той. – Ти си Кукувица.

– Да.

– Да не си дошъл да умреш с нас? – попита клекнало до огъня момиче, което си сипваше кафе. Забележката сигурно би била възприета като неуместна в повечето компании, но тук беше посрещната със смях.

– Ако се стигне до това – рече Кал.

– Не искаме да умираме на празен стомах – каза бръснатият. Когато бръснарката избърса последните остатъци от пяна по главата Кал разбра, че си беше пуснал коса за да скрие цветните ивици, които украсяваха черепа му, от погледите в Царството. Сега можеше пак да се перчи с тях.

– Имаме само хляб и кафе – каза Лем.

– Това ми стига – отвърна Кал.

– Видял си Бич Божи – обади се друг от компанията.

– Да.

– Трябва ли да говорим за това, Хеймъл? – рече момичето до огъня. Той не й обърна внимание.

– Как изглежда?

– Огромен – вдигна рамене Кал, надяваше се да се откажат от тази тема. Но не само Хеймъл искаше да разбере, всички – дори момичето, което възрази – очакваха повече подробности. – Има стотици очи... – продължи той. – Всъщност това е всичко, което видях.

– Може би бихме могли да го ослепим? – каза Хеймъл и дръпна от цигарата си.

– Как? – попита Лем.

– Старата Наука.

– Нямаме достатъчно енергия да поддържаме вече щита – намеси се жената, която се занимаваше с бръсненето. – Откъде ще намерим сили да се изправим срещу Бич Божи?

– Не разбирам това за Старата Наука – каза Кал и отпи от кафето, донесено от Лем.

– С нея вече е свършено, така или иначе – заключи бръснатият.

– Враговете ни я запазиха – напомни му Хеймъл. – Онази кучка Непорочна и нейният любовник – те я владееха.

– И онези, които направиха Стана – добави момичето.

– Те вече са мъртви – отбеляза Лем.

– Както и да е – рече Кал. – Не бихте могли да ослепите Бич Божи.

– Защо не? – попита Хеймъл.

– Има прекалено много очи.

Хеймъл се приближи към огъня и хвърли фасата си в средата.

– Значи, да ни вижда по-добре.

Пламъкът от фасата беше яркосин и Кал се зачуди какво ли пушеше оня. Хеймъл обърна гръб на огъня и изчезна между дърветата. След това настъпи мълчание.

– Ще ме извиниш ли, поете? – каза Лем. – Трябва да намеря дъщерите си.

– Разбира се.

Кал седна да довърши яденето си, облегнал гръб на едно дърво, загледал в хората, които идваха и си отиваха. Краткият сън премахна само част от умората, храната го отпусна отново. Сигурно щеше да заспи както седеше, но силното кафе отиде направо в мехура му, и трябваше да се облекчи. Стана да потърси някое уединено място зад храстите, но бързо се изгуби сред дърветата.

В един шубрак откри двойка танцуващи под звуците на нощна музика от малък транзистор – като влюбени останали на дансинга след като заведението е затворило, твърде погълнати един от друг, за да се разделят. По-нататък учеха дете да смята – сметалото представляваше наниз от плаващи светлини, които майка му бе създала от думи. Намери пусто място да се разтовари и тъкмо се мъчеше с копчетата на чуждия панталон, когато някой го хвана за ръката. Обърна се и видя до себе си Аполин Дюбоа. Беше облечена в черно, както винаги, но си беше сложила червило и грим, които не и отиваха. Дори да не беше видял почти празната бутилка водка в ръката ѝ, дъхът ѝ щеше да му подсказва, че бе изпила доста през тази нощ.

– Бих ти предложила малко – каза тя, – но само това ми остана.

– Не се тревожи.

– Аз? Аз никога не се тревожа. Всичко ще свърши зле, независимо дали се тревожа или не.

Доближи се още повече към него и огледа лицето му.

– Изглеждаш болен – заяви тя. – Кога за последен път си се бръснал?

Отвори уста да ѝ отговори, но в този момент стана нещо във въздуха около тях. Някаква тръпка премина през него, последвана от мрак. Аполин го пусна веднага, и същевременно изпусна бутилката с водка. Тя го удари по крака, но Кал успя за сдържи ругатнята, и беше благодарен за това. Всякакви звуци, музика и математика, бяха стихнали сред

дърветата. Не се чуваше нищо нито от храсталациите, нито от клоните. Гората изведнъж притихна като смъртно легло, сенките ставаха все поплътни. Кал протегна ръка и се хвана за един от стволите, боеше се да не изгуби ориентация. Като се огледа видя Аполин да се отдалечава, само напудреното ѝ лице се виждаше. После тя се обърна и също изчезна.

Не беше съвсем сам. Видя вдясно от него как някой излезе от прикритието на дърветата и затрупа бързо с пръст малкият огън, където майката и детето се занимаваха с уроците си. Те бяха още там – жената беше притиснала с ръка устата на чедото си, а то бе обърнало разширените си от ужас очи към лицето ѝ. Преди и последната светлина да загасне, Кал видя как устата на жената произнесе безмълвно някакъв въпрос, а мъжът в отговор посочи с палец през рамо. После сцената потъна в мрак.

Няколко мига Кал остана без да мърда. Смъртно усещаше, че край него бързо се движат хора – с определена цел, като че ли заемаха позицията за бой. Вместо да стои така, хванат за дървото като човек попаднал в наводнение, той реши да тръгне в посоката, към която бе махнал мъжа, и да разбере какво става. Протегна ръце да се ориентира по пътя между дърветата. Всяко негово движение предизвикваше неприятен звук: обувките скърцаха, ръцете му докоснаха ствола на дърво и парчета кора се посипаха с трополене като силен дъжд. Но отпред поне се виждаше някаква цел. Дърветата се разреждаха и между тях прозираше блясък на снега. Светлината го улесни и воден от нея стигна на десетина метра от края на гората. Вече знаеше къде е. Пред него беше полето, където бе видял да играе Новело, а към него се спускаше белия склон на Реймънтс Хил.

Опита се да иде по-наблизо, но някой сложи ръка на гърдите му и го спря, едно настойчиво лице до него му кимна да се връща назад. Някаква приклепнала фигура в шубрака където свършваха дърветата се обърна назад да го види и махна с ръка да го пуснат да мине. Чак когато се приближи на крачка от скривалището ѝ разбра, че това беше Сузана. Въпреки че бяха много близо до края на гората, и светлината на снега беше страшно силна, трудно я виждаше. Около нея като воал се беше обвила магия, засилваше се при издишването ѝ, и отслабваше при вдишване. Вниманието ѝ отново бе насочено към полето и хълма зад него. Снегът продължаваше да вали непрестанно – като че ли бе заличил следите му, макар че може би не без чужда помощ.

– Тук е – прошепна тя без да гледа към него.

Кал огледа пейзажа пред себе си. Не се виждаше нищо, освен

хълма и снега.

– Не виждам... – започна той, но тя го спря с едно докосване и кимна към малките дървета в края на гората.

– Тя го вижда.

Взря се във фиданките и забеляза, че са от плът и кръв. На самия край стоеше малко момиче, беше протегнало ръце и се държеше за клонките вляво и вдясно.

Някой излезе от полумрака и застана до Сузана.

– Близко ли е? – попита той.

Кал позна гласа, макар че човекът беше много променен.

– Нимрод?

Златистите очи погледнаха към Кал, без да го познаят, после се обърнаха, но пак се върнаха към него – този път го позна. Аполин е права, помисли си Кал, сигурно изглеждам зле. Нимрод протегна ръка пред Сузана и стисна здраво неговата. Когато ръцете им се разделиха момичето отпред възкликна съвсем тихо, и въпросът на Нимрод – „Близко ли е?“ – получи отговор.

Шадуел и Хобарт се бяха появили на върха на хълма. Въпреки че небето зад тях беше тъмно, силуетите им изглеждаха още по-тъмни на фона му, никога не би могъл да ги сбърка.

– Намериха ни – въздъхна Нимрод.

– Още не – рече Сузана.

Тя се изправи съвсем бавно и сякаш това беше сигнал – тръпка като предишната, която бе накарала гората да притихне – премина между дърветата. Въздухът като че ли притъмня още повече.

– Засилват щита – прошепна Нимрод.

На Кал му се щеше да играе някаква полезна роля във всичко това, но можеше само да наблюдава хълма и да се надява врага да обърне гръб и да иде да търси някъде другаде. Обаче познаваше Шадуел твърде отдавна, за да повярва, че това е възможно, и не се изненада когато Търговецът тръгна надолу по склона към полето. Врагът беше упорит. Беше дошъл да предаде дара на Смъртта, за който спомена на Чарийт Стрийт, и нямаше да бъде удовлетворен докато не го направи.

Хобарт, или силата в него, се бавеше на билото на хълма, откъдето можеше по-добре да огледа терена. Дори от това разстояние се виждаше как плътта на лицето му проблисва и потъмнява като жаравата разпалвана от силен вятър.

Кал погледна назад. Виждащите едва се забелязваха, застанали на равни разстояния между дърветата, съсредоточени върху магията, която

стоеше между тях и смъртта. Удвоената ѝ сила беше достатъчна да заблуди погледа му, независимо че беше от вътрешната страна. За момент мракът в гората се разрези и му се стори, че вижда през него чак до снега от другата страна.

Погледна отново към Шадуел, който беше стигнал в подножието и оглеждаше пейзажа пред себе си. Чак сега, като го видя ясно, мислите на Кал се върнаха към сакото, което Шадуел беше изгубил или захвърлил, и което той също бе изоставил по време на пътуването. То беше някъде там в полето зад Реймънтс Хил, където замръзналите му пръсти го бяха изпуснали. И когато Шадуел тръгна към гората, Кал се изправи и прошепна:

– ...сакото...

Сузана беше до него, но думите ѝ едва се чуха:

– Какво сакото?

Шадуел беше спрял пак и се взираше в снега. Дали не се виждаха някакви остатъци от стъпките на Кал и Новело?

– Знаеш ли къде е сакото? – питаше Сузана.

– Да. От другата страна на хълма.

Търговецът отново бе вдигнал поглед и гледаше втренчено пред себе си. Дори отдалече беше ясно, че на лицето му бе изписано учудване, дори подозрение. Илюзията очевидно издържаше, но докога? На хълма Уриел проговори и снежният вятър понесе думите:

– Надушвам ги.

Шадуел кимна, извади кутия цигари от джоба си и запали една скрит зад ревера на палтото. После отново впери поглед пред себе си. От студа ли примижа, или виждаше някакъв призрак на фона на блестящия сняг?

– След малко ще отслабнем – рече Сузана. – Ако не ни помогне нещо.

– Сакото? – попита Кал.

– Някога то имаше сила – отвърна тя. – Може би още има. Можеш ли да го намериш?

– Не зная.

– Такъв отговор не ни трябва.

– Да. Мога да го намеря.

Тя погледна назад към хълма. Шадуел беше решил да се върне при Уриел и отново се изкачваше нагоре. Ангелът бе отпуснал тялото на Хобарт да седне в снега и зяпаше облаците.

– Идвам с тебе – обади се Нимрод.

– Ще ни видят отгоре.

– Ще заобиколим. Ще излезем отзад – той погледна към Сузана. – Да?

– Да – съгласи се тя. – Вървете, докато все още има време.

Той тръгна забързан, Кал след него, провираха се между дърветата и Виждащите сред тях. Напрежението от поддържането на щита срещу погледа на човека и Ангела беше вземаше своите жертви: неколцина бяха припаднали, други едва се крепяха.

Чувството за ориентация на Нимрод беше безпогрешно – излязоха от другата страна на гората и се хвърлиха веднага по очи в снега. Дълбочината му беше в тяхна полза, практически можеха да прокопаят тунел в него и доколкото могат да се скрият от хълма зад преспите. Снегът обаче не можеше да ги прикрива през цялото време, имаше открити пространства, които трябваше да пресекат, ако не искаха маршрутът им да бъде толкова заобиколен, че да не успеят да стигнат до целта си преди разсъмване. Вятърът навяваше пред себе си пластове сняг, но между тях хълмът се виждаше ясно и онези на върха – ако погледнеха надолу – можеха лесно да ги видят. Успяха да уловят ритъма на вятъра и лягаха щом той стихнеше, после хукваха при следващия порив. Така успяха да стигнат на тридесетина метра встрани от хълма и вече им се струваше, че са минали най-опасната част от маршрута, когато изведнъж вятърът спря и Кал чу в тишината тържествувания глас на Шадуел:

– Ей вие! – сочеше той надолу към тях. – Виждам ви!

Направи няколко крачки надолу, после се върна да предупреди Уриел, който продължаваше да гледа към небето.

– Бягай! – изкрещя Кал на Нимрод, и без повече да се крият двамата заораха през снега. Кал тичаше напред и търсеше онова, което бе загубил. Погледна за миг към върха и видя, че Шадуел бе вдигнал Хобарт. Беше съвсем гол – безразличен към вилицата – тялото му бе почерняло от огъня и дима. Кал знаеше, че всеки момент същият този огън щеше да застигне Нимрод и него.

Затича се отново, очаквайки пламъците всеки миг. Направи с мъка три крачки, но все още нищо. После четири, и пет, шест, седем. Отмъстителният пламък все още не идваше.

Озадачен, погледна отново към хълма. Шадуел още беше на върха и призоваваше Ангела; да извърши пъкленото си дело. Но в пролуката между два порива на вятъра Кал видя, че Уриел бе зает с друго, което го отвлечаше от ролята му на екзекутор.

Затича се отново. Разбра, че двамата с Нимрод са получили още

един безценен шанс да живеят, но не можеше да спре плача си след като видя Сузана да се изкачва по хълма срещу втрещения поглед на Ангела.

III. НА ХЪЛМА

1

Сузана нямаше никакъв план. Но докато наблюдаваше как Нимрод и Кал пълзят към хълма стана съвсем ясно, че ако нещо не отклони вниманието, щяха да ги забележат и да ги убият. Нямаше намерение да търси доброволци. Ако някой щеше да отклони огъня на Ангела, това определено трябваше да бъде тя: в края на краищата, тя и Хобарт бяха играли тази игра на Дракони; и преди, или някакъв неин вариант.

Вместо да излезе направо през щита и така да насочи Шадуел към целта, тя се промъкна между дърветата и отстрани, после от една преспа на друга, докато се отдалечи от гората. Едва тогава се изправи пред погледа на Дракона.

Ако беше по-бърза, можеше да попречи на Шадуел и той изобщо да не забележи Кал и Нимрод, но сега чу обвинителния му вик няколко секунди преди да се разкрие. Двадесет секунди по-късно Шадуел би могъл да задейства Хобарт и скритата в него смърт. Но когато Търговецът се върна на хълма очите на Хобарт вече бяха приковани в нея и нищо не беше в състояние да отмести погледа му.

Преди да се покаже тя бе наблюдавала внимателно двете фигури на върха за да се опита да разбере отношенията помежду им. Поведението им обаче – и особено това на Уриел – я смути. Несъмнено Бич Божи имаше не по-малко желание за преследване от Шадуел но изглеждаше съвсем отвлечен от онова, което предстоеше, загледан в небето като хипнотизиран. Само веднъж нещо го накара да покаже огъня си, когато – без очевидна причина – тялото на човека, което заемаше, изведнъж избухна и пламъците го обгърнаха като в пашкул, изгориха дрехите и опърлиха кожата му. Той не помръдна докато огънят вършеше работата си. Стоеше сред кладата като мъченик и гледаше пустия пейзаж докато пак така – без видима причина – огънят изгасна.

Сега, като се изкачваше да се срещне с него, видя колко изранено беше тялото на Хобарт. Пламъците, които го обгърнаха, бяха само последната от безбройните атаки понесени от плътта му. Имаше няколко рани, дупките бяха затворени грубо, ръцете ужасно осакатени, лицето

едва се разпознаваше – косата и веждите бяха изгорени. Но като видя как втрещено я гледат очите от покритото с мехури лице първоначалното ѝ впечатление се затвърди: той, а може би и силата в него, бяха някак си хипнотизирани. Не личеше по нищо, че изпитва болка от раните си, нито срам, че стои гол пред нея – той не беше славната жертва от сънищата си, а злощастен стълб, вонящ на смърт и печено месо.

Пред този безизразен поглед страхът, отпъждан досега поради необходимостта, започна да се надига в нея. Възможно ли беше да проникне през този транс до Хобарт, с когото бе споделила част от онази история за Девицата, Рицаря и Дракона? Ако успееше, може би щеше да оцелее след сблъсъка, или поне да отклони врага достатъчно дълго, за да могат Виждащите да подготвят нова защита.

Шадуел вече я беше видял. В сравнение с Хобарт той изглеждаше определено по-схватлив, но по лицето му беше изписано друго. Чертите които някога скриваха толкова много, сега бяха като на безумец, и пресорената му любезност беше по-скоро жалка, отколкото иронична.

– Я виж, я виж. И откъде се появи ти?

Беше пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, за да ги топли, и не ги извади. Не се и опита да я хване, или дори да се приближи към нея. Вероятно знаеше, че тя не може да избяга жива от върха.

– Дойдох да видя Хобарт – отвърна Сузана.

– Боя се, че той не е тук – каза Шадуел.

– Лъжец.

Очите на Хобарт все така бяха приковани върху нея. Имаше ли някаква реакция, или така ѝ е стори?

– Казвам ти истината – възрази Шадуел. – Хобарт го няма. Това нещо... то е просто обвивка. Знаеш какво има вътре. И то не е Хобарт.

– Жалко – тя продължи играта на възпитан разговор, даваше ѝ време да мисли.

– Не е голяма загуба – рече Шадуел.

– Имахме да довършваме някои неща.

– Ти и Хобарт?

– Ами да – гледаше право в обгорения мъж, докато говореше. – Надявах се, че си спомня за мене.

При тези думи главата на Хобарт се наведе леко, после пак се вдигна – някакво примитивно кимване.

– Наистина си спомняш – каза Сузана.

Очите не се откъсваха от нея нито за миг.

– Ти Дракона ли си...

– Млъквай – прекъсна я Шадуел.

– Или Рицаря?

– Казах ти да мълчиш! – Направи крачка към нея, но преди да успее да се приближи достатъчно Хобарт вдигна ръка и постави обгореното чуканче на гърдите му. Търговецът отскочи назад.

Изплашен е, помисли си Сузана. Петното на страха, което виждаше около главата му само потвърди онова, което лицето вече беше издало. Тук имаше повече сили, отколкото той можеше да контролира, и се страхуваше. Но не беше толкова смирен, че да мълчи.

– Изгори я – обърна се той към Хобарт. – Накарай я да ни каже къде са.

Стомахът ѝ се сгърчи. Не беше взела предвид тази възможност, че могат да я измъчат, за да я накарат да ги издаде. Но беше твърде късно за бягство. Освен това, Хобарт не показваше с нищо, че ще се подчини на нареждането на Шадуел. Той просто я гледаше като Рицаря в книгата: ранено същество в края на историята. И тя на свой ред се почувства като тогава – изплашена, и същевременно силна. Тялото пред нея беше приемник на една унищожителна сила, но само да можеше да проникне в него – съвсем, съвсем нежно – и да поговори с Хобарт, чието скрито сърце познаваше, може би, просто може би, би могла да го убеди да застане на нейна страна срещу Бич Божи. Драконите си имаха слабости, може би Ангелите също. Можеше ли да го накара да подложи врата си като тогава?

– Аз... те помня – пророни той.

Гласът беше несигурен, изпълнен с болка, но ясно беше, че е на Хобарт, а не на обитателя му. Сузана погледна за миг встрани към Шадуел, който наблюдаваше тази среща озадачен, после отново към Хобарт, и видя как нещо проблясва в незатворените рани на тялото му. Инстинктът ѝ подсказваше да отстъпи, но той я спря.

– Недей – рече той. – Недей... ме оставя. Той няма да те нарани.

– Имаш предвид Дракона?

– Да. Снегът го забави. Той си мисли, че е сред пясъците. Сам.

Сега вече бездействието на Бич Божи имаше някакво неясно обяснение. Застанал на върха на хълма, той оглеждаше снежната пустош и беше изгубил представа за настоящето. Беше отново в празнотата, където бе живял хилядолетия, където очакваше нови нареждания от своя Създател. Шадуел не беше този Създател. Той беше прах, човешки прах. Бич Божи вече не го чуваше.

Но той познаваше мирозмата на Виждащите. Беше показал това с

воя си от същото това място. И когато магиите не издържат, и това трябваше да стане скоро, пустошта нямаше да му попречи да изпълни дълга си. Като ги види щеше да направи онова, което бе дошъл да направи, не заради Шадуел, а заради себе си. Сузана трябваше да действа бързо.

– Помниш ли книгата? – попита тя Хобарт.

Известно време той не отговори. Пещта в тялото му отново просветна. Сузана започна да се страхува, че успокоителните му думи са били не на място и тези двама пазители на закона са дотолкова част един от друг, че прекъсването на транса на единия е предупредило другия.

– Каж ми... – настоя тя. – Книгата...

– О, да – отвърна той, и това признание разпали светлината. – Бяхме там... сред дърветата. Ти, и аз, и...

Спря да говори и отпуснатото му лице изведнъж се сгърчи в паника. Пламъците се надигнаха към отворените рани. С крайчеца на окоото си тя забеляза как Шадуел бавно отстъпва като от бомба със закъснител. Съзнанието ѝ се спусна да търси някаква тактика да го забави, но не можеше да измисли нищо.

Хобарт вдигна ръце пред лицето си и от този жест тя разбра как са били унищожени. Беше се опитал и преди да попречи на огъня на Бич Божи, и беше заплатил за това с плътта си.

– Изгори я – прошепна Шадуел.

И огънят започна да излиза. Не се появи изведнъж, както бе очаквала, а потече от раните му, от носа, устата, през члена и порите. Течеше на огнени струйки, по които пробягваха стрелите на намеренията на Ангела, все още бавен, но все по-силен. Беше изгубила надпреварата.

Хобарт обаче не беше напълно победен. Той направи един последен, галантен опит да изкаже мисълта си. Тракането на челюстите престана, успя да отвори устата си. Но преди да изрече и дума, Бич Божи запали слюнката му. Огънят облиза лицето и фигурите зад него се видяха по-ясно. През пламъците Сузана видя очите на Хобарт, все още насочени към нея, и когато погледите им се срещнаха той отметна глава назад.

Тя познаваше отдавна този жест. Хобарт подлагаше врата си.

„Убий ме и да свършваме“, беше казал Драконът.

Сега Хобарт молеше за същата милост, по единствения възможен начин.

Убий ме и да свършваме.

В книгата тя се бе поколебала и беше пропуснала възможността да срази врага си. Този път нямаше да сгреша.

Менструумът беше нейното оръжие, и както винаги знаеше

намеренията ѝ по-добре от нея. Още докато мислите ѝ оформяха представата за убийство той излетя от нея, прекоси разстоянието между нея и Хобарт като светкавица и го сграбчи.

Той беше подложил врата си, но менструумът не се впи в гърлото, а в сърцето. Сузана усети как горещината от тялото полетя по реката на менструума към главата ѝ, а с нея и ритъмът на живота му. Сърцето туптеше в хватката ѝ, тя го стисна здраво без да усети ни най-малка вина. Той искаше смъртта, и тя можеше да я даде: размяната беше справедлива.

Хобарт потрепери. Но сърцето му, въпреки всичките грехове, беше смело, и продължаваше да тупти.

Навсякъде около него изригваше огън. От очите, от ануса, през порите. Сузана усети миризмата на опърлената си коса. Между двамата бликна пара – снегът се топеше и кипеше. Геометричните форми вече поемаха контрола върху огъня, оформяха го, насочваха го. Всеки миг щеше да се стовари върху нея.

Тя стисна сърцето още по-силно, усети как се издува от натиска. Все още биеше, все още биеше.

Тъкмо когато си мислеше, че няма да успее, мускулът се предаде и спря.

Някъде вътре в Хобарт се надигна звук, който нито дробовете, нито устата му не можеха да издадат. Но тя го чу ясно, и Шадуел също – отчасти ридание, отчасти въздишка. Това беше последната му дума. Тялото, в което все още бяха впити пръстите на мисълта ѝ, беше мъртво преди да заглъхне звука.

Сузана започна да връща менструума назад, но Бич Божи го хвана за опашката и ехото от пустинята достигна до нея по потока. Усети неговото умопомрачение, и болката, преди да успее да изтръгне смъртоносната си сила обратно.

За миг настъпи затишие. Парата продължаваше да се вдига, снегът все така валеше. После някогашният Рицар; и Дракон; Хобарт падна мъртъв в краката ѝ.

– Какво направи? – не можеше да повярва Шадуел.

Не беше съвсем сигурна. Уби Хобарт, определено. Но освен това? Трупът паднал по очи пред нея, не показваше с нищо, че в него има някой, огньовете в него изведнъж угаснаха. Нима смъртта на Хобарт беше прогонила Уриел от човека, или той просто изчакваше?

– Ти го уби – рече Шадуел.

– Да.

– Как? Господи... как?

Сузана се готвеше да се съпротивлява, ако я нападне, но в погледа му нямаше намерение за убийство, а отвращение.

– Ти си една от магьосниците, нали? Ти си тук с тях.

– Бях – отвърна тя. – Но те си отидоха, Шадуел. Ти изпусна шанса си.

– Можеш да ме излъжеш с твоите заблуди – гласът му издаваше престорената наивност. – Но аз съм просто човек. Но не можеш да се скриеш от Ангела.

– Прав си. Страхувам се. Също като тебе.

– Страхуваш се?

– Сега той няма къде да се скрие – напомни му тя и погледна към трупа на Хобарт. – Няма ли да му потрябва някой? Или аз, или ти, а аз съм проядена от магии. Ти си чист.

За частица от секундата фасадата му падна и думите ѝ се потвърдиха, дори многократно. Той беше не само изплашен, беше ужасен.

– Той няма да ме докосне – възрази Шадуел със стиснато гърло. – Аз го събудих. Той ми дължи живота си.

– Мислиш ли, че му пука? Не сме ли всички просто храна за нещо като него?

Пред този въпрос престореното му безразличие не издържа. Шадуел започна да облизва устните си, първо горната, после долната, отново и отново.

– Не искаш да умреш, нали? – попита тя. – Или поне не така.

Този път неговият поглед се насочи към тялото на земята.

– Няма да посмее – рече той. Но гласът му беше тих, сякаш се боеше да не го чуе.

– Помогни ми – продължи тя. – Заедно може би ще успеем да го контролираме.

– Невъзможно е – отвърна Шадуел.

При тези думи тялото в топлата кал между тях избухна в бели пламъци. Този път огънят на Уриел нямаше какво да погълне освен мускули и кости, Хобарт беше съвсем гол. Кожата се пръсна, кръвта кипеше на стотици места. Сузана отстъпи назад да избегне горещият дъжд и попадна в ръцете на Шадуел. Той я сграбчи и изпречи тялото ѝ между себе си и огъня.

Но Бич Божи вече беше напуснал Хобарт и се беше наместил в хълма. Замята се разтресе, под краката им се надигна грохот от смилането на скали и почва.

Каквото и да беше намислил Уриел под земята, Сузана искаше да избяга от него докато имаше време, но Шадуел още я държеше, и колкото и да искаше да го поразии с менструума, той беше останал единствения ѝ съюзник. Той беше събудил звяра, той беше негов спътник. Ако някой изобщо знаеше слабостите му, това беше именно той.

Грохотът в земята е издигна до кресчендо, и целият хълм се наклони. Сузана чу как Шадуел извика, после падна повличайки я със себе си. Може би това че я държеше спаси живота ѝ, защото докато се търкаляха надолу по склона върхът на Реймънтс Хил; изригна.

Скали и замръзнала почва се понесоха към небето, след това се посипаха по главите им. Нямаше време да се прикрие. Все още плюеше снега от устата си когато нещо я удари по врата. Опита се да запази съзнание, но не успя, и потъна в нощта зад очите си.

2

Шадуел все още беше до нея когато се съвзе, стискаше я така здраво, че ръката ѝ беше изтръпнала от лакътя до върха на пръстите. Отначало си помисли, че ударът е засегнал зрението ѝ, но светът около тях беше скрит в мъгла – студена, лепкава мъгла, която като че ли бе покрила целия хълм. Шадуел я гледаше през мъглата, а очите му приличаха на два процепа в изцапаното му лице.

– Жива си... – рече той.

– Откога сме тук?

– Минута-две.

– Къде е Бич Божи?

Шадуел поклати глава:

– Той вече е изгубил разсъдъка си. Хобарт беше прав. Не знае къде е. Трябва да ми помогнеш...

– И ти затова остана.

– ...иначе никой от нас няма да се измъкне жив от тук.

– И как? – попита тя.

Той се усмихна – тънка, крива усмивка.

– Успокой го.

– Пак те питам: как?

– Дай му каквото иска. Дай му магьосниците.

Тя се изсмя в лицето му.

– Опитай нещо друго.

– Това е единствената възможност. Като ги получи, ще бъде доволен. Ще ни остави на мира.

– Нищо няма да му дам.

Шадуел я стисна още по-силно. Пропълзля през мръсотията и седна до нея.

– Той ще ги намери, така или иначе, рано или късно – почти се беше разплакал. – Няма никакъв шанс да оцелеят. Но ние можем. Само да накараме копелетата да се покажат. Като ги хване, ние повече няма да му трябваме. Ще бъде удовлетворен. – Лицето му беше само на няколко сантиметра от нейното, можеше да види отблизо всеки тик и сълза по него. – Зная, че ме мразиш. Заслужавам го. Така че не го прави заради мене, направи го заради себе си. Мога да ти се отплатя. – Тя го изгледа едва ли не със страхопочитание – дори сега Търговецът беше в състояние да се пазари. – Скътал съм някои неща. Цяло състояние. Кажи цената си. Всичко е твое. Каквото поискаш. Свободно, гратис и...

Той млъкна.

– Мили Боже.

Някъде в мъглата нещо започна да вие: засилващ се вой, който той познаваше, и от който се страхуваше. Изглежда реши, че няма смисъл да се надява тя да му помогне, защото я пусна и се изправи. Мъглата беше еднакво гъста от всички страни, необходими му бяха няколко секунди, за да избере път за бягство. Но след като го избра, хукна препъвайки се, а воят – това можеше да бъде само Уриел – разтресе хълма.

Сузана стана. От мъглата и болката в главата ѝ всичко наоколо се завъртя. Земята беше толкова обгорена, че не можеше да се каже къде е склонът на хълма, и нямаше представа как да се върне в гората. Можеше само да бяга, колкото може по-бързо, надалеч от воя. По врата ѝ течеше кръв. На два пъти падна, на два пъти тялото ѝ се допря до земята, която изглеждаше готова да се отвори под нея.

Едва се държеше когато пред нея в мъглата се появи някаква фигура и извика името ѝ. Беше Хеймъл.

– Тук съм – извика тя в отговор през воя на Бич Божи. Той се озова мигновено при нея и я поведе през несигурната земя обратно към гората.

3

Късметът беше на страната на Шадуел. След като веднъж се

отдалечи от самия хълм мъглата се разрези и той разбра, че по инстинкт или случайно беше избрал най-подходящата посока. Пътят не беше далече, щеше да се измъкне по него преди Ангелът да свърши работата си на хълма. Щеше да избяга на някое сигурно място от другата страна на земното кълбо, където ще може да ближе раните си и да разкара целия този ужас от главата си.

Осмели се да погледне през рамо. Щастливото му бягство вече го беше отдалечило доста от мястото на опустошението. Единственият знак за присъствието на Ангела беше мъглата, а тя все още обгръщаше хълма. Той беше в безопасност.

Като видя живия плет, който ограждаше пътя, забави крачка. Сега трябваше само да върви покрай него, докато намери някаква врата. Снегът продължаваше да вали, но бързането го беше сгорещило, по гърба и гърдите му течеше пот. Но още докато разкопчаваше палтото си разбра, че топлината не идваше от него. Снегът под краката му се превръщаше в киша, земята излъчваше горещина и с нея като във внезапна пролет изникнаха кълнове, които пропълъзяха към лицето му. Когато разцъфнаха, той разбра колко голяма бе грешката му. Тези цветя вместо сокове имаха огън, и в сърцата им бяха очите на Уриел, безбройните очи на Уриел.

Не можеше да върви нито напред, нито назад, обграждаха го отвсякъде. За свой ужас чу гласа на Ангела; в главата си, така както го беше чул за пръв път в Руб ал Хали.

Смея ли?

– рече той, присмивайки се хвалбите му пред Сузана.

СМЕЯ ЛИ?

И се нахвърли върху него.

В един миг той беше самият себе си. Един човек, със своя история.

В следващия се оказа притиснат към капака на скърцащия си череп – Ангелът от Райската градина; предяви правата си.

Последното му действие като човек с тяло, което можеше да нарече свое, беше писък.

4

– Шадуел – рече Сузана.

– Няма време да се радваме – отбеляза мрачно Хеймъл. – Трябва да се върнем преди да тръгнат.

– Да тръгнат? Не, не трябва да правим това. Бич Божи е още тук. В хълма е.

– Нямаме избор – отвърна Хеймъл. – Магиите са почти изтощени. Виждаш ли?

Вече бяха на няколко метра от дърветата, и във въздуха наистина се носеше нещо като дим – загатване за онова, което се криеше зад щита.

– Не останаха сили – рече Хеймъл.

– Някакъв знак от Кал? Или Нимрод?

Той поклати леко глава с презрение. Избягали са, говореше погледът му, и не си заслужава да терзаеш за тях.

Сузана погледна обратно към хълма с надеждата за нещо, което да го опровергае, но нямаше никакво движение. Мъглата още висеше на върха, преобърнатата земя около нея беше неподвижна.

– Идваш ли? – попита той.

Тя го последва, главата ѝ бучеше. Първата крачка беше през сняг, при втората се озова в храстите. Някъде в дълбините на скривалището неутешимо плачеше дете.

– Виж дали не можеш да я накараш да замълчи, Хеймъл – помоли го тя. – Но внимателно.

– Тръгваме ли, или не?

– Да – съгласи се Сузана. – Налага се. Само че първо искам да се върне Кал.

– Няма време – настоя Хеймъл.

– Добре. Чух те. Ще тръгваме. – Той изсумтя и обърна гръб. – Хеймъл?

– Какво?

– Благодаря ти, че дойде за мене.

– Искам да се махна от тук – отвърна просто той и тръгна да търси плаещото дете. Остави я да се върне на наблюдателния пост, откъдето хълмът се виждаше най-добре.

Там пазеха неколцина от Виждащите.

– Нещо? – попита тя един от тях.

Не беше необходимо да отговаря. Някакъв шепот сред тях привлече вниманието ѝ към хълма.

Мъглата се движеше. Сякаш нещо вътре в нея беше поело огромен дъх – облакът се сви, ставаше все по-малък и по-малък, докато накрая се появи силата, която го обитаваше.

Уриел беше намерил Търговеца. Въпреки че в калта на Реймънтс Хил; стоеше тялото на Шадуел, в очите му гореше светлината на

серафима. Начинът, по който оглеждаше внимателно полето, не оставяше никакво съмнение, че онова което бе отвлякло вниманието му и го беше укротило, вече беше отминало. Ангелът вече не беше изгубен сред спомените за пустинята. Знаеше къде е, и защо.

– Трябва да тръгваме! – каза Сузана. – Първо децата.

Заповедта едва не закъсня. Още докато съобщението се носеше сред дърветата и бегълците се втурнаха да се спасяват, Уриел насочи убийствения си поглед към полето по Реймънтс Хил; и снегът се запали.

IV. СИМЕТРИЯ

1

Когато двамата с Нимрод стигнаха в полето зад хълма, от маршрута, който Кал бе описал, не бе останала и следа – виелицата беше заличила всичко. Можеха само да предполагат откъде би могъл да мине, и да ровят наоколо с надеждата да се натъкнат на изгубения пакет. Но беше почти безнадеждно. Пътят му към хълма съвсем не беше прав – умората го беше накарала да се връща и криволичи като пиян, а след това вятърът беше разместил преспите така, че на някои места бяха достатъчно дълбоки за да покрият изправен човек.

Навяваният сняг през повечето време закриваше върха на хълма и Кал можеше само да се досеща какво става там горе. Какъв ли шанс имаше някой да оцелее срещу Шадуел и Бич Божи? Вероятно малък, или никакъв. Но Сузана го беше измъкнала жив от Спиралата, нали така? Въпреки всичко. Мисълта за нея на хълма, където отклоняваше смъртоносния поглед на Уриел, го накара да рови с още по-голямо усърдие, без в действителност да вярва, че имат някакъв проклет шанс да намерят сакото.

Заниманието им постепенно ги раздалечи един от друг, докато Кал вече не можеше да вижда другаря си през булото на снега. В един момент обаче го чу да вика тревожно, и като се обърна видя някаква сияние да примигва в пустинята зад него. Нещо гореше на хълма. Тръгна назад към него, но разумът надделя над героизма. Ако Сузана е жива, значи е жива. Ако е мъртва, жертвата ѝ щеше да бъде напразна, ако се откаже от търсенето.

Започна отново, отказвайки се от всякаква систематичност. Хълмът затрещя и когато грохотът достигна връхната си точка земята изригна.

Този път Кал не се обърна, не се опита да открие в мъглата нещо от любимата – само копаеше и копаеше, превръщайки мъката си в енергия за работа.

В бързината едва не изгуби съкровището като го намери. Ръцете му почти заровиха хартията, която мярна за миг, преди замъгленият му мозък да осъзнае какво е. Като разбра, започна да рови като териер, извърляше купища сняг зад себе си, не смееше да повярва, че е намерил пакета. Докато копаеше вятърът довя до слуха му някакъв глас, после пак се изгуби, вик за помощ някъде в пустошта. Не беше Нимрод, затова той продължи да рови. Гласът се чу отново. Кал вдигна поглед и примижа срещу вятъра. Като че ли някой се мъчеше да пробие през снега към него. Също като гласа, видението се появи и пак изчезна.

Пакетът също му се изплъзваше. Но както си мислеше, че е сбъркал, и няма да намери нищо, замръзналите му пръсти се натъкнаха на него. Като го измъкна от прясната, хартията станала почти на каша, се разкъса, и съдържанието на пакета се изсипа в снега. Кутия пури, някакви дрънкулки, и сакото. Кал го вдигна. В дома на Глук то изглеждаше с нищо незабележимо, сега още повече. Надяваше се някой в гората да знае как да освободи силата му, защото той определено не знаеше.

Огледа се за Нимрод да му каже новината, и видя два силуета да се търтят към него – единият крепеше другия. Този, който крепеше, беше Нимрод. Човекът на когото помагаше – вероятно същият, който Кал бе чул и зърнал – беше така опакован в дебели дрехи, че бе неузнаваем. Нимрод обаче бе видял плячката, която Кал вдигна, за да му я покаже, и прикани човека да ускори крачка, крещейки нещо към Кал докато се приближаваше. Вятърът отнасяше думите му, но като стигна по-близо, Нимрод извика отново:

– Това твой приятел ли е?

Мъжът, когото почти носеше, вдигна покритото си със сняг лице и се опита да развърже шала, омотан около брадата му. Но преди да успее да го свали Кал се обади:

– Върджил?!

Шалът падна и Глук го изгледа с някаква смесица от срам и тържествуване.

– Прости ми – рече той. – Трябваше да бъда тук. Трябваше да видя.

– Ако има нещо останало за виждане – извика Нимрод през воя на вятъра. Кал погледна назад към Реймънтс Хил. Между поривите на вятъра се виждаше ясно, че върхът на хълма бе изцяло отнесен. Над него се издигаше стълб дим, осветен отдолу от пламъци.

– Гората... – промълви той. Забравил и Нимрод, и Глук, Кал заора обратно през снега към хълма и каквото бе останало зад него.

2

В атаката на Бич Божи нямаше нищо случайно. Унищожаваше систематично полето и околността, знаеше, че рано или късно погледът му ще открие съществата, чиято близост надушваше. Сред дърветата отстъплението се извършваше организирано – децата, придружавани от пазители или родители, се оттегляха към задната част на гората и после на открито. Останалите почти не се движеха, а останаха на постове си, поддържайки скривалището непокътнато. Сузана не беше сигурна дали това беше предизвикателство или фатализъм, може би по малко и от двете. Но колкото и да се мъчеха, запасите им от магии бяха почти изчерпани. Беше въпрос по-скоро на секунди, отколкото минути, преди погледът на Уриел-в-Шадуел да достигне до дърветата. А когато това станеше, гората щеше да се запали, невидима или не.

Хеймъл застана до Сузана, докато тя наблюдаваше приближаването на Ангела.

– Идваш ли? – попита той.

– След малко.

– Сега или никога.

Тогава може би никога. Беше така смаяна от страхотната енергия, отприщена пред нея, че не можеше да отвърне удивения си поглед. Учудваше я, че сила от такава величина трябваше да се използва за гадни убийства. Нещо не беше наред в тази реалност, която бе допуснала това, а не предлагаше никакво средство против него, нито надежда за някакво средство.

– Трябва да вървим – подкани я Хеймъл.

– Тогава върви – отвърна тя.

В очите ѝ се надигнаха сълзи. Тя се ядоса, че ѝ пречат да вижда. Но с тях усети как се надига и менструумът – не за да я защити, но да бъде с нея до края, да ѝ даде своята малка радост.

Ангелът вдигна поглед. Тя чу как Хеймъл извика. Дърветата вдясно от нея избухнаха в пламъци.

Щитът се пропука и от дълбините на гората се понесоха викове.

– Пръскайте се! – изкрещя някой.

Бич Божи чу плячката си и накара лицето на Шадуел да се усмихне

– усмивка, с която да свърши света. Светлината в издутото тяло се усили – Уриел събираше последния огън, за да унищожи магиите завинаги.

Миг преди да изригне, един глас извика:

– Шадуел!

Извика името на Търговеца, но се обърна Уриел, гибелният му взор бе спрял за миг.

Сузана отвърна поглед от Бич Божи и погледна по посока на гласа.

Беше Кал. Вървеше през димящата земя, която някога бе снежно поле в подножието на хълма, вървеше право към врага.

Като го видя тя не се поколеба да напусне прикритието. Промъкна се между крайните дървета и излезе на открито. Не беше сама. Въпреки че не откъсваше очи от Кал нито за миг, чуваше шепота и стъпките край себе си – Виждащите се появяваха от скривалището – жест на солидарност пред лицето на смъртта, който дълбоко я развълнува. Накрая, появата им тук означаваше – ние сме заедно, Кукувици; и Виждащи, части от една и съща история.

Но това не попречи на един ужасен глас, тя позна, че това бе Аполин, да се обади:

– Да не си е изгубил шибания акъл?

докато Кал продължаваше да напредва през земята, опустошена от Уриел.

Зад гърба ѝ пламъците прашяха все по-силно. Вятърът разпалваше пожара и го разнасяше из гората. Отблясъците осветяваха земята и издължаваха сенките на Виждащите към двете фигури в полето. Елегантните дрехи на Шадуел бяха разкъсани и обгорели, лицето му беше бледо като на мъртвец. Кал беше с обувките от свинска кожа, пламъците подпалваха нишки от самото му.

Не, не неговото сако, а на Шадуел. Самото с илюзиите.

Как бе могла да не го забележи досега? Дали защото му стоеше така добре, нищо че бе направено за мъж два пъти по-едър от него? Или просто защото цялото ѝ внимание бе насочено към лицето му, което дори сега излъчваше онази решителност, която бе обикнала.

Кал беше вече на десетина метра от Бич Божи и спря.

Уриел-в-Шадуел не каза нищо, но в тялото на Търговеца се усещаше някаква нервност, която заплашваше да избухне всеки момент.

Кал се опита да разкопчае самото и се намръщи заради непохватните си пръсти. Но на четвъртия опит успя и самото се отвори.

След това заговори. Гласът му беше слаб, но не трепереше.

– Искам да ти покажа нещо.

Отначало Уриел-в-Шадуел не реагира. После отговори, но не обладателят, а обладаният.

– Там няма нищо за мене – рече Търговецът.

– То не е за тебе – отвърна Кал. Гласът му ставаше все по-силен. – То е за Ангела; от Райската градина. За Уриел.

Този път не отговориха нито Бич Божи, нито Шадуел. Кал хвана предните краища на сакото и го разтвори, показвайки хастара.

– Не искаш ли да погледнеш? – запита той.

В отговор – само мълчание.

– Каквото видиш – продължи той, – твое е.

– Той какво си мисли, че прави? – прошепна някой до Сузана.

Тя знаеше, но не искаше да губи ценни сили за отговор. Кал имаше нужда от цялата сила, която можеше да му внуши, цялата си надежда, цялата си любов.

Той отново се обърна към Бич Божи:

– Какво виждаш?

Този път получи отговор:

– Нищо.

Гласът беше на Шадуел.

– Аз. Виждам. Нищо.

– О, Кал – въздъхна Сузана като зърна сянката на отчаяние, която премина за миг по лицето му. Знаеше точно какво си мисли той, и изпитваше същото съмнение. Нима магиите в сакото бяха мъртви? Нима бяха помръкнали без жертви, които да ги подхранват, и сега го бяха оставили пред Уриел невъоръжен?

Следващият миг бе страшно дълъг. После някъде в корема на Ангела; се надигна тих стон. Устата на Шадуел се отвори и той проговори отново. Но този път тихо, сякаш на себе си, или на нещото вътре в него.

– Не гледай – рече той.

Сузана затаи дъх, не смееше да повярва, че думите бяха предупреждение. Но как иначе да ги изтълкува?

– Наистина виждаш нещо – обади се Кал.

– Не – отвърна Шадуел.

– Погледни – Кал разтвори сакото колкото можеше по-широко. – Погледни и виж.

Изведнъж Шадуел се разкрещя.

– Това са лъжи! – пищеше той, а тялото му се разтрепери. – Всичко е поквара!

Но стонът продължаваше да се надига от съществото вътре в него и

заглуши предупрежденията му. Това не беше воят, който Сузана чу в скалите на Реймънтс Хил, не беше лудият вик на ярост. Този звук беше тъжен, безкрайно тъжен, и сякаш в отговор на звука сакото, чиито нишки тя се боеше, че са се провалили, засия.

Предупрежденията на Шадуел започнаха отново, този път примесени с истерия:

– Недей! – крещеше той. – Недей, дяволите да те вземат!

Бич Божии обаче остана глух за молбите на приемника си. Безбройните му очи бяха насочени към хастара, изтръгвайки от него видение, което само той можеше да види.

Кал изпитваше в този момент такава смесица от ужас и радост, че не можеше да различи едното от другото. Не че имаше някакво значение: събитията вече бяха извън контрола му. Можеше само да се опита да издържи, докато сакото изпълни каквато измама беше в състояние да изпълни.

Нямаше намерение да го облича, това изобщо не влизаше в плана му. Всъщност, той нямаше план, просто се беше втурнал през снега с надеждата, че не бе твърде късно да се намеси. Събитията обаче го бяха изпреварили. Погледът на Уриел бе открил скривалището на Виждащите и го унищожаваше. Сакото което бе търсил, беше излишно. Блъфът на Виждащите се бе провалил. Но като видя Търговеца в главата му се появи нова мисъл: магиите на сакото действаха, когато Шадуел го бе облякъл, и сега пред себе си нямаше по-добра възможност, освен да направи същото.

Щом пхна ръце в ръкавите то се нагоди стегнато към него като хирургическа ръкавица. Усети прегръдката му като сключване на сделка. Отсега нататък то беше част от него, и той също.

Дори сега, застанал пред Уриел, го усещаше как се опитва да проникне в него, търсеше човечността му, за да добави финес към илюзията, която създаваше. Погледът на Ангела; бе прикован в хастара, вцепенен, а лицето което използваше все повече се изкривяваше от усилията на Шадуел в напразни молби и предсказания.

– То ще те измами! – беснееше той. – Това е магия! Чуваш ли?

Дори и да усещаше паниката му, Ангелът не я разбираше. Или ако разбираше, не му пукаше. Изкусителният гений на сакото беше на път да постигне най-големия си триумф. Досега беше омайвал само Кукувици, чиито сърца бяха податливи и чувствителни, и чиито желания рядко надхвърляха границите на прозаичното. Но мечтаният живот на съществото, което сега бе втръчило поглед в него, беше нещо от съвсем

различен порядък. Уриел нямаше щастливо детство, за което да тъгува, нито любовници, които да желае. Умствената му сила, макар че отдавна беше станала безплодна, беше огромна, и магиите на самото полагаха максимални усилия да създадат онова, което той желаше най-много.

Дрехата започна да се гърчи и набръчква по гърба на Кал, шевовете пукаха, сякаш не можеш да удържат онова, което се изискваше от тях, и бяха готови да се разкъсат. Чувстваше, че и самият той ще се пръсне, ако това не свърши скоро. Самото търсеше все нови и нови неща, бъркаше непоносимо дълбоко в съзнанието му, ровеше в душата за да намери нещо подходящо за нуждите на Ангела. Гърдите й ръцете му бяха изтръпнали, вече нямаше сили да държи самото разтворено. Оставаше само отприщените сили на хастара сами да го разгръщат, а Кал стоеше в пороя от сила със съзнание завладяно от желанието на Уриел. Разбираше го само отчасти.

Виждаше някаква планета от светлина да се върти безконечно пред него, огромна, допираща се до устните му. Имаше море от пламък, плискащо се в брегове от камък и облаци. В съзнанието му имаше форми, които то нямаше сили да погледне, и те творяха загадки с дъха си.

Но това бяха все бегли видения, и когато изчезнаха той се озова пак на същата мъртва земя. Тялото му бе изтощено от глада на Уриел. Самото бе стигнало предела на възможностите си. Започна да се разпада, нишките се изхлузваха от основата и изгаряха пред очите му.

Обаче Уриел нямаше намерение да се остави да го излъжат. Очите му дърпаха плата, искаха да се изпълни обещаното от Кал. Накрая самото не издържа на натиска и се предаде, но разрушението даде отговор на желанието на Уриел. Хастарът се пръсна и от него се появи образа, оформен от собствения му апетит. Сиянието му заслепи Кал.

Шадуел изрева, Кал се опита да го надвика – молеше Ангела; да прегърне мечтата си.

Уриел не се поколеба. Той искаше това видение така както Кал искаше да се отърве от него. През мъглата от терзания Кал видя как тялото на Шадуел започна да се издува – Ангелът в него се готвеше да се покаже. Търговецът успя само да нададе отчаян вой и се вдигна във въздуха. Геометриите на Уриел го понесоха нагоре. Кожата му се опъна като барабан, до предела на издръжливостта. Устата се отвори в огромно зъбато О, хрущялите се чупеха, сухожилията се късаха. Тялото се пръсна освобождавайки пленника. Парчетата мигновено се превърнаха в пепел, понесена от величието на освободеното разрушение.

Кал видя ясно пред себе си въплъщението, което бе зърнал само за

миг в мъглата на Чариът Стрийт: очите на Уриел, геометричните му форми, гладът.

Магнетизмът му привлече илюзията, която желанието му бе създа- ло от останките на сакото и той се издигна да я посрещне.

Видението беше разкрито – ярко като Уриел и огромно като него, и така трябваше да бъде, защото образът създаден от магиите беше нов Уриел, равен нему във всяко едно отношение. Той се издигна и останките от сакото паднаха от гърба на Кал. Въпреки разпадането му роденото от него същество не изчезна. Огледалният образ на Уриел стоеше непреклонен пред силата, която го бе създала.

Лишен от силите си и образите, които бе видял за миг, Кал изпита усещане за нещо ужасно банално. Нямаше сили да погледне нагоре и да се удивлява на величеството над главата му. Погледът му беше обърнат навътре, а там нямаше нищо. Пустиня, в която вятърът носеше праха на всичко, което някога бе обичал и изгубил. Вятърът духаше във вечността без почивка и без смисъл.

Тялото му се предаде и той падна като убит, а прахът в съзнанието му го отнесе в бездната. Кал не видя нищо от онова, което последва. Сузана го видя да пада. Без да обръща внимание на гигантите, които се издигаха над горящата гора, тя се спусна да му помогне. Над главите им Ангелите се въртяха като двойно слънце, енергиите им изпълваха въздуха с невидими игли. Безчувствена за убежденията им тя се помъчи да извлече Кал надалече от тази среща на духове. Сега вече не се страхуваше, не се надяваше. Първото и единствено необходимо нещо бе да прибере Кал на сигурно място в прегръдките си. Каквото и да става след това. Това вече беше извън възможностите ѝ.

Другите дойдоха да ѝ помогнат: Аполин, Хеймъл, и Нимрод от другата страна на полето. Вдигнаха заедно Кал и го изнесоха от зоната на иглите, после го сложиха внимателно на меката земя.

Над тях противостоянието достигна нов връх. Формата на Уриел бе станала невероятно сложна, анатомията му се променяше със скоростта на мисълта – беше и двигател, и цитадела, всичко в него бе направено от огън. Призованият му спътник възприемаше всяка промяна, помежду им пробягваха стрели, като игли с втъкнат огнен конец, приближаваха ги все повече един към друг, докато накрая се озоваха прегърнати като влюбени.

Дори да имаше някаква разлика между истинския Уриел и въображаемия, тя вече не съществуваше. Такива разграничения важаха само за Кукувиците, които вярваха, че живеят в съзнанието си и извън него, за

тях мисълта беше само сянка на живота, а не истинската му същност.

Уриел беше по-умен. Старата Наука беше необходима, за да го изкуши да изповяда най-съкровено си желание: просто да види истинското си лице и да разбере какво е било преди самотата да го опорочи.

Сега бе прегърнал забравената си същност и мигновено бе разбрал. Ямата на умопомрачението му бе толкова дълбока, колкото високо се издигаха звездите, от които бе слязъл. Забравил своята природа, той бе погълнат от идея-фикс, обречен на един мъртъв дълг. Но като гледаше самия себе си – и като видя истинското си величие – той се отърси от лудостта и погледна към звездите.

Съществуваха небеса, където имаше дела определени за него, където епохата изгубена тук, бе само един ден, и неговата мъка – цялата мъка – бе непознато състояние.

С тази мисъл той се издигна, той и неговата същност, с триумфиращо великолепие.

Над него имаше облаци. Той премина през тях за миг и по лицата на онези, които гледаха как изчезва, се посипа дъжд от загасващи светлини.

– Отиде си – рече Ло, когато и последната светлина угасна, и отгоре остана да се сипе само разтопен сняг.

– Значи всичко свърши? – попита Аполин.

– Мисля, че да – каза Хеймъл. По лицето му се стичаха сълзи.

Нов порив на вятъра разгоря пламъците в гората. Това нямаше значение. Вече не беше необходимо да се крият там. Може би тази нощ беше краят на бягствата.

Сузана погледна към Кал, държеше го в скута си както някога бе държала Джериho. Но Джериho бе умрял в ръцете ѝ, Кал нямаше да умре, кълнеше се че това няма да стане. Той не беше останал незасегнат от пещта унищожила сакото: кожата на лицето и гърдите му бе обгоряла, или може би омърсена. Но това беше единственото външно поражение.

– Как е той? – попита непознат глас.

Сузана вдигна глава и видя разтревоженият поглед на един мъж, Кукувица като нея, увит в няколко пласта дрехи.

– Сузана, нали? – попита той. – Аз съм Глук. Приятел съм на Калхун.

– Добре дошъл – обади се някой.

Глук засия.

– Няма да умре – рече Сузана и погали Кал по лицето. – Само ще

поспи малко.

– Доста работа свърши тази нощ – заяви Нимрод и по стоическото му лице също потекоха сълзи.

V. СОМНАМБУЛЪТ

1

Имаше някаква пустиня, и Кал беше прах в пустинята, надеждите и сънищата му също прах, и всички те бяха понесени от същия безмилостен вятър.

Беше опитал вкуса на състоянието на Уриел, преди да бъде излекуван. Беше споделил самотата и отчаянието на духа, и крехкият му разум бе запратен в бездната и оставен там да загине. Не знаеше как да се измъкне. В последна сметка животът му се беше оказал пустиня: пустиня от огън, сняг, пясък. Всичко беше пустиня и той щеше да се скита там, докато го напуснат силите.

2

За онези които се грижеха за него, той изглеждаше, като че ли си почива, поне в началото. Оставиха го да спи, вярвайки, че ще се събуди оздравял. Пулсът му беше силен, костите здрави. Необходимо му беше само време да възстанови силите си.

Но когато се събуди на другия ден следобед в къщата на Глук, веднага стана ясно, че нещо никак не беше наред. Очите му се отвориха, но Кал го нямаше в тях. Втръненият му поглед не познаваше никого и не реагираше. И погледът, и той бяха празни като бяла страница.

Сузана не можеше да знае, а и никой друг не би могъл, какво бе споделил с Уриел по време на стълкновението, но тя поне се досещаше. Опитът ѝ с менструума я беше научил ако не друго, то че всяка размяна е двупосочна улица. Кал се бе съюзил със самото на Непорочна, за да даде на Уриел образа, който искаше, но какво ли му бе дал в замяна лудия дух?

Когато и след два дни нямаше никакви признаци на подобрене, те повикаха на помощ специалисти. Въпреки че лекарите направиха всички възможни изследвания, не можаха да открият нищо нередно във

физиологично отношение. Това не е кома, осмелиха се да кажат те, а по-скоро транс, и те не знаеха друг такъв прецедент, освен може би, при сомнамбулите. Един от тях дори стигна дотам, че предположи, че състоянието му е в резултат на самовнушение. Сузана не изключваше напълно и тази възможност.

3

Прахът продължаваше да се носи.

Понякога му се струваше, че чува гласове във вятъра, много далечни гласове. Но те изчезваха така бързо, както се появяваха, и отново го оставяха сам. Така беше по-добре, знаеше той, защото ако отвъд тази пустош съществува някакво място и гласовете се опитват да го върнат там, това щеше да му причини болка, а без нея се чувстваше по-добре. Освен това, рано или късно, обитателите на онова друго място щяха да дойдат при него. Ще се сбръчат и ще умрат, и ще се присъединят към праха в пустошта. Така ставаше, винаги е било така и винаги ще бъде.

Всичко ставаше на прах.

4

Всеки ден Сузана му говореше по няколко часа, разказваше му как е преминал деня, кого е срещнала, споменаваше имена на хора, които той познаваше и места, където е бил, с надеждата да го измъкне от апатията. Но нямаше никаква реакция, никакъв проблисък.

Понякога я обхващаше тих бяс от очевидното му безразличие към нея, и казваше на равнодушното му лице, че е егоист. Тя го обича, не знае ли това? Обича го, и иска той как да я познае, да бъде с нея. Друг път почти се отчайваше и колкото да се мъчеше не можеше да сдържи сълзите от объркване и мъка. Тogaва излизаше докато се съвземе, защото се страхуваше, че някъде в запечатаното си съзнание той може да чуе мъката ѝ и да избяга още по-навътре в себе си.

Опита се дори да стигне до него чрез менструума, но той беше като крепост, и деликатното ѝ тяло можеше само да се взира в него, но не и да проникне. Онова което виждаше, не ѝ вдъхваше оптимизъм. Сякаш вътре в него нямаше никой.

5

През прозореца на дома на Глук се виждаше все същото: съвсем малко признаци на живот. Това беше най-суровата зима от началото на века. Снегът продължаваше да се трупа, ледът се покриваше с нови пластове лед.

Към края на мрачния януари хората вече не питаха толкова често за Кал. Те си имаха свои проблеми в този суров сезон и беше относително лесно да забравят за Кал, защото той не изпитваше болка, или поне не такава, че да може да я изрази по някакъв начин. Дори Глук тактично намекна, че тя отделя твърде много време да се грижи за него. Трябваше да лекува и себе си, да подреди живота си и да направи някакви планове за бъдещето. Беше сторила всичко, което можеше да се очаква от верен приятел, дори повече, твърдеше той, и би трябвало да започне да споделя бремето и с други.

Не мога, рече му тя.

Защо не?, попита той.

Обичам го, и искам да бъда с него.

Това беше само половината от отговора, естествено. Другата половина беше книгата.

Тя беше в неговата стая, там където я остави когато се върнаха от Реймънтс Хил. Въпреки че беше подарък за Сузана от Мими, магията заключена в нея означаваше, че вече не може да я отвори сама. Така както ѝ бе необходим Кал при Храма, за да може да използва силата на Стана, и да зареди книгата с техните спомени, така и сега той ѝ беше необходим, за да могат да върнат процеса назад. Магията висеше в пространството помежду им. Не можеше да върне сама онова, което си бяха представили заедно.

Докато той не се събуди „Разказите за тайните места“ щяха да останат неразказани. А ако не се събудеше, това щеше да означава завинаги.

6

В средата на февруари, когато въздухът като че ли се опита да се поразмрази, Глук отиде до Ливърпул и чрез малко дискретни проучвания на Чариът Стрийт откри Жералдин Келауей. Тя се върна с него до Харбърн; да види Кал. Излишно е да се казва, че състоянието му я шокира, но тя притежаваше онзи прагматизъм, който можеше да я накара

първа да направи чай след Армагедон, и след час започна да се справя с лекота.

Върна се в Ливърпул след два дни, отново към живота, който си бе установила докато Кал го нямаше, като обеща скоро пак да дойде.

Дори да се беше надявал, че появата ѝ ще направи нещо да наруши вцепенението на Кал, Глук бе разочарован. Сомнамбулът си беше все така през целия февруари и началото на март, а навън обещаното размразяване още се бавеше.

През деня преместваха Кал от леглото до прозореца и той седеше там и гледаше широкото замръзнало пространство зад къщата на Глук. Въпреки че го хранеха добре, дъвчеше и гълташе механично като животно; въпреки че го бръснеха и къпеха всеки ден; въпреки че правеха упражнения за да не отслабнат мускулите на краката му, за малцината които все още идваха да го видят беше очевидно, и особено за Сузана и Глук, че Кал се готви да умре.

7

А прахът продължаваше да се носи.

VI. МАГИЯ

1

Ако не беше се обадил Финеган, Сузана никога не би отишла до Лондон. Но трябваше и тя отиде, по-скоро по настояване на Глук, отколкото от някакъв ентузиазъм за пътуване.

Но щом излезе от къщата и пътуването започна, усети как тежестта на последните седмици полека-лека се вдига. Нали някога беше казала на Аполин, че има известно утешение в това, че поне са живи? Беше вярно. Трябваше да се възползват доколкото могат, и да не въздишат по неща, които обстоятелствата им бяха отнели.

Завари Финеган; не в обичайното му добро настроение. Напоследък кариерата му в банката не вървеше, и имаше нужда да изплаче ядовите си на нечие рамо. Тя с радост се отзова, повече от доволна да изслуша каталога от неприятности, които я отвличаха от нейните собствени. Като свърши с оплакванията и скърцането със зъби той ѝ напомни, че

някога бе казала, че никога няма да се омъжи за banker. Тъй като скоро изглежда щеше да се окаже без работа, би ли помислила отново? От това му беше ясно, че не очаква положителен отговор, и не го получи, но тя му каза, че се надява да си останат приятели.

– Странна жена си ти – каза той на сбогуване, ей-така без повод.

Тя прие тази забележка като комплимент.

2

Когато се върна в Харбърн беше вече късно следобед. Наближаваше още една мразовита нощ и тротоарите и покривите се появяваха перли скреж.

Когато се качи горе видя, че сомнамбулът не беше на стола, а седеше на леглото облегнат на няколко възглавници. Изглеждаше зле: белегът който откровението на Уриел бе оставило на лицето му, имаше виолетов цвят на фона на бледата кожа. Беше тръгнала твърде рано тази сутрин и не успя да го избърсне. Натъжи се като видя сега как един такъв малък пропуск го караше да изглежда съвсем изоставен. Заговори му тихо къде е била и го отведе от леглото до стола при прозореца. Там светлината беше малко по-добра. После взе електрическата самобръсначка от банята и го обръсна.

В началото имаше нещо зловещо в този род грижи за него, и това я беше разстроило. Но времето я кали и тя вече възприемаше различните задължения по поддържането на външния му вид като начин да изрази любовта си към него.

Но сега, когато полумрака погълна светлината навън, тя отново почувства нарастващо безпокойство. Може би това, че беше прекарала деня навън, далече от присъствието му, я направи отново чувствителна спрямо тези преживявания. А може би усещането, че нещата вървят към края, че не остават още много дни, през които да го бръсне и къпе. Че всичко е почти свършило.

Нощта се спусна бързо и в стаята стана твърде тъмно за да може да се работи. Сузана отиде до вратата и запали лампата.

В стъклото на прозореца се появи отражението на Кал, увиснало на фона на тъмнината навън. Тя го остави загледан в него и отиде да вземе гребена.

* * *

В празното пространство пред него имаше нещо, макар че не виждаше какво. Вятърът беше твърде силен, а той както винаги, беше само прах понесен от него.

Но сянката, или каквото там беше, продължаваше да стои там, и понякога – когато вятърът стихваше за малко – му се струваше, че тя го разглежда. Той отвърна на погледа и очите ѝ го задържаха, и вместо да вятърът да отвее праха му, за момент остана неподвижен.

На свой ред се вгледа внимателно и лицето пред него стана по-ясно. Познаваше го отнякъде, от някакво място, което бе спечелил и загубил. Очите, и белегът от косата до бузата, бяха на някой, когото той познаваше. Дразнеше го, че не може да си спомни къде беше виждал този мъж преди.

Накрая не лицето му напомни, а тъмния фон.

Последният път когато бе видял този непознат, може би единствения път, мъжът беше също на фона на такава тъмнина. Облак може би, прорязан от светкавици. Този облак имаше име, но той не можеше да си го спомни. Мястото също имаше име, но това беше още по-трудно да си спомни. Но моментът на срещата си го спомняше, както и някои части от пътуването преди нея. Беше в някаква рикша, и беше минал през някаква област, където времето беше някак си не на място. Там днешният ден дишаше въздуха на вчерашния, а и на утрешния.

Искаше от любопитство да узнае името на непознатия, преди вятърът отново да го понесе. Но той беше прах, и не можеше да попита. Затова притисна пращинките си към мрака в който висеше тайнственото лице и протегна ръка да докосне кожата му.

Но не докосна живо същество, а студено стъкло. Пръстите му се дръпнаха от прозореца, пръстените от топлина, които бяха оставили, бързо се свиха.

Ако пред него имаше стъкло, осъзна смътно той, тогава сигурно гледа в себе си. Мъжът когото бе срещнал на фона на безименния облак: това беше той.

Когато Сузана се върна в стаята, я очакваше загадка. Беше почти сигурна, че остави Кал с ръце в скута, но сега дясната му ръка висеше отстрани. Дали се беше опитал да се движи? Ако беше така, това бе първото самостоятелно движение, откакто беше изпаднал в транс.

Заговори му, тихо, питаше го дали я чува, дали я вижда, или дали знае името ѝ. Но както винаги, разговорът беше еднопосочен. Или ръката му просто се беше изплъзнала от скута, или тя грешеше и ръката му

изобщо не е била там.

Тя въздъхна и се зае да сресва косата си.

Той все още беше прах в пустошта, но сега беше прах с памет.

Това беше достатъчно, за да има някаква тежест. Вятърът го торможеше, искаше да прави каквото си ще с него, но този път той отказа да се помръдне. Вятърът беснееше. Той не му обръщаше внимание и остана на място в неизвестността, докато се опитваше да събере мислите си.

Веднъж се беше срещнал със самия себе си, в една къща близо до облак, бяха го довели там с рикша, а светът около него се смаляваше.

Какво означаваше това, че се е изправил лице в лице със себе си като старец? Какво означаваше това?

Въпросът не беше толкова труден, дори прахът можеше да отговори. Това значеше, че в някакво бъдеще време той щеше да стъпи в този свят, и да живее там.

А какво следва от това? Какво следва?

Че това място не беше загубено.

О, да! О, Боже Господи, да! Точно така. Той ще бъде там. Може би не утре, или вдругиден, но някога, някой ден в бъдещето – той ще бъде там.

Не беше загубено. Фугата не беше загубена.

Само това беше достатъчно, само тази увереност, и той се събуди.

– Сузана – рече Кал.

3

– Къде е? – това беше единственият въпрос, който зададе, когато се срещнаха отново. – Къде е скрита?

Сузана отиде до масата и подаде в ръцете му книгата на Мими.

– Тук.

Той погали с длан корицата, но не искаше да я отвори.

– Как го направихме? – зададе въпроса така сериозно, като дете.

– В Спиралата – отвърна тя. – Ти и аз. И Стана.

– Всичко? Цялата ли е тук, вътре?

– Не зная – каза Сузана съвсем откровено. – Ще видим.

– Сега.

– Не, Кал. Още си много слаб.

– Ще бъда силен – рече простичко той, – щом отворим книгата.

Нямаше какво да възрази на този аргумент. Протегна ръка и я сложи върху подаръка на Мими. Щом пръстите ѝ се сплетоха с неговите лампата над главите им примигна и угасна. Потънали в мрак те държаха книгата помежду си, така както тя и Хобарт я бяха държали някога. Тогава омраза бе раздвижила силите от страниците, този път беше радост.

Усетиха как книгата потрепери в ръцете им, ставаше все по-топла. После излетя към прозореца. Леденото стъкло се счупи и тя изчезна някъде в тъмнината.

Кал стана и закуцука към прозореца, но преди да стигне до него страниците се издигнаха освободени като птици в нощта навън, като гълби. Мислите които Станът бе написал между редовете пръскаха светлина и живот. После се спуснаха отново надолу и изчезнаха от погледа.

Кал се обърна.

– Градината – рече той.

Усещаше краката си омекнали като памук, Сузана трябваше да го подкрепя, за да стигне до вратата. Тръгнаха заедно надолу по стълбите.

Глук беше чул счупването на стъклото и беше вече по средата на стълбите да разбере какво става, с чаша чай в ръка. Беше виждал чудеса през живота си, но при вида на Кал, който му казваше да излиза навън, навън, остана с отворена уста. Докато успее да попита нещо Кал и Сузана вече слизаха към първия етаж. Последва ги, във вестибюла, през кухнята към задната врата. Сузана махаше резетата.

Въпреки че на прозореца беше зима, на прага ги чакаше пролет.

А в самата градина пред очите им се разгръщаше източникът на този сезон: домът на вечната им радост, мястото за което се бяха борили и едва не загинаха:

Фугата.

Изникваше от пръснатите страници с цялото си уникално величие, предизвиквайки леда и мрака, както бе предизвикала толкова много неща. Месеците прекарани сред приказките в книгата не бяха отишли напразно. Фугата се появяваше с нови загадки и вълшебства.

Тук след време Сузана щеше да преоткрие Старата Наука, и с нея да възстанови пропуснатото от древността. Пак тук, в някоя невъобразима година, Кал щеше да отиде да живее в къщата на границите на Спиралата, и там един ден щеше да дойде младеж, чиято история той знаеше. Всичко това предстоеше, всичко, за което бяха мечтали заедно, и което очакваха да се роди.

Дори в този миг в спящите градове на Острова бегълците се

пробуждаха и надигаха от възглавниците си, отваряха вратите и прозорците, въпреки студа, и посрещаха вестите понесени от нощта: че онова, което човек може да си представи, не може да бъде загубено. И че дори и тук, в Царството, магиите можеха да намерят свой дом.

След тази нощ щеше да има само един свят, в който да живеят и мечтаят, и Страната на чудесата вече никога нямаше да бъде далеч, само на една крачка, на една мисъл разстояние.

Кал, Сузана и Глук излязоха от къщата и тръгнаха заедно в магическата нощ.

Пред тях се разкриваха такива гледки: приятели и места, които се опасяваха, че са изчезнали завинаги – идваха да ги посрещнат, нетърпеливи да споделят магията.

Сега вече имаха време за всичките си чудеса. За призраци и превъплъщения, за страсти и съмнения, за видения посред бял ден и среднощно великолепие. Време в изобилие.

Защото нищо никога не започва.

И тази история, тъй като няма начало, няма и край.

КРАЙ

© 1987 Клайв Баркър

Clive Barker
Weaveworld, 1987

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/145>]